

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HERODOTI
HISTORiarum LIBRI IX.
GRÆCE ET LATINE.

TOMUS V.
Adnotationes ad lib. I — IV.

ARGENTORATI

TYPIS PHILIPPI IACOBI DANNBACH.

HERODOTI

MUSAE

SIVE

HISTORIARUM LIBRI IX.

AD VETERUM CODICUM FIDEM

DENUO RECENSUIT

LECTIONIS VARIETATE

CONTINUA INTERPRETATIONE LATINA

ADNOTATIONIBUS

• WESSELINGII ET VALCKENARII

ALIORUMQUE ET SUIS

ILLUSTRAVIT

IOHANNES SCHWEIGHAEUSER

IN ACAD. ARGENT. ET SEM. PROT. LITERAR. GRAEC. PROF.

ACADEMIAE REG. INSCRIPT. ET HUM. LITERAR. ADSCH.

TOMUS QUINTUS.

ARGENTORATI ET PARISIIS

APUD TREUTTEL ET WÜRTZ, BIBLIOPOLAS.

MDCCCXVI.

HERODOTI HISTORIAR.

T. V. P. I.

A D N O T A T I O N E S

A D L I B. I. E T I I.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM PRIMUM.

PROOEM. Lin. 1. Ἡρόδοτος Ἀλικαρνησσοῦς) *Aristotelis* aetate [in nonnullis certe *Historiarum Herodoti* apographis] Ἡρόδοτου Θούριου ᾧ ἱστορίας ἀπόδεξις legebatur, *Rhetor.* lib. III. 9. [aliis cap. 5. sect. 1. sic in ed. Oxon.] neque deinceps defuerunt, qui, inducto Ἀλικαρνησσοῦς titulo, Θούριου maluerunt apud *Plutarchum de Exil.* p. 604. et *de Malign. Herodoti* p. 868. Addiderat se Herodotus colonis, qui Thuriis in magnam Graeciam abierant: qua in urbe cum hoc opus absolverit. Θούριον nominare se potuit, sicuti haud pauci adpellarunt, *Strabone* teste lib. XIV. p. 970. [p. 656. ed. Casaub.] In his Imp. *Julianus*, cuius *λογεποιὸν Θούριον*, [i. e. *Historiarum Scriptorem Thurium*] *Oratorem Thurium* cum imprudenter *Bourdilotius* explicuisset, poenas doctis viris dedit ad *Lucian.* *Quom. Scrib. Histor.* c. 29. Scripti libri, quorum quidem notitia est, *Halicarnasaeum* summa consensione vocant, ancipites tamen in vocabuli scriptio-
ne. Ἀλικαρνησσοῦς, Ἀλικαρνησός, Ἀλικαρνησσοῦς, Ἀλικαρνησσοῦς, Ἀλικαρνησοῦς reperiuntur lib. I. 144. II. 178. III. 4. VII. 99. Par etiam discordia alibi. Vid. *Wasse* in *Thucyd.* lib. VIII. 42. Equidem Ἀλικαρνησσοῦς et Ἀλικαρνησσοῦς, uti in MSS. *Archiepiscopi Cantuariensis* et *Vindobonensi* saepe numero, praesferrem. nisi ipsimet *Halicarnassenses* obsisterent, geminatam sibilantem litteram in numis ostentantes. At quid ἱστορίας ἀπόδεξις, et quo vertendum modo? *D. Heinsius* ad *Hesiodi Interpr.* p. 108. nihil esse aliud censuit ac ἱστορίαν sive historiam, cui ego sententiae non accedo. *L. Küsterus* in *Bibl. Vet. et Recente Io. Clerici* p. 386. *Tom. V. Gronovianum curae demonstratio acerbissime ta-*
Herod. T. V. A 2

xavit, reiectisque Vallae et Stephani opinionibus, rerum curiose observatarum specimen, hoc est, vertit. Est sane ἱστορίη rerum inquisitio. Ἱστορίῃσι Φάμνοι εἰδέναι παρ' αὐτοῦ Μινύλειω, adfirmantes inquirendo sese ex Menelao intellexisse lib. II. 118. Et 119. τούτων δὲ τὰ μὲν ἱστορίῃσι ἴσασαν ἐπιστάσθαι. Est ἀποδείξις ἔργων operum, quae absoluta fuerunt, specimen lib. II. 101. et 148. Ἀπόδειξις itaque ἱστορίῃς inquisitionis rerum, ab Herodoto institutae, specimen erit atque argumentum. Cura, nisi accuratam in quaerendo vir clarissimus, quod opinor, intellexerit, ἱστορίῃς vim non equiparat, nec digna tamen acerbior exprobratione erat, neque erit fortasse historicae inquisitionis specimen, quod malui. Plutarchi ἱστορικὸν ἀποδεικτικὸν T. II. p. 243. paullo diversius abit. WESS. — Ἱστορία, sive ionico idiomate ἱστορίῃ, non modo inquisitio rerum est, ut ait Vir doctissimus; verum etiam (per metonymiam antecedentis pro conseq.) intelligitur notitia vel doctrina, contemplando, percunctando, inquirendo comparata; II. 29, 4. VII. 96, 6. qua notione id vocab. h. l. accipiendum, sicut in titulis librorum Aristotelis et Theophrasti, qui Ζώων ἱστορία et Φυτῶν ἱστορία inscribuntur: quo pertinet quod etiam geometria a Pythagora (teste Iamblichō in eius Vita p. 74.) ἱστορία vocata est. Tum vero ἀπόδειξις, sive (ut Iones efferunt) ἀπόδειξις, non specimen significat; quod graece ἐκδειξις, δῆγμα aut ἐκδῆγμα sonat: quo modo Arcestratus apud Athen. lib. I. cap. 7. ἱστορίῃς ἐκδῆγμα, doctrinae specimen, dixit. Quenam autem vis sit vocabuli ἀπόδειξις, ex usu verbi ἀποδεικνύσθαι vel ἀποδείξασθαι intelligitur, quo nullum in Herodoti Musis frequentius. Atqui γνώμην ἀποδείξασθαι, ut hoc utar, non significat specimen edere suae sententiae, sed sententiam suam edere, promere, exponere. μεγάλα ἀποδείξασθαι ἔργα, non est specimen edere praeclare factorum, sed praeclara facta ostendere, id est, edere: qua notione ipsum etiam nomen ἀπόδειξις ἔργων μεγάλων I. 207, 39. occurrit. Similiterque in locis a Vesselingio citatis, II. 101, 1. et 148, 7 seq. ἀπόδειξις ἔργων non est specimen operum, sed sunt ipsa opera et monumenta prodita, in publicum edita, nempe publice exstructa et oculis hominum exposita. Denique, quod hic ait Herodotus, ἱστορίῃς ἀπόδειξις ἔδει, haud dubie hoc dicit, se hisce libris ea, quae inquirendo cognovit, in publicum

edere. Quam fere in sententiam iam olim Laur. Valla locum hunc interpretatus erat, Herodoti Halicarnassei historiae explicatio haec est. Et H. Stephanus in ora suae editionis latino - graecae: *Historia ab Herodoto Halicarnasseo edita, haec est.* Caeterum consuluisse iuvabit quae in hunc locum erudite, ut solet, Wyttenbachius commentatus est in *Selectis Principum Historicor.* pag. 338 seqq. S.

l. 2. *ὡς μήτε τὰ γινόμενα etc.*) In his adquiescunt scripti editique omnes, et longe omnibus priores, Dionysius Halic., Aristides, Lucianus Quom. Scrib. Histor. c. 54. Tamen St. Berglerus in *Act. Lipsiens.* MDCCXVI. pag. 379. levi ad speciem mutatione, τὰ λεγόμενα ἐξ ἀνθρώπων quae ab hominibus dicuntur, ne δις ταυτὸν ἡμῖν ὁ σοφὸς Ἡρόδοτος, corrigit: esse enim τὰ γινόμενα nihil aliud ac ἔργα, et τὰ ἔργα ac γινόμενα. Ego vero id scriptum nollem. Sunt, fateor, ἔργα μεγάλα τι καὶ θαυμάσια ingentia atque admiranda opera γινόμενα; vicissim minime. Memini quoque γίνεσθαι ἐξ ἀνθρώπων homines perhiberi, cum mortalium numero eximuntur, nec propterea τὰ γινόμενα ἐξ ἀνθρώπων res dici, quae ex hominibus evanuerunt. Namque Herodoti more hominum facta exprimunt, ut pulcre Tan. Faber lib. I. Epist. 8. 'Ex τῶν Σαμίων γινόμενον, quod Samii designarant lib. III. 48., quemadmodum τὰ πρὸς νόμους ἐν Μεγαληναίων lib. I. 160. Hoc amplius, si τὰ λεγόμενα scripsisset, vulgi fabulas et rumores operis principio spectasset, quod merito inconcinnum atque absurdum I. Ph. D'Orvillius, nuper nobis litterisque creptus, arbitratus est ad Chariton. lib. I. p. 9., [p. 202 seq. ed. Lips.] Bergleri audaciam strenue retundens. Caeterum Herodotea haec quodam modo aemulatus est Basilus Seleuc. Vit. S. Theclae lib. I. p. 4. WESS. — Conf. III. 14, 32. VI. 13, 1. S.

[l. 5 seq. τὰ τι ἄλλα, καὶ δι' ἣν αἰτίαν ἐπολέμησαν ἀλλήλοισι.) Ad verbum: et reliqua, et qua de causa inter se (Graeci et Barbari) bella gesserunt. Quae verba non debere ad proxime praecedentia referri in aprico est: nam ea, quae causam mutuis Graecorum et Barbarorum bellis praeberunt, non erant profecto magna et admiranda facinora, quae merita non fraudari laude voluit Herodotus. Itaque aut ad ista paullo remotiora, ne oblivione deleantur, referenda erunt; aut,

quod mihi visum erat, ad prima illa Ἡροδότου Ἀλικ. ἱστορίης ἀποδείξαι ἔδει, ut haec sit scriptoris sententia: *quum reliqua*, quae de rebus inter homines gestis, ac praesertim de bellis inter Graecos et Barbaros gestis, hisce in libris traduntur, *tum quae de caussa illorum bellorum disputantur, sunt expositio eorum quae Herodotus inquirendo cognovit.* Quod autem verba ista in fine periodi posuit, id eo fecit, quo his ipsis verbis transitum sibi ad ipsam argumenti sui tractationem pararet: est enim perinde ac si dixisset, *et primum quidem exponam quaenam fuerit dissidii inter Graecos Barbarosque caussa.* Scilicet Homeri aemulator Herodotus, quemadmodum universum suum opus, quo et multas alias res memorabiles exponere, et victorias maxime Graecorum de potentissima lateque dominante Persarum gente celebrare voluerat, velut unum aliquod et illustre drama, multis quidem interspersis episodiis, pertexuit: sic et in hoc Poëtam est imitatus, ut, quemadmodum ille in ipso carminis principio, iram Achillis caussamque dissidii Pelidae cum Atrida se expositurum, professus est, sic et Historicus noster in ipso operis exordio profiteatur, se, quum propositum habeat bella exponere Graecos inter et Barbaros gesta, ab eo facturum esse initium, ut dissidiorum primam caussam et originem declaret. Itaque postquam statim e vetustiorum temporum memoria (cap. 1-4.) semina quaedam dissidiorum inter Graecos Barbarosque, ex Persicorum Historicorum persona, repetiit; mox c. 5. suo nomine Croesum tamquam *primum iniuriarum Graecis inflatarum auctorem* designat. Caeterum, quod Ptolemaeus Hephaest. ait, (lib. III. p. 314. ed. Galei) totum istud exordium non ab ipso Herodoto, sed ab eius amasio et bonorum haerede Plesirrhoo esse adiectum, id et per se lubrico nititur fundamento, et ob arctam Exordii huius cum ipso narrationis principio connexionem neutiquam probabile est, denique ab homine profectum videri debet priscae illius simplicitatis ignaro, qua librorum auctores in ipso principio et nomen suum et scribendi argumentum simillima ratione profiteri solitos esse novimus Hecataei exemplo, (referente Demetrio περὶ Ἑρμυν. sect. 12.) tum Thucydidis, Timaei Locri, aliorumque. S.]

CAP. I. Lin. 1. Περιττων μὲν νυν οἱ λόγους) Quod Th. Gale

τῶν λόγων Plutarchum hic olim legisse monuit, id vero foret simile, si liber de Herodoti Malignit. [in cuius cap. 10. locum hunc excussit, T. XII. ed. Hutt. pag. 290 seq. Edit. Wechel. p. 856.] semper bonae fidei esset, quod longe secus habet. Legerit tamen; vulgatum valide adserunt Ptolemaeus Hephaest. in Codic. Photii CXc. p. 478. [lib. III. p. 314. ed. Gal.] Pollux lib. II. 122. et Thomas Magister, Oἱ Περσίων quoque λογιώτατοι et μάλιστα λογιώτατοι his in libris frequentes. Vid. Iac. Gronov. in lib. II. 3. et annotationes meas ad Diodori Siculi lib. II. 4. Alia vir doctus in *Miscell. Observ. Vol. II. p. 152.* WESS.

l. 2 seq. ἀπὸ τῆς Ἐρυθρῆς καλομένης θαλάσσης etc.) De Phoenicibus a Rubro mari in Palaestinam transgressis iterum lib. VII. 89. et Dionysius Perieges. vs. 906. Herodoti, ut saepe, vestigia legens. WESS. — Eandem rem ex aliis auctoribus Trogon Pompeius accepisse videtur; ex quo Iustinus lib. XVIII. c. 3. haec habet: Tyriorum gens condita a Phoenicibus fuit, qui terrae motu vexati, relicto patrio solo, Assyrium stagnum primo, mox mari proximum litus incoluerunt. Conf. Michaelis Spicilegium Geographiae Hebraeorum exterae. (Gött. 1769.) pag. 168. et quae ad Hesych. voc. Σιδόνιαι a viris doctis adnotata sunt. Herodoti in hac re fidem labefactare frustra conatus erat Bochartus, Geogr. Sacr. P. II. lib. 1. cap. 43. ἥδε ἡ θάλασσα, mediterraneum mare, familiaris Herodoto formula; de qua consuli possunt quae olim ad Appianum adnotavimus, T. III. p. 110. S.

l. 14. κατὰ τὸν τόπον, τὸ καὶ Ἕλλησις) Iac. Gronovius, vir clarissimus, deque Herodoto praeclare meritis, cum legem sibi de schedis Mediceis sequendis dixisset, immutavit quod Aldus dederat et MSS. plures prae se ferebant; neque consilio defuerunt exempla, sed eiusmodi, quae librariis, Herodoti dictionem toties totiesque invertentibus, transcribi pleraque debent. Satis mihi quidem exploratum est, nullum usquam Herodoti exemplar exstare, ab hac labe immune; quamquam sparsim Ionici commatis plura latent, quae revocari possunt et postliminio reddi scriptori debent. Erat is quondam τῆς Ἰαῶδος ἄριστος καὶ ὤν, Dionysio, optimo huius rei arbitro, teste. [in Epist. ad Cn. Pompei. T. VI. ed. Reisk. p. 775. Ed. Wechel. p. 130 med.] Nunc vero, quantum mutatus ab illo Hectore. WESS.

L. 15. Ἰοῦν τὴν Ἰνάχου) Vide quae dixi ad secundum Apollodori. Vide et Parthenium cap. 1. Sed Iasi filiam fuisse veri est similius. Vide Strabonem lib. 14. et 16. TH. GALE. — Scripsisse videtur Herodotus, Ἰοῦν: sciolus adiecisse postea, τὴν Ἰνάχου. Iasi fuerit, an Inachi filia, nihil huc faciebat: Regis Argivi filiam fuisse noverant Περσῶν οἱ λόγιοι, (Polluci quoque memorati II. 122. πολυ-στορες Moeridi, et Thomae:) ad Phoenicum naves venisse narrantes, praeter ceteras, τοῦ βασιλέως θυγατέρα τὸ δ' αἰ οὐνομα εἶναι (κατὰ τοῦτο τὸ καὶ Ἕλληνες λέγουσι) Ἰοῦν: addi non potuit ab Herodoto τὴν Ἰνάχου. Similiter ex eorumdem narratione memorat cap. seq. τοῦ βασιλέως τὴν θυγατέρα Εὐρώπην, et τοῦ βασιλέως τὴν θυγατέρα Μηδείην. Europam rapuisse dicebant Ἕλληνας τινάς· οὐ γὰρ ἔχουσι (sic scribit Herod.) τοῦνομα ἀπηγήσασθαι. V A-LCKENAR. — Ἰοῦν τὴν Ἰνάχου vidit hic Plutarchus de Malign. Herod. p. 856. D. et Libanius T.I. p. 207. A. WESS. — Pluribus argumentis Larcherus in Chronol. Herod. cap. 10. sect. 2. probatum ivit, non fuisse Io Inachi filiam, sed Iasi, unius ex Inachi posteris. Verumtamen vulgo a Graecis, atque etiam a tragicis poetis, Inachi filiam dictam fuisse satis notum est. cf. Apollodor. II. 1, 3. Quidquid vero sit, non satis idonea causa fuit, cur duo verba, quae Herodotei libri et hodie omnes agnoscunt, et iam olim agnoverunt, a recentioribus Editoribus eiicerentur. Miram vero huius loci scripturam nuper Creuzerus noster (in Praepar. ad Plotin. de Pulcro, p. LXXXII.) ex Hortis Adon. excitavit; ubi memoratur, Herodianum Grammaticum τὴν Ἰναχούν hic scriptum legisse, tamquam a recto casu ἡ Ἰναχώ. Nempe corrupta et mutilata Grammatici verba sunt, qui monuerat legi apud Herodotum Ἰοῦν τὴν Ἰνάχου, a recto casu ἡ Ἰώ; sicut apud eundem Βουτούν, a recto casu ἡ Βουτώ. S.

CAP. II. 2. οὐκ ὡς Ἕλληνες) Aldinum οὐκ ὡς Φοίνικες, quod praeter Venetum schedae Britannicae, mihi spectatum missae, adfirmant, St. Berglerus, cuius ad Herodotum collectanea inter manus habeo, vulgato longe praeposit, nec, uti opinor, iniuria. Duae nobis de Iás in Aegyptum accessu exponuntur sententiae: Persae a Phoenicibus raptam, Phoenices sponte se avehendam dedisse adseverabant: quibus uberius explanatis, ταῦτα μὲν νῦν, inquit

cap. 5, Πέρσαι τε καὶ Φοίνικες λέγουσι. De Graecis nihil; neque necesse erat in re tota gentis regione decantatissima. Haud equidem ignoro, Pausaniam a Th. Galeo patronum receptae lectioni advocari, cuius si lib. II. 16. evolveris, in alia omnia ibis. Sed suum cuique iudicium. Ἕλληνας sedibus evertere nolui; neque enim omnia Herodoti editori licent. WESS. — Ex Pausaniae verbis, II. 16. quid h. l. Herodotus scripserit, in neutram partem certo definiri potest. Recte vero H. Stephanus scripturam Ἕλληνας, in quam cum Valla meliores omnes codices consentiunt, in contextum recepit, altera ad oram reiecta. Dixerat modo Scriptor, in nomine cum Graecis Persas consensisse; nunc illos in reliqua narratione ab eis dissentire ait. In aprico res est; quo magis miror in diversa abiisse doctos viros. S.

7. ἴσα πρὸς ἴσα σφί) Fortasse non satis consulto unis ex membranarum haec mutata fuerunt, indigna tamen, cum plures suffragentur, quae turbas cierent. Rever. Pet. Horreus Observat. Herodot. cap. 1. verborum ordinem commutatum indignatur. Saepe tamen numero, ut Gronovius maluit, seu metro postulante, seu scribentium arbitrio, huiusmodi structura placuit. Herodotus IX. 48. ἴσοι πρὸς ἴσους ἀριθμὸν μαχησόμεθα. Sophocles Antig. vs. 146. ταχέϊντες ἴσοι πρὸς ἴσους. et Philoct. vs. 695. ἀλλ' ἴσος ἐν ἴσους ἀνὴρ. Mitto Lycophronem Alex. vs. 1302. haec Herodotea imitatum. WESS.

[11. ἀπίκωτο) Monuerat Reiskius, Animadv. ad Graecos Auctores Tom. III. p. 81. aut servandum vulgare ἀπίκοντο, aut ἀπίκωτο scribendum pro ἀφίγμιναι ἦσαν. At ἀπίκωτο est ionica forma aoristi aut imperfecti, idem valens ac ἀπίκοντο. I. 15, 5. 152, 1. 169, 3. ἀπίκωτο autem est ipsum plusquamperf. cui hic proprius locus erat. cf. IV. 140, 17. VII. 153, 1. ibique Var. Lect. VII. 157, 1. VIII. 46, 13. S.]

13. τὸν Κόλχον) Profiteor, non alienum me a probanda futurum lectione, quam Archiep. et Vindobon. habent, κίμψαντα δὲ τὸν Κόλχον εἰς τὴν Ἑλλάδα, si comites alii accederent. Adsolet τὸν Λυδὸν, τὸν Ἀράβιον, τὸν Πέρσην lib. I. 80. III. 7. VII. 117. [et frequenter alibi.] Lydorum, Arabum, Persarumque regem adpellitare. τὰς δίκας τῆς ἀφ' αὐτῆς hinc sumtas explicat Eustathius in Homer. p.

415, 43. WESS. — *Eustath.* Iliad. pag. 351, 21. ed. Bas. Vocab. βελήα ad τὸν Κόλχον ex glossa olim accessisse, non modo reliquus Herodoti usus, sed h. l. etiam lectionis varietas et idem vocab. pauca ante verba suo loco recte positum evincit. S.

CAP. III. 7. τοὺς δὲ, προϊσχυμένων ταῦτα, προφέρειν) *H. Stephano* προϊσχυμένους inputatur, [in *Gronovii Notis*,] sed invito: προϊσχυμένους in margini adlevit, adsentientibus mssis, quamquam paucis, ipso quoque *Eustathio* p. 405, 18. [p. 307, 16. ed. Bas.] ut docti viri significarunt. Vulgatum haud male post *Gronovium* tuetur *Rev. Horreus*, implicatius, quam vellem, commentatus, *Observat. Herodot.* c. 1. *Philostratum* addo, quantumvis haud parili verborum serie, ὡς ἡ τῶν Μισσηνίων ἀπολογία κατὰ ξυγγνώμην ἴσταται, τὸν Ἀλέξανδρον προϊσχυμένον καὶ τὸν ἐκτείνον φόβον. de *Vit. Soph. II.* 15. WESS. — Tales ἀνακολουθίας in sermonis structura, ac praesertim in participiorum usu, non modo non repudiavit *Herodotus*, verum etiam amasse videtur. Simillimum huic exemplum *Gronovius* ex III. 31, 15. citavit, Εἰρημένου οὖν τοῦ Καμβύσιω, ὑπεκρίνοντο αὐτῷ. Cf. I. 90, 4 seqq. IX. 51, 14. 58, 14. etc. Similiter h. l. in proxime sequentibus ἐκδόντες ἀπαιτιόντων ait, ubi ex latini sermonis normā ἀπαιτιόντοι, in tertio casu, dicendum erat. Quo et pertinet I. 91, 8. et 10. ex codicum *Arch.* et *Vind.* scriptura, quam haud praeter rationem ibi secuti sunt *Schaeff.* et *Borh.* S.

CAP. IV. 9. εἰ μὴ αὐταὶ ἰβουλίαιτο) Mallem αὐταί, ipsae, cum *Berglero*. [Vide *Var. Lect.*] *Plutarchus* non sine quadam loligine haec traducit de *Malign. Herod.* p. 856. Nolentibus *Leuctri* filiabus et *Cassandrae* vim oblatam ait. Quis negat? Raptas plerumque rapi gestiisse, in dubio non est. Nostra certe aetas plures vidit, quae εἰ μὴ αὐταὶ ἰβουλίαιτο, οὐκ ἂν ἠπάρογτο. Valet in hoc genere, in fraudem licet sanctissimarum legum, *Euripideum*,

Ἐρῶν ἱρῶσαν ὅχις ἱξαναπαύσας.

Iphigen. in *Aulid.* vs. 75. WESS. — Poterat *Plutarcho* responderi, ex Persarum sententia haec tradere *Herodotum*: sed fere non est dubium, (quod etiam *Plutarchus* innuit) ex Persarum persona suam illam sententiam dixisse. S.

16. ἴθνη βαμβαρα οἰκισῦνται οἱ Πέρσαι) *L. Valla* verterat sibi necessitudine coniunctas putant, pro quibus sibi iunctas

tenent maluit Gronovius. Aliud voluit: τούτων γὰρ ὧν τὴν ἱερίαν οὐκ οἰκισθῆναι Αὐτοὶ, horum inventionem sibi non vindicant Lydi, huius libri c. 94. Persae suum esse ferebant, sibi quae omnem Asiam, armorum iure a maioribus occupatam, vindicabant. τὴν Ἀσίην πᾶσαν νομίζουσι Πέρσαι τούτων εἶναι, lib. IX. Confer doctissimum Abresch Dilucidat. Thucyd. p. 145. WESS.

CAP. V. 3 seq. In οὐκ ὁμολογούσι Πέρσαι οὕτω excidisse arbitratur diligentissimus Reiskius λέγουσι, quod nescio, an Herodotus admissurus sit. Solet aliter lib. IV. 154. etc. WESS. — Nempe Πέρσαι οὕτω λέγουσι, Reiskius desideraverat, Persis ita dicentibus. Equidem οὕτω γινίσθαι malueram: at potest γινίσθαι e superioribus h. l. subintelligi. S.

10. οὐκ ἔρχομαι ἐρίων) Per quidem hoc frequens. At ἐρίων hic esse ἐρινήων, ζήτησιν, in opinionem venit Io. Iac. Reiskio, legi etiam posse ἐριών. De posteriore dicam nihil. ἐρίων inquisitionem notare posse, haud inficior, eorum non oblitus, quae Schol. Apollonii Rhod. I. 1354. Herodotum vero id spectasse, dubito: minime certe homo Lucianus, bellum Romanorum et Parthorum stilo Herodoteo scripturus, ἔρχομαι ἐρίων περὶ Ῥωμαίων καὶ Περσίων Quom. Scrib. Histor. c. 18. Inepte quidem ille, sed a vocabuli usu minime aberrans. Bene Lucian. Dea Syr. c. 1. Lege P. Victorii Var. Lect. IX. 4. Mox idem vir clarissimus, τὸν δὲ οἶδα αὐτὸς ἀπαισῆς, ut I. 19. II. 52. Verum id haud perpetuum. Exsequitur praeterea non ea duntaxat hac descriptione, quae auditione accepit, sed et aliunde intellecta. Add. Lucian. Dea Syr. c. 49. WESS.

CAP. VI. 3. μεταξύ Σύρων καὶ Παφλαγόνων) Demiror coniurasse mastos in Σύρων titulo, neque Strabonem, Dionysium, atque alios hilum discrepare. Solet hos Συρίους nuncupare. Docte Iac. Gronovius in lib. II. 104. In Schol. Apollonii Rhodii II. 948. quibus Herodoti nomen, prorsus ad sententiam necessarium, abest, omnia eadem. De amnis Syrios hos sive Cappadocas, et Paphlagonas distinctionis cursu lis est. Arrianus Peripl. Pont. Euxini p. 17. οὐκ ἀπὸ μεσημβρίας, ἀλλ' ἀπ' ἀνίσχοντος ἡλίου, non a meridie, ut Herodotus, sed ab ortu solis labi perhibet. At quid si ille ortum solis hibernum in animo habuerit? WESS. — Duos fuisse cognomines fluvios, alterum influentem in alterum,

et alterum quidem ab oriente decurrentem, alterum vero a meridie, post *Danwillium* monuit *Larcher* ad h. l. *De Syris sive Syriis*, qui hic memorantur, conf. I. 72. ubi ipse docet *Herodotus*, eosdem esse qui alias *Cappadoeces* nominantur. S.

[4. ἔξιν) Scil. *ἱαυρόν*, vel potius, τὸ μέμα, usitatā in hoc verbo ellipsi. S.]

11. τὸ γὰρ *Κιμμερίων στρατεύμα*) *Strabo* lib. I. p. 12. et III. p. 222. [p. 6. et p. 149. ed. *Casaub.*] multo priorem, et circa *Homeri* aetatem, aut citius paullo, *Cimmericum* hunc incursum facit. Potior *Herodoti* sententia, quippe antiquioris et expeditionem eam suis temporibus accuratissime dividētis atque adligantis, I. 15. IV. 12. etc. *Mecum* sentit *Amplissimus Bouherius Dissert. Herodot. c. 5. p. 55. WESS.*

CAP. VII. 5 seqq. Ἀγρων μὲν γὰρ ὁ Νίβου etc.) Vere *Henr. Valesius* ad *Nicol. Damascenum* p. 68. et *Gronovius* ex *Mediceo*, cui tot mss̄ti cum suppetias ferant, [vide *Var. Lect.*] quis obluetabitur? Si tamen, quod vix opinor; auxilio occurret *Pollux* IX. 12. opportune a *Berglero* in *Actis* Lipsiens. mcccxvi. p. 417. excitatus, nec minus defensurus, (quibus citra caussam *Ill. Scaliger* [Can. Isag. lib. III. p. 327.] offensus fuit, et librariorum nonnulli.) *Agronis* patrem avumque, origine *Heraclidas*, sed ἐκ δούλης Ἰαρδάνου ex *Iardani* ancilla, non *Omphale*, eius sive uxore seu filia potius, proseminatos. Abeunt ab ea *Herodoti* sententia, quod *Palmerius* principio *Exercitat. in Gr. Auctor.* conmonescit, recentiorum plures, quibus cur ille concedere debeat, caussa defit: *Herculi*, *Omphalae* servienti, ex ancilla natum filium fuisse, agnoscit *Diodorus* lib. IV. 32. nec negat *Hellanicus*, etsi in filii nomine, quemadmodum et *Diodorus*, discors, in *Stephani Ἀέλη*. Optime omnium *Dio Chrysostomus*, qui *Berglerum* non fugit, *Orat. XV. p. 236.* de *Hercule*, regii generis inter *Lydos* auctore, ὃς οὐδὲ τῇ Ἰαρδάνου δούλῃ συγγινώσκει ἀπὸ πρῶτον, ἐξ ἧς ἐγένοντο οἱ Σαρδίων βασιλεῖς. Nati ergo ex *Iardani* ancilla reges sunt, qui *Sardibus* deinde imperarunt, neque adeo opus erit, ut aut cum *Tan. Fabro* lib. I. *Epist. 13.* ἐκ Ὀμφάλης τῆς Ἰαρδάνου, aut ἐκ Ἀυδῆς τε τῆς Ἰαρδάνου cum amico corrigamus. **WESS.**

[14. ἐπὶ δύο τι καὶ εἴκοσι γενεάς ἀνδρῶν) Loco duarum et

vinginti generationum, quas libri omnes praeferunt, praeter ius et fas, quum nulla satis idonea corrigendi causa subesset, circumspectior aliqui Larcherus non nisi quindecim posuit; castigatus eo nomine a Volneyo, in *Chronol. d'Herodote*, Paris 1808. p. 76 seqq. S.]

CAP. VIII. [4. ἢ γὰρ οἱ etc. Vide Adnot. ad I. 24, 17. S.]

8. χρῆν γὰρ Κανδαύλῃ γινίσθαι κακῶς) Placuit dicendi genus Scriptori II. 161. IV. 79. V. 92, 4. IX. 109. eiusque aemulatori in *Lucian. Q. Scrib. Hist.* c. 18, tum *Procopio Belli Goth.* I. 4. et *Persici* I. 26. Quo magis miror, adhaesisse doctos interpretes ad haec *Lucii de Asino* c. 28. ἔχρη δι ἄρα πάνταυθα ὥσπερ τῷ Κανδαύλῃ καὶ μοι γινίσθαι. Adde, quod ille voluit intellectum, κακῶς, et expedita omnia erunt. *Agathiae Epigr.* χρῆν γὰρ Κανδαύλῃ παθεῖν κακῶς belle *Opsopaeus* correxit *Anthol.* III. 7. [Anal. *Brunckii* T. III. p. 63. n. 79.] Τα σπουδαίεστατα τῶν πραγμάτων [lin. 6.] bene habent, stabilita testimonio *Eustathii* in *Odyss.* p. 1441, 16. [p. 89, 45. ed. Bas.] Nam σπουδαίεστα *Archiep.* erranti librario debentur, neque sunt Atticae aut Ionicae formationis, quod in opinionem venisse *Th. Gale* demiror. Tu vide *Etymologum* p. 32. et *Gronov.* I. 133. [vid. *Var. Lect.* I. 133, 15.] In *Heliodori Aethiop.* VII. 1. dederant Basileenses τῆς ἐπὶ τὴν Μίμῳ ἐδού σπουδαίεστον εἶχοντο. *Xylandri* et *Falkoburgii* schedae σπουδαίεστον, non male, nec pulcrius tamen prisco, si σπουδαίεστον [ut habet doctissimi *Corayi* editio] scribatur. *WESS.*

11. ὥτα γὰρ τυγχάνει etc.) Et huic, ex populari usu derivato, sua gratia. Laudat *Philo Iud. de Iudic.* p. 719. n. Auctorque *Homiliae* inter *Chrysostomi Oper.* T. VIII. p. 209. n. Sitne vero generatim et semper verum, in controversia versatur. *Strabo* lib. II. p. 178. [p. 117. n. ed. *Casaub.*] iudicium aurium ad scientiam parandam oculis longe praestare censuit: ἥτις πρὸς ἐπιστήμην, inquit, ὀφθαλμοῦ πολὺ κρείττων ἰερί. Ab *Herodoto* plures stant; utrimque, quod *Casaubonus* docuit, haud absurde. Quae oculis subiecta fidelibus sunt, agnoscuntur clarissime; sed non admodum ea multa sunt. πρὸς ἐπιστήμην, seu ad acquirendam rerum variarum notitiam, aptior saepe commodiorque ἀκοή. Quod quidem ad animum si revocasset *Theodoretus, Orat.*

X. ad Graec. p. 151. parciore in Herodoto taxando fuisset: in cultu sane religioso suum auribus est officium, suum quoque oculis, Iobo indice c. XLII. 5. WESS. — Dicto isto Herodoti usum etiam esse Lucianum, de Saltat. c. 78. monuit ad h. l. Gronovius. S.

13. ὁ δὲ μίγα ἀμβώσας codicum consensu tutum est et Scholiastae Hermogenis p. 407. cui Aeolicae videtur monetae. WESS. — Cf. III. 38, 20. VII. 18, 3. II. 121, 71. S.

15. ἄμα δὲ καθῶνι ἐκδυμένη etc.) Spectavit haec Clemens Alex. Paedag. II. 10. III. 5. neque Graecos eius Scholiastas latuit: tetigit etiam Theodoretus Or. ad Graec. IX. p. 130. memoriae tamen peccato lapsus. Si Plutarchum audis T. II. p. 139. c. οὐκ ὀρθῶς Ἡρόδοτος εἶπεν, ὅτι ἡ γυνὴ ἄμα τῷ χιτῶνι ἐκδύεται καὶ τὴν αἰδῶ· τοῦναντίον γὰρ ἡ σώφρων ἀντινύεται τὴν αἰδῶ. Cui quidem de casta et modesta femina nullam fortasse litem Herodotus movebit, de procace merito, similibusque aliis. Bene Ennius, etsi de maribus,

Flagit principium est nudare inter civis corpora,
in Ciceronis Quaest. Tusc. IV. 33. Melius idem Plutarchus p. 37. c. Porro σκοπεῖν τινα τὰ ἱωῦτος non moveo, quantumvis Georgius Raphaelius σκοπεῖν magis Ionicum habuerit in Paulli Ep. ad Philipp. II. 4. Vide cap. 32. et Musonium in Stobaei Serm. 67. p. 425. WESS.

CAP. IX. 3. ὁ δὲ ἀμείβετο τοῖσδε) Ita praestat, ut c. 35. et 38. atque alibi; nec dissentit Dionysius, qui et ὡς πειρώμενος λέγω λόγον, egregie concors cum vetustis Codd. quibus Archiep. schedas Th. Gale accensens lectores frustratur: πειρώμενον λέγω praeferunt clarissime. Verum istis vir doctus non usus semper est, uti oportuit. WESS.

8 seq. ἐγὼ γὰρ σε --- ὅπισθε τῆς θύρης θήσω) Legendum arbitror: ἀγαγὼν γὰρ σε εἰς τὸ οἶκον, ἐν τῷ κοιμώμεθα, ὅπισθε τῆς θύρης στήσω: collocabo, ex Dionys. Halic. II. p. 6, 25. Ionica quidem ille convertit in Atticam loquendi formam; verba quoque σκοπεῖν in ὁρᾶν· παρίειν in παρίστα· στείχειν in πορεύεται. Sed ista sic scripta legerat, ni fallor, Dionysius. Herodotus infra, c. 10, 3. ἤγαγε τὸν Γύγεια εἰς τὸ οἶκον. lib. I. c. 132. εἰς χώρον καθαρὸν ἀγαγὼν τὸ κτήνος καλεῖ τὸν θεόν. III. 85. ταύτην ἀγαγὼν εἰς τὸ προάστειον κατίδουσι. VALCK. — Imprudens H. Stephanus Aldinum scriptorumque Codicum στήσω mutavit atque aliis exemplum, quod inconsulte imitaren-

tur, praebuit, Kustero haud iniuria indignante in *Io. Clerici Bibl. Vet. et Rec.* T. V. p. 388. Non dissimile negligentiae indicium erit VII. 214. Nunc inspice hoc *Sophoclis Oedip. Colon.* vs. 1407.

Ὡς ἐν δέμοις τοῖσι σοῖς ἐτήσω σ' ἄγων,
ἐτήσω δ' ἑμαυτόν. ———

Mox ἐς καῖτον servavi. Noti sunt οἱ ἐπὶ τοῦ καῖτωνος sive cubiculi praefecti ex *Arrian. Diss. Epict.* IV. 7. et *Artabanus ἀναρχαῖς* eis τὸν καῖτωνα apud *Diodorum* XI. 69. At illud *Herodotus* maluit VII. 17. Tale et *Parthenii Erotic.* c. 8. ὡς δὲ ἐς καῖτον ποτὶ ἀπτεράπιτο. WESS. — Verbo ἀγαγὼν, quod hic desideraverat *Valckenarius*, nil erat opus. S.

13. ἐπιάν δὲ ἀπὸ τοῦ θρόνου ἐτίχη) Haud repugno membranis. ἐτίχη *Medic.* defendi alio debuit modo, ac factum a *Gronovio* est: a ἐτίχῳ non venit, nec formari potest. Solent ἐτίχοντας et ἐτίχοντας amanuenses conmutare III. 76. IX. 11. Legitimum praeterea est, indice *Dionysio*, μὴ σε ὄψεται. Quo de genere argutam et uberem disputationem dabit *Horreus Observat. Herod.* cap. 3. WESS.

CAP. X. 2. ἣν ἱοῖμος) Quia nihil interserit *Herodoteis*, praeter dialectum οὐδὲν ἄλλο περιγρασάμενος, hic quoque legisse videtur *Dionysius ἱοῖμος ἣν ποιεῖν ταῦτα*, vel saltem, ποιεῖν ἣν ἱοῖμος. Verbum sic collocatum a praecedenti facilius potuit absorberi. Nuspiam apud *Herodotum* ἣν ἱοῖμος simpliciter invenietur; semper ποιεῖν vel simile quid adiectum: *Gronovii*, quam sequor, Editio praebebit exempla: p. 16, 26. [I. 42, 8.] ποιεῖν ἐπὶ ἱοῖμος ταῦτα. p. 190, 21. [III. 75, 1.] Φαμένου δὲ ταῦτα ἱοῖμου εἶναι ποιεῖν. Simillima p. 328, 37. 428, 22. 528, 1. VALCK. — At nude ἔσαν ἱοῖμοι habes I. 70, 4. ἱοῖμοι ἔσονται, V. 51, 20. et simillima alibi. S.

6. ἰθὺῖτο) ἰθὺῖτο in ἰθὺῖτο mutat *Mediceus*: ego non muto, ubi mutare non opus. *Ἰθὺῖσθαι*, *Ἰταρῖσθαι* est in *Suida*: in *Herodoto* lib. IV. 85. ἰζόμενος ἰθὺῖτο τὸν πόντον. quod non nego expulsum esse; sed quo iure? *Θητήρ* est in fragmento *Perictionae* apud *Stob.* *Serm.* LXXXIII. p. 488. Vide lib. III. 24. WESS. — At IV. 85, 6. ἰθὺῖτο, tamquam a themate *Ἰθὺῖμας*, optimi quique praeferunt libri; in eademque verbi formam I. 68, 4. et VII. 56, 2. ad unum omnes consentiunt: quo et pertinent ἰθὺῖτο, et *Ἰθὺῖμενος*,

et similia coniugata. Nec obstat locus III. 42, 2. ad quem Vir doctus provocavit: nam ἐπησαντο, quod ibi legitur, quemadmodum etiam nomen θητομαι, ab eodem themate θητομαι legitime formatur. conf. mox c. 11, 14. Inanem autem falsamque Suidae subtilitatem, docentis θητομαι valere θανμάζεσθαι, θητομαι vero θιωρεῖσθαι, ignorat Herodotus. S.

12. εἰς αἰσχύνην μεγάλην φέρει) Haud refert addatur, cum auferatur praepositio. Adstruxit eandem vir doctissimus [Gronov.] lib. III. 133. ex membranis Florentinis, ubi αἰσχύνῃ τῶν ὅσα αἰσχύνῃ ἐστὶ φέρονται. [conferri iussit Gron. l. 129. c. 2. et IX. 33, 14. quae tamen nonnihil differunt.] Tale φέρονται phoclis Trachin. vs. 65. τὸ μὴ πυβίσθαι ποῦ ἔστιν, αἰσχύνῃ φέρει. Tale Platonis Sympos. p. 184. E. ἐπὶ ταῖς ἄλλοις πύλαις καὶ τῷ ἐκκατωμένῳ αἰσχύνῃ φέρει. Quod vero Vindob. et alii chiep. significarunt, omnibus barbaris, si mares nudarentur, turpe visum, in eo nimii fuerunt: de plerisque verum fuit. Recte Plato Politic. lib. V. p. 452. c. haud multum, inquit, temporis praeteriit, ἐξ οὗ τοῖς Ἕλλησιν ἰδοῦναι αἰσχροὶ καὶ γυμναῖα, ἅπερ νῦν τοῖς πολλοῖς τῶν βαρβάρων, γυμνοὺς ἄνδρας ἰρᾶσθαι. Adiunge Philostrati lib. I. Icon. c. 30. p. 818. WESS.

CAP. XI. [11. οὕτω, sic. Videtur digito monstrasse satellites, ad obtruncandum, si conditionem recusaret, paratos. S.]

16. ἀτιθώμαζε) Invitus cum Cl. Gronovio dissentio: sed parendum codicum imperio est, tum certe, si nihil a sermonis ingenio alienum prae se ferunt. Nolo θωμάζειν et θῶμα, si illi conspirent, in exilium mittere; nec alteri, pari lege, bellum indicere. Saepe illud, quod pristinam sedem recipaverat, recurret. Tuetur et Luciani Dea Syria, et verissimum istud Eusebii philosophi οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων τοὺς μεγάλα χρεῖματα ἔχοντας -- τιμῶσι τε καὶ τιθώμαται in Stobaei Serm. IV. p. 58. WESS. — τιθώμαται absque punctis diaereticis apud Stobaeum scribitur, sicut equidem adsuevi: sic et θῶμα et θῶματα apud Lucian. Caeterum passim in sequentibus θῶμα et θωμάζω simplici vocali edidi, ubi plures, quorum notitiam habui, codices praeciverunt. S.

[20. αἰρίται αὐτὸς περιῖναι.) Nisi supra ἄλλ' ὡς ὅρα legatur, h. l. saltē coniunctivam particulam expectasses, αἰρίται ὦν. Sed amat subinde ita ἀσυνδέτως loqui Scriptor noster. Vide ad c. 59, 14. S.]

CAP. XII. 2 seq. οὐ γὰρ μέγιστος ὁ Τύγης) Solae, et sine fulcro, schedae Mediceae: nam ἐμετρίην c. 114. quod proscribunt, auxilio esse non potest. Memini pulcre, in huius verbi formationibus varium videri Herodotum: nec tutum tamquam constantino, uni libro, nisi sermonis indoles exposcitur, ita se addicere, ut ceteri tanquam umbrae volitent. Vide quae Cl. Abresch commentatur Dilucid. Thucyd. p. 366. Id quaerere libet, vero-ne simile sit, quod de Gyge, reginae artibus post mariti necem, ad regnum evecto perscrutatum est: non enim constat inter veteres. Plato lib. II. de Rep. p. 259. si pastorem Gygis conditionem (quam quidam Croesus in Xenophontis Cyropaed. lib. VII. p. 183. c. 2. agnoscit) et fabulosum annulum: ut oportet, servas, in Candaulis nece conspirare poterit. Longius aliam Plutarchi Quaest. Graecae p. 502. de civili bello, copis auxiliariis Arsels regis, interemtoque armorum iure, Candauli memorantes: quae quidem cum sine leucomplete testimonio tradantur, Herodoto priores non nego, in Lydiae vicinia nato. Consistit pro eiusdem partibus Abbas Sevinus in Comment. Acad. Inscript. T. VII. p. 400. WESS.

9 seq. τοῦ καὶ Ἀρχιλόχου etc.) Omnia haec de Archilochio in rationes librarii transscribo. Herodotus huiusmodi scriptorum testimoniis uti recusavit. Constat praeterea atque egregie inter se apta oratio est, his amotis. Augent opinionem membranae Venetae, eorum plura negligentes. Sint tamen Herodoti; minime propter ea reprehendi debuerat, uti taxatus est ad Eusebii Chron. p. 57. Ed. Opt. ab illustri viro, ac si futili argumento coniecisset, Archilochum moruisse sub Gyge, quia in trimetris suis eius non meminisset. Nihil simile, in his scriptoris verbis. Archilochi trimetra nota sunt, et leguntur ibidem. WESS. — De Archilochi aetate consuli possunt quae ad h. l. Larchezus congeriit testimonia veterum. Cur vero voluitque damnae hae, quae de hoc poeta obiter hic memorantur, eandem equidem nullam prorsus vidi. Quis Homeri, Hesiodi, aliorum poetarum testimonia passim refert Scribae noster, (vide II. 53. II. 116. III. 58. IV. 29. IV. 35. VI. 52. VII. 56. VIII. 77. etc.) cur idem designetur Archilochum, testem advocare? Sed ne testem quidem illum

Herodot. T. V.

B

advocat: nil ait aliud, nisi *Gygem*, de quo hic agitur, eundem esse cuius *Archilochus* in suis senariis mentionem fecit. Pari certe ratione idem Noster, lib. V. c. 102. postquam in *Eualcidae* mentionem incidit, monet esse hunc eum quem *Simonides* carmine illustravit: et V. 118. mentione *Philocypr*i facta, *Solensium* regis, monet hunc, quem versibus suis *Solon* celebravit. Senarium *Archilochi*,

Οὐ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχέρσου μέλει,
habet in *Analect. Brunckii*, T. I. p. 42. n. x. ad quem conf. quae notavit *Iacobs*, *Animadv.* T. I. p. 155. *Cicero* imprudenti mihi, quum *Var. Lect.* ad h. l. congeriberem, accidit, ut cum *Reizio* (*Praef.* p. xx.) adnotationem istam, quae *Wesselingii* est, *Valckenario* tribuerem. Nempe alioqui *Valckenarius* is erat, qui multas *Scripturae* nostri pericopas, haud satis idonea semper ratione usus, in *vobiscus* suspicionem conatus est adducere. S.

CAP. XIII. 4. καὶ ἐν ὄπλοις ἦσαν) Optime hoc instauratum est. *Heliodorus* lib. IX. p. 428. καὶ γυμνῶν τοὺς ὄπλους κωλύειν ἀδυνατούντων: ubi itidem τοὺς ἐνόπλους mss. *Palatinus* et *Xylandri*. Simile est *Sophocleum Oedip. Tyr.* 570. τὸτ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ. Mitto ἦκειν ἐν τοῖς ὄπλοις, apud *Procopium* aliosque frequens: potius erit addere, *Salmasium* multis ante *T. Fabrum* lib. I. Ep. 39. annis *Iungermanno*, τοῦ Γύγου στασιῶται scriptum olim fuisse, probasse, idemque *Palatino* Codice stabiliri, ad *Pollucem* lib. VIII. 153. illo teste. WESS.

10. ἐς τὴν πέμπτον ἀπέγονεν) *Croesum*, ut lib. I. 91. WESS.

CAP. XIV. 3 seq. ὅσα μὲν -- πλείεστα) Errantem *Vallam* comiter vir clarissimus [*Gronov.*] in viam reduxit. Nihil dictione tritius. *Lusius* in *Asino* c. 21. κομίζοντες οὐκ ὀλίγα πλείεστα ὅσα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ. Quo de genere docte *Rittershusius* in *Oppiani Halieut.* IV. 191. WESS.

9. οὐ Κορινθίων τοῦ δημεσίου) *Strabo* de opibus templi *Delphici*, δηλοῦσι δ' οἱ τε θησαυροὶ, οὓς καὶ δῆμοι καὶ δυνασταὶ κατισκυύσαν. lib. IX. p. 641. [p. 419. ed. Cas.] Pravum-ne ergo *Κορινθίων τοῦ δήμου*? [vide *Var. Lect.*] Equidem non adseveravero: praesertim *Herodoto* in usu posterioris sibi quodammodo placente. Nec moveo tamen receptum. Tangit eandem hanc rem *Plutarchus* in *Sapient. Conviv.* p. 168.

Ceterum Κυλέλλον, quod scripti saepe dabant, [cf. c. 20. et 23.] dudum proscripserunt viri praeclari, Casaubonus et Menagius ad Diogen. Laërt. I. 94. WESS.

12. μέντι Μίδων τὸν Γορδίου) Fortasse Midas est, quem Eusebius Olymp. X. 4. Phrygiae regnum obtinuisse affirmat. Vidit ea regio plures Midas et Gordios, quos praeter Henr. Boissellum de Cyclis p. 909. certiore serie descripsit Alex. Bocherius Diss. Herodot. c. 8. Primum autem barbarum regem Delphis dona aurea et argentea dedicasse. Antiochus Sidetianus: ante eum regem pauper Pythius erat. Strabo Geogr. lib. VI. p. 231. WESS. — Athen. T. II. p. 390. nostrae edit. S.

13. ἀνὰ τὰς Γυγάδας) Illustravit P. Leopardus lib. XIII. Pollucis c. 9. ex Pollucis III. 87. et VII. 98. Himerius in Pollucis p. 65. Edit. Steph. ὁ δὲ κρείτερος πλοῦτος, ὁ χειρότερος τις Γυγάδας ἢ Αὔδας: quorum duo postrema. nisi Scholion addat, quod opinor, redundanti Rhetoris orationi tribuenda erant. WESS.

14. δὴ αὖν διόρα) Non praecepto Suidae δοῦν, quantumvis liber Archiep. suffragetur. Herodotus I. 94. ἐπ' ἐπεὶ δὴ αὖν διόρα εἴκοσι. IV. 89. ἀναπλάσας — δὴ αὖν διόρα πλοῦτον. Adde Gronovium, lib. III. 131. WESS. — Nempe etiam III. 151, 9. δὴ αὖν dabant meliores libri, et IV. 1, 8. quem locum ibi Gronov. citavit. S.

CAP. XV. 4. Κιμμέριοι ἐξ ἡθίων — ἐξ ἀναστάντες etc.) De Cimmericis gemina Arrianus, forte in Bithynicis, apud Eustath. in Homer. p. 1671. 26. [Odyss. p. 416. 14. ed. Bas.] haec Herodotea non oblitum. Strabo testimonio Callisthenis, Sardes primum a Cimmericis, deinde a Treribus, gente Cimmerica, occupatas docet, lib. XIII. p. 950. [p. 627. et deinde p. 647 seq. ed. Cas.] sequente vero libro p. 958. illis non dissimilia ex Archilocho et Callino: qui cum paene pares fuerint et Gygi aequales, meminisse. videre etiam potuerunt provectiore aetate. Sardes a Cimmericis intercepta: ut necesse haud videatur, inpressionem Cimmericae nationis, contra ac Herodoto placet, multo antiquiorem perhibere. De Callino vise Clementem Alex. Stromat. lib. I. p. 398. WESS.

CAP. XVI. 4. Οὗτος δὲ Καραΐης etc.) Vide I. 71. Actas competit. Phraortes, Cyaxaris pater, Ardyis, avi

Alyattae, tempore in Media regno praefuit apud *Pausaniam* I. 24. WESS.

6. τὴν ἀπὸ Κολοφῶνος κτισθεῖσαν) Clariss. Reiskius, τὴν ἀπὸ Κολοφῶνος, quod Herodoto Halicarnasseo Smyrna^x ultra Colophonem Boream versus posita fuerit: id si displiceat, atque ἀπὸ aut ὑπὸ bene habeat, Colophonem non urbem, sed viri. et conditoris quidem, nomen videri. Par *Corn. de Pauw* opinio. Melius *Palmerius*, finita, qua tenebatur, haesitatione *Exercit.* p. 3. Si tamen scripsit *Herodotus* Κολοφῶνος, intellexit credo, Colophonem fuisse Smyrnae metropolim, et urbem ipsam pro incolis posuit synecdochice. Iustum profecto est ἀπὸ Κολοφῶνος. Colophonii Smyrnam coloniis suis, exactis Aeolensibus, occuparunt, ut est I. 150. et in *Strabone* XIV. p. 940. [p. 654. Cas.] Nec morari consensum poterit κτισθῆναι, in deductis coloniis vulgatissimum. I. 149. 167. etc. WESS. — In vocabulis ἀποικίαι, ἀποικίαι, et in verbo ἀποικίζω, praepositioni ἀπὸ eadem inest. quae hic in illa phrasi, ἀπὸ Κολοφ. κτισθ. S.

CAP. XVII. 5. ἐστρατεύετο δὲ ὑπὸ συρίγγων etc.) Reprehendit Alyattae luxum barbaricum, quod, praeter comen-
tes fistulatores et fidicines, feminas etiam tibicinas in exercitu atque in procinctu habuerit, *A. Gellius* Noct. Att. I. 18. At de feminis *Herodotus*, quem testem advocavit, nihil, nisi αὐλοῦ γυναικῆϊν vocibus inclusas censueris. Dictionis genus passim obvium in *Arriani Ind.* c. 5. *Plutarch.* Is. et Osir. p. 364. F. Tale *Sophocleum Elect.* vs. 653. Οὐκ οὐν ἰάνεις αὐτὸ ὑπ' εὐθέμεν βίης θύσαι με. Alii saepe ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμάτῃ, de quibus *Cl. Reitzius* ad *Lucian. de Saltat.* c. 16. Ego vero ex *Suida* *Herodoto* suum, hoc est Ionicum, reddidi. WESS. — Nempe muliebres tibiae non sunt quae a mulieribus instantur, sed quae molliorem quemdam et acutioris sonum edunt. In variis tiliarum generibus, quae ab *Athenaeo* lib. IV. c. 79. et lib. XIV. c. 56. itemque a *Plutarcho* IV. 80 seq. recensentur, γυναικῆϊν non memorantur αὐλοῖ, sed παρθῆναι, virginales; nempe, quarum ad opitium virgines saltabant, ut *Pollux* ipse interpretatur. Conf. *Aristoxenon*, *Harmon.* p. 20. S.

9. ἴα δὲ κατὰ χάριν ἐστάναι) Nolo diffiteri. Aldi totaque msstorum ἐστάναι me ferme expugnasse, ut bonis avibus revocaretur. Scio simile infinitum, ut vocant, nunc

libris Herodoti negari: at habent eiusmodi *Arelaeus Cappadox*, *Lucianus* atque alii, qui Herodoteam, sive Ionicam dialectum, probarunt. Putabimus-ne, tot exempla casu in unum conspiratum ivisse, indoctosque, ut plerique adprime erant, librarios Ionicum istud hic deposuisse? Mihi quidem vero non fit simile: reliqui tamen ex *Mediceo* et *Suida* derivatum, criminationem de mutandi pruritu veritus. Id adiungo, dare *Aldum* c. 76. similis monetae *ἐπιῶτο* - - *ἀπιστάμεναι*, ubi alii omnes *ἀπιστάναι*: et *Pausaniam*, ut saepe numero solet, Herodotea haec culte aemulatum fuisse in simili Spartanorum negotio lib. IV. 7. WESS. — In *Gronovii* honorem multa passim tenuit *Wess.* quae alioqui mutaturus fuerat. Nos et hic et cap. 76, 13. priscam formam, quam ibi cum *Aldo* quatuor etiam e nostris mssis servarunt, auctori restitui-mus. Quod paulo ante legitur, *ὅτε θύρας ἀπίσπα*, conf. III. 159, 3. S.

CAP. XVIII. 3. ἐν τε Λιμενήῳ) *Large Celeb, Gronovius* pro *Mediceo* ἐν τε ἐν Λιμενήῳ disputavit, sed locis haud profecto adsimilibus, ut bene *Rev. Horreus Observ. Herod.* c. 4. Differunt usu sermonis ἐν δὲ et ἐν τε: illud absolute et sine cae locari solet, non item hoc. Noster lib. III. 38. πολλοῖσι τε καὶ ἄλλοις τιμηρίοις πάσι σταθμώσασθαι, ἐν δὲ δὴ καὶ τῷδε. Inculcatur his [a *Gronov.* in *Notis* ad locum in quo versamur] et iteratur ex coniectura praepositio: at ipse Herodotus c. 15. eiusdem libri πολλοῖσι μὲν τιν καὶ ἄλλοις ἴσσι σταθμώσασθαι - - ἐν δὲ δὴ καὶ τῷδε: quibus si odiosam [nescio an otiosam scribere voluerit] vocem inserueris, debilitabitur loquendi bellum genus. Tale, ut uno utar lib. VII. 214. τοῦτο μὲν γὰρ τῷδε χρὴ σταθμώσασθαι. Sic enim legi oportuerat ex scriptis. Itaque, nisi librarii culpa in *Florentinis* membranarum repetita sit praepositio, quod suspicari licet, refingi posset, ἐν τε ἐν Λιμενήῳ - - καὶ ἐν (aut ἐν ἐν) *Μαιάνδρου-πιδίῳ*, quod *Latina Vallae* exprimunt: quae doctissimorum virorum *I. Iac. Reiskii* et *Pet. Horrei*, quamquam in ea non constantis, opinio. Mihi tutius visum codicibus adhaerescere. WESS. — Quum vero in aliis etiam libris nonnullis (in *Mediceo*, *Var. Lect.* dictum) eadem scriptura, quae in *Mediceo*, occurrat; poterit ἐν Λιμενήῳ ex prisco scribendi usu idem

valere ac ἄλλωθεν, ut ἄλλωθεν intelligatur fuisse loci nomen, (sive proprium, sive commune) ubi pugnata illa pugna est; quam in cogitationem ante me, *Reiskium* video incidisse, *Animadv. ad Graecos auctores* T. III. p. 82. S.

CAP. XIX. 4. Ἀθηναίης, ἐπικλησιν Ἀσσησίης) Laudat, ut Th. Gale admonuit, *Stephanus* in Ἀσσησί. In *Polyaeno* lib. VI. 47. optimo iure docti viri *Minervae* titulum restituerunt. Haud vero decerno, viri-ne an oppidi nomen sit in isto *Alexandri Aetoli*, Ἀσσησοῦ βασιλῆος ἐλευσεται ἔκγονος Ἀνθίου, inter *Erotic. Parthenii* c. 14. [p. 372. in *Galei Historiae poeticae* *Scriptorib.*] **WESS.**

9. καὶ αὐτῷ ἰδοὺ πέλονται etc.) Confer *Gronov.* in lib. IV. 81. [ubi ille ad IV. 81, 22. de hoc structurae genere. Nostro familiari, monuit.] Supra lib. I. 3. τοῖσιν Ἑλλήσι δόξει, πρῶτον πέλονται ἀγγέλους ἀπαιτεῖν. *Apollonius Rhod.* I. 440. Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρεῖώ τε περῆσαι Ἐνθάδ' ὥσας ἔχοντας: ubi Critici veteres alia, et *Raphelius* ex *Nostro* in *Act. Ap.* xv. 22. et *Epist. ad Galat.* II. 6. **WESS.** — Simile est quod *Gronov.* l. c. ex V. 109, 6. adfert, ὥρῃ ἂν εἴη ὑμῖν, ἐκβάντας etc. Cuius quidem structurae ratio haud aegre intelligitur. S.

CAP. XXI. 4. ὁ μὲν δὲ ἀπόστολος ἐς τὴν Μίλητον ἦν) In motu significando πάρεμι quidem adhibetur aliquoties, sed quantum commemorari, non item εἰμί. Corrigendum itaque suspicor ἐς τὴν Μίλητον ἦε, *Miletum abiit*. Hac quoque structura frequentatur ἦα *Herodoto*: p. 47, 26. ἦε ἐς πόλιν: p. 85, 22. ἦε ἐς Πέρσας: p. 304, 25. ἦε ἐς τὰ οἰκία: p. 297, 22. ἀπῆε ἐς Μίλητον. [Leguntur ista lib. I. 113, I. 210. V. 50. V. 32.] Potuit et ab *Herod.* scribi: ἐς τὴν Μίλητον παρῆν, venerat *Miletum*: quod verbum sic usurpavit lib. VI. c. 24. ἐκ δὲ ταύτης παρῆν ἐς τὴν Ἀσίαν, advenerat in *Asiam*: lib. I. c. 9. παρίσται -- ἐς κοιτῶνα. *Thucydides* VI. c. 62, 20. c. 88, 58. παρῆσαν ἐς τὴν Λακεδαιμόνα. VII. c. 50. init. παρῆσαν ἐς τὰς Συρακούσας. In *Xenophontis Κύρου Ἀναβ.* I. p. 145, 28. Parisini Codicis est lectio, παρῆσαν εἰς Σάρδεϊς: qua ratione legitur in *Eiusdem* Ἑλλ. III. p. 294, 38. παρῆναι ἐς Ἀλαρτον. et VII. p. 373, 21. **VALCK.** — Non displicet elegans iunctissimi viri coniectura. Vide tamen, etsi nonnihil diversum, hoc de *Phidippide* lib. VI. 106. δευτερεῖος ἐκ τοῦ Ἀθηναίων ἀστὴς ἦν ἐν Σπάρτῃ: secundo die, postquam *Athenis*

erierat, Spartam pervenit. Tum de Aristagora V. 38. δεύτερα αὐτὸς ἐς Λακεδαιμόνα τριηρεὶ ἀπόστολος ἐγένετο: quo quidem loco navigando eum Lacedaemonem delatum, docemur: de Alyattae nuncio eiusque itinere maritimo, quod Gronovius opinatus fuit, nihil hic simile. Scio τὸν ἀπόστολον de classe. τὸ ἀπόστολον de navi poni, idque alibi opportunum videri. Confer elegantes Ruhnkenii adnotationes in Timaei Lexic. p. 31. WESS. — In constanti librorum consensu lubrica res est, talia (quale istud ἦν) ire mutatum. Recte utique Valckenarius fecit, quod dubitationem suam in Adnotatione significavit: an idem vir doctissimus, si Herodotum edidisset, refragantibus codicibus omnibus, coniecturam in contextum fuerit recepturus, etiam atque etiam dubito. Caeterum videndum, ne ἐς h. l. idem ac ἐν valeat; quemadmodum IX. 6, 5. pro ἐν τῇ Βοιωτίῃ εἶναι, plures iique probati codices ἐς τὴν Βοιωτίην praeferunt: et omnes III. 80, 12. στάντα ἐς ταύτην τὴν αἰχλὴν, pro ἐν ταύτῃ τῇ αἰχλῇ: similiaque alia. Ruhnkenii adnotatio, quam laudavit Wess., legitur p. 43. edit. sec. nec tamen ad hunc Herodoti locum spectat. S.

10. κῶμος χρίσθαι) Sequor libros, Ionicum hoc amplexos. Noster I. 187. τῇσι πύλῃσι ταύτῃσι μηδὲν χρίσθαι. Eusebius Philosophus in Stobaei Serm. XVI. p. 154. οἷός τε ἰὼν αὐτοῖς χρίσθαι. Esse in Plutarcho ἐχρῶντο κώμοις καὶ παννυχίοις T. II. p. 77. E. vere adscripsit St. Berglerus. Non addo, neque enim obscurum est, de Biantē et Prieneis paria ferme a Diogene Laërtio tradi lib. I. 83. WESS.

CAP. XXII. 7. ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι, δι' οὐδὲν ἄλλο etc.) Luxata haec et egregie prava doctissimo Reiskio, in cuius ad me litteris οὐδὲν μᾶλλον ἐγένετο ἢ διαλλαγή. Namque Herodotum velle, tunc temporis quidem et protinus pacem inter Alyatten et Milesios haud colisse; nihilo tamen magis animorum reconciliationem deinde contigisse. Contra ea Fr. L. Abreschio Diluc. Thucyd. p. 672. copula deficere videtur, καὶ ὡς πυνθάνομαι, ut in Vallae Latinis, aut ὥς τε ἐγὼ πυνθάνομαι. Sic certe mollius oratio labetur, nisi tu malueris maiore inciso ab anterioribus haec avellere. WESS. — Nodum in scirpo quaesiverunt doctissimi viri. In plano sunt omnia; nec ulla mutatione est opus. ὡς --- ἐ κήρυξ --- ἀπῆλθε ἐς τὰς Σάρδεις, δι' οὐδὲν ἄλλο ἐγένετο ἢ διαλ-

λαγή, ὡς ἐν τῷ πυνθάνομαι. Inducias solummodo in tempus aliquod pacisci Alyattes voluerat, nempe exactis induciis bellum instauraturus: nunc vero, postquam nuncius, quae Mileti viderat, ei renunciavit, illam ipsam ob causam amicitiam etiam et societatem cum Thrasybulo contraxit. S.

CAP. XXIII. [1: Περίανδρος) De Perianthro plura infra, III. 48 seqq. et V. 92. Nunc paullo ante (cap. 20.) eo tantum consilio mentionem eius iniecissemus Scriptor noster videtur, quo sibi aditum pararet ad hanc de Arione fabulam, antiquitus celebratam, narrandam; cui fabulae etiam monumentum aliquod, quod Herodoti adhuc aetate visebatur, (cap. 24 extr.) fidem in vulgus faciebat. S.]

5. Ἀρίωνα τὸν Μεθυμναεῖον etc.) Cui non dictus *Hylas*, inter delphinas *Arion*? [Virg. Ecl. VIII. 56. et Georg. III. 6.] Id monuisse satis erit, *Dionem Chrysostomum* Or. XXXVII. p. 455. haec Herodoti planissime expressisse; nec de dithyrambo, quod *Galei* editioni adpositum, [scil. ab *Arione* inventum esse,] dissentire Criticos veteres ad *Pindari* Olympion. XIII. 25. WESS. — De dithyrambo et poetis dithyrambicis, praeter viros doctos qui ex professo de Poësi veterum scripsere, consuli possunt quae ad hunc locum a *Larchero* disputata sunt. De *Arione*, *Delphini* dorso per mare transvecto, confer *A. Gellium* XVI. 19. aliosque quos laudavit *Harduinus* ad *Plin.* IX. 8, 8 extr. quibus adde *Plutarch.* in Sept. Sap. Conviv. p. 160. et seq. S.

[9. διδάσκειν) Sicut dicunt ὁρῶμα διδάσκειν, VI. 21, 11. fabulam docere, id est, agere, peragere, exsequi. S.]

CAP. XXIV. 9. τὸν δὲ, συνίτρα τοῦτο) Nihil novant Codices. Alibi συνίτρα VI. 2. συνίτρα I. 205. ex *Medic.*, συνίς V. 92, 7. et συνίς V. 80. e *Florentino*. At συνίρες V. 92, 3. et συνίς eiusdem lib. cap. 19. quamquam ibi mss. συνίς. Par discordia apud alios. Equidem συνίτρα melius opinor. Vide *Iq. Davisium* ad *Iustin. Mart. Apol.* I. p. 441. WESS. — Ego vero, cur praesentis temporis participium aoristo nunc maxime praeferebam, nullam potui causam exputare. S.

12. ὡς ἂν ταφῆς ἐν τῇ τύχῃ) Salebrosa haec atque intellectu difficilia viro docto [*Reiskio*] in *Miscell. Lips.* Nov. vol. VII. p. 612. mihi satis expedita. Spem nautae *Arioni*,

si ipse sibi manus conscisceret, sepulturae fecerunt: hoc verba prae se ferunt. Non dissimilia Fr. L. *Abresch Diluc. Thucyd.* p. 430. WESS.

16. et 21. σράννα ἐν ποῖσι ἐδωλίσαι) Animi pendeo, Herodotus — ne ἰδάλισαι, an ἰδωλίσαι dederit, ut *Aeschylus* VII. c. *Theb.* 461. *Coëph.* 69. tum *Euripid. Helen.* 1587. *Sophocles Aiac.* 1295. atque alii de hac officina; quorum quidem auctoritate scriptorumque numero librorum standum si fuerit, id profecto maluit: nam singulare quiddam atque exquisitius in altero spectasse, unde noverimus? Favet ἰδωλίσαι, neque diffiteor. Lexicon Herodoteum. At *Smidas* eodem usus, transscripsit enim paene universum, ἰδάλισαι, neque dissentit *Hesychius*. WESSEL. — ἰδωλίσαι ex *Mediceo*, pro more suo, adoptaverat defenderatque *Gronov.* Pro vulgata vocabuli forma (quam revocavit *Wess.*) cum aliis facit etiam *Etymologus*, quem vide p. 317. L 5 seqq. Denique *Harpocratonem* si inspicias, vix dubitabis mendosam ibi esse vocem ἰδωλίσαι, et ἰδωλίσαι scripsisse lexicographum. S.

[17. καὶ, τοῖσι ἰσθλῆν γάρ ἦδον etc.) Quum vulgo in omnibus editionibus continuo tenore, nulla post καὶ distinctione interposita, καὶ τοῖσι ἰσθλῆν γάρ scriberetur, vitii suspectum hunc locum habuit *Hemsterhusius*, in *Adnot. ad Luciani Dial. Mort.* XXV. 1. Nempe non recordatus erat vir longe doctissimus loquendi genus, quum aliis priscis scriptoribus, tum *Herodoto* inprimis familiare; cuius exempla apud Nostrum habemus I. 8, 4. 82, 38. 85, 11. 114, 11. 119, 5. 121, 3. 124, 5. etc. apud *Homer. Iliad.* β. 803. η. 328. etc. apud *Thucyd.* III. 70. III. 107. etc. Sed propriam generis huius vim rationemque aliis etiam Viris, in graecarum notitia literarum consummatissimis, haud satis perceptam fuisse video. Nec enim *Clarkeius* probari potest, (Not. ad *Homeri* loca cit.) in eiusmodi locutionibus ellipsin quamdam statuens: cum quo *Hermannus* facit, (Not. 301. ad *Viger.*) Nostri locum I. 124, 5. respiciens; ubi idem Vir doctus haud immerito quidem, sed iusto durius, *Wesselingium* reprehendit, particulam γάρ pro οὐν, certe, cum *Abreschio* accipientem. Nec *Ernestus* facit satis, (ad *Iliad.* η. 328.) abundare γάρ particulam, aut pro μὲν positam, censens: cum quo hactenus *Heynius*

sentiebat, (Observ. ad Homer.) quod γὰρ in eiusmodi locutionibus tantumdem ac μὲν, δὲ, et similia, valere censuit. Denique, quid ad explicandum Herodoteum istud et Homericum structurae genus valeat Platonica formula τί γάρ; cum qua illud Wytttenbachius contulit, (Annot. ad Herodot. I. 121, 3. in Selectis princip. Historicor. p. 352.) haud adparet. Quanto fuerat simplicius, cum Dion. Longino τῷ Ῥ. sect. 22. et cum Eustathio ad Iliad. β'. 803. (p. 264, 36. ed. Bas. p. 394. ed. Rom.) particulae γάρ in eiusmodi locutionibus propriam notionem causalem vindicare; et hyperbaton, ut grammatici vocant, id est traiectionem agnoscere; nempe causam enunciatam, ante rem cuius redditur ratio. Ita nempe fit, ut in huiusmodi sermonis constructione particula γάρ eandem vim ac ἐνὶ vel ἐπειδὴ, quum, quia, quoniam, habeat: de quo praeter Eustath. l. c. uterque etiam Poëtae Scholiastes a Villosiono editus monuit. Possis vero etiam usitatissimam voculae γάρ vim, nam, namque, tenere: et id quidem duobus modis. Primo, si cogitando permutes inter se duarum propositionum sedes; quod ex professo Longinus l. c. in exemplo ex Herodoti lib. VI. c. 11, 4 seqq. petito ostendit. Altero modo, si eam propositionem, quae causam continet particulā γάρ indicatam, tamquam in parentheses positam cogites: qua ratione subinde Editores, adpositis parentheses signis, difficultatem omnem, quae videri poterat orationi inesse, sustulerunt. Nos promiscue, vel parentheses signis adpositis, vel idoneo loco nonnisi commate incisa oratione, levavimus difficultatem. Valckenarium quidem non praeterierat structurae huius ratio; cuius vide Adnot. ad Nostri lib. VIII. 157, 9. De eademque commode monuit Damm, in Lexico graeco etymologico p. 316. nec neglexit eam Aug. Matthiae in uberiore Grammatica graeca, Lipsiae 1807. edita, p. 906. Hoc loco, in quo versamur, magis usitata sermonis structura haec foret, καὶ τοὺς ἀνταρῆσται ἐκ τῆς πύμνης, ἰσχυρὴν γὰρ αὐτοῖς ἡδονὴν etc. Sed, verum si quaerimus, naturae convenientiorem eam structuram reperiemus qua usus est Scriptor noster, quoniam per rerum naturam causa praecedat effectum. S.]

29. ὡς δὲ ἄρα παρῖναι αὐτοῦς) Vir doctiss. [Reiskius] ὡς δὲ ἄρα, quum autem videret, aut ὡς δὲ εὔρε, quum autem conpe-

risset, offensus fortasse infinitivo, quo capitur delectaturque Herodotus. [nempe in oratione obliqua quae vocatur.] Sic II. 139. ὡς δ' ἄρα οἴχεται τὸν Αἰθίοπα ἐξ Αἰγύπτου, ut *Aethiops ex Aegypto abiit.* et VIII. 94. ὡς δ' ἄρα Φεῦγοντας γίνεσθαι κατὰ τὸ ἱερὸν. Mitto lib. I. 86. WESS.

30. ἱστορίεσθαι εἴ τι λέγουσιν) *ἱστορίων* frequentanti *Herodoto* nuspiam alibi fuit adhibitum *ἱστορίεσθαι*: fortasse ne hic quidem, ubi, si quis Codex antiquus faveret coniecturae, praecoptarem *ἱστορίεσθαι*, verbum certe *Herodoteum*, obvium VI. 3. et lib. II. c. 32. *ἱστοριωμένους, εἴ τι ἔχουσι πλὴν λόγων περὶ τῶν ἱερῶν τῆς Λιβύης, Φοίνιαι.* qua structura hoc in loco posuisset: ὡς δ' ἄρα παρτίσθαι, αὐτοὺς κληθέντας *ἱστορίεσθαι, εἴ τι λέγουσιν περὶ Ἀρίωνος.* Gellio, scribenti XVI. c. 19. *navitas requisitos* — dissimulanter interrogasse, *ecquid audissent* — super *Arione*, verbum *ἱστορίεσθαι* videri posset obversatum; nisi sua quaedam reliquis etiam *Herodoteis* immiscuisset: nihil iuvat, ubi hac etiam in historia *Herodoti* vestigia premit, *Dion Chrys. Or. XXXVII. p. 455. c.* Sed *Gellii* paraphrasin felicior forte conector utiliter comparabit ad ista, quae supra leguntur [l. 17. huius cap.] καὶ τοῖσι ἱστορίεσθαι γὰρ ἡδονήν, vitii suspecta *Ti. Hemsterhusio* ad *Lucian. p. 432. VALCK.* — Verbum *ἱστορίεσθαι* activa notione usurpatum nusquam utique, nec apud *Nostrum*, nec apud alium Scriptorem reperiri arbitror. Sed quidni, quemadmodum *ἱστορίεσθαι* in locis a *Viro docto* citatis, sic et h. l. *ἱστορίεσθαι* passiva notione accipi possit? Nihil certe, quod impediat, adparet: nec adiecto pronomine αὐτοὺς erat opus. Passivum γὰρ ἱστορημένα, paullo quidem diversa notione, habes II. 44, 19. De ista loquendi forma, καὶ τοῖσι ἱστορίεσθαι γὰρ ἡδονήν, paullo ante suo loco dictum est. S.

35 seq. ἀνάθημα χαλκεῖον οὐ μέγα etc.) Meminerunt donarii *Pausan. Lacon. c. 25. Aelianus Nat. Anim. XII. 45.* sed nihil de eius magnitudine, quam *Codicum* quidam, deleta negatione, adaugent: non item *Dio Chrysostom. Or. XXXVII. p. 455.* Ἀρίων δ' οὐ γὰρ Περίανδρος, ἀλλ' Ἀρίων πομπάμενος μίμημα χαλκοῦ οὐ μέγα ἀνέθηκεν ἐπὶ Ταυνάρου: *Nostrum* prorsus conspirans, atque epigramma explodens, quo *Petriandro* doni dedicatio contribuitur *Florileg. [Anthol. ed. Wech.] lib. IV. 16. p. 488. [Anal. Brunck. T. II. p. 154.]* Dat aliud, et verum, ut opinor, melius certe, *Aelianus*:

Ἀθανάτων πομπαῖσιν Ἀρίωνα, Κύκλονος υἱόν,
 ἐκ Σιμελοῦ πελάγους σῶσεν ὄχημα τόδε. WESS. — Vide
Aelian. l. c. et *Analecta Brunckii*, Vol. III. p. 328. num. 2.
 Carmen, quod cecinisse fingitur ipse Arion, ex *Aeliani* loco
 cit. exhibet idem *Brunck* T. III. p. 327. de quo conf. *Iacobs*
Animadv. Vol. I. P. I. p. 179 seqq. Pro scriptura *μῖγα*,
 absque *negatione*, stat utique plurium probatorum codi-
 cum consensus: facile tamen patiar, si cui probabilius
 videtur, temere ab his omissam esse *negantem particulam*,
 quam ab aliis adiectam. S.

CAP. XXV. 5. ὑποκρητρίδιον σιδήρεον) Sic *Hegesander*
 apud *Athen.* lib. V. 13. [T. II. nostr. ed. p. 309.] ex *Hero-*
doto, et *Philostratus* VI. *Vit. Apoll.* c. 11. p. 247. In *Plutarcho*
Defect. Orac. p. 436. nunc *ἐπικρητρίδιον*, sed olim, ut in
Herodoto, teste *Turnebiano* libro. Ὑποκρητρίδιον in *Eusebio*
 lib. I. *adv. Marcellum* c. 3. cuius ex verbis *Th. Reinesius*,
 vir longe doctissimus, lib. III. *Observ.* c. 6. non citra rationem
 conficit, vocabulum iniuria a doctis interpretibus
 in diminutivorum numero censi: nam haud exiguum
 hoc ὑπόθημα τοῦ Ἀλυσίου κρατῆρος fuisse ex *Pausan.* X. 16.
 et *Hegesandro* abunde liquere. ΚΡΗΤΗΡΑ ΚΑΙ ΤΥΟΚΡΗ-
 ΤΗΡΙΑ, craterem cum sua basi, habet quoque *Sigea* in-
 scriptio, p. 34. WESS.

8. σιδήρου κόλλησιν ἐξέυρε) Ferri inter se glutinum excogitavit
 vertit *Hieronymus* in *Eusebii Chron.* Olymp. XXV. 4. Id
 vero quale fuerit, an simile ferruminationi, qua ad-
 hibito aeris genere fabri ferrarii defunguntur, finire
 non puto necesse. *Pausanias* tamen innuit: μόνη δὲ κόλλα
 συνέχει τε καὶ ἔστιν αὕτη τῷ σιδήρῳ δεσμός. Solum glutinum ba-
 sin, sive τὸ ὑπόθημα τοῦ κρατῆρος, ligat, estque hoc ferro vin-
 culum. De *Glauco* plura *Fr. Iunius* in *Catalogo Artific.* p. 92.
 WESS. — De *Glauco* arte haec *REISKIUS* adnotavit: „Κόλ-
 λητόν est quod Latini coelatum seu stellatum appellant;
 hoc est, eiusmodi opus, quo diversi generis metallum in
 alio infixum est, et quod maculis quasi aut stellulis, ad
 coeli instar, nitet; ἰμβληματικόν. *Livius* [IX. 40.] arma,
 ait, auro argentoque coelata, hoc est, interstincta.“ — Haec
 ille, cum quibus conferri possunt quae *Larcherus* ad
 h. l. disputavit. Sic nempe λυτοκόλλητον opus, est gemmis
 distinctum; χρυσοκόλλητον, auro (adglutinato) distinctum,

auro coelatum. Istud autem ὑποκεκηκιδίον sua adhuc aetate Delphis existisse, ait Athenaeus l. c. vere dignum spectatu propter coelatas in eo varias animantium figuras, et alius insectorum plantarumque. S.

CAP. XXVI. 6 seq. ἔστι δὲ μεταξύ --- ἑπτὰ στάδια). T. Fabri coniecturam [ἔστι δὲ τὸ μεταξύ legendum suspicantis] Iac. Gronovius valere iussit; ἑπταστάδιον, ut oratio comaret, refingens: stabit eadem, si ἑπτὰ στάδια cum St. Berglero malueris; neque incondita erit, si εἰσι δὲ reperiatur. Noster VI. 56. εἰσι δὲ οὗτοι στάδια ἕξ τε καὶ τμήκοντα τοῦ ἱσθμοῦ. Tum, de ipso hoc templi ab Epheso intervallo, Xenoph. Ephes. l. p. 2. ἀπὸ τῆς πόλεως ἐπὶ τὸ ἱερὸν στάδια δὲ εἰσιν ἑπτὰ. Itaque optio est. De belli huius occasione atque eventu Asiae. V. H. III. 26. et Polyae. Strateg. V. 56. WESS. — Nil opus erat constantem sollicitare librorum scripturam: satis si laboratio constat, subintellecto nomine τὸ οὐστήμα, quod menti Scriptoris obversabatur. S.

αὐτῶν), Nullum sine patrocinio vitium, in re diversi generis Seneca ait. αὐτῶν, τούτων etc. Ionum sunt, huius diuinae scriptoribus frequentata. Iensium vide in Luciani Astol. c. 3. Mediceae membranae in horum usu variae: modo profant, modo improbant, ut I. 155. 142. 145. etc. quae mihi mobilitas non adridet. Suum Herodoto reddam, quatenus occasio feret. WESS. — Nempe αὐτῶν h. l. Gronovius, sive e codice, quem ipsius Herodoti genuinam repraesentare scripturam putaverat, adscivit. Noster cod. F. in masc. et neutr. gen. tantum non constantissime αὐτῶν et τούτων in foem. vero αὐτίων, τούτίων praefert. Herodotum ipsum in masc. et neutro gen. constanter αὐτίων, τούτίων, scripsisse nec negare equidem nec adfirmare ausim. Illud proficere, saepe mihi obortam esse suspicionem, a viro docto qui Aldinae praefuit editioni, multis locis invecatas esse iónicas verborum formas, quas nullus codex mstus exhibebat: quibus in locis ex silentio eorum hominum, qui in gratiam Editorum alios codices conferunt, et multa saepe, quae ipsis minutiae esse videntur, negligere solent, non continuo colligi potest, codices illos cum Aldina scriptura consentire. S.

CAP. XXVII. 15. εἰκότα ἐκείνη) Sic lib. V. 10. VII. 5. etc. Medicei ἐκκότα melius non est: adplauderem si εἰκό-

τα foret, quod I. 137. 155. etc. rectissime edit. Cl. Reiskius ante haec existimat deesse. ἵνα ἐξόδιας ὑπαγάγη αὐτοῖς: modo tamen certum sit, Herodotum Isocrateo more cola sibi aequalia et respondentia voluisse fingere, quod ego certum esse minime mihi persuadeo. WESS. — Vide Var. Lect. Scripturam οἰκότες, quae in nostris excerptis Parisiensibus non nisi ex uno Pb. enotata est, perinde in codd. Pa. Pb. et Pd. reperiri docuit Larcher in Notis ad h. l. S.

17. λαβεῖν ἀράμενοι Λυδοὺς ἐν Θαλάσῃ) Quod Steph. vulgavit, λαβεῖν ἀράσθαι Λυδοὺς, id Codd. auctoritatem secutus fecit: tueri quoque factum potest, quod ἀράμενοι Ionem orationem nonnihil turbent. Quare tollendum ἀράσθαι Cor. de Pauw decrevit. Reiskius revocandum censuit, aut in ἀράμεναι, [?] quod Ionum ore idem, vertendum. Equidem consensui tot msstorum non obnitar. Vide Gronovium. WESS. — Monuerat Gron. speciosum esse Stephani ἀράσθαι, sed obluctari msstis. Iam compertum quidem habemus, sic scriptum in codd. nonnullis: sed utique speciem hoc habet correctionis ex coniectura docti cuiusdam hominis profectae, qui corruptum esse intellexisset, ἀράσθαι, quod in vetustis codd. hic legebatur. Blandiri egerit posset, ni a librorum scriptura nimis recederet, ingenium Toupii (Epist. Crit. p. 64 seq. ed. Lips. p. 79. ed. Long.) coniectura αἰωρομένους, qua lepide opposita forent ista duo, ἰππευμένους λαβεῖν ἐν ἡπείρῃ, et λαβεῖν αἰωρομένους ἐν Θαλάσῃ. conf. Herod. VI. 116. 6. Quam coniecturam secutus, sed simul a veteris scripturae vestigiis minus distans Werferus in Actis Philologor. Monac. T. I. p. 74. αἰωρομένοι corrigit, intelligens insulanos scientia navali αἰωρομένους (id est elatos, confidentes, coll. VIII. 100. 7.) superaturos se sperasse imperitos adversarios, Equidem suspicatus sum, ἀείραμενοι scripsisse Herodotum, (coll. VIII. 56, 5. 94, 3. et I. 165, 20. 170, 6.) quod primum in ἀράμενοι, ac dein in ἀράμενοι fuisset mutatum. Reiskius ἀράμενοι ea notione coniecit, qua λαβεῖν ἀράμενος dicitur ille qui medium sublatum, sublimem gerens, tenet, eumque ad solum adfligere minatur. Ne quem vero turbet permutatio casus, αἰράμενοι, quod ad praecedens ἡσιώτας referri debebat; opportune Werferus l. c. simillimas ἀνακο-

Λυδίας adnotavit apud Nostrum occurrentes, I. 56, 2 seq. IV. 15. 8-10. IV. 157. 7 seq. Eiusdem generis est I. 63, 13. S.

CAP. XXVIII. 5. Λυδοί, Φρύγες etc.) *Lydorum* minime opportuna hic ponitur mentio, siquidem eos non domuit, sed a maioribus accepit, imperio subditos: reliquas nationes Lydis rex addidit. προσπιπικωμένου Κροίσου Λυδοῖσι, uti sequitur. Vidit et hoc Corn. de Pauw. Thraces Europaeos Croesus non subegit, sed Asiae incolae, *Thynos* et *Bithynos*, ex *Thracia* progressos. Bene *Claudianus* II. in *Eutrop.* lib. 247.

Thyni Thraces erant, quae nunc *Bithynia* fertur. Adde infra VII. 75. WESS. — *Lydorum* nomen, quod ad unum omnes libri hic praeferunt, delere equidem non sum ausus. *Lydos* non κατεστρέψατο quidem *Croesus*, sed eos tamen ἐπ' ἐαυτῷ εἶχε, nempe a maioribus accepto imperio: quare hos ante caeteros nominavit Scriptor. S.

CAP. XXIX. 3 seqq. ἄλλοι τε οἱ πάντες ἐκ τῆς etc.) Cur, obsecro, οἱ πάντες σοφισταί? aptius equidem hac in sede iudicarem ἐπιφανείς: ut *Sardes* isto tempore venisse dicerentur ἄλλοι τε ἐπιφανείς ἐκ τῆς Ἑλλάδος σοφισταί, — — — καὶ δὴ καὶ Σόλων. VALCK. — Membranae coniecturae robur negant. Videtur *Herodotus* illos, qui uno tempore et habiti et vocati *Sapientes* sunt, innuere. Nihil sane erat, cur *Plut. de Malign. Herod.* p. 857. v. σοφιστὰς eos nuncupari indignaretur, cum *Solone* *Isocrates*, *Themistius* atque alii, quibus testimonium *Io. Meursius* in *Solone* c. 4. denuntiavit, non alio ornarint titulo, nec in contemptum tamen, uti neque *Herodotus*, cui *Pythagoras* σοφιστής IV. 95. et σοφισταί quotquot tota Graecia sapientiae fama illustres II. 49. Belle *Aristides* T. III. p. 517. οὗχ' Ἡρόδοτος Σόλωνα σοφιστὴν κέκληκεν; ἐν Πύθαγόρῃ παλιν; οὐκ Ἀνδροτίων τοὺς ἐκτὰ σοφιστὰς προείρηκε; λέγω δὴ τοὺς σοφούς. *Demosthenes*, (nisi *Androthion* fuerit, de quo *Aristides*,) in *Erotic.* p. 757. de *Solone*, ἐπ' οὐδενὶ μᾶλλον ἐσποιόαται, ἢ τῶν ἐκτὰ σοφιστῶν ὅπως γίνηται. [*Demosth.* ed. Reisk. Vol. II. p. 1416.] Verum ea turbato animo *Plutarchus*; pacatior *Chilonem* τὸν σοφιστὴν T. II. p. 96. et reliquos de hoc numero σοφιστὰς salutavit. WESS.

CAP. XXX. 1 et seqq. Αὐτῶν δὲ ὧν τούτων καὶ τῆς θραυγίας etc.) Adsentitur in decennali peregrinatione, *Croesique* et *Solonis congressu* *Plut. in Solon.* p. 92. non infitatus fuisse

qui cum τοῖς χρόνοις ὡς πεπλατμένον, sive temporum ratione commentitium, haberent: neque nostra aetate deficiunt eadem illis opinati, Solonisque cum Croeso colloquium fabulis adnumerantes, in quis *Iac. Brückerus*, *Histor. Philosoph.* T. I. p. 444. et *Freret* *Comment. Acad. Inscript.* T. VII. p. 455. Solonem aiunt Olymp. xlv. 3. leges Atheniensibus tulisse; obiisse, nec in Lydia tamen, sed in Pisistratae anno secundo sub Olymp. liv. qua regnare Croesus inter Lydos coeperit: itaque *pergula picturum*, veri nihil. Sed fac certum ratumque esse, quod ex *Heraclide Pontico* *Plut. in Solon.* p. 96. F. perhibetur Solonem συχνὴν χρόνον. complures annos post occupatam a Pisistrato tyrannidem superstitem fuisse; quid impedit, quo minus in Lydiam, gemente sub unius dominatione civitate, peregre abire potuerit, quorsum et ea ducunt, quae *Diogen. Laërt.* lib. I. 90. 99. habet, tum *Libanius*, T. II. p. 297. A. Atque hoc secutus est *Io. Meursius* in *Solone* suo c. 28. At tum *Herodotus* et *Plutarchus* cum *Proclo* in *Timaeum* *Platon.* p. 29. quibus illud iter et colloquium ante Pisistrati tyrannidem figere libuit, in errore, quem et illis exprobravit *Io. Meursius*, manifesto erunt. Fac tamen, (et quid morabitur, quo minus ponatur,) Solonem non statim a latis legibus, sed illis annorum lapsu stabilitis, itineri se tradidisse: porro Croesum Alyatae patri regni consortem fuisse, quod Noster significare videtur I. 92. eiusdemque auspiciis bella gessisse, ut apud *Suidam* in Κροῖσος: quo quidem tempore, si iuvenem principem et fortunae successibus ebrium, Sardibus Solon contulerit, nihil profecto erit, cur fabulosum hoc colloquium censeatur, ne ipsa quidem Amasis, Aegyptiorum regis, mentio. At hae coniecturae sunt; tales tamen, quae scriptoris fidem ex tanta volutatione extrahere queant. Vide et *Ampl. Bouherii Diss. Herodot.* c. 16. WESS. Cum his contulisse iuvabit quae de Solonis aetate *Larckerus* ad h. l. disputavit. S.

12. Φιλοσοφείων γὰρ πολλὴν θεωρίαν etc.) Vulgatum τῆς πολλῆς iustissime *Gronovius*, quippe in sermonis indolem arietans, in exilium ire iussit; qui si et γὰρ correxisset, ut in *Homer. Iliad.* δ. 80. ὅς τ' ἐπὶ πολλὴν γαῖαν ἐληλυθώς, locum persanasset. Amplexi id merito sunt, trium mssorum

auctoritate probe munitum, Küsterus in *Cler. Bibl. N.* et *V. T. V.* p. 389., *D'Orvilius ad Chariton.* lib. II. pag. 160. [pag. 297. ed. Lips.] Abbas Geinoz, *Comment. Acad. Inscript.* T. XVI. p. 58. et Reiskius. Ipse Herodotus, quod sedulitatem Gronovii haud latuit, IV. 76. ἐπὶ τε γῆν πολλὴν διαφύσας, in re non dissimili. Tale quoque hoc Democriti apud Euseb. *Pr. Evang.* X. 4. p. 472. ἐγὼ δὲ τῶν κατ' ἑμάντων πλείστην γῆν ἐπεπλανησάμην ἰστορεῖν τὰ μῆκιστα. Neque dubium mihi est, quin Medic. scriptura et similis ferme *Vatic.* ex frequenti T et Γ confusione progenita fuerit: ferri tamen potuerat, si Croesus Ἀσίης τὴν πολλήν, quemadmodum in *Arriani Indic.* c. 5., memorasset, uti *Λιβύης τὴν πολλήν* *Ioseph. c. Apion.* I. 19. et *Καρίης τὴν πολλήν* *Noster V.* 105. At τὴν πολλήν, nullo regionis adposito vocabulo, quis plurimam mundi partem iure explicuerit? WESS.

19. Τέλλω, τοῦτο μὲν τῆς πόλιος etc.) Demiratus saepe sum, nemini leve. quod haec occupaverat vitium [vide *Var. Lect.*] suboluisse, praesertim sequentibus id manifesto prodentibus. Medicei quidem ope ἐς τοῦτο δὲ aliam faciem induit, nec speciosam tamen: meliorem putabat *Cl. Reiskius* οὕτω δέ. Mihi scripsisse semper visus, quod editum cum maxime est. Auctorem opinionis *S. Remigii* codicem habeo, ipsumque Herodotum, τοῦτο μὲν et τοῦτο δὲ toties totiesque iterantem: exemplorum affatim est in *Porti Lex.*, nec Herodoti studiosum fugere possunt. Quem autem Τέλλον adpellat, is Τέλλως *Tzetzae Chil.* I. 30. et VIII. 197. Vide *T. Hemsterhusii*, longo mihi usu iunctissimi. adnotationes in *Luciani Contemplant.* cap. 10. WESS. — Quod *Wytttenbachius* malit, (Select. princ. Historic. pag. 346.) τῆς πόλιος εὖ ἤκοντι, potuerat utique sic scribere Herodotus: at tunc sententia haec foret, felicem fuisse Tellum quod ad civitatem spectat, scil. hanc ei felicitatem contigisse ut patriā fuerit Atheniensis. Nunc consentientibus libris omnibus, iisque etiam vetustissimis, πόλιος εὖ ἡκούσης ait, quum prosper et florens esset civitatis status; quae nimirum haud minima pars felicitatis boni civis est, si ad vitae usque finem constanter florentem videt suam civitatem. Neque caussam video, cur εὖ ἤκον (quod idem fere ac εὖ ἔχιν significat) non possit absolute poni; quum praesertim genitivus casus, si quis

Herodot. T. V.

C

adiicitur, (veluti ἐν ἡκων τοῦ βίου) non a verbo ἐν ἡκων regatur, sed a subintellecta praepositione ἔνικα. S.

CAP. XXXI. 1. Ὡς δὲ τὰ κατὰ Τέλλον προτρέψατο) Mutavit vir doctissimus [Reisk.] *Miscell. Lips. Vol. VII. p. 613.* ultimum in προτρέψατο, neque aliud in scripto ad me, nisi προτρέπειναι esse aliquem ad se convertere, attentum sibi facere: itaque, nam cetera consulto omitto, verborum sententiam videri: postquam dixisset res Tellii valde beatas, eoque attentum et animi suspensum fecisset Croesum Solon. Quin credidisse olim se, τοῖς κατὰ Τέλλον praestare. Quo quidem molimine, adumentis codicum deserto, non opus erit, modo ex consequenti ad sententiam cum Cl. Abreschio *Diluc. Thucyd. p. 332.* adsciscatur προτρέψατο ἐπιτρέψαν, incitavit ad porro interrogandum. In Parthenii *Erotic. cap. 1.* ἐκείνος αὐτὸν ὑποδεχόμενος εἰς πλὴν οἴου προτρέψατο, ille hospitio exceptum multo vino provocavit. Herodoti mentem Valla bene adsecutus est. WESS. — Mihi haec visa erat sententia fuisse Herodoti, dictis illis admonitum Croesum voluisse Solonem, ut de beatitudine hominis rectius indicare disceret. Quod Reiskius τοῖς κατὰ Τέλλ. maluerat, idem fere valet τὰ κατὰ Τέλλον. S.

4. Κλίβιν τι καὶ Βίτωνα) Creberrima utriusque mentio; sed, quemadmodum *Archiep. Κλίβιν* adpellitant priorem. [cf. *Var. Lect.*] Opportune monuit *Heinsterhusius*, metri necessitate hunc scribendi modum Epigramma probare in *Stobaei Serm. CXIX. p. 603.* Ὅδε Βίτων Κλίβις τ' ἐπὶ σώματι οἰκίῳσι Ζεύλαν ζευξάμενοι etc. Sic ergo praestat. Adde *Io. Alb. Fabricium* ad *Sexti Hypotyp. lib. III. 24. p. 186.* ubi pars haec Musae Herodoteae λόγος περὶ τῆς Ἀργίας ἱερίας, et *Jo. Davisium* ad *Cioer. Tusc. Disp. I, 47.*, recte *Stobaei* μέρους αὐτῶν δεξαμένης corrigentem: quod tamen non *Stobaei*, sed *Gesneri* videtur peccatum: nam in *Venetæ* editione δεξαμένης vulgatum primitus fuit. WESS. — Epigramma istud in *Cleobin* et *Bitonem* latinis versibus reddidit *Grotius*, *Floril. pag. 494.* Graecum habes *ibid. p. 495.* et in *Brunckii Analectis T. III. in Lectionib. et Emend. p. 274. T. IV. p. 123. ed. Lips. S.*

9. ἔδει πάντως τὴν μητέρα αὐτῶν ζήναι κομισθῆναι) Iunonis Argivae sacerdotio fungebatur, nec sacris per legem abesse poterat. De ea, praeter *Aeschin. Socrat. Dial. III. 10.*

Choricium Or. in Procop. Gazaum c. 33. Palaephat. Incredib. cap. ult. Servius ad Georgic. III. 532. Herodoti Historiam primam laudans. WESS. — Ut hic Argivae, sic et Athenienses mulieres ad celebranda magna Eleusinia curribus vehi solitas esse docet Schol. ad Aristoph. Plut. 1015. S.

11. ἐκκληϊόμενοι). De iisdem Cicero, Tusc. I. 47. *Juvenes hi, --- veste posita corpora oleo perunxerunt, ad iugum accesserunt: ita sacerdos adjecta in fenum. Ciceronem in Herodoto legisse suspicor: ἐκκληϊόμενοι δὲ (veste posita) τῇ ὄρῃ οἱ νεπῖαι. ὑπαδύντες αὐτοὶ ὑπὸ τῆς ζύγλης, εἰλκον τὴν ἄμαξαν.* Atque illud ἐκκληϊόμενοι antepono lectionibus vulgatis, ceterisque, quas ad istum Ciceronis locum excogitavit Ampliss. Bouhierii sollertia. VALCK. — Liberior Ciceronis narratio neminem morari debet; quum praesertim ipse non unius Herodoti, sed plurimum etiam aliorum auctorum invocat testimonium. Bene Valla, ad verbum, *tempore exclusi*; nempe, urgente tempore prohibiti exspectare iumentorum adventum, coactique ad templum properare. Simillimam formulā, in re quidem diversa, Polybius usus est, XVII. 8, 2. βουλόμενος ἐκκληῖσαι τῷ καιρῷ τὴν κατηγορίαν. Conf. Epictet. Diss. III. 22. 70. et Indicem nostrum Graecitatis in Epictet. p. 306. S.

19. τῶν νεπιέων τὴν βώμην) In mssorum dissensu eligendi arbitrium est: ego γνώμην praeferrem. Iuvenum βώμη supra adtigerat, fuitque in Bitone sane quam eximia: ὁ Βίτων ὑπὸ βώμης τε καὶ ἰσχύος ταῦτον ἀράμενος ἦν ἐν τῇ in *Pausaniae* lib. II. 29. At pium hoc iuvenum in matrem studium supra omne corporis robur conspectius erat et laudabilius. Imaginem, de qua mox, vidit et Argis *Pausanias*, an huic plane similem non dixero. Refert hoc vetus marmor L. Begerus *Spicileg. Antiq. p. 146. WESS.* — Numeri testium si ratio habenda, utique praeferri debebat scriptura γνώμην, quam et *Larcher* et *Wytttenbach* unice probarunt, et *Schaefer* revocavit. Mihi vero hoc ipsum γνώμην bono quidem consilio olim a probo quodam viro huc invectum, βώμην autem visum erat ab Herodoto profectum; qui haud obscure innuere videtur, aliud quidpiam *Argivos*, aliud *Argivas* laudasse. Iam Argivae, matrem beatam praedicantes quod tales filios haberet, quid

aliud spectarunt, nisi filiorum τὴν γαίμην, *pium in matrem animum?* At viri τὴν βίμην laudarunt, *robur iuvenum.* Nec obstat, quod robur eorum supra (l. 6. et 12.-14.) iam significaverat Scriptor; quin potius id, quod hic ait, ad ipsum istud quod supra dixerat, manifeste referri mihi videbatur. S.

CAP. XXXII. 6. τὸ θεῖον πᾶν ἐὼν φθονερόν τε καὶ etc.) Similia his Amasis ad Polycratem III. 40. et Artabanus ad Xerxem VII. 46. Verius et de summo numine honestius Plato, ὁ φθόνος ἔξω τοῦ θεῶν χοροῦ ἵσταται. quod eius ex Phaedro dictum merito praedicant Philo Iud. Q. Omn. Prob. Lib. Tom. II. p. 447. et Maximus Tyr. Dissert. XLI. 3. Haud aegre itaque fero Plutarchi castigationem Herodoteam de Malign. p. 857. r. Scio; Homeri exemplo, modo in pia in Deum male dicta excusationem admittant; excusari ab Eustath. p. 444, 38. 946, 44. [p. 338, 16. et 922, 52. ed. Bas.] Alios praeterea de Deo nihilo prudentius ac reverentius opinatos, quos Olearius dabit ad Philostrat. Vit. Soph. lib. II. pag. 575.; neque ab hac labe iamunes Christianorum esse plures, quorum imprudentiam magnus Casaubonus haud dissimulavit in Gregorii Nysseni Epist. ad Eustath. p. 70. Praeclarius Plutarchus de Deo Opt. Max. T. II. p. 1102. D. Ἀγαθὸς γὰρ ἐστὶ, ἀγαθὸν δὲ περὶ οὐδενὸς ἐργάζεσθαι φθόνος, οὐτὰ φόβος, οὐτὲ ὀργή ἢ μῖσος. Alia pro Herodoto in Apologia adversus Plutarchi criminationes Abbas Geinoz, Comment. Acad. Inscript. T. XIX. p. 117. etc. sed quibus non utor. WESS. — Multa multi Viri docti huc spectantia disputarunt, quae cum fructu consuli poterunt. Lectoribus harum Adnotationum, instar omnium esse queant quae ad Nostri lib. III. c. 40, 8. Valekenarius commentatus est. Adiciamus, quod inter alia ad h. l. Larcherus adnotavit, sententiam hanc, quam hic Solonem dicentem inducit Noster, eandem esse, quam idem Scriptor VII. 10, 58. Artabani persona, postquam dixit πῶς οὐκ ὁ θεὸς φθονήσας etc. his verbis declarat, εὐ γὰρ ἐξ φρονέειν μέγα ὁ θεὸς ἄλλον ἢ ἑαυτόν: et ibid. paullo ante dixerat, φιλεῖν γὰρ ὁ θεὸς τὰ ὑπερχοντα πάντα κολοῦεν. Scilicet, solere Deum immissis gravibus calamitatibus arrogantiam castigare eorum, qui ob felicitatem, quam Ipsius benignitati debent, altos sibi spiritus aumunt et insolenter de sese gloriantur. Conf. c. 34, 1-3. S.

11 et seqq. παρίχοντα ἡμέρας διμορίας etc.) Constat ratio, si annus fuerit dierum cccclx. et menses tricenarii sive τριακοήμεροι. Sequetur tamen, ut, facta alternis intercalatione, xv. dies anno adcesserint, atque ita evaserit annus dierum cccclxxv., denis auctior, quam annuo cursu sol absolvit: sequetur praeterea, ut brevi temporum lapsu aestas in autumnum, hiems in ver incurrerit, et prorsus anni modus fuerit conturbatus. Atqui intercalabatur alternis annis. ἵνα δὲ αἱ ἄραι συμβαλῶσι παρυγνόμεναι ἑς τὸ ἔτος: ut anni tempestates opportune recurrerent sibiue responderent. Hoc vero quid aliud erit, quam vineta sua cadere, et ipso remedio malum adaugere. *Ioseph. Scaliger* eiusmodi id esse scribit, ut non solum propter absurditatem explodendum sit, sed etiam tanquam temere pronunciatum praetereundum, extremo lib. I. de Emend. Tempor. Vehementer id displicuit, cui raro Scaligerana placent, *D. Petavio* lib. I. Doctr. Temp. cap. 38. Nec probare se potuit *L. Allatio* de Mens. temp. c. 15. Et hic quidem veteres, dum hac intercalatione cursum solis exaequare studerent, mirum quantum ab eo exorbitasse agnoscit: qua quidem confessione id, quod in *Scaligero* damnabat, admittit ultro. Ille vero auctiori per intercalationem anno dierum aliquot exemptione atque omissione fortasse intercalarium, ut ad metas suas revocetur, succurrit. At nihil de dierum exemptione *Herodotus*; qua quoque recepta, quod neglectum demiror, summa dierum in annis lxx. et intercalaribus xxxv. mensibus minime congruet. Durant proinde anni huius inconmoda, quibus mederi conatur *Vignolius*, *Chronolog.* lib. VI. 5. p. 838. sed manu minime leni et *Herodoto* noxia. Salubrius auxilium paravit *Stanisl. Grsepsius* de *Multipl. Siclo* etc. in *Fasciculo secundo* *Rotterdam.* p. 452.: annum, quo de agitur, dierum fuisse ait ccccl., cui alternis intercalationibus dies xv. adiecti fuerint, ut cursui solis adcommodaretur, sic aequasse dies cccclxv. Paria *Iulius Pontedera*, *Rom. et Graec. Antiq. Epist.* xv. p. 176. Sed valide refragatur utriusque aggregata dierum summa: neque negant docti viri, utramque a sciolo et harum rerum inperito, cum solum cccclx. dierum anni formam recordaretur, inmutatam videri et corruptam: fuisse olim ἡμέρας πεντακοσίας καὶ τετρακοχίλλας καὶ διαμυρίας, viginti quatuor millia et quingen-

tos dies ex annis LXX.; tum additis intercalariis, πενήκοντα καὶ πεντακοσίων καὶ πεντακισχίλων καὶ διακοσίων, viginti quinque millium, quingentorum et quinquaginta. Quae, si Lydis anni dierum CCCL. ratio probata fuerit, et Solon, posthabitis suae civitatis moribus, eam spectarit, haud mala erunt. Vellem tamen liquidius conprobatum, talem anni habitum in Lydorum fuisse usu. *Herodotus* nonnisi dierum CCCLX. memorat lib. III. 90. Vellem quoque aliquid ex mssis praesidii; quamquam de eo facile transigerem, si prius planissime liqueret: salva tum *Herodoti*, quem enormiter in re satis obvia aberrasse, ad credendum difficile est, fides. WESS. — Quod ad firmandam sententiam sibi probatam desideraverat *Wesselingius*, id non modo ipsum, sed aliquanto etiam amplius et magis ad rem pertinens, repertum hodie confectumque haberemus, si in plano istud esset quod haud ita pridem a nescio quo Viro docto in *Novellis Literariis Halensibus* monitum legere memini; nempe, ex *Plutarchi* libello *de Animae procreatione quae in Timaeo Platonis describitur* intelligi, prisco aevo ex ipso- rum etiam Graecorum ratione annum nonnisi CCCL. dierum fuisse; eandemque rationem firmari quoque *Ovidii* versibus illis, *Iupiter antiqui contrazit tempora veris, etc.* *Metamorph.* I. 116 seqq. Mihi vero, quamquam nondum contigit vel apud *Plut.* vel apud *Ovidium* id quod ibi Vir doctus vidit, liquido reperire, tamen etiam nunc nulla probabilior ratio solvendae *Herodotei* huius loci difficultatis occurrit, quam ea ipsa quae *Wesselingio* se probaverat: nisi plane statuere velimus, crassiore quadam ratione haec *Solonem Lydo Croeso* dicentem induci ab *Herodoto*. Nec enim *Wytttenbachii* probare possum rationem; qui, tenens id quod in vulgata huius loci scriptura primum ponitur, nempe LXX. annos conficere dies XXXVI. CC. intelligensque adeo singulos annos CCCLX. dierum, deinde in sequentium numerorum notatione suspicatur multiplices errores esse invectos. Igitur, ne funditus turbentur tempestatum rationes, quarum conservandarum causa inventos esse menses intercalares significat *Herodotus*, vulgatam scripturam ex ipsius *Herodoti* mente sic corrigendam Vir doctissimus censet, ut mox pro τοῦτερον τῶν ἑτῶν, (L 13.) τοῦκρον τῶν ἑτῶν legatur, id est, sextum quemque

annum, tum, ut loco *intercalarium mensium xxxv*, ponantur *xi. cum $\frac{1}{2}$* , nempe δώδεκα διόττος τριτημορίου: porro, loco *dierum m l*, *dies cēcl*; denique, in universa summa, loco *dierum xxv im. col*, *dies xxv m dl*. Quae quidem ratio, quantumvis et erudita et ingeniosa, Larcheri etiam suffragio comprobata, fieri tamen non potest quin nimis violenta debeat videri. Taceo, quod, quemadmodum hoc loco, sic et lib. II. 4, 6. diserte Scriptor noster docet, Graecos tertio quoque anno mensem intercalarem adiecisse. S.

22. πᾶν ἴσθι ἀνθρώπος συμφορὴν.) Si πᾶς malueris, quo modo Aldinum emendavit Chytraeus in Adnotat. Herodoteis, et Codicum nonnulli cum Clemente Alex. et Theone legerunt, nihil est, quod offendant: omnis utique homo aerumnosus est. Tale Alexandrinorum Interpretum Iobi xxv. 6. πᾶς ἀνθρώπος σαπρία. et Scythae cuiusdam πᾶς γὰρ μέτωπόν αἶμα in Aeliani Vgr. VII. 6. tum Democriti in Hippocratis Epist. ad Damagetum p. 229. Ed. Ald. ὅλος ἀνθρώπος ἐκ γενετῆς πῶς ἴσθι. At plures cum Stobaeo mssii πᾶν ἴσθι ἀνθρώπος συμφορὴν. Pro quo vir quidam doctus, citra causam tamen, ad marginem Aldinae meae πᾶν ἴσθι ἀνθρώποις συμφορὴν. Idem in opinionem venit Cl. Reiskio, fatenti tamen, omnia stare posse, modo κατὰ ad structuram adsciscatur: tendit ad huc desiderium Cel. Gesneri ad Luciani Asin. c. 56. neque longe deflectit in larga disputatione P. Horreus, Obs. Herod. c. 6., varius tamen, ut solet. Lud. Küsterus versionem Gronovii et distinctionem, igitur, universum est, homo calamitas, taxat, suffectis his, ita igitur, o Croese, homo totum casus est: neque enim verum esse, omnes homines calamitosos esse; ipsum fateri Solonem in hac adlocutione, quosdam felices videri. Quod equidem non infitior, nec συμφορὴν contra scriptoris morem casum puto. Gaudemus mortales prospero saepe rerum successu; at quot non incurrunt, quae felicitati isti fraena iniiciunt, manifestantque, ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν εἶδωλ', ὅσους ζῶμεν, ἢ κουφὴν σκιάν, ut in Sophocl. Aiac. 125. Si-ve ergo universum Gronovii, sive totum Küsteri praetuleris, ad summam res eodem deveniet. Mihi tamen, ne dicam dolo, aequius meliusque videtur, omnino homo calamitas est, sive calamitosus, uti Valla.

Ὁ βίος ἀληθῶς οὐ βίος, ἀλλὰ συμφορὰ.

alia in re Euripid. Alcest. 802. WESS. — In istam sententiam calamitatem mortalium deplorat apud Nostrium Artabanus, VII. 46, 11 seqq. et ipse Iupiter apud Poëtam, Iliad. p. 445. Sed hoc quidem loco, si connexionem spectes disputationis, videtur utique συμφορῇ in eam sententiam intelligenda, quam in latina versione expressi. Quod si constanter in malam partem acceptum vocab. συμφορῇ posuisset Herodotus, non opus fuerat adiecto epitheto ἀχαρις συμφορῇ, quo utitur I. 41, 3. VII. 190; 11. Bene habet πᾶν adverbialiter accipiendum, ut supra l. 22. quemadmodum vulgo compositum πάμπαν. S.

23. πλουτεῖν μὲν μέγα φαίνεται) Voculam μὲν, elisam a vicina, Stobaei praebet Florilegium pag. 564, 47. πλουτεῖν μὲν μέγα φαίνεται: necessariam monstrant sequentia, εὐθὺς δέ. In vicinis nonnulla quoque Stobaeus habet vulgaris meliora: τελευτῆσαι εὐ τὸν βίον, [l. 28.] quod Codices firman Anglicani. δύοισι προίχει τοῦ εὐτυχίης μούνοισι, [l. 32.] pro μούνον. ὁ βασιλεῦς. [l. 49.] Ibidem ἄπιρος male vulgatum, ut hic, [l. 37.] ante alios dudum correxit Den. Heinsius. VALCK.

28. πάντα καλὰ ἔχοντα τελευτῆσαι εὐ τὸν βίον) Rectissime Gronov. ἔχοντα recepit, a quo vellicando consultius fuerat manus abstinere. Strueturae exempla si requirantur, sumi ex lib. VI. 7. et 13. VIII. 100. et 111. etc. possunt. Ego vero εὐ, quod Valla in suo habuit, Stobaeusque et Britannici libri edunt, sua in sede collocavi: postulabant iteratae locutiones καλῶς, εὐ et εὐχαρίστως τὸν βίον τελευτῆσαι, tum orationis habitus. Neque enim ad perfectam felicitatem satis est iucundus bonorum cumulus, si molesta decessio accedat. De Polycrate Amasis lib. III. 43. ὅτι οὐκ εὐ τελευτῆσιν μέλλει εὐτυχίων τὰ πάντα. Haec, quae sub manu sunt, imitatus est Dionysius tyrannus in Stobaei Serm. xciii. p. 560. WESS.

37. ἄπιρος δὲ ἔστι) Quod olim ex coniectura D. Heinsius, indice Iungermanno ad Polluc. II. 61. tum Küsterus, Abbas Geinozius, et Reiskius, id certum praestat Vaticanus codex. ἄπιρος, quidquid dicatur, valere non potest: addi debuerat, cuius rei expertus esset, ut infra I. 207; nec latuit hoc H. Stephanum, qui expertus autem est malorum: at ita ἄπιρος idem erit ac ἀπαθὴς κακῶν, quod et ille propter

ea in Latinis neglectui habuit: perperam profecto. Natum ἀπειρος est ex soni adfinitate, quae in *Aldino* c. 196. ἱμπερ ex ἱμπερος progenuit: Reiskius admonuit, ἀπηνος *membris omnibus integrum* dixisse *Gregor. Nyssen.* Epist. ad *Eustath.* p. 10; vocarunt et alii. Naevus plane similis vitavit haec *Libanii* T. II. p. 665. ο: ἡ γὰρ οὐδὲν ἔχοντο ἀν, ἡ καὶ τὸν εὐαρίθμητα, αὐτὰ οὐδὲ ἀπειρα. Sententia oratoris postulat ἀπειρα. WESS.

49. ὁ βασιλεὺς) Difficiles habere explicatus ὡς βασιλεὺς et longe arcessitos, doctissimorum Virorum Gronovii et Horri defensiones ostendunt. Si ex Stoa Solon loqueretur, cui dives, qui sapiens est, Et sutor bonus, et solus formosus et est Rex, non abnuerem. Planissima *Stephani* est plurimumque aliorum coniectatio, quam *Stobaei* patrocinio protectam, non repudiavi. Ipse plus vice simplici in hac oratione, ὁ βασιλεὺς. In celeberrimo, quod consequitur, dicto [ἐκείνῳ δὲ χρὴ etc.] *Aristoteles* haesitat *Ethic. Eudem.* II. 1. et *Nicomachic.* I. 10; non item *Sophocles Euripides*que, ad cuius *Andromach.* vs. 100. *Ios. Barnesium* vide. WESS.

CAP. XXXIII. 1 seqq. Ταῦτα λέγων τῷ Κροίσῳ etc.)

Scabra haec et salebrosa *Abbati Geinozio*, cui ex scriptura *Paris.* et *Remig.* adlubuit ταῦτα λέγοντι Κροῖτος οὐκ ὄντι ἱχαρίζετο, haec dicenti *Croesus* nihil neque gratificabatur etc. At satis tum inportunum ἀποκρίμνεται, transeunte, ut aiunt, potestate, et sine suo casu, ne de nimia mutatione memorem. *Reiskius*, nisi mox ἀμαθὴς legatur, pro οὐκως mallet εὐρος, ultro agnoscens, minime *Herodoteae* facilitati respondere omnia: contra ea *Vallae* Latina, saneque est visus indoctus, laudat *St. Berglerus*, ἀμαθὴς ad eorum exemplum refingens; quod et mihi, auctoritate libri *Britannici* munitum, se probavit. Sic certe omnia plana. *Plutarchus* eundem ferme in modum ἥδη μὲν ἀλλόπυρος (*Solon*) ἰδόντι εἶναι τῷ Κροίσῳ καὶ ἄγροικος in *Solon.* pag. 93. E. WESS. — Locum istum cum *Valla* (cuius in latina versione nihil huc vel ab *H. Steph.* vel *Gronov.* vel a *Wess.* mutatum est,) sic vulgo interpretantur: Haec *Solon*, neque assentando *Croeso*, neque ullius eum momenti faciendo, loquutus dimittitur: saneque visus est indoctus, etc. A qua sententia, ne *Larcherus* quidem, quamquam me-

liora a populari suo Geinozio edoctus, vel latum unguem discessit. Iam pridem vero Io. Matth. Gesnerus (in Chrestom. Graeca p. 9.) perspecte viderat, longe commodiorem huic loco inesse sententiam huiusmodi: *Haec cum diceret Croeso Solon, neque benigne illum tractavit Croesus, neque ullo eum loco habens a se dimisit, vehementer inscitum hominem ratus*, etc. Iamque olim in eandem sententiam locum hunc Aem. Portus in Lexic. Ion. voce λόχος, interpretatus erat. Nempe hi ambo δόξας ἀμαθίας εἶναι cum edd. ante Wess. et msstis tantum non omnibus recte legebant: nam ἀμαθής, quod ex uno Arch. Wesselingius recepit, et post eum alii tenuerunt, vix dubitari potest quin ex imprudente correctione natum sit. Quod autem importunum Wesselingio visum est verbum ἀποπέμπειν activa notione (dimittere, a se dimittere) accipiendum; non recordatus erat vir doctissimus vel ex Xenophonte notum hunc verbi usum, Cyrop. I. 3 extr. et Memor. III. 1 extr. Iam iidem, quos paullo ante nominavi, Portus atque Gesnerus, quo sententia ista, quam dixi, verbis Herodoti inesse intelligatur, nihil prorsus mutandum censuerunt: nempe in illa dictione, Ταῦτα λέγων τῷ Κροίσῳ, aliquod ἀνακολουθίας genus agnoscentes, non alienum ab Herodoti stylo, quum nominativus participii absolute ac veluti pendens ponitur, cui in reliqua verborum structura nihil ad amussim respondet; cuius generis exempla et alibi passim apud Nostrum et VIII. 83, 3. et 87, 7. coll. vs. 9. exstant, Et in hac ratione adquiescere forsitan poteramus, ni duo codd. mssti, Wesselingio etiam citati, vestigia prodere nobis visi essent veteris scripturae λέγοντι Κροῖσος, quam partim ex his ipsis codicibus partim ex Geinozii coniectura, (Hist. de l'Acad. des Inscript. T. XVI. p. 59 seq.) adoptavimus. Caeterum in editis a nobis Herodoti graecis commodius post οὐδενός delebitur comma; quo clarius appareat, pronomen μιν non minus ad verbum ποιησάμενος, quam ad ἀποπέμπειν, referri. S.

CAP. XXXIV. 6. ἢ γὰρ δὴ κωφός) Vide infra c. 85. et Diodor. Sicul. T. II. p. 553. ubi Maximi Tyrii μνημονικὸν ἀμάρτημα tetigimus, et Valer. Maxim. somnium Croesi hinc describentem lib. I. 7. ext. 4. WESS.— Monuit Eustathius, (ad Od. i. p. 230, 8 seq. ed. Bas. pag. 1539 extr.

Rom.) prisco sermone graeco κωφὸν mutum intelligi, recentiore *surdum*. conf. Nostrum I. 47, 14. et Adnot. ad c. 38, 10. Hippocrati κωφοὶ omnino dicuntur οἱ ἀμαυροὶ καὶ ἀσθενεῖς (*hebetes et debiles*) interprete Galeno in *Glossar. S.*

11. καταβωδῆσας) Semper Herodotus καταβωδῆσας et καταβωδῆσαι: quod et hic olim fuisse existimo. In *Luciani Dea Syr.* c. 19. 21. etc. ὀβωδεῖν et c. 29. ὀβωδῆν, quae nisi librariis accepta referantur, Nostri Ionismus proscribet. WESS: — Nempe, quod in *Var. Lect.* adnotare neglexi, scripturam καταβωδ. cum superioribus edd. tenuerat *Wesselingius*, praeter librorum auctoritatem non ausus ionicam formam auctori restituere. καταβωδ. primus edidit Reiz. eamque scripturam nostri codd. Pa. Pc. firman. S.

CAP. XXXV. 6. ἔστι δὲ παραπλησίη ἡ κατάρασις etc.) Vide de lustrandi consceleratos Graecorum ritu *Euripid. Orest.* 511. et *Iphig. Taur.* 950. et Schol. ad *Iliad. Ω.* 480. WESS.

10. ἰφίστιος ἱμῶι ἰγίνε) Scholiastes *Apollon. Rhod. ἰφίστιον*, ἐπὶ τῇ ἰστρίᾳ ὄντα, recte: IV. 747. Supplex est, ad focum pro more adsidens. Vide *Des. Herdalm* in *Tertullian. Apolog. I. Digression.* 26. pag. 252. Iterum *Apollon. IV.* 703. μὲν θυπεκλίην, εἴη τ' ἀποδυμναίνονται Νηλεΐδης ἱκίται, ὅτ' ἰφίστιος ἀτίσιον. *Aeschylus Eumenid.* 580. ἔστι γὰρ δόμων ἱκίτης ὅδ' αὐτῆς καὶ δόμων ἰφίστιος ἱμῶν. Scio et domesticum adsignificare ex Criticis ad *Apollon. I.* 909., non hic. WESS.

12. Γορδίῳ μὲν τοῦ Μίδου εἰμὶ παῖς) Errantem *Vallam* bene in ordinem coëgit *Gronovius*. Gordius eius *Midæ* filius fuisse videtur, de quo supra c. 14. Neque opinari absurdum erit, *Phrygiae*, sed *Croeso* tributariae, regno praefuisse. Conf. *Ampl. Bouherii Dissert. Herodot. cap. 8.* pag. 85. WESS.

18. μένων ἐν ἡμετέρῳ) Sic VII. 8, 4. τὰ τιμωτάτα νομίζονται ἐν ἡμετέρῳ, nec sine *msstorum* discordia, quae et in his *Heliodori* lib. VI. pag. 265. ὧν, ὡς οἶμαι, *Φιλανθρώπων* ἐν ἡμετέρῳ πεπιρασθεῖ: namque *Xylandri* scriptus ἐν ἡμετέρῳ. *Paullo* diversum, obportunum tamen, uti admonuit *St. Berglerus*, *Poëtae H. in Mercur.* vs. 370. ἥλθεν ἐς ἡμετέρου διζήμενος εἰλίποδας βοῦς. *Barnesii* certe audacia, corrigentis ἡμετέρου, excusari non debet. WESS.

CAP. XXXVI. 2. σὺς χρήμα γίνεται μέγα) Φαίνεται, quod olim docto viro adriserat, *apretum* recte fuit. Imi-

tatur *Athenaeus* in leone, quem *Imp. Adrianus* consecrat, μέγα χρήμα ὄντα καὶ πολλὰ χρόνῳ κατανηθέντα πᾶσαι τὴν Διὸν lib. VIII. p. 677. v. et *Schol. Homeri Iliad.* l. 525. Haud vero scio an adscribenda sint *Heliodori* loca, satis cognita, quae *St. Berglerus* male conversa animadvertit. *Aethiop.* lib. VIII. p. 364. ubi βασιλείου αὐλῆς praecoptat. lib. V. p. 233. et p. 246. de Chariclea, ἔστι γὰρ τι χρήμα σοφώτατον, καὶ καιρὸν διαθέσθαι ἀρχαίῳ: est enim sapientissima, et sollers ad utendum occasione. Copulam de suo, nec male, addidit. Copiose et erudite de hoc genere *Valckenarius* ad *Euripid.* *Phoeniss.* p. 71. WESS. — Notum illud *Xenophontis*, *Cyrop.* I, 4, 8. de cervo, καλὸν τι χρήμα καὶ μέγα. S.

15. ταῦτά οἱ νῦν μέλει) Proxime praecessere, νεότατος τε γὰρ ἐστὶ. *Phidippidum* lib. VI. c. 105. dicit ἡμιερδόμενον τε καὶ τοῦτο μελετῶντα. Nonnihil hinc distant in *Luciani Prom.* [c. 5.] T. I. p. 189. ῥήτωρ ἐστὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ παρίργως μεμελῆνται αὐτῷ: quaeque dantur similia. VALCK. — ταῦτα, sc. τὰ τοῦ γάμου. S.

CAP. XXXVII. 7. νῦν δὲ ἀμφοτέρων με τούτων ἀποκλίσας ἔχεις) Vallae exclusum me tenes necessarium negat *Berglerus*: satis fuisse exclusisti me, ut in *Aristophan. Eccles.* 355. ἀχράς τις ἐγκλείσας ἔχει τὰ σιτία, *pyrum* quoddam silvestre inclusit in alvo cibum. Atticos sic solere, praeterque ceteros *Sophoclem*. Quod verissimum. Exemplum olim dedi *Observ. Var.* I. 24. Nec multum referet tamen, *Laurentium*-ne sequaris, an *Berglerum*. WESS. — Nec vero prorsus perinde est. Periphrastico tali praeterito (cuius generis plura ex *Herodoto* exempla *Portus* in *Lexic. ion.* voce ἔχω collegit) maiorem quamdam, quam simplici, vim inesse, facile intelligitur. Vide modo ex. gr. I. 27, 19. 41, 4. 73, 7. etc. S.

8. οὔτε τινὰ δειλὴν μοι παρὶδὼν etc.) His *Herodoteis* respondet quodam modo *Sophocleum*, *Oedip. Tyr.* 544. δειλίαν ἢ μωρίαν ἰδὼν τίν' ἐν ἡμοῖ, ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν; Confer lib. I. 108. et *Paull. Leopardum Emend.* VII. 11. WESS.

9. νῦν τι τεοῖσι με χρηῖ ὄμμασι etc.) Scribendum puto: νῦν τοι τοῖσι με χρηῖ ὄμμασι -- Φαίνεσθαι; Te (patrem) quibus me oculis oportet intueri? *Sophocles Aiac.* 462. Καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω Φανίς Τηλαμῶνι; Plurima huius generis ad *Ciceronem*.

Or. pro Rabin. sub finem conguessit Nic. Abramus. VALCK.

Ibid. τῶν τε τῶν etc.) Sic [pro eo, quod olim scribebatur] Portus, Berglerus, Reiskius, quibus auscultavi. Noster II. 82. τίσις ἐγκυρίου ex Florentino, hoc est τίσι, quibus? et IV. 155. τίς δυνάμει, κοίῃ χειρὶ; qua copia? quave manu? Homerus Iliad. Ω. 387. τίων δ' ἐξ ἴσσι τέκνων; qui te genere parentes? WESS.

CAP. XXXVIII. 7. ἐπὶ τὰ παραλαμβανόμενα) Non male Laurentius, ad ea quae suscipiuntur, sive quae Mysi urgent, ut te duce in manus sumantur et peragantur. Coniecturae doctorum virorum παραβαλλόμενα, παρεμβαλλόμενα, παρακαλούμενα nimiae sunt. Plato, sed alia forma, in Critia p. 109. D. τὰ δὲ ἔργα, διὰ τὰς τῶν παραλαμβανόντων φθαρὰς καὶ τῷ μήκει τῶν χρόνων, ἠφανίσθη. Adli Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 665. et 679. WESS. — Ut παραλαμβάνειν ἀρχὴν est suscipere magistratum, et παραλαμβ. λόγον sermonem suscipere; (cf. Lexic. nostrum Polybian.) sic haud incommode παραλαμβ. ἔργον dixeris, opus vel negotium suscipere. S.

[10. τὸν γὰρ δὴ ἔτερον, διεφθαρμένον τὴν ἀκοήν) Duo potestrema verba primus non modo in suspicionem νοθείας adduxit, sed omnino tollenda censuit RAZIUS in Praefat. ad Herodot. p. xxii seq. „Si non tantum (inquit) mutus, „ut I. 85. dicitur, verum etiam, ut h. l. significatur, „surdus erat ille Croesi filius, quo modo unquam fieri „potuit, ut is loqui disceret? Annon Herodotus I. 85; 2. „diserte ait eum duntaxat mutum, ceteroquin autem integrum „fuisse? Verba τὴν ἀκοήν adscripserat lector aliquis, notare sibi volens quoniam sensus vitio Croesi filius laborasset: qui lector, cum esset recordatus illum dici ab „Herodoto I. 34, 7. κωφόν, id vocabulum ea significatione „acceperat, non qua id scriptores antiquiores adhibuerunt, sed qua recentiores.“ Eodem argumento inductus Larcherus verba ista e gallica Herodoti versione exulare iussit. Et speciosa utique ratio est, quae dubitationem quidem gravem poterat iniicere: nec tamen ita certa, ut spreto librorum omnium communi consensu prorsus eliminari verba ista debuerint. Denique nihil impedit, quominus credamus utroque vitio laborasse hunc iuvenem; et quoniam surdum, idcirco mutum fuisse; nec tamen prorsus aurium usu caruisse, aut successu temporis ita

levatum fuisse id vitium, ut vocem loquentium percipere aliquatenus ille potuerit, nec tamen prius ipsum articulatam vocem edidisse, quam ea occasione quae infra cap. 85. refertur. Nec vero usquam Herodotus ait, praeterquam quod *mutus* puer fuerit, caeterum *sensus* omnes integros habuisse: nam vocab. *ἰπικῆς*, quo c. 85, 2. utitur, haud dubie non ad *corporis facultates*, sed ad *ingenium* et ad *mores* refertur. S.]

CAP. XXXIX. 4. ἀλλὰ λέληθί σε τὸ ὄνειρον) Offendit et legentem moratur τὸ ὄνειρον hoc quidem loco: si abeaset, revocandi nulla foret caussa gravis; vix certe locum tuebitur, nisi adscitā ad sententiam voculā κατὰ. Mecum sentit *Corn. de Pauw* opinio, coniectantis insuper τοῦ ὄνειρον, neodissidet *Reiskius*. *WESS.* — In τὸ ὄνειρον consentiunt libri omnes; nec adparet quid inducere quempiam olim potuisset, ut ista verba, si abfuissent libris, adiceret. Potest vero aut κατὰ τὸ ὄνειρον intelligi, aut (quod mihi magis adridet) καὶ κατὰ τὸ (i. e. καθ' ὃ) λέληθί σε τὸ ὄνειρον. S.

[8. ὑπὸ ὀδόντος τοι εἶπαι. Foedum erratum h. l. graeca a nobis edita invasisse video, quod nescio an omnia huius editionis exempla occuparit: εἶχαι, pro εἶπαι. S.]

CAP. XL. 4. μετήμι τί σε ἵνα) *Galeus* μετήμι ex *Cod. Arch.* vero propius ait: mihi in excerptis eius libri, quae accuratissima inter manus sunt, nihil simile obfertur. Fuerit tamen; genio sermonis non congruit; clarum errantis librarii specimen. Nam πολλάς εἶχε ἐλπίδας μετήμισθαι ἐπὶ θάλασσαν, V. 35. quo vir eximius male descripto nititur, praesidio non est. Id enim legitimum, μετήμισθαι futile. *WESS.*

CAP. XLI. 3. ἐγὼ σε συμφορῇ πεπληγμένον ἀχαρίτι, τὴν τοι οὐκ etc.) *Aldinum* ἀχαρί τι τοι οὐκ ὀνειδίζων ἐκάθηρα, ego te procul obprobriis amaris lustravi, mutatum noluerunt *Berglerus*, in *Act. Lips.* mdcxvi. pag. 419., *Horreus*, *Reiskius*, alii; quibus quo minus calculum addam, consensu schedarum msstorum inpedior. Pleraeque omnes συμφορῇ ἀχαρί, τὴν τοι οὐκ ὀνειδίζω: et si quae ἀχαρίτην edunt; gemino tono, ut secandam innuant in duas vocem, ornant. Ita *Paris. B.* fors quoque *Mediceus*. Namque ἀχαρίτην ea notione, quam viri doctissimi [*Gronovii*] voluntate ade-

ptum est vocabulum, haberi posse, vereor ut inpetretur. Quid ergo? Abbas Geinoz T. XVI. *Acad. Inscript.* p. 61. de schedarum lectione nihil demutat, συμφορῇ πεπληγμ. ἄχαρι, τὴν τοι οὐκ ὀνειδίζω, ἐκάθηρα, ego te calamitate percussus ingrata, quam tibi non exprobro, purgavi: per utique conmode, si ἄχαρι eo casu Ionum ore usurparetur. Malui, uti mos fert, συμφορῇ πεπλ. ἀχάριτι, secutus ex parte quadam Aldum. Qua quidem in re audacior si videar, non deerit venia. Συμφορὴ ἄχαρις, τιμὴ ἄχαρις recurrent VII. 36. et 190. Obportune Euripides *Alcest.* 855.

Ὅς μ' εἰς δαίμονας ἰδέσθαι, οὐδ' ἀπῆλασι,
καί πῃ βαρὺ συμφορῇ πεπληγμένον.

Per vero humaniter, atque uti oportet, addit rex τὴν τοι οὐκ ὀνειδίζω. Namque, uti vere Platarch. de *Adul.* p. 64. πᾶσα ὀνειδίζομεθα χάρις ἐπαχθῆς καὶ ἄχαρις. WESS. — Vide *Var. Lect.* Merito vero *Wess.* dubitaverat, ἄχαρι dativo casu usurpari Ionum more: at nec ἀχάριτι scriptum oportebat. Unice verum erat ἀχάρι, tono in penult. posito, ob ultimam syllabam productam. Sic ἀπόλι VIII. 61, 4. ultimā syllabā ex ἀπόλι contractā, quod ionicum est, pro communi ἀπόλιδι: item Ἰας II. 49, 5. ex complurium librorum scriptura, ex Ἰσι contractum, quo Iones utebantur pro communi Ἰσιδι, sicut Ἰσιος II. 41, 4. pro Ἰσιδος, et Θίμιος II. 50, 6. pro Θίμιδος vel Θίμιτος, et id genus alia. S.

Ibid. ἀχαρὶ τί τοι οὐκ ὀνειδίζων) Triste quid tibi non exprobrans, sive calamitatem, in quam invitus incidisti: quodvis malum ἄχαρι dicitur *Herodoto*, apud quem οὐδὲν παθὴν ἄχαρι saepe recurrit: non equidem dubito, quin olim vulgata lectio melior sit Medicea: ἀχαρίτην τοι οὐκ ὀνειδίζω. Ista tamen si sic scripta Codex exhiberet antiquus: ἐγὼ σε συμφορῇ πεπληγμένον ἀχαρίτω, τὴν τοι οὐκ ὀνειδίζω, ἐκάθηρα: ego te tristi pressum calamitate, quam tibi non exprobro, lustratum expiavi, haec genuina iudicarem: ἀχάριτι ponere non ausim; ἀχαρίτω scribatur an ἀχαρίστω nihil interest; nisi quod Codices *Herodotei* praebent ἀχάριτα παθήματα p. 83, 36. [I. 207, 7.] et ἀχαριώτατον p. 431, 31. [VII. 156, 20.] Utrumque fuit in usu, sicut ἀβέμιστος et ἀβέμιτος. *Tristis calamitas*, *Herodoto* dicitur ἄχαρις συμφορὴ, VII. 190. Alterum illud, τὴν τοι οὐκ ὀνειδίζω, harum rerum peritis facile posset adprobari: *Andocides* p. 20, 18. τὰς ἐμαῖς συμ-

φορὰς ἐπὶ παντὶ ὀνειδίζιν. *Demosthenes* c. *Androt.* p. 397. §. 108. [ed. *Dion. Lambini.*] τὰς ἰδίας συμφορὰς ὀνειδίζειν καὶ προφέρειν ἐκείνων: quod homine indignum facinus merito iudicabat in *Or. pro Cor.* p. 182. §. 431. ἐγὼ δ' ὅλως μὴ, ὅστις ἄνθρωπος ὦν ἀνθρώπων τύχην προφέρει, παντελῶς ἀνόητος ἡγοῦμαι. *Aeschines* c. *Ctesiph.* p. 64, 40. οὐ τὸ δυστύχημα ὀνειδίζω. **VALCK.**

9. πρὸς δὲ τοῦτο) *Nuspian* alibi reperietur apud *Herodotum*; nonnunquam legitur, πρὸς ταῦτοις: quinquagies minimum πρὸς δέ. Corrigo: πρὸς δέ, ἐς τοῦτο καὶ σί ται χρεῶν ἴσθι ἰέναι, ἔνθα ἀπολαμπρύνεται τοῖσι ἔργοις: in quibus ἀπολαμπρύνεται haud equidem mutaverim multo deteriore *Codicum* lectione *Galeo* probata. *Demaratus* inter *Lacedaemonios* dicitur ἔργοις τε καὶ γυμνασίοις ἀπολαμπρυνθεὶς lib. VI. c. 70. Ἐργοῖς ἀπολαμπρύνεσθαι *perparum* distat a locutione *obvia* III. 134. φαίνεται τι ἀποδεικνύμενον. ἐς τοῦτο -- ἰέναι dixerit *Croesus*: respondet *Adrastus*, [c. 42, 2.] ἄλλως -- οὐκ ἂν ἦτα ἐς ἄνθρωπος τοιοῦτος. lib. II. c. 15. ἐς διάπειραν ἰέναι. Tandem πρὸς δέ, praeterea, *Herodoti* corte lector sibi non postulabit exemplis affirmari. **VALCK.** — Ni πρὸς δὲ τοῦτο cum *Reiskio* scripseris, certissima erit superior coniectura. **WESS.** — *Reiskii* coniecturam librorum nostrorum auctoritate firmatam in *Var. Lect.* vidimus. **S.**

CAP. XLII. 5. πολλὰ καὶ τὰ ἀνίσχον ἰμενόντων) ἀνίσχον ex *Aldo* et *Remig.* instauravi. *Multis me*, inquit, *modis continuissem.* **WESS.** — Mihi plane id dicere voluisse visus erat, quod in versione lat. expressi, saepe me (scil. in huius modi occasionibus) continui. Nunc, ubi animadverti, quod ineunte cap. 35. refertur, nuperrime demum hominem hunc *Sardes* venisse. intelligo minus commodam esse istam interpretationem, et *Wesselingii* sententiae ultro accedens, corrigi in *Graecis* nostris ἀνίσχον velim. **S.**

CAP. XLIII. 5. καθαρεῖς) Bene *Arch.* liber. Neque enim dialecti indoles, ut καθαρεῖς scribatur, permittit. καθαρίσιος, καθαρίσι, ἱκαθήρα, quae passim hic reperiuntur, scripturam firmant. Contra peccatur c. 46. ἐν πένθει μεγάλῃ καθήστο, quod κατήστο fuisse, κατήμενος et hoc de genere alia ostendunt. Vide III. 83. Quae vero de infelice *Adrasto* produntur, in *Luciani* animo fuerunt *Iovem Confat.* exhibentis c. 12. **WESS.**

8. τοῦ ὀνείρου τὴν Φήμην) *Eustathius in Homer.* p. 1965, 62. [immo p. 1956. ed. Rom. et p. 828, 38. ed. Bas.] ἐν δὲ τῷ, χαλεπὴν Φῆμιν ὅπασσι, (*Odys.* Ω. 200.) Φανερῶς ἡ Φῆμις ἰστὴν Ἰωνικῶς, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ. Confer in *Iliad.* pag. 799, 10. [p. 716, 38. ed. Bas.] Cuius decreto si obtemperamus, nihil verius *Arch.* τοῦ ὀνείρου τὴν Φῆμιν. Idem *Ill.* 155. πρὸς ταύτην τὴν Φῆμιν Ζωπύρῳ ἰδοῖκε ἀλώτιμος εἶναι ἡ Βαβυλὼν, sed solus. Discrimen exiguum, non negligendum tamen. WESS. — Optandi cuique libera potestas: et longe equidem absum, ut ionicam formam Φῆμιν asperner. Sed et communi Φῆμιν uti licuit *Herodoto*, sicut *V.* 72, 14. Φῆμη habemus, nullā codicum discrepantiā. S.

CAP. XLIV. 4. et 6. Καθάρσιον --- Ἐπίστιόν τι etc.) Tetigit et haec *Eustath.* in *Odys.* p. 1562, 33. [ed. Bas. p. 262. sub fin.] Notissimi Iovis tituli sunt, expliciti a *Dione Chrys.* Or. I. p. 8. D. et XII. p. 226. A. uberiusque a *Cl. Ioann. Taylor* ad *Lysiae Or. Parental.* p. 35. WESS. — Conf. veteres Interpretes ad *Aristoph. Eq.* 498. et ad *Euripid. Hec.* 345. quos ad h. l. *Larcherus* laudavit. S.

CAP. XLV. [12. θιῶν κου τις) Sic accentum signat noster cod. F. Editi vulgo omnes, θιῶν κού τις. Commode θιῶν κού τις codd. Pa. et Pe. θιῶν κου τις Pc. S.]

14. Κρεῖτος μὲν νυν ἔθανε ὡς εἰκὸς ἦν etc.) Noli mstis reniti; quibus εἰκὸς, quorsum *Medic.* ducit, si placuisset, cupide adsensus fuisse. Haud scio vero, sperni-ne oporteat *Arch.* Κρ. μὲν νυν ἔθανε, ὡς εἰκὸς ἦν θάψαι τὸν ἑωυτοῦ παῖδα. Convenit scribentis mori abundans illa repetitio, ut *VI.* 109. *IX.* 11. etc. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

17. ἐπὶ τι κενχίη --- περὶ τὸ σῆμα) Et hoc, et mox ἤϊδε servo. Posterius ob *Homeri Iliad.* χ'. 280. Ἐκ Διὸς ἤϊδεις τὸν ἰμὸν μόρον. et *Odys.* β. 205. οὐδέ τις αὐτὸν ἤϊδει δμῶν. [At, ob hoc ipsum ἤϊδει, videtur apud *Nostrum* ἤϊδεις scriptum oportuisse, quomodo *Schaeferus* edidit.] Illud, quoniam sententiae reiue ordini melius congruit. Non bene mihi apta nexaque videntur παρὰ τὸ σῆμα --- ἑωυτὸν ἐπικατασφάζει τῷ τύμβῳ. Ita enim δις ταυρόν. Verum in frequentissima harum praepositionum commutatione suum cuique, sine acerbitate tamen, iudicium esse debet. De *Adrasto Diodorus* T. II. p. 553. [in *Excerpt. Peisec.*] ὁ δὲ οὐδὲν ἤττον κατ' ἰδίαν ἐπὶ τὸν Ἄρτος τάφον παρεμβίς; *Herodot.* T. V.

ἑαυτὸν κατῳφάξεν. *Plutarchus de Stratone Narrat. Amat.* p. 772. ὁ δὲ Φανερῶς ἐπικατῳφάξεν ἑαυτὸν τῇ παθύνῃ. *WESS.*

21. ἐν πίνθει μεγάλῃ καθῆστο) Citasse haec *Eustathium* monuit *Portus*. Tristitiae indicium, et apud alios poenitentiae, habitus iste erat. *Iosephus Ant. Iud.* XIX. 8, 2. ἡ πολλὴ αὐτίκα -- ἐπὶ σάκκου καθισθεῖσα τῷ πατρὶ νόμῳ τὸν θεὸν ἱκέτευεν. Verum hoc illi nationi Syrisque paene sollemne. Male certe mutat *Arch.* cum *Vind.* *WESS.* — Nusquam hunc *Herodoti* locum citavit *Eustathius*; nec hoc *Portus* ait. Sed respexerat *Portus* (in *Lex. Ion.* voce *Καθῆστο*) ea quae de hoc verbo *Eustathius* disputavit ad *Iliad.* α. 569. p. 113. ed. *Bas.* et quae idem *Eustath.* ad *Iliad.* δ. 412. p. 374, 15. adnotavit, ubi ἦτο ait idem valere ac διαγε καὶ μίν. Scripturam *κατῆστο*, quam et h. l. cum *Schaeff.* et III. 83, 14. cum eodem et cum *Reizio* adoptavi, commendaverat *Wess.* ad c. 43, 5. iterumque ad III. 83, 14. Vereor autem, ne cauti *Wesselingii* potius, quam audaciorum aliorum doctorum virorum, sequi vestigia debuerim. Nam in *κάτῃσαι* quidem per τ scriptum III. 134, 5. consentiunt libri omnes, itemque in *κατῆμενος* VIII. 90, 19. IX. 56, 4. et alibi. At in *καθῆστο* scrupulum iniicere debebat, quod et h. l. et III. 83, 14. ne unus quidem ex omnibus codicibus, qui adhuc excussi sunt, *κατῆστο* praeferat, communi consensu omnes scripturam per θ teneant. Nam quod in *Var. Lect.* ad III. 83. scripturam *καθῆστο* ita adposui, ut videri possit solum cod. *F.* illam exhibere, oblitus eram ibi discrete adiicere *F. cum aliis mssis omnibus et edd. ante Reiz.* Quare, ut quidem nunc stat sententia, sicut veterem scripturam in contextu mutare *Wesselingius* non consultum duxit, sic et ego utroque loco *καθῆστο* rescriptum velim. Nam, quod in *Var. Lect.* ad h. l. de scriptura dixi, quam cod. *F.* lib. III. c. 83. exhibeat, id incauto exciderat. Deleta ibi (p. 42. l. 5.) velim ista: „Sed quoniam III. 83.“ et quae sequuntur; eorumque loco adscripta haec; „Adhibui tamen cum *Schaeff.* formam „verbi, quae reliquo *Herodoti* usui consentanea videbatur. Sed vide *Adnotat.* ad h. l.“ *S.*

CAP. XLVI. 1. Ἀστράγειος) Melius fortasse Ἀστράγειω, quo modo *Archiep.* plerumque semper, rarius *Ask.* et *Vindob.* semel *Aldus* l. 111. quod ex *Mediceo* Ἀστρά-

γιν; constanter edente, mutatum fuit. Ego Ionum consuetudini, cui Κναζάρω, Καμβύσιω et huius formae plura debentur, ascribo. WESS.

5. καταλαβεῖν) Male Gronovius audit ob Medicei καταλαβεῖν probatum, quod tamen aliae schedae ratum habent atque obportunum est. Nondum id animo rex versabat, ut gliscentem Persarum potentiam obprimeret ac prorsus everteret: accisam et coërcitam desiderabat. Itaque legatis, ut sciscitarentur, iniunxit, εἰ στρατεύηται ἐπὶ Πέρσας καὶ εἰ τοὺς στρατὸν ἀνδρῶν προσήιοτο, an in Persas expeditionem susciperet et aliquem virorum exercitum adsciceret; c. 53. Quod utique omnibus in more est, qui ex aucto vicinorum et magis crescente imperio rebus suis formidant, ut bene S. Pafendorfus VIII. 6, 5. Iur. Nat. et Gent. Ut vero intellexit ex oraculo, in fati sibi esse μεγάλην ἀρχὴν καταλῦσαι, tum demum cupido incessit et spes evertendi Persarum Cyrique regni, καταλύσιν τὴν Κύρου βασιλείην. Haec Noster clarissime. Καταλαβεῖν coërcendi et conpescendi notionem non recusat. Suidas, κατίλαβεν ἐπίλαβεν, ἐπίσχε τῆς ὁμήρης, additis Herodoti verbis V. 21. quibus respondens III. 56. et 52. VII. 9. ne alia adnumerem. Conf. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 509. WESS.

CAP. XLVII. 4. ἡκατοστῇ ἡμέρῃ χρῆσθαι τοῖσι χρηστέοις) H. Stephanus vulgatae lectionis (ἡκαστον τῇ) faber est, parens schedis suis. Offendit eum, neque inmerito, ἡκαστος hac vocum in serie: ἡκαστον maluit; nec quidquam de vitio suspicatus, reiectis prioris interpretis Latinis, vertit, singuli eodem die oraculum consulerent, τῇ ἡμέρῃ interpretatus ac si esset τῇ αὐτῇ vel ταυτῇ ἡμέρῃ. Placuit hoc doctis viris, Horreo Obs. Herodot. c. 12. Elsnero Schediasm. Critic. c. 6. et aliis. At finitus a rege dies fuit, κυρία τῶν ἡμερῶν, c. 48. quo legati omnes, postquam Sardibus profecti erant, oracula sciscitarentur. Itaque, clanculum a Croeso illis dictum constitutumque fuisse, ne ad oraculorum praesides eius notitia manaret, Elsnerus adseverat, tametsi finitionis eius in scriptore et re ipsa vestigium nullum, vola nulla. Cui enim bono clandestina ista diei determinatio? Satis utique regi erat, ne nuntii, illive, ad quos amandabantur, rei, quam animo agitabat, scientiam haberent. A Stephani opinione nonnihil defle-

etit D. Heinsius; ἑκατόν τῇ ἡμέρῃ, id est, eodem die, corrigens, monente Iungermanno ad Polluc. I. 67. Verum, quae supra posita sunt de constituto ab rege consultationis signatoque die, et hanc suspitionem urgent, sicuti quoque Georg. Arnaldi Animadv. in Herodot. c. 29. μίῃ ἡμέρῃ. Non addo, ἡν usurpasse Herodotum nusquam, atque ab eius loquendi more discrepare. Longius abit Cl. Reiskii ἑκατόν; τῇ ἡμέρῃ, quasi singulis, statutus consulendi dies fuerit; non, quorsum Nostri oratio pertinet, omnibus unus atque idem. Πρὶν ἡμέρην sive κυρίην fuisse adgnosco, neque inprobo Scholiasten Luciani Iov. Trag. c. 30. ἔραξιν αὐτοῖς τῇ ἡμέρῃ μισθὰ τὰ ἀφαισθῆναι. Sed quotus ille fuerit, in controversia manet. Gronovius ex Medic. ἑκατόν τῇ ἡμέρῃ χρῆσθαι, quique ista die oraculis uterentur. Qua quaeso? Eane, qua legati Sardibus proficiscebantur? Id quidem, si nunciis alas aptasset Croesus, inpetrari haud potuit. Soloeicum praeterea, ut lenissime dicam, ἡμερολογεῖν --- ἑκατόν --- ἐπιμνησθῆναι, cui similem bonae notae scriptores structuram ignorant. Habet, nec me fugit, vir eximius gemina, uti opinatur, exempla; quae, si sedulo excuseris, aliena adparebunt. Abstineo cum maxime ab ea opera, quod otiosum mihi fecerit. Küsteri diligentia in Cierici Biblioth. Vet. et Rec. T. V. p. 396. Küsterus ipse, Stephani versionem sententiamque collaudans, excidisse coniecit notam numeralem K. vel A. aut aliam quamvis, qua Herodotus τὴν κυρίην τῶν ἡμερῶν designaverit, cui facile adstipulor in numerato die et clare a rege expresso: miror tamen, neque eum, nec quemquam, quod sciam, praeter St. Berglerum in Herodoteis illum animadvertisse. Aldi, Medic. Paris. C. ἑκατόν τῇ ἡμέρῃ χρῆσθαι signant adnumeratum diem liquidissime, modo una omissa litera ἑκατοστῇ ἡμέρῃ centesima die reponatur. Haec κυρίην τῶν ἡμερῶν, qua legati deorum ingrederentur templa, Croesus culinam. Ἐκατοστὴν dixisse et statuuisse videtur, quod eorum alii in Graeciae ultimos fines, alii in intimas Libyae arenas oraculorum caussa penetrare deberent. Ut ut illud fuit, gloriam instaurati feliciterque sanati loci Steph. Berglerus aufert. Vide Act. Lipsiens. anni mcccxvi. p. 421. WESS.

14. καὶ οὐ φωνεῖντος ἀκούω) Docta Grammaticorum

natio uno fere ore καὶ οὐ λαλῶντος ἀκούω, *Ammonius*, *Suidas*, *Eustathius*, atque alii, a *Valkenario* laudati ad *Era-nium Philon.* [cum *Ammonio* editum,] p. 170. Consentit *Apollonius* in *Glossis Herodoti* apud *Etymolog.* [v. Κωφός.] p. 552, 7. tum *Aristides*, *Oenomaus* in *Eusebii Praep. Evang.* [V. 39.] et *Porphyrius Vit. Plotini* c. 22. [item *Lucian.* de *Salt.* c. 62.] Scripti codices in vulgato adquiescunt, nec non et lapidis monumentum, Delphis a *Cyriaco Anconitano* visum, *Inscript.* p. 28. Neque ego obliutor. Grammaticorum οὐ λαλῶντος ex interpretatione venit. *WESS.*

15. Ὀδμή --- κραταίρειοις χελώνης *Fr. Vigerii* [ad *Euseb. Praep. Evang. lib. V. c. 21.*] et *Gronovii* praesidio munita satis est. Testudo oraculi κραταίρειος, ex duriore testa, λυδῶ-ινος; *Empedocli* est in *Plutarchi Sympos.* I. p. 618. de quo eius titulo docte *Piersonus Verosimil.* lib. II. 2. Id dissimulare nefas, inclementius *H. Stephanum* [a *Gronovio*] exagitari. Auctor non fuit spretae scripturae κραταίρειν οἶα χελώ-νης. Dedit quod in Codice repererat, et in marmore *Cyriaci* legitur. Adde *Muratorium Thesaur.* T. II. p. 587, 3. sed memoriae peccato errantem. *WESS.* — Κρατερήνιοι, quod nullis machinis tuearis, relictum fuit in *Schol.* ad *Lucian.* II. p. 676. [ad *Iov. Trag.* c. 30.] licet et in eisdem *Scholiis* p. 637. [ad *Iov. confut.* c. 14.] alterum genuinum legeretur. Quod alibi reperitur Ὀσμῇ δ' ἐς Φρίνας ἤλυθ' ἐμυ, positum a tali videtur, cui fuit ignota vetus et HomERICA loquendi ratio, *Alcaeo* restituenda apud *Athen.* III. p. 85. π. ἰαίνω σι Φρίνας αἰ θαλασσίᾳ λεπίς. *Aeschyl.* *Pers.* 161. καὶ με καρδίαν ἀμύσσει φροντίς. *Suppl.* 384. φόβος μ' ἔχει φρίνας. *Eurip.* *Or.* 606. ὥστε μ' ἀλγῆσαι φρίνας. Grammaticis ista scribendi figura vocatur ὄλον κατὰ μέρος. *VALCK.*

17. χαλκὸν δ' ἐπίσται) In *Suidae* Κροῖτος, χαλκὸς δ' ἐπί-σται, cui *Galeus*, *Pauw*, alii, primas dant contra tabulas et marmor. Non ego. Portus ex ἐπίω sive ἐπιίνυμι recte propagavit. Cui testudini substratum quidem aes, verum aes quoque induta est; χαλκίον ἐπίθημα mox adpellat. *WESS.* — ἐπίσται penacutē, ut nos membranas secuti edidimus, sic et apud *Suidam* I. c. scribitur, recte, secundum Grammaticorum canonem ab *Eustathio* traditum ad *Iliad.* α. p. 113, 32. ed. Bas. (p. 150. ed. Rom.) nempe a prima περὶ ἴσμαι, ἐπίσμαι; ut ἥσμαι, καθῆσμαι; ἥσμεν, καθῆσμεν, unde καθῆστο. *S.*

CAP. XLVIII. 5. τῶν μὲν δὲ οὐδὲν προσίετο μιν) Latina [Gronovii], quorum quidem nullum admittebat eum, non intelligo: quanto clarius prior interpretes, quorum quidem nullum probavit. Positum est καὶ ὑπαλλαγήν. Vulgus dixisset τῶν μὲν δὲ οὐδὲν αὐτοῖς προσίετο, uti Portus admonuit. Sic Aristophanes Equit. 358. ἔν δ' οὐ προσίεται με τῶν πραγμάτων. Quod his subditur, ὁ δὲ - - αὐτίκα προσεύχετό τε καὶ προσδίξατο, Reiskio olim vitii reum fuit ac mutandum: nunc minime, ob c. 60. προσεύχοντό τὴν ἀνθρώπων. Esse enim idem atque εὐλογία πρὸς αὐτὸ εἶπε, praeclara et honorifica de eo dicebat. Non opinor. Uterque Nostri locus adorationem ponit. Croesus, turpi superstitione dementatus, oraculi responsum, ut vidit, adoravit, prorsus ac Ciliciae praefectus accepto oraculo: ὁ δ' ἡγεμὼν ἐκείνῳ ἐξεπλάγη καὶ προσεύκνυσσε, in Plutarcho de Defect. Oracul. p. 434. E. WESS.

CAP. XLIX. 6. μαντήιον ἀφειδὲς ἐκτῆσθαι) Eustath. in Homer. p. 759, 41. [Iliad. p. 662, 59.] τὸ ἐκτῆσθαι Ἀττικόν ἐστι καὶ αὐτό, καὶ Ἰωνικόν δὲ, ἀποβληθέντος τοῦ συμφώνου τῆς αὐξήσεως. Itaque non repudio. Florentinus liber inconstantia laborat; mutat hic et cap. 155. 170. retinet III. 100. IV. 190. etc. Proxime [l. 5.] οὐ γὰρ ὦν οὐδὲ τοῦτο λέγεται, reponit vir doctus οὐδὲ τούτου vel οὐδὲ περὶ τούτου. Non sequor. Ἀλγιν utraque in forma id locutionis genus non renuit. WESS.

CAP. L. 2. κτήνη - - πάντα τρισχλῖα) Gronovium vide. Qui veri fidem hunc victimarum numerum excedere decernunt, non recordantur liberalissimae Salomonis pietatis in templi Hierosolymitani dedicatione l. Reg. viii. 63. nec Graecanicae superstitionis, qua saepe, uti Theodoretus ait Orat. VII. ad Graec. p. 104. καὶ ἐκατόμβας καὶ χιλιόμβας κατίθον, καὶ ποίμνια κατίσφαττον καὶ βουκόλια. Genio Croesi prodigum id non fuit. WESS. — Post Is. Casaubonum docuerat Gronov. ad h. l. πάντα idem valere ac ἐκάστου γένους, de quoque genere. Conf. Wess. et Valck. ad Nostri lib. IV. c. 88, 3. S.

5. νῆσας πυρὴν μεγάλην) Fui in ambiguo, refingerem-ne νῆσας ex S. Remigii schedis; sed praestat parco esse. Περινοῦσαι bis obvium est II. 107. Apollonius Rhod. III. 1033. αὐτῷ πυρκαϊὴν εἰς νῆσας, et vs. 1207. νῆπτε σχίζας. Adde Eustath. Homer. p. 741, 59. [Iliad. p. 638, 10 seqq. ed. Bas.] Quod

additur de Lydis [l. 7.] *θύειν* - - ὃ τι ἔχου ἱκαστος, victimas utique spectat atque ad sententiam verborum requirit, ut intelligas *τιμωράτων*, ut Reiskius, sive *θύσιμον*, ut ego malo. Quia enim putet, imperatum fuisse, ut quidquid haberent, immolarent? WESS. — Quod adiicitur *τούτῳ*, facile intelligitur *τούτῳ τῷ θεῷ*. Sed et, si abesset *τούτῳ*, per se intelligebatur, sacra ista Delphico deo fieri voluisse Croesum. Mori autem Scriptoris nostri convenire videtur id quod poster cod F. praefert, *τοῦτο ὃ τι etc.* quod videndum ne et alii dent libri, neglectum ab his qui illos excusserunt. Vallam certe in suo exemplari vocem *τούτῳ* non reperisse, ex illius versione colligitur. S.

[9. *ἡμιπλίνθια etc.*] Diodorus Sicul. XVI. 56. aliique auctores, qui ab Hemsterhusio ad Luciani Contempl. c. 12. nominantur, *πλίνθους*, lateres vocant, quos Noster *dimidiatos lateres*, *ἡμιπλίνθια*: quasi latine *semilateres* vel *semilateria* dicat. Nempe illi latiore quadam notione voc. *πλίνθος* acceperunt; Herodotus vero, quum *πλίνθου* plerumque intelligerentur lateres formam exacte quadratam et quatuor latera aequalia habentes, satis declarat cur ipse *ἡμιπλίνθια* nominet; mode rationem illius recte interpreteris. Nam, quod ait *ἐπὶ μὲν τὰ μακρότερα, ποίων ἑξαπάλαιστα, etc.* id qui (ut vulgo ab interpretibus factum video) sic interpretantur, ut *alios lateres fuisse longiores* intelligant, *alios breviores*; hi profecto egregie falluntur. Lateres sive *semilateres*, quos dicit Scriptor, pari figurā mensurāque omnes fuere, nempe formā non usquequāque quadratā, sed oblongā; et quidem in *longiorem partem*, ἐπὶ τὰ μακρότερα, (scilicet *μήν*; sicut in illis dictionibus ἐπὶ τὰδε, ἐπὶ θάτερα, ἐπὶ δεξιά, ἐπ' ἀριστερά). *sex palmas metiebantur*, in *breviorem tres palmas*; ita ut duo talia *ἡμιπλίνθια*, alterum iuxta alterum posita, unius integrae *πλίνθου* figuram referrent. Praeclare etiam olim (ut ex Larcheri ad h. l. adnotatione discimus) illustris Itinerum minoris Anacharsidis Auctor viderat, de triplici dimensione, in longum, latum, et profundum, quod aiunt, huc agi: sed idem, difficultate ea impeditus, de qua mox dicam, in Larcheri aliorumque interpretum sententiam concedens, longiora alia *ἡμιπλίνθια*, alia breviora, statuit; longiora nempe ea, quae ex albedo auro confecta fuisse Herodotus ait; breviora

quatuor illa, quae ex auro perpurcato. Vide *Voyage du jeune Anacharsis*, T. II. p. 431. ed. in form. oct. S.]

10. ἱεπαλάιστα) Habuisse Nostrum ex doctrina; vel more patriae, aut alia consuetudine, ἱεπαλάιστα, τριπάλαστα etc. fallax [Gronovii] suspicio est. Τῶν ποδῶν μὲν scribit ipse Il. 149. τετραπαλαίστων ἰόντων, τοῦ δὲ πύχιος ἱεπαπαλαίστου, nullā Codicum discordiā. Minime παλαστήν damno. Phrynichus, [p. 130 ed. Nunneseii,] παλαστή τὸ μέτρον καὶ θηλυκῶς λέγεται καὶ ἀντὶ τοῦ ι. Neque nescio criticorum veterum contentiones de Homérico τὸν δὲ παλαστήσασα *Odys.* A. 252. Sed amo, haberi si possit, scriptiōnis in Herodoto consensionem. WESS. — Monuit *Schneiderus* in *Lexico critico Linguae graecae*, etiam in *Chandleri* *Inscript.* Attic. p. 2. n. 1. plus semel παλαστήν absque iota scribi. Susplicari vero licitum erit, scripturam istam non nisi vulgari usu, brevitatis causa, obtinuisse: nam quod apud *Phrynichum* legitur, homines indoctos παλαστήν cum iota scribere, id quidem vel ipsius Grammatici culpa, vel librariorum, turbatum videtur. S.

12. ἀριθμὸν δὲ, ἑκτακαίδεκα καὶ ἑκατόν) In πλίνθων sive ἡμιπλινθίων numero *Diodorus Siculus*. ab Herodoto discrepare nota res est: adnumerat cxx. lib. XVI. 53. [immo cap. 56.] ubi in *Adnotationibus* plura. WESS. — Nempe rotundo numero usus est *Diodorus*; qui nec ita subtiliter, ut Noster, materiae et ponderis diversitatem memoravit. S.

[13. ἀπὶ φθον χρυσοῦ) Consentiant interpretes omnes, purissimum aurum hoc nomine intelligi: sed in explicanda nominis ratione in partes abeunt contrarias. *Larcherus* cum *Salmasio* (*Exercit. Plin.* p. m. 762 et 791. cui etiam *Niclas* suffragatur in *Notis ad Aristot. Mirab. Auscult.* p. 88.) ἀπὶ φθον aurum idem intelligit quod alias ἄπυρον vocatur, scilicet quod absque coctione statim perfectum et purum reperitur. At hanc interpretationem nec usus sermonis nec analogia admittit. ἀπὶ φθον enim aurum Graeci dixere τὸ πολλάκις ἰφθόν, ὥστε γένεσθαι ἄβρυζον, saepius excoctum, quo fiat obryzum; ut perspicue *Suidas* cum vetere *Thucydidis* Interprete ad Il. 13. docet. Quibus *Etymologus* adsentitur, loco a *Wess.* in *Var. Lect.* citato, monens ἀπὶ φθον aurum ab Herodoto dici fere ut ab *Hesiodo* πάνιφθον, ἀπὸ τοῦ ἰφθός. Nempe non est hic τὸ ἀ στερητικόν: sed ex ἀπὸ et ἰφθός com-

positum vocabulum ἀπύθου, decoctus, percoctus; quemadmodum etiam a verbis ἔψω et ἔψω fiunt composita ἀψύω et ἀψύω. Itaque recte faciunt qui cum Laur. Valla ἀπύθου χρυσὸν aurum intelligunt excoctum, id est, igne bene purgatum: quod de vocab. in eandem sententiam diligenter Aem. Portus in Lexic. Ion. disputavit. conf. Pollucis Interpp. ad III. 87. Pari ratione in Alexidis versiculo apud Athen. III. 122. f. aqua decocta, quae crudae opponitur, ὕδωρ ἀπύθου vocatur.

Iam ab excocto illo purioreque auro mox (l. 14.) distinguitur λευκὸς χρυσός, id est, candidum sive (ut commode Valla reddidit) albidum aurum; nempe, quod minus fuerit perpurgatum, multumque argenti habuerit immixtum: nam omni auro (ut Plinius ait, veteres auctores secutes, lib. XXXI. sect. 23.) inest argentum vario pondere. Et apud nullum quidem alium scriptorem λευκὸν χρυσόν (hoc ipso nomine) memoratum legimus: sed, quoniam de cxxvii. hemiplinthiis nonnisi quatuor ex puriore auro confecta ait Noster, reliqua omnia ex albido auro, consentaneum est ut albidum aurum minus purum intelligamus, quum praesertim nonnisi baseos vice fungi debuerint ista ἡμιπλινθία, cui basi leo ex purissimo auro conflatus insisteret.

At quod de pondere hemiplinthiorum utriusque generis vulgo apud Nostrum adiicitur, ἀπύθου χρυσοῦ τέσσαρα, τρία ἡμιτάλαντα ἑκάστον ἑκοντα· καὶ δὲ ἄλλα - - σταθμὸν διτάλαντα; id quidem, si verum illud est quod de pari omnium hemiplinthiorum mensura paullo ante diximus, mirum utique et absurdum debet videri; pondus hemiplinthiorum ex puro auro factorum quartâ parte minus fuisse quam eorum quae argentum auro mixtum habuerunt! Nam τρία ἡμιτάλαντα non; quod Valla in versione expressit, duo talenta cum dimidiō significat; sed unum cum dimidiō. (conf. Polluc. IK. 55. et Lexic. nostrum Polybianum, voc. ἡμιδακτύλιον, ex Polyb. VI. 23, 11. tum voc. ἡμιπόδιον, et ἡμιστάδιον.) Neque ignorasse Herodotum putabimus, gravius aurum esse argenteo. Quam difficultatem non aliter levare posse viri doctissimi existimaverunt, nisi statuerent hemiplinthia ex puro auro facta multo breviora fuisse reliquis. At hoc quoniam non modo gratis sumitur, sed etiam superioribus Herodoti verbis manifeste repugnat, alia quaerenda

medela erat. Intelligi par erat, non *τρία ἡμιτάλαντα* h. J. scripsisse *Herodotum*, sed id ipsum quod *Valla* sive ex felici coniectura hic expressit, sive in suo graeco exemplari repererat; nempe *τρίτον ἡμιτάλαντον*, quod *duo talenta cum dimidio* significat, prorsus sicut apud eundem *Nostrum* *ἑβδομον ἡμιτάλαντον* sunt *sex talenta cum dimidio*, et *τίταρτον ἡμιτάλαντον*, *tria talenta cum dimidio*. Atque haec pluribus abhinc annis ita in commentariis meis scripseram, quum eandem huius loci emendationem a viro de bonis literis praeclare merito *Fr. Chr. Matthiae* propositam vidi in *Programmate* Francofurti ad Moenum anno 1810. *γυναῖκα* sermone edito. Eandem vero, quam auctori restitui, scripturam haud dubie olim in suis *Herodoti* codicibus veteres Grammatici repererant. Certè, quum *Polux* IX. 54. ait, priscos auctores *τρίτον ἡμιτάλαντον* et *ἑβδομον ἡμιτάλαντον* ea quam dixi notione usurpassè, utique videri debet *Herodoti* hunc locum et paulo inferiorem (l. 20.) in animo habuisse, quodque idem adiicit *πίμπτον ἡμιτάλαντον*, fortasse memoriae lapsu sic scripsit pro eo quod est *τίταρτον* apud *Nostrum*. Paria *Etymologus* habet p. 744. et *Didymus* apud *Priscian.* p. 1350. et p. 1347. diserte auctorem *Herodotum* citans. Adnotare obiter liceat, (quod et *Priscianus* et *Didymus* loci citatis monuerunt) ex simillima loquendi formula derivatum esse latinum nomen *Sestertius*, quod idem valet ac *semis tertius*, scil: *assis*, id est, *duo asses cum dimidio*. S.]

[15. *λέοντος εἰκόνα*) Forsan in leonis illius memoriae de quo *Noster* infra, cap. 84. Conf. *Creutzeri* *Historicor. Graec. Fragm.* p. 103. seq. Aliam huius dionarii rationem *Pignorius*, fixerat ad *Tab. Isiat.* p. 23. referente *Grondio* ad h. l. S.]

17. *κατακαίστο* ὃ ἐν *Δελφοῖς* νῆος.) De templo *Delfico* *Pisistratarum* tempore deflagante, II. 180. v. ERS.

19 seq. *ἔλκων σταθμὸν ἑβδομον ἡμιτάλαντον*) Vide *Grond.* [at is quidem hic nihil docet] doctosque interpretes *Polucis* IX. 54 seq. Usus praeter alios his est *Didymus*, cuius in *Prisciani de Ponder.* Commentario p. 1358. [ed. Putsch.] verba sic scribenda videntur: *Ἰωνες καὶ Ἀττικοὶ τὰ δύο ἡμισὺ, ἡμισὺ τρίτον Φασι, καὶ τὰ ἑξ ἡμισὺ τάλαντα, ἑβδομον ἡμιτάλαντον; καθάπερ φησὶν Ἡρόδοτος.* Quae adduntur, nihil ad *Nostrum*,

nec vera omnia sunt, sed vitio temporum turbata. Lege Commentat. ad *Marm. Sandvicense* Clar. Io. Taylor. p. 32. WESS. — De ista loquendi formula paullo ante dixi. Quod vero hic *Wesselingius* ait, *Quae apud Priscianum adduntur, nihil ad Nostrum, etc.* in eo memoriam fefellisse doctissimum virum observavit nuper (de quo me per literas *Boissonadius* meus monuit) alius Vir doctus in *Diario classico*, quod in Britannia editur. (*Classical Journal*, N°. 10. Vol. 5. p. 334.) Scilicet post verba ἰσδομον ἡμιτάλαντον a *Wessel.* relata, haec vulgo leguntur: καὶ τοὺς τέσσαρας ἡμισὺν πήχεις, πύμπτην ἡμισπιθαμὴν, καθάπερ ὅσιν Ἡρόδοτος προθεῖς τὸ ἰνδικάτους. Ἰάδης ἐν τῷ περὶ Μουσικῆς. Ἐπιφέρει τρίτον ἡμιπόδιον. Quae utique nonnihil corrupta sunt: nempe πύμπτην ἡμισπιθαμὴν imperitus aliquis librarius sive etiam editor huc iniecit, pro eo quod *Didymus* scripserat, πύμπτην σπιθαμὴν, respiciens *Herodoti* locum II. 106, 9. docensque πύμπτην σπιθαμὴν idem valere ac τέσσαρας ἡμισὺν πήχεις, id est, quatuor cubitos cum dimidio, sive (quod eodemredit) quatuor cubitos cum una spithama, ut equidem ibi in versione latina posui priusquam *Didymi* auctoritas mihi innotuisset. Iam quae deinde apud eundem *Didymum* sequuntur verba, ea ad *Herodotum* utique non spectant, sed prava distinctione laborant. Post ὅσιν Ἡρόδοτος interpungenda erat oratio, quae dein sic procedit. Προθεῖς τὸ ἰνδικάτους Ἰάδης ἐν τῷ περὶ Μουσικῆς, ἐπαφέρει τρίτον ἡμιπόδιον. S.

CAP. LI. 3. μεγάθυς) Movit controversiam vir celeberrimus τῷ μεγάλῳ, quod Florentiae μεγάλῳ reperiatur et hic et alibi: nusquam ergo *Herodotum* videri μέγας scripsisse. Aliud visum Gr. Corintho; [Dialect. ion. §. 59.] τὸ μέγας, ait, μέγας λέγουσιν Iones. Ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Ἱστοριῶν II. 76. πρόσωπον — μέγας ὅσον κρή. Quo tamen loco *Arch.* μέγας. At is hoc in vocabulo varius est, sicuti et *Vind.* Saepe hoc, saepe illud probatur. Μεγάθυ, μέγας I. 202. 203. II. 92. III. 107. IV. 52. etc. uterque. Par discordia in *Remig.* et *Ask.* Retineamus vulgatum, donec aliunde certius adfulgent. Dictio ipsa tuta et protecta est. Μεγάθυ συμπαρ II. 74. IV. 52. μικρός γὰρ μάκρος οὗτος *Aristoph.* *Acharn.* 909. κάλλει καλῆς, μεγέθει μεγάλης, τέχῃ σοφῆς *Theophilus* in *Athen.* XII. 2. p. 563. A. WESS.

9. χωρίων ἀμφοτέρων ἑξακοσίων) Scythici aheni par capaci-

tas, IV. 81. WESS. — Quod ait ἐπὶ τοῦ προνίου τῆς γωνίης, sic rursus VIII. 122, 7. Nescio vero cur τῆς γωνίης adiecto articulo dicat, nec tamen adiiciat ad dextram-ne, an ad sinistram. S.

10. Θεοφάνισι) Dum scriberentur qui supersunt codices Herodotei, notissima fuerunt Θεοφάνεια. Festum Delphicum hoc velut proprio nomine dictum fuisse, haud opinor. Fortasse scripserat Herodotus Θεοξένισι. Delphis Θεξίνα celebrata, quod *Castellanus* et *Meursius* ignorarunt, aestimare licet e *Plutarcho* T. II. p. 557. F. et *Polemone* apud *Athen.* IX. p. 372. A. Utrobique narratis congruit grandis ille Croesi κρητήρ, quo Delphos hoc die festo scribit usos *Herodotus*. VALCK.

16. ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ, Φαμένων εἶναι ἀνάθημα) Optime distinxit *Gronovius*. Prior interpretes male verterat, dederatque occasionem *I. Corn. de Pauw* negligentiae istius corripendae. Quod statim consequitur de homine, Delphis oriundo, qui gratificatus Lacedaemoniis fuerit, *Ptolemaeus Hephaestio* adripuit, ut nugaretur, in *Photii Biblioth. Cod.* CXC. p. 481. [p. 321. ed. Gal.] WESS.

[22. ἀνάθημα οὐκ ἐπίσημα) Latinum interpretem secutus *Larcherus*, minoris pretii donaria intelligebat. Sane simulacrum aureum tricubitale, quod mōx memoratur, non adeo vilis erat pretii. S.]

25. τὸ Δελφοὶ τῆς ἀγροκότου --- λέγουσι) Habet hinc *Plutarchus*, addita dedicationis caussa, T. II. p. 401. E. [scil. quod per mulieris illius fidem servatus fuisset, quum venenato pane interfectum voluisset noverca.] Dedit et Croesus τὰ ἀπὸ τῆς διεῆς, sive monilia, collo uxoris detracta, ne quid Apollini negasse videretur: avarus enim ille et hominum credulitati illudens hoc genus dona captabat. Menelao anxio et sciscitanti

Πάγχρυσεν φίμω κόσμον ἑλὼν ἀπὸ σῆς ἀλόχοιο
δειρῆς, ---

propterea apud *Athen.* VI. p. 232. Eadem *Eustath.* *Homer.* p. 1697, 44. [Od. p. 453, 23. ed. Bas.] monente *Berglero*. WESS.

CAP. LII. 4. τὸ ξυστόν τῆσι λόγχῃσι ἐὼν ὁμοίως χρυσίνον) Ex *Mediceo* iure instauratum belleque explicitum est. Αλόγχη hastae spiculum est. Noster VII. 69. αἰχμὰς εἶχον, ἐπὶ

δι κίρας δορυκάδος ἐπὶ ὅξυ, πεποιημένοι τρέπον λόγχης: et cap. 77. ἔχον -- αἰχμὰς σμικρὰς, λόγχαι δὲ ἐπὶσαν μεγάλαι. Quae his ferme geminae sunt. Mitto itaque Bacchylidae ἔγχια λογχωτά ex Stobaei Serm. LIII. p. 367. Strabonisque ἀκόντιον λογχωμένοι τειδῆρα μικρῶ lib. III. p. 255. v. [p. 168. A. ed. Cas. Vocab. ξυστόν ex h. l. citavit Ammonius p. 100. nec vero absque macula, de qua vide Valck. ibid. et in Animadv. p. 170. Conf. infra et II. 71, 7.] Potius erit inquirere, iure-ne C. Barthius, ad Papinii Statii Theb. I. 399. p. 137. reposuerit [l. 5.] κίμνα ἐν θήκησι Θηβαίων ἐν τῷ νηῷ τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπόλλωνος. Habet ex Stephani margine θήκησι, opinatus, uti arbitror, τὰς θήκας thesauros rerumque sacrarum esse fassis: hinc copula exulare quoque debuit. Non laudo. Aliud veteribus θήκη. Chrysothemis patris Agamemnonis loculum bustumque θήκην πατρὸς in Sophoclis Elect. vs. 899. memorat: frequens Nostro θάψαι ἐν ἱερῇσι θήκησι II. 67. 69. Dabit etiam τὴν θήκην τοῦ Ὀρέστου I. 67. quam σαρὲν loculum interpretatur. Cultius Reiskii καὶ Θηβέων, etsi non districte necessarium: passim scribentium audientiumque peccato Θηβαίων receptum, ubi Θηβίων verius fuerat. Vide II. 9. WESS. — De confusione literarum β et κ saepius olim ad Polyb. et nuper ad Athenaeum monui, quum alibi, tum Animadv. T. II. p. 395 seq. S.

CAP. LIII. 9. τῶν ἐξευρημάτων) Exputare non valeo, quomobrem [Gronovio iudice] plebeium nimis sit, ἐξευρημάτων inventa interpretari. Croesus ut oraculi vires et divinationem periclitaretur, ea contentus erat, quae inventu ac cognitu per erant difficilia, ἐπινοήσας τὰ ἢ ἀμήχανον ἐξυρεῖν τε καὶ ἐπιφράσασθαι, cap. 48. Invenit personatus Apollo atque explicuit, quod fieri posse rex ambigebat. Sed nolo in re clara operam abuti. Vallae abesse deinde mentio debebit. Defuerunt eius libro eadem omnia, quibus msstos plures defectos esse indicavi. WESS. — De Valla vide mox extremam Adnot. ad cap. 54, 7. S.

14. μεγάλην ἀρχὴν μιν καταλύσαι) Potuisset καταλύσειν sedem tueri, sicuti c. 91. ni Codicibus placuisset aliud; neque illi tamen hoc in genere sibi constant, saepissime in dubium vocantes, quid scriptor ipsemet voluerit. Haec vero celeberrima illa sors est,

Croesus Halym penetrans, magnam pervertet opum vim.

Qua de Cicero de Divin. II. 56. et Davisius ibidem. WESS.

CAP. LIV. 4. πίμπας αὐτῆς ἐς Πυθῶ, Δελφούς δαριέται) Diu ante Gronovium, interpretis prioris lapsu damnato, locum expedit Cl. Lamb. Bos, Obs. Critic. c. 2. Bene in *Iliad.* I, 405. Πυθῶ, πόλις Φαίδος, ἧς οἱ αἰκίστορες Δελφοί, Critici Graeci. WESS. — Perperam olim neglexerant intercidere orationem inter voces Πυθῶ et Δελφούς. S.

7. προμαντήν καὶ ἀτελείην) Ionice scripserat προμαντήν καὶ ἀτελείην, prouti recte legitur lib. III. c. 67. ἀτελείη τε καὶ προεδρίη iterum occurrit lib. IX. c. 72. Ista talia censerem eundem uno eodemque modo semper exaranda. VALCK. — 'Ατελείη sermonis indoles postulat. Disputatur, utrumnam *Valla* ἀτελείη sive ἀτελήν, quod H. Stephanus adaeveravit, hic legerit, idque eius. ex Latinis cognosci queat? De *Valla*, ut significavi, cessare lis debet. Prioris interpretis, sive is Pet. Phoenix seu Conr. Heresbachius fuerit, res enim liquida non est, Latinae fuerunt: Delphi vicissim Croeso Lydisque donarunt primas in consulendo oraculo partes, primumque in sedendo locum, atque immunitatem et ius perpetuum cuique etc. Quae ἀτελείη, etsi vocabulum sedem migraverit, vertisse eum clamant, atque ex coniectura quidem: nam de membranis apud utrumque silentium. Lectio ipsa dubio caret, demirorque Corn. de Pauw προμαντήν καὶ προγγυλίην reposuisse. Delphorum in hoc genere gratum erga bene de oraculo meritis animum testantur formulae complures. Addo descriptis a Gronovio ex lapidibus Cyriaci Anconitani pag. 50. ΔΕΛΦΟΙ ΕΔΩΚΑΝ ΦΙΛΙΠΠΩ ΚΑΛΤΜΝΙΩ ΑΥΤΩ, ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΙΣ ΠΡΟΞΕΝΙΑΝ ΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝ ΠΡΟΕΔΡΙΑΝ ΠΡΟΔΙΚΙΑΝ ΑΣΤΑΙΑΝ ΑΤΕΛΕΙΑΝ ΠΑΝΤΩΝ. Aliam Cyriacus excerpserat ἐπιγραφήν corruptissimam p. 27. iteravitque L. A. Muratorius Thes. p. DLXXXIX. facili opera, modo cura haud defuerit, ex priorē sanabilem. WESS. — Simillimam ex Wheelero et Sponio inscriptionem adposuerat Gron. aliamque ex Marmoribus Oxoniensibus: conferri iussit Nostri locum, IX. 73, 14. Quod ad scripturam vocabuli spectat, ἀτελείην utique III. 67, 8. editum est, ubi quidem ἀτελείην quatuor codices dabant; quo modo etiam h. l. in eis codicibus, qui in ἀγγυλίην deflexerunt, scriptum olim fuisse videtur; sed IX. 73, 14. in ἀτελείην consentiunt om-

nes. Quarum formarum nulla est, qua non uti potuerit *Herodotus*: neque enim adhuc mihi persuaserunt viri docti, eadem constanter formā idem verbum ab illo scriptum fuisse. Sin certum etiam exploratumque esset hanc illum sibi legem scripsisse, tamen lubricum institutum foret Editoris, qui quoque in loco (quod *Schaefero*, *Musas* edenti, initio constitutum fuerat) *expulsis verborum formis communibus, etiam tum cum codices tacerent, Ionicas sufficere* vellet. Sed, quod idem Vir doctissimus, abiecto mox illo consilio, professus est in *Praef.* ad suum *Herodotum*, id et ego diligenti observatione mihi videor intellexisse: *Plane cognovi, inquit ille, Herodotum perinde, ac ceteros Scriptores graecos, dialectum ad grammaticam ἀκριβειαν non ea exegisse qua vulgo creditur constantia atque perpetuitate.* Qua de re ut in *Var. Lect.* saepius a me monitum est, sic in *Adnotationibus* hisce semel monuisse sufficiat. Caeterum facile crediderim, variandi studio *Herodotum* h. l. diversis duorum nominum terminationibus *πρῆμαντήην* et *ἀτελίην* scripsisse. De *Valla* quod in *Adnot.* ad h. l. et ad 53, 9. *Wesselingius* monuit, errorem suum ipse in *Addendis et Emendandis* professus est. „Quae de *Valla* et graeco eius codice „dixi, a vero abire serius deprehendi, nactus exemplar „Venetum anni 1474. benevolentia amplissimi *Meerman-* „ni. In eo nullus hic hiatus, qualis in cod. *Arch.* cuius „cum *Valla* in plerisque consensio errandi hanc caussam „præbuit. ἀτελίην *Laurentius* immunitatem vertit.“ — Hoc verbum immunitatem dein *H. Stephanus*, licet caeteroquin *Vallae* versionem ubique sine mutatione exhibens, e versione eiecit, in ora tamen monens ἀτελίην legere *Vallam* pro ἀγγιλήν. Denique, „quod et in eadem ad h. l. *Adnot.* et in *Dissert.* *Herod.* c. 8. p. 77. idem *Wesselingius* in dubitationem adduxerat, quisnam auctor esset veteris latinae versionis in eis sectionibus huius primi libri, quae codici *Vallae* defuerant, etiam hunc errorem Vir egregius ingenue retractavit in *Praef.* p. v. interpretem istorum supplementorum non alium, nisi *Conr. Heresbachium*, agnoscens. S.

CAP. LV. 7. Ἀνὰ ποταβρὲ, πολυλήφιδα παρ' Ἑρμῶν) *Hezychio* ἀβρά βαινῶν est *τρυφερόβιος*, neque discrepat *ποταβρός*. *Themistius* recte *Or. XIX.* p. 226. D. ἀλλὰ τρυφῆς ἦν καὶ οὐκ

ἀρετῆς ὁ ποδαβρὸς ἰπωνυμία. Convenit etiam Euripideum ἄγειν ἄβρον πόδα, *Troad.* 506. De tono vocis πολυλήφειδα disquirat *Eustath.* *Hom.* p. 26, 35. et 1473, 53. [*Iliad.* pag. 20, 25. *Od.* . . . ed. Bas.] atque utrobique πολυλήφειδα [conf. *Var. Lect.*] παρ' ἔρμον φεύγειν, quasi fuga ad navium stationes commendaretur. Nihil simile mssti. *Hermi* quoque obportuna mentio. Vid. c. 80. *WESS.* — De mulo, quem dicit oraculum, vide c. 91. *S.*

CAP. LVI. 10. τὸ μὲν οὐδαμῇ καὶ ἐξεχώρησε) Supra, οὐδαμῇ βασιλεύουσιν, ubi *Galeus* οὐδαμῇ ex *Arch.* maluit, nullo successu; utrumque promiscue ponitur. [At οὐδαμῇ nunquam et neutiquam significat; οὐδαμῇ, nusquam, nullam in partem.] Verum leve hoc. Inquirendum est, qua de natione haec praedicentur, Hellenica-ne, an Pelasgica? *Cel. Gronovius* ad Hellenicam transtulit, altera vertens Pelasgica, altera Hellenica, quarum haec nunquam ex illo solo excessit, illa valde multumque est vagata; sed iniuriā, praeterque scriptoris opinionem. Docet, *Athenienses* originis esse Pelasgicæ, *Lacedaemonios* Hellenicæ: illos sedibus suis non migrasse; *Dores*, quo cum genere *Spartani* mixti fuerunt, multum pervagatos et diu fuisse. Omnia quae subiunguntur, hanc sententiam expostulant; inprimis καὶ ἐκ τῆς *Δωριέως* οὕτως ἐς *Πελοπόννησον* ἰλθόν, *Δωρικὸν* ἐκλήθη, innuunt *Doriensem* et *Heraclidarum* in *Peloponnesum* introitum. Atque hi πολυπλάντοι: neque fugit *H. Stephanum*, sine causa spretum. *Stephanus Byz.* [voc. *Δώριον*] clarissime: Ἡρόδοτος ἐν τῇ α' περὶ τοῦ *Δωρικοῦ* γένους φησὶ, πολυπλάνητον αὐτὸ καλῶν καὶ δεικνὺς οὕτω, additis *Nostri* verbis. Par de *Hellenibus* aliorum narratio. *Lesbonax* *Protrept.* p. 173. [in *Reiskii* *Oratorib.* *Græc.* T. VIII. p. 22.] οἱ μὲν ἄλλοι πάντες Ἕλληνες ἐκ τῆς σφετέρας αὐτῶν μεταστάντες εἰκοῦσιν ἕκαστος αὐτῶν, ἐξελάσαντες ἑτέρους καὶ αὐτοὶ ἐξελασθέντες ὑπ' ἑτέρων. *Athenienses* vero nunquam sua regione migrasse, neque alios inde expulisse: οὕτε γὰρ ἐξηλάθητε, addit, ὑπὸ (ἂπὸ) τῆς σφετέρας αὐτῶν ὑπ' οὐδαμῶν ἀνθρώπων κ. λ. Ipsi de se *Athenienses* gloriose ad *Gelonem*, [apud *Nostrum*] VII. 161. ἀρχαιότατον μὲν ἔθνος παρεχόμενοι, μῦθοι δὲ ἰόντες οὐ μετανάσται Ἕλλήνων. Non equidem nescio *Pelasgorum* vagationes, multifariam susceptas et absolutas: *Straboni* ea propter πολυπλανοὶ esse ἔθνος καὶ ταχὺ πρὸς ἱπποναστάσεις lib. XIII. p. 922. [pag. 625. ed. Cas.] neque

dissimilia litteris mandasse *Dionysium Ant.* lib. I. pag. 14. At *Herodotus* de universa natione non loquitur, sed de Atheniensibus, inde genus suum ducentibus. Id porro memorabile accidit, doctam hanc de Pelasgis, Doribus, Atheniensibus, Spartanis, et Ionibus dissertationem, XIII. ferme sectionibus inclusam, pluribus ex schedis exulare, absentiaeque eius causam a doctissimo inter Italos viro [*Assemano*; conf. *Wess.* Diss. Herod. p. 76. et *Gerbr. Bruining* in Actis Soc. Traiect. T. II. p. 160. et T. III. p. 310.] in scholio quaeri: neque enim *Herodoti* esse: antiquum scholiastem nimia sedulitate adscripsisse suo exemplari; hinc illis abesse libris, his adesse. Non placet commentum. *Herodoto*, ne longius evager, *Dionysius*, *Strabo*, *Plutarchus*, *Athenaeus*, *Stephanus Byz.*, ut Grammaticos praeteream, disquisitionem istam constanter adiudicant, estque doctior multo quam pro scholiastae ingenio. Neglecta a librariis videtur, ut suavissima rerum *Croesi* narratio lenissime decurreret atque inter se aptior cohaereret. Habetur adfines lacunae exemplum c. 131. *WESS.* — Plura ad hanc et ad proximas duas sectiones spectantia dabit *Larcher*: multaque praesertim huc facientia erudite disputarunt *Parisienses Academici* in Actis Acad. Inscr. T. XIV. XVI. XXIII. et XXV. *Atheniensium originem Pelasgicam* rursus tangit *Noster* II. 51. VII. 94. VIII. 44. Fuisse vero Athenienses origine Pelasgos, praecise negat idem *Larcher* in Chronol. Herod. pag. 262 seqq. At nimirum cum priscis Ionibus Atticam incolentibus coaluerat olim numerosa stirps Pelasgica, et linguam eorum moresque adoptaverat, unumque cum illis populum consecerat: quod et ipse *Herodotus* c. 57. et seq. haud obscure significat. Con f. *Heyne* ad *Iliad.* N. 625. p. 388. S.

CAP. LVII. 1. Ἦν τινα δι γλώσσαν ἦσαν οἱ Πελασγοὶ etc.) Torsit haec *Nostri* disputatio doctissimorum virorum ingenia. *H. Stephani* et *Ph. Cluverii* in arbitraria vorum transpositione audaciam, cui imprudenter adstipulatur *Ampl. Bouherius* Diss. Herod. c. ix. pag. 109., recte conspuerunt *Gronovius* et *Geinozius*. Sunt quoque spectabiles et temerariae *Illust. Maffei* in *Origin. Etruscis Histor. Diplom.* pag. 242. machinationes. Interpunctio loci turbas dedit; cuius, uti opinor, haec genuina sententia. De bar-

Herod. T. V.

E

baro Pelasgorum sermone coniecturam, si fas sit, sumi posse ex eorum reliquiis, Crestonem supra Tyrrhenos incolentibus, qui quondam Doribus, Thessaliam tum temporis habitantibus, fuerant finitimi. Haec aperta cuivis. De *Crestone* et *Tyrrhenis* dubitatur. Cl. Reiskio probabile non fit, Pelasgos adeo fuisse evagatos, ut de repente ex Graeciae oris in Etruriam transmiserint; nedum Herodotum eam rem sic nude fuisse elocuturum: nusquam praeterea tota Italia urbem Crestonem inveniri. Itaque, *Τυρρηνῶν* loco, *Τυρρῶν* reponendam, supra quam Macedoniae urbem Crestonica Thraciae regio fuit; cui quidem suspicioni, mssis nihil iuvantibus, tanquam nimiae, non adsurgo. Mihi *Creston* et regio Crestonica visa olim fuit satis hic obportuna. *Tyrrheni*, Pelasgicae gentis propago, Lemnum olim Imbrumque insederunt, occuparunt dein varia Chersonesi atque ad Hellespontum loca; tum ad montem Atho, testibus *Thucydide* lib. IV. 109. et *Conone* XLI. Supra hos in Thraciae finibus natio fuit Crestonica, forsitan et urbs *Creston*, *Thucydidis* aetate paene barbara et *διγλωστος*, cuius et *Noster* VII. 124. VIII. 116. meminit. Quae cum bene habeant, possunt pro veris putari. Quoniam tamen Tyrrhenos Etruriae passim Herodotus memorat, non intercedam valde, si ex *Dionysii* auctoritate [cf. *Var. Lect.*] *Corton* seu *Cortona* Etruriae intelligatur, modo ne *Κρητῶνα πόλιν* moveant. WESS.

7. καὶ τὴν Πλακίην) Iungit haec artissime *Corn. de Pauw* praecedentibus, omnia ab οἰκον δὲ usque in *μετίβαλι* parenthesi includens: par *Reiskii* sententia, sed post *Σκυλακίην* terminum parenthesi statuentia. Quo modo barbari Pelasgorum sermonis in Placianis nullum argumentum, quod sequentia manifesto postulant. Arbitror articulum deesse, adsciscendum certe ad verborum structuram, καὶ τῶν τὴν Πλακίην, et ex illis Pelasgorum, qui *Placiam* et *Scylacem* in Hellesponto condiderunt, et quae alia Pelasgica oppida sunt, quae nomen mutarunt: his interseritur, istos ex eo Pelasgorum numero esse, qui Atheniensibus olim adfines fuerunt, de quibus VI. 137., sicuti de oppidis istis *Thucydes* IV. 109. Et haec plana videntur. Praetuli cum *Corn. de Pauw* *οἰκιστῶν*. Caussam dabit *Mela* I. 16. [I. 19.] Post, *Placia* et *Scylace*, parvae Pelasgorum coloniae, qui-

bus a tergo imminet mons Olympus. Quid nunc facies Illustri Maffieio, Placiam urbem ad Hellespontum Propontidemque nusquam fuisse adfirmante? Nostri verba Scholion aut redolere, quod fuerit καὶ τὴν Πάκτυον κατὰ Σκύλακα, et Pactyen secundum Scylacem, scriptorem videlicet Peripli, aut in Placianis latere Picenos. Praeclarius de Herodoteis meritus est doctissimus Abbas Geinoz, mihi in pterisque consentaneus; T. XVI. Comment. Acad. Inscript. p. 62. WESS.

[9. ὅσα ἄλλα Πελασγικά etc.) In latina vers. scriptum oportebat, sive quae sunt alia Pelasgica oppida. S.]

14 seq. οὐτε οἱ Κρητωνιῆται --- οὐτε οἱ Πλακιανοί.) Non sollicitantur a me Κρητωνιῆται, tametsi in Dionysio Κρητωνιῆται. Vulgavit Bouherius Diss. Herod. c. x. lapidis inscriptionem, Placiae, eius ex opinione, depositi, in qua τῆς κυβέλης Πλακιανῆς sive Cybeles memoria, barbari nihil. Fuerunt fortasse inscripti marmoris tempore Placiani, si tamen illorum ea ἐπιγραφή, ut Pelasgicae gentis lapsu temporis plures, δέχωντο. At non est. Venit Cyzico, quae vicini oppidi matrem Placianam honoris cultu dignata fuit. Vide Comitissae Caylus Antiq. T. II. p. 198. WESS.

CAP. LVIII. 6: καὶ ἄλλων ἰθύνων βαρβαίων) Delendam ἰθύνων vocem Corn. de Pauw censuit: sine caussa. Passim ἰθύνων βαρβαίον in hoc scriptore. Vocabuli iterationi punctio succursum est. WESS. — Nempe ante ed. Gronov. post πλῆθος et post αὐτῶ comma intersertum erat, non post πλῆθιν. Sed et, ut nunc distinguitur, scabra et vix sana oratio videri debet. Denique prope absum ut existimem recte olim distinctam fuisse orationem, hac sententia: Hellenica gens, quamdiu discreta fuit a Pelasgica, infirma fuerat: postquam vero maior pars Pelasgicorum populorum, et multi alii populi barbari, cum illa coaluerunt, in magnitudinem crevit: contra illi ex Pelasgis, qui manserunt barbari, nulla incrementa fecerunt. S.

7. ὡς δὴ ὧν ἰσὺς τε δοκίμῃ εὐδὲ --- αὐξησῆναι) Reiskius πρὸς ὧν δὴ aut πρὸς δὴ ὧν, a quibus nempe mihi videtur. Tu Gronovium adi. WESS. — Istam notulam Reiskius, cum multis aliis, privatim per Wesselingium miserat. Deinde vero in editis ad h. l. Notis idem REISKIUS haec posuit: „Aut ὧν legendum pro ὧν, --- aut standum a vetusta lectione

„ὡς δὲ ὦν, id quod ego malim.“ Nempe facilitate quidem sua blanditur scriptura *πρὸς*, quam suo e codice (cui etiam alii suffragantur) adscivit Gron. aliique post eum Editores tenuerunt. Sed vulgatam olim scripturam, quae difficiliorem videri poterat explicatum habere, tuctur Scriptoris nostri usus. Est autem elliptica locutio, in qua subintelligitur repetitum verbum *δοκεῖν*. Simillima exempla habes I. 65, 20. IV. 5, 1. VI. 137, 13. ubi repetitum intelligitur verbum *λέγουσι*. IV. 76, 24. ubi *ἤκουσα* repetendum. II. 8, 8 seq. repetendum *ἐπυθανόμενον*. Quod loquendi genus minus commode expedit subtilissimus aliquin *Hermannus*, Not. 177. ad *Viger*. p. 737. et seq. S.

CAP. LIX. 2. καὶ διεσπασμένον) *H. Stephanus*, in Prolegomenis, in καὶ διεσποσύνόμενον mutatum voluit. Satis audacter. Διεσπόσυνες, διεσποσύνη Graecorum usu valent; at quis διεσποσύνεσθαι dixit adhibuitque? Rectum est κατεχόμενον τε καὶ διεσπασμένον. Namque et Pisistrati dominatione continebantur premebanturque Athenienses, et divulsi in partes erant, Alcmaeonidis, et quotquot eiusdem erant factionis, domo profugis, ut docetur cap. 64. et V. 62. WESS.

8. Χίλων) Ex Florentino, cui consentit *Aldus*, Χίλων receptus est. Alibi ex eodem Χείλων VII. 235., tum Χίλων VI. 65. Memini *Pausaniae* ac *Plutarcho* Χίλωνα probari. Χείλωνα *Diogeni Laërt.* In uno eodemque scriptore talis discordia cessare deberet. WESS. — In scribendo proprio nomine constare sibi Scriptor utique debet. Nos cum *Wess.* ubique Χίλων restituiimus. Pro vocali ι, ubi producit, frequenter ει poni a librariis nota res est. S.

9. συμβούλει) Verum hoc. In cod. *Med.* συμβούλει lenitas Ionica frustra invenitur. Mox c. 71. συμβούλευσι Κρόσσῳ τὰδε. VIII. 101. νῦν τε συμβούλευσιν: quibus locis *Medic.* a scribendi peccato sibi cavit. Quam vero [L. 10.] γυναῖκα τεκνοποιὸν hic et V. 40. adpellat, ea aliis παιδοποιός et τεκνογόνος, *Euripidi* princ. *Andromachae*, *Aeshylo* VII. *Theb.* 935. *Sophocli Elect.* 590. WESS.

[13 seq. οὐκ ὦν, sive οὐκ ὦν, --- πείθεσθαι θέλειν) Intellege *φασί*, λέγουσι, vel λέγεται. Sic et alibi apud *Nostrum*, c. 86, 15. ac deinde in eodem cap. saepius. Tum deinde γινέσθαι ei ex abrupto et per asyndeton dictum, cuius ge-

neris exemplum ad I. 11, 20. notavimus: simile habes c. 72, 13. conf. *Var. Lect.* ad III. 12, 9. *Exspectasses καὶ γινίσθαι οἱ etc.* aut *πισθίσθαι θύλοντι τῷ Ἰπποκράτει γινίσθαι μετὰ ταῦτα etc.* S.]

18. *καταφρονήσας τὴν τυραννίδα*) *Affectandi meditandique* hinc in *Lexicis* nova verbo *καταφρονεῖν* attributa fuit significatio, quam certe poscit huius loci sententia. Pisistratus Athenis regnum appetens, qualis alias *ἰσχυροῦς τυραννίδος* Herodoto dicitur, et *ἔρωτα σχῶν τύραννος γινίσθαι*. Hic ex vulgari verbi notione potius dici potuisse videretur οὐ *καταφρονήσας τὴν τυραννίδα*: loquendi ratione satis usitata, qua οὐ *καταφρονεῖν*, non temnere, 'et Homericum οὐ φιδεῖν, detestari, sunt opposita. Sed secundum *Aem.* Portum apud Ionas peculiaris viguit in verbo *καταφρονεῖν* existimandi vel arbitrandi significatio: in duobus, quae mihi quidem innotuerunt, Herodoti locis obtinet quidem opinionis potestas, vel arrogantis potius de se suisque viribus *persuasio- nis*, sed quam aliorum vel parit vel comitatur contentus. *Thucyd.* II. 62. *ἵνα τοῖς ἐχθροῖς ὁμοῖε, μὴ φρονήματι μόνον, ἀλλὰ καὶ καταφρονήματι.* Apud *Herod.* I. 66. *καταφρονήσαντες Ἀρκάδων κρείσσοις εἶναι* praegnans est locutio: *Arcadibus, quos contemnebant, se praestantiores arbitrati Lacedaemonii.* VIII. 10. *καταφρονήσαντες ταῦτα*, ista cum contemptu considerantes. Dum liquido constiterit, nulla habita contentus ratione, *καταφρονεῖν* pro *φρονεῖν* vel ἄγαν *φρονεῖν* a veteribus (recentiorum abusum corrigit *Ammonius* in voc. *φρονεῖν*) usurpatum; suspicabor equidem pro *καταφρονήσας* leni mutatione corrigendum hoc in loco καὶ *φρονήσας*. Dum in Attica civitate Megacles et Lycurgus suae quisque factioni, cuius erat caput, tantum studebat; Pisistratus, καὶ *φρονήσας τὴν τυραννίδα*, etiam tyrannidis occupandae studiosus, τρίτην ἤγειρε στάσιν. *Aristophanes Vesp.* vs. 505. αἰτίαν ἔχω ταῦτα δρᾶν ξυναιμότης ὧς, καὶ *φρονῶν τυραννίδα*: vulgato ὧς voculam ὧς isto versu substituendam censeo. VALCK. — At non satis causae fuit, cur constans librorum omnium scriptura, quae etiam *Prisciani* testimonio firmatur, sollicitaretur. Quidni, quemadmodum *καταδοκεῖν* idem ac simplex *δοκεῖν* valet, sic et olim *καταφρονεῖν* eadem notione atque simplex *φρονεῖν* usurpari potuerit? Sane et VIII. 10, 8. *καταφρονήσαντες ταῦτα* nihil aliud, nisi haec cogitantes sonat. Sic igitur hic

ait, *de regno cogitans, regnum meditans*. Conf. Adnot. ad cap. 66, 6. S.

20. τῶν ὑπερακρίων προτάς) Gronovium vide, et Marsham Can. Chronol. p. 647. edit. Franeq. WESS. — Servatum graecum nomen *Hyperacriorum* voluerat Gronov. qui Διακριοὶ a Plut. nominantur, in Solone p. 85. et 94. et Διακριῖς vel Διακριμῖς apud Steph. Byz. et Hesych. Intelligi autem montanos, et ipsum nomen, et oppositi litorales campestresque ostendunt, et Dionis Hatic. verba a Gron. citata ex Ant. Rom. I. 13. ἀρχαῖκόν τὸ φιλοχωρεῖν ὄρεσιν' ὡς ὑπερακρίους τινὰς Ἀθηναί. S.

26. Νίσαιάν τι ἰλῶν) De hac Pisistrati in Megarenses expeditione Aeneas Tactic. c. 4. Νίσαια an Νισαία rectius pingatur, Grammatici quaerunt apud Cl. Dukerum in Thucyd. I. 104. WESS.

34. ἐπὶ τι τοῖσι κατεστῶσι ἔγχευε τὴν πόλιν) Aldi ἔμμε longe praefert Reiskius. Favere videtur Plutarchus in Solon. pag. 96. ἐφύλαττε γὰρ τοὺς πλείστους νόμους τοῦ Σόλωνος, ἐμμένων πρῶτος αὐτός καὶ τοὺς φίλους ἀναγκάζων: sed diversum longe est. Nostro illud placuit: adstruo exemplis, et Gronovio in unum conductis ex lib. V. 71. ὁππῇ ἔνεμον τότε τὰς Ἀθήνας. Sic enim ibi Arch. et Vind. De intervallo temporis, quod abiit ab oppressis prima vice Athenis ad eversam priorem Pisistrati tyrannidem multa Boucherius; sed minime constituta, Diss. Herodot. c. XIV. Tu confer Eduardi Corsini Faistor. Attic. T. III. pag. 101. WESS. — Conf. Nostrum V. 29, 11. 71, 7. 92, 20. S.

CAP. LX. (7. περιμανόμενος) Proprie, *circumactus*; id est, *fatigatus*, ut commode H. Steph. nec ita male Valla, *satagens*: poteras etiam *vezatus* intelligere, ut apud Basilium interpretatus est Budaeus, Comment. Ling. Gr. p. 429. Nec enim Gronovianum obsessus placet, quod Wess. etiam tenuit. S.]

12 seq. τοῦ βαρβαρικῷ [βαρβαρίου] ἔθνος τὸ Ἑλληνικόν) Sive hoc, quod reposui, seu Medic. malueris, verum manebit, Hellenicum genus a barbaro fuisse seiunctum, et vicissim. At Aldum si sequare, oratio constabit, pulcerrime, ex Florentino vehementer conturbata. Qua enim Ἑλληνικοῦ, ἰὸν, δεξιότερον, ἀπηλλαγμένον, concordia coihunt, uti necesse est? Athenienses quidem συνίσου οἰαίε τὸ Ἑλληνικὸν ὑπερβάλλοντο,

ut scribit *Pausanias* IV. 35.; Barbari nunquam. Novi patrociniū *Mediceo* quaesitum sedulo fuisse, verum debile, et, si consideretur, alienum. Geminati genitivi ἐκ παλαιτέρου τοῦ βαρβαρίου ἔθνους, ambiguitatem quandam parientes, librarior, ut mutarent, permoverunt. Mecum sentit *Steph. Berglerus* *Act. Lips.* MDCCXVI. p. 421. WESS.

17. τῇ ὀνόμα ἢ Φύῃ: Quā ostentata cives decepit *Pisistratus*, fuisse dicitur [l. 19.] ἐνιδής. *Phylarchus Athenaei* XIII. p. 609. c. τὴν κατέγουσαν Πισιστράτην ἐπὶ τὴν τυραννίδα, ὡς Ἀθηναῖς πύραν εἶδος ἔχουσαν, καλὴν Φυγὶ γυροῖναι. Insanabile *Cassubono* vulnus non attigit in *Pisistr.* c. IV. *Meursius*: meo quidem arbitrato conmode corrigi poterit, ὡς Ἀθηναῖς σωτρείας εἶδος ἔχουσαν. Ἀθηναῖς τῆς σωτρείας meminit *Lyourgus* c. *Leocr.* p. 160, 5. [in *Reiskii* Or. Gr. Vol. IV. p. 148.] Locum adhibuerunt *Meursius* in *Cecrop.* c. 27. et plus una vice *Ex. Spanhemius*: eiusdem *Minervae* et alibi fit mentio, et in *Antipatri* epigr. quod vulgavit *L. Küster* ad *Suid.* in *Φρυγιδίου*. *Phya* tum ad habitum *Deae* reducentis ipsum in *areem* formata fuisse traditur *Valeria Max.* l. c. 2. VALCK. — Nos nuper, Viri docti monitum secuti, *Athenaeo* suum restitūmus. Conf. *Hesychii* Interpp. ad voc. Σώματα. S.

20. προδίκαντες σκῆμα οἶόν τι etc.) Fuit, qui προσέφαντες refingeret: ego olim προσέφαντες ex IV. 195. VI. 119. Nunc repudio. *Hesychius*, προδίκαντες, προδίκαντες haud dubie hoc ex loco. Ostentarunt ergo magnificam illam speciem, ut incautos fallerent. *Polydorus* hanc fraudem non neglexit lib. I. 21, 1. ubi καὶ τὴν τυραννίδα τῶν Ἀθηναίων κατέχευεν cum *Berglero* si scripseris, suum auferet iste. WESS. — *Larcher* vertit, parée de tout ce qui pouvait relever sa beauté. Mihi persuasum est, eam esse *Herodoti* sententiam, quam in lat. versione expressi. S.

29. καὶ [οἱ] ἐν τῇ ἄστυ πειθόμενοι) Ut mulierem pro dea adorarent, incessere animos persuasio debuit divinitatis. Πειθόμενοι natum est ex eo, quod restitutum. Simile amanuensium delictum lib. III. 78. Δαρειὸς δὲ πειθόμενος ὡς τὸ ἐρχομένου, ubi cui *Darius* obtemperans etc. vertit *Valla*, qui quidem πειθόμενος, quo modo *Codd.* plures, in suo habuit. Facit mecum *Reiskius*. De *Phya* *Athenaeus* ex *Clidemo* lib. XIII. p. 609. et Critici in *Comici* *Equit.* vs. 447. varie errantes. Vid. *Io. Meursii* *Pisistrat.* c. 16. WESS.

CAP. LXI. 4. λεγομένων ἐνέχων εἶναι etc.) Tituli causam explanat Scriptor lib. V. c. 70. WESS.

11. τοῖσι στασιώτησι) Vide Paull. Leopard. Emend. VII. 7. ubi Aldinum στρατιώτησι prudenter corrigitur. Est in Herodoti scriptis Codd. frequentata harum vocum confusio, efficitque [interdum] ut electio in ambiguo sit. Sic I. 59. III. 144. V. 104. IX. 2. etc. WESS.

14. Ἰππίω δὲ γνώμην νικήσαντος) Opinor ex schedis Si Remigii in marginem Stephani venisse γνώμη: videor enim animadvertisse, mirum harum membranarum inter et Stephani excerpta consensum intercedere. Amplectuntur Galeus, Pavius, Reiskius, alii, eam Remig. lectionem, estque comoda satis. Αὐτός — βουλόμενος κορυφαίος εἶναι, γνώμησιν τε νικᾶν scribitur III. 82. Nec propterea tamen unice vera. Aristophan. Nub. 431. ὅστι τολαιπὸν γ' -- ἐν τῷ δήμῳ γνώμας οὐδὲν νικᾷσει πλείονας ἢ σὺ. Aeschines in Ctesiph. p. 63. ἐνταῦθα ἕτερον ψήφισμα νικά Δημοσθένους: et p. 80. ἦν μὲν γὰρ ὁ τὸ ψήφισμα γράψας καὶ νικήσας Ἀρχίνος. [ed. Reisk. p. 457. et 576.] Haec gemina sunt. Valet in praeliis, νικᾶν μάχῃ et μάχην, πολέμους etc. Conf. ad Diodori XI. 26. adscripta. WESS. — Sic et νικᾶν Ὀλύμπια, et similia. S.

16. αἱ τινὲς σφί προηδέατό κού τι) Sic Regior. unus et Remig. consentiente fere Mediceo. Ex προήδομαι repetitum ivit Gronovius, additis Latinis, quae ipsis nonnihil ante placuerant, sed verbo isti non respondentibus. Προαιδεῖσθαι Herodoteo sermone non aliud est, ac reverentiam, ob acceptum ante beneficium, et gratum animum testari; ut III. 40. καὶ τίς ἐστὶ Ἑλλήνων εὐεργέτης, ᾧ ἐγὼ προαιδεύμαι, νιωστὶ μὲν τὴν ἀρχὴν ἔχων: cui ego reverentiam ante debeo, non male interpretes. Certe ut ea exscripta hic sunt, ita mssti complures. De verbi formatione ut conmenter, necesse non est; qui Herodotum novit, hanc non ignorat: addi oportet, doctissimum Geinozium eadem mecum fuisse opinione. Reiskius προειδόντο, aut προκηδόντο κού τι: qui prospiciebant quodammodo et factum volebant: nisi malueris προειδέατο loco προειδόντο, prius obligati beneficiis erant. Non muto sententiam. WESS.

CAP. LXII. 4. τούτω τῷ χώρῳ) Nescio quos duo Codices, in quibus χώρῳ, Galeus designavit. Schedis Arch. omnia haec desunt. Ergo-ne Etonensem, editumque Aldinum? quos quidem imprudenter duces legit, quippe errantes,

Marathonis mentio rei que series τῷ χώρῳ postulant. Similis menda vitia lib. IX. 69. alias detergenda. Id bene, quod οὕτω δὴ βοήθους infra [l. 11.] maluit ex Ionum more et specie. Equidem sine ullo offensionis metu, si vel unus Codex praeiret, id reponerem. Nam, genuinum et Herodoteum esse, ex Eustathio in Homer. p. 288, 16. [Iliad. p. 218, 10 seq. ed. Bas.] atque aliunde demonstrabitur lib. VIII. 14. et 72. WESS.

14. Παλλήνιδος Ἀθηναίης ἱερὸν) Δίας παρόντος παρθένου Παλλήνιδος cadaver suum humandum praedicat Eurystheus in Eurip. Heraclid. 1031. ubi vs. 849. leguntur ista: Παλλήνιδος γὰρ σιμὸν ἐκπερὼν πάγον Δίας Ἀθάνας. Templi forsán donaria, quaeque illis inscripta fuerint cognoscere, si Themisonis ad nos pervenisset ἢ Παλλήνιδος. vid. Athen. VI. pag. 254. F. 235. A. Polyaeus I. 21. §. 1. Πεισιστράτος, inquit, ἀπ' Εὐβοίας ἰστέραντιν εἰς Ἀττικὴν ἐπὶ Παλλήνιδος. His in Palles demo locum dare potuisset Meursius. VALCK.

17. Ἀμφίλυτος ὁ Ἀκαρναν) Vates atque id genus hominum ferebat Acarnania et vicina Leucas. Qui sacros hos exercituum comites in primis studiosissime commemorat, ab ingenio Thucydidis hac etiam in parte multum diversus, Herodotus Μεγιστήν habet Ἀκαρνήνα, VII. 221. et Hippomachium Λευκάδιον ἄνδρα, IX. 57. Acarnani quoque, quod fatendum est, non disconvenit Amphilyti nomen: Κύνητα τὴν Θιολύτου Acarnanis nominat Thucyd. II. cap. 102. Sed multo tamen plures Attici nobis, nec mirum, innotuerunt χρησμολόγοι. Quando itaque qui bene ominatus accessit Pisistratum Amphilytus, Platonis Socrati dicitur in Theage p. 124. v. (quod Paull. Leopardus iam animadvertit Em. VII. c. 7.) ὁ ἡμεδαπὸς Ἀμφίλυτος: Ἀθηναῖος autem Clem. Alex. Strom. I. p. 398, 21. ubi notat Hudsonus; his ego quidem testibus fidere malim. quam descriptoribus Codicum Herodoti; suspicatus Acharnensem fuisse Amphilytum, atque adeo dedisse Nostrum Ἀμφίλυτος ὁ Ἀχαρνέυς, aut si quis illud ob morem praeferat Ionicum, ὁ Ἀκαρνέυς. Inventum Eustathio et Βάθρακος παρὰ τῷ Ἰωνί Ἡρόδοτῳ, ad Od. H'. p. 271, 46. [p. 1570. ed. Rom.] alia quaedam idem habet huius formae rarissima. Ἀκαρναν et Ἀχαρνέυς et alibi permutata sunt a librariis, et in Luciani Ἐταιρ. Διαλ. VII. T. III. p. 297. ubi conflatum e duplici lectione, quod

libri praebent scripti, Ἀχαρνανὺς et Ἀχαρνανεύς. Bene momenti *Quieto* debuerat obtemperari: vera enim est procul dubio lectio, ὁ γωργός ὁ Ἀχαρνεύς, qui Acharnis a patre missus in urbem ὄνου τιμὴν ἀπειλήθει: sic corrigo vulgatum εἶνον: noti sunt Ἀχαρνικοὶ ὄνοι. VALCK. — *Gronovium* vide, et *Themistium* Or. III. p. 46. WESS. — Ἀχαρνάν, sive ionico idiomate Ἀκαρνάν, perinde ac Ἀχαρνεύς, de Atticae populo olim dici solitum censuit *Gronov.* provocans etiam *Senecae* Tragici *Hippolyt.* vs. 22. S.

19 seq. Ἐρίπτου δ' ὁ Βόλος etc.) Responsum harioli *Aeliani* se memoriae obtulit, cum thynnorum piscationi, cul-tissime descriptae, subderet *Histor. Anim.* XV. 5. οὐκοῦν -- καὶ Ἐρετριεῖς ἴσασι ταῦτα καὶ Νάξιοι, κατὰ κλῆρος τῆς θήρας τῆς τοιαύτης παθόντες, ἕσα Ἡρόδοτός τε καὶ ἄλλοι λέγουσι. *Notunt haec et testantur tum Eretrienses, tum Naxii, hac piscatione insignes, ut Herodotus et alii testantur.* Sic *Gillius* et *Gesnerus*, minime eius sententiam, ut dicam lenissime. adsecuti. *Eretriensibus*, ait, *Naxiisque* et *Atheniensibus* ex fama eiusmodi thynnorum capturae usu venisse, quae *Herodotus* atque alii litteris prodiderint. *Atheniensibus*, inquam, qui excidisse videntur, nisi si scribentis oblivione sint neglecti. Hoc obiter. WESS. — *Perspecte Schneiderus* ad *Aeliani* locum citatum monuit, respici verbum σαγηνεύειν, quod de populis dicitur, qui thynnorum instar quasi verriculo capiuntur. Conf. *Valck.* ad *Herod.* III. 149. S.

CAP. LXIII. 1. συλλαβὴν τὸ χρηστήριον) συλλαβὴν optime vir clariss. [*Gronov.* contra *Galeum*, συμβαλὼν corrigentem] defendit, quem ad *Arriani* *Exped. Alex.* I. 19. consulere opportunum erit. WESS. — Conf. *Herod.* III. 64, 23. ad quem locum *Gron.* provocavit. S.

4. τετραμμένοι ἦσαν) *Leve* videbitur, notandum tamen; sollempne Ionibus esse ἔσαν, idque hoc in libro nonnunquam, veluti c. 31. 71. etc. sed frequentius ἦσαν scribi; in aliis prius esse crebrius. Quae mihi discrepantia amanuensium, non scriptoris arbitratu accidisse visa semper fuit. WESS. — At, quod *Homero* licitum fuit, augmenta verborum modo adiiicere, modo negligere; eandem, puto, veniam sibi sumere *Herodotus* potuit. S.

13. καὶ ἀπείναι ἔκαστος) *H. Stephanus* veterem scripturam,

ut oratio lenior curreret, mutavit. In *Parisino* ἔκαστον librarius, supra scripto *sigmate*, idem fortasse atque ille ar-
bitratus, aut certe scriptionis peccatum esse corrigendum.
Salva res erit, modo infinitivi, quae Gronovii opinio, im-
perantium vicem fungantur. Saepissime hoc genus noster
amavit, lib. IV. 126. οὐ δὲ στάς καὶ παντάμνος πλάνης μάχι-
σται: sic libri masti et *Eustathius*, e quibus et VII. 159. οὐ
δὲ μὴ βοηθεῖν refingendum erit. *Küsterum* in *Clerici Biblio-*
theca, alia omnia amplexum, ardor obloquendi a vero
avertit. WESS. — At adiectum h. l. verbum κελύοντες
non sinit nos nunc de infinitivo notione imperativi posi-
to cogitare. Quin potius agnoscamus hīc idem ἀνακολουθίας
sive enallages genus, de quo supra ad cap. 27, 18. dixi-
mus. S.

CAP. LXIV. [7 seqq. ἐς Νάξον καὶ γὰρ ταύτην etc.)

Commodius in hunc modum distinguetur oratio: ἐς Νάξον.
καὶ γὰρ ταύτην ὁ Πισιστρατος κατιστρέψατο - - - Λυγδάμῃ πρὸς
ἡ (sive πρὸς τῇ) ἔτι τούτοις τὴν νῆσον Δῆλον, (scil. κατιστρέ-
ψατο, καθήρας (scil. αὐτὴν) ἐκ τῶν λογίων. Ad haec etiam *De-*
lem insulam (subegerat,) quam ex oraculi responso purgavit. S.]

10. καθήρας δὲ ὧδε) Io. Meursium correptum [a Gronov.]
nollem: Eadem scripsit in *Pisistrato* cap. 8. quae *Noster*.
Eleganter atque ad hunc locum obportune *Thucydides* III.
104. ἐκείθῃ μὲν γὰρ καὶ Πισιστρατος ὁ τύραννος πρότερον αὐτὴν,
οὐχ ἄπασαν, ἀλλ' ὅσον ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἐφωράτο τῆς νήσου. Verbis
discrepat; in lustrandae insulae ritibus et modo discordia
nulla. WESS.

15. μετὰ Ἀλκμαιωνίδων) Vetus interpres Ἀλκμαιωνιδῶν
ex coniectura, quae absurda minime est. *Alcmaeonidae*
omnes Athenis ob *Pisistratidarum* tyrannidem excesserunt,
civiumque plures secum traxere, sicuti lib. V. 62. ube-
rius commemorat. Ducem non nego *Megaclem* fuisse, uni-
versae tamen gentis potior mentio. Praeclare *Plutarchus* in
Solone extremo: ὁ μὲν Μεγακλῆς εὐθύς ἔφυγε μετὰ τῶν ἄλλων
Ἀλκμαιωνιδῶν. WESS.

CAP. LXV. 4. ἐπὶ γὰρ Ἀλόντος) Confer *Pausaniam*
lib. III. 3. *Nostrum* aemulantem, nec dextre tamen suis
partibus functum. WESS. — Quem *Hegesiclen* *Herodo-*
tus nominat, is *Spartanis* *Agescicles* erat, pater *Aristonis*,
qui c. 67, 3. memoratur. S.

9. ξείνοισι ἀπρόσμικτοι) *Peregrinis intolerabiles* Interpretes. Ἄμικτοι, ἀνιπίμικτοι, ἀπρόσμικτοι omnes illi, qui peregrinos iure commercii excludunt, eorumque consociationem atque adiutum recusant. De Britannia Diodorus V. 21. αὕτη δὲ τὸ μὲν παλαιὸν ἀνιπίμικτος ἐγένετο ξεικαῖς δυνάμεσι. Hinc ἄμικτοι ἄνθρωποι Lucian. H. V. II. 27. et ἄμικτα ἔθνη καὶ θηριώδη Phil. Iud. Leg. ad Cai. p. 1013. c. homines gentesque, omne familiaritatis genus detrectantes. Polybii ἀνεμιξία τῶν ἰθαῶν de neglecto commercii usu et accessu Excerpt. p. 1023. [lib. XVI. 29, 12. nostrae ed.] huc pertinet, sicuti ἐκμιξίη πρὸς τοῦς Τρυήτας infra c. 68. et 185. in aliam partem. WESS. — Conf. Lexic. Polyb. in Ἀμιξία. S.

14. Λυκόοργος) Potuisset vir clariss. aliud robur Cod. Florentino addere ex Apollon. Rhod. I. 162. τὸν μὲν ἅ πατὴρ Λυκόοργος ἔπικρι: et ex principe Poëta, a criticis veteribus ibi laudato, Iliad. H'. 144. ac Z'. 130. In oraculi versu tertio; [l. 16.] ἢ ἄνθρωπον iustum est. Themistius sibi non constat, fortasse aliorum culpa. Tametsi Orat. xix. principio, nunc quidem ἢ καὶ ἄνδρα scriptum inveniatur, in sequentibus bis terve οὐκ ἂν ἰδίῃσσαι, εἰ θεὸς ἢ ἄνθρωπος ἦν. Fuit autem Pythiae id responsum multo celeberrimum, et, si Plutarcho adv. Colot. pag. 1116. f. fides, ἐν ταῖς παλαιωτάταις ἀναγραφαῖς insertum apud Spartanos. WESS.

[20. ὡς δ' αὐτοὶ Λακιδ. etc.) Vide Adn. ad c. 58, 7. S.]

21. ἐπιτροπύσαντα Λεωβώριον) Laborant haec premunturque insigni difficultate, etsi Pausanias, lib. III. 2. haud aliter, ac nos cum maxime, legerit. Labotas, sive Leobotes, ex regia Eurystenidarum familia, fratris Lycurgi (quippe Proclidae, atque ex alia gente) filius non fuit: si sororis filium dixeris, oberit Labotae aetas, qua suae is tutelae erat, cum hic nasceretur. Praeterea Charilli, sive Charilai, fratris Polydectae filii, tutelam Lycurgus, magno scriptorum consensu, administravit. Haec atque alia Io. Meursius Herodoto, uti censet, manifeste erranti, obicit Regn. Laconici cap. 9. et Miscell. Lacon. II. 5. Sequitur Meursium et amplius centum annis inter Labotae obitum et Lycurgi legislationem intercessisse contendit Bouherius, Diss. Herodot. c. 13. Cui equidem largiri debeo, si Apollodori, Clementis Alex., Africani, Eusebii rationes consent, id verum videri. Ergo - ne Noster erravit? Fieri potuit:

quamquam si consideretur accurata utriusque regiae familiae recensio, VII. 204. VIII. 131. res ea ad credendum fit difficilia. An Χαρίλλων cum viro Amplissimo refingendum, culpaque in librarios, qui nimis scioli Λιωβώτιω correxerint, est referenda? Sic profecto in vado res erit, et Herodotus ab errore immunis: vitium vero antiquissimum et Pausania prius; neque id mirandum, cum suo iam tempore Philemon apud Porphyrium Quaest. Hom. VIII. [Vol. I. Homeri Barnes. pag. xcii.] de corruptis Herodoti exemplaribus querelam moverit. Marshamus Can. Chronol. p. 452. aliam, et forte planiorem, ingressus medelae viam fuit: mutata vocum sede fuisse censet *Λικ. ἱπύροκ. ἀδελφίδιον μὲν ἰωντοῦ, βασιλ. δὲ Σπαρτιντίων Λιωβώτιω, cum esset tutor filii fratris sui, Leobotas autem Spartanorum rex.* Sunt sane huiuscemodi vocabulorum transpositiones non insolitae, neque oberit multum Leobotae Lycurgique aetas. Certum est, de tempore legum latarum vitaeque Lycurgi vero principio antiquos scriptores discordiis distineri; id ne operosius ostendatur, otium Meursius fecit. Constat praeterea, Eunomum, legislatoris patrem, et fratrem Polydectem breve regni spatium habuisse: vixisse Leobotam diutissime, Doryssum atque Agesilaum, filium nepotemque, exiguo intervallo, et rege Agesilao leges Spartanis perlatas ex Pausania III. 2. Quae utique constare posse videntur: opus enim minime est, ut Apollodori temporum rationibus Noster adsentiat, neque ut scripsisse censeatur, rege Leobota componendis legibus operam inpendisse Lycurgum: ad eius regnum tutela pertinet, quam Creticum iter excepit deinde, quo de praeter alios Strabo. WESS. — Larcherus, in prior editione Herodoti in Gallicum sermonem conversi interpretationem Marshami secutus, in posteriore editione plane Charilli nomen in locum Leobotae vel Labotae substituere non dubitavit: cuius consilii rationes in Cronol. Herod. cap. xvii. p. 489. seqq. exposuit. S.

25. ἐνωμοτίας καὶ τμηκάδας) Utrumque Glossae Herodotae explanant; unde Suidas, sed non sine peccato, descripsit, ut ad Glossatorem suo tempore docebitur. [Conf. Koen. ad Gregor. Dial. ion. §. 93.] Bene Polyaeus de Lacedaemoniis κατὰ λόχους καὶ μοίρας, ἐνωμοτίας καὶ συσσίτια

στρατοπεδευόντες lib. II. 3, 11. Ephoros, a Lycurgo Spartanis fuisse inpositos, Marshamus infitatus fuit imprudenter. Nostri patrociniū docte professus Clar. est Iac. Perizonius ante laudabilem Gronovii operam ad *Aelian.* V. H. III. 17. Ceterum *μάλιστα τὰ νόμια πάντα* Cod. Remig. si νόμια fuerint, cupide probarem: mores atque instituta indicant. Vide III. 99. et de Lycurgi post obitum divinis honoribus Nic. Damascenum Exc. p. 449. WESS.

CAP. LXVI. 4. ἀνά τε ἔδραμον αὐτίκα) Sic VII. 156. αἱ δὲ παραυτίχ' ἀνά τ' ἔδραμον καὶ ἔβλαστον. Et *Diodorus* V. 12. ταχὺ τοῖς τε βίους ἀνδραμον καὶ ταῖς δόξαις νυξήθησαν: qui eum in modum saepe, alias, ut ibi ostensum fuit. Adde *Paull. Leopardum* Emend. VII. 7. WESS.

6. καταφρονήσαντες Ἀρκάδων κρείσσονες εἶναι) Imitatur *Abydenus* de turris Babylonicæ structoribus, καὶ δὴ θεῶν καταφρονήσαντας ἀμείνονας εἶναι in *Eusebii Pr. Evang.* IX. 14. Putabam καταφρονεῖν, *Erotiano* praeunte, Ionibus tantundem fuisse ac κατανοεῖν considerare, opinari, non sine contemptu quodam. Nec alia mens doctissimo *Reiskio*. Ansam dedit *Herodotus* VIII. 10. et huius libri c. 59. ubi *Valckenarii* animadversionem expende. WESS. — At accedentem contemptus notionem ignorat *Erotianus*. Conf. Adnot. ad cap. 59, 18. S.

15. οἱ δὲ, πῖδας φερόμενοι) Ita multo post Carthaginenses, sed pari eventu, in *Diodori* lib. XX. 13. Suscepta infelix haec et temeraria expeditio fuit rege *Charillo*, docente *Pausania* III. 7. et VIII. 49. Calamitatem vero captivorum *Laconum* alia in re *Libanius* tetigit *Prospionet.* ad *Iulian.* p. 179. Α. ὥστε γὰρ ἢ ἱτιμον Σπαρτιάται γῆν Τερματῶν, ταύτην ἐργάζοντο τοῖς νικημένοι, χεῖνους ἔχοντες: i. e. si interpretem audis, modios tenentes. At noli auscultare; χεῖνους nihil aliud ac Nostro πῖδαμ, isto quidem oratoris loco. WESS.

22. τῆς Ἀλείης Ἀθηναίης) Bene *Minervae* hunc titulum instauravit *Gronov.* etsi in vocis origine error inest. Constant *Ἀλίαν* adpellat *Pausanias*, regique *Aleo* acceptum refert, oblitus *Homericum Iliad.* χ'. 301. In *Strabone* VIII. pag. 595. [p. 388. v. ed. Cas.] Ἀλαίας nomen habet ex doctorum coniecturis. De conpedibus, quae inter templi donaria *Pausaniae* aevo durabant, ipse lib. VIII. 47. WESS. — Conf. Nostrum IX. 70, 17. S.

CAP. LXVII. 11. ἐγνίστο) Herodoteum hoc, ex lonum more. Florentinus dialecti rationem non duxit, mox quoque τούτων, ὅρων, aliaque inmutavit, quae tangenda non fuerant. Sustuli praeterea τὴν, cui sedem inter αὐτῆς ἐς θεὸν concesserat. Nam turbat orationem, neque praesidium accipit ex cap. 153. τὴν πρώτην εἶναι, quippe plane diverso. Reiskius, retineri si debeat, mavult ἐπιμνην τὴν αὐτῆς ἐς θεόν, et παμπὴν ad structuram adasciscit: posset geminum videri Sophocleum Trachin. 665. πρὶν ἢ τάνδε πρὸς πάλιν ἀνύσει, nisi discreparet recte expensum. WESS. — Ad τὴν ἐς θεόν nullo incommodo ὁδὸν intelligi poterit, sive πομπὴν malueris, nomen ex cognato verbo repetitum. Conf. quae ad I. 109, 2. monemus. S.

15. Τεγῆ λευφῷ ἐνὶ χώρῳ) Cl. Pauw Τεγῆ λευφῷ ἐνὶ χώρῳ: cui Reiskius consentit, λευφᾷ tamen scribens. Aliter Poëta Odys. H. 121.

τῆς ἴτερον μὲν διλοπίδον λευφῷ ἐνὶ χώρῳ
τίθεται --- WESS.

17. καὶ τύπος ἀντίτυπος) Rixantur nimis quam fuerat ex usu Gronovius et Küsterus; in adnotationibus ille, hic Clerici in Bibl. Vet. et Rec. T. V. p. 405. Cui bono? Scripserat ipse [c. 68, 18.] τὸν ἄμωνα καὶ σφύραν, incudem et malleum, esse τὸν τύπον καὶ τὸν ἀντίτυπον. ait, quod malleus incudem feriat, et incus vicissim malleum repellat: id fieri solere, officinae ferrariae adspectu omnes et sono edocent; et utrumque H. Stephanus et Chytraeus dudum monuerunt. Τόπος in oraculi ambagibus atque ex vi quadam originis malleum non male; ἀντίτυπος, quia eius ictum repellit, incudem exprimere aptus est: πῆμ' ἐπὶ πῆματι, ferrum, quod malleo super incude tunditur. Qua in explicatione ab Herodoti sententia non deflexit Pausanias III. 3. p. 210. WESS.

19. Τεγῆς ἐπιτάρροδος ἔσση) Corn. de Pauw reponerat Τεγῆς ἐπιτάρροδον ἔξῃ, Tegeae auxiliatorem habebis tibi, de auxiliatore, cuius tamen notitia requirebatur, ipso tacens. WESS. — Auxiliatorem Pavius Orestem intellexerit. At hunc non Tegeae, sed contra Tegeam, auxiliatorem desiderabant Spartani. Itaque Aem. Portus in Lex. ion. versionem Vallae secutus ait: „Ἐπιτάρροδος apud Herodot. non pro „auxiliatore (ut passim apud Poëtam) accipitur, sed pro

„victore.“ Nec ita male. Nempe verbum *ἐπιβοῦν*, indeque derivatum nomen *ἐπιβοός*, eique geminum *ἐπιτάβοός*, mediam habet significationem, cum strepitu accedere, adstrepere, ut in fragm. Sophoclis apud Athen. VII. 277. b. Itaque, fere ut *βοῦν*, de eo dicitur qui cum strepitu et impetu adest, sive ad opem ferendam amico, sive ad depellendum hostem; quemadmodum et de eo qui vel adplaudit amico, vel insultat hosti. Caeterum, quum et verbum istud, et nomen, cum dativo casu potius, quam cum genitivo construatur, rectius fortasse *Τεγίης* scribetur: quo ducit scriptura codicis Vossiani apud Steph. Byz. in *Τίγαι*. Nam oppidi huius nomen non solum in singulari numero efferebatur, verum etiam in plurali. Sic certe in *Τεγίαις* ait *Archestratus* apud Athen. III. 112. b. S.

[20. ἀπειχόν τῆς ἐξευρέσεως οὐδὲν ἔλασσον etc.) Haec Gronov. sic convertit, nihilo minus inventione abstinerunt, absurde prorsus: quam interpretationem miror a *Wess.* absque notatione servatam esse. Recte ad sententiam *Valla*: nihilo minus inventione frustrabantur. Ad verbum *H. Stephanus*: nihilo minus ab inventione aberant. *Larcherus* vertit, quasi in Graecis esset, *ἔτι μᾶλλον ἀντειχοντο τῆς ἐρευνῆς*. S.]

21 seq. *ἐς οὗ δὴ Λίχης, τῶν ἀγαθοεργῶν*) Proscribitur a *Pavio* et *Reiskio* *ἐς οὗ*: praestare aut *ἕως οὗ*: aut *ἐς ὅ*. Sic enim usu receptum esse. Contra veniunt schedae *Florentinae* IV. 12. 160. et 166. ubi Gronov. tum reliquae omnes V. 51. Ellipsis defectui mederi potest. De Spartanorum *Agathoërgis*, *Ruhnkenius* ad *Timaeum* et doctorum alii ad *Hesychium*. *WESS.* — In *ἐς οὗ* ellipsin *Aem. Portus* statuit huiusmodi, *ἐς ἐκείνον τὸν χρόνον οὗ*, ad illud tempus quo. Quidni dicamus, *ἐς* in ista formula pro *ἕως* usurpari, adeoque regimen huius particulae aemulari. Quidquid sit, de *Herodoti* usu dubitari non debet. Locis a *Wess.* citatis adiici poterunt III. 31, 11. V. 86, 14. etc. S.

26. *ἐλυνύειν*) Sic lib. VIII. 71. καὶ ἐλύνον οὐδένα χρόνον: at VII. 56. *ἐλυνύσας οὐδένα χρόνον*, discordibus mssis et litteram iteratam recusantibus, *Suida* non dissentiente. *Hippocratis* Codd. in Ionico verbo abeunt in partes itidem, uti *Foësius* conmonstravit. Vide *Apollonii Rhod.* I. 589. interpretes, et *Paull. Leopardum* Emend. lib. I. 24. *WESS.* — Conf. *Koen.* et *Schaeff.* ad *Gregor. Dial. ion.* §. 92. S.

CAP. LXVIII. 6. ὁ χαλκεύς) *Faber aerarius* vetus interpres; Heresbachius *ferrarius*, insecutique editores. Gronov. sine caussa *aerarium* praetulit. Dudum est, cum *Pausanias* III. 3. doceret, officinam ferrariam fuisse, in quam Lichas penetraverit, minime neglecta notionis eius ratione. Patet id quoque res ipsa eiusque series. *Pollux* VII. 106. χαλκεύειν δὲ καὶ τὸ σιδηρεύειν ἔλεγον, καὶ χαλκίας, τοὺς τὸν σίδηρον ἐργαζομένους, quorum ultima sunt *Aristotelis* de Poëtic. Art. cap. 25. p. 256. Confer *Fragmenta Pythagor.* p. 706. *Ed. Gal. Schol. in Apollon. Rhod.* I. 430, et *Aemil. Portum* ad *Xenophontem* p. 1178. et de Orestis corpore, cubita longitudinis habente septem *Philostratum Heroic.* I. 2. p. 668. tum *A. Gellium* N. A. III. 10. cui Noster propter illud litteris, tametsi ex Spartanorum sermonibus, proditum, homo fabulator. WESS.

7 seq. Ἡ κοῦ αἶν - - ἰσώμας) Haec minus sincere scripta prostant in *Etymolog. M.* p. 434, 28. VALCK.

11. μὴ μὲν γένεσθαι) Si faverent codices, praeferrem μηδαμῶς γένεσθαι μηδαμᾶ μέζοντας ἀνθρώπους τῶν νυν, nullus uspiam fuisse. lib. II. c. 91. μὴδ ἄλλων μηδαμᾶ μηδαμῶν ἀνθρώπων. Opinio non absurda fabri ferrarii Tegeatae nitebatur ea propemodum ratione, quam *Celsi* verbis apud *Origen.* IV. p. 207. exprimas: τὰ αὐτὰ αἶν καὶ γιγνέναι καὶ εἶναι καὶ ἵστασθαι. Simillima dantur *Epicuri*: istam ἀπιστίαν, valde probatam *Palaephato*, expugnare nititur *Plutarchus* T. II. p. 732. D. VALCK. — At recte in vulgatam consentiunt libri. In ista formula μὴ μὲν, particula μὲν Herodoteo more pro vulgata μὴν ponitur: de qua particula idem *Valck.* cui h. l. suspecta fuit, recte praecepit ad III. 99, 7. ubi ἀπαρὸς ἐστὶ μὴ μὲν νοσίου: parique modo III. 66, 14 seq. ἔξαρτος ἦν μὴ μὲν etc. Caeterum conf. III. 15, 5. ibique notanda. S.

20. πῆμα ἐπὶ πῆμα) *Aldinum* ἐπὶ πῆμασι *Sophocles* verum praestaret *Antig.* vs. 605. ἀρχαῖα - - πῆματα θιμένων ἐπὶ πῆμασι πίπτοντα, nisi alia in re occuparetur, et in formulae usu variarent veteres. Responsum *Pythiae* apud *Aelian.* Var. Hist. III. 43. καὶ πῆμα δόμοις ἐπὶ πῆματι βαίνει. *Manetho* V. 57. Ἐνθ' ἀκαταστασίαι καὶ πῆμ' ἐπὶ πῆματι δινῶ. Refer huc, ut alia praetereantur, *Iuvenalis* Sat. XV. 165.

Herodot. T. V.

F

*Ast homini ferrum letale incude nefanda
produxisse parum est.* --- WESS.

26. ἐμισθοῦτο παρ' οὐκ ἐκδιδόντος) Reiskio, si ἐκδιδόναι hic significet *locare* pro certa mercede, negans particula visa fuit supervacanea. Non accedo. Vetat enim *Pollux*, haec eadem citans l. 75. 'Εμισθοῦτο, *conducere* cupiebat et conabatur. Quo modo saepe cultissimus quisque. Noster III. 53. ὁ μὲν Περίανδρος ἐπέλλετο ἐς τὴν Κερύραν. et cap. 139. ἐπεθύμησε τῆς χλανίδος, καὶ αὐτὴν προσελθὼν ὤνετο. Utrobique *conatus* et *voluntas* [pro ipsa actione] indicatur, sicuti et cap. seq. χρυσὸν ὤνετο. [et c. 165, 2.] Vide Io. Taylor ad *Lysiam* p. 146. *Valkenarium* in *Euripid. Phoeniss.* vs. 1406. et *Paull. Leopardum Emend.* VII. 7. WESS.

CAP. LXIX. 2. ἔπιμπε ἐς Σπάρτην etc.) Hinc Messeniorum exprobratio in Lacedaemonios, a Croeso, Graecos Asiae incolae premente, donis illectos, et primos omnium, Κροίσῳ τε αὐτοῖς δῶρα ἐπιστείλαντι γενέσθαι φίλους βαρβαρίων πρώτους in *Pausaniae* lib. IV. 5. Addunt alii, missum et Eurybatum fuisse ad milites conducendos, sed ad Cyrum omni cum pecunia perfide transiisse apud *Suidam* in Εὐρύβατος. WESS.

11. δι' ἀγγέλων ἐπεκηρυκνέτο) Aberrat liber *Archiep.* Infra c. 99. δι' ἀγγέλων δὲ πάντα χρεῖσθαι. VII. 203. λέγοντες δι' ἀγγέλων ὥς etc. *Alcidamæ Or. Ulyss.* p. 185. πύμποντες διὰ τοιούτου εἶδους, καὶ μὴ δι' ἀγγέλων. *Strabo* XV. p. 1040. B. τοῖς δὲ βασιλεῦσι συνεῖναι δι' ἀγγέλων. Sed desino. WESS.

[16. χρυσὸν ὤνετο) Vide ad c. 68, 26. notata. S.]

18. ἐν Θόρνακι) Hoc de Laconicae monte et Apolline Pythaeo, Croesique auro, *Pausanias* III. 10. WESS.

CAP. LXX. [5. ζῶδιον) ζῶδια hic non modo animalia dicuntur, ut vulgo intelligunt; sed cuiuslibet generis figurae, animalium, florum, fructuum, etc. Sic ζῶα, I. 203, 11. et 12. et alibi. Sic idem ζῶδια apud *Athen.* V. 197. b. S.]

7. ἀμφορίας χωρέοντα ἄγον) De eodem cratere III. 47. τὸν ἄγον Κροίσῳ. *Aldus* dederat ἄγον hoc loco, quemadmodum c. 166 et 170. Mutavit *Stephanus* aut scriptum secutus *Cod.* aut Ionum haud esse arbitratus; quod utique secus habet. Neglectae αὐξήσεως cumulum conguessit *Portus*. WESS. — *Aem. Portus* in *Lex. ion.* sub voce αὐξήσεις. S.

16. ἐς τὸ Ἡφαίων) Verum est iustumque. [conf. Var. Lect.] Vide IV. 88. et 152. Apuleius Florid. p. 350. Enimvero sanum Iunonis antiquitus famigeratum: id sanum secundum litora, si recte recorder, viginti haud amplius stadiis oppido abest; ibi donarium deae perquam opulentum. Sic ille de Samiorum Heraeo. WESS.

CAP. LXXI. 7. Ὁ βασιλεῦ) Minutae voces, Herodoteae tamen, forsan e codicibus, ex Athenaeo certe III. p. 78. E. restitui poterunt: ὁ βασιλεῦ, σὺ δὲ ἐπ' ἄνδρας τοιοῦτους στρατεύεσθαι παρασκευάζῃαι; Similiter lib. VII. c. 10. σὺ δὲ, ὁ βασιλεῦ, μέλλεις ἐπ' ἄνδρας στρατεύεσθαι πολλὸν ἀμείνωνας ἢ Σαύθας; Nostro loco, σὺ fuerat velisum a proxime praecedentibus literis. VALCK.

11. χώραν ἔχοντες τρηχέην) Fatentur Persae, γῆν γὰρ ἐκτὴν μάθ' ὅλην καὶ ταύτην τρηχέην, magis ex Ionum consuetudine, lib. IX. 121. Qua etiam de caussa ἐπιπονώτατα ζῶντες διὰ τὴν τῆς χώρας τραχύτητα Xenophonti Cyropaed. VII. p. 197. B. Quod Athenaeus vero exscripsit πρὸς δὲ, ἢ Δι, οὐκ οἶνω χρεόνται, id illi privum est et relinquendum. Variat et alia, atque adversos experitur Codd. omnes. Noster autem sibi contrarius non est, quando c. 133. οἶνω δὲ καὶ πρὸς πείναι, vino Persae addictiores sunt. Olim pauperes erant et tenui victu contenti: Cyri et insecutorum principum victoriae potentiam et divitias; opes, ut fit, luxum pepererunt. Legē Strabonem XV. p. 1068. [p. 735. ed. Cas.] WESS.

CAP. LXXII. 9. ἐνθὲν μὲν Συρίους Καππαδόκας ἀπέργει) Sic Eustathius, msstis consentiens. Corn. tamen de Pauw aut Συρίους aut Καππαδόκας erasos mallet. Potuerat profecto alterutro Noster defungi, ut c. 76. Nunc praegnans ratio nulla delendi est. Tractum illum, quem in Pontum demergens Halys radit, Συρίαν, Ἀσσυρίαν, Λευκοσυρίαν saepe adpellitant Apollon. Rhod. II. 947. 966. ubi docte Critici Graeci, Dionys. Perieg. vs. 735. Adi et Gronov. II. 104. [At ibi nihil quod huc spectet reperitur.] Μοῦν Reiskius πάντα τῆς Ἀσίας τῆς κατω. WESS.

13. ἐστὶ δὲ ἀνχὴν οὗτος τῆς χώρας ταύτης ἀπάσης) Bene Io. Fr. Gronovius [referente Iacobo filio, in Nota ad h. l.] hanc parenthesi includenda, aut maiore distinctionis nota ab insequentibus seiungenda, arbitratus fuit. Ἀνχὴν, cervix, angustus meatus Nostro est. et terrae etiam angustior tractus,

cervicisque instar porrectus. De Bosporo Thracio IV. 85. μή-
 κος δὲ τοῦ στόματος, ὁ αὐχὴν, τὸ δὲ Βόσπορος κέκληται. Consimi-
 liter Istri, antequam in ostia scinditur, tenor, τοῦ ποταμοῦ
 αὐχὴν ibid. c. 89. Alibi αὐχίνα τῆς Χερσονήσου adpellat Isthmum
 ab urbe Cardia ad Partiam protensum, lib. VI. 36. et τὸ εὐ-
 ρύτατον τοῦ αὐχίνο, Thermopylarum angustias, [VII. 223, 9.]
 ubi paullo erant laxiores. Adderem Euripidis *Elect.* 1288.
 quaeque in Scholiis leguntur ad Sophoclis Oedip. Colon. 688.
 si in obscuro res maneret. Ruit certe doctissimi Waltheri
 correctio, qua citra necessitatem ἔστι δὲ αὐχὴν οὐκ ἔστι τῆς χώρας
 in *Observat. Histor. et Critic.* refinxit. Non agitur de termino
 Asiaticae eius regionis, sed quo illa situ sit, ubi raditur ab
 amne Halye, et quam anguste a Ciliciae finibus in Pontum
 extendatur. Idem Cl. Reiskius pulcre vidit, stabiliturque
 his *Scymni Chii*, Asiae ad Amisum Ponti urbem σχεδὸν στενό-
 τatos αὐχὴν ἔστιν εἰς τὸν Ἰστικὸν κόλπον διήκων. [Quibus cunctis
 in locis graecum αὐχὴν commodissime latinum vocab. *fauc-*
ces reddet.] Mox D. Heinsius μήκος δὲ οὐδὲ εὐζώνη etc. teste
Iungermanno in *Polluc.* II. 214. haud absurde quidem. In
 ipsa tractus longitudine, tametsi repetatur lib. II. 34. non-
 nihil adhucresco: sive enim diurno itineri stadia cl. uti
 lib. V. 53. seu cc. quemadmodum IV. 101. contributoris,
 Asiae illa cervix in angustias, oppido arctas, concludetur.
 Neque latuit hoc *Scymno Chio*, qui vii. dierum itinere
 Asiae has angustias, sive Pontum ab ora Ciliciae mariti-
 ma disiungi ubi admonuerat, continuo Ὁ δὲ Ἡρόδοτος τοῖσιν
 ἀγνοοῖν, λέγων Ἐκ τῆς Κιλικίας πέντε ἡμερῶν ὁδὸν εἰς Πόντον.
 WESS. — Vide *Scymni Chii* Fragmenta cum Holstenii
 Notis ad Steph. Byz. a Ryckio edita, p. 380. extr. et 382.
 et in Hudsonii Geogr. Min. Vol. II. p. 54. *Scylax* quidem
 in Periplo maris mediterranei, cap. de Cilicia, (p. 97.
 ed. Gron.) Herodoto adsentitur: Eratosthenes vero, teste
Strab. II. p. 68. ed. Cas. tria milia stadiorum numerabat;
Plinius lib. VI. c. 2. ducenta M. P. Caeterum consuli pos-
 sunt quae in hunc Herodoti locum commentati sunt Aca-
 demici Parisienses, *De la Barre*, T. VIII. p. 352 seqq. et
De la Nauze, T. XXXVI. *Hist. de l'Acad. des Inscr.* p. 65.
 Particulam δὲ, quam desideraverant viri docti, ignorant
 libri. Vide ad c. 59, 13 seq. notata. S.

CAP. LXXIII. 8. εἴλη ἀνδρῶν) Parum refert, εἴλη

praeceptes, an ἴλη. In membranis perpetua est discordia. Εἴλη tamen, si originem consideres, vetustior. Dixi ad Diodor. XVII. 33. dixerunt et alii. In ἀνδρῶν vocabulo latere regis titulum, cuius obsequium fugitivi Scythae detrectaverint, Reiskius coniicit. Mihi tali nomine rex Scythae cognitus minime est. Scytharum νομάδες ἄνδρες non alii sunt ac νομάδες lib. IV. 19. uti ἄνθρωποι νομάδες Arriani Indic. c. 29. Recurret alias ἀνὴρ αὐλητῆς et ἀνὴρ βασιλεὺς etc. WESS. — At equidem h. l. τῶν νομάδων non tam cum ἀνδρῶν, quam cum Σκυθίων iunctum intelligam: nempe εἴλη ἀνδρῶν, quae εἴλη ἀνδρῶν fuit (ix) Σκυθίων τῶν νομάδων. S.

13. παῖδας σφι παρίδωκε) Ita vetus interpretes ex coniectura, Galeus, Barbeyracius Histor. Foed. Part. I. p. 46. Corn. de Pauw, Reiskius et Abbas Gairoz T. XVI. Conn. Acad. Inscript. p. 66. et merito: nam quae Noster [l. 21.] subiungit, plures postulant pueros. Indignor itaque, coecum inpetum illis [a Gronovio] in pactum, quibus puerorum multitudo, ipso scriptore viam monstrante, potior visa fuit. Masti, quorum auctoritas desiderabatur, adsunt. WESS.

17. κεινῇσι χερσὶ) Sic decuit. Κενὰ χώματα lib. IX. 84. et κεινοὺς ἀμφορίας VII. 28. veteres schedae, postulante sermonis usu, dabunt. WESS. — In nostra Var. Lect. perperam excusum „κείνησι nostri omnes:“ pro eo quod oportebat, κεινῇσι. S.

18. ὀργὴν οὐκ ἄκρος) Qui poterit hoc esse verum? Is ὀργὴν ἄκρος censetur, qui iracundo animo est, sive in iram pronior. De Sulla Appianus, ὁ δὲ κατὰ τῶν μεγίστων ἀνδρῶν τε καὶ πάλεων ἄκρος ὀργὴν γενόμενος: tum de Sertorio, καὶ γεγένητο ὀργὴν τε ἄκρος δι' ὑπονοίας ποικίλας, Bell. Civil. lib. I. p. 692. et 700. [cap. 104 et 113. Alia loca, ubi idem Scriptor, Herodotei styli aemulus, eadem formulā utitur, dabit Index noster Graecitatis in Appian. voc. ἄκρος.] Accedit Dio Cassius ex Cl. Reiskii indicio, T. I. p. 59. Edit. Noviss. θυμῷ τε ἐκπληρώθησαν ὄντες καὶ ἄλλως ὀργὴν ἄκροι, furore succensi sunt, alioqui in iracundiam etiam proni. Itaque ὀργὴν οὐκ ἄκρος, qui irae minime indulget; quālis profecto, uti res declarat ipsa, Cyaxares non fuit. Memini geminum videri lib. V. 124. ἦν γὰρ δὴ, ὡς διέδοξε, Ἀρισταγόρης ψυχὴν οὐκ ἄκρος vertique, non erat compos mentis. At discrepat; nec Latina bene procedunt. Aristagoras mentis quidem compos erat,

sed in agendis rebus forti ac magno animo defectus, sive ψυχὴν οὐκ ἄκρος. Ne longum faciam, cum Cyaxares iram frenis conpescere haud valuerit, supervacanea videtur negans vox et tollenda. Mecum sentit Abbas Geinozius. WESS. — Negativae particulae, quam equidem cum Schaeff. eiicere non dubitavi, patrocinium (referente Larchero in Notis) suscepit doctissimus Coray, ἔργῃν ut in Aeschylī Prometh. 378. pro ψυχὴν accipiens, hominemque pusillo intelligens ingenio: cui Werferus suffragatur in Actis Philol. Monac. Vol. I. p. 77. vocab. ἔργῃν apud Ionicos in primis scriptores et poetas de ingenio et indole frequentari monens, pluribusque prolatis exemplis demonstrans. Schaeferus ad Gregor. Dialect. p. 552. in sua sententia, delendam esse negativam. perstans, ortam esse voculam οὐκ suspicatur e duabus literis ακ a quibus incipit vocab. proxime sequens. Vir doctus in Actis Seminar. Philolog. Lips. Vol. II. P. II. p. 281. provocans ad V. 112, 2. ἔργῃν οὐκ ἄκρος interpretatur, iram non vincens, irae non temperans. Id vero graece foret ἔργῃς οὐκ ἐγκρατής. S.

20. βουλευέσθαι το τῶν περὶ σφίσι etc.) Restitui, quod citra causam inmutatum fuerat. Vid. VII. 11, 4. [voluit, puto, VII. 10, 45. seqq.] VIII. 101. Neque displicuit Κουξάρεϊ δοῦναι φέροντας ex Parisino. Habebat φέροντας quod illo verborum ordine displicere poterat. WESS. — Usitatius utique βουλευέσθαι dicitur, verbo medio, deliberandi notione: sed quoniam promiscue activo etiam verbo Herodotus utitur, conf. I. 120, 2. praesertim ea notione quae hic obtinet, re deliberata decernere, (veluti III. 84, 7. et 10. tum VI. 52, 11. saepiusque alibi:) activae verbi formae primas dedi, neutiquam quidem spernens alteram scripturam. S.

CAP. LXXIV. [5. ἐν δὲ, καὶ νυκτομαχίῃν) ἐν δὲ, scil. ἐν ταῖς ἄλλαις μάχαις, vel ἐν δὲ ταύταις ταῖς μάχαις. Quam vero νυκτομαχίῃν dicit, ea ipsa pugna est, de qua mox uberius verba facit. S.]

8 seq. συνήντικε - - - τὴν ἡμέρην ἑξαπίνης νύκτα γινώσκει etc.) Vulgi more satisque populariter Noster, quoties de solis eclipsibus sermo est. Ἀντὶ ἡμέρης νύξ ἐγένετο, VII. 37. ὁ ἥλιος ἀμυγρῶθη ἐν τῷ οὐρανῷ, IX. 10. Moverunt ea H. Dodavellum, ut Herodoto omnem sideralis scientiae notitiam detraheret; quod ferri utcunque, etsi sine iusta ratione propositum,

poterat: verum grassatur ulterius, *Thaletique* peritiam astronomiae aufert, et, quem praedixerat solis defectum, talem fuisse infitatur: *tenebras subito obortas fuisse, quas Thales e regionis tempestatisque exhalationibus observatis praedixerat*, in *Addend. ad Diss. de Cyclis* p. 912. Qua re dum *Thaleti* astronomiae usum et scientiam adimit, adauget eiusdem cognitionem rerum naturalium adeo, ut neminem eo in genere parem habuerit, habeatve. Quis enim regionem aliquam ingressus complures ante menses indicavit, indicabitve, quali vaporum exhalatione aëris coeque habitus obscurandus obnubilandusque stato die sit? Ita porro fides *Eudemo* apud *Clementem Stromat.* lib. I. p. 354. [ed. Pott. p. 221. ed. Sylb.] in *Historia Astronomiae*, *Ciceroni*, *Plinio*, *Diogeni Laërtio*, *Apuleio*, et aliis pluribus, qui uno ore perhibent, *Thaletem* solis hanc eclipsin multo ante significasse, quam contigit, negatur. Verum constet ea *Herodoto* ceterisque, uti oportet. De anno, quo deliquium istud sol passus fuerit, maior contentio et controversia. *Plinius* lib. II. *Histor. Nat.* c. 12. in annum Olymp. XLVIII. 4. refert: *Clemens Alex.* in Olymp. L. circiter, ex coniectura. Utriusque sententiae officit rex *Cyaxares*, qui vitam in illos Olympiados annos non prorogavit. *Cicero* I. *Divinat.* c. 49. solis a *Thalete* praedictam defectionem, *Astyage* regnante factam fuisse ait; idem alii dixerunt, contra *Nostri* descriptam rerum seriem, et liquidissimum *Eudemi* testimonium. Seriore aevi viri doctissimi *Scaliger*, *Calxsius*, *Petavius*, *Ricciolus*, *Usserius*, *Newtonus* defectionis tempus et indagaverunt et suas secuti temporum rationes variis annis adligarunt. Examinauit dissidentes horum opiniones *Vignolius* T. II. *Chronol.* p. 254. etc. accurate, diemque defectioni ex arbitratu constituit. In alia abiit, *Vignolii* repudiata, neque citra causam, opinione, *Bouherius* *Diss. Herod.* c. 4. Amplexus alia quoque est *T. S. Baierus* in *Memor. Scythicis*, insertis T. III. *Commentar. Acad. Petropolit.* p. 328; cuius eximii viri quaestionis huius examen, cum cura institutum, minime displicuit; animi tamen pendeo, ad quos me adiungam, in tanto computantium dissensu, neque patitur adnotationum brevis uberiores excursus. W.ESS.

— Plura quaedam *Larcherus* exhibet, qui istum solis de-

fectum cum *Petavio*, *Harduino*, *Marshamo*, *Buherio*, et *Corsino*, ad Olymp. xlv. 4. id est, ad annum ante C. N. 597. refert. Ad annum ante C. N. 585. retulit *Reizius* in sua *Herodoti* editione; ad annum 610. refert *Franc. Baily* in *Philosoph. Transact.* mccccxi. p. 269 seqq. ut nuper ex *Novellis literar.* Goetting. intellexi. Diligenter perpensis collatisque cunctis momentis, quae ad illorum temporum rationes ineundas conducentia ab *Herodoto* passim memorantur, Vir multis nominibus illustris *Volney* in *Chronologie d'Hérodote conforme à son texte* p. 4 seqq. demonstratum ivit, agi huc de eo *Solis defectu*, qui in *Pingrei Tabulis* ad diem tertium mensis februar. anni ante C. N. 625. refertur. S.

16. *Σύνεσις τε ὁ Κίλξ, καὶ Λαβύνητος*) Verum est, quod *Stanleius* in *Aeschyli Pers.* 326. et *T. Faber* lib. I. *Epist.* 39. docuerunt, Cilicum reges *Syennesis* titulo omnes olim appellatos fuisse. Vide V. 118. VII. 98. et ad *Diodorum Siculum* XIV. 20. *Labynti* nomen in *Babylonis* regibus itidem frequens, uti mox c. 77. et 118. Ille, qui pacis arbiter et sequester *Medos* inter et *Lydos* fuit, est *Nabuchodonosorus*, qui et *Nebucadnezar*: congruunt temporum rationes. *Γάμων* *ἰπαλλαγὴν*, uti mox, [l. 18.] de consociata adfinitate *Iones* probasse videntur. De *Abderitis* et *Democrito* *Simplicius* de *Coelo* lib. III. pag. 150. *τὴν συμπλοκὴν οἱ Ἀβδηρίται ἐπ' ἀλλήλων, ὥσπερ καὶ ὁ Δημόκριτος*. Iunge *Cl. Alberti* scholia in *Hesychii* Ἐπαλλάξαντες. WESS.

24. *ἐς τὴν ὀμοχροῖν*) *Damrianda* temeritate Editor *Genevensis* mdcxviii. *Stephani*, *Chytraei*, *Porti* aliorumque coniecturam secutus, *αἰμορροῖν* publicavit. Vulgatum msstorum auctoritate munitum est, illis praeterea, quae viri doctissimi *Is. Vossius* et *Iac. Gronovius* in medium deposuerunt. Ἐς ὀμονοῖν *Corn. de Pauw* aequè pravum. Sola durat controversia, quid ὀμοχροῖν? *Ios. Scaliger* *Castigat.* in *Hippocrat. de vulneribus capitis*, principio, Hic, inquit, ἡ ὀμοχροῖν est curvatura interior brachii, qua contingunt se duae partes interiores brachii, cum angulum faciunt. Quae ibi adduntur ex medicorum principe, illam non stabiliunt vocabuli notionem, sed superficiei quamdam aequabilitatem. ἡ ὀμοχροῖν ὀστίου calvariae laevis est superficies, ut bene *Ioesius*. In *Aeschini* *Dialog.* III. 15, οὐδὲ ἀπτεται ταῦτα

τῆς ὁμορφίας, bene redditur, neque attingunt haec superficiem. Ad quem modum si cum Rev. Horreo ἐπιτάμωται ἐς τὴν ὁμορφίην verteris in *summa cute*, seu *cutis superficie*, uti equidem interpretandum censeo, cessabit, si quae morata fuit, difficultas. Tacitus simili in ritu Ann. XII. 47. *levi ictu cruorem eliciunt*. Alia Vossius ad Melam, II. 1. [p. 668.] alia Gronovius, quae ipsis relinquo. WESS. — Utique Gronovio et absurdam interpretationem, et rustica convicia in viros doctos h. l. confecta, relinquamus! S.

CAP. LXXV. 5. *ἡ στρατιὴντας ἐπὶ Πίσας*) *ἰπρωτίων*, quod his liberaliter adstructum fuit, recte abest. Vide Gronov. [immo Var. Lect. vide,] et Adnotat. ad Diodor. XIV. 112. WESS.

[9. *κατὰ τὰς ἰούσας γιφύρας*) Pro eo quod in versione posui, *pontibus eis qui ibi erant*, rectius fuerat, *qui ibi sunt*, vel, *qui nunc ibi sunt*, ut Larch. et Wyttenb. (Select. Historic. Graec. p. 350.) intelligebant, collatis vicinis verbis οὐ γὰρ δὴ εἶναι — τὰς γιφύρας ταύτας. S.]

10. ὡς δὲ ὁ πολλὸς λόγος Ἑλλήνων) Etsi Noster Graecorum hunc rumorem spreverit, amplexi dein eum alii sunt, uti Apollodorus in Diogene Laërt. I. 38.; Lucianus Hipp. c. 2. [T. III. pag. 68. ed. Amst.] aliique, de quibus pro Herodoto ad eum Samosatensis locum Cl. Gesnerus erudite. WESS.

[15. *ἐξ ἀμεινῆς χειρὸς μέντα*) Scilicet adverso fluvio, quo commodiorem ad traiciendum locum invenirent, littus legentes, fluvium a laeva habuerunt. S.]

[18. ὅπως, ἂν τὸ στρατόπεδον ἴδῃ κατὰ πρῶτον λάβοι, etc.) Wyttenbachium secutus eram, qui *commode post ὅπως* interposito (quod ignorant alii) orationi constitutum existimaverat, hac sententia: *ut fluvius, si a tergo sumeret* (i. e. praeterlaberetur) *castra eodem loco manentia*, (*ἰδρυμένα*,) *hac parte superiore* (*ἀνωθεν*) *se convertens in fossam etc.* De sententia equidem nihil repugno: sed de distinctione inter ὅπως et ἂν interserta, nollem factum. Nusquam, quod meminerim, particulam ἂν notione conjunctionis si usurpat Noster; quae illi ἂν, si vel ἰάν est. Arcte iunctae particulae ὅπως ἂν, cum conjunctivo vel cum potenciali modo constructae, ut I. 99, 9. et saepius alibi, nude ut significant: neque ad sententiam alia particula hic desideraba-

tur. Structura enim orationis, abiecto post ὅπως commate, in hunc modum procedens facile intelligitur, ἵνα ὁ ποταμός, ταύτη --- ἐκτραπόμενος ἐκ τῶν ἀρχαίων ρείθρων, λάβοι τὸ στρατόπεδον κατὰ νότον, καὶ αὐτὶς ἐσβάλλοι εἰς τὰ ἀρχαία, παραμειβόμενος τὸ στρατόπεδον. Quare nec opus fuit, inserta *τε* particula fulcire orationem, quod Schaeferus fecit, sic edens: ὅπως ἂν τὸ στρ. ἰδί. κ. ν. λάβοι, ταύτη *τε* κατὰ τὴν διῶρ. etc. S.]

CAP. LXXVI. 4 seq. κατὰ Σινώπην --- μάλιστα καὶ κειμένην) κειμένην praestaret. Praedicatur de regione Pteria, quae in finibus Sinopes ad Pontum. Steph. Byz. ἔστι καὶ Πτερία πόλις Σινώπης, ex hoc, opinor, Nostri loco. Pteriorum urbis mox mentio erit. WESS. — Adoptare viri docti emendationem non dubitavi. Quid deceperit librarior, κειμένην scribentes, facile adparet. Nec vero in finibus Sinopes sitam Pteriam Herodotus ait, sed ex adverso, e regione fere Sinopae. S.

11. πρὶν δὲ ἐξελαύνειν ὁρμήσαι τὸν στρατὸν) Est, cui ἐξελαύνειν glossatoris videtur, me dissentiente: putes simile esse lib. VIII. 106. ὡς δὲ τὸ στρατεύμα --- ὄρμα ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τὰς Ἀθήνας; discrepat tamen, ut quisque videt. Hoc spectat, VII. 105. πρότερον ἢ περ ὁρμήσαι στρατεύεσθαι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. Restitui ex schedarum consensione κέρκεας. Plures Cyrus misit, sicuti c. 141. traditur, ubi ultro lones postulant, quod hic negant Cyro. WESS.

17. πεισόντων ἀμφοτέρων πολλῶν) Media vox perperam praeteritur. Vide c. 82. et illud III. 71. ubi plenius, καὶ πεισόντων ἐξ ἀμφοτέρων τῶν στρατοπέδων πληθεῖ πολλῶν: nam praepositionem quod Arch. et Vind. omittant isthic, causa caret. WESS.

CAP. LXXVII. 1. Κροῖσος δὲ, μεμφθεὶς etc.) Latina, Croesus reprehensus propter suas copias, non probro. A quo enim reprehensus? Immo vero ipse semet incusabat, quod copiarum numero longe inferior congressus cum Persarum rege esset. Melius Stephanus et Portus, postulante verbi usu, caussatus exercitus sui paucitatem; sive potius, semet reprehendens ac incusans. Statim οὐκ ἐπιμᾶτο ἐπιὼν Reiskii iussu ἐπαρᾶτο corrigendum foret, nisi si valide Noster resisteret. Ἐπιμᾶτο ἐπιὼν non aliud illi ac ἐπιθῆναι. Ecce tibi VII. 5. ἐπιμᾶτο κατιὼν ὁ Ἰστικίος; et cap. 50. ὡς δὲ ἐπιμᾶτο συλλαμβάνων. Consimiliter VII. 172. et IX. 52. tum I. 84.

ἐπιεῖρτο προσβαῖων. WESS. — Μεμφθεῖς non passiva aut reciproca notione dicitur, sed activa, ut III. 13, 16. VII. 146, 8. Itaque h. l. accusativum regit, τὸ στρατόπεδον: ut sententia ad verbum hæc sit, damnavit, improbavit exercitum suum propter paucitatem: id est, conquestus est de suo exercitu, non quod minus fortiter pugnasset, sed quod numero longe inferior fuisset hostibus. S.

10. Λαβύντος) Regum Babyloniorum ultimus, Croeso ad coercendam Cyri adaugescentem potentiam foedere iunctus, et belli huius fortasse occasio. Beroso apud Iosephum Ναβόννης lib. I. cont. Apion. c. 20. Par caussa Amasin Aegyptium, has in partes ut transiret, impulisse videtur. Lege Xenophontem VIII. Inst. Cyr. pag. 183. WESS. — Commode Larcherus monuit Labyneti nomen a Nabonnedo nonnisi literarum l et n permutatione, aliàs etiam haud infrequente, differre. Caeterum cf. c. 74. et Xenoph. Cyrop. VI. 2, 10. S.

CAP. LXXXVIII. 3. φοιτῶντες) Ut alibi saepius, hic etiam oblitteravit Γρογον. ionicam scribendi rationem; et cap. 96. ἰφοίτιον e libro Flor. in ἰφοίτων transiit; cum paulo post ἐπιφοιτῶντες intactum relinquatur; alibi διαφοιτῶντες et ἐπιφοιτῶσι. Hic vero scribi malim: οἱ ἴπποι, μετιέντες τοῖς νομαῖς νέμesthai, ἐσφοιτῶντες (nempe τὸ προάγειον) κατήσθιον. Verbum adhibuerunt Euripides et Lysias. VALCK.

5. ἐς τοὺς ἐξηγητάς Τελμυσσίων) Dubium est, praestet-ne Τελμύσσεις an Τελμύσσειες, cum sermo de his coniectorebus est. Cicero Divinat. I. 41. Telmessus in Caria est, quæ in urbe excellit haruspicum disciplina. Habet et Strabo Τελμύσσειας, sive Τελμυσσίων ἄκραν lib. XIII, p. 935. [pag. 630. ed. Cas.] Arriano, qui de hariolis et coniectorebus his diligentissime, Τελμυσσεῖς Exp. Alex. II. 3. item Stephano Byz., Suidæ atque aliis. Infra c. 84. eadem scripturae diversitas. Non addo plura. S. Bóchartus in Chan. lib. I. 6. et Ezech. Spanhemius Diss. IX. de Usu et Praest. Numism. p. 563. abunde facient satis. Verum τοὺς ἐξηγητάς mutatos nolo. Non nescio, ἐς τῶν ἐξηγητῶν qua aliunde accessita voce, defendi queat: at cur contortam sectabimur, ubi planissima et sine incilibus munita via est? Vocabuli usum ex Graecorum moribus in luce posuerunt Viri Cl. T. Hemsterhusius et Ruhnkensius ad Timæi Lexic. p. 81. [pag. 109. ed. sec.] WESS.

— Prope me abesse, ut istud ἐς τῶν ἐξηγητῶν probem, in *Var. Lect.* professus sum; idque quum ob codicum auctoritatem, tum hoc ipso, quod paullo insolentius dictum videri poterat. S.

CAP. LXXIX. 4. εὗρισκε πρῆγμα οἱ εἶναι) Ex usu suo esse. Infra IV. 11. ὡς ἀπαλλάσσεσθαι πρῆγμα εἶναι. VII. 12. πρῶτον εὗρισκε οἱ οὐ πρῆγμα εἶναι στρατεύεσθαι, conperit prorsus sibi consultum non esse Graeciae bellum inferre. Quae Florentinū imperio mox vetere possessione evertuntur, defendi non debent. WESS.

9 seq. παρα δόξαν --- ἢ ὡς αὐτὸς κατιδόναι) Dare quidem potuerat ὡς οἱ ἔσχε τὰ πρῆγματα οὐκ ὡς αὐτὸς κατιδόναι, pro- ut alibi dedit οὐκ ὡς ἠέλει. Sed ut hic, semel praeterea loquitur VIII. 4. ἐπεὶ αὐτοῖσι παρα δόξαν τὰ πρῆγματα τῶν βαρβάρων ἀπέβαινε ἢ ὡς αὐτοὶ κατιδόναι. VALCK.

13. ἢ δὲ μάχῃ σφείων ἢν ἀπ' ἵππων) Nihil in his mutari oportuit. Ἀφίππων, [quod amplecti non erubuit Gronov.] insuper habito Ionum more, ex ἀφ' ἵππων progenitum fuisse codicum alii declarant. Est illud in pugna equestri probatum. Poëta *Odys.* l. 50. ἐπιστάμενοι μὲν ἀπ' ἵππων Ἀνδρῶν, μάχεσθαι. Cuius exemplo *Philostratus Heroic.* II. 18. p. 690. καὶ Μυραὶ γυναῖκες ἀφ' ἵππων ἐπιμάχοντο τοῖς ἀνδράσι. Sunt praeterea rei equestris rudes et inperiti ἀφίπποι. *Themistius Orat.* XXIII. pag. 285. A. καὶ τῷ ἀφίππῳ (οὐκ ἠδὲ ὄρνι) τὸν ἵππικόν. Atqui *Lydieo* in genere praeter ceteros excelebant, ἱκεύεσθαι ἀγαθοὶ, uti *Noster*, sive *Philopostatus*, quemadmodum *Philostratus Icon.* lib. I. 17. pag. 788. ante quos omnes *Homero* ἱπποκορυσταὶ *Iliad.* K'. 431. WESS.

CAP. LXXX. 4. καὶ ὅτλος συβήγγυσι) *Amni* verum nomen reddiderunt *Clareanus* ad *Livii* XXXVII. 38. et *Leopardus Emend.* VII. 9. neque inpediunt schedae veteres. Accedat *Strabo*, *Herodoti* testimonio usus lib. XIII. p. 928. [p. 626. ed. Cas.] cum de *Ἑρμῳ*, εἰς δὲ καὶ ὁ ὅτλος ἐμβάλλει --- συμπεσιόντες δ' οἱ γριεὶ καὶ ἄλλοι ἀσηκότεροι σὺν αὐτοῖς, εἰς τὴν κατὰ Φωκαίαν ἐκδιδοῦσι θαλάτταν, ὡς *Ἡρόδοτος* φησὶν. Quae Geographi tanto sunt obportuniora, quanto certius nunc adparet, *Medic.* bellissime κατὰ Φωκαίαν πόλιν offerre. *Cl. Reiskius* [et recte ille quidem] συβήγγυσι multitudinis numero pingit. WESS. — De templo *Δινδυμῆνης μητρὸς τῶν*

Στῶν conf. Strab. lib. XII. p. 575. ed. Cas. et Apollon. Rhod. I. 1125. S.

19. μηδ' ἢν συλλαμβανόμενος ἀμύνται) Nimia et paene superstitiosa, qua in Medic. erat vir clarissimus, reverentia in orationem Nostri verbum, toti Graeciae ignotum, ἀμύνται innox, citra dubitationem negligentia librarii prognatum. Ἀμύνσθαι his libris frequens; nec aliubi, ne ab ipso quidem Florent. ad eam formam scribitur. L. Küsterum, acerbius hoc de genere Biblioth. Vet. et Nov. Clerici T. V. p. 409. conquestum, missum facio. Cameli odorem et speciem equum non ferre, sed reformidare, in praelii huius enarratione Xenophon Instit. Cyr. lib. VII. [cap. 1, 27.] pag. 176. E. et Polyaeus Strateg. VII. 6, 6. non praeferierunt. WESS.

24. τῷ δ' ἡ τὶ καὶ ἐπιτελεῖ ἑλλάμψθαι ὁ Λυδός) Parum refert hoc an δὴ τοι praecoptes. [sed istud praetulerit Herodotus.] Ἐπίσθη ἑλλάμψ. placitum olim, merito vir doctus [Reisk.] repudiavit ob c. 153. ἐπ' οὗς ἐπιτελεῖ στρατηλάτην. Addere potuisset VI. 96. ἐπὶ ταύτην πρώτην ἐπιτελεῖ στρατηλάτην. Quae mihi quidem a navibus ad anchoras stantibus, ἐπιτελεῖσαι, repetita non videntur: multo commodius τὸν νῦν ad dictionis complementum adsciscetur. Vide hoc Polybii Exc. Leg. pag. 1108. [lib. XVIII. 28, 11.] δῆλος ἦν, ἐπιτελεῖσαι πάλαι τοῖς κατὰ τὴν Εὐρώπην πράγμασι: et S. Lucae Evang. c. xiv. 7. ἐπιτελεῖσαι πᾶς τὰς πρωτοκλισίας ἐξέρχοντο. In Euripidis Herac. vs. 846. aliud requiritur. Varius enim usus. Quod autem nonnulli praeferunt libri ὁ αὐτός, manifestos ex ὁ Λυδός natales habet, prorsus uti αὐτῶν κόρας fragmenti Autocratis apud Aelian. de Animal. XII. 9. Λυδῶν κόραι genuerunt invitae, monitore I. Rutgersio Var. Lect. II. 1. WESS. — Proprius Herodoto usus verbi ἐπιτελεῖ sequente infinitivo. S.

CAP. LXXXI. 6. δέσθαι βοηθεῖν) Non probo βοηθεῖν, tametsi Ionicae notae. Mox c. 83. δέσθαι βοηθεῖν βοηθεῖν πολιορκούμενῳ. WESS.

CAP. LXXXII. 5. περὶ χώρου καλεσμένου Θυρήας) Vide Io. Meursium Miscell. Laton. IV. 13. Barbesfracium Histor. Foeder. T. I. p. 30. De vocabuli variante scriptura dicere memini ad Diodor. XIV. 44., de eadem Ruhnkentius ad Timaei Lexic. p. 54. [p. 74. ed. sec.] Κυθήρη νῆσος [l. 8.] Gro-

novii explicatione munita salis est. WESS. — Pro τὰ Κέδρηα, quod proprium huius insulae nomen, I. 105. VII. 235. nunc Κυθρήν νῆσος dicere placuit Herodoto. S.

20. Ἀλκίνοω τε καὶ Χρόμιοι) Theseus in Stob. VII. p. 92. ἔπειτο Ὀθρυάδης μεταξὺ τῶν ἀνηρημένων Λακεδαιμονίων, μόνος περιλειφθείς. Ἀργείων δὲ δύο Ἀλκίνορος καὶ Χραμίου. Vitium perspexit Gesnerus, in corrigendo parum aberrans. Fuit, uti hic, Ἀλκίνοω καὶ Χρόμιοι. [Ἀλκίνοω καὶ Χρόμιοι ex mssis edidit Schoen pag. 201.] Plutarchi Ἀλκίνοω Meursius dudum reformavit. De Othryade praeclare Ti. Hemsterhusius ad Lucian: *Contemplant.* c. ult. WESS.

25. σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκροὺς) Frequentatur his in libris συνῆσαι, ubi de rogo rebusque temere congestis sermo est. Hic, tametsi ex mssis, adridere non debet. Valuit ne Othryades, viribus ac sanguine defectus, in unum Argivorum corpora coacervare? Belle Theseus in Stobensi, Ὀθρυάδης πολλοὺς σκυλεύσας, τῶν πολεμίων τρόπαιον ἱστῆσι. Non disparia Chrysermus in Plutarchi *Parallel.* T. II. p. 506. WESS.

28. λέγοντες, οἱ μὲν etc.) Ut alia quaedam Sophoclis et Euripidis, quae legisse suspicor Athenis Herodotum, expressit hunc locum de Phoenissis Euripidae vs. 1471 seqq. ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις, οἱ μὲν etc. Verbum ἔλεγον, ἐλέγχο, supprimitur haud semel in simillimo loco Thucydidis VI. c. 55. ὁ δῆμος ἐν πολλῇ πρὸς ἀλλήλους ἔριδι ἦσαν, οἱ μὲν, ὡς οὐδὲν ἂν τρόπῳ ἔλθοιεν οἱ Ἀθηναῖοι — τοῖς δὲ, etc. Aliis supplementis non indigemus. VALCK.

31. τίλος δὲ, ἐκ τῆς ἔριδος etc.) Nisi Chrysermus [apud Plutarch. I. c.] fallit, Amphychiones, capti arbitri, litem secundum Spartanps dederant. Priorem tamen victoriam sibi tribuerunt Argivi apud Pausaniam X. 9. Vindicarunt et sibi Macedoniae; unde Θυριατικοὶ apud eos στίφανοι, de quibus docti viri ex Athenaeo ad Hesychium. WESS.

37. πρὶν ἂν Θυρίας ἀνασώωνται) Suum Herodotus recepit. [nempe ἂν particulam] Platone in re obvia non uteretur teste; nisi eadem illi in animo atque oculis fuissent: ἔνορκον ἂν ποιηταίμην, ὥσπερ Ἀργεῖοι, μὴ πρότερον κομήσειν, πρὶν ἂν νικήσω ἀναμασχόμενοι etc. in Phaedone p. 89. c. [c. 58.] WESS.

38. οὐ γὰρ κομῶντες πρὸ τούτου) Conturbare orationis seriem γὰρ, non latuit Reiskii solertia. [At neutiquam

turbat, modo in parenthesi posita ista verba cogites. conf. ad I. 24, 17. notata.] Non vidisse illud, saltem sprevisse, *Eustathium* argumento sunt, Λακεδαιμόνιοι δὲ, νικῆσαντες ἐνθεν τὸν (ἔθινρο voluit) νόμον, μὴ κομῶντες πρῶην, ἀπὸ τούτου κομᾶν, ex *Herodoto*, in *Homer.* p. 165, 19. [pag. 125, 5. ed. Bas.] Comam-ne vero ab hac de Argivis victoria Spartani promiserint, dubia in scriptorum dissensu res est, *Plutarchi* praeter ceteros, *Nostrum*, sed clanculum, taxantis, *Vit. Lysandri* principio. Lege *Io. Meursii Miscell. Lacón.* I. 16. atque adde ex *Philostrati Vit. Apollon.* VIII. 6. p. 335. ubi *Leonides κομῶν ὑπὲρ ἀνδρείας*, ut amicis venerabilis et hostibus magis esset terribilis: tum ταῦτά τοι καὶ ἡ Σπάρτη ἐπ' αὐτῷ κομᾷ, μῆτιν οὐδὲν ἢ ἐπὶ Λυκούργῳ τε καὶ Ἰσίδῳ: h. g. iactat se Sparta et gloriatur Leonidā non minus quam etc. *Doctus* interpres a vero aberravit. *WESS.*

42. αὐτοῦ μιν ἐν τῇσι Θυρίαι etc.) De *Othryadae* exitu iterum discordia. *Periisse Perilai*, *Alcenoris* filii, manu *Argivi* ferunt in *Pausan.* II. 20. *Nicander* in culto *Epigrammate* cum *Herodoto* facit *Anthol.* III. 5. pag. 299. [Analect. *Brunck.* T. II. p. 2.] Sed partium patriaeque studio, uti nunc, plurimi olim a tramite auferebantur. *WESS.* — Exstat etiam in totam hanc rem *Epigramma*, quod *Simonidi* tribuitur, in *Anal. Brunck.* T. I. p. 130. *S.*

CAP. LXXXV. 5. ὡς οὐ προσχωρεῖ) *Gronovium* laudo. [προσχ. edentem.] Vide V. 62. VIII. 102. *Amanuensium* in προσχωρεῖν et προσχωρεῖν eminent lapsus, etiam in *Thucydidis* II. 5. *Arceum Sardianam* *Ti. Hemsterhusius* ea luce circumdedit ad *Lucian. Contempl.* c. 9. ut nihil supra. *WESS.*

10. τῇ οὐδὲ Μήλης, ὁ πρότερον βασιλεὺς) Et hoc bene. *Πρότερος*, si valeret, non primum, sed priorem *Croeso* regem signaret, *Scaligero* *Can. Isagog.* III. p. 320. animadvertente. *Eusebius* habet in *Chron.* penultimum *Heraclidarum* regiae apud *Lydos* gentis *Melem*. Sic *Myrsili Candaulaeque* aetatem antevertit proxime. Verum multo hoc antiquior *Meles* in fragmentis est *Nic. Damasceni*. Praeclare de *Dione Chrysost.* Or. LXIV. p. 598. in refingendo regis huius et *Mardi* nomine meritis est *Valerius* ad *N. Damasceni Excerpt.* p. 442. *WESS.*

[11. τὸν λίοντα) Maiuscula *Lionta* dabant superiores editt. quasi proprium nomen esset. Ferebatur au-

tem fabula, catulum leonis ex regis pellice natum esse. S.]

12. Τελμησσίων δικασάντων) Non erant δικασταί, sed coniectores et interpretes portentorum; quae duo coniunguntur a Cicerone de Divin. II. c. 28. qui lib. II. c. 5. Est, inquit, quidam Graecus vulgaris in hanc sententiam versus; Bene qui coniciet; valem hunc perhibebo optimum: Μάντις γ' ἄριστος, ὅστις εἰκάζει καλῶς. Theocritus, Eid. XXI. 82. Ὅς γὰρ ἂν εἰκάζῃ κατὰ τὸν νόον, οὗτος ἄριστός ἐστιν ὀνειροκρίτας. Tametsi non ignorem, σημαίνειν, κρίνειν, γινώσκειν, in talibus etiam adhiberi ab Herodoto; una tamen mutata litera hic libenter legerim; Τελμησσίων εἰκασάντων, ὡς etc. Dio Chrys. Or. XXXIV. p. 414. c. τὰ μὲν τῶν αἰώνων εἰκάζειν θεῶν. Omnis divinationis coniectura nititur, ultra quam progredi non potest: Cicerone de Div. I. cap. 14. Sunt mihi ad manum loca veterum, in quibus τοῖς δικαστοῖς, εἰκαῖα videantur substituentia. VALCK. — Insolens verbi usus originem suspicionibus praebet. Varias Reiskius offert, Miscellan. Lips. vol. VII. pag. 616. praeterque alias διδασκάντων, docentibus, adprobat. Mihi expedita in hoc doctorum acumine omnia non sunt. Ampliabo, donec clarior e mstis lux. Leonem circum arcis muros gestatum spectavi; Apollonius Tyan. Epist. LXXV. cum rixantibus Sardianis, ὑμεῖς δὲ, inquit, ποῶ πεποθότες ἄρα λείοντι πόλεμον ἀσπονδον ἤρασθε; WESS. — Verbum εἰκασάντων tuentur libri omnes, nec satis caussae video cur sollicitetur. Haud dissimili certe verbo ἔγνωσαν in re similima usus est Noster I. 78, 10. S.

[16. καταλόγησι τούτου) τοῦτο malebat Reisk. coll. cap. 144, 11. et III. 121, 6. Sed potuit cum utrolibet casu construi id verbum, neque hic obstant sequentes accusativi, absolute positi. S.]

18. ὁ ὢν δὴ Τριτάτης αὐτοῦ ὁ Μάρδος) Melius οὗτος cum Payio et Reiskio. Confer Xenophontem VII. [cap. 2.] Inst. Cyr. p. 180. ubi nonnulla diversitas. WESS. — Mireris nullo e cod. msto οὗτος citari. Sic sane solet Noster. τοῦτον δὴ ὢν τὸν Ἄττυν, I. 33, 8. οὗτος δὴ ὁ καθαρθῆς, I. 53, 5. ὁ δὲ παῖς οὗτος ὁ ἄφρων, I. 65, 15. et frequenter alias. Pronomini autem αὐτοῦ non erat hic locus. S.

18 seq. τῶν τινα Λυδῶν) τὸν τινα Λυδῶν prave Florentino scribitur. [quem secutus est Gronov.] De Nostri more abunde testabuntur exempla collata in cap. 85. ab [eo-

dem] Gronovio: accedent progressu operis ex mssis plura. WESS. — Vide c. 85, 11. 109, 17. 124, 17. etc. S.

[22. καὶ κατ' αὐτὸν ἄλλοι) Blandiri poterat μετ' αὐτὸν quod et Valla expressit, et post eum alii. Sed vetat librorum auctoritas. κατ' αὐτὸν Gronov. interpretatus est ad eius exemplum. Non repugno: sed videbatur mihi ita dictum, ut istud, μεταδιώκει δέ, — ἀποστείλας τριήρεϊ κατ' αὐτὸν, III. 4, 11. S.]

CAP. LXXXV. [2. τὰ μὲν ἄλλα ἐπισικῆς, ἄφρωνος δέ.) Vide supra ad I. 38, 10. notata. S.]

3. ἐν τῇ ᾧν παρελθούσῃ εὐεστοῖ) Alii codd. formam dant usitatam εὐεστοῖ: inusitatam sui Codicis admirabatur Gronovius. Herodoteam hic fuisse suspicor εὐεστῖ, et in Glossario Herod. primitus scriptum: Εὐεστῖς, (pro Εὐεστῇ, ἢ) εὐημερία, εὐετηρία. — Διργινιανὸς ἄνευ τοῦ σ γραφῆναι: nempe εὐεστῖ, quod habet Aulus Diosem. vs. 358. Ὁφρατίς εὐεστῖ χαίρει ποτιδύμενος ἀνέρι. Schol. τῇ εὐετηρίᾳ. Formas istiusmodi nominum lones adamarunt praesertim: Ἰώνων istum σχηματισμὸν exemplis adfirmat Eustathius Iliad. τ'. pag. 1245, 39. [p. 1180. ed. Rom.] Ultimum eorum est ἡ κτιστός: κτιστὸν, inquit, Μιλήτου Φησὶν Ἡρόδοτος. Leguntur ista lib. IX. c. 96. ληίστύς lib. V. 6. τὴν καταπλαστὸν IV. 75. subministravit, ut alia multa pereximia, Mediceus iste Codex. Prae ceteris Poëtis ista talia frequentavit Callimachus, in cuius paucis reliquiis inveniuntur ἀερακτὺς, διακτὺς, γελαστὺς, μαστὺς, ἀληπὺς, ὀστευτὺς. Horum nonnulla meus attigit Hemsterhusius ad Lucian. [Dial. Mort. VI. 3.] pag. 354. multo plura huius classis praebet Hesychius, quaedam etiam mendosa: Ὠρητὺς vox est nauci, Antimachea fuit πωρητὺς. Ἑσκλητὺς probabiliter scribendum, ubi legitur Ἑσκλητός, ἡ τῶν ἐξόχων ἀθροῖς ἐν Συρακούσαις. Ceterum, si vel Herodoteum est εὐεστὺς, satendum tamen multo frequentius dici εὐεστῶ vel εὐεστοῦν. Democriteam esse vocem omnes norunt [saltim ex Diog. Laërt. IX. 45.] qui has literas tractant; illud non omnes, vocem in tres male distractam apud Stobaeum perperam in verbis legi Democriteis p. 278, 55. .τὰ ἀδικίοντα (τῶν ζῶων) ἀθῶος ὁ κτεινὼν καὶ πρὸς εὖ ἔστ' οὖν τοῦτο ἱδεῖν μᾶλλον ἢ μή. Scribendum, πρὸς εὐεστοῦν. Κακιστοῦν interpretatur Hesychius κακὴν κατάστασιν, ἢ ἀπραγίαν. Aeternitas Antiphonti dicta Ἀικιστῶ, teste Herodot. T. V.

pocr. ἡ εὐστία, Ἐστὼ Archytæ Stobæi Ecl. Phys. p. 81. vs. 8., ἡ ἀποδημία Callimacho apud Suidam Ἀπιστῶ. Ubi vulgatur in Herodoto IX. 84. τῇ ἀπιστοῦ τῆς μάχης, olim legebatur, me iudice, ἀπιστοῦ. Hesychius: Ἀπιστὺς, ἡ ἀποχωρήσις. Formam in ὦ, quod commemini, nullam præbet Herodotus. Sed hæc, fatcor, modum excedunt, argutis istis Graecorum auctorum emendatoribus breviloquis displicitura. VALCK. — ἐν τῇ -- εὐεστοῦ Sequor schedas Ask., alias Mediceis consentaneas. In Glossis Herodoti variatur. In scriptis Remig. εὐεστῶ, εὐνημία: aliae εὐεστία, εὐεστή: cui discordiae commodior dabitur locus. Non esse ab lonum usu id, quod amplexus sum, alienum, Democriti apud Stobæum verbis stabilire in animo fuerat. At illa persanata sunt. Clemens Alex. Stromat. II. pag. 498. Δημόκριτος μὲν ἐν τῷ περὶ τοῦ Τέλους, τὴν εὐθυμίαν, ἣν καὶ εὐεστῶ προσηγόρευσε. Non illi itaque idem atque aliis notavit: sua enim sibi Philosophus vocabula habuit. Nostro congruit Aeschylus VII. c. Theb. vs. 192.

Μήτ' ἐν κακοῖσι, μήτ' ἐν εὐεστοῦ φίλῃ
ἔυνοικος εἶναι. ---

ubi Critici εὐδαιμονίᾳ, εὐνηρίᾳ. Quo usu et Maximus de Elect. vs. 534. WESS. — Maximi philosophi de Electionum auspiciis carmen, quod dicit vir doctus, editum exstat in Fabricii Biblioth. Gr. T. VIII. p. 415 seqq. Vocab. εὐεστῶ apud Aeschylum iterum habes in Agamemnon. 878. S. 12. ἀλλογνώσας Κροῖστον) H. Steph. coniectando iustam huius loci scriptionem adsecutus fuit in Voc. Herodotear. recensione p. 722. [ubi de verbo ἀναγινώσκω agit: et iterum aliquanto post.] et 739. Certam præstant msssti, et Hesych. Ἀλλογνώσας, ἀγνοήσας. Neque abit multum ἀλλογνοῶν in Galeni Gloss. Hippocratis, quo de doctissimi Viri ad Hesych. et Foësius in Oeconom. neque, alia in compositione, ἀλλοφρονίων, ἀλλοφάστων etc. WESS.

15. ὁ δὲ παῖς οὗτος ὁ ἄφρων) Cicero Divin. I. 53. eiusdem generis etiam illud est, quod scribit Herodotus, Crœsi filium, eum esset infans, locutum. Prodigiousum certe, modo verum. Noster non ἄφρων tantum, quemadmodum Xenophon, Nic. Damascenus et Dio Chrysost. atque alii, sed διεφθαρμένον τὴν ἀκοήν, captum auribus c. 38. et κωφόν c. 34. fuisse prodidit. Possunt-ñe ergo ab ipsis natalibus surdi articulatas voces

edere? praesertim nullo divino beneficio, verum ἐπὶ δέους καὶ κακῶν, uti scribit. Merito hoc reprehendit Corn. de Pauw. Habet Plinius N. Hist. lib. XI. 50. semestrem Croesi filium, in crepundiis locutum, quo prodigio totum Lydiae regnum conciderit. At alius is fuit, atque ab hoc diversus, ut belle Harduinus, nisi tamen in portento describendo inter veteres haud constiterit. WESS. — Conf. ad I. 58. 10. notata. S.

GAP. LXXXVI. 7. δις ἐπὶ Λυδῶν --- παιδας) Sic consimilia Nic. Damascus Excerpt. p. 457. in hac pyra tragoedians, sed culpam inhumanitatis a Cyro in Persas amolens, Ctesias nihil de rogo, admiscet tamen prodigiosa multa. Nihil quoque Xenophon. Quae mihi suspicionem adaugent, ex vulgi, mira captantis, fabellis haec profluxisse. ἑκὼν ὁτιώδης, quod sequitur, reddendum Abydeno apud Euseb. Pr. Eu. IX. 41. WESS.

[14. καὶ περ ἐν κακῷ ἰόντι τοιούτῳ) Incongrua sententia est, in quam verba ista vulgo interpretantur: *etsi in tanta calamitate posito, tamen* etc. Quasi vero mirum videri deberet, quod in ea calamitate Croesus dictorum Solonis meminerit! Nihil profecto, magis consentaneum erat, quam ut tunc maxime haec cogitatio animo miseri occurreret. Itaque, quum in καὶ περ consentiant libri, videndum est ne alia notione partigula illa hic fuerit accipienda; v. gr. cum maxime tanta in calamitate versanti. S.]

16. μηδὲνα εἶναι τῶν ζώντων ὀλβιον). Restitui, quod exilio traditum erat, εἶναι, schedis iubentibus. Vide c. 52. et hoc Plinii verissimum N. Hist. VII. 40. Si verum iudicium facere volumus, ac repudiata omni fortunae ambitione decernere, mortalium nemo est felix. WESS.

17. ὡς δὲ ἄρα μιν προσεῖπαι τοῦτο) Potuerat παραστήναι locum tueri, quem et illi Reiskius relictum voluit, nisi msstorum concordia obnixa fuisset. Vide Gronovium. WESS. — Commode Gronov. citat I. 119, 24. ubi vulgatum olim προσάντες idem ac παρυσάντες valet. Sic vero et προσας olim II. 129, 1. i. q. παρυσας. Quibus duobus posterioribus in locis sicut σ literam geminavi, sic et h. I. προσεῖπαι scribi debuit: quemadmodum etiam V. 51, 4. pro vulgato olim προσέειπαι, recte προσεῖπαι libri nostri

dedere. Construitur autem hoc verbum aliàs, ubi de corpore agitur, cum dativo casu; nunc, ubi de mente, cum accusativo. Intelligo autem, minus commode me ista verba his latinis reddidisse, *Hoc ergo sibi proponens*. Rectius *Valla: Quod dictum ubi subiit Croeso. S.*

18. ἐκ πολλῆς ἡσυχίης) Membratam Stephano lectionem, quia dabat et Med. codex, recte restituit Gronovius: niti quoque potuerat Eustathio, qui ad Od. Θ'. p. 319, 23. [p. 1604. ed. Rom.] Ἡρόδοτος, inquit, ἐκπλεγει, δι' τούτοις ἐπὶ χρέον ἀφθουγῆς ἦν, μόγις δὲ πρὸς ἀνενεχθῆναι εἴπει. καὶ πάλιν ἀνενεκάμινόν τε καὶ ἀναστεινάναντα ἐκ πολλῆς ἡσυχίης. Horum priora leguntur I. 116. Quod hoc loco vulgabatur olim, λειποψυχίης, fluxit, opinor, ex interpretamento lectionis non absurdae ἀψυχίης: censeri certe potuit Croesus ante passus animi deliquium, quam ad se redeuntem subierit Solonis dictum. ἡ λειποψυχία, locis a Foësius designatis, saepe dicta fuit ἀψυχία Hippocrati: in locum ἀψυχίης, saltem in πονυχίης, facile mutari potuit ἡσυχίης, quod genuinum iudico. VALCK. — Non audeo damnare tutum tot Codicum et Eustathii proppugnaculo. Puto et Nic. Damascenum in Nostro reperisse. Σιωπῆς δὲ γινομένης, ait Excerpt. p. 461. σσινάξας μύθα, εἰς τρεῖς ἀνακαλείται πάλιν Σόλωνα. Explicationem certe seu paraphrasin huius loci ea praebent. Ἐκ πολλῆς ἡσυχίης, postquam altum erat silentium, sive σιωπῆς γινομένης. Stabilire praeterea Nicolaus lectionem Arch. poterit, sicuti et Aelianus in Eustath. p. 1404, 45. [Od. α'. p. 38, 41. ed. Bas.] haec planissime aemulatus: ὁ δὲ ἀνενέγκατο ἄρα, [ἦγουν ἐκ βάθους ἐξιβόησε] καὶ εἰς τρεῖς ἐκάλεσε τὸν Σόλωνα. [Eudem habes apud Suid. in Ἀννέγκατο.] Adde aliam eiusdem Aeliani, quam adscripsit Berglerus, imitationem Var. Hist. IX. 41. WESS. — Verbum ἀνενεκεῖν et ἀνενέκασθαι apud Suid. in Ἀνενεκῶν, et Hesych. in Ἀννέχθην, exponitur ex animi deliquio (ἐκ λειποψυχίας) se recipere, et vocem edere. Qui verbi usus videtur esse sequioris aetatis: (conf. Indicem nostrum Graec. in Appianum,) unde fortasse apud Nostrum λειποψυχίης pro vocab. ἡσυχίης irrepsit. Apud veteres et Ionicos praesertim scriptores nihil fere aliud, nisi, vocem vel gemitum (ex imo pectore) proferre. Vide Heynium ad Iliad. τ. 314. Apollon. Rhod. III. 465. et 635. IV. 1748. Sic rursus apud Nostrum I. 116, 6. S.

27. ὡς ἤλθε ἀρχὴν ὁ Σόλων) Cl. Reiskius ὡς ἤλθε Σάργος ὁ Σόλ. Verum ἀρχὴν notat olim hic atque alibi. Vide II. 27. et Lud. Abresch Dilucid. Thücyd. p. 714. WESS.

28 seq. ἀποφθαιρισμέναι οἱ. ἀ δὲ ἵππας τῇ αὐτῷ πάντα ἀποβιβήκει οἱ τῇ περ ἐκ. In οἷα si hae literae [οἱ et ἀ] coalescerent, huius quidem loci mihi facilius videretur intellectus ista ratione scripti: οἷα δὲ ἵππας, τὰ αὐτῷ πάντα ἀποβιβήκει τῇ περ ἐκ. τῇ tantum in τὰ fuit mutatum: sed fortasse Codices hic vulgatis meisque coniecturis meliora suppeditabunt. VALCK.

Ibid. ἀποφθαιρισμέναι οἷα δὲ ἵππας, ὥστε αὐτῷ πάντα ἀποβιβήκει οἱ, τῇ περ ἐκ. Varie haec fuerunt tentata. Cl. Abresch sola distinctione veteri scripturae medetur, ante τῇ περ ἐκ. interpungens. Reiskius aut ἀ δὲ ἵππας, εἶπε αὐτοῖς ὡς πάντα etc. aut ἀ δὲ ἵππας, εἶπεν, ὡς αὐτῷ πάντα ἀπ., τῇ περ etc. Laudem merentur, etsi opera male cesserit, viri egregii. Premo historum vestigia cum Abbate Geinozio, [Hist. de l'Acad. des Inscr. T. XVI. p. 69.] cuius ἀποβιβήκει, cum coniecturae [et ei quidem parum felici] debeatur, cauebimus sine damno. Potius foret, si necessitas urgeret, Cod. Ask. ἀποβιβήκει. Verum αὐτῷ - οἱ per imesin, ut alias, pro ἰωντῷ depositum fuit. Vide Abresch dicto loco, et Gronovium. WESS. — Abreschii libro acgre careo. Quae autem Gronovius pro vindicanda scriptura ἀποβιβήκει οἱ protulit exempla ex II. 175, 2. VI. 68, 2. III. 55, 9. III. 72, 28. VII. 125, 2. in eorum duobus prioribus abundat quidem dativus pronominis οἱ, sed nec ἄν his ipsis, nec in ullo ex reliquis, αὐτῷ οἱ idem ac ἰωντῷ valet. Nempe h. l. terminationi verbi ἀποβιβήκει olim superne adscriptae literae οἱ indicabant legi in aliis codicibus ἀποβιβήκει, quam scripturam equidem probavi. Nec vero sperno ἀποβιβήκει: pro quo non est cur ἀποβιβήκει quisquam desideret. Amat Noster plusquamperfectum ponere, ubi perfectum vel aoristum exspectasses: vide I. 84, 22. 79, 8. 122. extr. etc. Quare etiam I. 132, 2. vulgatum olim κατήκει teneri potuerat. Conf. Werfer Act. Philol. Monac. T. I. p. 239 seq. S.

33. καί σθαι τὰ περίσχεα) Obsecutus sum clarissimi viri monitis et cap. 104. lib. V. uti nunc editur. Morantur tamen et nonnihil retrahunt haec c. 191. huius libri, τῶν

περὶ τὰ ἔσχατα τῆς πόλεως ἑαλωκότων. Liberum itaque optandi arbitrium. WESS. — Male τὰ περὶ ἔσχατα olim edebatur: quod et Gronov. incaute, ut ipse fatetur, tenuerat. Nec vero retrahere nos debet alter locus I. 191, 28. ubi οἱ περὶ τὰ ἔσχατα οἰκίσοντες idem valet ac οἱ τὰ περίσχατα οἰκίσοντες. S.

39. κελεῖται σβεννύναι) H. Stephano insultare [quod a Gron. factum] recuso: vidit opinor cod. Rem. cui et pauci alii consentiunt, maluitque leniter fluentem orationem; fortasse iniuria. Solet enim Noster in eo genere varietatem sectari, sicuti saepe numero alii. Conf. V. 103. et Davis. in Cicéron. Tuscul. Disp. I. 24. et Raphel. Obs. ex Herodot. in Ep. ad Galat. 2, 6. ubi tamen aliena quaedam. WESS. — Amat, novimus, Herodotus insolita et subita subinde constructionis mutatione animum percellere lectoris: sed durior haec utique et vix ferenda ἀνακολούθια, cuius nullum simile exemplum mihi occurrit. Nam istud quidem, quod ex lib. V. cap. 103. citatur, commoda orationis distinctione haud parum mollitum videbimus. At enim, si orationis insolentiam merito miramur, haud minus mira nobis videri debuit optimorum quorumque codicum, ac tantum non ad unum omnium, in salebrosam istam scripturam, quae adeo facile caveri poterat, coniuratio. S.

CAP. LXXXVII. 3. δυνάμενος δὲ εὐκλείῃ καταλαβεῖν)

Portus καταβαλεῖν, ut in S. Remig. inest, corrigebat, citra urgentem causam. Si qui tamen ita voluerint, non pugna- bo. Facit scriptionis adfinitas, ut verborum saepe oria- tur confusio, de qua superius c. 46. Haud raro quoque vim patiuntur. Nic. Damascenus Excerpt. p. 449. ὁ δὲ θη- ράτωρ ἐπὶ τὸν δόρυ (ῥομφαίᾱς) καὶ καταλαβὼν ἐσπάραιτι. Salma- sius ad libri sui oram καταβαλεῖν, quo Nicolaus nec clarius distinctiusve loquetur. Mitto alia. WESS. — At verbo καταλαβεῖν, inhibere, coercere, quod alii omnes libri agno- scant, proprius hic locus; et alienum foret καταβαλεῖν. Conf. ad I. 46, 5. notata. S.

4. εἰ τί οἱ κεχαρισμένον ἐξ αὐτοῦ ἰδωμένη) Simile Aristophanē, uti bene Berglerus; Pac. vs. 385. εἰ τί κεχαρισμένον χοίρων οἶσθα παρ' ἐμῶν κατεδουκώς. Ambo imitantur Poetam; Iliad. A. 59. Ceterum S. Remig. κεχορήγηται placere posset, modo Herodotei commatis foret. Tritum usu est Aristotelis, Stra- bonis, atque aliorum, quemadmodum ad Diodoti lib. I. 15. adscripta ostendunt. WESS.

CAP. LXXXVIII. 1. κατίσι τε ἐγγὺς ἰωντοῦ) Scriptor Florentinus erroris reus est. Nusquam in his libris κατίσι, tametsi verbi neque obscurus nec infrequens usus. Quae continuo succedunt, ἀπὲθωμάζῃ τε ὀρέων, Homeri exemplo venerunt Ἰλ. Ω'. 629. Πρίαμον θάυμαζεν Ἀχιλλεύς εἰσορόων etc. WESS.

12. χήματα τὰ σα διαφορεῖ) Sic oportuisse, iam dudum docuit P. Leopardus Emend. VII. 9. Propagatum ex Aldino vitium est, saepius ad hoc vocabulum offenso V. 75. VII. 10. Qui Nostrum versavit, nihil hic desiderabit. WESS.

CAP. LXXXIX. 11. κατίσων τῶν δορυφόρων) Solitarius incedit Arch. θάρρησον. Galeus operam in eius patrocinio abutitur: θάρρησον imprudenti excidit. Hesychius θάρρη, κατίσων, quod ex θάρρησαι, quo de Eustathius in Hom. p. 1008, 47. [p. 1008, 36. ed. Bas.] contractum. Mutuum Cyri Cropsique sermonem Xenophon Inst. Cyri VII. [cap. 2.] p. 181. suo more descripsit. WESS.

CAP. XC. 4. ἀπαρτημένον σὺ ἀνδρὸς etc.) Pareo Codicibus et dialecti consuetudini. Ipse VI. 88. μαθὼν -- ἀπαρτημένους ἔρδει Ἀργιῆτας κακῶς. Eiusdem sunt speciei ἀργιῆταις, ἀρρηται etc. Mox Cl. Reiskius βασιλέως χρηστοῦ ἔργα, coniectura fortasse arbitraria. WESS. — De orationis ἀνακολουθία dictum est ad I. 3, 7. S.

12. ἐπανηλόγησε) Aliena viri doctissimi comminiscantur: legendum ἐπαλλόγησε. Sed hoc dudum praecepit accuratissimus P. Leopard. et quidquid ad illud firmandum dici poterat, Em. VII. c. 9. Atque ita legit hoc in loco Pollux II. 120. nam non attigit τὸ ἐπαλλόγητο, e lib. I. c. 118. VALCK. — In Leopardi partes etiam Reiskius ivit, optimo consilio. Ἐπαλλόγησε, repetiit, eademque ipsa exposuit, quae supra c. 57. etc. atque ita Pollux. Nam ἐπαντιλόγησε, quod illi et Nostro instaurat Cl. Adr. Heringa Obs. Crit. c. 3. p. 25. non convenit et longius deflectit. Bene Philo Iud. de Fortitud. p. 738. d. εἰρηκῶς δ' ὅσα δίδωσιν ὁ καιρὸς, παλλόγοι εἰν ἐπ' αὐτῶν. WESS. — Adsurgo docto Virorum choro ἐπανηλόγησε hic corrigentium; sed in eorundem partes conferre nunc quidem non possum. In constanti librorum omnia scriptura ἐπανηλόγησε, nisi obstare visa esset Pollucis auctoritas, nihil magnopere inerat quod suspectam illam nobis reddere debuisset; nisi fortasse ἐπανηλόγοις maluisses.

Nam, ut ἀναλογίζεσθαι significat *secum repetere, secum reputare et recensere*; (vide, praeter exempla a Schneidero citata, Athen. IX. 382. d. ubi video in lat. vers. a me omissa esse verba ista: hic, ille; omnes nominatim recensui:) sic ἀναλογίζιν, active, *recensere, repetere, particulatim exponere*; velut apud Philonem, (*de Mundo*, p. 1169. ed. Francof.) ubi ait, τοὺς ἰκάστων (μύθων) χρόνους ἀναλογίσασαι, si *singularum fabularum tempora recenseamus*: atque idē fere valebit compositum verbum ἐπαναλογίζιν. Sed quidni perinde, alia verbi terminatione, ἐπαναλογεῖν eadē notione dicere *Herodotus* potuerit? Sic in ἐπανηλόγησι vocalis η, in media voce, fuerit geminatum augmentum, ut in ἡμελλον, ἡθελον, ἡδυνάμην, et similibus. Fortasse vero in praesenti etiam tempore ἐπανηλογεῖν, per vocalem η pro α, dixerit Noster; quemadmodum κατηλογεῖν pro καταλογεῖν, III. 121, 6, cuiusmodi usus vocalis η pro α etiam in communi Graecorum sermone in verbo κατηγορεῖν superest, ex κατὰ et ἀγορεύω composito. Atque ita, nisi satis firmatam, ferendam certe, neque temere mutandam, codicum h. l. scripturam habemus. Nec vero scripturae huic Pollucis auctoritas, solummodo vulgata apud eum lectio, obstat: mssti codices firmant eam potius, quam evertunt. Nam quod *cod. Iungerm.* dabat, ἐπαλλήλογησι, non differt a nostra scriptura, nisi quod N perperam in ΛΑ sit mutatum; quod genus confusionis Bastius, olim noster, attigit ad *Gregor. Dial.* p. 921. Quod vero optimus alioqui *cod. Falckenb.* habebat, ἐπανηλόγησι, id ex alia satis prona confusione natum erat, nempe ex H factum TI. Taceo, ne satis quidem aptum huic loco fore verbum ἐπαλλήλογησι. Hoc enim significaret *iterum dixit, repetiit quae ante dixerat.* (conf. I. 118, 5.) Atqui Herodotus quidem ista in superiori narratione exposuit; non vero Croesus eadē Cyro iam ante dixerat. S.

24. εἰ ἀχαρίστοις νόμοις εἶναι) Ineptiunt cum suo ἀχαριστιῶν scribae veteres, obliti iteratissimae locutionis. Satis hoc *Thucydides* erit, VII. 35. οὐκ ἂν σφίσι βουλομένοις εἶναι διὰ τῆς σφῶν τὸν στρατὸν εἶναι. Similia ex *Tacito* et *Sallustio* stipavit *P. Leopardus Emend.* IV. 23. habet et huc pertinens *Abresch Diluc. Thucyd.* p. 749. Egregie *Clemens Alex. Protrept.* p. 38. ὦ Κροῖτε, - - ἀχαριστός ἐστιν, ἐν προσηγορίᾳ, et plura hinc derivata. WESS.

CAP. XCI. 5. *πύπτου γένιος*) Praeclare *Mediceus*. Idem obsequentem articulum coniectando adsecutus fuerat *Steph. Berglerus*; mirumque accidit, haesitasse in re obvia interpretes. Vide c. 13. et quae docte commentatur *Gronovius*. [Monuit *Gron.* γένια non modo patrem, sed et generatim progenitorem dici; quem idem *Noster* γέντορα, VIII. 157. 1.] Vellem is etiam mox δόλω -- ἐπιστόμενος scripsisset, quod msti certum praestant et sermonis indoles expostulat. *Homer.* Od. Γ'. 215. ἐπιστόμενοι θεῶν ὄμφῃ. *Sophocles Elect.* 973. ἀλλ' ἢ ἐπίσπῃ τοῖς ἑμοῖς βουλευμασι. Verum scripturae haec aberratio in aliis et *Nostro* saepe se obsecrat. *Ati* c. 103. III. 14. 31. 54. etc. *WESS.* — De progenitoribus continetur a *Bellangeo* ad h. l. monitum *Larcherus* retulit, ex Graecorum more ita eos numerari, ut pater censeatur secundus, avus tertius, quartus proavus, quintus abavus. Fuit autem *Gyges* abavus *Croesi*, hac successione: *Gyges*, *Ardys*, *Sadyattes*, *Alyattes*, *Croesus*. S.

10. οὐκ αἶόν τε ἰγύνει) Nihil demuto; οὐκ αἶον, οὐκ αἶα, οὐκ αἶος, in simili re usus sunt frequentis. *Supra* c. 67. IV. 152. VI. 130. Post pauca [l. 14.] *Reiskius* ὕστερον τρισὶ ἔτισι τούτοις; quod Codices si praeberent, attentionem mereretur; nunc edito inhaereo. *WESS.*

23. εἶπε τὰ εἶπε Λοξίης) Neminem offenderent ista si sola legerentur: de *Phallo* agens, ποιῦσι, αἶτ, τὰ ποιῦσι Ἕλληνες. II. 49. *Nostro* tamen loco si prius εἶπε Codicibus abesset, obsequentia censerem adiectum, pristinamque scriptiōnem hanc fuisse: τῷ καὶ τὸ τελευταῖον χρηστηριαζομένῳ (l. c. 55.) τὰ εἶπε Λοξίης περὶ ἡμῶν οὐδὲ τοῦτο συνέλαβε. Postremum *Herodoteum* est, ut et illud: οὐδὲ τοῦτο, --- τὰ εἶπε. Sic I. 89. Κύρῳ δὲ ἱππικὸς ἐγένετο, τὰ Κροῖσος εἶπε: hoc, si bene memini, (quam *librum* inspicere hercle non vacat) corrigi vult *Reiskius* lib. II. c. 51. ἰσὺν τινὰ λόγον περὶ αὐτοῦ ἔλεξαν, τὰ δὲ δόξαται. *VALCK.*

24. ἢ γὰρ δὴ ὁ Κύρος οὗτος ἡμίονος) *Abydenus* ex regis *Babyloni* oraculo de *Cyro*, ἤξει Πέρσης ἡμίονος, in *Euseb. Pr. Eu.* IX. 41. Explanatius, verum ex *Nostro*, *Oenomaus*, *Apollonem* vanitatis et mendacii arguens, ὁ μὲν γὰρ ἡμίονος ἢ ἡμιπέρσης Κύρος, ἢ ὁ μῆρόθεν μὲν ἐκ τυρανικοῦ, πατρώθεν δὲ ἐξ ἰδαυτικοῦ γένους ἡμίονος ὢν ἐν τῷ αἰνίγματι, παρμυφαίνει μὲν τὴν ἐκφυὸν Μρῦσαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄμραντιν μαντικὴν. Namque *Hero-*

doctea innui, Musae iniecta mentio testatur, quam *ἔκρυφον* *fumi plenam* et *insolescentem* invidiose taxat, in Eiusdem *Pr. Evang.* V. 21. Bene de se *Apuleius* *Apolog.* p. 289. *Non video quid mihi sit in ea re pudendum, haud minus quam Cyromaiori, quod genere mixto fuit, Semimedus ac Semipersa.* WESS. — Quod modo praecessit, οὐδὲ τοῦτο συνέλαβε, sic recte *συνλαβὼν* l. 21. non *συμβαλὼν*. Conf. c. 63, r. ibique notata. *συμβαλλεσθαι*, non *συμβάλλειν*, coniectare solet; et ne hoc quidem satis aptum huic loco foret. S.

CAP. XCII. 5. *ἐν δὲ Προνήτης τῆς ἐν Δελφοῖσι*) Laudatissime, verborum asperitatem si praetervideas, et verissime laet. Gronovius. Minervae protemplaris sive vestibularis inter Delphorum numina celebratissima est memoria, quamquam in titulo saepius peccatum. Memini quaedam adponere ad *Diodorum* XI. 14. plura Io. Taylor ad *Demosthenem* in *Aristogitonem* p. 517. [in *Reisk. Appar.* ad *Demosth.* Vol. I. p. 822 seqq.] WESS. — Conf. VII. 37, 7. ibique not. S.

6. ταῦτα μὲν καὶ ἔτι etc.) Cl. Reiskius τῶν τὰ μὲν, facili sententiae decursu. Mirum illud oppido est, concordiam Codicum [l. 8.] constare in *Βραγχίδῃσι τῆς Μιλησίων*, neque dissidere II. 159. Locus uterque doctorum disputationibus iam olim examinatus est, docente ex Symmictis *Philemonis Porphyrio*, [Quaestion. *Homer.* c. 8. Vol. I. *Homeri Barnes.* p. xci seq.] nec negligente Gronovio. Vaticinata quondam illic mulier fuit, ἡ ἐν *Βραγχίδασι* γυνὴ *Χρησμάδος* *Iamblichus de Myster.* II. 11. p. 74. quae insolentiori [apud Nostrum] articulo nihil prodest. Iuvemus *Iamblichum* apud *Stob.* *Serm.* LXXIX. p. 471. ἀδελφαὶ δὲ ταῦτων καὶ ὁ ἐν *Βραγχίδῃ* θεὸς ἐκφαίνει. Dederat ἐν *Βραγχίδῃσι*, ut *Noster*, aut sicuti ipsemet cum *Strabone* et *Pausania* ἐν *Βραγχίδασι*. WESS. — *Philemon* in *Συμμικτοῖς* apud *Porphyrium* l. c. ait: „quum apud *Herodotum* h. l. ἐν *Βραγχίδῃ* (sic apud *Porphyrum* in ed. *Barn.* editur, ἐν *Βραγχίσι* in ed. *Barn.* 1551. utrobique perperam, puto, pro *Βραγχίδῃσι*) τῆς *Μιλησίων* legisset, gnarum se multis librariorum mendis inquinatos esse quum aliorum veterum auctorum tum *Herodoti* codices, in eo fuisse ut cum *Alexandro Cōtyensi* τῆς *Μιλησίων* (sc. *Χώης*, vel γῆς) corrigendum censeret; quoniam graecus nullus scriptor τὰς *Βραγχίδας* in foem. genere di-

cere auderet; postquam vero in eiusdem Herodoti libro II. (c. 159, 10.) simili ratione ἐς Βραγχιδᾶς τὰς Μιλησίων scriptum reperisset, intellexisse se. *Herodotum* Ionum more (quemadmodum illi ἡ λίθος, ἡ κίων, ἡ Μαραθῶν dicunt) foeminino genere, pro masculino, in isto nomine usum esse. Sic ille. Cui opponere quispiam posset, apud eundem tamen *Nostrum* I. 158, 2. codices omnes in τοὺς Βραγχιδᾶς consentire, itemque cunctos I. 46, 11. τῆς Μιλησίνης ἐς Βραγχιδᾶς dare: itaque verisimile esse. etiam h. l. et II. 159, 10. τῆς Μιλησίων scripsisse *Herodotum*, et librariorum culpā in utroque horum locorum revera corruptos codices esse. Quod si quis ita statuit: fuerint utique perantiquae istae codicum corruptelae: nec tamen fuerint ex tanta vetustate repetendae, quantā si *Villoisonum* audimus. Huic enim, nescio quo casu, excidit. ut *Philemonem* illum, e quo ista *Porphyrus* retulit, *Alexandro Magno* coaevum faceret. (vide *Villois.* *Anecd. Græc.* T. II. p. 137. et *Proleg.* in *Homer.* p. xxxiv. itemque *Indicem* in *Anecd.* voce *Philemon*, et voc. *Herodot.*) At ex ipsis verbis a *Porphyrio* prolatis abunde adparebat. aequalem illum fuisse aut etiam paullo iuniorem *Alexandro Cotyensi*, Grammatico, (de quo *Fabric.* in *Bibl. Gr.* IV. p. 379.) adeoque secundo post C. N. seculo vixisse. De *Branchidis* multa *Larcherus* collegit ad *Nostri* V. 36. et VI. 19. Ad id quod spectat de quo h. l. quaerebamus, ita se res habere videtur. Recte ἐς τοὺς Βραγχιδᾶς scribitur I. 158, 2. quatenus *Branchidae* familia fuere sacerdotum, qui templum et oraculum curabant, quod *Didymis* erat in agro *Milesiorum*. Recte vero etiam fortasse et h. l. et II. 159, 10. Βραγχιδᾶι in foem. gen. dicuntur; quoniam ex eo, quod vulgo breviter dicere consueverant ἐς Βραγχιδᾶς πέμπειν, (ut apud *Nostrum* I. 46, 12. et I. 159, 1.) usus invaluisse videtur, ut ipse locus, ubi oraculum erat, Βραγχιδᾶι diceretur, nempe αἱ Βραγχιδᾶι, ut αἱ Ἀθῆναι et similia. Ita quidem *Pompon. Mela* l. 17. *Oraculum Apollinis*, ait, dictum olim *Branchidae*: cui congruit quod idem templum perinde τὸ ἐν τῷ ἐν Διδύμοις, et τὸ ἐν τῷ ἐν Βραγχιδᾷ nominatum legimus V. 36, 15. coll. VI. 19, 15. similiterque apud *Strabonem* IX. 421, c. coll. XIV. 634. c. Denique apud eundem *Strab.* XVII. 814. A. iunguntur ἐν Δελφοῖς καὶ Βραγχιδᾶις, prorsus tamquam duorum locorum nomina. S.

14. ἀντιστασιώτης κατεστήκει) Iure Gronovius ita; in usu tamen verbi, quod sensu activo sumi posse putavit, vere lapsus. L. Küsterus, male dictorum non inmemor, parem illi gratiam reddidit in *Clerici Bibl. V. et Rec. T. V.* p. 407. Taedet haec scribi potuisse. De *Pantaleonte*, Serinus in *Stob.* Serm. XLV. p. 313. quaedam innuit. WESS.

20. ἐπὶ κνάφου ἔλκων) Confidenter hoc suam in sedem reposui: auctores habeo Scholiasten *Herodoti*, qui κνάφος, ut codex mstus ostendit, hic invenit; *Plutarchum*, cuius ἐπὶ κνάφου huc ducit; tum *Hesych.* et *Suidam*, ἅτε ex loco ἐπὶ κνάφου ἔλκων explicantes. [Suidam vide in *Κνάφος*, et *Ἐπὶ κνάφου*.] Non addo, *κναφίου*, in *fullonis officinam*, nec recte verti, nec loco satisfacere. Cur tandem interimendum in *fulloniam officinam* traxit? Nullus-ne ad caedem locus commodior? Bene hoc perspexit, locumque persanavit *Steph. Berglerus* Act. Lips. MDCCXVI. p. 423. Tum *Κ Hemsterhusius* ad *Hesychii* *Ἐπὶ κνάφου*. *Κνάφος*, *carduus* sive *spina* est, qua fullonēs radere vestimenta solent: praeterea tormenti seu carnificinae genus, clavis aculeisque obpletum, ad miseros crudelissime enecandos: "Ὅργανόν τι, ἐν κύκλῳ κέντρα ἔχον, δι' οὗ τοῦς βασανιζομένους κτείνουσι, *Suidas* et *Timaeus*. [in *Lexic. Plat.* p. 160.] Pertinet huc *Platonis X.* de *Rep.* p. 762. ἐπ' ἀσπαλάθων κνάμποντες, *super tribulis lacernantes*, ut viri egregii docuerunt. WESS.

CAP. XCIII. 8. αἱ ἐνεργαζόμεναι παιδίσκαι) Haec et seqq. respicit antiquus *Sophista*, qui *Dissertationes* aliquot *Ethicas* conscripsit, inter *Fragmenta Pythagor.* vulgatas p. 714. Λυδοῖς τὰς κόρας πορνυθείσας καὶ ἀργύριον ἐνεργήσασθαι, καὶ οὕτω γάμιασθαι καλὸν δοκεῖ εἶναι. Hinc etiam manifestum est, cur ad istam παιδισκίων mentionem narrationi suae quaedam de more *Lydiaco* interiecerit *Herodotus*; qui vocem, adiectam a *Sophista*, ἀργύριον, lectori subaudiendam relinquit, quam in simili loco adposuit lib. II. c. 126. eo *Cheopa* scribens devenisse pravitatis, ut filiam voluerit tamquam *prosedam* πρῆσσεισθαι ἀργύριον ὁκόσον δὲ τι. *Corpore* quaestum facientes, *πυπρίσκονται τὴν ὥραν παντὶ τῷ βουλομένῳ*, *Origeni* c. *Cels.* V. p. 260. ἐπὶ μισθῷ (*χρημάτων Xenoph.* *Symp.* p. 523, 7.) τὴν ὥραν ἀπεμνηστεύσασθαι *Eusebio* *Προπ.* IV. p. 162. B. Commode dicuntur ἐνεργαζόμεναι, id est, corpore vel ἐν ταῖς ἐργαζόμεναι: aliter cepit *Clar. Abresch*, *Dil.*

Thucyd. p. 765. [Abresch, quomodo ceperit nescio: mihi videbatur in οἰκῆματι ἐργάζ. coll. II. 121, 99. et 126, 3. ubi quidem in οἰκῆματι] Ἐργάζεσθαι, ἐργάτις, ἐργασία, ἐργαστήριον, de eadem occurrunt opificina. Auctor Orat. c. Neaeram p. 730, 44. ἐταίραν suam nolunt ὄρεῖν ἐν Κορίνθῳ ἐργαζομένην, οὐδ' ὑπὸ πορνόβοσκῳ εἶσαν et p. 731, 57. [Demosth. Reisk. T. II. p. 1354, 22.] Quae venit ob istum quaestum in Aegyptum, venisse dicitur Rhodopis κατ' ἐργασίην Herod. II. 135. Secundum grammaticos et Eustathium ad 'Ιλ. V. p. 1453, 45. [p. 1329. ed. Rom.] Archilochus istius generis mulierem Ἐργάτην dixerat: sed ab istis dissentit Hemsterh. ad Hesych. in Ἐργάτις τὸ πορτίον est Ἐργαστήριον in Attica Lege apud Demosth. p. 736, 105. [p. 1367. ed. Reisk.] et in Alciphronis Epistola, quam vulgavit Abresch. in Addend. ad Aristagen. p. 115. παιδισκίον dixit Nicias, Athen. X. p. 437. f. memorans etiam τὰς δημοσίας παιδίσκας. In Isaei Or. V. p. 58, 13. [p. 134. Reisk. Vol. VII.] Euctemonis ἀπεικονίσματα ἐναντικλήρει συμφικίαν ἐν Πειραιῶι, αὐτοῦ καὶ παιδίσκας ἔτρεφε, meretriciulas alebat conciliatrix: in Orat. c. Neaer. p. 728, 28. [p. 1351. Reisk.] Charisii liberta Nicarete ἐπὶ τὰ παιδίσκας ἐκ μικρῶν παιδίων ἐκτρέφατο. VALCK. — Lydias, de quibus agitur, puellas non ex corporis quaestu pecuniam contulisse; sed praeter istum quaestum opus etiam mercede fecisse, quo maiorem sibi dotem compararent, monuit Heyne in Commentar. Götting. T. XVI. p. 35. Similem isti Lydorum morem apud Cyprios notavit Justin. XVIII. 5. Conf. Clearchum apud Athen. libro XII. cap. 11. ubi videndum an pro τῶν ἄλλων, quod ibi, p. 316. l. 5. nostrae edit. legitur, τῶν δούλων cum Larchero (in Notis ad Herodot.) corrigendum sit. Caeterum apud Nostrum mox l. 13. ὁ Λυδῶν δὲ ἦμος non tam populus Lydorum, quam plebs, reddi debuerat; et sic in lat. vers. rescriptum vestim. conf. I. 196 extr. Et ἀγοραίῳ ἄνθρωποι (l. 8.) rectius circumforanei homines, quam forenses. cf. II. 141, 20. S.

16. καὶ δύο πλέθρα) Gronovio scribendum videtur καὶ δύο πλέθρα τὸ μῆκος: neque enim latitudinis mentionem abesse posse, nec πλέθρα de ambitu recte poni. Contra ea Georg. Arnoldus venit Animadv. c. 29. plethri mensuram altitudini, longitudini, et latitudini saepe admoveeri conmonstrans: nullam quoque iustae proportionis in viri doctissimi emenda-

tione rationem haberi: quod sane vero convenit. Haud scio tamen, an sana hic omnia sint. De stagna Gygaeo Poëta 'Ιλ. B'. 865. et Strabo, [XIII. p. 626. B. et 627. B.] quo teste Caloën postea cognominatum novimus. Referunt huc παλαιὸν γυγάο τε σῆμα in Nicandri Theriac. vs. 633. Critici veteres, forsan, male. WESS. — Nulla subest causa, cur de integritate huius loci dubitemus, si baseos figuram oblongam cogitemus: nempe τὸ ὑψος nunc intelligit longiorum laterum mensuram. Altitudinem monumenti tantam fuisse ait Clearchus apud Athen. lib. IX. c. 31. ut ex quibuslibet Lydiae partibus conspici potuerit. Nam, quod monumentum a Gyge amasiae suae erectum Clearchus narrat, quodque Nicander etiam l. c. spectasse videtur, illud nullum aliud esse recte Larcherus monuit, nisi hoc ipsum de quo hic Herodotus loquitur, et ex eo Strabo l. c. Cuius monumenti reliquias hodieque superesse, ex Chandleri Itinerario idem Larcherus adnotavit. Conf. Heyn. ad 'Ιλ. B'. 865. S.

*CAP. XCIV. 2. τὰ θήλεκ τέκνα καταπορεύουσι) Vitam meretriciam agant erat in Latinis. Verius Thomas, ἐπὶ πορνείαν διδωσι, uti infra c. 196. πᾶς τις - - καταπορεύει τὰ θήλεκ τέκνα. Numos a Lydis repertos Xenophanes in Pollucis IX. 83. itidem prodidit. Adde Eustathium ad Dionysium vs. 840. WESS.

[9. ἐπὶ Ἄρνος] Conf. c. 7, 9. et VII. 74. Adde Adnot. ad IV. 45, 16. De Manes conf. Dionys. Hal. Ant. Rom. I. 27. S.]

Ibid. σιτοδότην ἰσχυρὴν) Herodoti: σιτοδότην (sic recte scriptum legitur supra, c. 22.) ἀφορίαν καρπῶν interpretatur Dionysius Halicarn. A. R. I. p. 21, 33. ubi vs. 38. pro διανείμαντας restitutum videtur, διανείμαντα Ἄρυν ἅπαντα τὸν ὄμιον διχρῆ κλήρους ταῖς μοίραις ἐπιβαλεῖν, ex Herodoto, tradente τὸν βασιλεῖα αὐτῶν (Ἄρυν) δύο μοίρας διελόντα Ἀρδῶν πάντων κληρῶσαι. Herodotea se Dionysius enarrare profitetur; e rerum Lydiarum scriptore probabiliter, quae Galei suspicio est, derivata. VALCK.

12. ἀνεὰ δὲ ζῆσθαι) Etsi non magnum videbitur operae pretium, hoc ex msto elegi: non possum in animum inducere, placuisse Nostro continuam scriptionis et soni in ζῆσθαι et διζῆσθαι, nulla praesertim metri lege cogente, discordiam. Quod recepi, Homeri et Ionum est. Habet

Eustathius in Odys. p. 1774, 31. [p. 564, 50. ed. Bas.] διζη-
ται ex Herodoto, quod nunc II. 38. διζηται. Consentiant
Grammatico tamen Codices Ask. et Arch. Graviter et vere
Democritus, διζημένοιαι τὰ γὰρ μόλις παραίνονται, τὰ δὲ κακὰ
καὶ μὴ διζημένοιαι, ex Stobaeo in Poësi. Philosoph. p. 176.
WESS.

13. τῶν κύβων καὶ τῶν ἀστραγάλων] Corripitur Noster ab
Athenaeo I. 15. [lib. I. c. 33. nostrae ed.] p. 19. A. ob ludo-
rum haec inventa Atyis regis tempore: esse enim ludos
istos multo antiquiores, probatos usurpatosque belli Troia-
ni tempore. De piflae et talorum lusu nota ex Homero res
est: at ubi apud eum tesserarum τῶν κύβων, aut κυβάιας aut
κυβίων mentio? Quarum cum nusquam meminerit, seniori
tempori inventum debetur. Docuit hoc egregie Thomas
Hyde Hist. Aleae p. 112. et Hemsterhusius in Polluc. IX. 97.
WESS.

15. πλὴν πισσῶν] Nullum hic scriptoris lusum [cum
Gronov.] agnosco. Πισσοὺς et πισσὰ usu terunt, non πισύς.
Semper-ne in amanuensium peccatis abscondita ruspabi-
mur? Negatur horum origo Lydis, quod ea Palamedi con-
tribueretur abs omnibus. Sophoclis, Alcides, Gorgiae,
Philostrati hanc ad rem atque aliorum loca Hemsterhusius
antestatus est. Sint-ne vero πισσοὶ calculi tantum, an calculi
tesserarum, animose ante non multos annos disputaverunt
Io. Corn. de Pauw Diatrib. de Alea Vet. p. 57. et Vanni Cri-
ticae p. 270. doctus Auctor. WESS.

25. ἰωντὸν τὸν βασιλέα προτάσσειν) Cl. Reiskius προτάσσειν.
Tu vide III. 89. VII. 65. Dionysius, his usus, de suo libe-
raliter adstruxit plura: Lydum, Atyis filium, uni parti
a patre adsignatum, alteri Tyrrenum ait, Rom. Ant. I.
[c. 27.] p. 21. Λαχούσης δὲ τῆς αἰμαῖ Ἀνδῶ μοίρας τὴν αἰμίαν
τύχην, μὴ ἐκχωρῆσαι. ἐκχωρῆσαι δὲ τὴν ἑτέραν, ἀπολαχούσαν
τῶν χρημάτων τὰ μέρη. Sic, puto, scribere voluit. Venerint-
ne in Italiae oras, atque Etruscorum genti originem Lydi
dederint, quod Nostrum secuti plures litteris tradiderunt,
in magna versatur controversia; de qua Theod. Ryckius
Diss. de Prim. Ital. Colon. [edita cum Holstenii Notis in
Steph. Byz.] c. 6. et Scipio Maffei Hist. Diplom. p. 228.
atque alii. WESS. — Confer quae ad h. l. Larcherus
commentatus est. S.

CAP. XCV. 6. καὶ τριφασίας ἄλλας λόγων ὁδοῦς) Vere dixit. Cyri initia et illustria facta diversis modis per Orientis plagas celebrata fuerunt. *Ctesias*, uti Persicorum fragmenta condoces faciunt, aliam ac *Noster* trivit viam, fateturque *Photius*. Quid *Xenophon* sectatus fuerit, in omnium est memoria. Forsan et suum sibi narrationis genus habuit *Aeschylus* in *Persis* vs. 770. Itaque optio datur. WESS.

8. ἐν ἑταῖς εἰκοσι καὶ πιντακόςια) Haec et quae succedunt *Diodorus* adripuit lib. II. 32. sed minus prudenter et considerate, sicuti ibi commonstratum est. WESS. — *Herodotum*, cum *Ctesia* aliisque, qui Assyriorum imperio (referente *Diod. Siculo*) durationem 1306. annorum tribuunt, in concordiam redigere, post alios doctos viros, (quorum nonnullos etiam *Harlesius* ad *Fabr. Bibl. Gr. T. II. p. 742* seq. laudavit) *Larcherus* studuit in *Notis* ad h. l. Conf. eiusdem *Chronologiam Herodot.* p. 144 seqq. scilicet statuens, *Ctesiam* antiquitatem huius imperii a primis regni primordiis, intra artos limites conclusi, repetiisse; *Herodotum* vero ab eo tempore quo totius Asiae imperio reges Assyriae potiti sunt. *Volney* contra, post longam disputationem, qua *Herodoti* fidem historicam cum ea quae *Ctesiae* tribuenda est, contendit; (*Chronol. d'Herodote*, p. 83 seqq.) ad extremum colligit, (ib. p. 189 seq.) perquam verisimile esse, consulto *Ctesiam*, quo Persis gratificaretur, durationem Assyriaci imperii, cuius in iura Persae successerunt, immanem istum in modum auxisse. Novi quidpiam hic molitus est *G. Bruining* in *Actis Societ. Traiect.* T. II. p. 162 seq. (Lugd. Bat. 1795.) qui, *Ctesiae* mendaciorum nullam prorsus rationem habendam censens, tantum abest ut iusto minorem existimet numerum 600 annorum, quem hic habent *Herodotei* libri, ut multo etiam maiorem esse sibi persuaserit. Scil. pro certo sumens, *Semiramidem* illam, quam *Noster* c. 184. quinque generationibus ante *Nitocrin* vixisse ait, fuisse primam Assyriae reginam, *Nini* uxorem, regni conditoris; quo secum ipse concilietur *Herodotus*, statuit numerum annorum, qui h. l. durationi regni Assyriaci tribuitur, per librariorum sive errorem sive temeritatem quadringentis annis auctum fuisse; scripsisse *Herodotum* ἑτα ἡΔΔ, id est, εἴκοσι καὶ ἑκατόν, annos 200; inde illos fecisse ἑτα

[H] ΔΔ, id est, annos DXX. Cuius quidem inventi laudem non invidemus auctori. S.

CAP. XCVI. 4. αὐτός ὁ Δηϊόκης) Deiocem non praeteriit Polyaeus Strateg. VII. 1. verum vestigiis aliorum insistens. Quaerunt docti viri idem-ne fuerit ac Arphaxadus, cuius in Iudithae historia c. 1. memoria durat, an Phraortes potius, Conringius, Montfauconius, Prideaux: de qua lite Schroërus Orig. Assyr. sect. IV. 5. etc. et Leon. Offerhaus Spicileg. Hist. Chronolog. p. 145. egregie. WESS.

15. ἰσὺς τι καὶ δίκαιος ἦν) Ecce tibi observationem docti viri, Petri Fontein. cui Theophrasti Characterum cultiorem editionem brevi debebimus. Quum de iudice sermo sit, idem est ac, ἰσὺς ἐδικάζει: eadem ratione Homerus, ἰσὺς, et, ἐς μίσην ἀμφοτέρωσι, μὴδ' ἐπ' ἀγογῇ, δικάζειν, Iliad. Ψ. 574. et 580. Si vero animadvertis, pro ἰσὺς Atticos hoc sensu dixisse ἴσος, vix dubium erit, quin Herodotus in mente habuerit illud Solonis, τὸ ἴσον πόλεμον τὸ πικρὸν, laudatum Plutarcho in eius Vit. pag. 85. D. Huc nimirum spectant, quae, paullo ante, [L. 10.] de eodem Deioce, habet, ἐπιτάμνεις ἔτι τῷ δίκαιῳ τὸ ἀδικον πολέμιόν ἐστι: ex quibus tamen verbis vitium, quod illis inhaeret, tollendum est. Quum enim Herodotus manifesto significet, hunc δικαστὴν, probe gnarum cives, ab iniustis iudicibus vexatos, iisdem reddi infensos, iustitiam observasse eum in finem, ne quis erga se, ad regnum adspirantem, odium conciperet; liquet, me quidem arbitro, legendum esse, ὅτι τῇ ἀδικίᾳ τὸ ἀδικούμενον πολέμιόν ἐστι. Neque aliter, in argumento fere pari, Euripides, et ipse Solonis dicti haud immemor, Phoeniss. v. 541. τὸ γὰρ ἴσον νόμιμον, vel potius κοινὸν, ἀνθρώποις ἴθι· τῷ πλείονι δ' αἰὲν πολέμιον καθίσταται τοῦλασσον. Quinimo, huius sententiae ea est cum Historici observatione, modo verba sicuti scopus eius postulat legantur, similitudo, ut in altera exemplar alterius tantum non agnoscas: certe hoc, τῷ πλείονι δ' αἰὲν πολέμιον καθίσταται τοῦλασσον, ipsum illud est Herodoti, τῇ ἀδικίᾳ τὸ ἀδικούμενον πολέμιόν ἐστι. Haec erudite ille in litteris ad me, sed quibus membranae auxilium negant. WESS. — Nec vero etiam membranae auxilio correctoris indigebant. S.

CAP. XCVII. 5. ἔνθα περ πρότερον προκατίζων ἵσταται) De iudicibus, sive illi reges seu privati fuerint, hoc sollemne. Supra c. 17. Μιδας ἀνέθηκε τὸν θεῖόνον, ἵε τὸν Herodot. T. I.

προκατίζων ἰδίᾳ κτλ. et V. 26. Additur dixisse Deiocem, οὐ δὲ καὶ ἔτι, se non ultra iudicaturum: non aliud enim ac δικάσειν, quemadmodum doctissimi viri Sylburgius in *Grammat. Clenardi* p. 431. et H. Stephanus de *Dialect.* pag. 146. monuerunt dudum. In fragm. Philosophi Eusebii apud Stobaeum *Serm.* XLIII. pag. 310. καὶ τοὶ περὶ χρεὶ εἰδέναι πάντα τὸν μίλλοντα ἀνθρώπου καταδικᾶν, ὅτι καὶ etc. perperam et sine ratione Gesnerus καταδικάζειν corrigi iussit. Praeclare Glossae Saffigermanenses: Δικᾶν, ἀντὶ δικάσειν. Ἡρόδοτος δ. οὐ φησι δικᾶν ἔτι. WESS.

13. στήσωμεν ἡμῶν αὐτῶν βασιλέα) Voculam εἶνα suspicabar absorptam a literis proximis, quam solet in talibus adhibere Herod. p. 169, 32. [III. 25.] εἶνα σθέων αὐτῶν. pag. 192, 21. 194, 23. [III. 80. et 85.] δι' εἶνα γέ τινα ἡμῶν βασιλέα γενέσθαι: atque ita scripsisse hoc loco, στήσωμεν εἶνα ἡμῶν αὐτῶν βασιλέα. VALCK.

CAP. XCVIII. 14. τὰ νῦν Ἀγβάτανα κέκληται) Demiror dilectissimis membranibus haud auscultasse Gronovium, quibus recte obsecutus fuit c. 110. et 153. minime vero III. 64. 92. Non placet id consilii incertum. Optime codex Florent. cui alias plures schedae consentient. Medorum regiam hanc urbem veterum complures; in quis et Ctesias, Ἀγβάτανα, teste Stephano Byz. adpellarunt. Nunc quidem in illius Persicis ἔδωκε Κύρος - - Βαβυλὴν, ἐγγὺς Ἐκβατάνων: ipse dederat Ἀγβατάνων, sicuti in Stephani Βαβυλὴν legitur. Opinor latere idem vocabulum in Aeschyli Pers. vs. 927. nam quae de Agdabatis, gente Persica, a Criticis adscripta sunt, fide carent. Sam. Bochartus tituli originem in Arabum sermone invenit et eleganter illustravit Phaleg. III. 14. Culte vero de Aristotelis obscurioribus libris Themistius πλείοσι περὶ ἀρχαίων εἰσι περιβόλοις, ἢ τὰ ἐν Ἐκβατάνοις βασιλεία, Or. XXVI. pag. 319. p. WESS.

18. κολωνός ἐν) Videtur Diodorus II. 13. in urbis situ dissentire, ἐν πεδίῳ, in planitie structam scribens. Ambitum idem XVII. 110. stadiis c. absolvit, et hac parte discors. Athenarum enim amplitudo atque ambitus stadia cc. aequabat, teste Dione Chrysostomo Or. VI. p. 87. c. et illi tamen, ex Nostri finitione, Ecbatanorum magnitudo conveniebat. Quod editur κατὰ τὸν Ἀθηναίων κύκλον, pravum

est. Ἀθηνέων oportuerat; qui quidem naevus in his libris nimis frequens. WESS.

27. δύο δὲ αἱ τελευταῖαι, εἰς etc.) Platoni, horum fortasse recordato, tale aedificia templaque variis coloribus distinguendi genus βαρβαρικὸν εἶδος est. Sic de Neptuni in Atlantide templo: εἶδος δὲ τι βαρβαρικὸν ἔχων πάντα δὲ ἔξωθεν περιήλασαν τὸν νεὼν ἀργύρεα, πλὴν τῶν ἀκρωτηρίων. τὰ δὲ ἀκρωτήρια χρυσεύει. Critiae p. 116. Pertinent huc, quae Auctor de Mundo eleganter commentatus est, c. 6. p. 195. Ed. Vulc. WESS. — Omnino structurae genus isti simile hodieque in multis apud Sinenses et apud Indos oppidis reperiri monuit Caylus in Hist. de l'Acad. des Inscr. T. XXXI. p. 42. S. — CAP. XCIX. 5. δι' ἀγγέλιων δὲ πάντα χρίεσθαι) Vide c. 69. Regiam apud Medos Persasque maiestatem, illique debitam a civibus reverentiam abunde explanavit B. Brissotius de Regn. Pers. I. 27. et II. 91. WESS.

CAP. C. 9. καὶ κατήκοι) Saepe numero vocabulum in Musis recurrit de subditis imperio ac dicto audientibus, raram hac notione. Ecce tibi imitatore Dionem Cassium lib. XLII. 17. p. 515. Ed. N. καὶ γὰρ κατὰ τοὺς τοῖς σφῶν καὶ κατήκοι -- πολλοὶ περινόστουν. Aliis sunt ὠτακουσται, ut in libello de Mundo, cuius interpretes Apuleius non sine quadam cultus elegantia: Sed inter eos aures regiae et Imperatoris scalis [conf. Nostrum, I. 114, 7.] quidam homines vocabantur: per quae officiorum genera rex ille ab hominibus deus esse credebatur, cum omnia, quaecumque ibi gererentur, ille Otacustarum delatione discebat. Ceterum scribi debebat, quod bene addit Reiskius, καὶ οἱ: est enim dandi casus. WESS.

CAP. CI. 1. τὸ Μηδικὸν ἔθνος συνίστησι) Interpretatio Vallae, Deioeces -- solam Medicam subegit nationem, eique imperavit; illa homines etiam perdoctos in historia veteri tradenda decepit. Galeus pro συνίστησι legi scribit in isto συνιστήλατο, atque ita loqui solere Herodotum: observabatur eruditissimo viro κατιστρέλατο, subegit, veterum nulli adeo frequentatum quam Herodoto; apud quem nuspiam invenietur συνιστήλατο, usurpantem τὸ συστρέλαι noto significatu IX. 18. πάντῃ συστρέφαντες (mutari non debuerat) ἐωχρὺς καὶ πυκνώσαντες ὡς μάλιστα. Hoc apud alios frequentius dicitur ξυστραφίντες vel συστρεφόμενοι. Dubium nullum est, quin hoc loco συνίστησι notet in unam contraxit: Deio-

ces τὸ τε Μηδικὸν ἔθνος συνέστρεψε, μόνου τε τούτου ἤρξε: (sic ista leviter retingenda suspicor;) Medos in unam gentem contraxit, atque huic soli imperavit. Ex hac vera, ni fallor, interpretandi ratione [quam quidem perinde vulgata etiam scriptura admittit,] primum manifestum est, cur his continua diversa memorentur Medorum genera, e quibus unam ille fecerit gentem; deinde, quamobrem de filio Phraorte paulo dicat inferius: οὐκ ἀπεχρῆτο (Suidas explicat, ἀρκεῖν ἤρξετο:) μόνων ἀρχῶν τῶν Μηδῶν, ἀλλὰ στρατιωτάμενος ἐπὶ ταῖς Πέρσας κ. τ. λ. Pater Deioces, callidus ille iustitiae satelles, pacis amans, et solos regere Medos contentus, simul atque iustitiae fruendae causa (Cicero de Off. II. c. XII. init.) rex fuerat constitutus, locatim dispersos suos adegit ἐν πόλιν ποιήσασθαι, καὶ τοῦτο περιστέλλοντες τῶν ἄλλων ἥσσαν ἐπιμέλεισθαι. Herod. p. 41, 5. et p. 42, 3. [c. 36, 6. et 98, 11.] Condidit itaque Ecbatana. His denarratis subiungit: Δηϊόκης μὲν νυν τὸ Μηδικὸν ἔθνος συνέστρεψε. Hoc aliis in re simillima saepius dicitur συνώκησε, vel συνέστρεψε. Notae sunt imperantium artes, Thesei, Gelonis, similiumque: de Gelone, unis Syracusis omnia posthabente, Herodotus lib. VII. c. 156. VALCK.

CAP. CII. 10. Ἀσσυρίων τούτους οἱ Νῆον ἔχον) Qui ἔσχον voluerit, etsi urgens ratio desideratur, praesidio non carebit. Assyrios laxiore significatione Noster usurpat, illis ipsos comprehendens Babylonios. Assyriorum itaque alii Ninum, Babylonem alii possidebant, uti c. 178. 185. etc. WESS. — De Nino urbe, ad Tigrin sita, conf. c. 183, 11. et II. 150, 17. S.

CAP. CIII. 4. ἐλόχησε κατὰ τέληα) Turmatim. Adscripserat his Scholiastes: κατὰ τέληα τὰ ἀναλώματα, καὶ τὰ συνδρια ἐν τῇ ἀρχῇ, καὶ τὸ συντελεῖν εἰς τόγμα. Habet ex eo Suidas. [in κατὰ τέλ.] Ultima huc refer, cetera aliorum deferenda. Καὶ κατὰ τέληα καὶ παντοίως προσβάλλοντες VII. 214. et IX. 20. et 22. WESS.

[8. ὅτε νύξ ἡ ἡμέρα ἐγένετο) Vide supra, c. 74, 8. S.]

15. βασιλεὺς ὁ Σκυθίων Μάδους) In obscuro res Scythiae loco sunt: de gentis excursionibus in Asiam plura Iustinus II. 4. 5., quae partim conveniunt, aliena partim sunt. Μάδους Σκυθικοῦ expeditiones et peregrinationes tetigit obiter Strabo I. pag. 106. [pag. 61. ed. Cas.] sed nescio quo au-

ctore eundem *Madyem* regem *Cimmeriorum* fuisse adfirmat. WESS. — Confer *Nostrum* cap. 15. et praesertim IV. 11 seq. S.

CAP. CIV. [1 - 3. Ἔστι δὲ ἀπὸ τῆς λίμνης τῆς Μαυώτιδος --- ἐς Κόλχους τριήκοντα ἡμερῶν εὐζώνῳ ὁδός.) Iusto maior videri possit iste numerus *triginta dierum*; quum praesertim eum terrae tractum, quo inferior Asia cum superiori iungitur, intra *quinque dies* ab homine εὐζώνῳ permeari posse supra dixerit, cap. 72 extr. At hic non de ea parte *Maecotidis paludis* agitur quae *Colchidi* proxima est, sed de ostio *Maecotidis*, et quidem de ulteriore ora illius ostii, ubi *Cimmeriorum* olim sedes fuerant. conf. IV. 11 seq. Caeterum meminimus, ubi de eisdem regionibus agitur, quae *Scythae* dein habitarunt, diurnum iter ab eodem *Nostrum* ducentis stadiis aequiparari, IV. 101, 8. S.]

8. ἡ δὲ εὐζώνος τὸ Καννάσιον ὄρος) Eadem, sed distinctus, IV. 12. VII. 20. *Cimmerii* legerunt oras *Ponti* et per claustra *Caneasae* in *Asiam* iruperunt; *Scythae*, dum profugas insequuntur, a via aberrarunt, perque *Caspiae* portus in *Mediam*, regionem a fugitivis aversam, devenerunt. Lego Th. Sig. *Baierum*, Comment. Acad. Petrop. lib. III. p. 319. WESS.

CAP. CV. 2. Φαμίτιχος) Ita hic. At Φαμίτιχος lib. II. 2. 28. 30. nec constanter tamen. Recurrit prior scriptura II. 151. VII. 7. Quae quidem discrepantia ex pronuntiationis vicinia nata fuit. *Scythicam* expeditionem *Hieronymus* adtigit in *Fabiolae*, *Epitaphio*: Hanc gentem *Herodotus* refert sub *Dario Medorum* rege viginti annis *Orientem* tenuisse captivum, atque ab *Aegyptiis* et *Aethiopibus* annum exegisse vectigal; non sine erroribus, de quibus *Scaliger* in *Eusebii Chron.* p. 83. Τριπρωτίω [l. 4.] non ex genio *Herodoti*, uti visum *Gronovio*, sed e *Grammaticorum* vetere scribendi more venit. Servavit ipse τὸ πρωτίω III. 138. sicuti alibi τὸ πρῶτον, τὸ λοιπὸν, τὸ πρῶτον, quae emendatius utique scripta. Conduxit de genere hoc compluscula *Io. Wasse*, addita in *Dukeri* praefationem *Thucydidis*. WESS.

9. πάντων ἀρχαιότατον ἱρῶν etc.) *Pausanias* I. 14. primos omnium mortalium *Assyrios* *Venerem* *Coelestem* colere ingressos perhibet, ab illis *Paphios* in *Cypro* et *Phoenices*

in Palaestina religionem eius accepisse; hinc venisse ad Cytherios: abduxit doctissimum scriptorem a vero Venus Mylitta, quam ab Assyriis cultam ex Nostri I. 131. et 199. didicerat. Nam quo pacto ab Assyriis, a mari remotissimis, ea superstitio ad Cyprios penetrare potuit? Uraniam istam Venerem Syri Dercetun vocitabant in Diodori II. 4. WESS.

15. ἐνέσκηψε ἡ θεὸς θήλειαν νοῦσον) Ita dederat, uti rei series et Longinus testantur. Scio animos ὁ θεὸς a Gronovio defendi; quo modo, si qui velit, omnibus naevius patrocinium parabitur. Θήλεια νοῦσος quae fuerit, quaesitum ambitione fuit. Ampl. Bouherius totum illi cap. 20. Dissert. Herodot. impendit, spretisque plurium coniecturis, quas recensere nihil adinet, decernit cum Tolle ad Longinum atque aliis, θήλειαν νοῦσον convenire *cuntaminatis* morbo turpium virorum, ut Horatius alicubi, [lib. 4. Od. 57.] sive pathicis. Verum est. Philonem Iud., Dionem Chrysostomum, Herodianum, Clementem Alex., Eusebium, Scholiasten Thucydidis, quibus adiungi poterit Criticus ad Mephaestionis Enchirid. p. 41. circuitu θήλειας νοῦσου id genus descripsisse: neque absurdum erit, si profitearis, Longino honestam eam turpis flagitii descriptionem admirabilem atque ἀμίμητον fuisse visam, qua est sententia viri Atapliisimae. Haud parum tamen metuo, ut Noster Scythia id inputarit. Ahibi certe, cum non dissimile quidpiam exponere vult, hac verborum circuitione abstinere I. 135. usurus, uti opinor, si aperte loqui nollet: huc adde, in Scythiam delatis, uti adfirmat, morbi illud muliebris genus statim fuisse manifestum, quod in pathicis utrumque liquido omnibus adpareat extemplo, non habeo dicere. Accedo potius ad Hieron. Mercurialis opinionationem Var. Lect. III. 7. Hippocratem et Nostrum comparantis. Ille de iisdem Scythia de Aër. Aq. et Loc. p. 293. [sect. 106. et 109. ed. Coray.] εὐνουχία γίνονται καὶ γυναῖκες ἐργάζονται, καὶ ὡς αἱ γυναῖκες διαλέγονται ὁμοίως. Caussam morbi incolas acceptam referre deo, [ait ibid. Hippocr.] sed errare: habere cum suas sibi, verum naturales, caussas. Porro, qui malo tentantur isto, ἐνδύονται στολὴν γυναικίην, καταγνόντες ἑαυτῶν ἀνανδρείην. γυναῖκεσσι τε καὶ ἐργάζονται μετὰ τῶν γυναικῶν, ὃ καὶ ἐκείναι. Denique νοῦσον adpellat, qualis profecto est, et ma-

ribus turpissimus. Atque haec senex divinus eodem fere. quo *Herodotus*, commentatus est tempore; ut dubium non sit, quin eandem uterque rem signaverit. *Noster νοῦσον* θήλειαν vocat; ille, qui morbi eius feminei effectus, quaeque indoles fuerit, declarat. *Herodotus* iratae Veneri, sicuti Scythae irae Deorum, morbi initia contribuit. *Hippocrates* ex artis suae disciplina, superstitione dissipata omni, mali causam vestigat et explanat. Qui quidem discussus ferendus et magni non est momenti. WESS. — Perspecte vir eximius. Plura si quis desiderat, dabunt nonnulla *Larcherus* ad h. l. et *Corayus* ad *Hippocr.* I. c. Exstat etiam singularis *Heynii* commentatio de *Maribus inter Scythas morbo effeminatis*, quos ille cum *hermaphroditis Floridæ* contulit, in *Commentationib. Societ. Goetting.* Vol. I. P. 3. p. 188 seqq. Sed, quod maxime ad rem facit, compertum est nostra aetate, morbum illum, quem muliebrem commodissime *Herodotus* nominat, eodem prorsus modo, quo ab *Hippocrate* descriptus est, in eisdem regionibus, quae *Scytharum* olim fuerant, hodieque (quamquam haud ita frequenter) obtinere. Vide *Reineggs* *topographische Beschreibung des Caucasus*, Goth. et Petersb. 1796. T. I. p. 269 seqq. *Histoire primitive des Peuples de la Russie*, par le Comte *Jean F. de Saxe*, Petersb. 1801. p. 175. *Klaproth*, *Reise in den Caucasus* etc. Halae et Berol. 1712. p. 283 seqq. In *Var. Lect.* ad h. l. adnotare oblitus eram, pro θήλειαν ad Ionismi normam θήλειαν corrigendum censuisse *Koenium* ad *Otagor.* Dial. ion. §. 41. atque sic h. l. edidisse *Schaeferum*. Et sic alibi quidem brevi vocali ε in medio scribitur hoc vocab. ut III. 85, 16. et 20. sed simul per α in terminatione primi et quarti casus: ἡ θήλεια ἵππος, III. 86, 5. τὴν θήλειαν κάμηλον, III. 102, 17. — Ista iam non modo scripta a me, sed typothetae etiam tradita erant, quum a *Boissonnado* meo, Viro clarissimo, qui incomparabili studio, quidquid ad ornandum *Herodotum* nostrum valere videretur, id mecum communicare, aut de eo me monere consuevit, per literas transmissa Notula, ad id de quo hic agitur spectans, mihi traditur, his ipsis verbis concepta: „Παρά δὲ Ἡροδότῳ, ἐνέσκηψεν ἡ θεὸς θήλειαν νόσον, „ἀντὶ τοῦ, ἐποίησεν ἀνδρογύνους ἢ κατεργότας. *Tiberius Rhetor*, „de Figuris, cap. 35. de *Periphrasi*, inedito adhuc, brevi edendo.“ S.

18. τοὺς καλῶνσι Ἐναγρέας οἱ Σκύθαι) Ampl. Bouherius *inoctias*, *piaculo contaminatos*, correxit. Factum non laudo. Obstant membranae. Repugnat scriptor ipse IV. 67. Contra etiam veniunt Scholiastae Ἐναγρές, οἱ ὀπλῖται: cuius explicatio, etsi sit erronea, deceperitque G. Corinthum, vetat mutationem. Amplius robur Hippocrates adderet, modo scripsisset, ut Tollius ad Longinum habet, καλοῦνται δὲ οἱ τοιοῦτοι Ἐναγρές: verum ea Mercurialis est correctio speciosa: Ἀναδρμηῖς praeferunt veteres editi. Confer P. *Leopardum Emendat.* VII. 10. WESS. — In vulgatum h. l. Ἐναγρέας, et in Ἐναγρές IV. 67, 7. consentiunt fere libri: a quo parum abest ἀνδρμηῖς, quod apud Hippocr. (teste *Corayo* in *Notis*, p. 331 seq.) in cod. Reg. 2146. et in ed. Ald. legitur. Quod si, ut probabiliter *Wesselingius* iudicavit, (in *Notis* ad *Glossas Herodoteas*) Scythicum verbum est, frustra sunt viri docti, qui illud ex graeci sermonis norma vel interpretari vel corrigere conantur. S.

CAP. CVI. 4. χωρὶς μὲν γὰρ Φόρων) Reisk. χωρὶς μὲν γὰρ, Φόρον, et mox τὸν ἐκάστοισι: aut Φόρον, ob ea quae statim iterantur. Mihi transitus a plurali ad singularem numerum non displicet. Saepe numero ita utriusque linguae scriptores. Lege *Davisii* adnotationes in *Ciceron.* I. 59. de *Nat. Deor.* WESS. — Ne me quidem transitus a plurali numero ad singularem offendit, sed reliqua sermonis structura: in qua ne illud quidem necesse est, ut τὸ in πόν mutetur; sed, hoc quod quibusque imposuerant; est idem illud tributum, quod exigebant. Nempe structuram orationis non aliter percipere possum, nisi ita, ut per adpositionem iuncta intelligantur haec duo, Φόρον, et τὸ ἐκάστοισι ἐπιβάλλον, (nam sic cum ms. F. pro ἐπιβάλλον scribendum.) et ad horum utrumque referatur verbum ἔπρυσον. Quare non magis χωρὶς μὲν γὰρ Φόρον, quam Φόρον, legi velim: cuius posterioris conjecturae idem *Reiskius* in *Notis* editis merito nullam fecit mentionem. S.

10. καὶ τὴν τε Νῆον εἶλον) Hieronymus in *Chron.* *Cyaxares Medus subvertit Ninum*: ad quae *Scaliger* N^o. mcccclx. p. 85. Fortasse in Graeco conceptum fuit: Κυαξάρης ὁ Μῆδος τὴν Νῆον αἰεῖ, capit, expugnat. Nam procul dubio non subvertit. Quis ergo? Scribit *Noster* c. 178. Νῆον ἀναστάντων γενόμενης, Babylonem gentis regiam et metropolin fuisse: additur

c. 183. *eversam* [certe *expugnatam*] esse a Medis. Quae quidem in Cyaxarem melius congruunt, quam in *Astyagem*, uti *Bouherius* voluit *Dissert. Herodot.* p. 240. [Quod mox ait, ἐν ἑτέροις λόγοις δηλώσω,] *Assyriorum historiam*, λόγους Ἀσσυρίους, composuisse *Herodotum*, credibile fit. Meminit eorum c. 184. altera vice. Perierunt cito. Nihil inde servatum, nisi unum fortasse apud *Aristotelem* fragmentum, *Hist. Anim.* VIII. 1. Nam alia, quae inde arcessuntur, perperam in hunc censum vocantur. Perierunt autem, ut innumera alia, temporum iniuriâ. Qui socorditer atque inepte digestos eos fuisse commentarios, et propterea neglectos, cum *Vignolio Chronolog.* IV. 4, 6. etc. adseverant, talia confidenter obtrudunt, quorum rationes reddere nequeunt. Verum de his in nupera *Dissert. Herodotea* c. 1. disputatum uberius fuit. WESS.

CAP. CVII. 5. ὑποθέμενος δὲ τῶν μάγων τοῖσι etc.) *H. Stephanus* [in Prolegom. de Herod. vocab. et loq. gen.] ὑπερθέμενος, quod c. 108., longe praeferit; a cuius iudicio non dissideo. Ὑπερθεῖν hoc usu in Musis frequens, non illud. Τούτῳ τῷ Γύγῃ καὶ τὰ σπουδαίστερα τῶν πραγμάτων ὑπερτίθω, cum *Gyge* communicabat, l. 8. tum V. 24. VII. 8, 1. Statim μὲν ante *Μανδάνην* [l. 7.] induxi, obsecutus membranâ. WESS.

11. οἰκίης μὲν ἔόντα ἀγαθῆς) οἰκίης alibi recte legitur; sed hic ferri nequit, si vel in Codicibus bonis inveniretur. οἰκία, familia, non potuit οἰκίη dici; semper Ionice scribitur οἰκή. *Herodot.* l. 90. ἰόντες οἰκίης αὐτοῦ Φλαυροτέρης. lib. IV. 76. VI. 55. Lib. II. c. 172. *Amasin* primum habebant despiciatui, ἅτε δὴ δημοτὴν τὸ πρὶν ἔόντα, καὶ οἰκίης οὐκ ἐπιφανέας. Eundem *Hellanicus Athenaei* XV. pag. 680. B. antequam ad regnum perveniret, fuisse scribit ἰδιώτην καὶ τῶν τυχεύων. VALCK.

CAP. CVIII. 7. ἐπίτεκα εὐσαν) Revocavi quod *Alas* eumque secuti expresserant. idque licitum in msstorum dissensu putavi, praesertim ubi scriptor ipse viam monstravit cap. 111, 4. Memini *Damasoium* apud *Photium* p. 561. novae scripturae auctoritatem conciliare videri, ἐπίτεκα εὐσαν τὴν γαμετὴν συνεπήγην. Sed dubia et controversa lectio est, et defendi, nisi metaplasmo declinationis in subsidium vocato, nequit. Nihil simile ἐπίτεκα, quo

Hippocrates pluresque alii fuerunt usi, requirit. Vide doctam T. Hemsterhusii adnotationem ad Thom. M. voce Ἐπίτιξ. WESS.

17. σὺ δὲ ἑαυτῷ περιπίπτῃς) Dubium est, hocce, an σὺ ἑαυτῷ περιπίπτῃς. adscisci debeat; quamquam ego non multum eo distrahor. Varie ponere solent. *Aeschin.* de Legat. Fals. p. 47. Ed. Ald. [p. 311. ed. Reisk.] ὡς ἐγὼ τοῖς ἑαυτοῦ λόγοις περιπίπτω. Io. Chrysostomus T. V. p. 24. B. ἀλλ' ὁ μῦθος αὐτὸς ἑαυτῷ περιπίπτει. et T. VII. pag. 831. c. πανταχοῦ ἢ πλάνη ἑαυτῷ περιπίπτει. Par ratio prorsus est in μηδαιῶς. quod viro Cl. [L. 15.] tantopere placuit. Ecquis enim mortaliū, in ea schedarum discordia, Herodoteum illud esse praestabit? Μηδαμᾶ habet cap. 68. III. 65. atque aliās, μηδαμῇ quoque. Mox [L. 18.] ἐς σιωπῆς servavi, non ignarus defendi veterum locis ἑωυτοῦ posse, patronumque habere in *Miscell. Observ.* T. III. p. 142. WESS. — Quod modo praecessit, ἄλλους ἐλόμενος, id commode *Wyttenb. Select.* p. 351. confert cum illo *Xenophontis*, *Hellen.* III. 1. 2. Κύρον αὐτ' ἐκείνου κημένον ἦσαν. S.

CAP. CIX. [2. ὡς οἱ παρεδόθη τὸ παιδίον κεκοσμημένον τὴν ἐπὶ θανάτῳ) *Valla* ad verbum, *quum ei puer traditus esset ornatus ad necem*: ubi quum haud adpareret, quid hoc esset, ornatus ad necem; clarius *H. Stephanus* reddendum censuit, *quum ei puerulus cum ornatu traditus esset ad necem*: et in eandem sententiam *Gronov.* *quum ei puerulus ornatus esset traditus ad necem*; quam versionem et *Wesseling* tenuit, et *Larcherus* his verbis suo idiomate reddidit, *on remit l'enfant couvert de riches ornemens entre les mains d'Harpagus, afin qu'il le fit mourir*. Quae interpretatio (ut iam olim *Aem. Portus* in *Lex. ion. v. θάνατος* monuit) satis bene haberet, si παρεδόθη ἐπὶ θανάτῳ, non κεκοσμημένον τὴν ἐπὶ θανάτῳ, legeretur. Nempe tradebatur *Harpago* puerulus eo cultu ornatus quo regios liberos mortis caussa (id est mortuos, aut iam iamque morituros) ornari moris erat. conf. c. 111, 16 seq. et 24 seq. rursusque c. 112, 15 seq. et 113, 6. Itaque ad τὴν articulum, cum eodem *Porto*, intelligendum στολήν. sive potius νόσμησιν, scil. nomen ex cognato verbo, quod in proximo est, repetendum. *Sic* VII. 34, 2. ἐγύφουρον -- τὴν μὲν -- τὴν δ' ἐτέραν, scil. γέφυραν. VII. 62, 1. τὴν αὐτὴν ταύτην ἱσταλμένοι, sc. στολήν, id est

σκευήν, quo vocab. continuo dein utitur. VII. 84, 3. τὴν αὐτὴν (sc. σκευήν) ἰσκειασμέναι. Pro quo VII. 72, 6. αἰτ τὴν αὐτὴν ἔχοντες: ubi, quoniam ἔχοντες eo loci idem ac ἰσταλμένοι aut ἰσκειασμένοι valet, pariter στολὴν αὐτ' σκευὴν intelligitur. In Aristoph. Ran. 192. νειναμάχῃς τὴν περὶ κρεῶν, sc. μάχην. Sic κρίνεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, scil. κρίσιν vel δίκην, et similia multa apud optimos quosque auctores. Sic vero rursus apud Nostrum, quoniam δῆσαι ἐπὶ θανάτῳ IX. 37, 6. sonat vincire mortis causa, in vincula coniicere supplicio destinatum, similiter etiam ἔδῃσι (σφίσι) τὴν ἐπὶ θανάτῳ (scil. δέσιν) habemus III. 119, 10. et τοὺς ἄλλους κατέδῃσαν τὴν ἐπὶ θανάτῳ, nempe δέσιν, V. 72, 23. Neque me fugit, ad τὴν articulum aliàs etiam subinde nomen ἔδῃν intelligi; nempe cum verbis praesertim quae mittere, ducere, aut proficisci significant: (conf. I. 67, 12.) sed non idcirco equidem dixerim, in verbis ex V. 72. modo citatis praegnans esse verbum κατέδῃσαν, intelligendumque κατέδῃσαν ἀπάγοντες τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἔδῃν, quod Viro docto excidit in utilissimo libello scholastico, quem Attica inscripsit, p. 341. ed. sec. S.]

3. ἵς τὰ οἰκία) Verum id est: ut ἦις ἵς τὰ οἰκία cap. 119. Saepe tamen operarum delicto depravatur, quem ad modum principio eiusdem capituli ἦις ἵς τὰ οἰκία, ubi Arch. οἰκία. II. 129. εἶναι ἐν τοῖσι οἰκίοις τέκνον. III. 148. προῆγί μιν ἵς τὰ οἰκία. Quae quidem et alia similis generis ad eandem formam ex msstis redire debent. Vide Gronov. II. 66. WESS. — Nempe II. 66, 17. recte Gron. οἰκίοις ex ms. Med. restituit, cui et alii libri adsentiuntur. S.

[11. συγγενής ἔστιν) Adhaesit, litera e superioribus edd. Rescriptum ἔστι velim, ut alibi: et sic h. I. noster cod. Pa. Conf. Var. Lect. ad Prooem. l. 4. S.]

CAP. CX. 3. νεμάς τε ἐπιτηδεύατας νίμενται) Multum se hic aestuasse fatetur Cl. Reiskius, tandemque huc venisse, ut ἀνεπιτηδεύατας, pascua maxime horrida, reponeret. Pepererunt fortasse hos fluctus montes θηριώδιστατοι, qui utique boum pasturae minime conveniebant. At pascua erant ad montium radices, ut statim traditur: ad eas autem plerumque herbidi irriguique agri, bubus pascendis egregii: hinc et pagus illic, hominum celebritate notabilis, c. 114. Posses. si innovatione locus indigeret, ἐπιτηδεύα-

ra ex Aldo recipere et bubulci sollertiam intelligere. *Hezychius*, Ἐπιτηδείως ἐπιμελῶς. Vide II. 153. WESS. — Quidni pascua intelligamus ad id, de quo nunc agebatur, maxime idonea? S.

8. τὴν γὰρ κύναι καλέουσι Σπάνια Μῆδοι) Eadem-ne Medorum et Persarum fuerit dialectus, non liquet. In reliquis Persicae linguae nihil doctissimi viri G. *Burtonus* et *Hadr. Relandus* invenerunt congruum. Confer huius *Diss. de Vet. Ling. Pers.* p. 245. et illius *Asiæ. Ling. Pers.* pag. 97. *Iustinus* I. 4. de caussa nominis Spaco lepidas admittitur fabellas, ex Trogi libris derivatas. WESS.

12. πρὸς Σαπείρων) Credo Florentiae non aliter scriptum, etsi super ea re silentium. Codex *Ask. et Vallia* idem obtulerunt. *Σαπείρων* Aldi et *Editt.*, si littera detrahatur; *Σάπειρος* dabit, quos Colchis confines, memorant *Orpheus Argon.* vs. 755. et *Apollon. Rh.* II. 397. atque ex illis *Stephanus Byz.* In Nostri Musis modo *Σαπειρῶ* III. 94. modo *Σάπειρος* IV. 57. contra tabulas tamen. Melius I. 104. VII. 79. WESS.

20. ἐπορῶν -- διατέταγμαι ἐν αὐτῷ.) Nimium tribuitur Medico. Quia de militibus eorumque acie διαταχθῆναι frequentatur, propterea-ne uni negabitur? Apostolus *Paulus*, οὕτω ἢ διατεταγμένοι; *Act. Ap.* xx. 15. Servus ἐπέλθῃ τὰ διαταχθέντα αὐτῷ *Luc. Evang.* xvii. 9. Haec sufficiunt. Alii in composito amplius quam simplici esse adfirmabunt, neque illis pertinaciter obloquar. WESS. — De re, quae hic agitur, conf. c. 112, 6. 115, 11 seq. et 116, 23. S.

CAP. CXI. 4. ἐπεὶ ἐξ εὐῶσα πᾶσαν ἡμέραν prave explicatur quae per totam diem parturierat, pulcre monente Cl. *Abresch* *Diluc. Thucyd.* pag. 583. WESS. — Recte vero Vir doctus, cuius partus in dies expectabatur: et aut sic, aut de die in diem, in lat. vers. repositum velim. Sic VII. 205, 5. προσδύμιοι πᾶσάν εἰσι ἡμέραν, quotidie (sive, in proximum quemque diem) expectantur: et plena dictione, ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν, VII. 198, 3. S.

8. ὅτι οὐκ ἐνθάδε ὁ Ἀρπᾶγος μεταπέμψατο) Recte post pauca [L. 10.] hunc in modum *Gronovius*; sequor exemplum, schedarum parens imperio. Est autem omnis haec oratio cultissima et rusticae simplicitati mirabiliter apta. WESS. — Utrobique edd. ante *Gron.* μεταπέμψατο dabant;

idque priori loco (l. 8.) tenuit Gron. ubi cum plerisque mssis μεταπέμψατο primus Wess. edidit. Posteriori loco, (l. 10.) de quo in Var. Lect. oblitus eram monere, idem Gronovius, suum codicem, ut ait, secutus, μεταπέμψατο primus edidit, idque tenuit Wess. ubi quidem (ut idem Wess. adnotavit) codd. Ask. Arch. et Paris. duo (nostri Pb. Pc. Pd. et cod. F.) in μετεπέμψατο cum vet. edd. consentiunt. S.

9. ἐξ ἀέλπτου ἰδοῦσα) Appianus Punic. p. 104. [c. 104, 3.] καὶ αὐτὸν ἡ στρατιὰ μακρόθεν ἰδοῦσα ἐξ ἀέλπτου. Similiter pag. 117. [c. 116, 13.] Sophocles aliter Aiac. 727. ἐξ ἀέλπτων Αἰας μεταγινώσκει. Aeschylus quoque Suppl. 362. Ἑσυχίου Ἐξ ἀέλπτους hinc docti viri corrigunt, sed frustra, uti bene in litteris ad me Cl. Alberti. Legendum enim ἐξ ἀελπίδος, quo Archilochus apud Heraclid. Pontic. p. 412. Ed. Galei tititur. WESS.

13. ἐς δεσπότας τοὺς ἡμετέρους) Cogor saepe minuta venari. Quid facias, ubi talem se silva dat? Abigunt Florentiae hinc et c. 112. δεσπότας, et retinuerunt τὸν δεσπότην c. 11. Non sibi constant, fateor, in productione vocis descriptors, sed culpa ipsorum est. ἐξηγητίας vidimus cap. 78. Manarunt eodem ex fonte Ἀρισταγόρης, Ἀρισταγόριον, Ἀρισταγόρεα: Καμβύσης, Καμβύστω, Καμβύστα, quod in Ἀστυάγης codex Arch. sollicitè observat. WESS. — Cap. 129 extr. in δεσπότας consentiunt libri omnes. S.

CAP. CXII. 10. εἰ δὲ πᾶσα γε ἀνάγκη) Ita adsolet: πᾶσα ἀνάγκη ἐστὶ ὕσαι II. 22. et 35. IV. 179. V. 52. etc. Sophocles Elect. vs. 1527. Plato in Phaedro p. 243. D. πολλὴ ἀνάγκη in Eutyphr. p. 7. D. Itaque γὰρ interpositum pluribus in mssis citra sententiae damnum rescatur a Viro Clarissimo recte. Saepe tamen apud alios πολλή γ' ἀνάγκη, poëtas in primis, de quibus Valcken. in Euripidis Phoeniss. 1668. WESS. — Equidem, cur abiiceretur particula et perapta huic loco, et plerorumque ac probatissimorum codicum auctoritate firmata, non satis causae vidi. S.

CAP. CXIII. 9. τῶν τινα πρόβοσκων) Hinc in Aem. Porti aliorumque Lexica receptum fuit πρόβοσκος. Usitata vox αἰγοβοσκῶν facile potuit in illam deflecti. VALCK. — Per utique rarum est πρόβοσκος de pastore, sicuti et πρόβοσκμα, quod in Philon. Iud. Legat. p. 993. D. Verum hoc

naevo obsitum atque in προκόσμημα vertendum docuit Kühnius ad Diogen. Laërt. Praefat. Illud movere non audeo. Accedit proxime αἰγασοκῶν vocabulum; sed metuo, ut τὰς βουκολίας bene conveniat. WESS.

CAP. CXIV. 6. οἰκίας οἰκοδομεῖν) Una mutata litera οἰκονομεῖν refingit Cl. Pauw: neque enim eum, qui sibi δορυφόρους atque ὀφθαλμὸν eligebat, οἰκονόμους omisisse: habuisse praeterea Persarum reges μελεδωνεύς τῶν οἰκίων III. 61. quibus aedium et rei domesticae cura erat. Hoc verum; notum quoque οἰκοδομεῖν, οἰκοδομίαν, et οἰκονομεῖν permisceri apud Philon. Iud. de Fortitud. p. 740. c. et in Paullina ad Timoth. priore c. 1, 4. et saepius alias. Neutrum tamen adigit, ut eam in sententiam eatur. Ludus puerorum describitur, quorum esse

Aedificare casas, pllostello adiungere mures,
ludere par impar, ---

monuit Horatius II. Sat. III. 247. et experientia testatur. WESS.

8. τὰς ἀγγελίας ἐσφείρειν) Difficilis electio. φέρειν et ἐσφείρειν ἀγγελίας usus admittit: illud latius se porrigit; hoc eius proprie, cui in aula ἱσαγγελίος titulus, quique ad regem deferrebat quae nunciabantur. Vide Lucianum Deae Syr. c. 25. Heliodorum X. p. 491. et Gronov. [Commode ad III. 77, 7. provocat Gron. Et verisimilius est, a nonnullis huc omissam fuisse praepositionem, quam ab aliis suo arbitrato adiectam.] Βασίλειος ὀφθαλμὸν multa in luce posuit Brissonius Regn. Pers. I. 190. WESS. — Conf. Adnot. ad c. 100, 9. S.

14. περίσπει) Nihil demuto. [Vide Var. Lect. ibique ubi iterum Arch. nominatur, Ask. corrige.] Voluit Arch. scriba περιῖπει, ut supra c. 73. quo de P. Leopardus Emend. VII. 8. Bene etiam [l. 15.] habet μετῖθη, ubi in Arch. insignis adparet aberratio, nec ab ea immunis Vindob. cui in animo μετήχθη fuisse videtur. WESS.

CAP. CXV. 7. αἰκίη τοῦδε περισπίῃ) Sic I. 73. et III. 160. ubi αἰκίη, uti hic, Arch. ex scholio, e quo et id descendit, quod in Vindob. Placere potest Aldi αἰκίη, ut προμηθίη I. 88. III. 36. in Vindob.; verum Aldus in isto vocabulo varius est. Statim [l. 9.] malui ἐγὼ δὲ ex Arch. quippe significantius. Plutarchus in Praecept. Reip. ger. p. 811. c.

ἔχει δὲ ἀνάγκην --- οὐκ ἑμαυτῷ γέ φημι ταῦτα οἰκονομεῖν, ἀλλὰ τῷ πατρίδι: ita, enim dederat, non οἰκονομεῖν. WESS.

[15. ἀδὲ τοι πάριμι.] Videndum ne in aliis etiam codicibus, sicut in nostris, ὅδε τοι scriptum reperiatur: quod gallice diceret, *me voici tel que je suis.* S.]

2. CAP. CXVI. 1. τὸν Ἀστυάγεα ἑσθι) Ad eum modum VII. 46: ἑσθλὲ γὰρ με λογισάμενον: namque ita Io. Stobaeus et scripti codices. Verum isto de genere uberrime docti viri, T. Hemsterhusius in Lucian. T. I. p. 26. et Valken. ad Euripid. Phoeniss. p. 464. Satis vero demirari non queo Gronovii acumen, quo προσφέρεισθαι ἑδ. ἐς αὐτοῦς [l. 3.] tanto paratu defenditur. Potest-ne hoc pertinere ad Cambysem et Xerxen? qui longe aberant, nec quorum ulla in Cyri hac agnitione praevertit mentio. Bonus Astyages toto corporis filo et vultus lineamenti sibi puerum respondere opinatus est. Qua quidem in re et Iustinus [I. 5. 4.] adhaeruit, et sibi senex quid dedit. Redeat ergo suam in sedem, unde deiecta vetus est lectio. Mox [l. 4.] cum Reiskio mallem ἐλευθεριώτερον, homine ingenuo magis quam servo dignior. Atque ita Portus quoque. WESS.

9. ὅτι σι καὶ τὸν παῖδα etc.) Optime Gronovius ex Medic. cui solens paria facit Ask. Quam longe vero abs recto illud μυνόθεν! [l. 15.] Paene succenseo schedis Florent. quae imprudentem in haec praecipitia truserunt. Si quid mutandum, μυνωθέντα δὴ ex eo libro et Arch. sumi levi auxilio poterit. WESS. — Immo, si quid mutandum, τι ἐσθλόν, quam δὴ vel δι, mallem. S.

15. μυνόθεν τὰδε) Nonnunquam dubites, serio-ne Gronovius de membranis loquatur Med. an lectoribus illudat: sed nimis frequentia clarissimi viri peccata avitis meritis sunt compensanda. Hoc quidem considerandum non est, ferri, ne possit μυνόθεν: nam nihil est absurdius cogitatu: verum illud, an forte scripserit Herod. non μυνωθέντα τὰδε, verum, quia brevis est quaestio, μυνωθέντα δὴ αὐτὸν ἔφετο ὁ Ἀστυάγης, κῶθεν λάβοι τὸν παῖδα καὶ τίς εἴη παρὰ τοῦς; VALCK.

19. ἀγόμενος ἐς τὰς ἀνάγκας) Diodorus τοῦ Δάμωνος ἀπαγομένου πρὸς τὴν ἀνάγκην T. II. p. 555. [in Excerpt. Peirese. p. 245.] ad supplicium. Τὰς ἀνάγκας, tormenta, quibus bulbo verum exprimere constitutum erat, vocat Noster. Quo usu saepe Polybius, Philo Iud., Iosephus, et, ne alios adiungam, Diodorus III. 14. ubi adnotata vide. WESS.

[21. κατέβαινε ἐς λιτάς τε, καὶ συγγνώμην ἰωυτῷ κελεύων ἔχειν αὐτόν.) Priusquam κελεύει Schaeff. edidisset, similiter *Wyttenb.* (Select. p. 351.) aut ἐκέλευεν corrigendum censuerat, aut κελεύειν tenendum. „Recepto κελεύων, inquit, antecedens τε καὶ delendum, certe repudiandum.“ λιτάς τε καὶ οἰμωγὰς coniectaverat Reisk. Immerito vero doctos viros offendit istud κελεύων, in quod optimi quique codd. consentiunt. Verbum καταβαίνω ista notione constanter cum participio construitur, l. 90, 15. 118, 5. l. 94, 5. Igitur repetitum intelligendum verbum, καὶ κατέβαινε κελεύων. S.]

CAP. CXVII. 6. τέω δὴ μόρω τὸν παῖδα etc.) Αἰδινὸν τρέπω praesidium habet V. 47. Δοριεύς μὲν νυν τρέπω τοιοῦτῳ ἐτελεύτησε, sed infirmum. Non adsurgit ad vim atque elegantiam vocis dudum probatae, plurimumque munitae auctoritate, et statim [l. 25.] iteratae. In superioribus nonnulla auctum et mutatum ivit Cl. Reiskius, quae peti ex *Miscell. Lips.* T. VII. p. 618. poterunt. WESS.

20. ἢν μὴ τὰδε ἐπιτελῖα ποιήσῃ) Non infrequens illud. Tale Hippocrateum in Iureiurando, Ὁρκὸν οὖν μοι τόνδε ἐπιτελῖα ποίεοντι -- εἴη ἐπαύρασθαι καὶ βίου etc. et *Melissae* in *Epistol.* ad *Cleareten* inter *Pythagor.* *Fragm.* p. 749. *Galei*, ἀρίσκειν τῷ αὐτᾷ ἀνδρὶ, ἐπιτελέας ποιῶσαν τὰς ἐκείνων θελήσεις. Sunt in *Procopio* non dissimilia. quibus hunc locum nego. At abstinere haud queo ab his *Pempeli* apud *Stob.* *Serm.* LXXVII. p. 460. Πᾶς δὲ νόον ἔχων -- διδιέτω γονέων εὐχὰς ἢ κατάρας, εἰδὼς πλεύνεισι πλεονάκεις ἐπιτελέας συμβεβηκυίας. Sunt enim officii in parentes plenissima. Quod vero in *Arch.* legitur [l. 25.] καὶ ἐῖδον, illi patronus foret *Homerus* Ἰλ. Γ'. 408. καὶ ἐφύλασσε, i. e. αὐτόν, et crebro aliàs, nisi in metu essem, ne imprudenti exciderit librario. Hic quidem ad sententiam non requiritur, egetque alio fulcro. WESS.

CAP. CXVIII. 2. κρύπτων τὸν οἶνον ἐνείχεε χόλον) An hic forte legerat *Eustath.* πνέζων -- χόλον? alibi certe nuspiam occurrebat locus, cui congrueret illud, quod ad Ἰλ. α'. p. 40, 50. Ἡρόδοτος, αἶτ, τὸ, χόλον καταπίψαι, χόλον πίεσαι φησίν. VALCK. — Advertit olim H. *Stephani* animus ἐνείχεε, neque inmerito: maluit ἐνείχε, ut VI. 119. [Steph. in *Proleg.* de *Herod.* voc. et loq. gen. p. 2.] cui et ego primas darem, si per *Codd.* liceret. Venit quidem insolenti vocabulo *Portus* auxilio, nec opem negavit

Gronovius. Si tamen verum amamus, ἀποβιβήκει, κεραιήκει, ἐγγύθει etc. nihil iuvant, quippe temporis alius. *Hortus Adonid.* in ἱερύθειν: οἱ Ἰωνες τὴν τοῦ ὑπερσυντελικοῦ τὴ διόθουσαν ἐν τρίτῳ προσώπῳ εἰς τὴ διαλύουσι. WESS. — Si proba est scriptura ἐνίχθαι, fuerit olim rarior quaedam verbi forma ἐνιχίω, idem valens ac ἐνίχω vel ἐνισχίω. Similiter quidem et συμβαλλίω dixit Noster pro συμβάλλω, et σνίομαι pro σίνομαι, aliaque talia. S.

9. οὐκ ἐν ἐλαφρῷ ἐποιήσατο) *Arch.* ἐλαφρῶς scholion est. Dio Cass. XXXIX. p. 114. Pompeius οὐκ ἐν ἐλαφρῷ τὸ πρᾶγμα ἐποιήσατο: et LVIII. p. 714. ὁ Τιβήριος οὐκ ἐν ἐλαφρῷ τὸ πρᾶγμα ἐποιήσατο. Quod post pauca [l. 13.] ex *Med.* inculcatum est παρ' ἐμοί μοι, non antecellit pristino. Reliqui tamen. WESS. — Mihi hoc praestare videbatur alteri. S.

CAP. CXIX. 12. εὐτυκτα δὲ ποιησάμενος, εἶχε ἱοίμα) Opinor in his ἱοίμα abundare. Non me fugit ex lib. III. 123. καταδύσας δὲ τὰς λάρνακας, εἶχε ἱοίμας. Sed eius alia ratio. Hic satis utique erat εὐτυκτα. Suidam audiamus. Εὐτυκτα παρὰ Ἡροδότῳ, ἀντὶ τοῦ ῥάδια, ἱοίμα, εἰργασμένα, καλῶς κατασκευασμένα. Quae ille mutua sumsit ex Nostri Scholiaste. Hesychius praeterea Εὐτύκισον, εὐτυκτον εἶχε, ἱοίμας: cui quidem illud adlubuit ipsum, quod ob oculos est, visumque est non aliud ac ἱοίμας. At quid multa? rem certam praestat Codex *Arch.* suspectum vocabulum exilio damnans. WESS. — Potuit scriba codicis *Arch.* (nam sic etiam in nostra *Var. Lect.* scriptum oportuit, ubi nescio quo casu *Pass.* irrepsit) vocab. ἱοίμα, quod abundare censeret, omittere; potuit vero etiam fugitivo calamo praetervolare. Scholiastae vero idem vocab. ex hoc ipso loco adscivisse videntur. Utut sit, exilio damnatum nolim vocabulum huic loco peroptum: in promptu, in parato habuit. Neque copia sermonis offendere nos in Herodoto debet: similiter c. 125, 11. αἶτ, καταεργασμένον δὲ τούτου, καὶ ἰόντος ἱοίμου. De accentu huius vocabuli, ex Ionum et veterum Atticorum usu, dictum est in *Var. Lect.* ad c. 10, 2. Conf. Bast ad Gregor. Dial. p. 21. S.

Ibid. ἐπὶ τὴ iustum est. Gronovium vide ad II. 52. [ubi ille ad II. 134, 16. et III. 45, 9. et ad Porti Lexic. ion. provocavit:] et *Eustath.* in Homer. p. 1158, 39. WESS. — Quem locum ex *Eustathio* citat vir doctus, (qui est ex Herod. T. V.

p. 1215, 33. ed. Bas.) is huc nihil facit. Nam ibi quidem monetur, pro *ἄρα* et *ἔπειτα*, quae deinde sonant, ionice *ἄρᾱ* et *ἔπειτᾱ* dici: at *ἐπὶ* τε, quod huius loci est, per pleonasmum τε particulae, idem quod *ἐπὶ*, postquam, valet. Vide Gregor. Dial. ion. §. 26. ibique Koenium. S.

15. *τράπεζαι ἐπιπλέαι*) Bene mssti; sicuti et *μηλείων κρεῶν*. Solet certe Hippocrates, quoties ovillae carnis requiritur usus, non aliter loqui. Loca, si desiderentur, signabit Foëssii *Oeconomia*. Ceterum inmanibus his et plane Thyesteis epulis ex Herodoto locum dedit Theophilus ad Autolyc. lib. III. p. 282. Ed. Wolf, a Fello prudenter redintegratus. WESS.

[24. *προσστάντες*] Vide ad c. 86, 17. notata. S.]

29. *καὶ ἀριστὸν εἶναι πᾶν etc.*) Quod adsentator apud Comicum, [Terent. Eun. II. 2, 20.] Quidquid dicunt laudo: id rursum si negant, laudo id quoque, illud habent aulae mores. Insigne in Harpago specimen: ὁ δὲ τὴν γνώμην οὐδαμῶς ἠλλοιώθη τῇ διὰ, πᾶν εἰρηκῶς ἀριστὸν ὑπάρχειν αὐτῷ τὸ δοκοῦν τῷ βασιλεῖ, Nostri vestigia premens, Choricus Or. in Procop. Gazaeum c. 31. Quo quid miserabilius? WESS.

CAP. CXX. 12. *ἐς τί ὅμῳ ταῦτα φαίνεται φέρειν*) Non erit ex Rem. incongruum ἔχιν, neque destrictae necessarium. Utrumque eodem tendit. Oraculum ἐς τοὺς Ἀργείους φέρον et ἐς αὐτοὺς ἔχον permutantur VI. 19. Veniet tempus, quando illi verbo commodior locus, sicuti V. 81. VIII. 144. ex msstis. WESS. — Quod modo praecessit, διατάξεις εἶχε, de eo loquendi genere, Nostro familiari, conf. notata ad I. 37, 7. S.

17. *καὶ τὰ γε τῶν ὀνειράτων ἐχόμενα*) Quae annexa sunt somniis in Latinis Gronovii, non bene capio. Tu mecum ipsa insomnia intellige ex scriptoris adsuetudine. De frugibus ciboque, καρπῶν ἐχόμενα I. 193. σιτίων ἐχόμενα III. 25. tum τοῖς οὐτε χρεστοῦ ἐχόμενόν ἐστι οὐδὲν, οὐτε ἀργύρου V. 49. et, quod notabilius, καὶ τὰ ἐς πόλεμον ἀχρηστὰ οἰκιστίων ἐχόμενα, servi domesticique, VIII. 142. WESS. — Τὰ τούτων ἐχόμενα proprie sonat id quod latine dicimus et his finitima, id est, et his similia, quae de hoc sunt genere. S.

[18. *τελὼς ἐς ἀσθενίς, ἔρχεται*) Ἐρχεται nunc idem fere valet ac *ἐξέρχεται*, quo verbo in simillimo argumento utitur Noster VI. 82, 6. et VI. 107 extr. pro quo mox h. l. *ἐξήκειν*. Eadem notione ἀποσκήψαντος ἐς φλαῦρον ait infra,

l. 34. Similiter l. 16. *παρὰ σμικρὰ κεχώρηκε*, ubi *παρὰ* (ut saepe apud Nostrum) idem ac *πρὸς* vel *ἐς* valet. S.]

27. *ἐς τὸν παῖδα τοῦτον περιῖοῦσα*) Vel absque Codicibus fuisset hoc reponendum. *Herod.* II. 120. οὐ μὴν οὐδὲ ἡ βασιλίη ἐς Ἀλέξανδρον περιήϊ. Regnum vel imperium sic dicitur in aliquem *περιελθεῖν*, *περιχωρεῖν*, *περιέναι*, *περίκειν*, *Herod.* I. 187. et 210. III. 65. et 140. VI. 111. *Xenophonti* K. II. IV. p. 67, 5. *Luciano* T. II. p. 557. III. p. 386. VALCK. — Verissime *Valckenarius*. Futile vulgatum erat atque indoli sermonis pugnans: succurrebat *Reiskius*, *περιέουσα* ex ἴω, pro quo *ἐμὶ* deinde receptum, refingens. Melius scripti libri, quibus obedientiam hic non detrectandam admonuit *Geinozius* *Comment. Acad. Inscript. T. XVIII. p. 116. Ed. Paris. WESS.*

[30. *οἷο δ' ἐνιστεῶτος βασιλῆος*) Possis cum *Valcken.* ad III. 66, 13. *ἐνιστεῶτος* intelligere τῷ *θρόνῳ*. Sed et simpliciter *ἐνιστεῶς* idem ac *καθιστηκῶς* vel ὦν valere potest. Nempe quemadmodum *ἐνιστάμενος* est incipiens, instans: sic *κατιστεῶς* (in praet. temp.) significabit *qui iam adest, qui iam nunc est, qui est.* S.]

35. *ἐς φλαῦρον*) Hoc, an *φᾶλον* ex *Med.* et aliis probaveris, nihil admodum intererit, quamquam *Herodotus* prius videtur maluisse. Certe *Gronovius* in hoc vocabulo saepe sibi contrarius est: modo scriptori valide adserit, modo aufert. *Specta* I. 99. VII. 8, 1. *φαιλοτέρους* dabit inferius c. 126. etc. *WESS.* — Ionibus magis proprium vocab. *φλαῦρος*. Monuit etiam *Erotian.* in *Gloss. Hippocr. S.*

CAP. CXXI. [1. *σὲ γὰρ ἐγὼ* etc.) Conf. *Adn. ad I. 24, 17. S.*]

CAP. CXXII. 6. *ὁ δὲ σφι ἔλεγε, φᾶς* etc.) Videtur *Laurentius* invenisse [ut est in nostris codd. *Pb.* et *Pd.*] *σφίας* *προσῶ μιν*, quorsum et *Arch. Vind.* quodammodo ducunt. Latina *Vallae* haec erant, *Hic se vero ait eos antea non novisse*: sed minime bona. *Cyrus* interrogantibus parentibus, quo tandem modo servatus esset, reponit, *se id antea non novisse, sed in itinere demum cognovisse.* ἔλεγε φᾶς; convenit *Herodoteis* *ἐφ' ἡ λήγων*, V. 36. et 49. vel *ἐφ' ἡσε λήγων*, quod in *Arch. I. 114.* atque in *Edd. VI. 137. WESS.*

11. *ἦν τε ταύτην αἰνέων διὰ παντός*) ἦν hic videtur minus commodum: *εἴη* repertum in duobus Codd. teste *Galeo*:

voculâ interiectâ legi posset: ὡς εἴη τε ταύτην αἰνῶν διαπαντός, ἣν τέ οἱ ἐν τῷ λόγῳ τὰ πάντα ἡ Κυνώ. Ex Herodoteis hoc accedit proximum e lib. III. 157. πάντες Ζώπυρον εἶχον ἐν στόμασι αἰνῶντες: paulo post, πάντα δὲ, inquit, ἣν ἐν τοῖς Βαβυλωνίοις Ζώπυρος. VALCK. — Utique placere hīc ἥτε non potest. Ut autem nihil expeditius, sic nihil certius videtur, quam ἥτε esse corrigendum; qua verbi forma, pro communi ἣν, alibi etiam utitur Noster. Solennis vero eadem periphrasis eiusmodi, εἰμὶ cum participio. Sic praeter exemplum in *Var. Lect.* adlatum, habes ἣν γινόμενα, pro ἐκίνοντο, I. 146 extr. ἔστι ἐοῦσα σοφῇ, III. 108, 5. et similia. Quod continuo adiciitur, ἣν τε οἱ ἐν τῷ λόγῳ τὰ πάντα ἡ Κυνώ, id latine fere reddidi ut praeivit Hermannus ad *Viger.* Adnot. 95. num. x. Videtur autem τὰ πάντα h. l. idem sonare ac διὰ παντός vel αἰεί. S.

CAP. CXXIII. 5. Κύρον δὲ ὀρέων ἐπιτρεφόμενον) *Vdlla* verterat, sed *Cyrum* cernens *adultum*. Dubito an bene. Cl. Abresch *Diluc. Thucyd.* p. 209. ἐπιτρεφόμενον, nimirum τὴν βασιλείαν aut ἀρχήν, ut II. 121. et I. 7. atque alibi, reponit, cernens Persarum illi traditum imperium. Cui coniecturae verba ἑωντοῦ ἰόντος ἰδιώτῃ robur quoddam [sed illud quidem oppido exiguum] addunt. Equidem, uti eam non prorsus repudio ob tantam mssorum consensionem, *increascentem, adaugescentem*, reddere malo. WESS. — Recte vero, et nihil aliud magnopere desiderabatur; quamquam possis cum *Wytttenbachio* ex proximo vocabulo τιμωρίῃν intelligere ἐπιτρεφόμενον τιμωρόν, in spem vindictae servatum ac succrescentem. S.

8. ἰόντος τοῦ Ἀστυάγεος πικροῦ) *Stabilius* omne imperium, *benivolentiâ* quod paratur, quam vi et crudelitate. διὰ τὴν πικρότητα suum *Astyages*, quemadmodum c. 130, perdidit. Neque hoc admonere Syracusanos suos neglexit senex *Nicolaus* in *Diodori* XIII. 22. neque ipse *Diodorus*, multa de *Astyagis* acerbitate et crudelitate memorans in *Excerptis* T. II. p. 555. Mox Cl. Reiskius, καὶ ἰόντος παντός ἐτοίμων aut ἐόντων ἐτοίμων, scilicet *Medorum proceribus*, multo forte suavius et verius opinatur. Tu vide ultima cap. 124. WESS.

16. λαγὼν μηχανητάμενος) Ionum est ὁ λαγός, λαγῶν, docente *Athenaeo* IX. p. 400. et, eum secuto, *Eustath.* in *Homer.* p. 1534, 14. Et tamen in Musis id persaepe negli-

gitur, nulla *Herodoti*, sed scribarum culpa. Tulit id aegre *H. Stephanus* atque ubique instaurandum decrevit, de *Dialect.* p. 148. Parebo doctori, et vetustis membranarum. WESS.

17. οὐδὲν ἀποτίλας) Vetus ἀποτίλας ansam *Gronovio* novae explicationis novique verbi [ἀποτίλλω] fingendi prae-buit. Cl. *Abresch Animadv.* in *Aeschyl.* lib. I. c. 26. p. 184. dampnato isthoc conatu, οὐδὲ ἀποτίλας vertit nec quidquam ultra voce mandans, quasi ἀποτίλας positum sit loco ἀπο-στίλας. [quod ipsum h. l. habet noster cod. *Pa.*] Laudare id possem, nisi mstus aliud et melius, me quidem arbi- tro, daret: idem *Portus* coniectando extuderat; nec erat dignus tamen, qui propterea alapas [a *Gronovio*] aufer- ret. Est III. 32. λαβοῦσαν θρίδχνα τὴν γυναῖκα περιτίλαι. *Medic.* περιτίλαι, simili atque hic errore, etiam alibi obvio. Non addo, τίλλειν, ἀποτίλλειν in avibus et brutorum aliis, qui- bus plumae pili-ve evelluntur, usu teri. *Harpagus* lepo- ris artificiose tractati ventrem scidit, nihilque pilorum vellens, prout erat, ita indidit libellum. Hoc Graeca volunt, uti quisque videt. *Adi* et *Polyaenum* VII. 7. WESS. — Satis notum est, pro vocali ι, ubi producitur, frequenter u ponere librarios. S.

CAP. CXXIV. 5. Ὡ παῖ Καμβύσῳ, σὲ γὰρ θεοὶ etc.) Venit Cl. *Reiskio* in opinionem, post Καμβύσῳ aliquid ex- cidisse, et quidem ἢ μάλλον θεῶν τευ: haud dubie ob ea, quae continuo sequuntur: in quibus, si γὰρ tantumdem valet ac οὖν certe, ut saepe valet, caduca explendi ratio erit, uti bene *Abresch Diluc. Thueyd.* p. 36. WESS. — Vide quae ad I. 24, 17. monuimus. S.

16. Στρατηγὸς ἀντί(α)σεν) Adest patronus, quem quoque *Berglerus* advocavit, *Aldino* et *Arch.* ἀνῆται *Homer.* Ἴλ. π'. 423. Ἀνῆσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος. Verbi paullo rarior stru- ctura turbas ciere ad mutandum potuit. εὐ πάνυ συνήθης οὐδὲ κοινὴ ἡ τοῦ ἀντῆν αὐτῇ σύνταξις ἢ μετὰ γενικῆς scribit *Eus- tathius*. Nihil tamen de recepto, satis utique elegante, detraho muto-ve: secus in sequentibus, ubi τοι suum ex msstis locum inpetravit. WESS.

CAP. CXXV. 12. ἐξ ὧν ἄλλοι πάντες ἀρτέατα Πέρσαι) *Herodoteum* hoc est. Enumerat Persicae gentis na- tiones sive tribus, et omnes ait ex Persis pendere, *Pasargadas*, *Maraphios* etc. [Dicamus potius: Enumerat Persicae gentis

nationes sive tribus omnes; ac primum quidem ex illis eas, quas Cyrus, a se convocatas ad deficiendum a Medis sollicitavit, scilicet Pasargadas, Maraphios et Maspios; a quibus reliquos Persas omnes ait pendere.] Πέρσαι universam gentem signant, non tribum: ἀπείρατοι Ionum est, Graecorum aliis ἡρτηνται. Loquendi genus consimile III. 19. καὶ πᾶς ἐκ Φοινίκων ἡρτητο ὁ ναυτικός στρατός: tum VI. 109. ταῦτα ἂν πάντα ἐς σε νῦν τείνει, καὶ ἐκ σοῦ ἄρτηται, sic msati. Est et aliud V. 31. quod huc arcessi potest. [Adde IX. 68, 2.] Constat ita et rectissime procedit, antea horridior, scriptoris sermo. At contra venit Stephanus [Byz.] in 'Απείρατοι et Μάσπιοι: *Arteatas, γένος Περσικόν* hoc ex loco recensens. Quid si falsus ille fuerit, atque ex insolentiore verbi formatione gentile nomen formaverit? Herodotus crebro alias Persicae gentis nationes memorat, 'Απείρατας nusquam, 'Αργαίους quidem VII. 61. qua re Stephani culpa evadit manifestior. Mecum sentit, doctissime in his versatus, Abbas Geinozius *Comment. Acad. Inscript. T. XVIII. p. 119. Μαράφιοι et Μάσπιοι* Stephano restituti a Berkelio sunt, leviter in paucis lapso. Critici in 'Ιλ. γ'. 175. 'Ελένης καὶ Μενελάου παῖδες Δίαυρος καὶ Μορράφρων ἀφ' οὗ τὸ τῶν Μορράφρων γένος ἐν Πέρσαις ex Porphyrio: corrigit priore parte Μορράφρος Barnesius. Melius multo Eustathius p. 400, 32. [p. 303, 29 seq. ed. Bas.] Μαράφρος et Μαράφρων. WESS.

14. καὶ Ἀχαιμενίδαι εἰσὶ Φρήτην) Miror tam late propagari Aldi errorem, [Φήτην] si tamen error sit, potuisse. Hesychius Φάτραι, σύστημα. Φατρία, σύνταγμα, σύστημα. Hinc Φατριακαὶ Ἀποφορία in Dionysii Halicarnassei IX. p. 598. pluraque alia. quibus usus est Cl. Reiskius *Miscell. Lips. T. VIII. p. 300.* Malui membranas sequi, et de Φρήτης voce quae conduxit Eustath. in 'Ιλ. β'. p. 259, 23. [p. 181, 23 seqq. ed. Bas.] missa facere, sicuti et Stephani in nationum Persicarum titulis aberrationes. De Achaemenidis et vocis origine Th. Hyde *Histor. Relig. Persar. p. 416. Γερμανοί* non alii censentur ac Καρμάνοι, sicuti Stephanus scribit. Tribuit Γερμανοῖς Sextus Philosoph. III. Hypotyp. p. 178. αἰψομιξίης, quos cum his componit Io. Alb. Fabricius, nescio an recte. Id paullo imprudentius; quod Germanos nostros Persicae originis statuerunt nonnulli, quoniam in Persis Γερμάνοι. Errantes comiter in viam deduxerat Ph. Cluverius

Germ. Ant. lib. I. p. 30. et supersunt, qui frugibus reperitis glande vesci malunt. WESS. — Nempe hi cognationem antestantur, quae Teutonicae linguae cum Persica, haud exigua ex parte, intercedere videtur. S.

CAP. CXXVI. 10. ὡς δὲ ξόμενος) Sequor Gronovium. [Vide Var. Lect.] Sic Amyntas, instructa laute coenā, ἰδόμετο τοὺς Πέρσας V. 18. et VII. 119. ὡς δὲ δείπνου γίνοιτο ὥρη, οἱ μὲν δεκόμενοι ἔχουσιν πόνον. Mox Cl. Reiskius [in Notis mssis, non in editis] ὡς ἐπιπλειοτάτοις uberrimis refingit, quem non sequor. WESS.

20. βουλομένοις μὲν ἐμὲ οὐ πείθεσθαι) Rarum hoc structurae specimen: alibi casum tertium adiungit I. 170. [et paullo ante, c. 124, 12. item V. 39, 16.] Portus auxilio advocavit Homeri Iliad. κ'. 57. κίενον γὰρ κε μάχιστα πειλόατο, foretque validum profecto, modo illi scripturae concordia constaret. Ut ut est, hic [et quidem ter deinceps, namque iterum I. 22. iterumque I. 24.] schedarum constantissima consensio est; cui, si hoc genus ferri nequeat, succurret praepositio ὑπὸ intellecta. Sed servari potest et debet, monitore Cl. Abresch Dilucid. Thucyd. p. 728. cuius indicio Plato III. Rep. p. 391. A. ὅτι οὐδ' ὅσιον ταῦτά γε κατὰ Ἀχιλλέως φάναι, καὶ ἄλλων λεγόντων πείθεσθαι. In ἀπειθεῖν simile Xenophon-tis IV. Inst. Cyr. p. 106. B. Μῆδοι ἀκούσαντες τοῦ ἀγγέλου, ἐσίγησαν, ἀπερῶντες μὲν πῶς χρὴ καλοῦντος ἀπειθεῖν etc. WESS. — At haec duo quidem ex Plat. et Xenoph. adlata exempla ad id, de quo hic agitur, nihil faciunt. In his enim genitivi, ἄλλων λεγόντων, et καλοῦντος, non a verbis πείθεσθαι et ἀπειθεῖν reguntur; sed sunt genitivi participiorum absoluti ex eo genere, cuius complura exempla ad I. 3, 7. adlata sunt. Nihilo vero minus in salvo res est: licet apud alios scriptores vix reperias hanc constructionem, Herodotus certe verbum πείθεσθαι non modo cum tertio, sed etiam cum secundo casu construere amat. Praeterquam quod ter h. I. in scripturam ἐμὲ libri omnes consentiunt, rursus eodem consensu V. 53, 20. ἐμὲ οὐ πείθεσθαι habemus: et VI. 12, 21. quinque probatissimi libri πειθώμεθα αὐτοῦ, pro olim vulgato αὐτῷ, dedere; et V. 29, 14. sex codices τοῦτων πείθεσθαι, non τούτοις: eademque scriptura haud dubie in aliis etiam nonnullis codicibus, si recte excussi fuerint, reperietur. Quare etiam videndum, ne Iliad. κ'. 57. vera sit

scriptura, κείνῳ -- πειθότατο: quemadmodum et ad Od. α. 414. pro ἀγγέλιος ἔτι πειθόμαι, etiam in genit. sing. ἀγγέλιος (intelligendo ὑπὸ ἀγγέλιος) legi posse ait *Eustath.* p. 69. (p. 1427. ed. Rom.) Quamquam hoc quidem non urgeo, quoniam nusquam alibi apud Poëtam cum isto casu constructum id verbum reperitur. Caeterum apud Nostrum, sicut in omnibus paene verbis quae cum genitivo casu construuntur, elliptica utique loquendi forma est: quam expletam habemus apud *Sophocl. Electr.* 410. ἐκ τοῦ φίλων πειθότα. Rursus vero absque praepositione *Euripides* usurpavit, πειθίσθαι γὰρ ἴδιαι σίβην, *Iphig.* in *Aul.* 731. nisi cum *Marklando* ibi ἴδιαι ἐκ σίβην legas, aut ἴδιαι ἐκ σίβην cum *Porsono*. Sed ibidem in dubium vocari poterit, utrum plerisque in codicibus praepositio ἐκ temere fuerit omissa, an in nonnullis ex scholio in contextum invecta. Caeterum ex *Porsoni Adversariis* p. 253. (nam eiusdem instaurata editione *Marklandiana* *Iphigeniae* careo) lubens intelligo, quod de exemplis a *Wess.* ex *Platone* et *Xenoph.* citatis supra dixi, similiter de eisdem *Porsonum* etiam iudicasse. S.

28. ὡς δὲ ἔχοντων ὦδε) Recurrit ὡς οὕτω ἔχοντων *VIII.* 144. In *Sophoclis Aiac.* 915. ὡς ὦδε τοῦτ' ἔχοντος, αἰάζειν πάρα. At *Elect.* 1193. ὡς ὦδε ἔχοντων: [?] quomodo *Aiac.* 996. atque *Aeschylus Agam.* 1401. *WESS.*

CAP. CXXVII. 10. ὡς δ' οἱ Μῆδοι --- Πέρσαι συνέμυσον) Συνέμυσον, quod ex duobus *Codd.* enotatum, invenit *Gronovius* *Florentiae VII.* 40. iocosamque professus fuit litterarum transpositionem, quae ferri possit. Similis *I.* 185. et *VI.* 14. in schedis *Vind.* atque *Ask.* an tolerari possit, non definio. Potius erit, quod ex *Xenophonte* adponam. Perhibuit is lib. *VIII. Cyropaed.* p. 228. A. [c. 5, 19.] *Cyaxarem* *Cyro* filiam uxorem collocasse, insuper in dotem addidisse Μῆδιαν τὴν πᾶσαν, sive totum *Mediae* regnum; socero proinde sine bellorum tumultu *Cyrus* in *Medorum* principatu successit, neque diffitentur *Xenophontis* amici. Atqui idem ille lib. *III. Exped. Cyri* p. 308. de *Larissa* ad *Tigrim* urbe tradit, obsessores *Persas*, cum *Medorum* imperium acciperent, nullo eam modo expugnare valuisse: praeterea non longo intervallo oppidum fuisse *Mespila*, in quod regis *Medorum* coniux, *Media* nomine, fugerit,

Persis dominationem Medorum genti auferentibus. Quae utique sine vi et armorum strepitu haud evenerunt. Non nescio, quid de auctore τῆς Ἀναβάσεως Κύρου rescribi queat. Quicumque fuerit, in partes Herodoti concedit. WESS. — Si σμίγω pro μίσγω vel μίγνυμι usurparunt Graecorum nonnulli; (conf. Var. Lect. ad h. l. et ad l. 125, 33. et VI. 14, 3. et VII. 40, 5.) potuit id ex vulgari et plebeia literarum in pronunciando transpositione ortum ducere; nisi forte pro vetere verbo μίγω per prosthesin literarum σ olim etiam σμίγω in usu fuit, sicut σμικρός pro μικρός. S.

CAP. CXXIX. 4 seqq. καὶ εἶπετό μιν ---- ὅ τι εἴη etc.). Coniecturam super hoc loco proponam, quae forte partem dabit sinceræ lectionis. Corrigebam: καὶ δὴ καὶ εἶπετό μιν πρὸς τὸ ἑωυτοῦ δείπνον, τῷ μιν ἐκείνος σαρξὶ τοῦ παιδὸς ἐθόλυνε, εἴ τι ἡσθεῖν τῇ ἐξ ἐκείνου δουλοσύνη ἀντὶ τῆς βασιλείας. Interrogabat illum praeterea propter epulas, quibus ipsi filii mactati carnibus exceperat, numquid delectaretur illinc, orta servitute regni loco. Primum ad ista quadrat Astyagis responsum: εἰ ἑωυτοῦ ποιεῖται τὸ Κύρου ἔργον; Praeterea, quod reponendum suspicor, atque in ὅτι εἴη degenerate, εἴ τι ἡσθεῖν, nititur illud supra narratis c. 119, ubi, cum inscius filii membra devorasset Harpagus, Ἀστυάγης εἶπετό μιν, εἰ ἡσθεῖν τι τῇ θούῃ. Acerbissimum dictum hic Harpagus, si vera suspicor, in auctorem retorsit. Propter ista posuit hic, ni fallor, ἐθόλυνε, pro εὐώχησε vel ἔδαισε. Harpagus infra cap. 162. memoratur, τὸν Ἀστυάγης ἀνόμῳ τραπέζῃ ἔδαισε. VALCK. — Defluxisse atque excidisse hinc aliquid, Reiskii opinio quoque est: videri Herodotum scripsisse: „Interrogabat Harpagus Astyagem adiurans per illas „dapes, πρὸς τοῦ δείπνου, quas ipsi olim devorandas proposuerat, „sui filii carnes, ἐθόλυνε, εἰ πιστεύει ὅτι εἰ εἴη ἢ ἐκείνου etc. „crederetne, ipsius captivitatem sibi regnum valere, acque gra- „tam esse, quam si regnum ipsum accepisset.“ Haec ille. Equidem doctissimorum virorum amplector conatus et studium probo; nec paria facio. Refert Noster VI. 67. Leutycheden Spartanum, misso servulo, ἐπὶ γέλωτί τε καὶ λάσθῃ, deridendi et insultandi caussa, rogasse τὸν Δημάχην-τον, οὐκ οἶόν τι εἴη τὸ ἄρχειν μετὰ τὸ βασιλεύειν; qualis esset ea praefectura post regnum? Idem Leutychidae et Harpagi

consilium, nec interrogatio dispar, modo [pro vulgato ὅτι] ὅ, τι, voce dissecta, legas. Ille Demaratum, regno deiectum, ob praefecturam, hic Astyagem, itidem eversum regno, de servili conditione, aequae ac ille iniurius, interrogat, qualis illa prae regno videatur? Quae quidem acerbissima exprobatio, et vere θυμολυγής, praesertim abs administri ore progressa. WESS.

CAP. CXXX. 1. ἔτια πέντε καὶ τριήκοντα) Literae Θ et Θ quia facillime potuerunt inter se commutari, pro Ε', sive πέντε, corrigendum arbitror Θ', id est ἐνείκ. Paulo post Medi dicuntur imperium τῆς ἄνω Ἑλλήνων ποταμοῦ Ἀσίης per annos tenuisse 128, παρὶς ἢ ὅσον οἱ Σκύθαι ἤρχον. Scythae τῆς ἄνω Ἀσίης ἤρξαν ἔτια δύο δέοντα τριήκοντα, IV. 1. et I. 106. Vel ex horum locorum priore manifestum est, de summa annorum 128. hos 28. detrahendos esse: firmat illud usus vocularum παρὶς ἢ ὅσον, similiumve, Herodotus: II. 32. πλὴν ὅσον. II. 77. χωρὶς ἢ ὅσοι σφί ἱσθι ἀποδίδεχται. II. 111. πλὴν ἢ τῆς τῷ οὐρῷ νηλεέμενος ἀνέβλεψε. IV. 82. χωρὶς ἢ ὅτι. lib. VI. c. 5. πλὴν ἢ ὅσοι. Reliqui itaque sunt anni duntaxat 100, non imperii Medorum; (anni enim essent 153) sed imperii Medorum τῆς ἄνω Ἀσίης, sive τῆς ἄνω Ἑλλήνων ποταμοῦ Ἀσίης. Flumen *Halys* Medorum Lydorumque imperii fuit limes, *Herod.* I. 72. Distinguit *Herod.* τῆς Ἀσίης τὰ κάτω, et τὰ ἄνω αὐτῆς, I. 71. et 177. Atque ita passim alii: *Asia* maritima est ἡ κάτω Ἀσία. Quod *Dion Chrysost.* pag. 566. A. Agesilaum dicit κρατήσαντα πάσης τῆς κάτω Ἀσίας, dixerat de eodem imperatore *Isocrates* p. 70. D. τῆς ἐντὸς Ἑλλήνων χώρας ἀπάσης ἐκράτησε. Croeso devicto, primus Cyrus οὕτω πάσης τῆς Ἀσίης ἤρξε, *Herod.* I. 130. Assyrii secundum *Herod.* (I. 95.) per annos 520. imperium tenuerunt τῆς ἄνω Ἀσίης. Ab Assyrii primi defece- runt Medi, nec tamen hi successerunt in dominationem Assyriorum; ne Regem quidem nacti Deiocem. Hic, sola Media contentus, de subiugandis Assyriis ne cogitavit quidem. Non itaque, hoc regnante, dici potuerunt Medi ἄρχαι τῆς ἄνω Ἀσίης: atque adeo anni 53., per quos regnasse dicitur Deioces, hic mea quidem opinione prorsus in censum venire nequeunt. Hoc constituto, facillimus erit annorum 100. computus. Deiocis filius Phraortes, imperio paterno non contentus, (I. 102.) primum Persas aggres-

sus sibi subiecit; deinceps κατεστρέφετο τὴν Ἀσίην, ἀπ' ἄλλου ἐπ' ἄλλο ἰὼν ἔθνος. Itaque sub Phraorte dici potuere Medi superioris Asiae obtinuisse imperium: regnavit is per annos 22. Si anno imperii secundo sibi subiecit Persas ceterasque superioris Asiae gentes, exceptis Assyriis, Phraortis anni numerandi sunt 21.

Cyaxares Assyrios etiam devicit, atque adeo hic primus est. ὁ τὴν Ἄλως ποταμοῦ ἀνω Ἀσίην πᾶσαν συστήτας ἑωυτῷ, Herod. I. 103. Hoc vivente, per annos

28. penes Scythas summa fuit imperii. Cyaxares moritur (cap. 106.) βασιλεύσας τεσσαράκοντα ἔτη, σὺν τοῖσι Σκύθαι ἥρξαν. 40.

Astyages nostris in exemplaribus per annos regnasse dicitur 35.; si vera est coniectura supra proposita, anni fuerunt 39.

Atque adeo anni Medorum istius imperii fuere . . . 100.

Si Scytharum anni 28. de 40. Cyaxaris fuissent detrahendi, dixisset, opinor, Herodotus [cap. 106 extr.] βασιλεύσας τεσσαράκοντα ἔτη, ἐν τοῖσι Σκύθαι ἥρξαν. Sic loquitur II. 128. ταῦτα ἔξ τε καὶ ἑκατὸν λογίζονται ἔτη, ἐν τοῖσι etc. Alterum, σὺν τοῖσι, monstrare videtur, regnasse quidem Cyaxarem per annos 40. non ante tamen mortuum, quam a Scythis per tot annos occupatum recuperasset imperium. Tandiu vitam protraxisse Cyaxarem nihil est cur miremur; siquidem avus Deioces per annos regnaverit in Media 53., quum regnum ipsi fuit delatum, iam aetatis maturae, et ἀνὴρ σοφός: I. 96. et 97. Reges μακροβίους et recentior historia praebet et vetus. VALCK.

4. ἔτη τριήκοντα καὶ ἑκατὸν δυὼν δέοντα) Spectatissima exstat eruditorum hominum ad hunc locum opera: vix ul-
lus, qui antiqui temporis rationes iniit, atque Assyrio-
rum, Medorum et Persarum imperii principia ac ambi-
tum finivit, eum neglectui habuit; ut paene indigner,
tanto silentio in novissima editione fuisse transmissum.
Agam paucis: Herm. Conringio anni Medorum principa-
tus a primordio his verbis terminantur: Crescunt illi,
additis xxviii. Scytharum dominationis, in numerum
clvi. Cum vero Deioces regnavit annos liii., Phraortes
xxii., Cyaxares xl., Astyages xxxv., qui anni collecti tan-
tum sunt cl., necessum est, sex reliqui fuerint ἀβασίλευ-

roi. *Advers. Chronol.* cap. 3. Elegans et explicatio, et tanto commodior, quod nullam vim *Nostri* inferat orationi; a qua alii sibi haud temperarunt, *naevos* in numerorum notis vestigantes. Io. *Harduinus* annis xxviii, quibus Scythae Asiae imperarunt, senos abscondit, *Chronol. V. Test.* p. 549., adplaudente *Schroeëro Histor. Assy.* sect. xv. pag. 247. Id vero vetat *Herodotus* et temeritatis damnet, illos xxviii. annos toties sine variatione repetens, I: 106. *Vignolius*, cui ista displicuit violentia, ut *clvi. anni* aptundentur, Deiocis regni intervallum adauget, *adclvi.* liberaliter vi. annis, in *Chronolog.* lib. IV, 5; p. 23. *Priest* *Bouherius*, ne quid illi concederet, vitium *scribendi* in spatio, quod Phraortes regnando absolvit c. 102, scriptum ibi fuisse, *ἄρα εἴτα ὅτω τε καὶ εἴτα*, non ut omnibus in membranis, *εἴτα δύο τε καὶ εἴκοσι*. *Dissert. Herodot.* c. 4. Tot turbas atque aestus cierunt anni sex *Conringiani* *ἀβασίλευται*; quos utique, si plausibilis *est* *conringiana* opinio, uti visa haud paucis est, non respuit *Medorum* ante Deiocem designatum regem. Ecce aliud: *Medorum* enim hi fluctus posuerunt. *Rev. Kalinsky*, ingenio supra theologorum vulgus erectior, universum *Medorum* intervallum annis cxxviii., inclusis xxviii. *Scytharum* imperii, circumscribit: Regi Deiocis aufert annos xxii., residuos xxxi. annis Phraortis xii., Cyaxaris xi., et Astyagis xxxv., quo anni cxxviii. consummentur, adgregat: *Comment. in Vaticinia Chabacuci et Nahumi* cap. 5. p. 70. Quae quidem manifesta audacia est, tantoque damnosior, quod *Nostri* dictio *παρὲς ἢ ὅσον* exclusionem *Scythicae* potentiae sibi expostulet. Exemplam dedit *Volkenarius*, neque iterari debent. Hi fructus ex praeiudicatis opinionibus large succrescunt: ut hypothesi fiat satis, trahendi in partes inviti scriptores sunt; si recusent, admovenda falx est. Mihi multis de caussis *Conringiana* explanatio videtur potior. Erudita sunt, quae in superiore adnotatione conspiciuntur: morantur tamen nonnulla ad sensum meum, quibus alius fortasse locus erit. WESS.

[In unam summam collatis numeris annorum, qui regnis singulorum et quatuor *Medorum* regibus in libris *Herodoteis* tribuuntur. (c. 102, 3. 102, 14. 106, 15. et 130, 1.) prodeunt utique anni 150; a quibus si detrahas 28 an-

nos, quibus penes *Scythas* imperium fuit, (c. 106, 1. et IV. 1, 8.) manent anni 122, quae summa utique 6 annis minor ea, quae hic traditur. Itaque, nisi statuere velis, secum ipsas pugnare *Herodoti* rationes aut illorum Persarum quos ille secutus est, duplex via iniri ad levandam hanc difficultatem potest. Aut enim cum *Bouherio*, cui *Larcherus* adsentitur, dicendum est, lapsos esse librarios, regnum unius ex illis quatuor regibus sex annis iudto brevius facientes; verbi caussa, in annis regni *Phraortis* (cap. 102, 14.) scripsisse 22, quum 26 debuissent: aut cum *Conringio* et *Wesselingio* (quibus *Volney* accedit, in *Chronol. d'Herodote* p. 116 seq.) statuendum, initium imperii Medorum hic ab illo inde tempore repeti, quo ab Assyriis Medi defecerunt, et populari statu per sex annos usi sunt priusquam *Deiocem* regem nominassent. S.]

8. κατὰ τὴν ἀφθρησιν) Optime *Medic.* Amant *Iones* veteresque *Attici* asperiores has formas. Vide *Eustath.* in *Iliad.* p. 519, 41. [pag. 593, 26 seqq. ed. Bas.] *WESS.* — Vide *Nostrum* II. 81, 8. VII. 228, 1. II. 2, 15. et conf. *Porson* ad *Eurip.* *Phoeniss.* vs. 986. Adde etiam quae notamus ad I. 168, 7. S.

[13 seq. Post ταύτων, rursusque post ἀδικίης, levi inciso commode distinguetur oratio. S.]

CAP. CXXXI. 1. ἀγάλματα μὲν καὶ νηοὺς) *Thom. Hyde* *Histor. Relig. Persar.* pag. 96. et 97. non esse haec absolute vera criminatur, usus coniecturis et recentium scriptorum iudicio. *Cicero*, *Strabo*, atque alii, quibus *B. Brissonius* *Regn. Pers.* II. 28. etc. testimonium denuntiavit, *Nostro* suffragantur. Adde VIII. 109. *WESS.*

4. ὡς μὲν ἐμοὶ δοκέει) Hoc malui. *Gronovius* modo hoc, modo δοκέειν laudat et inculcat, uti I. 152. IV. 168. *WESS.* — Vide *Var. Lect.* S.

Ibid. ἀνθρωποφύλας *Valla* verterat ex hominibus ortos: substituta est [a *Gronov.*] *Stanleii* opinio [ex illius *Notis* in *Aeschyli Pers.*] humanae formae esse, quales *Herodoto* ἀνθρωποειδείς θεοὶ II. 142. At Persae, qui nec imagines statuasve deorum nec templa probabant, eosdem humanae quoque originis et ex hominibus in deorum numerum transcriptos negabant. Conf. *Wilh. Warburton* *Divin. Legat. Mosis* II. sect. 1. p. 95. *WESS.*

8. Δ(α καλόντες) Hesychius Δίων legisse videtur, Δίαν μιγάλην ἢ ἔνδοξον τὸν οὐρανὸν Πέρσαι: quorum ultima huc pertinere clarum est. Scio a Cl. Relando correctione adiuvari Grammaticum, *Dissert. de Veter. Ling. Persar.* pag. 175. qua carere possumus. Vide Cl. Alberti adnotationes. Quae autem Gronovius in *Io. Clericum* asperius iecit, ab hoc repulsa sunt *Biblioth. Antiq. et Recent.* T. V. p. 416. WESS.

12 seq. Μύλιττα Ἀράβιοι δὲ, Ἀλίττα) Eruditissimi viri, Scaliger, Seldenus, Bochartus, Vitranga, Millius, has voces copiose, etsi eandem viam non ingressi semper, illustrarunt. Vide *Hesychium* voc. Μύλιττα, et quae ibi amicus meus singularis *Io. Alberti*. Quod adnectitur, [L. 13.] Πέρσαι δὲ, Μίτραν, id male ac per errorem scriptum quam plurimis visum fuit: Solem enim Persis esse *Mithram*, non *Venerem*. Unum nominabo *Ph. a Turre*, *Monument. Vet. Antii* p. 175. Nequit profecto *Mithras* Persis auferri, tot veterum testimoniis et monumentis expressus; Herodoti vero aut Cyri potius aetate, an eo titulo Sol cultus ab eadem gente fuerit, dubium facit disputatio doctissimi *Freretii* *Comment. Inscript. T. XVI.* p. 270. Equidem *Mithram* illis relinquam, nec patiar *Nostri* fidem labefactari. Adsentitur *Ambrosius* lib. II. contra *Symmachum* p. 840. *Coelestem Afri*, *Mithram Persae*, plerique *Venerem* colunt, pro diversitate nominis, non pro numinis varietate: quae *Mithram Venerem* eandem in Persarum superstitione testantur. Praeterea Persarum prisco sermone *mihir*, *mihir*, amor indicatur, fatente *Th. Hyde*, *Hist. Rel. Pers. c. 4.* pag. 107. Hinc *Μίτραν*, *Venerem Coelestem*, casti amoris auctorem et praesidem, recte dixerunt et formarunt. Hoc amplius: differunt scriptura *Μίττα*, et *Μίθρας*, quod *Gronovius* vere monuit: discrepant quoque genere; hic Sol, illa *Venus*. Iam si *Vrania* sive *Coelestis dea*, non alia in veterum fuerit theologia ac Luna, *Μίτραν* utique Persae habere aeque ac *Mithram* potuere. Coluerunt certe omnes, qui sacris *Mithriacis* initiabantur, uti ex inscriptis lapidibus apud *Anton. van Dale*, *Dissert. ad Antiq. Marm.* p. 16. et *Phi a Turre*, *Monum. Vet. Antii* pag. 160. adparet. Verum mysteria illa non urgeo. quippe recentioris aevi. Id mihi abunde est, constare *Herodoto* auctoritatem et fidem. Plura *Freretus* et *Moshemius V. Cl.* ad *Rhad. Cudworthi Systema Intell.* p. 327. pro *Herodoto*. WESS.

CAP. CXXXII. 5. οὐ στίμμασι) Scripserat, opinor, οὐ πίδαμασι. Nam, ut ait *Herodotus*, [l. 7.] etiam Persa, dum sacra faciebat, erat ἱερίων ἐστεφανωμένος τὸν τιάρην μυσὶν μάστιχα: et suis victima corollis erat exornata. De Persis *Strabo* XV. p. 1065. A. [pag. 732. ed. Cas.] θύουσιν, inquit, --- παρασυστάμενοι τὸ ἱερίον ἐστεμμένον. Verba *Strabonis*, et *Xenophontis* ex K. Π. III. p. 48; 33. repetita *Brissonius* attulit de Reg. Pers. Princ. II. pag. 222. in *Herodoteis* nihil vitii suspicatus; in quibus bene convenire οὐ πίδαμασι, οὐκ οὐλῆσι, monstrant ista lib. I. c. 160. οὔτε οὐλᾶς κριθῶν πρόχυσιν ἐπιτίετο θεῶν οὐδενί, οὔτε πίδαματα ἐπίσσετο καρπῶ τοῦ ἐνθεύτεν. VALCK.

[*Ibid.* θύειν θέλει) Quis θέλει? Nempe ὁ θύων. Sic frequenter apud Nostrum verbum tertiae personae absque nominativo ponitur, ubi vel pronomen τῆς subintelligendum, vel potius nominativus participii ex eodem vel ex proximo verbo repetendus. S.]

7. τὸν τιάρην) Optime *Medic.* hactenus: τῇ ἡρην scripserat *Herodotus*. [Conf. VIII. 120, 5.] *Xenophon*, *Strabo*, *Lucianus* et plures alii τὴν τιάρην dederunt. In *Aeschyli* Persis βασιλείου τιάρη mentio vs. 663. *Philostratus* Icon. I. 30. p. 808. βλέπει δὲ ἥδ' καὶ μετέωρον, ὑπὸ τοῦ τιάρη ἐπισοβεῖν, ἥς, οἷα etc. quo una manu largitur, altera recusat. An voluit ὑπὸ τοῦ --- ἐπισοβῶν οὗ, οἷα λιβάδες etc.? Debit profecto aut hoc, aut genere sequi. Paulo supra [l. 5.] τῷ δὲ ὡς ἐκάστω, cui autem quisque numini alius alii sacrum facere velit, corrigit atque explicat *Reiskius*. Quod vero statim subditur [l. 9.] ὁ δὲ πᾶσι Πέρσαι κατεύχεται --- καὶ τῷ βασιλεῖ, rectissime contenditur cum *Marci* xvi. 7. εἶπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, καὶ τῷ Πέτρῳ. Verba ipsa nec manca neque luxata sunt; namque ista, ἐν γὰρ δὴ τοῖσι --- αὐτὸς γίνεταί, non tangunt regem, sed sacrificantem, cui non licebat ἰδίῃ μόνῳ ἀρᾶσθαι ἀγαθὰ. De Iudaeorum aliarumque nationum in hoc precum genere moribus praeclare *Philos.* de Monarch. p. 825. B. WESS.

11 seq. ἐπεὶ δὲ διαμυστίλας --- ἐψήσῃ τὰ κρέα) Ita-ne vero coquebant carnes, atque elixas, herbis prius mollibus impositas, domum asportabant? Ita quidem cepit *Brissonius* pag. 223. Sed ignis hisce sacris nullus aderat: praeterea minus placet τὸ διαμυστίλας. Felicioribus mea forte

proderit coniectura legentis: ἱερὰν δὲ αἰλὶ, (αἰλὸς alibi meminit:) μιστύλας κατὰ μέτρα τὸ ἱερῖον, ἐπιπάσῃ τὰ κρέα, ὑποπάσας ποίησιν ὡς ἀπαλωτάτην, --- ἐπὶ ταύτης ἔθηκε ὧν πάντα τὰ κρέα: postquam sale victimae in partes sectae carnes conspersit. ὑποπάσας affirmatur a Gronovio. Γάλα ὑποπάσσοντες Herodoteum est, IV. 172. διαπάσας legitur lib. VI. c. 25. Carnes αἰλοὶ διαπάττειν dixit Comicus apud Athen. IX. pag. 399. f. Menander δὲ Ἐπιτρέπουσιν Ἐπίπας ἐπὶ τὸ ταμίχος ἄλας. Homereum μιστύλλιον, a μίω formatum, notat, in minuta concidere. VALCK.

Ibid. διαμιστύλας --- ἐψησὴν τὰ κρέα) Mutavi διαμιστύλας ex schedis Ask. non nescias controversae apud grammaticos scriptionis, qua de viri praeclari Ezech. Spanhem. et Tib. Hejsterh. ad Comici Plut. vs. 626. Maioris momenti res, quae memoratur, videtur. Quia Persae οὔτε βωμοὺς ποιοῦνται, οὔτε πῦρ ἀνακαίουσι sacris operaturi, qui convenit ἐψησὴν τὰ κρέα, carnes elizarit? An sine foco accenso? Valckenarii coniectura supra deposita est. Ante quem de la Barre; V. Cl. T. V. Histor. Acad. Inscript. Ed. Amst. pag. 270. non dissimili de caussa aut ἐψη ex ἔπω maluit, et, ubi carnes curaverit, explicuit, aut, si parum id adriserit, ἐπιδὼν ψήσῃ, ubi carnes ossibus detrazerit. Quibus de emendationibus placet tacere. Nisi ego aberro, salva res est. Non omnem sacris his ignem negat Herodotus, sed aris: hoc postulant verba οὔτε βωμοὺς ποιοῦνται, οὔτε πῦρ ἀνακαίουσι. Caesam victimam et in partes minutatim sectam quin elixarent, nihil impediebat. Vide haec de Scythis, IV. 59. ἀγάλματα δὲ καὶ βωμοὺς καὶ νηὺς οὐ νομίζουσι ποιεῖν: quae Persarum moribus respondent planissime: tum de hostiae inmolandae more c. 69. οὔτε πῦρ ἀνακαίουσας, οὔτε καταξέαμενος, οὔτε ἐπισπίσας, --- τρώσκει πρὸς ἔψῃσιν. Quid ista aliud volunt, quam in altari nihil fuisse ignem, minime autem defuisse, ubi coquenda victimae caro erat? Mox πάντα τὰ κρέα Reiskius, quodque, me non invito. WESS. — Reiskium, ait, etiam πάντα corrigere, nempe sicut Valckenar. Scificet (quod in Var. Lect. me praeterierat) in ed. Wess. et in superioribus omnibus nude πάντα κρέα, legebatur; nec aliter, quoad equidem novi, in mssis. Primus Reizius, a Valck. et Reisk. monitus, interseruit τὰ articulum, quem tenui. S.

15. *παρσιτικῶς ἐκασίδι θιγογόνῃ*) Vellicat hacc Th. Hyde Relig. Pers. c. 3. p. 99. Scribere sibi contraria Herodotum. Supra dixisse, Persas existimare, deos ex hominibus genitos non esse, et θιγογόνῃ tamen Graeco more gentis sacris admiscere. Sed non pugnant illa. Theogonia Graecorum, de qua II. 53., in censum hic venire non potest. Persae, ut plura variique generis numina profitebantur, videntur eadem alia atque alia origine, etsi minime humana, statuisset. Cogita de Gnosticorum Aeonibus et emanationibus, ex Zoroastri et Chaldaeorum Theologia arcessitis, et res in vado erit. Adiunge Hecataei testimonium in Diogenis Praefat. sect. 9. WESS.

CAP. CXXXIII. 8. καὶ οὐκ ἄλ(ε) Nihil hoc verius; et vidit Gronovius, sed serius. Hoc significat, Persas bellarius uti quam plurimis, sed minime confertis. Inferebant videlicet Persae in mensam cupedias et bellaria multa, sed non confestim omnia. Ἀλλ' toties in Musis repetitur; infra c. 196. IV. 184. atque alibi, locis a Porto signatis, ut maxime mirum accidat, tam turpiter se dedisse libarios. Discimus hoc specimine, quid Herodoto hominum et temporum iniuria usu venerit. Addi his possent emendationes Geinozii et Reiskii, sed cui bono? Verum praestant msti, quod suam in sedem remigravit tandem, WESS.

14. τὰ σπουδαιότατα τῶν πρηγμάτων) Vide supra cap. 8. Athenaeus σπουδαιότατα αὐτῶν πραγμάτων: in msto, Mureto monitore, recte τῶν πρηγμάτων. Apud eundem ὁ στήλαρχος male opinor. Melius Pollux X. 20. WESS.

15. τῶν πρηγμάτων) αὐτῶν πρήγματα legisse videtur Athen. IV. p. 144. B. tum στήλαρχος pro στήλαρχος: et εἰ δὲ μὴ, μεταίσι. Sed τὰ σπουδαιότερα τῶν πρηγμάτων similiter memorat Herod. I. 8. VALCK. — Vide Animadv. nostras ad Athen. T. II. pag. 475. S.

CAP. CXXXIV. 1. Οἱ συντυγχάνοντες) Non repudio: nihilo tamen peius [immo haud dubie melius, ἐν τυγχάνοντες,] quod aliis in Codicibus. Morem hunc gentis expedit B. Brissonius, Regn. Pers. p. 11, 178. Addi potest Zenobius, Cent. Proverb. V. 25. et Scholiastes in Dionis Chrysost. Or. VII. in adnotationibus Morelli p. 28. WESS. — Ἐντυγχάνοντας malit Benedictus, in Herodot. T. V. K

Actis Seminar. Philol. Lips. Vol. II. P. II. p. 283. in accusativo casu, qui a verbo *διαγνώσῃ* regatur. Sed, ut omit- tam librorum omnium in terminatione vulgata consen- sum, familiaris Nostro est nominativus participii abso- lute positus: et ne est quidem h. l. absolute positus, sed commodissime refertur ad id quod sequitur, *εἰ ὁμοίως εἰσι. S.*

[18. *προβῆαι γὰρ δὴ τὸ ἔθνος ἄρχον τι καὶ ἐκτεροπύον*) Video me non ex auctoris mente verba ista in *Lat. versione* red- didisse, quum non animadvertissem, τὸ ἔθνος, adiecto ar- ticulo, necessario ad Persas referri, non ad alium atque alium populum. Rectius igitur *H. Steph.* in ora suae editio- nis: *Late enim progrediebatur illa gens imperans et prae- fecturas obtinens. S.]*

CAP. CXXXV. 2. *Μηδικὴν ἐσθήτα*) Dictum de ea ad Diodori II. 6. Habet *Brissonius* loricae *Aegyptiam* et *sto- lam Medicam* illustrantia complura, a quibus abstineo. *WESS.*

6. *Παρεὶ μίσην*) Aegre *Plutarchus* fert de *Malign. He- rod.* p. 857. 2. scelus hoc a Graecis ad Persas propagatum perhiberi: contra enim evenisse. Sed pugnat suspicioni- bus, testes eius rei omittit. Non fuisse Persas a turpi hac macula immunes, *Sextus Philosophus* significat, *Hypotypos.* I. 14. p. 38. Aevo tamen *Ammiani* Persae *puerilium stupro- rum expertes* erant lib. XXIII. 6. Paria fere, uti *Valesius* adscripsit, *Curtius* X. 3. *WESS.* — *Herodoti* testimonio usus est *Athenaeus*, lib. XIII. c. 79. *S.*

CAP. CXXXVI. 4. τὸ πολλὸν δ' ἡγίαται ἰσχυρόν εἶναι) Vere Persae. Quanto civium maior copia, tanto civitatis amplius robur. Legum latores propterea utilissimum cen- suerunt τὸ πληθύνεσθαι τοὺς τῶν πολιτῶν οἴκους, βλαβερώτατον δὲ, τὸ μειοῦσθαι, quae verba *Musonii* in *Stob.* Sermon. LXXIII. p. 450. Hinc *πολυτεχνίας* praemia et apud Persas et aliis in gentibus, de quibus *Heineccius* ad *L. Iuliam et Pap.* lib. I. c. 2. doctissime. *Cl. Reiskius* coniecit, τὸν τοιοῦτον δ' ἡγία- ται, talem autem, qui multos liberos procreat, existimant robustum esse: aut τὸ πολλοὺς - ἰσχυροῦ εἶναι. *WESS.* — At nulla hic locus coniectura indigebat. Ad rem quod pertinet, aliud fortasse *Herodotus* h. l. spectavit; nempe de immuni hominum multitudine cogitans, in qua robur exercitus ponebant Persae: qua multitudine gloriante

confidentemque Xerxem eiusque duces saepius ille in his Historiis inducit. S.

5. ἀπὸ πινυαίτιος ἀρξάμενοι) Plato haec paullo diversius Alcibiad. I. p. 121. E. in regionum liberorum educatione. Strabo consentit XV. p. 1066. B. [p. 733. D. ed. Cas.] Nescio autem qui factum sit, ut ἀλφειύεσθαι Brissonius, his usus Regn. Pers. II. 83. et 103. scripserit: si ex coniectura, prave. WESS. — Ad πινυαίτιος intelligo παιδός. Sic frequenter Noster a plurali numero ad singularem transit, et vice versa. S.

10. μηδέμιν ἄσπην) Fui in dubio, revocarem ἀνδρῶν, ad Gronovii exemplo expellerem. Vicit Med. et Ask. auctoritas. Ἄσπην librarius Arch. et Vind. bene explicat βλάβην ἀνδρῶν. In Clementis Alex. Paedag. III. 9. pro διὰ τὴν ἄσπην, aut ad marginem Codicum aut ipso in contextu, διὰ τὴν ἀνδρίαν dederunt ex interpretamento. Moeris, Ἄσπην Ἀττικῶς, ἀνδρία Ἑλληνικῶς, ubi plura Cl. Io. Pierseus. Atque haec testantur de Criticorum eorum more. Non sum nescius, Democritum κακοδοξίην κακὴν in Stob. Sermon. XXII. pag. 189. usurpasse, alios hoc de genere alia: posse etiam pro damnato pugnari, quemadmodum in Horrei Observ. ad Herodot. p. 112. At omnibus, ut in gustu, non sapiunt eadem. Spectavit haec Valerius Max. II. 6, 16. WESS. — τρεφόμενος, scilicet παρὰ τῆσι γυναιξί, dum apud mulieres educatur. S.

CAP. CXXXVII. 10. ἥτοι ὑποβολιμαῖα ἰόντα) Haussit hinc Nicolaus Damascenus: Πέρσαις δ' μὴ ποιεῖν ἔχουσιν, οὐδὲ λέγουσιν· ἰδὲν ἃ τις πατέρα κτελεῖ, ὑπόβλητον αὐτὸν οἴονται. Eadem patris eius suspicio, qui cum a filio neeti sibi insidias conperisset, nec inducere in animum posset, ut verum sanguinem ad hoc sceleris progressum crederet, seductam uxorem suppliciter rogavit, ne se ulterius celaret, sed diceret, sive illum adolescentem subiecisset, sive ex alio concepisset, apud eundem Valerium V. 9, 4. WESS. — Ὑποβολιμαῖα et μορχιδία metonymice dixit, pro ὑποβολιμαίων ἢ μορχιδίων ἔργα. S.

CAP. CXXXVIII. 4. μάλιστα δὲ ἀναγκαῖον φασί) Is. Vossius adleverat codici suo ἀναγκαῖον, quo non indigemus. Ἀναγκαῖον usus et Herodoti sermo tuetur II. 182. IV. 180. De aere alieno et mendaciorum hinc pullulante germine Plutarchi et Appiani ad Persarum opinionem verba descripsit B. Brissonius R. Pers. II. 94. WESS.

10. πολλοὶ ἐξελκύουσι ἐκ τῆς χώρας) Sylburgius ad Brisson. R. Pers. II. 180. πολλὸν proponit, ut sit, *procul abigunt a sua regione*. Reiskius οἱ πολλοί. Ruhnkenius elegante mutatione πομποί. Illi sunt, qui aliorum alios deducunt, supra I. 121. [Vide nostram *Var. Lect.*] *Lepra* vero et *vitiligne infectos*, non Iudaei soli, sed plerique per orientis regiones vitabant studiose. Μάλιστα οἱ Βάρβαροι τὰς ἐπιλευκίας καὶ λέπρας δυσχεραίνουσι, Plutarchus Symp. IV. p. 670. f. Tamen Artaxerxes Atossam, filiam coniugemque, etsi vitiligo eius corpus depascere, ἀλφοῦ κατανεμῆντος αὐτῆς τὸ σῶμα, aversatus non fuit, eodem teste T. I. p. 1023. b. Verum illi, quod libuit, barbarico more, legitimum fuit visum. WESS.

CAP. CXXXIX. 3 seqq. τὰ οὐνόματά σφι - - - τελευτῶσι πάντα ἐς τὸ αὐτὸ γράμμα etc.) Satis confidenter ταῦτα μὲν ἀκριβέως ἔχω - - εἰδὼς εἰπεῖν ait initio cap. seq. repetiturque hoc cap. 148. Falsum aiunt Scaliger, Th. Hyde, Relandus, et plures alii. Contra eos venit Corn. de Pauw, temere aieus doctos viros ex recentiore Persarum lingua criminari: verissimum fuisse, quod hic de terminatione nominum Persicorum, vetere gentis sermone: neque enim tanta adseveratione Herodotum potuisse defungi, nisi re bene cognita atque explorata. Fateor in dialectis lapsu temporis innumera mutari, cadere verba ut folia, surgere nova, prisca adscisci iterum. Nec expedit me tamen ex acie, quam contra Nostrum instruxit Th. Gatakerus Advers. c. 22. p. 661. Quod autem aiebat τὸ Δωριεὺς μὲν Σὰν καλοῦσι multorum testimoniiis cognitissimum est. Quis tandem ignorat variantes doctissimorum hominum explicationes et emendationes, Scholiastae in Comici Nub. vs. 23. Scaligeri, Salmasii, Bentleii, Bouherii, cuius Dissert. de Prisc. Graecor. Litteris p. 570, [ad calcem Palaeographiae Graecae Montefalconii,] consuli poterit. Σὰν κίβδηλον in Pindari fragmento exposuit Casaubonus in Athen. X. 21. [ad lib. X. p. 455. c.] WESS. — Per epistolam ex WILKENIO, viro clarissimo, Persici sermonis in primis gnaro, quaerenti mihi. quid de hoc Herodoti loco sentiret, perhumaniter ille Heidelbergā rescripsit, videri sibi vere iudicare eos, qui Graecis nominum Persicorum terminationibus deceptum Nostrum scripsisse istud autumant de nominibus omnibus Persicis in litteram

sigma desinentibus. Quod si ita est, eo minus mirum videri debebit, quod ea res, ut ait idem Noster, latuerit Persas: quamquam alioqui haec verba, ἔλθῃ Πέρσας, significare poterant, Persas ad hoc animum non advertisse. Quod ad ista verba spectat, τὰ οὐνόματα σφι ἰόντα ὁμοῖα τοῖσι σώμασι καὶ τῇ μεγαλοπρεπείῃ, incertus aliquantisper haeseram, proprie ne hominum nomina dixerit, an omnino verba aut vocabula Persici sermonis: tum σώματα τῶν ὀνομάτων quaesieram an fortasse opposuerit terminationi, (τῇ τελειότη) ut corpora vocabulorum (id est, vocabula ipsa, quatenus a terminatione distinguuntur) dixerit esse magnifica et grande sonantia. Sed eisdem verbis, τὰ οὐνόματα --- μεγαλοπρεπείῃ, eam fere sibi videri sententiam inesse professus est idem doctissimus Wilkenius, quam hisce gallicis Larcherus reddidit: *Leurs noms sont empruntés, ou des qualités des corps, ou de la dignité des personnes.* Caeterum uberiorem etiam nunc lucem locus hic videtur desiderare. S.

CAP. CXL. 5. πρὶν ἂν ὑπ' ὀρνίθος ἢ κυνὸς ἐλκυσθῇ ναι.) Bene vetusti libri. Is. Vossius coniecerat, ὑπ' ὀρνίθος ἢ γλῆνῃ ἀφαικνυθῇ, quam ab alite pupilla oculi extrahatur, advocato ad morem hunc cognoscendum Teizera, qui mihi ad manus non est. [Ad oram sui olim Herodoti istam coniect, adscripserat Vossius. Vide Albertum ad Hesych. voc. Γλῆνῃ.] De ritu isto multa Th. Hyde Rel. Pers. t. 34. Emendatio necessaria non est, nec latuit doctissimum virum; siquidem paria prorsus de Persarum sepultura Procopius Bell. Pers. I. 12. et Agathias I. p. 43. Ed. Venet. WESS.

7. κατακρηώσαντες) Convertitur ab Heilmanno in κατακρηώσαντες, postquam cadaver membris mutilarunt. Vetat Cicero, his Nostri usus, Tuscul. Disp. I. 45. Persae etiam cetera circumlitos condunt, ut quam maxime permaneant diuturna corpora. Vetat Strabo XV. pag. 1068. [p. 755. A. ed. Cas.] καὶ περιπλάσσοντες τὰ σώματα. Adde Cl. Io. Alb. Fabricium in Sexti Hypotyp. III. 24. p. 185. WESS.

13. κτείνοντες ὁμοίως μύμηκας etc.) Consimilia de Magis Plutarchus T. II. p. 537. A. Sunt autem ex ea disciplina, qua et posteriores Persarum magi Arimanium, mali omnis auctorem, sicuti pulcri et boni Oromasdem, statuerunt: inde festus dies κακῶν ἀναιρέσεις, quo summo ardore in serpentes aliasque feras et nocentes bestias irruebant

apud *Agathiam* II. pag. 45. Confer *Plutarchum* in *Isid.* et *Osir.* p. 369. et *Th. Hyde* Rel. Pers. c. 22. WESS.

[15. ἀρχὴν, omnino, revera, verum si quaeris: gallico idiomate au fond vel dans le fonds diceres. Conf. II. 28, 1. S.]

CAP. CXXI. 2. κατιστράφατο) Ionum est κατιστράφατο, uti ἀπιστράφατο I. 166. Supra c. 27. ὡς δὲ ἄρα οἱ --- Ἕλληνες κατιστράφατο. Itaque mutari non iniuria posset, sicuti et mox mutatum est τὰ πρὸς ἄλλοις. Sic solet, c. 164. III. 137. De piscibus, qui cantu illiciuntur, *Aelianus* de Anim. I. 39. WESS. — Ex *Reiziano* exemplo κατιστράφατο tenui; et in *Var. Lect.* adnotare neglexeram, in ed. *Wess.* et superioribus κατιστράφατο scribi, quam ad scripturam nihil nec e nostris *Paris.* nec ex aliis *Wesselingii* codicibus notatum est. Est autem, si quid video, prorsus vitiosa haec verbi forma. Ferri utcumque potuerat κατιστρεφίωτο codicis *F.* tertia plur. imperf. ut ἀπικίωτο, iōnice pro ἀπίκοντο. Sed plusquamperfectum hic desiderabatur: quare unice verum puto κατιστράφατο, quod Ionum est, pro κατιστραμμένοι ἦσαν. S.

[11. ἱμὸ αὐλίοντος etc.) Qui sacras literas curant, recordabuntur verborum *Servatoris* apud *Matth.* xi. 17. ubi hic quidem *Herodoti* locus effugit *Wetstenii* diligentiam. S.]

14. διηθίντος δι' ἀγγέλων) Vide *Gronovium* [sui codicis fidem advocantem] et supra c. 76. et 99. WESS. — δι' ἀγγέλων in alia re habes I. 99, 5. πῖμψας κήρυκας (in plur. num.) ἐς τοὺς Ἰωνας, c. 76, 12. in eadem re, de qua hic agitur. S.

[20. ἐς Πανιώνιον) Conf. c. 143, 14. et 148. S.]

CAP. CXXII. 2. τῶν ὁρίων) Sine controversia corrigi debuerat: τῶν ὁρίων ἐν τῷ καλλίστῳ ἐτύγχανον ἰδρυσμένοι πόλεις. Haec quum de Ionibus dicantur, tollit omne dubium lib. I. c. 149. οὗτοι οἱ Αἰολεὶς χώραν μὲν ἔτυχον κτίσαντες ἀμείνω Ἰώνων, ὁρίων δὲ ἤκουσαν οὐκ ὁμοίως: ubi recte *Valla*: ad coeli tamen temperiem nequaquam accedebat. Lib. II. c. 77. exceptis incolis Libyae, esse dicuntur Aegyptii ὑγιεινέστατοι πάντων ἀνθρώπων, τῶν ὁρίων, ἡμεῖς δοκίειν, εἴνεκεν, ὅτι οὐ μεταλλάσσουσι (sic legerim:) ἐν γὰρ τῇσι μεταβολῇσι τοῖσι ἀνθρώποισι αἱ νοῦσοι μάλιστα γίνονται, --- τῶν ὁρίων μάλιστα. Lib. III. c. 106. Graecia τὰς ὥρας πολλὸν τι κάλλιστα κεκραμένης ἔλαχε. Atque in Graecia, praesertim Athenis,

ista tenuis coeli tribuitur ingeniis saluberrima temperies. In Timaeo Platonis p. 24. c. Atticam Minerva dicitur elegisse, τὴν ὑπερίαν τῶν ὀρέων (sic recte corrigit vulgatam vocem ὀρέων H. Stephanus:) ἐν αὐτῷ (τῷ τόπῳ) κατιδούσα, ὅτι Θρηνηνοτάτους ἄνδρας οἶσι. Chalcidius: electo salubri subtiliumque ingeniorum et prudentiae feraci loco. Idem argumentum in Critia latius persequutus Plato pag. 111. E. [T. X. ed. Bipont. p. 45.] ubi memorat ὑπὲρ τῆς γῆς ὄρας μετρίωτατον πεπραμένως. Eam in rem multa dixerat Aristophanes ἐν Ὠραῖς. vid. Athen. IX. p. 372. et Casaubon. Anim. IX. c. 3. [nobis cap. 14.] Euripidea, ex deperdito dramate petita, dabit Plutarchus de Exilio p. 604. E. Insignis in eam rem loci sic feruntur ultima: Ἄ δὲ Ἑλλὰς Ἀσία τι τρίβει κάλλιστα, τῆς γὰρ δίλμας ἔχοντες συνθηρούμεν. Grotius in Excerpt. p. 433. participio ἔχοντες substituit ἐνταῦθα. Corrige, sodes: Ἄ δὲ Ἑλλὰς Ἀσία τι κάλλιστα τρίβει, τῆς τῆςδε δίλμας ἔχοντες οὐ συνθηρούμεν. Singula possent ut Euripidea affirmari. VALCK.

Non dubium est, quin recte docti viri, Chytraeus, Genozius, Reiskius, Heilmanus ὀρέων, rescripserint. Viam monstravit Noster c. 149. tum Pausanias VII. 5. Ἰωσι δὲ ἔχου μὲν ἐπετηδείωτατα ὀρέων κράσις ἢ χώρα. Frequens est confusio ὀρέων et ὀρέων sive ὀρέων et ὀρέων in schedis, de qua aliàs. Id per mirum, coniurasse plerosque in οὐρέων vocabulo librariorum. WESS.

[9. τρέπους τέσσερας παραγωγῶν) Vaila: Lingua utuntur non eadem, sed eius quatuor proprietates ducunt: incommode et obscure. Gronovius: sed quatuor derivationum modis; quam interpretationem intactam reliquit Wess. Mire vero Larcher: leurs mots ont quatre sortes de terminaisons. Multo commodius rectiusque H. Stephanus, „ad verbum, inquit, sed quatuor modos deductionum usurparet, id est, eā (linguā) utuntur in quatuor modos et proprietates deductā.“ Agitur de quatuor diversis formis (χαρὰ τῆς λέξεως vocat Noster in fine huius cap.) in quas prisca lingua abiit. Has diversas formas nunc παραγωγὰς nominat, id est, deflexiones, mutationum genera, varietates; quatenus παραγωγὴν significat a recta via abducere, seducere, in diversum ducere, mutare: quemadmodum I. 91, 10. παραγωγὴν τὰς μοῖρας est in diversum flectere, mutare fata. Eadem notione παρατροπὰς dixit Iohannes Grammaticus, cuius

verba Koenius adposuit ad Gregor. Dial. ion. §. 79. ubi in ipsius Gregorii verbis, ἡ ἀρχαία Ἰάς μετέπειτα παρὰ τὴν τῶν κατοικούντων περιτροπὴν, rectius fecisset Koenius, si veterem scripturam παρατροπὴν tenuisset, Iohannis auctoritate firmatam; tum vero et apud Gregorium et apud ipsum Iohannem, pro κατοικούντων haud dubie ἀποικούντων fuerit legendum: nempe, prisca, inquit, Ionica lingua (eadem vetus Attica) mutata est, quum hi qui in colonias abierunt, variis atque variis modis eam inflexerunt detorseruntque. S.]

11. Μυῦς τι) Myuntem Cariae itidem tribuit scholiastes Thucyd. I. 130. invito Brissonio de R. Pers. I. 151., ad quem Lederlinus recte adposuit, tempora esse distinguenda; primitus Cariae, deinceps Ioniae fuisse. Paria Dukerus in eum Scholiasten. In Epheso, Lydiae olim urbe, idem valet. Benc Ian. Rutgersius Var. Lect. II. 1. WESS.

18. Ἐρυθραῖ) Habet Stobaeus Serm. XXVIII. p. 197. veteris scriptoris fragmentum, forte Philosophi Eusebii, quod Herodoto nulla caussa adseritur, in quo Archetimus ἐξ Ἐρυθραίας τῆς Ἰωνῶν πόλεως. Quae libuit addere, ut a Plutarcho vis arceatur. Iunguntur Ἐρυθραῖοι καὶ Σάμοι, arbitri capti in lite nobili Chalcidensium et Andriorum, Quaest. Graec. p. 298. B. Iubentur illi esse Ἐρετριαῖοι ex Euboea, quod Erythraei Boeotiae et Aetoliae longius essent remoti, in Histor. Foeder. Antiq. P. I. p. 139. Non satis consulto. Iones intelliguntur. WESS.

CAP. CXLIII. 1. ἦσαν ἐν σκίπῃ τοῦ φόβου) Prior interpretes metus praetextu: nuperrime [in ed. Gron.] in obtinendo metu. Vide usum locutionis. De Spartanis Aristides T. I. p. 476. ἐν σκίπῃ πολλῇ τοῦ πολέμου καὶ τῶν πραγμάτων εἰσι. Magnum habent belli ac difficultatum tegumentum, vertit Canteus: eundem in modum Libanius T. I. p. 219. B. Ambo Nostri imitatione, VII. 215. et 172. Aelianus de Animal. VII. 6. ὡς ἐν σκίπῃ τοῦ κινδύνου καὶ ἐλευθερίας γινόμενοι: tum IX. 57. pisces intra saxorum angustias recepti ἐν σκίπῃ τι τοῦ κινδύνου -- ἡσυχάζουσι. Quae abunde ostendunt hic indicari, Milesios habuisse metus tutamen in eo foedere, quo de agitur. WESS.

12. ἐπισχεῖνσθαι τῷ οὐνόματι) Sugillat haec solito sibi more Plutarchus, de Malign. p. 858. F. Mox Reiskius [L. 14.] ἰδρύναντο, τῷ ἐπὶ σφίων οὐνόματι ἔθεντο etc., neque id inconmo-

dum foret, modo ne verborum alius in mssis ordo esset. Malui scriptis obtemperare. Vide Rev. Horrei Obs. Herodot. p. 109. WESS. — Nulla prorsus mutandi caussa suberat. conf. c. 142, 19 seq. S.

CAP. CXLIV. 6. τοῦ Τριπορίου Ἀπόλλωνος) Dissentit Criticus ad Theocriti Idyll. XVII. 69. ἄγεται κοινῇ ὑπὸ τῶν Δορίων ἀγῶν ἐν Τριπόρῃ Νύμφαις, Ἀπόλλωνι, Ποσειδῶνι. Tu adi Cl. Salmasium ad Inscript. Herodis Attic. p. 29. et 58., et de tripodibus, in templis dedicatis, Io. Taylor in Marmor Sandvicense p. 68. WESS.

10 seq. τὸν νόμον κατηλόγησι) Non displicet τῶν νόμων ex Fragm. Cod. Regii. [In Fragm. Paris. haec prorsus non leguntur: codex Pa. τῶν νόμων habet. Conf. Var. Lect. et Adnot. ad I. 84, 16.] Certe simplici ἀλογεῖν casum secundum adstruere in more habet III. 125. VIII. 46. Aliter Procopius, qui Bell. Vand. I. 3. Βονιφάκιος δὲ οὐκ ἀλογήσας τὰ γεγραμμένα. Corrigunt τῶν γεγραμμένων: at probat is superius, Bell. Pers. II. 5. II. 20. etc. WESS.

CAP. CXLV. [4. κατὰπερ νῦν Ἀχαιοῶν. De duodecim civitatibus foederatis Achaeorum conf. Polyb. II. 41. S.]

6. Πελλήνη μὲν τε πρώτη πρὸς Σικυῶνος) Strabo VIII. p. 591. [p. 385. ed. Cas.] haec expressit. Πρὸς Σικυῶνος solo ingenii remigio Is. Casaubonus [in Not. ad Strab. I. c.] et Is. Vossius [in ora, puto, sui Herodoti] restituerunt. De amne Crathi eadem Pausanias VII. 25. WESS.

11. Ὠλέως, ἐν τῷ Πείρῳ ποταμῷς μέγας) Olenum eodem genere posuit Apollodorus apud Stephanum Byzant. in voc. et Strabo, [IX. p. 386. A.] cui amnis, qui urbem radebat, Melas: haud scio, an bene. Pausaniae aevo Πείρος erat et adpellabatur, VII. 22. Δύμη optime Casaubonus et Is. Vossius, nec longe abit liber Ask. WESS.

CAP. CXLVI. 4. ἐπεὶ, ὥς γέ τι μᾶλλον) Defendit veterem scripturam Horreus Obs. ad Herodot. pag. 110. ita tamen, ut τὴ non plane recuset. Levis res est, et in dissensu Codicum ferenda. [Lubens equidem ὥς γέ τι rescribam.] Sequentia [l. 5.] ἢ κάλλιον τι γεγονέναι, aut praestantius quid gessisse prior interpretes; aut praestantius quippiam evasisse, obscure recentior. Secutus iudicium sum Abb. Geinozii Comment. A. Inscript. T. XVIII. p. 126. WESS. — Recte viri docti. καλῶς γεγονέναι, honesto loco natum esse, nobili genere esse. conf. l. 13. S.

8. Μινύαι δὲ Ὀρχομενίοισι ἀναμειχταί) Iverunt in partes praeclari viri ad haec explicanda et constituenda. Palmerius Μινύαι δὲ Ὀρχομενίοισι etc., invito Gronovio. Sequuntur tamen plures. Ampl. Bouherius ex Hesychii Μινύαι οἱ Ὀρχομενίοιοι καὶ Μάγντες, scriptum voluit Μινύαι δὲ Ὀρχομενίοιοι, καὶ Μάγντες, καὶ Καδμείοι κ. λ., ut invidiosum ἀναμειχταί vitaretur; cuius ego in Adnotation. Cl. Alberti ad Hesychii locum correctioni, quippe audaciori neque necessariae, non accedo. Reiskius post Ἀργαῖος [L. 10.] excidisse καὶ, itemque post Δωριεῖς, arbitratur. At fuerunt *Arca-des Pelasgi*, Pausania VIII. 1. Apollodoro II. 1. Stephano Byz. multisque aliis auctoribus. Epidaurii praeterea *Dorienses* in Nostri VIII. 46. Quare illa additamenta recuso. Ne longum faciam. Docet Herodotus „Iones [nempe illos Iones, qui duodecim civitates foederatas habuerunt, et ad Panionium congregari consueverunt] „non esse sinceriores, melioremque aliis nationibus origine: contra variorum „populorum accessione olim interpolatos; addidisse se „Abantes, admixtosque esse Minyas Orchomenios, Cad- „meos, Dryopes, Phocenses et plures alios.“ Hoc eius consilium si fuerit, ut sane fuit, belle procedit Palmerii sententia. Nam Minyas Orchomeniis inmixtos fuisse, nihil ad hanc disquisitionem. Firmatur praeterea Ionicae migrationis narratione. Pausanias: Ἰῶσι δὲ τοῦ ἐτέλου μετασχόντες οἶδε Ἑλλήνων participes migrationis hi Graecorum erant; Θηβαῖοι sive Cadmei; tum Ὀρχομενίοιοι Μινύαι, recte enim Μινύαις mutavit Kühnius; tandem Φωκῆς οἱ ἄλλοι πλὴν Δελφῶν, et Abantes, VII. 2. tum c. 3. Τίων δὲ φησὶ μὲν Ὀρχομενίοιοι Μινύαι, σὺν Ἀθάμαντι εἰς αὐτὴν ἐλθόντες. Quibus accedere queunt de Orchomeniis consimilia ex eiusdem IX. 37. Quae quidem stabiliendae coniecturae si vir nobilissimus adstruxisset, non perspicio, quo colore abdicari potuisset: repetitum enim ἀναμειχταί arbitrarium est. [nempe suo arbitratu Herodotus illud verbum, paucis interiectis repetere potuit.] Stant ab his quoque partibus viri clarissimi, Corn. de Pauw et Geinozius. WESS.

9. Φωκῆς ἀποδάσμιος) Cur Phocenses hoc titulo insignes esse Noster voluerit, multis disputat Gronovius, sed ita ut immunes imprudenter amplectatur. Indoles vocis non patitur, nec usquam huius significationis exemplum. Ἀπό-

δαμος portio est, a multitudine avulsa; Abydenus Nabuchodonosorem ait ἀπὸ δασμον αὐτῶν (victarum gentium) ἐς τὰ δεξιὰ τοῦ Πόντου κατοικῆσαι, in Eusebii Pr. Ev. IX. 41. ἀπὸ δασμον τῶν Γότθων dabit Agathias II. p. 35. et τῶν Δελμινιτῶν ἀπὸ δασμον III. p. 56. Semel ἀπὸ δασμον τῶν βαρβάρων V. p. 166. vitiose. Theophylacti τῶν Σαρακηνῶν ἀπὸ δασμον, lib. VIII. 1. exscripsit Suidas in voce. Hinc lenissime fluunt ἀποδάσμοι, a reliquis divisi et divulsi. Primus D. Heinsius, Phocacenses tamen et Phocenses confundens, admonuit Epist. ad Iungerm. in huius ad Polluc. Comment. IV. 177. Abierunt eandem in sententiam Geinozius et Reiskius; nec dubia res est, ob Pausaniae superius excerpta, Φωκῆς οἱ ἄλλοι, πλὴν Δελφῶν. Phocenses Coloniae Ionicae sese adiunxerunt, Delphis exceptis. Vere eapropter ἀποδάσμοι Φωκῆς. WESS.

12. ἀπὸ τοῦ πρυτανείου τοῦ Ἀθηναίων) Etymologus, in Πρυτανείᾳ, veterem in coloniis deducendis consuetudinem explicuit. Sacra ex metropoli secum adportabant coloni, ignemque sacrum ex patriae penetrali depromtum et accensum. Plura Henr. Valesius ad Excerpt. Polybii, p. 7. [T. VII. nostri Polybii, p. 90-92.] Plutarcho libuit et haec admordere de Malign. p. 858. r. sine profectu. Iones Caricas mulieres, quarum patres maritosque interemerant, sibi matrimonio iunxisse, fatetur Pausanias VII. 2. p. 525. WESS.

21. αὐτῇσι συνόλκεον) Iure Gronovius Aldinum restituit: idem Portus decreverat Lex. Ion. voce Ἐπίτι. Naevus est, operarum peccato Stephani edito adpersus, latiusque, quam oportuerat, diditus. Pro proximo ἐπί τι [quod ibi tenuerat Wess. ubi nos ἔπειτιν posuimus, coll. Eustath. Iliad. pag. 1215, 33. ed. Bas.] ἔπειτα corrigit Reiskius. WESS.

CAP. CXLVII. 2. Γλαύκου τοῦ Ἰππολόχου) De Glauco, Hippolochi filio, Poëta Ἰλ. ἡ. 13. De Cauconibus [l. 3.] Strabo VIII. p. 531. [p. 345. ed. Cas.] WESS.

7. Ἀκατούρια ἄγουσι ὄρτην) De festo hoc notissima omnia: levis macula, quae doctissimo viro fraudi fuit, occupavit scholion in Biblioth. Coisl. p. 605. καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἰορτὴν ἐμεθέστηεν (Melanthus) ἄγισθαι, ἣν καὶ Κατιονίαν συντελοῦσιν. Vertitur, quod etiam Cationiam vocant. κατ' Ἰωνίαν oportuerat. WESS.

CAP. CXLVIII. 2. [Post ἰπὸς e superioribus edi-

tionibus comma adhaesit, quod *delendum*. Sunt enim ex more Herodoti transiecta verba, quorum naturalis structura haec erat, χώρος ἰσὺς πρὸς ἄρκτον Μυκάλης τετραμμῖνος. Quoniam vero mox adiicit ἐς τὴν (scil. Μυκάλην) συλλεγόμενοι, intelligi debet, locum hunc, cui Panionium nomen, in ipsa promontorii radice fuisse. S.]

3. Ποσειδῶνι Ἑλικωνίῳ) Ab Helice Achaiae is Neptuno titulus, quo de Strabo VIII. p. 589. [p. 384. ed. Cas.] et Pausanias VII. 24. copiose. Coluisse et Apollinem Panionium, docemur vetere Inscriptione inter Pocockianas p. 52. quae cognomina Apollinis varia obfert. ΠΑΤΡΩΟΥ ΠΥΘΙ-ΚΟΥ ΚΛΑΡΙΟΥ ΠΑΝΣΩΝΙΟΥ: sive, ut fuit olim, ΠΑΝΙΩ-ΝΙΟΥ. WESS.

6. ἀπὸ τῶν πολλῶν Ἴωνες) Numerum excidisse suspicor, facile restituendum: ἀπὸ τῶν πολλῶν ἱβ' Ἴωνες. VALCK. — At adiectus τῶν articulus satis indicabat, de duodecim illis civitatibus agi, quos supra nominaverat. S.

[9. κατὰπερ τῶν Πεσέων τὰ οὐνόματα. Vide supra, c. 139. S.]

CAP. CXLIX. 2. Λήρισσαι) Hoc ex Ald. praetuli. Non nescio ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ numos apud Goltzium et Begerum. Θώρηξ ὁ Ληρισσαῖος infra IX. 1. atque ad eundem passim alii modum. Vide Schol. in Apollon. Rh. I. 40. Mox Τῆνος optime ab Holstenio in Τῆμνος mutata est; neque color quaeri debuerat, ut arcessitus a Gronovio est, pravae voci. Constat Temnum in Aeolicis fuisse civitatibus, non Tenum, Cycladum unam. Itaque Τῆμνος iure scriptori rediit. De Cuma Aeolica in Vit. Homer. c. 38. ubi Φρικῶντις, non sine peccato. WESS.

[3. Αἰγινόσσα) Quum nusquam alibi hoc nomine memoretur civitas, nisi quod Αἰγειρούσης, obscuri Megaridis oppidi mentio apud Strab. IX. p. 394. n. occurrit, quaeri cum Mannerto (Geogr. antiq. T. VI. p. 396.) potest, an Elea, (Ἑλαία) hic intelligenda sit, Aeolica civitas, (Strab. XIII. p. 615. A. et Steph. Byz. in voce) in hoc apud Nostrum catalogo praetermissa. Quod nisi paullo post (l. 5.) discrete monuisset Herodotus (conf. c. 151, 1 et 3.) omnes has civitates in continenti (ἐν ἡπείρῳ) sitas fuisse; in promptu foret ut suspicaremur, non Αἰγινόσσα, sed Ἀργινόσσα hic esse legendum: satis enim constat, Aeolicae gentis fuisse Arginusas vel Argennusas, quae vocabantur, insulas; quarum una

cum oppido, prae caeteris, singulari numero *Arginus* nominabatur. Vide *Cellarii Geogr. Antiq. T. II. p. 18.* Mox, quod *Αἰγῆαι*: huc nominatur oppidum, id aliis omnibus *Αἰγῆαι* sive *Αἰγῆαι* est. Vide *Cellarium ib. p. 66.* Quod *Αἰγῆαι* habet *F.*, similiter *Aegaea, Valla. S.*]

7 seq. ὥρων δὲ ἤκουσαν οὐκ ὁμοίως) Vide c. 142. ὥρων εὖ ἤκουσαν *Portus* [voc. ἤκων] habet hoc ex loco. Intelligi id sane debet: [nempe οὐκ ὁμοίως εὖ:] namque ita mos fert. Supra c. 30. τῆς πόλεως εὖ ἤκουσας, ubi *Is. Vossius*, ἔχουσας iniuria corrigebat. *Dio Cassius*, XLIX. p. 472. de Pannoniis οὕτε γὰρ γῆς, οὕτε αἶραν εὖ ἤκουσι: et LIX. p. 755. ἄλλως μὲν εὖ χρημάτων ἤκων, prorsus uti *Noster V. 62.* atque *Evagrius H. Eccl. IV. 7.* Defit in his *Libanii T. II. p. 262.* τοῦ γὰρ νόμου --- ἤκουτος καὶ κρατοῦντος, neque advertit *Morelli* animum. Confer *Cl. Alberti ad Hesychii εὖ ἤκων.* WESS.

CAP. CL. 1. Σμύρνην δὲ ὧδε ἀπὸ βαλόν) Gemina his *Pausanias VII. 5.* Probum et Ionicae notae censeretur [l. 2.] si amputata litera στᾶσι in *Ask.* esset, uti τῇ πόλει II. 67. et 137. WESS.

CAP. CLI. 5. τὴν --- Ἀρίσταν) Non aliter *Stephan. Byz.* in *Cod. Perusino*: Ἡρόδοτος δὲ καὶ ἰαζὼν Ἀρίσταν καλεῖ, ἐν πρώτῃ: h. e. quantumvis Ionica dialecto utens. Nam quae de *Iazone* scriptore adposita a *Berkelio* sunt, imprudenti exciderunt. Notavit docti viri lapsum *St. Berglerus.* WESS.

6. ἐν τῇσι ἑκατὸν νῆσοις καλουμένῃσι) *Diodorus XIII. 77.* τότε μὲν πύλίσθη πρὸς τινὶ νήσῳ τῶν ἑκατὸν καλουμένων. Aliis ἑκατοὺς, qui inter *Apollinis* titulos, νῆσοι, aut ἑκατόν νησοι. Lege *Cassaubon.* in *Strab. XIII. p. 919.* [ad p. 618. ed. Cas.] WESS.

[7. Ἀσιβίοις μὲν νῦν etc.) Commodè ab his verbis factum foret initium novi capitis 152. Nam, post excursum de Asiaticis Graecorum coloniis, nunc continuatur narratio, inde ab extr. cap. 141. interrupta. S.]

CAP. CLII. 1. ἀπικίατο) Solent scribae communio-rem verbi huius formam amplecti. Ἐπὶ τι δὲ οἱ Παῖονες ἀπικίατο, V. 98. et brevi post *Ald. Med.*, at *Vind.* et *Arch.* Ionicam notam detrahunt, prorsus uti hic *Med.* et *Ask.* Praestat, ut in possessione ne turbetur. WESS. — Conf. *Adnot. ad I. 2, 11. S.*

15. συναμωρίεν) Priorem verbi partem *Med.* et *Ask.* bene pingunt, non mediam. *Aristophanis συναμωρουμένην, Nub.*

1066. et πάντα ἱσναμώμεον VIII. 35. tum σινάμωρος Hippocratis et Nostri V. 92, 7. [ubi vide Var. Lect.] (sic enim ibi mssti Paris. et Scholiastes, atque ex eo Suidas) verum patefaciunt; Photius insuper, ex Herodoti I. σινάμωρην in Lexico deponens, ut Cl. Alberti mihi testatus est. WESS.

CAP. CLIII. 9. πάθια ἔσται ἔλλισχα) Aversor strictum in tot viros, de Herodoto non male meritos, Gronovii stilum. Portus ἔλλισχα optime reposuit, eiusque vestigia Ed. Genevensis pressit. Simillimae originis πρόλισχος Aeschylī, Suppl. 208. Λισχνοῦσά τι καὶ ἀκούουσα καλὰ Perictione in Stob. Serm. LXXXIII. p. 448. Sic enim scripserat: certe λισχήματα habet Hippocratis Epist. p. 1285. λισχηῖ Hesychius. Ἀλισχα intensiore significatione sumebat Corn. de Pauw, ut ἄξυλον ἔλην Homerus, adpositis aliis, quae omitto. WESS.

18 seq. καὶ τοὺς Ἴωνας ἐν οὐδὲν λόγῳ ποιησάμενος τὴν πρώτην εἶναι.) Leviter ista depravata mirum in modum interpretantur, sic forte redintegrandā: καὶ ἐπὶ Ἴωνας ἐν οὐδὲν λόγῳ ποιησάμενος τὴν πρώτην εἶναι vel εἶναι. Ἐπὶ -- ἴναι et ἐπὶ εἶναι in hunc usum adhiberi solent: non nescio tamen, qui color vulgaris possit conciliari: sed nostro loco simillimus est III. 134. ἐπὶ Σκύθας -- μὲν τὴν πρώτην εἶναι ἔασον -- εὐ δέ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι: in quibus ἔασον tantumdem fere valet ac ἐν οὐδὲν λόγῳ ποίησαι. VALCK.

Ibid. Graecum exemplar hic sine vitio non cerni, H. Stephanus censuit. Subvenit Corn. de Pauw, ellipsi, ἐν οὐδὲν λόγῳ ποιησάμενος τὴν Φροντίδα εἶναι πρώτην, aut τὴν ᾧρη εἶναι πρ. et Ionas non dignos reputans, quibus primam curam impenderet. Ita constaret oratio, modo dicendi genus constabilitum esset. Τὴν πρώτην saepe ponunt. Heliodorus IX. p. 409. ἀλλὰ μὴ τὴν πρώτην ἔκοντι Φέροντες αὐτοὺς ἐνχειρήσαν ex Ms. Palatino. Libanius T. II. p. 110. D. καὶ πᾶσιν τὴν πρώτην, ἀμετάστατον μὲν: quorum tamen structura diversior. Ego Nostri haec sic ordinabam, καὶ τοὺς Ἴωνας τὴν πρώτην ἐν οὐδ. λ. ποιησάμενος εἶναι: et Ionum nullam initio rationem habendam esse ratus. Nunc maximopere blanditur Valckenarii coniectura. WESS. — In frequenti apud Nostrum usu dictionis ἐν οὐδὲν λόγῳ ποιῆσαι, et huic similibus, nusquam alibi verbum εἶναι adiectum cernitur. Quia tamen nunc in rariorem scripturam, quae difficiliorem videatur explicatum habere, consentiunt

libri; ratio suadet, ut, si quo modo defendi illa possit, pro vero habeatur. Igitur cum *Aem. Porto* (Lexic. Ion. voce *εἶναι*) statuendum videtur, ex usu alioquin satis familiari *Herodoto* abundare h. l. verbum *εἶναι*. Cuius usus et alia multa exempla *Portus*, et *Hermannus* ad *Viger*. Adnot. 177. haec duo protulit: IV. 33, 15. τὰς ὀνομάζουσι Δῆλοι εἶναι Ἰππύρχον τε καὶ Λαοδικὸν: tum II. 44, 13. Ἡρακλῆος ἑπωνυμίην ἔχοντος Θασίου εἶναι. Nec desunt apud *Thucyd.* *Plat.* et *Xenoph.* similis abundantiae exempla. S.

CAP. CLV. 5. ὁμοίως γὰρ μοι νῦν γι φαίνομαι etc.) *Clementem*, qui *Xenophonti* memoriae vitio adscripsit, notarunt docti viri, praeterque ceteros *N. Abramus* ad *Cicer.* pro *Milon.* c. 3. *Stasini*, quod ex eo [ex *Clem. Alex. Strom.* lib. VI. p. 451. ed. Sylb.] discimus, par opinio:

Νῆπιος, δὲ πατέρα κτείνων, παῖδας καταλείπει.

Eadem *Gabrielis Naudæi*, inter dominationis arcana in damnosissimis, et *Machiavello* perniciosioribus, *Considerat. Politicis* c. 3. et 4. *WESS.* — Haud dubie *Herodotus* versiculum illum in animo habuerat, quem in proverbium olim abiisse ex *Aristot. Rhetor.* I. 16. et II. 17. et ex *Polyb.* XXII. 8. intelligitur: quem versum *Homero* tribuens doctissimus Editor *Demetrii* περὶ Ἑρμην. (in *Not. ad sect.* 156.) alio tunc occupatum, puto, animum habuerat. S.

16. καὶ ἐγὼ ἐμῇ κεφαλῇ ἀναμάξας) Restitui expulsum pronomen. Imitatur solemnī more *Poëtam Odyss.* T'. 91.

--- δ σὴ κεφαλῇ ἀναμάξεις.

Admovit *Nostri* verba *Phaetro* V. 7, 39. celeb. *P. Burmannus*, dubius tamen, neque immerito. Paria non sunt. Pertineant-ne huc Ἐπίμαστον *Hesychii* nolo dernere. Quod continuo succedit, Πακτύης γὰρ ἴσθι ὁ ἀδικίων, τῷ αὐτῷ ἐπιτρε. absurde expressum est, praesens factum *Pactyes* admisit, cui tu *Sardes* commisisti: paullo aliter prior interpretes, sed consimili sententia. Nam *Pactyae* non fuerunt a *Cyro* *Sardes* traditae, sed *Tabalo* viro *Persae*. *Pactyes* acceperat *Croesi* *Lydorum*que opes in *Persidem* avehendas, ac nactus occasionem a *Tabalo* et *Cyro* desciverat: haec superiore capite omnia. Quare ne sibi contrarius videatur *Herodotus*, adsumendum est aut τοῦτον aut ἐκείνον ad pleniorē orationis habitum. Non fugit interpretum ea negligentia *Corn. de Pauw*, *Vir. Clar. WESS.* — Nempe intelligit *Vir doctus*.

Πακτύης ἰστὶ ὁ ἀδικῶν (τοῦτον, scil. τὸν Τάβαλον) τῷ σὺ etc. atque sic Larcher: *Pactyas a offensé celui à qui vous avez confié le gouvernement de Sardes*. Quae mihi, ut dicam quod sentio, frigida sententia et parum commoda videtur. Profecto parum convenit, ut Cyro ob defectionem Lydorum (adeoque ob facinus adversus ipsum admissum) irato (conf. c. 156, 8.) diceret Croesus: *Pactyas est, qui adversus Sardium praefectum inique egit*. Malim equidem fateri, minus adcurate hic loquentem Croesum fecisse Herodotum, dicentem *Pactyae commissas Sardes fuisse*; cui non urbis custodia, sed aurum creditum erat. Nisi forte consulto et arguta quadam ratione haec Croesum dicentem Scriptor noster induxit; scilicet, quo moneret ille Cyrum, non debuisse eum huic homini tantum auri vim committere: hoc enim perinde esse ac si ipsam urbem illi credidisset; quoniam auri ope partim milites urbem custodientes corrumpere, partim alios suo imperio parituros conducere potuerit. S.

22. κίλει δὲ σφίας κιβῶνας) Babyloniiis desciscentibus talem poenam irrogat apud Plutarchum T. II. p. 173. Xerxes. Tu vide Polyaeum VII. 6, 4. et Iustinum I. 6. WESS.

CAP. CLVI. 11. καὶ πρὸς, ἐξανδραποδίσσασθαι τοὺς etc.) Est ex scripto. Καὶ δὴ πρὸς, insuper, V. 67. et creberrime in Musis. Demosthenes I. in Aphob. p. 509. καὶ πρὸς, ὑπὸ τούτων ὑβριζομένους: et in eundem p. 519. καὶ πρὸς, ὅτι ζήμιοῦται κατὰ τὴν μαρτυρίαν οὐδὲν. Habet alia Casaubon. ad Strabon. III. p. 218. [ad p. 147.] WESS.

CAP. CLVII. 4. ἐπ' ἰωντὸν ἰόντα) Geinozius merito in hoc adquiescit. Eadem macula infecit VIII. 65. ἀπ' Ἑλευσῖνος ἐὼν ἐς τιμωρίην Ἀθηναίοισι. Attigit et haec Plutarch. de Malign. p. 859. A. nec sine loligine quadam. WESS.

13. ἐς θεῖόν ἀνῶσαι) Rem ad Apollinem Didymaeum in Branchidis referre si diceretur ἐς θεῖόν ἀνείσιν, adeo nihil hic esset insolens. Hesychius: Ἀνείσιν, ἀναφέρειν: et Ἀνείσω, ἀναφέρω. Verbi meminit οἶσω Eustath. ad Od. T. p. 728, 32. [p. 1887 extr. ed. Rom.] tanquam μέλλοντος, ἀναδραμόντος εἰς ἐπιστάτω, sed εἰς πεζολογίαν ἀχρήστου. Pro φέρε positum οἶσε legitur aliquoties apud Aristophanem, et συνείσιν apud Atticos frequentatur pro συμφέρειν. Quod legimus in Herodoto ἀνέσται, firmari videtur istis ex lib. VI. c. 66. ἀνείσται

γενόμενον ἐκ προνοίας τῆς Κλεομένης ἐς τὴν Πυθίην: opera Cleomenis ad Pythiam re relata: verba valde vexata hunc in sensum capienda censeo: sed et ibi praeferrem, si darent Codices, ἀνοίστου: nostroque loco, συμβουλῆς περί ἐς θῖδ' ἀνοίσαι, vel ἀνοίστειν. Eadem structura legitur lib. VII. c. 149. περί μὲν σπονδῶν ἀνοίστειν ἐς τοὺς πλεῖντας, de foedere quidem ad populum se relaturos. Hoc alibi dicitur ἐξενίκαϊ ἐς τὸν δῆμον: quod suo more Pythia dicebat ἐς πολύφημον, Herod. V. 79. Ἀγορὴν πολύφημον dixerat scilicet Homerus, quem vates isti mercenarii libenter imitabantur. VALCK. — Poterit, puto, haud absurde statui, esse ἀνῶσαι ex ἀναοῖσαι contractum, quemadmodum ex βοαοῖν fit βοῶν, et similia. De Branchidis cf. Adn. ad I. 92, 6. S.

CAP. CLIX. 13. καὶ ἄλλα ὅσα ἦν νεοσσιμῖνα) Certum hoc praestant membranae. Porti νεοσσιμῖνα Genevensis editor probavit, Kühnius quoque, [at hic quidem νεοσσ. tenet, ad Aelian. Var. Hist. V. 17.] et Bochartus, hunc locum admovent inlustrando Psalmo LXXXIV. 4. Part. II. Hieroz. lib. I. c. 8. Uti nunc varii generis aves in templo muris nidulantur, sic prisco aevo. Notum illud Ionis in cognomine Euripidis fabula, vs. 170. τίς ὃδ' ὀρνίθων καίνος προσέβα; Μῶν ὑπὸ θριγκοῦς εὐναίας Καρφηρὰς θήσων τέκνους; WESS. — Habet Hesychius, Νοσσιύνουσαι, γινῶσαι, ex graeca versione Ierem. 48. 28. ubi περιστρίψαι νοσσιύνουσαι. Idem verbum et ex Ezech. 31, 6. et ex Sirac. I. 12. citavit Biel, in Thesaur. Philol. Vet. Test. Adde proximam Valckenarii Adnot. S.

17. τοὺς ἰκτίδας μου) Huc in luculentissima Or. Rhodiaca respicit Dio Chrys. p. 338. Α. ὁ Ἀπόλλων οὐκ εἶα δῆπουθεν ἐκ τοῦ περιβόλου τοὺς νεοττοὺς ἀναιρεῖσθαι τὸν Κυμαῖον, ἰκτίδας ἑαυτοῦ λέγων. Herodotus, ὅσα, ait, ἦν νεοσσιμῖνα ὀρνίθων γένεα ἐν τῷ νηῶ: quomodo, litera duplicata, Hemsterhusium etiam scripsisse, liquet e notis ad Plutum Arist. p. 363. Qui in Alex. Cod. Test. Vet. νεοστοί, in Romano passim sunt νεοστοί. Forte Codex aliquis in Herod. dabit ἐνεοσσιμῖνα. VALCK.

Ibid. τοὺς ἰκτίδας μου) Pertinet huc Xenocratis, Platonis discipuli, misericordia; qua passerem accipitre insequente in sinum fugientem servavit et fugato raptore dimisit, ἰκτιπῶν, ὅτι μὴ ἐξέδωκε τὸν ἰκτίτην, in Aeliani Var. Hist. XIII. 31. ubi Kühnius plura, et ad eiusdem V. 17. Mox [l. 19.]

Herodot. T. V.

L

οὕτω τοῖσι ἱεραῖς, sic tuis supplicibus etc. eleganter clar. Reiskius. WESS. — Vulgatum τοῖσι, tenent libri omnes, recte quidem. S.

CAP. CLX. 3. εἰς Μυτιλήνην) Non dissentio a Mediceo, cui II. 178. ἡ Μυτιληναίων, sicuti et aliis. Solent veteres in urbis nomine varii esse: ἀπὸ Μυρίλης aut Μύρωνος si titulus venerit, uti est in Steph. Byz., quod Florentiae inveniebatur, legitimum erit, stabilitum cumulo ΜΥΤΙΑΗΝΑΙΩΝ numerorum. Vossium vide ad Melam II. 7. WESS.

12. τοῦ δὲ Ἀταρνίως) Infra meminit τῆς Ἀταρνείδος χώρας VI. 29. Regioni non spatiosae nomen dedit oppidum, passim dictum Ἀταρνείς: fuisse χωρίον ἰσχυρόν liquet e Xenoph. Έλλ. III. p. 286, 13. Civis dicebatur Ἀταρνείτης: quando vocatur Ἀταρνείς, hoc ab Ἀτάρνα fluxisse statuendum est: vid. L. Holsten. ad Steph. in voce, Maussac. ad Harp. voc. Φρισάβριος, atque ibi Vales. et Menag. ad Laërt. I. 80. Hermippi ἀνδρὸς Ἀταρνείτης mentionem facit Herod. VI. 4. In historia Philippi Macedonica saepe commemoratur Hermias eunuchus, Ἀταρνείως ἄρχων. Huius nomen restituendum est Ulpiano ad Demosth. Phil. IV. p. 81. §. 46. παρ' Ἑρμίου (vel Ἑρμίων: vulgatur παρὰ ταμίου:) τοῦ εὐνεύχου, ὃν νῦν ἀναίσωπτον ἰκνηστάρω, ἄρχοντα Ἀταρνείως. Nomen non Ἑρμίας, sed Ἑρμίας, scribendum contendit Harp. in voc. In hunc ipsum, valde sibi probatum. cum hymnum scripsisset (ab Athenaeo nobis custoditum XV. p. 696. et Diog. Laërt. V. 7, 8.) Aristoteles, Athenis a sacro quodam sycophanta, quod genus illic etiam bonis fuit permolestum, impietatis est accusatus: in isto carmine Hermian Ἀταρνείως ἑντροφὸν vocat vir magnus; quem Hermian, genere Bithynum, non debuerant Ἀταρνεία dixisse Athenaeus et Suidas. In Eunucho Luciani T. II. p. 357. dicitur Philosophus εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας Ἑρμῖαν τὸν εὐνεύχον, τὸν ἐκ τοῦ Ἀταρνείως τύραννον. VALCK.

Ibid. τοῦ δὲ Ἀταρνείως τοῦτου ἔστι χώρας τῆς Μυσίας) Χωρίον Ἀταρνεία, contra insulam Chium, Diodorus vocat XIII. 65. Τὸ δὲ χωρίον ἴσθιν ὁ Χίων μισθός, eadem de Pactya tradito locutus Pausanias IV. 35. Confer Diodoro XVI. 52. adposita. WESS. — Est igitur ὁ τοῦ Ἀταρνείως χώρας, ager Atarnensis; de quo idem Noster VIII. 106. loquens, αἶτ γῆν τὴν Μυσίην, τὴν Χίωι νίμονται, Ἀταρνείς δὲ καλεῖται. S.

16. οὐτὶ οὐλαὶς κηθῶν) Reiskius οὐλαῖς, ut lenior decurrat

sermo, cui sine medela non-deest cultus. Οὐλοχύντας *Homerus*, προχύντας *Euripides* Iphig. Aulid. 955. et 1112. (quem *Hezychius* in voc. respexit.) nuncupare solet. Multa *Eustath.* 'Il. α'. p. 132. [p. 100. ed. Bas.] WESS.

CAP. CLXIII. 4. οὐ στερογγύλησι νηυσὶ) *Mos Ionum* in schedis *Ask.* observatur. Sic νηυσὶ ἰσδομένησιν VI. 92. αὖ ἐν τῇσι νηυσὶ IX. 89. et mox c. 166. Mira ceteroqui discordia isto in vocabulo: modo νῆες, quibus primas in Ionia *Corinthus* dedit, [dial. ion. §. 19.] modo νῆες his in Musis. De *Penteconteris* rotundisque navibus praeter *Baiffum* et *Meibomium*, ad *Plinii* VII. Hist. N. c. 56. *Harduinus*. WESS. — In lat. vers. temere h. l. praetermissa sunt verba: *Navigabant autem non rotundis navibus, sed longis.*

8. ἐκκοι καὶ ἐκτρέφον.) Errantes *Lucianum* et *Phlegontem* *Trallian.* in viam revocavit *Casaubonus* ad *Strabonem* [lib. III. p. 151.] *clementer*. *Cicero* de *Senect.* c. 19. Fuit enim, ut scriptum video, *Arganthonius* quidam *Gadibus*, qui lxxx. regnavit annos, centum et viginti vixit. Productionis haec est aetas, nec prorsus insolita. Auctor *Dial. de Orator.* c. 17. Centum et viginti anni ab interitu *Ciceronis* in hunc diem colliguntur unius hominis aetas, horum fortasse recordatus. Paria fere *Trebell.* *Pollio* in *Claud.* c. 2. De *Tzetze* dubium non est, *Ταρπησός* — ἢ ἡ Ἀργανθώνιος ἱερατὴν ἐκείνην, ἀφ' ἧν ἰσδομένησιν π', ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, in *Lyeophronem* vs. 644. WESS.

15. ὁ δὲ πινόμενος τὸν Μῆδον — ὡς αὐτοῖς) Placuit praeis dictionis haec forma. Σκέλαι τὴν ὥρην ὡς ὀλιγοχρόνιος, in *Epigr. Anthol.* VII. p. 631. Αἰγισθὸν ἐνθ' ᾧ κεν ἴστωρ πάλαι, *Sophacles* *Elect.* 1107. Qualia cum apud optimos obferant se, parco operae, et *Stephanum* advoco de *Dialectis* p. 51. *Küster.* in *Aristoph.* *Plut.* vs. 55. *Davisium* ad *Ciceron.* N. D. I. 26. Potius erit expiscari, quis *Medus* ille, cuius vires et potentiam crescere *Arganthonius* ex *Phocaeensibus* inaudiverat? *Harpagus*-ne, qui *Medus* origine? At eum simpliciter vix ita designat. Praeterea structa videntur *Phocaeae* moenia ante *Harpagi* incursionem: id postulant, quae de obitu *Arganthonii* c. 165. perhibentur. Hoc amplius, si validissimis hoc se demum tempore sepsissent muris, fieri-ne id potuit citra ullum *Harpagi*, in vicinia haerentis, impedimentum? Immo vero adgressus urbem est, operibus munitam et propugnaculis firmam. Quae

quidem τὸν Μῆδον vehementer urgent, minime τὸν Ἀνδρῆν h. e. Croesum, Ionum liberis civitatibus infestum olim c. 26. etc. Non addicunt msti fateor; iniusta tamen medela et suspicio non est. Habeo consentientem *Corn. de Pauw*. WESSELING. — Tum IDEM in *Addendis* haec adiicit: „Suspiciatur, πυθόμενος τὸ Μῆδων, res et potentiam „Medorum, olim hic fuisse, doctissimus *A. Kluitius*.“ — Fidenter *Larcher* in gallica *Herodoti* versione *Croesum* posuit; quem eo nomine reprehendit *Volney*, (*Chronol. d'Herod.* p. 78.) *Harpagum* intelligens. At, *Harpagum* nunc dicere non potuisse *Herodotum*, satis luculenter et *Wess.* et *Larch.* demonstrarunt. Sed nihil magis in promptu erat, quam ut *Medus* hic *Cyrus* intelligeretur, qui in *Medorum* successerat imperium. τὸν Μῆδον idem est ac τὸν Μῆδων βασιλῆα, *Medorum* regem; atqui is nunc *Cyrus* erat. Vide ad I. 2, 13. notata, et conf. etiam c. 46, 3. *Pausanias* quidem X. 8. p. 817. videri possit *Medum* hunc *Harpagum* intellexisse. S.

CAP. CLXIV. 6. καὶ οἶκημα ἐν κατεῖρσαι) Addi iubet *Reiskius* τῷ Μίρρη, aut alterius Persici numinis nomen. Verum Persae parietibus deos non includebant, templa damnautes et aversati, c. 131. Quem modo laudavi *Corn. de Pauw*, οἶκημα τurrim esse decernit, sacrandam ac humanis usibus eximendam: hoc ut obtineret, *Lexica* adpellavit et *Glossarum* οἰκήματα πρὸ παρεμβολῆς, *Procastria*; quae nihil adiuvant. Fallunt enim *Lexica*, et *Procastria* aliorum ferunt, sicuti *Festus* docet in *Procestria*. Saepe doctos viros ingeniosiores experior, quam necesse erat. Iubet *Harpagum* unas aedes consecrari in obedientiae argumentum et Persicae dominationis: hoc intelligitur. At vestigandum est, cui deo atque usui cesserit consecratio; cur tandem? Quum de consilio constet, licebit, quod tacitum scriptor habuit, ignorare. Alioqui ex *Aldino*, levi opera, fingi poterit, καὶ οἶκημα ἐν κατεῖρσαι et unam habitationem detrudere. Sic expedita omnia. Vide *Gronovium* VII. 24. VIII. 95. *WESS.* — Nempe locis citatis *Gronovius* verbi αἰρώ eiusque compositorum plura quaedam exempla congererat. Vide vero quam contagiosa res sit corrigendi pruritus. Modo verissime *Wesselingius* aiebat, saepe doctos viros in interpretandis aut in corrigendis veterum auctorum locis ingeniosiores esse, quam necesse erat. Nunc, postquam alii in

expediendo hoc loco vires suas tentarunt, ipse etiam temperantissimus alioqui Vir, et a vi inferenda abstinenterissimus, ad corrigendum confugit. Atqui recte paullo ante, interpretatus ipse erat *Herodoti* verba: nihil desiderabatur, nisi ut (quod perspecte *Larcher* vidit) *Regi consecrandas aedes* intelligeret. *Aldinum* κατιμῶσαι nil aliud est nisi ipsum κατιμῶσαι, diphthongo *ai* loco vocalis: productae posita; conf. *Var. Lect.* ad L. 123, 17. I. 73, 8. IX. 85, 4. et 6. Quidquid ad Regem pertinebat, id sacrum habebatur: ideo κατιμῶσαι, consecrare dixit, pro dedicare *Regi*. S.

17. χωρίς ὅτι) Scribere solet in talibus χωρίς ἢ ὅ, τι p. 39, 41. p. 240, 49. p. 249, 1. [I. 94, 2. IV. 61, 6. et 82, 2.] Hic forte praestiterit posuisse: χωρίς ἢ ὅ, τι χαλκός ἢ λίθος ἢ γραφή ἢν. VALCK. — Utique ὅ τι diremtis voculis scriptum oportuit: particulā ἢ vero non opus erat inserta, quum praesertim continuo deinde eadem posita sit, et quidem diversa notione ab ea quae huc locum esset habitura. S.

CAP. CLXV. 2. οὐκ ἰβουλόντο) Vetus ἰβουλόντο exercuit *Porti* diligentiam: varia conminiscitur, quae, melioribus repertis, praetereo. Confusio illis in verbis adsi-
dua, veluti VI. 66. *Diodor. Sic.* XIV. 82. *Dion. Chrysost.* Or. IV. p. 66. A. etc. WESS. — Non ἰβουλόντο olim editum erat, sed ἰβούλντο, pro quo haud absurde *Portus* ἰβουλόντο scriptum oportuisse coniectaverat, ex prisca praesentis forma βουλόμαι, unde etiam fut. βουλήσομαι. De ἀπομένονσι, quod sequitur, vide *Adn.* ad I. 68, 26. S.

7. τῇ οὐνομα ἦν Ἀλαλίη) *Diodorus* τὴν μὲν Κάλαριν Φωκίῃς ἔκτισαν V. 13. magno, si scripserit ita, errore, ut dictum alias. *Seneca* *Consol.* ad *Helv.* c. 8. ut antiquiora, quae vetustas obduxit, transeam, *Phocide* relicta, *Graii*, qui nunc *Massiliam* colunt, prius in hac insula (*Corsica*) consederunt; permiscens, ut saepe veteres, *Phocidem* et *Phocaeam*. WESS. — Repetitur apud *Nostrum* idem nomen c. 166, 13. Succedente tempore *Aleriam* nominari invaluit, permutatis (ut saepe alias) *l* et *r* literis. Quod ἀνιστήσαντο πόλιν ait auctor, excitaverunt intelligunt omnes, id est condiderunt: et sic *Steph. Byz.* ait, Ἀλλὰλια, κτίσμεν Φωκίων, nempe *Φωκίων* voluerat. Videtur autem verbum illud proprie significare eiectis cultoribus (ἀναστάντων πεινηθέντων) urbe potiri. S.

14. καὶ μύθον -- καταπόντωσαν) Hic narrata tangit Scholiastes ad Soph. Antig. 270. excitans Callimachi, forsan ex Ibide, versum, Φωκαίων (immo Φωκαίων) μέχρις αὐ μὲν μέγας ἐν ἀλὶ μύθον. VALCK.

Ibid. μύθον εἰδήρεον καταπόντ.) Prior interpres [grande satum scribens] Latina formarat ad Horatianum Epod. XVI. 25.

*Sed iuremus in haec: simul imis saxa renarint
vadis levata, ne redire sit nefas.*

Res eadem, verba discrepant: Horatius μύθον massam lapideam, uti apud Strabonem saepius, intellexit. Consimili iurisiurandi additamento Aristides ὅρκισι μὲν τοὺς Ἕλληνας, καὶ ὅμοσιν ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων, μύθους ἰμβαλὼν ἐπὶ ταῖς ἀρεαῖς εἰς τὴν θάλασσαν, in eius vita Plutarchus p. 334. A. lunge Turnebi Advers. XIV. 21. WESS.

CAP. CLXVI. 3. καὶ ἄγον γὰρ δὴ καὶ etc.) Restitui in integrum, quod erat inmutatum. Homero utor auctore Ἰλ. Β. 834. Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτῳ. Supra c. 70. placuit idem, sicuti et deinceps. Memini poetam ἄγον saepe ponere ob moduli rationem. In Nostro ea cessat. Reiskius maluit καὶ ἄγον γὰρ δὴ καὶ ἴθερον, non ego. Quae enim urgens necessitudo? Obportunius erit de foedere addere, quod Carthaginenses inter et Etrustos coaluerat ad Tyrrheni maris et vicinarum insularum tutelam, in Pindari Pythion. Od. I. 139. WESS.

9. Καδμήν τις νίκη τοῖσι Φωκαεῦσι ἔγλυτο) Explicant Diodori Eclog. T. II. p. 495. et XI. 12. WESS. — Conf. Suid. et Paroemiographos. Cadmea scilicet victoria dicitur, quum plus incommodi accepit victor, quam intulit. Est igitur tristis utique, sed victoria tamen: atqui hic quidem nullum victoriae adparet vestigium; nisi cogites, quod ipso etiam vocabulo νίκη significat Scriptor, et ipsos hostes cladem accepisse, et prius ex acie se recepisse quam Phocaenses. conf. c. 82, 27 seqq. Non est autem (de quo commode Larcherus ad h. l. monuit) confundenda haec victoria cum ea, quam Phocaenses Massiliam condentes de Carthaginensibus reportasse Thucydides I. 13. scribit. Conditam enim a Phocaensibus Massiliam esse sexagesimo fere anno ante haec tempora de quibus nunc agitur, abunde idem doctus Herodoti interpres ex Eusebio, ex Scymno Chio, Ti-

maei testimonium invocante vs. 210 seq. (T. II. Geogr. Min. Huds.) ex Solino, c. 2. et ex Iustino XLIII. 3. demonstravit in Adn. ad h. l. et in Chronol. Herod. p. 437 seq. Quare nec mirum admodum videri debet, quod coloniae Massiliam ductae mentionem nullam Herodotus fecit, quippe quae res ad illius institutum nunc non pertinebat. Ne id quidem mirari debemus, quod Phocaeenses hi non Massiliam ad cognatos suos et populares se contulerunt; quoniam arctis finibus illi conclusi, et a continente barbaris ferisque gentibus cincti erant. At tempora resque diversas utique Pausanias miscet lib. X. c. 8. p. 816 seq. ubi, Massiliae obiter mentionem faciens, diserte ait, *Phocaeenses Massiliam condentes partem fuisse eorum, qui Medum Harpagum fugientes, patriam reliquerunt; hosque, navali praelio superatis Carthaginensibus, terra ea potitos esse, quam inde ab illo tempore tenuerunt.* Cui paria Ammianus Marcell. XV. 9. tradit, diserte scribens, *Phocaeensium Harpagum fugientium alios Veliam in Lucanis, alios Massiliam condidisse.* Atque etiam Seneca in Consol. ad Helv. c. 8. de Corsica loquens: Graii, ait, *qui nunc Massiliam colunt, prius in hac insula consederunt.* Errori ansam praebere Thucydides potuit, de Phocaeensibus Massiliam condentibus ita disserens, ut videri potuerit originem huius coloniae in Cyri aetatem ponere. Ac fieri sane potuit, ut Atheniensium multi, quippe regionum ultra Italiam sitarum rerumque ibi gestarum parum gnari, duas Phocaeensium expeditiones in unam confunderent. Sic quidem etiam Isocrates (in Archidam. p. 68. T. II. ed. Auger.) ait: *Φωκαῖς Φεύγοντες τὴν βασιλείαν τοῦ μεγάλου δεσποτίαν, ἐκλαπόντες τὴν Ἀσίαν εἰς Μασσαλίαν ἀπέφυγον.* Quod si tale quidpiam compertum habuisset Herodotus, is quem omnia diligenter percunctatum novimus, quique in eadem inferiore Italia, in qua hi Phocaeenses dein consederunt, sedes suas habuit, haud dubie mentionem Massiliensis coloniae h. l. facturus erat. Cum Herodoto pulcre consentit vetustus Rerum Italicarum scriptor Antiochus Syracusius, cuius testimonium Strabo sub initium libri VI. adposuit. Nam, quod ibi vulgo legitur *εἰς Κύρρον καὶ Μασσαλίαν*, unice vera certaque est *Casauboni* sententia, καὶ Ἀλαλίαν (aut Ἀλλανίαν, ut est apud Steph. Byz.) scripsisse Antiochum. Atque ipsa haec similitu-

do nominum Ἀλαλία et Μασσαλία fortasse confusioni illi, de qua supra ad c. 165, 7. dixi, occasionem dedit. Caeterum de Massiliensis coloniae origine videndus *Aristoteles* apud *Athnaeum* lib. XIII. c. 36. et *Iustinus* XLIII. 3. quorum neuter primos colonos metu Medorum aut Persarum domo profectos memorat. S.

11. ἀπιστοράφατο male a dialecti legibus codex *Med.* avertit. Vide supra, c. 141. WESS.

CAP. CLXVII. 1. τοὺς ἄνδρας, οἱ τε Καρχηδόνιοι etc.) Particulam *τι* remque ipsam monstrare haec corrupta et lacunosa esse, Cl. Reiskii sententia est: deesse enim, quid Carthaginienses cum suis captivis fecerint. De lacuna dubito; censeoque, ἔλαχόν τε (sive δὲ potius) αὐτίαν πολλῶν πλείους, ad solos Tyrrhenos spectare, et commate a praecedentibus esse discernenda. Quae de *Agyllensibus* subduntur, opinionem adfirmant. Sorte plures acceperant captorum Etrusci; omnes eos, sicuti et suos Carthaginienses, lapidibus cooperuerunt. Κατίλισαν refertur ad utrosque. WESS. — Suffragari Viro doctissimo nullo pacto possum, in eadem ἡστί alterum verbum, ἔλαχον, ad solos Tyrrhenos spectare; alterum, κατίλισαν, ad utrosque. Scabrosa et impedita aut defecta videri debuit oratio, si αὐτίαν ad Carthaginienses refertur: at, pronomine hoc ad *Phocaeenses* relato, omnia satis commode procedere videntur. Carthaginienses Tyrrhenique plures captivos fecerunt quam Phocaeenses, eosque inter se partiti sunt; dein eosdem, in terram expositos, lapidibus obruerunt. οἱ τε Καρχηδ. καὶ οἱ Τυρρ. dein ἔλλαχόν τε --- καὶ κατίλισαν. Ego vero aliud quidpiam hoc loco desideraveram. Nempe in proxime sequentibus, praeter suum morem, subito et ex abrupto *Agyllaeos* nominat Scriptor; quum exspectasses ut prius diceret, expositos captivos fuisse prope *Agyllam*, *Etruriae* oppidum, ibique lapidatos. S.

6. ἔμπρησ) Praeclare Gronov. ex Mediceo. Arbitror ex Theopompi Epitome Herodoti venisse, atque huc pertinere apud Suidam in voce: Αἱ δὲ γυναῖκες ἔτικτον ἔμπρησ καὶ τέρεστα· οἱ δὲ τῶν τετολημμένων σφίσι λήθην κατασχίσαντες, ἦγον ἐς Δελφούς. Falli possum opinione, sunt tamen eiusmodi, ut hinc propagata deierares. WESS.

14. ἦτις νῦν Τέλη καλέται) Stephani Byz. Θύλλα, quae hinc advocatur, nata videtur ex ὈΥΕΛΛΑ male scripti.

exemplaris aut 'OTEATA, uti Dionysio Ant. Rom. I. p. 16. dicitur. Eiusdem Stephani Βύλη in voce 'Ελία similes natales habuit. Lege Cluver. Ital. Ant. IV. p. 1259. WESS.

[16. τὸν Κύρνον --- κτίσαι ἥρων ἰόντα) Larcherus ad h. l. ait, tradi a Servio ad Virgil. Ecl. IX. 30. Cynrum, Herculis filium, nomen dedisse insulae. Mihi quidem nihil tale apud Servium reperire contigit: nec omnino, quis ille heros Cynrus fuerit, mihi liquet: quem enim Cynrum Diodorus Sic. V. 60. memorat, is huc non pertinere videtur. Mira vero locutio, κτίσαι --- ἥρων, condere heroem, ut vulgo interpretantur; nisi intelligas instituire heroem, et ut talem colere. Larcherus quidem monumentum Cynno erigere intellexit. Benedictus, in Actis Seminar. Philol. Lips. Vol. II. P. II. p. 283. suspicatur. ἦλος ἰόντα scripsisse Herodotum; fuisseque fortasse paludibus illis, in quibus hi Phocaeenses (teste Dionysio Halic. Antiq. I. 20.) urbem 'Έλιν, quae et 'Ελία, condiderunt, nomen ὁ Κύρνος. Sed haec, ingeniosa quidem et erudita, at mera tamen hariolatio est. S.]

CAP. CLXVIII. [4. In τῆς Θρηκίης nil mutant libri. Intellige τῆς Θρηκίης γῆς: nam Thracia Graecis ἡ Θράκη, ionice Θρηκή, ut IV. 99, 1. ubi quidem Θρηκή codd. Arch. et Vind. S.]

5. ἔκτισαν πόλιν 'Αβδῆρα) Refer huc vulgare olim dictum, 'Αβδῆρα, καλὴ Τήων ἀποικία, ex Strabonis XIV. p. 953. [pag. 644. ed. Cas.] ubi plura. WESS.

7. ἔξειλαθίς) Non adstipulor Mediceo, vario in isto verbo. Retinet ἔξειλαθίς IV. 145. et ἔξειλαθίς V. 97. Par aliorum, etsi prava, consuetudo: de Pausania testis Sylburgius I. 11. p. 27. Lege quae ad Moerid. Attic. notavit Cl. Pierson. p. 13. WESS. — Non dubito equidem, Atticum auctorem ἔξειλαθίς scripturum fuisse, absque ε ante θ, quae vulgatissima etiam huius verbi formatio est: sed, Herodotum constanter ista forma in hoc verbo usum esse, etiam atque etiam dubito. Utralibet formā ei licitum erat promiscue uti. Sin necesse esset, ut talibus in minutiis sibi semper constantem eum fuisse statueremus, crediderim ego praelaturum fuisse istam paullo asperiores formam quae ε ante θ ponit; quemadmodum idem alias formas amat multo etiam asperiores, ubi φ vel χ cum litera δ concurrunt, quo de genere ad I. 130, 8. dictum est.

Quam enim formam hęc nonnisi tres codices (quoad quidem novimus) exhibent, in eadem alibi, ut I. 173, 12. III. 46, 1. 51, 9. IV. 4, 5. V. 145, 4. et 6. plures ac tantum non omnes codd. consentiunt. Similiter vero etiam *κατεπαύσθη* (pro *κατεπαύθη*) habemus I. 130, 2. et *καταπαυσθήντος* VI. 71, 1. et id genus alia. Conf. I. 186, 13. et notata ad I. 130, 8. S.

CAP. CLXIX. [7. *ὡς καὶ πρότερον* etc.) Vide cap. 143. S.]

[9. *τὸ δεύτερον Ἰωνίη ἐδεδούλωτο*) Conf. c. 6. et cap. 28. S.]

CAP. CLXX. 14. *τὸ ἀνίκαιεν γένος ἰόντος Φοίνικος*) *Plutarchus*, haec carpens, *τὸ ἀνίκαιεν* habet, de *Malign.* pag. 857. F. Nostro de Phoenicia Thaletis origine ex antiquissimis *Democritus*, *Duris*, *Leander*; ex minus remotis *Dio- genes Laërt.* I. 12. *Clemens Alex. Strom.* I. p. 352., *Hyginus Poët. Astron.* cap. 2. ad stipulantur. *Eusebius Pr. Ev. X.* 4. rem in medio ponit, *ὁ Θαλῆς, ὡς τινες ἰστοροῦσι, Φοίνιξ ἦν ὡς δὲ τινες ὑπολαμβάνουσι, Μιλήσιος.* Utrumque verum; maiores Phoenices fuerunt, ipse domicilii sedem Mileti fixit. Vide *Vossium* de *Histor. Graec.* III. p. 375. Iam quod ad Grammaticos *Phrynichum*, *Herodianum*que adtinet, negantes *ἀνίκαιεν* de superiore tempore Attica consuetudine usurpari, non aegre fero: *Thomam M.* inprudētia accuso; falsum est, quod scripsit, *ὅφ' Ἡροδότου ἀπαξ εἰρησθαι.* WESS.

CAP. CLXXI. 2. *καὶ Καυκίους*) Non exputo, quid praeter errantem *Medic.* ad *Καυκωνίους* defendendos produci queat? *Gronovius* tacet. Scio a principe poeta *Ἰλ. κ'. 429.* *Cares* *Paeones*que iungi, praeterea addi, *Καὶ Ἀλγες, καὶ Καύκωνες, δίδει τε Πέλασγοί:* neque nescio, Criticos ibi ex quorundam sententia τοὺς λεγόμενους *Καυκίους* explicare. At dubia res est, sicuti *Strabo* XII. p. 817. [pag. 542. ed. Cas.] ostendet et Scholiastes *Apollon. Rhod.* II. 358. Ipse *Herodotus* *Cauconios* ignoravit, *Caunios* Lyciis arte iterum adiungens c. 176., ubi *Florentiae* nihil mutatur. [cf. cap. 172.] Praestat sane consensui tot mastorum non reluctari. WESS.

5. *καλεόμενοι Ἀλγες*) De *Lelegibus* anceps disputatio in *Palmerii Gr. Ant.* I. 10. *Strabo* Nostri sententiam amplexatur et tuctur XIV. p. 976. [p. 661. ed. Cas.] nec de *Caribus* discors est *Conon Narr.* 47. WESS.

15. καὶ ὄχραν ἀσπίς) Nihil *Aelianus* de *Animal.* XII. 30. nec *Strabo* dissentit, [loco modo cit.] usus etiam *Alcaei* testimonio et *Anacreontis*, cuius in fragmento *Καρικῶν* εὐεργίος ὄχανον praestat, nisi qui maluerint *καριοεργός* cum *Eustathio* ad *Hom.* p. 707. fin. [p. 592, 13. ed. Bas.] et *Etymologo* msto *Bibliothecae Traiectinae* voc. *Κανόνας*, qui sua debet scholiis in *Ἰλ. θ.* 193. Post pauca [l. 19.] *Cl. Reiskius* aut *περικειμένους*, videlicet ἀσπίδας, aut *περικειμένους* reponit. Satis erit si αὐτὰς ad sententiam advoces. *WESS.*

19 seq. μιστὰ δὲ, τοὺς Κᾶρας etc.) Male haec et distincta et Latina consuetudine fuerunt expressa. Non docetur, post *Caras* longo succedente tempore, *Dorienses* atque *Iones* ex insulis fuisse egressos, et sic sedes in continenti posuisse; verum longo post tempore *Dorienses* et *Iones* *Caras* ex insulis eiecisse. Series orationis et res ipsa hanc requirunt sententiam, sicuti pulcre animadvertit *Cl. Geinozius* et *Reiskius* atque ante eos *Portus*. Hoc vide, V. 14. *ἰντελλόμενος ἔκτανσέναι ἐξ ἠτίων Πάλονας*: iubens sedibus suis *Paeonias* everti. Decepit interpretem μιστὰ δὲ, toties in his *Musis* absolute positum, ut I. 128. etc. *WESS.*

27. Διὸς Καρίου) Neque haec *Strabo* neglexit XIV. pag. 974. [pag. 659. Cas.] bene distinguens inter *Iovem Carium*, quem *Mysi* pariter ac *Lydi*, quasi *Carum* fratres, de venerabantur, et *Iovem Stratum*, de quo V. 119. *Aelianus* unum eundemque censuit, errans, de *Animal.* XII. 30. *WESS.*

CAP. CLXXII. 2. αὐτοὶ μὲν τοὶ ἐκ Κρήτης etc.) Adscribam *Strabonis* verba, ut manifestior *Celeb.* Viri evadat imprudentia, *Καυκωνίους* invito scriptori toties obtrudentis. De *Cauniis* ita lib. XIV. p. 964. A. [p. 652. ed. Cas.] Φασὶ δ' αὐτοὺς ὁμογλώττους μὲν εἶναι τοῖς *Καρσίν*, ἀφ᾽ ἧσθαι δὲ ἐκ Κρήτης, καὶ χρῆσθαι νόμοις ἰδίαις. Quae quidem ex *Nostro* esse repetita, monitu non eget. *WESS.*

[3 seq. προσμιχαρήκασιν - - πρὸς τὸ *Καρικόν* ἔθνος, ἢ οἱ *Κᾶρες* πρὸς τὸ *Καυκικόν*] *Heynius*, vir immortalis memoriae apud omnes qui humaniores literas amant, quum ad *Iliad.* d. 117. scriberet, ἢ h. l. intelligendum esse μάλλον ἢ οἱ *Κᾶρες*, animum non adverterat ad id, quod continuo adiecit *Noster*, τοῦτο γὰρ οὐκ ἔχω ἀτρεκέως διακρίναι. Illud etiam ibidem aive fugienti calamo longe doctissimi viri excidit,

sive typothetae culpa erratum est, ut ἴθος pro ἴθος scriptum sit. S.]

12. μέχρι οὐραν τῶν Καλυνδικῶν) Vulgari debuerat: ad fines usque Calyndensium. Si montes designarentur, οὐρίων esset scribendum. Vallam tamen Cellarius et alii sequuntur, turpius errantem in istis pag. 83, 16. [I. 206. 6.] ἡμίας ἀνίχνυ ὀρίων ἀρχοντας. Nostro loco populus insanus ad suae regionis fines usque Deos exigebat peregrinos; contra Cicero in Verr. IV. c. 35. Segestanas, ait, matronas et virgines convenisse, cum Diana exportaretur ex oppido, --- thure odoribusque incensis usque ad agri fines prosecutas esse. Lecti Spartanorum Themistoclem dicuntur comitati μέχρι οὐραν τῶν Τεγεατικῶν Herod. VIII. 124. ad Tegeaticos usque fines. Suidas: Παρὰ Ἡροδότῃ Οὔροι, οἱ ὅροι, τὰ ὀρειώσια. Asperum plerumque scribuntur spiritu tam nomen quam verbum οὐρίζειν. Lib. V. 52. legitur μέχρι οὐραν τῶν Κιλικίων. Lib. III. 90. ἐκ' οὐραίοις vulgavit Gronov. pro οὔροις: similiter in loco vexatissimo III. c. 5. capiendum μέχρι οὐραν vel οὐρων. VALCK. — Interpres errorem excusare non potest, neque Editores negligentiam, qui Aldum et Hervægium duces recusarunt. Naevum detererat Casaubonus ad Strabon. XIV. p. 963. [p. 651. ed. Cas.] eluit quoque Latinis emendatis Geinozius. WESS. — Vera Ionum scriptura οὔρος et οὐρίζειν est, leni spiritu. S.

CAP. CLXXIII. 8. οἱ δὲ Μιλούαι, τότε Σόλυμοι) Cl. de Pauw moratum est illud τότε, quoniam Steph. Byz. Μιλούαι, πρότερον Σόλυμοι. Gemina Strabo XII. p. 858. [pag. 573. ed. Cas.] imitatus Nostrum et nominatim appellans; quod illum tamen fugit. Mavult κατὰ Σόλ. quondam Solymi adpellabantur. Non adplaudo: τότε liquido spectat τὸ παλαιόν, et manum medicam renuit. Adi inferius VII. 92. WESS.

[12. ἐξελθεῖς) Vide ad cap. CLXVIII. 7. notata. S.]

17. οὐδαμοῖσι ἄλλοις συμφέρονται etc.) Nollem tantopere sudasset pro Medic. vir Clarissimus: συμφέρονται scribentis error peperit. Vide lib. VI. 59. Explicuit erudite hunc locum Iac. Perizonius, V. Cl. Triad. Dissert. 1. p. 37., quem studiorum consortem et Academici operis collegam cur Gronovius nominare contemserit, nunc non dico. Addo Orestae dictum ex Euripidis Elect. 935. καίνεους στυγῶ Τούς παῖδας, ὅστις τοῦ μὲν ἄρσενος πατρός Οὐκ ἀνόμεσται, τῆςδε μη-

τὸς ἐν πόλει. Athenis, teste Varrone, statutum fuit, ut nullus nascentium maternum nomen acciperet, sive μητρόθεν adpellaretur, apud Augustinum Civit. Dei XVIII. 9. Adplicata haec Suidae τῆς μητρὸς ὡς αἰεὶ καλεῖται. WESS.

18 seq. καλεῖται ἀπὸ τῶν μητέρων ἑαυτούς, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν πατέρων) Quam Lyciorum non sanequam absurdam memorat Herod. consuetudinem, tradidit et Plutarch. T. II. p. 248. D. νόμος ἦν τοῖς Ξανθίου μὴ πατρίθεν ἀλλ' ἀπὸ μητέρων χρηματίζην. Alia quaedam isti mori congrua Nicolaus addidit Damascenus in Ἑβῶν συναγωγῇ (libello, cuius excerpta collegit H. Vales. p. 510. etc., hunc fuisse titulum e Stobaei pag. 614. colligas:) apud Stobaeum p. 292, 23. Λύκιοι τὰς γυναῖκας μᾶλλον ἢ τοὺς ἄνδρας τιμῶσι· καὶ καλοῦνται μητρίθεν, τὰς τε κληρονομίας τὰς θυγατέρας λίσκουσιν, οὐ τοῖς υἱοῖς. Hoc Athenis atque alibi quia fuit inauditum, Demosthenes contra Boeotum p. 577. §. 11. [p. 997. ed. Reisk.] καὶ τίς, inquit, ἤκουσι πάποτε, ἢ κατὰ ποῖον νόμον προσπαράγραφοι' εἶν (τὸ τῆς μητρὸς ὄνομα); Materno genere superbus Megacles, ὁ Κοισύρας, audit Aristophani Ἀχαρν. vs. 614. Homero prorsus inusitata (quod monuit Heraclit. Allegor. Hom. p. 417.) μητρονομικά. [Ab aliis] ποῖtis adhibentur Ἀπτοίδης, Δαναΐδης, Νιοβίδης: ἢ τετραῖς, numerus quaternarius, Pythagoricis Μαΐαδης dicebatur, utpote τῆς δαΐδος, Μαΐας dictae, filiolus: Etymol. M. p. 166. VALCK.

21. ἀνανεμίτται) Ionicum flexum ἀνανεμίτται conseruavit Ed. Aldina; genuinum, si verum est quod scribit Suidas, Ἀνανεμίσθαι ἐπὶ τοῦ καταλίσθαι positum ab Herodoto. ἀνανεμίτται, Küstero probatum ad Suid., attulit Io. Iac. Wetstenius ad Marci xiv. 72. sed cum millenis aliis rectius omisisset. VALCK. — Speciosa erat H. Stephani emendatio, ἀνανεμίτται, commemorat. Sed mutari vulgatum vetat et librorum consensus et veterum Lexicographorum auctoritas. Cognatus quodammodo eiusdem verbi usus cum eo qui hic obtinet, ille est, quo ἀναγινώσκω, legere, significat; quem usum idem Suidas adnotavit, cum quo Hesychius consentit, in Ἀνιμίειν. S.

CAP. CLXXIV. 7. τῆς Βυβασσίνης) Is. Vossii emendatio est ad Melam l. 16, 10., merito laudata et probata Gronovio. Nihili enim Βυβλυσίνης, quod in libris. Chersonesi haec regio Bubassus, apud Plinium lib. V. Hist. Nat. c. 28.

Urbs, unde nomen, modo Βύβαυρος, modo Βύβαντος. Vide ad Diodori V. 62. WESS.

14. ἐν τῷ δὲ) Unā duntaxat literā mutatā legerim: ἐν τῷ δὲ πᾶσά σφι ἐγένετο: id est ἐν τῷ δὲ πᾶσα ἡ χώρα σφι ἐγένετο (sive ἦν) ἡντος: extrinsecus enim tota ipsorum regio erat insula. Paulo superius ista leguntur, τοῦτος πᾶσης τῆς Κνιδίης, πλὴν ἐλάτης, περιμέδου. Istum quinque stadiorum Isthmum voluerunt perfodere, cui, quod non esset insula, peninsula debebat Cnidiorum: vid. Pausan. V. pag. 440. Commode succedunt quae sequuntur apud Herodotum, in quibus ego quidem nihil desidero. VALCK.

Ibid. ἐν τῷ δὲ πᾶσά σφι ἐγένετο) Quae in haec verba animadvertit vir doctus, *Miscell. Lips. Volumen VII. p. 621. et VIII. p. 298.* ostentabit. Ipse scripto ad me minore molimine, ἐν τῷ δὲ ταῦτά σφι ἐγ. parum aberat, quin opus illud ex ipsorum sententia perficeretur: aut τινέως δὲ σφι ταῦτα ἐγέν. non sine causa faciebant. Coniecturae illae alacrem ingenii volubilitatem declarant. Mihi licebit esse tardiori. Docetur intra eam fossam, quam deprimebant, chersonesum [peninsulam] universam tum fuisse, atque insulae ferme instar. Eum in modum, qui confertim intra urbem se penetrarunt, ἀθροῖς ἐν τῷ γινόμενοι, in Parthenii Erot. c. 9. et de Chersoneso Thracia obportune Noster VI. 36. ἀπὸ δὲ τοῦ ἰσθμοῦ τοῦτου ἡ Χερσόνησος εἶσα πᾶσά ἐστι. WESS. — Haud dubie recte habet ἐν τῷ δὲ, scil. ἐν τῷ τοῦ ἰσθμοῦ: et πᾶσα intelligitur χώρα, quod vocab. proxime et praecedit et sequitur. Quare nulla ratio habenda coniecturae a Toupio ambiciosius iactatae, in Epist. Crit. p. 61. ed. Lips. ἀνένδοτος pro ἐν τῷ reponere iubente; quam tamen novationem nuper etiam Barkerum, virum doctum, (in *Classical Journal* Vol. IX. p. 490 seq.) patronum invenisse, ex Boissonadi mei literis ad me datis intellexi; sed ille quidem verba ἀνένδοτος δὲ πᾶσά σφι ἐγένετο paullo inferius post τὸν ἄριστον reponenda censet. Nec vero opus erat operoso alterius Viri docti (*I. W.*) molimine, vulgatam huius loci scripturam (in eodem *Classical Journal* N.º 20. Vol. X. pag. 326 seqq.) contra Barkerum ita defendentis, ut verba σφι ἐγένετο interpretetur quasi esset ἐν τῷ σφι ἀν ἐγένετο, and all within the isthmus would have become secure in their power. Planissima sententia est, quam in versione lat. expressi-

mus: *Erat autem universa illorum ditio intra isthmum: nam Cnidia terra, id est, Cnidiorum ditio, ibi terminabatur ubi isthmus ille peninsulam continenti iungebat. S.*

21 et seqq. ἡ δὲ Πυθίη σφί etc.) Senarios Apollinis Pythii exagitat Oenomaus apud Eusebium Praep. Ev. V. pag. 220. VALCK.

CAP. CLXXV. 3. αὐτοῖσι τε καὶ) Primo ad spectu scribendum potius videretur, αὐτοῖσι τε, ἢ καὶ τοῖσι περιηκασί, prouti cepit interpres: plura tamen tuentur vulgatam. Mirificum autem illud ostentum, quo malum imminens Pedasensibus horumque vicinis portendebatur, hic suo loco commemoratur; infra lib. VIII. c. 104. loco, ut arbitror, satis alieno: atque adeo etiam attendenti videri poterunt ab aliena manu Herodoteis, quae huc spectant illic interiecta. Verba Strabonis ad Herodoti loca iam contulerat ante Casaubonum P. Leopardus Em. VII. c. XI. p. 180. VALCK. — In lat. vers. adde: sive ipsis, sive eorum vicinis. S.

5. τρίς σφί τοῦτο ἐγένετο) Dicitur VIII. 104. WESS. — Strabonem conf. lib. XIII. p. 611. S.

8. Λιδῆ) Mons Cariae, cui nomen Lide, mihi se, quod quidem recordor, alibi non obtulit. Prior interpres Lyde expressit, cui congruit Ptolemaei Geogr. V. 3. oppidum Cariae Λύδαι: quod tamen nomen Geographi libri varie scribunt; in Ulmensi versione anni 1486. *Clyde*; *Χύδαι* Coislín. in codice. WESS.

CAP. CLXXVI. 4. συνήλσαν) Mihi quoque sincerum videtur. Nisi tamen ista praecessissent proxima, κατεληθίνης ἐς τὸ ἄστυ, difficulter constitui posset, utrum posuisset Herodotus συνήλσαν, an συνείλσαν, vel συνήλασαν: siquidem ista tria reperiuntur in re simillima adhibita. Pheronem scribit Herod. II. 111. mulieres ἐς μίην πόλιν --- συναλίσαντα ὑποπρῆσαι πάσας σὺν αὐτῇ τῇ πόλει. Alterum, hic merito repudiatum, legitur III. 45. ubi civium liberos et uxores Polycrates ἐς τοὺς νεωσοίκους συνειλῆσας εἶχε ἐτοίμους ὑποπρῆσαι. Recentioris aevi Xanthiorum simile huius facinus denarrans συνείλασαι Philo praebet Iud. pag. 883. E. Attigit hanc historiam similesque commemorat Casaubon. Anim. in Athen. XII. c. VII. [ad p. 529. b.] VALCK.

7. ταῦτα δὲ ποιήσαντες etc.) Animosum hoc et triste in

defendenda libertate exemplum Xanthii Alexandri Magni et Cassii Brutique per Asiam expeditionibus iterarunt, meriti Philonis Iud. praeconia, *Quod omnis Prob. Liber* pag. 883., et Appiani, in Harpagi nomine aliorum culpa victiosi, Bell. Civ. IV. p. 1017. [cap. 80. T. II. nostrae ed. p. 633.] qui sua Plutarcho debet in Bruto p. 998. WESS. — Plutarcho nihil debere Appianum, abunde alibi demonstravimus. S.

CAP. CLXXVIII. 4 seq. τῆς Νίνου ἀναστάτου γενομένης) Vide supra, c. 106. Mirum vero accidit Arch. ἀναστάτω. Scribae-ne in animo fuit secundus casus virilium Κροίσω, Βάττω, Πισιστράττω, Μιμβλαρίω et similium? Non dixero. WESS. — Videri poterat ἀναστάτω istud scioli cuiusdam temeritati ortum debere, qui, quum ionicas ubique formas restituere vellet, hoc vocabulum ita formavit, quasi primus casus ἀναστάτης esset. Nusquam quidem alibi, nisi in propriis nonnullis nominibus, genitivus casus nominum secundae declinationis in *τω* formatus reperitur. S.

9. ὀγδῶκοντα καὶ τετρακόσιοι) Amplitudinem urbis iisdem stadiis circumscribunt Plinius N. Hist. VI. 26., Philostratus vit. Apollon. I. 25. et Orosius II. 6. Ctesias, Clitarchus, Strabo, Curtius dissentiunt, de stadiorum numero centum ferme auferentes. Itaque Nostrum errasse Is. Vossius profitetur, et confudisse nobilissimas urbes Ninum et Babylonem: illius ambitum stadiorum fuisse CCCCLXXX., non huius. *Observat. Var.* c. 8. Quae docte disputata, certa non sunt, et paene arbitraria. De Nini et Babylonis spatio Diodorus II. 3. et 7. WESS. — Varias virorum doctorum sententias super ista Scriptorum discrepantia retulit Larcher in Adnot. ad h. l. De vocab. ὀγδῶκοντα oblitus eram in *Var. Lect.* monere, sic cum *iota* sub *ω* scribi in edd. omnibus libris, excepto Schaeff. De suis codd. nihil hic adnotavit Wess. Noster cod. F. (qui alias frequenter *iota* adiiicit, ubi alii negligunt) ὀγδῶκοντα scribit absque *iota*, sic vero et Pa. et alii puto mssii omnes; quos secutus sum cum Schaeff. Cf. *Var. Lect.* c. 163. 8. S.

15. ὁ δὲ βασιλεὺς πῆχυς etc.) Lucianus Catapli c. 16. de quodam beatulo, καὶ μονοειχὶ καλλίων καὶ ὑψηλότερος ὅλων πῆχει βασιλικῶ: in quae criticus, ὁ βασιλικὸς πῆχυς ἔχει

ἐπὶ τὸν ἰδιωτικὸν καὶ κοινὸν τρεῖς δακτύλους, prorsus ad *Herodoti* mentem. Satis adparet, *regium cubitum* Persicum intelligi: Persarum enim reges *Βασιλεῖς* dici adsolebant. Vulgaris cubitus Asiaticus est et fortasse Samius, quem II. 168. Aegyptio parem, et *ἐξαπάλαιστον* sive *sex palmorum* esse in eadem *Euterpe* cap. 149. perhibet. Atque haec de cubiti mensura. Ecce aliud animadvertendum. *Muri Babylonici* crassitudinem et altitudinem minime eandem finierunt *Herodoto* recentiores. *Plinii* ducentos celsitudinis pedes, hinc inconsiderate depromptos, examinavit *Salmasius* in *Solin.* pag. 871. Examinavit eosdem, sicuti et *Ctesiae*, *Diodori*, *Philostrati* atque aliorum aberrationes, *Olearius* in *Philostrati* vit. *Apoll.* I. 25., quos consule. *WESS.* — Adde quae *Larcherus* ad h. l. contulit. *S.*

CAP. CLXXIX. 5. *ἐκλύσαντες δὲ πλίνθους*) Nihil inest dictioni, quod ingratum sit. *Πλινθουργός*, *πλινθουλκός*, *πλινθουλκῆ* sunt in *Polluce* VII. 163. Latinis *ducendi lateres*, *ducti lateres*, *ducere lateres* usu teruntur in *Vitruvii* II. 3. *Plinii* Hist. Nat. XXXV. 14., *Graecorum* exemplo. ΠΑΙΝΘΟΥΣ ΕΙΡΥΣΑΝ in *Pyramide latericia* regis *Asychis* II. 136., cui convenit *Vatis Nahumi* c. III. 14. *ἔρυσον πλίνθον*, *trahe* sive *duc lateres*. *WESS.*

7. καὶ διὰ τριήκοντα δόμων πλίνθου etc.) *Salmasium* et *Fabrum*, temere haec vellicantes, coërcuit *Gronov.* beneque *τριήκοντα δόμους* expedit. *Glossarium Sangermanense*, *Δόμον*, οὐκ ἐπὶ τῆς οἰκίας, ἀλλ' ἰθ' οὗ συνήθεια τάρτεϊ. *Ἡρόδοτος A. καὶ B.*, nimirum hoc loco et II. 127. [Conf. *Polyb.* X. 22, 7. et quae ibi olim notavimus.] Id male, quod *ταρσοὺς καλάμων* *alas arundinum* esse *Vir Cl.* iussit; cui quidem decreto valide *Grammatici* obnituntur, *Scholiastes* *Herodoti*, *Hesychius*, *Suidas*, *G. Corinthus*, [Gregor. dial. ion. §. 107. ubi cf. *Koen.*] quamquam non eodem omnes pacto, *κράτες*, *πλέγματα*, interpretati. Tum praeter ceteros *Thucydides* II. 76. ἐν ταρσοῖς καλάμου πῆλον ἐνείλοντες: ubi Critici: *πλέγμασιν*, ἀπὸ καλάμου πεποιημένοις, rectissime: nam quae sequuntur, non *panuculas arundinum*, sed *texta* et *crates* requirunt. Iure ergo *Salmasius* et *Reiskius* hoc probarunt. Quod autem *crates* eas inter *laterum ordines* stiparint structores, non alia fortasse caussa impulsus fecerunt, quam ut *bitumini* essent *ligamento*; prorsus uti *Syracusani* τῶν ἰλῶν *κάλαμον*, *arun-*
Herodot. T. V. M

dinem palustrem, adhibuerunt πρὸς τὴν σύνδεσιν τῆς κοίτης, ut *calx ligaretur magis*, in *Diodori* XIII. 113. Quem quoque in usum *Vitruvius* tomicem commendat ex sparto Hispanico, arundinem Graecam, et, si eius copia non sit, palustrem, de *Architect.* II. 3. Forte quoque non omnes latericias conpages, sed imas triginta, ita constiparunt, quod structuræ series, uti hic expingitur, videtur innuere; cuius quidem instituti rationes habere potuerunt varias. Ut ut est, non laudo correctiones *Corn. de Pauw*, διὰ τριήκοντα πλίνθων δόμων ταρσοὺς καλῶς διχοτοιβάζοντες, quippe violentas et veri colore defectas. Quis δόμων ταρσοὺς de ima murorum parte accipiet? ut alia ne tangam. *WESS.* — In Latinis nostris mutata hoc loco nonnulla velim. Primum, quod scripsi loco *calcis*, rectius fuerat loco *luti*. Tum, pro *arundinum alis*, intelligo debuisse ex *Wesselingii* observatione *crates* vel *craticulas arundineas* poni. Denique, quod istud, διὰ τριήκοντα δόμων πλίνθων, (ubi πλίνθων collective dici adparet) de tricesimo quoque laterum ordine interpretatus sum: videri debuerant utique per se graeca verba eam in sententiam accipienda; in quam etiam a plerisque interpretibus (in his *Wytttenbachio*, *Select.* pag. 353.) accepta video. Sed, siquidem (ut consentaneum est) firmitati operis inservire debuit arundo cum bitumine inter laterum ordines interserta, exputari aegre potest cur nonnisi tricesimo cuique ordini interposita fuerit. Quare cum *Wesselingio*, cui in hoc *Salmasius* praeiit, (*Exercit. Plinian.* p. 1230.) *triginta ordinibus laterum* (nempe triginta imis ordinibus) interpositas fuisse illas arundineas crates crediderim, nec adseverarim tamen. Caeterum muri veteris descriptionem, in quo interserta inter laterum ordines strata arundinea erant, habes in *Tavernerii Itinerario*, lib. II. c. 7. T. I. p. 295. ed. in 8. S.

[11. οἰκήματα μονόκωλα] *Domunculas unius contignationis reddiderat Valla*, suffragante *Aem. Porto*. *Domunculas unius membri* posuit *Gronov.* id est, *unius conclavis*, ut idem in *Notis* ait, probante *Wytttenbachio*, *Select.* pag. 354. et *Schneidero* in *Lex. crit.* voce *Μονόκωλος*: nec multum *Lareherus* abiit, reddens *des tours qui n'avoient qu'une seule chambre*, scil. turres ex *Strabone* adsciscens, qui tamen multa in hac descriptione ab *Herodoto* dissentientia habet, lib.

XVI. p. 738. Et satis quidem commoda interpretatio ista debebat videri, si modo usquam voc. *κῶλον* illa notione usurpatum reperiretur. Nam, quod Nostri verba II. 126 extr. huc traxit Gronovius, quem etiam secutus Schneider l. c. *unum quodque conclave pyramidis intelligit*, id quidem prorsus alienum est, quum manifeste ibi *ἑκαστον κῶλον* *unumquodque latus* significet: cum quo loco si conferas II. 124, 24. videbis ibi eadem notione vocab. *μίτων* (*faciem, superficiem*) poni. Neque alia notione apud eundem Nostrum IV. 62, 7. et IV. 108, 4. vocab. *κῶλον* usurpatur. Quare *μονόκωλα οἰκήματα* intelligenda putavi *domunculas unum continuum latus, unam continuam superficiem offerentes*, id est, *contiguas et uno tenore continuatas*. S.]

[12 seq. τὸ μέσον --- τεθείπῳ περιλάσιν) In ea regione ubi olim urbs Babylon stetit, vidisse se adfirmat Taver-
nier in Itinerar. lib. II. c. 8. pag. 297. muri reliquias ea crassitudine, ut sex vehiculis una fronte currentibus spatium esset: lateres igne cocti denorum pedum in longitudinem et latitudinem erant, trium pedum altitudine. S.]

17. *Ἦς καὶ τῷ ποταμῷ τὸ οὐνομα) Etymologus mstus, de quo supra, [ad c. 171, 15.] *Ἦς ὄνομα ποταμοῦ, ὡς Θησι Ἡρόδοτος καὶ Φύλαξ ὁ ἱστορικὸς, atque alibi iterum. An Σκύλαξ est? Eustathius in *Iliad.* p. 877, 16. [827, 19. ed. Bas.] habet his consimilia, sed καὶ τις δὲ Φύλαξ ἱστορικὸς, quem non magis cognitum habeo. Adseverat S. Bochartus Phaleg. IV. 17. Arabibus illud flumen nunc *Isa* esse et dici, non sine lapsu; aliud est, adcurate descriptum a *Golio* in *Alfergan.* pag. 123. Nomen etiam illi multo recentius venit ab *Isa*, Alis filio, Almansoris Chalifae patruo; neque hoc insuper habuit Steph. *le Moyne* Var. Sacr. p. 136. WESS.

CAP. CLXXX. 4. ἐξ Ἀρμενίων) Supra c. 72. ἐξ Ἀρμενίων εὐρεός, quod planissime expressit *Dionys.* *Perieg.* 989. Verum quod hic scribitur, non discrepat. Vide *Procopium* *Bell. Pers.* I. 17. et *Salmas.* in *Solin.* p. 437. WESS.

7 seqq. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου, αἱ ἐπικαμπαὶ etc.) Inpeditior verborum ordo Cl. Pauw movit, ut τὰς ἐπικαμπὰς παρὰ χ. ἐκ. mallet; Reiskium vero, τῇ αἱ ἐπικαμπαὶ --- ποταμοῦ, αἰμασίη etc. cui ego adsentirer, si quid esset innovandum. Gronovium vide, nimium tamen in rixa super τῷ ἄρπιζον,

de qua *Dissert. Herod.* c. 5. [Per epexegesin, sive adpositionem quam vocant Grammatici, iuncta ista esse, αἱ ἐπικαμπαὶ et αἵμασι, monuerat Gron. citans etiam aliud exemplum, ubi alterum nomen in plur. num. alterum in sing. positum, ex I. 205, 8 seq. Caeterum in Nota ad h. I. idem *Iac. Gronovius*, pro sua et humanitate et comitate, diris omnibus devovit bonum Küsterum, quod ille ad *Suid.* voc. αἵμασι adnotare oblitus est, pro vulgato ἡρπαζον ibi ἄρπειρον scriptum oportuisse.] Mox οἰκίων ex *Arch.* refinxissem, scriptoris consuetudini inhaerens; nisi οἰκίην et οἰκίας parili usu deposuisset I. 114. III. 51. IV. 79. Excusari autem non potest *Dionysius Halic.*, quum *Art. Rhetor.* c. 1, 5. ὡς πού καὶ Ἡρόδοτος πεντάροφα καὶ ἐξώροφα φησὶν εἶναι ἐν Βαβυλῶνι, si errantem memoriam in lapsus patrociniū repudiet. WESS.

11. καὶ τὰς ἐπικαρσίας) Imo vero legendum καὶ ἐπικαρσίας. Articulus in ista sede locum non invenit, definiens orationis quod dicitur subiectum: Babylon κατατίμῃται τὰς ὁδοὺς ἰθίαις τὰς τε ἄλλας, καὶ ἐπικαρσίας τὰς ἐπὶ τὸν πεταμὸν ἔχούσας: in vias fuit divisa, ceteras quidem rectas, sed transversas ad flumen ferebant. De Syracusarum Acradina *Cicero* in *Verr.* IV. c. 53. ceterae urbis partes una via lata perpetua multisque transversis divisae. Ferri nequit articulus bis positus apud *Herod.* lib. V. c. 77. οἱ δ' ἰπποβοταί: scribendumque, ἰπποβοταί δὲ ἐκάλιοντο οἱ παχίης τῶν Χαλκιδίων. Recte legitur lib. VII. 218. καταβρωδῆσας μὴ οἱ Φωκίης ἴωσι Λακεδαιμόνιοι. Lib. VIII. 26. ποντανέμενος τὸ αἶθρον τὸν στίβον. Lib. IX. 11. ξίνους ἐκάλιον τοὺς βρεβάρους. Credi vix potest quam frequenter in minutis hisce fuerit ab hominibus etiam Graece perdoctis peccatum. Nostro loco si scriptus Codex praeberet καὶ δὴ καὶ ἐπικαρσίας, genuinum videretur. VALCK. — Vera utique Viri doctissimi de hoc genere observatio est: at nunc quidem non erat ei locus. Nec enim, ut ille sibi persuaserat, opponuntur hoc loco ὁδοὶ ἰθίαι et ἐπικαρσίαι; sed omnes urbis viae erant ἰθίαι, rectae, et ad lineam sectae, tam reliquae, αἱ ἄλλαι, quam transversae, αἱ ἐπικαρσίαι, quae ad flumen tendebant. Sed de *Valckenarii* in interpretandis istis verbis errore iam monuisse video *Schaeferum* ad *Gregor.* p. 564. De altero loco, V. 77. dicemus, ubi eo pervenerimus. κατατίμῃται τὰς

οδούς idem valet ac κατατιμημένας ἔχει, quemadmodum paullo ante (l. 7.) τὸ -- τῆχος ἑκάτερον τοὺς ἀγκῶνας εἰς τὸν ποταμὸν ἐλάττει, i. e. ἐκλαμίνους ἔχει. S.

[14. ἐπῆσαν) ἐπῆσαν cum iota sub η ediderat Reizius; priores ἐπῆσαν absque iota S.]

[15. φέρονται καὶ αὐταὶ εἰς αὐτὸν τὸν ποταμὸν) Duo verba καὶ αὐταὶ si h. l. abessent, nemo desideraret: quae, ut prorsus inutilia, ac temere e superioribus repetita, abiicienda Werferus censuit, Act. Philol. Monac. T. I. p. 83 seq. Agnoscunt ea tamen libri omnes, et tueri locum possunt: sicut viae transversae versus fluvium tendunt, sic *item* haec portulae non modo ad fluvium tendunt, sed ad ipsum fluvium ducunt, sub ipsis his portulis praeterlabentem. S.]

CAP. CLXXXI. 4 seq. ἐν τῷ ἦεν τὰ βασίλεια) Ad stipulor Gronovio, ἐν τῷ μὲν -- corrigenti. Hiat alioqui sententia. Confer Diodorum II. 8. WESS. — Tum Idem in Addendis ait: „Ista ἐν τῷ ἦεν τὰ βασ. adiutabat doctissimus Gisb. Koenius, ἐν τῷ μὲν ἐν -- ἐν δὲ τῷ ἰρίφ, opera minime spernenda.“ Hiare utique quodammodo videtur poterat oratio: et commodissimae praesto sunt viro-
rum doctorum emendationes. Relegatum tamen nolim Homericum verbum ἦεν, quod tenent uno cod. F. excepto libri omnes; et ipsum ἴην, quod hic habet, haud dubie ex illo corruptum est. Rarior quidem apud Nostrum haec verbi forma; superest tamen etiam c. 196, 19. alibi fortasse a librariis oblitterata aut incrustata, ut c. 122, 11. qua ratione forsitan etiam c. 180, 14. verum erat ἐπῆσαν, ab aliis in ἐπῆσαν mutatum. Commode quidem μὲν h. l. adiceretur, sed necessaria non est particula: saepe Noster omittere coniunctivas particulas amat. Necessarium vero verbum praeteriti temporis ἦν vel ἦεν, cui opponitur quod mox de Beli templo ait, εἰς ἐμὲ τοῦτο ἔτι ἰόν. Verbum τετιχιστο impersonaliter accipiendum, munitum erat, i. e. munitiones, munita loca exstructa erant. ἐν τῷ idem est ac ἐν τῷ ἰν. Ad περιβόλῳ etc. ex praecedente verbo intellige τετιχισμένα, nempe τὰ βασίλεια. Qua copia laborare codicem F. in Var. Lect. dixi, eadem et cod. Med. laborabat, quem imperite secutus Gron. sic edidit περιβόλῳ τε μεγάλῳ τε. S.

[6. Διὸς Βήλου ἱερόν) De Beli templo consuli potest Caylus

in *Hist. de l'Acad. des Inscr.* T. XXXI. p. 42 seq. ubi etiam icon tabulâ aeneâ expressa : et *Danville* in *Mem. de l'Acad.* T. XXXVIII. p. 255 seqq. *Solidae turris*, quae mox memoratur, reliquias vidisse sibi visus est *Niebuhr* prope oppidum Hella : cuius vide *Itinerar.* T. II. p. 289 seq. S.]

9. σταδίου καὶ τὸ μῆκος καὶ τὸ εὖρος) Lapsus prioris interpretis, sive *Heresbachii*, in Latinis crassitudine simul et altitudine, merito reprehendit *S. Bochartus* Phaleg. I. 13. Nihil de altitudine. WESS. — Hoc caput (inde a lin. 3.) et duo proxima capita desunt versioni *Vallae*. Conf. *Wess.* ad c. 183, 11. S.

11. μέχρις οὐ ὀκτώ πύργων) *Reiskius* mavult μέχρι καὶ ὀκτώ, citra necessitatem. WESS. — *Herodoteus* scribendi mos non est oblitterandus. Lib. II. 19. μέχρι οὐ αὐτῆς τροπίων τῶν θερμίων. II. 53. μέχρι οὐ πρώην. II. 173. μέχρι ὅτου πληθύνους ἀγορῆς. III. 104. μέχρις οὐ ἀγορῆς διπλῆς. Ionismus et in his poscit μέχρι. VALCK. — Et me hic μέχρι malle, in *Var. Lect.* significavi. S.

CAP. CLXXXII. 1. ἐμοὶ μὲν οὐ πιστὰ λέγοντες) Ita prudenter [nunc quidem] et sine superstitione credulitate. Turpissimae fraudes veteratorum fuerunt, quibus saepius, quam proditum litteris est, simplicitati matronarum et puellarum illuserunt. Quid *Paullinae*, Imperante *Tiberio*, evenerit, notum ex *Iosepho* est, *Ant. iud.* XVIII. 3, 4. Vide *Io. Clericum* in *Hesiodi Theog.* vs. 940. WESS.

4. Quatuor verba, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον inducit *Reiskius*, ne his idem dicatur. Ego, si quid mutandum, καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον praeferrem. WESS. — Verborum copiam, quae inutilis redundantia videri possit, non omnino respuit *Nostri* stylus : at hic tamen non prorsus otiosa videri debet repetitio. Pro ionico κατάπερ (l. 3.) est καθάπερ in *Pa.* S.

5. κοιμάται ἐν τῷ τοῦ Διὸς etc.) *Strabo* XVII. pag. 1171. [pag. 816. v. ed. Cas.] Iovi Thebaco ἐνιδεστάτην καὶ γίνους λαμπροτάτου παρθένου ministrare perhibet; sed talem, qualis scurrae *Petronii* Quartilla. WESS.

10. ἔσω ἐν τῷ νηῷ) Dedi scriptis Codicibus, ne negligerentur; etsi in re ipsa differitas nulla. *Iosephus* in *Paullinae* historia, ἔνδον ἐν τῷ νηῷ. De statuto tempore, quo *Apollo* Patara invisebat, *Servius* ad *Aen.* IV. 143. Nam constat, *Apollinem* sex mensibus hiemalibus, apud Patara, *Lyciae* ci-

vitatem, dare responsa, unde Pataraeus Apollo dicitur, et sex aetivis apud Delum. WESS.

CAP. CLXXXIII. 4. τὸ βάθρον rectissime Gronovius vertit gradum, exemplo Curtii; qui Diodori XVII. 66. τὸ κατὰ τὸν θρόνον ὑπέβαθρον suo sermone expressit. [lib. V. c. 2.] Vide *Brissonium* Regn. Pers. I. 76. p. 104. WESS.

11. λαβαντοῦ χίλια τάλαντα) Vallae grandis dica inpingitur [a Gronov.] ob centum millia talentorum, quae olim in Latinis: verum eius caussa melior est. Codex, quem secutus est, haec omnia, sicuti *Arch. Vind.*, praeteriit. [Vide supra, ad c. 181. 9.] Absunt etiam a P. Phoenice, hiatus aliqui versionis Laurentianae sarciente. [In *Phoenicis* editione nullos suppleri Vallae hiatus, sero ipse *Wess.* agnovit.] Debetur peccatum *Heresbachio*. Atque hoc visum fuit verbo monere, ut criminatio cesset. WESS.

[14. ἔτι τὸν χρόνον ἱκάνον) Tempore illo, quod mox definit Scriptor, scil. Xerxis aetate. Quod mox addit, ἔγω μὲν μὴ οὐκ εἶδον, clare ostendit, ipsum *Herodotum* Babylonem vidisse. conf. c. 181, 6 seq. S.]

18. Εἰξῆς δὲ ὁ Δαρίῳ) Redux ex infelice in Graecos expeditione, auctore *Arriano* Exp. Alex. VII. 17. Iunge *Diodorum* II. 9. WESS.

CAP. CLXXXIV. [2. ἐν τοῖσι Ἀσσυρίοισι λόγοις) Conf. *Wess.* ad c. 106, 10. S.]

5. τῆς ὕστερον γενῆσι πέντε πρότερον etc.) Quinque hae generationes annorum circiter CLX. in varias angustias doctissimos coegerunt viros. *Ios. Scaliger*, ut aliquis *Ctesiam* inter et *Herodotum* consensus esset, nec *Semiramidis* aetas tam sera haberetur, πέντε in πνήκοντα mutavit, in *Notis* ad *Fragmenta Vet.* p. 42. *Camp.* vero *Vitringa*, magnus et eruditus Theologus, alia ex caussa γενῆσι ἢ sive διαπέντε, *Comment.* in *Iesaiam* c. XIII. p. 484., quae quoque coniectura *Galei* *Herodoto* adscripta cernitur. Neutra opus est. Non agitur de *Semiramide*, *Nini* coniuge: *Ninum* certe *Herodotus* in *Musis* uxoremque eius nusquam deposuit. Describitur regina *Babylonis Semiramis*, quae aggeribus obiectis restagnans flumen coërcuerit. *Assyriam* fuisse non meminit, nedum *Babylonem* condidisse. Errat enim *Stephan.* *Byzant.* in Βαβυλῶν, *Nostro* errorem exprobrans de *Semiramide*, quam struxisse illam urbem perhibuerit.

Fuerunt, uti significavit, Babyloniorum reges plures: testatur eorumdem memoriam et nomina *Canon Astronomicus* sive *Ptolemaei*: sunt quoque in sacris nostris tabulis: horum uni centum et sexaginta annis ante Nitocrim *Semiramis* haec enupsit, operaque absolvit, de quibus heic loci. Plures autem reginas in Asia olim fuisse, quibus *Semiramidis* fuerit titulus, aliunde constat. Vide *Scaligerum* ad *Chron. Eusebii* A. DLXXXIII. et *Bouherii* *Dissert. Herodot.* c. 2. WESS.

CAP. CLXXXV. 2. τῇ οὐνομα ἦν Νίτωκρις) Vide II. 100. Quaeritur cui regum Babyloniorum, quos cognitos aliunde habemus, *Nitocris* uxor fuerit. Viri multo eruditissimi *Scaliger*, *N. Abramus*, *Vitringa*, *Bouherius*, atque alii, eam Nabuchodonosoro sive Nebucadnezzari, elocarent; fuisseque adeo aviam ultimi Babyloniorum regis Labyneti sive Nabonedi, h. e. *Beltzasis* apud *Danielem*. Mihi, omnia perpendenti, uxor fuisse Evilmerodachi, Nebucadnezzaris filii, videtur; habeoque eius sententiae ex aliqua parte adstipulatorem V. Cl. H. *Venemam*, longo mihi amicitiae usu iunctissimum, in *Dissert. in Vaticinia Danielis* p. 119. Atque hoc belle (si *Beltzasar* regum fuerit Babyloniorum postremus, nec diversus a *Nabonedo*, uti equidem opinor) dicto *Ieremiae* c. xxvii. 7., *Nebucadnezzari*, filio, et nepoti, dicto audientes, neque ultra subactas gentes fore, conveniet: concordabit praeterea *Nostri* cap. 188., quod *Nitocrim Labyneto*, regum Babyloniorum ultimo, matrem, non aviam, quae *N. Abrami* et *Vitringae* sententia, contribuit. Neque obfiscit quidquam mentio [L. 7.] *Nini a Medis occupatae*; quippe revera a Medorum rege *Cyaxare* superioribus annis domitae ac pessumdatae, uti narratum c. 106. Necesse enim non est, nec exigunt *Nostri* verba, ut *Nitocris* reginae tempore subiugata urbs censeatur. Corruit proinde *Bouherii* suspicio et coniectura, *Ninum* bis in Medorum venisse ditionem et potestatem, primum *Cyaxaris* auspiciis, deinde *Astyagis*, *Dissert. Herodot.* cap. 21, 11. p. 240. Ruit etiam elegans Cl. *Pavii* emendatio, ἡ δὲ καὶ τῶν Ἰννα, qua de urbe c. 179. WESS.

[11. τῆς ἐς τῶν τινῶν χωρίων etc.) Tractavit hunc *Herodoti* locum *Heeren*, in erudito opere cui tit. *Ideen über die Politik -- der alten Welt*, T. II. p. 775 seqq. Sinuosum istum

Euphratis flexum schemate depingere operae pretium duxit Larcher in Notis ad h. l. S.]

13. Ἀρδίκκα) Simili titulo urbs est VI. 119. verum alio situ. Scio S. Bocharto aliter visum esse, et miror: haec ad Euphratem habuit sedem, illa in regione Cissia uls amnem Tigrim. De vocabuli origine quae disputantur Phaleg. IV. 16. erudita sunt, sed controversiis obnoxia. WESS.

[14 seq. ἀπὸ τῆς τῆς θαλάσσης, a mari mediterraneo; (conf. c. 1, 3. ibique not.) id est, ab oris maris mediterranei, puta, e Ionia, Graecia, Italia: nam e mari mediterraneo navi intrari in Euphratem non posse vulgo notum. Sed istud perincommode dictum videtur, καταπλόντις ἐς Εὐφράτην, quod significat in Euphratem navigantes. Satis adparet, hoc dicere Herodotum, qui Euphrate fluvio Babylonem profisciscuntur: at id graece sonat πλόντις Εὐφράτην, κατὰ Εὐφράτην aut δι' Εὐφράτου, sive composito verbo, καταπλόντις κατὰ Εὐφράτην, aut nude καταπλόντις Εὐφράτην. Quare praepositio ἐς aut casu irrepsisse videtur ex praecedentis verbi terminatione temere repetita; aut ad imperito olim librario inserta, qui e mari mediterraneo in Euphratem fluvium navigari posse putasset. S.]

20. ἄρυσσι ἑλυτρον λίμνη) Si λίμνης malis, ipse IV. 173. dabit ἑλυτρα τῶν ὑδάτων, et Pausanias ἑλυτρον κρήνης VII. 27. et II. 27. ex iusta Sylburgii correctione. Vide vero mihi Suidam. Scholiastes ad hunc locum, ἑλυτρον, σκίπη, δέρμα, et bene, etsi parum ad rem. Ille, posthabita voce quae explananda fuerat, Σκίπη παρὰ Ἡροδότῳ, θήκη, δέρμα. Non vidi magis. WESS. — At σκίπη etiam apud Herodot. occurrit: vocem ἑλυτρον vero suo loco habet Suidas. Mireris vero ab nullo veterum Grammaticorum adnotatum esse significatum, quo et Herodotus et Pausanias hoc vocab. usurparunt, pro alveo vel receptaculo aquarum: nec enim facit satis, quod ad voc. ἑλυτρα apud Hesych. inter alios significatus πηγάς memorantur. Confer vero Nostrum cap. 186, 8 seqq. S.

30. ἔκ τε τῶν πλόνων ἐκδέχεται etc.) Haec innuere videntur, absoluta flexuosa per varios fluvii anfractus navigatione, ventum tandem fuisse in amplissimum lacum, et, eo circumnavigato, Babylonem. Quod et praecedentia, et c. 186. falsi arguunt. Prudens regina duo meditata est et peregit,

tum ut fluvius esset σκολιός, tum ut τὸ ὄρυγμα πᾶν foret ἕλος. [conf. c. 186, 24. et 191, 14.] Prius, ut inpetus fluvii variis flexuris frangeretur, et navigantes tardius procederent: hoc, ut lacuna obiceretur Medis amplissima et ad amnis aquas recipiendas capacissima. Quae si vera sunt, uti mihi videntur, quid illud ἔκ τε τῶν πλώων? *Corn. de Pauw*, cuius animum eadem difficultates agitarunt, in correctione remedium invenit, et quidem ἔκ τε τῶν πλεόνων sive πλεόνων, ex pluribus, ex nimietate fluvii, ut aquas lacus exciperet ingens. Quo, qui volet, utatur: mihi non bene sapit. Quid si ἔκ τε τῶν πλώων tantumdem valeat ac ἔξω τε τῶν πλώων, et praeter navigationes istas etc.? Ita reginae consilio scriptoris oratio congruet. Sed viderint doctiores. WESS. — *Toupius*, per literas a *Larchero* consultus, intelligebat ἔκ τῶν πλώων σκολιῶν, post navigationem per anfractus fluminis intrandum fuisse in lacum. Quem secutus ille vertit: et de les forcer, au sortir de ces détours, à entrer dans un lac immense. At sic vocabuli περίοδος, quod non otiose hic positum debebat videri, nulla ratio habebatur. Mihi videbatur ea *Herodoti* sententia fuisse, quam in Latinis nostris expressi. Nempe via pedestris et maxime compendiosa (τὰ σύντομα τῆς ἐκ Μυδῶν ὁδοῦ, ut paullo post ait) intercepta fuit per amplissimam illam lacunam; quo, si quis vitaturus longos fluvii anfractus, exscendere navi et pedibus Babylonem ire vellet, circumire lacum illum cogeretur. Sed et lubens ego certiora a doctioribus discam. S.

CAP. CLXXXVI. [2. ἰξ αὐτῶν Reiskio videbatur significare post ea perfecta. Tum Idem pro ἰούσης l. 3. ἰόντων corripbat. S.]

12. ἐν τῷ ἐπιμπλετο τοῦτο) Non audio codices dialecti morem spernentes: pravum quoque, [l. 13.] quod et *Küsterus* in *Clerici Bibl. Vet. et Recent.* commonefecit, ἀπεξηραμένον. Noster ex *Med. Vind. Arch.* VII. 109. διαβάς -- τὸ ῥέθρον ἀποξηρασμένον [sive ἀπεξηρασμ.] verum ostendit. WESS. — Vide *Var. Lect.* ad VII. 109, 2. et conf. *Adn.* ad I. 150, 8. et 168, 7. S.

16. ἀνοικνόμενοι πλίνθοισι ὁπῆσι) Simile putares *Comici* in *Pac.* vs. 99. τοὺς καπρῶνας καὶ τὰς λαύρας καιναῖς πλίνθοις ἀνοικνόμεναι, i. e. ut *Scholias* explicat, ἀποφράξαι, obstruere.

Iverunt in eam quoque sententiam docti viri, Reiskius et Abresch. Non nego, quod olim ad Diodorum Siculum infitabar, ἀποικοδομῶν idem aliquando esse atque ἀποικοδομῶν sive aedificando obstruere. Conlecta ab illo loca ad hanc verbi notionem sunt in *Comment. ad Constantin. de Caerimon.* p. 252. et ab hoc *Diluc. Thucyd.* p. 356. et possunt adcessionem augeri. Verum, hunc Herodoti sermonem idem requirere, non arbitror. Regina, siccato fluvii alveo, labra sive margines eiusdem lateritio opere muniit; tum quoque gradus, quibus in flumen ex vicis descensus erat per portulas, de quibus c. 180. simili lapidum genere eduxit. De obstructione aut marginum aut descensus nihil hic, neque potuit referri, nisi absurde et contra matronae consilium. Adde c. 191. et fatebere, τὰς πυλῖδας non opere caementitio fuisse obstructas, sed arbitrio et comodo civium patere et claudi solitas. WESS.

22. ταῦτα ἀπαιρίσκον) Inprudenter littera verbo detracta est, uti et VII. 5. ποίσειτο, quod VII. 119. scribitur rectius. Ποίσει, Φοβίσει, et hoc de genere plura, in usu sunt. WESS. — Quod in *Var. Lect.* scripsi, verbum ἀφαιρῶν formā activa non esse in usu, memoria tunc me fefellerat. Praesto sunt, quamquam non ex Herodoto, tamen ex probatissimis auctoribus, usus illius exempla. Itaque apud Nostrum ἀπαιρίσκον lubens reposuerim; in *Var. Lect.* autem ad h. l. post illa verba „et tenuere post eum alii:“ deletis reliquis omnibus, non nisi haec adiecta velim: „ἀπαιρίσκον tuentur nostri libri *F. Pa. Pc.*“ S.

24. ὡς δὲ τὸ τε ὄρυχθιν λίμνη πλήρης ἐγγόνει) Elegans est Cl. de Pauw correctio, τὸ τε ὄρυχθιν λίμνη πλήρης ἐγγόνει: ubi illud, quod effossum lacui erat, repletum ex flumine fuit. Geminum ἔλutron λίμνη, superius bis usurpatum. WESS. — At correctione, si quid video, non erat opus. Naturalis verborum series haec fuerit, τὸ ὄρυχθιν ἐγγόνει λίμνη πλήρης. Sic mox l. 27. ait τὸ ὄρυχθιν, ἔλος γινόμενον. S.

27. ἔξάγαγε ob speciem ionicam praetuli. WESS.

CAP. CLXXXVII. 10. Οὐ γὰρ ἄμεινον) Vetus formula, qua potissimum utebantur, si quid noxium atque inutile fore, testarentur. *Hesiodus Oper. vs. 748.*

Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοις καθίζειν, οὐ γὰρ ἄμεινον,
παῖδα δουδευκατῶν ---

ubi vide D. Heinsium, et Iac. Perizon. ad *Aeliani* Var. XIII. 3. *Nostrum* praeterea III. 71. et 82. WESS.

19. ἀπλοστός τε ἔας) Retineri potuerat ἔης, ut III. 143. IV. 151. etc. Sed placet *Med.* *Noster* II. 19. πρόθυμος δὲ ἔα τὰδε -- πύλοθαι. Reiskius superius [l. 14.] corrigit καὶ αὐτῶν τὸν χρεῖζοντα επικαλεσμένων, medicina arbitraria et superflua. WESS.

CAP. CLXXXVIII. 3. Λαβυνίτου) Scripsit Λαβυνήτου, uti c. 74. et 77. Nomen sola pronuntiandi mutatione discrepat a titulo *Nabonedi*, ultimi regis Babyloniorum, ut eruditi viri *Vitringa*, *Venema* atque alii ostenderunt. Opinor autem et patri, qui aliis *Evilmerodachus*, et avo *Nebucadnezari*, honorarium hunc fuisse titulum, quales in *Medorum*, *Persarum*, *Babyloniorum* et *Aegypti* regibus varii. WESS. — Conf. ad c. 77, 10. notata. S.

9. ἄμαξαι -- ἡμιόνιαι) Constans haec Codd. scriptura, si levem discrepantiam *Vind.* et *Arch.* praetervideas, *Athenaei* et *Eustathii* consensu magis roboratur. Cl. tamen Reiskius ἡμιολίαι reformat, qui currus fuerint sescupli, sive dimidio tanto maiores ordinariis plaustris: mulos enim esse tarda animalia, neque plaustris apta. Oblitus est *Homeri* Ἴλ. Ω'. 266.

Ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄρισαν ἰστροχον, ἡμιονεῖην,
καλὴν, ---

tum τὰ ὀρεκὰ sive ὀρεκὰ ζύγη, quorum in *Platone*, *Isaeco*, *Demosthene*, *Aeschine* non infrequens memoria; ne quid addam ex rebus nostrae aetatis *Hispanicis* et *Lusitanicis*. De *Choaspe* et eius aqua B. *Brissonius* *Regn. Pers.* I. 82. p. 122. copiose. WESS.

10. ὅποι ἀν ἰλαύνῃσι) Scribi poterit ἔπορται οἱ, ὅποι ἀν ἰλ. ex *Athen.* II. p. 45. v. atque ita legit *Eustath.* ad *Od.* Δ'. p. 173, 23. *Clesias* apud *Athen.* ἱστορεῖ, ὅπως ἔψεται τὸ βασιλικὸν τοῦτο ὕδωρ, καὶ ὅπως, ἐναποτιθέμενον τοῖς ἀγγείοις, συμφύεται τῷ βασιλεῖ. Sic corrigendum puto vulgatum φέρεται: firmant emendationem *Brissonio* notata de *Regn. Pers.* p. 80. aqua vasis recondita deportari solet quocumque se *Rex* moverit. Scripserat, opinor, *Alex. Clemens*, omissis, quae feruntur intermedia, *Paedag.* II. p. 185, 10. ὡς οἱ βασιλεῖς οἱ ἀνέητοι, καθάπερ καὶ τοὺς φίλους, οὕτω καὶ τὸ ὕδωρ ἐπαγόμενοι: ut *amicos* sic et *aquam* secum ducentes. Ceterum ad ἰλαύνῃσι mira

scribit *Gronovius*: flexus est Ionicus pro ἱαύη: quem ab *Ibyci* sive *Rheginorum* norma scribendi distinguit *Heraclides Eustathii* ad Od. H'. p. 281, 22. λάβησι, λάχησι, -- καὶ ὅσα τοιαῦτα οὐ ῥηγίνων εἰσιν, ἀλλὰ Ἰώνων. Modum indicativum ita scripsisse perhibetur *Ibycus*: hinc Ἰβύκειον σχῆμα *Lesbonacti* p. 179. *Etymologo* p. 650, 11. Sed quia, quantum memini, nusquam alibi verbum sic scriptum legitur apud *Herod.* ego quidem vulgatum ἱαύησι non sollicitassem, nisi plures alterum Codices adfirmarent. VALCK. — Vide nostram *Var. Lect.* in qua quidem foedo errore (mediâ pag. 133.) ἱάλησι pro ἱαύησι positum. S.

CAP. CLXXXIX. [2. ἐπὶ Γύνδῃ. De *Gynde* fluvio cf. V. 52, 26. S.]

3. διὰ Δαρδανέων) Δαρνέων *Chytraeus*, *H. Stephanus*, *Cellarius* probabiliter emendant; et favet aliquantisper *Cod. Ask.*; *Reiskius* Δαρνέων maluit. Quorum hi ex oppido *Daras*, illi ex *Darna*, quae in *Ptolemaei* Geogr. VI. 1. hoc locorum tractu, nomen habent. *Dardani* sive *Dardanes* in Mediae et Mesopotamiae oris ignorantur. Ἐν Ματιννοῖσι, uti in *Ask.* et saepe alias hoc tono, iustum esse, ex V. 52. et mox huius libri c. 202. adparebit. Non nescio *Strabonem* XI. p. 803. c. [p. 531. med. ed. Cas.] posteriore loco in *Ματινῶν* legisse videri, cuius tamen libri in vocabuli scriptura sibi non constant, uti *Casaubonus* ad p. 796. [ad p. 525. suae edit.] admonuit. [conf. *Annot.* ad *Polyb.* V. 44, 9.] Quid dicemus [l. 4.] de *Arch. Τίγρηι*? Splet hic amnis *Τίγρης* in *Musis* scribi V. 52. VI. 20. sed patrio casu *Τίγρης*, *Eustathio* ad *Dionys.* vs. 976. teste. De urbe *Opi* quaeremus lib. VI. 20. Vide interea *Strabon.* [XVI. p. 739 extr. et seq.] *WESS.* — δι' Ἀρμενίων scripsisse *Herodotum* coniecit *Breiger* in *Commentatione de Difficilioribus quibusdam Asiae Herodoteae*, quae *Goettingae* anno 1793. prodit. S.

7. τῶν τις ἱρῶν ἵππων τῶν λευκῶν) Confer VII. 55. Vertit haec de *Gynde* et hausto eius fluctibus equo *Seneca* de *Ira* III. 21. et *Orosius* II. 6. cuius haec adscribere libet: Nam cum unum regionum equitum, candore formaque excellentem, transmeandi fiducia persuasum --- abreptum praecipitatumque merserat. Sic, *Fabricio* indice, plures mssti; in aliis, regionum equorum, quo modo ex coniectura *I. Broukhusius* ad

Tibulli IV. 1. 141. et sua in editione *Havercampus*. Pati id possum; sed caussae, quibus inpelluntur viri doctissimi, nihil admodum urgent. *Equitem* de equo *Virgilium*, *A. Gellium*, *Minutium Felic.*, *Macrobium* et *Ecclesiasticorum* scriptorum plures usurpasse, quis ignorat? Mox [l. 11.] *Sylburgius* ad *Brisson*. Reg. Pers. III. 98. legit τοῦτο ὑβρίσαντι, qui istam ei fecerat iniuriam. *WESS*. — *Sylburgii* emendationem auctoritate nostri codicis firmatam vidimus. *S*.

19. ἦνιτο μὲν τὸ ἔργον) Optime *Med.* et *Gronov.* Idem dabunt schedae VIII. 71. Verbi usus olim tritissimus. Lege, si lubet, *Aeschyl*i *Choëphor.* 797. *Apollon.* Rh. II. 496. III. 1339. et *Poëtam* 'Ιλ. K'. 251. quaeque ibi *Eustathius*. *WESS*.

CAP. CXC. 9. προσάξαντο εἰς τὰ ἱέρη etc.) Vide *Gronovium*. [qui ad sui cod. auctoritatem provocat.] Consentit *Xenophon*, ἔχοντες τὰ ἐπιτήδεια πλείον ἢ ἱκοσι ἐτῶν, de *Babyloniis* a *Cyro* obsessis, *Instit. Cyr.* VII. p. 190. [c. 5.] *WESS*. — *Conf.* VIII. 20, 3. et I. 196, 6. *S*.

CAP. CXCI. 13 seq. εἰσαγαγὼν εἰς τὴν λίμνην, εἰδὼς ἔλος) Non multum aliter *Xenophon*. Sunt et in *Jeremiae* oraculis, quae *Cyri* hoc inventum et institutum manifesto praedixerunt. Vide *H. Grotium* ad eius *Vatis* cap. II. 32. et *Camp. Vitringam* *Obs. Sacr.* VI. 5. p. 298. Nota vero 'discrimen inter τὴν λίμνην et ἔλος, quorum hoc, stagnum terra undique inclusum, et exitu aquarum carens; λίμνη, in quam aut fluvius incurrit, aut ducta fossa cum eo coniungitur, atque iterum exit. Ita *Nitocris* τὸ πᾶν ἔργημα fecit ἔλος supra c. 185. et λίμνη palus est *Maeotis* c. 104. tum *Ismaris* ac *Bistonis*, quibus fluvii miscentur, VII. 109. *Στομαλίμνη*, quae ore mare excipit, in *Strabone* cum nota magni viri, lib. IV. p. 280. [p. 184. A. ed. Cas.] Neque tamen, etsi faveat discrimini *Heliodorus Aethiop.* I. p. 10. certum hoc et constitutum est. Noster ἔλος receptui etiam magnorum fluminum dat I. 202. IV. 51. lunge *Eustath.* 'Ιλ. T'. 220. *WESS*.

21. οὐδ' ἂν περιδόντες) Demiror neglectui traditum fuisse *Aldi* et *Hervagii* οὐ μὲν, cui novum ex *Arch.* robur adcessit. Adscripserat *St. Berglerus* ex *Poëta* 'Ιλ. Δ'. 512. Οὐ μὲν οὐδ' Ἀχιλλεύς: ubi scholia οὐ μὲν εὖν. *Apollonius Rhod.* II. 48. οὐ μὲν αὐτ' Ἀμύκκος περιήσατο, i. e. οὐ μὴν, ut *Critici*

et *Hesychius* explicant. Adde *Euripid. Phoen.* 1612. et ibi *Valkenarium*. Equidem parum absum ab eius in integrum restitutione. WESS. — At, pro satia perspicua huius loci sententia, necessario requiri ἀν particula videtur: particulā μὲν vero nusquam alibi utitur *Noster*. Caeterum vide *Var. Lect. S.*

28 et seqq. τῶν περὶ τὰ ἔσχατα τῆς πόλεως etc.) Clarius exprimi non possunt cursorum verba, occupatam regi urbem nuntiantium, *Jeremiae* c. LI. 31. namque עִיר מִקְצֵה [yird mikkatzēh] divini vatis huc tendit, et τὰ περὶ τὰ ἔσχατα τῆς πόλεως αὐτοῦ describit. De festo die, quo capta Babylon, non diversus abit *Xenophon*; nimius vero *Aristoteles* est *Politic.* III. 2. dum, capta iam tertium diem urbe, οὐκ αἰσθῆσθαι τι μέρος τῆς πόλεως commemorat, notatus propterea saepe. WESS.

33. οὕτω τότε πρῶτον ἀραίητο) Videlicet a Persis, quorum rex *Darius* secunda eam vice occupavit, lib. III. 159. Ἀραίητο, quod in Edd. omnibus, ab hoc occupandi [capiendi, expugnandi,] usu adeo longe deflectit, ut mirer tam diu tolerari potuisse. L. *Küsterus* ex schedis *Parisinis* belle instauravit in *Clerici* *Biblioth. Vet. et Rec. T. V. p. 409.* Ecce tibi ex *Musa* nona c. 101. ὥς δὲ καὶ τὸ τεῖχος ἀραίητο: et VII. 83. ἡ νύστω ἄλλος ἀνὴρ ἀραίητο ex *Med. Arch. Ask.* quo quidem loco antea, ut hic, ἀναίητο. De verbi formatione consulto taceo: qui *Herodotum* trivit, in ea non haesitabit. WESS. — Quod in *Var. Lect.* ex *Wesselingii* *Addendis* retuli. „ἀραίητο *Pass. Mediceo* consentiens;“ voluerat fortasse *Parisiensi* consentiens. S.

CAP. CXCI. 8. ἡ Ἀσσυρίη χώρα) Cum tot schedis exsulent ἡ Ἀσσυρίη, et praecesserit ἡ Βαβυλωνίη, suspicio de emblemate non iniusta nata est. WESS. — Vide *Var. Lect.* ubi quod dixi terram *Assyriacam* et *Babyloniam* pro synonymis uti *Nostrum*, id perspicuum fit ex cap. 178. et ex cap. 193, 1. coll. l. 7. Quo minus caussa fuit, cur suspectum h. l. nomen Ἀσσυρίη haberemus. S.

11. Τριτανταίχη) Sic praestat ob *Eustath.* et VII. 82. ubi *Valla* et plures *Codd.* ad eum modum, et VII. 121. consentientibus omnibus atque ipso *Mediceo*. Sit-ne vero idem *Tritantaechmes Artabani* filius [ut scribitur VII. 82. an *Artabazi*, ut hic,] non audeo, etsi confusio in Ἀφραβάδων et

'Αρταβάζον titulis frequens, decernere. De *Artaba*, [l. 13.] Persarum mensura, ad *Diodorum* XX. 96. Μίδιμον *Noster*, sicuti alii, masculina nota ponit VII. 187. WESS.

15. ἀρεξ τῶν πολεμιστίων) Sic praestat. *H. Stephanus* mutavit, codicem fortasse manu exaratum secutus. De *Bucephalo Alexandri πολεμιστῆς ἀγαθός* *Strabo* XV. p. 1023. [p. 698 extr. ed. Cas.] ἵπποι πολεμισταὶ *Diodor.* Sic. II. 41. neque ignotus est bellator equus Latini poëtae. Et haec quidem dubio carent. [Vide vero *Var. Lect. πολεμιστήρια ἄρματα* habes V. 113, 6.] Quid vero fiet his *Eustathii* in 'Ιλ. Γ'. 221. ἵπποι γὰρ αὐτῷ ἦσαν δίχα φησὶν (*Herodotus*, τῶν πολεμιστῶν, ὀκτακόσιοι μὲν κήλωνες' αἱ δὲ ἀναβαινόμεναι, ἔκαστος χίλιος etc.) Ille-ne hic κήλωνες invenit? *Tzetzes* hac eadem in re, et his quidem, κήλωνες ὀκτακόσιοι, χωρὶς τῶν ἐν πολέμοις, *Chil.* IV. p. 331. Sunt sane κήλωνες iidem ac οἱ ἀναβαίνοντες τὰς θηλείας. *Glossae*, Κήλων, ὁ ἐπιβαίνων ἵππος, *Admissarius*. In *Hesychio* ex correctione ὁ ὀχευτῆς ἵππος. Frequentius asini equas inscendentes ad mulorum feturam. *Philo* de *Leg. Special.* p. 784. β. ὄνους ὑπερμεγέθεις, οὓς προσαγορεύουσι κήλωνας, ἀνατρέφουσι. In *Archilochi* fragmento οἶσι κήλωνες apud *Eustath.* p. 1597, 28. [Od. p. 510, 3. ed. Bas.] Ego vero *Herodoto* κήλωνας, quippe *Eustathii* et *Tzetzae*, etiam alia ex arbitrio demutantium, interpretamentum, nego. WESS.

CAP. CXCVIII. 6. κηλωνήισι) Laudo *Medic.* tametsi *Pollux* κηλώνειον hinc habeat. Cur vero de vocis diversa scriptura additum a viro Cl. nihil est? Omnes, excepto *Genevensi* anni MDCXVIII., ἀντρίσται μὲν κηλονήϊω praeferunt *Edd.* VI. 119. [sicut h. l. ο breve in medio habet ms. Pa.] cui scriptioni consentit *Etymolog. M.* p. 510. et *Moschopulus* περὶ Σχιδ. p. 57. sollicite κηλώνειον, τὸ κοινῶς γιγάνιον, i. e. tollenonem, et κηλώνειν, τὸ τρεφόμενον ζῶον ἐπὶ ὀχείᾳ, distinguentes. Facit cum illis *Libanius* *Declam.* XXXV. p. 799. Causa differitatis in diversa vocabuli origine est, quam *Etymologus* in κήλον, ligno, alii in κήλων, quo de supra, invenerunt. WESS.

11. Νίως πόλις οἴκπο) Accedo *Bocharto*, *Marshamo*, *Reiskio* et aliis, hoc praeferentibus. τὸ οἶ, quantumvis in msstis quibusdam, quid huic loco prosit, non exputo. [Unde hoc invectum sit, declaravi in *Var. Lect.*] *Horreus*

Aldinum οἰκίεται tuetur, *Observ. in Herodot.* p. 116. sed exemplis alienis. Si recordatus fuisset *Aldini* I. 151. ἡ Τεινὰν δὲ μία οἰκίεται πόλις, vidisset de praesente urbis situ agi, non vero praeterito et olim florente: verius tamen illic οἰκίεται. WESS.

17. ἄριστα αὐτὴ ἰωυτῆς ἐνέλη) Per leve est, si tamen vile sit, quo suus veteri sermoni cultus integratur: αὐτῇ male edebatur. *Noster* c. 203. τῇ εὐρυτάτῃ ἰστί αὐτῇ ἰωυτῆς: et II. 149. *Hippocrates* Aër. Aq. et Loc. p. 284, 37. ταῦτα μὲν ἄριστα αἰτὰ ἰωυτῶν ἰστί. *Arrian.* Ind. c. 10. ἵνα περ μακροτάτῃ αὐτῇ ἰωυτῆς ὤκισται. Alia sciens praetereo, et cupidos ad *Henr. Stephan.* de Dialect. p. 41. amando. *Strabo* de trecentesima frugis incremento, quod ager Babylonius reddebat, lib. XVI. p. 1077. D. [p. 742. D. ed. Cas.] καὶ γὰρ τριακοσιᾶχια λίγουσι. [τριακοσιᾶχια dedit nuperus Editor Lipsiensis, T. VI. p. 269.] Voluit credo τριακόσια, uti *Herodotus*; aut, quia in mssis τριακοσιᾶχια, τριακοσιοντάχουν, quo usu ἑκατοντάχουν et διακοσιοντάχουν posuit superiore libro p. 1063. c. [p. 731. D.] et τριακοντάχουν VII. p. 478. [p. 311. B.] WESS.

23. καρπῶν ἐχόμενα) Sic iubent membranae, et iustissime. Vid. I. 120. [ibique ad I. 17. notata.] Novi haec varie mutari, qua opera in posterum supersedendum est. Statim [I. 25] ἐκ τῶν σπασμάτων ποιῶνται qui volunt, auxiliatorem *Arch.* allegare possunt. Ego hoc patrono non utor. WESS.

28. θιρακπεύουσι· τὰ τε ἄλλα) Hic voces istas τὰ τε ἄλλα non videtur legisse *Athenaeus* XIV. p. 601. c. quae in verum 22. reiecta suam mihi sedem viderentur recuperasse, si legeretur: τὰ τε ἄλλα, καὶ τὰ εἰρημένα καρπῶν ἐχόμενα. [Non excerpisse illa verba *Athenaeum* adparet; non legisse, gratuita suspicio est.] Proxime sequentia hunc in modum, ex *Athenaeo* partim, restituenda iudico: τῶν γὰρ Φοινίκων, τοὺς ἔρσηνας καλέουσι, τούτων τὸν καρπὸν περιδύουσι τῇσι βαλάνθφοροις τῶν Φοινίκων, ἵνα πεπαιγὴ τέ σφι ὁ ψῆν τὴν βάλανον ἐσθύνων· καὶ μὴ ἀπορρίψῃ ὁ καρπὸς ὁ τοῦ Φοινίκος· ψῆνας γὰρ δὴ Φορέουσι ἐν τῷ καρπῷ οἱ ἔρσηνες, κατὰπερ οἱ ὀλυνθοί. [Vide *Var. Lect.*] Huc pertinent ψῆνες in *Gloss. Herodoteo*. *Hesychius*, in voc. ψηνίζων, animalculum esse scribit, δὲ εἰσδύεται εἰς τοὺς ὀλυνθούς τῶν σύκων, καὶ πεπαινέει αὐτούς. Vid. *Suidas*, in Ἀνερίναστος. *Zenobius* II. Prov. 23. ἐνδύμενοι εἰς τοὺς σφῆνας (legerim *Herod. T. V.*

εις τοὺς ὀλύνθους ὁ ψῆν) τὸ θηρίδιον στροφιὸν τούτους καὶ πεπαίνει. Idem verbum πεπαίνειν in eadem re Theophrastus adhibuerat, de Caus. Plant. II. c. 12. Ut hic in Edd. sic et apud Athen. legitur [nempe olim legebatur] ἵνα πεπαίνηται, perperam: fructus alligabantur, ἵνα ὁ ψῆν τὴν βάλανον ἐσθύνων πεπαίνη, ad maturitatem perduceret. VALCK. — Vide Athenaeum nostrum, lib. XIV. c. 65. et Animadv. T. VII. p. 599. S.

Ibid. Στραπύνουσι τὰ τε ἄλλα, καὶ Φοιν.) Haec artius inter se aptavi, quo orationi nexus rediret, secutus iudicium Salmasii in Solin. p. 738., et qui eum exscripsit, Bod. a Stapel ad Theophrasti Hist. Plant. II. c. 9. p. 115. Idem Corn. de Pauw, et Reiskio in opinionem venit. Vide et haec, quae Bod. a Stapel corrigenda cum Salmasio censuit, neque absurde, me arbitro. Primo τούτων τὸν καρπὸν, tum ἵνα πεπαίνη τί σφι ὁ ψῆν τῇν etc. Quarum mutationum utraque exigua est, et ad sententiam necessaria. Et hactenus doctissimis viris libens calculum addo. Quod vero uterque Pollucem et Hesychium erroris postulant, quoniam ψῆνας, καρπὸν τῶν αἰμένων Φοινίκων explicuerunt, vereor ut iusta sit actio. Theophrastus certe, illi si rei sint, in eodem luto haeret, Epist. XVIII. in amore palmarum secutus Achillem Tatium lib. I. de Clit. Amor. p. 37. neque omni a lapsu immunem. Maius est, quod Herodoto inpingitur: de culice, qui e mascula palma in seminae fructum intret, ut dactylum ad maturitatem perducatur et is tenacius haereat, monstro simile esse: quod in caprificatione usus introduxerat, id Historicum transtulisse imprudenter ad palmas: audiendum esse Theophrastum, doctum sua in arte hominem. Gravis accusatio. Ego vero Herodoto patronum dabo virum eruditum Iulium Pontederam, qui Bodaei a Stapel criminationes doctissime dispulit, ostenditque palmis per orientis plagas fructiferis, ne palmulas ante maturitatem amittant, per hos culices, sive τοὺς ψῆνας succurri. Herodotum testem fuisse oculatum, Theophrastum ex aliorum narrationibus de palmarum coniugio scriptitasse, Antholog. [sive de Floris natura, Patavii 1720.] lib. II. 32. p. 168. WESS. — Pluribus haec exsecutus est Larcher in Notis ad h. l. S.

CAP. CXCIV. 6. νομίας ἱρὴς ταμόμενοι) Vide I. Brodaeum lib. I. Miscell. c. 10. et P. Leopardum Emend. XIII. 13. qui Baiffium ac Vallam comiter in viam revoca-

runt. De *sutilibus navibus culte* Antiphilus Anthol. I. 57. p. 116. [Analect. Brunct. T. II. p. 176. n. 27.] WESS.

12. *Βίκοις Φοινικίους κατάγ. οἶνου*) Adstipulor doctis viris, qui cum *Valla Φοινικίῳ* corrigunt. Frequens in oriente id vini genus. Xenophon Κύρου Ἀναβ. I. p. 54. Ed. Hutchins. οἶνον ἐκ τῆς βαλάνου πεποιημένον τῆς ἀπὸ τοῦ Φοίνικος adpellat. Noster suo more Φοινικίῳ II. 86. III. 20. Supra [I. 11.] ἀπῆλθι, cur deterius τῷ ἀπείθῃ Med. habitum fuerit, non capio. Vide II. 86. WESS.

18. *ὁνός ζωὸς ἔνιστοι*) Sic oportuit. Ζῶς Graecae dialecti formam non habet. Si σῶς fuisset, servassem. Noster IV. 76. ἢν σῶς καὶ ὑγιής ἀπανοστήσῃ: et saepe Attici scriptores, Sophocles Oed. Colon. 1205. Euripid. Hecub. 994. Plato Phaedon. p. 87. B. Vide Eustath. in Hom. p. 957. [p. 940. ed. Bas.] et Thomam M. in Σῶς. WESS. — Equidem ne σῶς quidem probaturus eram, quod profecto non erat huius loci. S.

21. *ἀπεικλήρουν*) Quantillum erat litera transposita scripsisse *ἐπανικήρουν*: insuper sub praecone vendebant: postquam nempe διαβίωντι τὸν φόρτον, — — τὴν καλὰ μὲν πᾶσαν ἐπανικήρουν. A Gronovio vulgatum [nempe ἀπεικλήρουν, quod in Var. Lect. adnotare oblitus eram] cum ἀπιμπωλεῖν comparabat Clar. Abresch. Diluc. Thuc. p. 584. ἐγκηρύσσειν tamen Graecum esse mecum, opinor, negaturus: Thucydideum ἐπανείπον e lib. VI. c. 60. ab Hesychio et Suida enotatum, ad nostrum illud aptius respondet. Maxima voce utentes saepe dicuntur ἀναφωνῆσαι, ἀνακηρύσσειν, ἀντιπεῖν. De praecone res vendendas proclamante ἀνακηρύττειν bis adhibuit Herod. I. 196. Nostro tamen loco si Codices conspirarent in ἀπεικλήρουν, causae nihil esset cur repudiaretur verbum, interdum significans per praeconem vendere, vel vendenda voci subiicere praeconis, ὑπὸ κήρυκος vel ὑπὸ κήρυκι πωλεῖν: velut apud Demosth. contr. Aristocr. p. 436. §. 325. [p. 687, 23. ed. Reisk.] et in versu Comici Platonis, qui sic scribi debuerat ap. Harpocr. in voce, Σμενάρια δὲ κλέψας ἀπεικλήρουν ἐκ Φίρων. Menandri ἀπεικλήρουν Ammonius in voc. Κηρύξαι explicat ὑπὸ κήρυκι ἐπώλησι. Lysiae forte restituendum isto sensu verbum frequentat in Βίων πράττει Lucianus. VALCK. — Veram esse scripturam ἀπ' ὧν ἐκήρουν, quam noster cod. F. obtulit, neminem qui paulisper Herodotum triverit, dubitaturum esse confido. S.

CAP. CXC. [1 seq. κινῶνι ποδ. λινῶν. *Lineas vestes ab Herodoto dici non modo quae ex lino, sed et quae ex gossypio confectae erant, quum alii viri docti observarunt, tum Heeren in Ideen über die Politik -- der alten Welt T. I. p. 137. Caeterum simillimus Aegyptiorum vestitus apud Nostrum, lib. II. c. 81. S.]*

2. εἰρήνιον κινῶνι) Bene Ask. Scriptor ipse VII. 91. καὶ κινῶνας εἰρήνιον ἐνδεδυκότες. Adde πέλους εἰρήνιον IV. 73. et II. 81. Non adiungo, Strabonem omnia haec suo sermone repraesentasse lib. XVI. p. 1082. A.; id monere debeo, restitutam in integrum Aldi et plurium schedarum scripturam esse. Quod Medic. dedit, hiulcum est, neque habet περιβαλλόμενος et ἔχων suum sibi fulcrum. [immo verbum ἐπενδύει, fulcrum satis commodum. Vide *Var. Lect.*] Solet Herodotus creberrime a plurali ad singularem numerum pergere et ad priorem reverti, uti c. 197. Mos idem aliis. Ecce ex Hesiodi Aspid. vs. 253 et seqq. de Parcis δὲ δὴ πρῶτον μεμάποιεν -- ἀμφὶ μὲν αὐτῷ Βάλλ' ὄνυχας μεγάλους -- αἱ δὲ φρίνας etc. Quae huius loci structurae accurate respondent. Poëtae deest ἐκάστη, cuiusmodi vox et hic ad sententiae complementum advocanda est, ac saepe alias. WESS.

CAP. CXCVI. 4. ὡς ἂν αἱ παρθέναι etc.) Legendum puto vel ὥν ἂν, aut, si quis illud praeferat, τοῖσι ἂν αἱ παρθένοι γενοίατο γάμων ὥραϊσι. Legitur lib. II. 85. τοῖσι ἂν ἀπογίνεται ἐκ τῶν οἰκηίων ἄνθρωπος. De puellarum hoc apud Assyrios mercatu Nicolaus agit Damasc. Stobaei p. 293, 16. Aelian. Var. Hist. IV. [c. 1.] p. 328. et ibi Perizonius. Σαυρομάται περὶ πότον τὰς θυγατέρας πιπράσκουσι, Zenobius Prov. V. 25. VALCK. — Vulgatum ὡς ἂν, quod tenent libri omnes, percommode tueri locum poterit. S.

14. ἐπίγαμοι, οὗτοι δὲ εἶδος etc.) Duae si transponerentur voculae, meo quidem iudicio rectius ista cohaererent, hunc in modum scripta: ὅσοι δὲ τοῦ δήμου ἔσκον ἐπίγαμοι, οἳ δὲ εἶδος μὲν οὐδὲν εἰδόντο χρηστοῦ, οὗτοι αὖ χρήματά τε καὶ αἰσχύναντες παρθένοισι ἐλάμβανον. VALCK. — Fluit multo lenior oratio, si coniecturam amplectaris. Reiskius maluit ἐπίγαμοι, οὐ μὲν τοι γ' εἶδος οὐδὲν εἰδόντο χρηστοῦ, οἳ δ' αὖ χρήματα etc. WESS. — At et perspicua satis est vulgata scriptura, et mirifice convenit stylo Herodoti: quare, in librorum potissimum consensu, sollicitari non debet. S.

16. ὡς γὰρ δὴ διεξέλθοι ὁ κήρυξ) Vulgatum ὡς γὰρ δὴ οἱ
 ἐξέλθοι ὁ κήρυξ πωλίων mihi certe non placet. VALCK. —
 Reiskius corrigit sicut ante eum St. Berglerus, ὡς γὰρ διεξ-
 ἔλθοι ὁ κήρυξ: quo sententia paullo sit expeditior. WESS.
 — Et luculenta et necessaria haec nobis visa erat emen-
 datio, Wytttenbachio etiam probata in Notis ad Selecta etc.
 p. 354. Particulam δὲ tamen cum Reizio tenendam putavi.
 Potuerat dein scribi διὰ τῶν ὑποδιεστάτων, qua structura
 utitur Noster III. 11, 12. sed perinde etiam cum accus.
 casu construi idem verbum potuit. S.

27. οὕτω ἀπάγεισθαι) Praeclare Medic. quamquam et
 sua venus est in lectione schedarum Ask. ἀν' ἀγισθαι, a
 qua non multum Aldus recedit. [Vide Var. Lect.] Tritum
 est οὕτω in sententiae consecutione. Noster II. 92. ἐν κλιβα-
 ρῷ διαφανῇ πιζαντί, οὕτω τρώουσι: quibus usus est Georg.
 Raphelius ad Act. Apost. xx. 11. Alia conduxit Io. Taylor
 in Demosthenis Midianam p. 193. [in Appar. Reisk. Vol. I.
 p. 628.] WESS. — Sic Noster I. 94, 22. II. 100, 8. et
 frequenter alibi. In Cebetis Tabula c. 19. nostrae ed. iun-
 guntur εἴτα οὕτως, sequente ἀν' particula, ut h. l. S.

30. ὁ μὲν νυν κάλλιστος νόμος etc.) H. Stephanus hic prae-
 postere quaedam collocata in Graecis esse exemplaribus pu-
 tavit; sensum esse: Et haec quidem apud illos honestissima
 consuetudo erat, ne iniuria illas afficerent, neque in aliam ur-
 bem abducerent. Verum ad haec usque tempora non permansit.
 Cum quo non facio. Graeca bene habent. Quae sedem ille
 migrasse opinatus est, sua statione everti non possunt.
 Scripserat, licuisse ἐξ ἄλλης ἐλθόντα κώμης τὸν βουλόμενον ὠνεύ-
 σθαι. Itaque aliorum emtae abduci poterant, ac sic iniu-
 riis adfici: praeterea occupata urbe ab inimicis, eius rei
 amplior copia. Quare tenuiores καταπορεύειν τὰ θήλια τέκνα
 maluerunt, prorsus uti Lydi I. 94. WESS.

CAP. CXCVII. 1. Διύτερος δὲ) Haec apta et nexa
 sunt cap. 196. init. ὁ μὲν τοφώτατος ὄδι: quali periodo lon-
 giore et alibi utitur. Post pauca [l. 5.] Reiskius, εἴ τις ἢ
 καὶ αὐτός -- ἔπαθε: nulla gravi caussa. Plutarchus eadem
 in re, εἴ τι πρόσφορον ἔχοι παθὼν αὐτὸς ἢ παθόντα θεραπεύσας,
 T. II. p. 1128. E. Adde Strabonem XVI. p. 1082. [p. 746.
 Cas.] Nostri aemulatorem. Rudia medicae artis primor-
 dia tali ex veterum more haud pauci repetunt. Nomina;

vit nonnullos *Almelovenius* ad *Strabonem*, alios *Davisius* in *Max. Tyrii* Diss. XII. p. 540. WESS.

CAP. CXCIII. 3. *περὶ θυνίημα καταγιζόμενον ἴδιον*) *Etsi περὶ καταγιζῶν* II. 47. posuerit, certae sunt schedae veteres, et iusta *Gronovii* opera. Alioqui locus *Heinsianae* conjecturae, qua *παρὰ θυνίημα* voluit, obportunus esset. Dedit eam *Iungermannus* ad *Polluc.* I. 26. Adtigit et haec *Strabo* XVI. p. 1081. [p. 745. ed. Cas.] Io. autem *Spencerus* hunc et non dissimilem lustrationis in *Hebraeorum* iure ritum ex *Aegypto* arcessit, suo tamen arbitrio et sine teste, *Leg. Hebraeor.* lib. I. 8. p. 257. Egregie *Theano* rogata, ποσταία γυνὴ ἀπ' ἀνδρὸς καθαρεύει, ἀπὸ μὲν τοῦ ἰδίου, εἴπει, παραχρῆμα ἀπὸ δὲ τοῦ ἀλλοτρίου εὐδέποτε, in *Stobaei* Serm. LXXII. p. 443. et *Diogen. Laërt.* VIII. 43. cum *Menagii* observatione. WESS.

CAP. CXCIX. 8. *στέρφανον* --- *θώμωγος*) *Strabo* θώμωγος δ' ἴστικται ἐκάστη, hoc ex loco, XVI. p. 1081. c. Referunt huc, neque iniuria, ex *Epistola*, quae *Ieremiae* tribuitur, versum 43. αἱ δὲ γυναῖκες περιθέμεναι σχοινία ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐγκάθηται. Conveniunt egregie, et turpem harum muliercularum morem describunt; uti copiose docuit *Nic. Bondt* V. C. in docta Dissert. ad eam *Epistolam*, quam me suasore scripsit et duce defendit. Θώμωγος sunt σχοινία. Quod *Noster* I. 26. de *Ephesiis*, urbem suam *Dianae* consecrantibus, ἐξάφαντες ἐκ τοῦ τοῦ σχοινίου ἐς τὸ ταῖχος, id *Polyaeno* VI. 50. θώμωγος συνάψαι τοῖς κίβοι τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀρτίμιδος, pariterque *Aeliano* Var. Hist. III. 26. WESS. — *Vittam* sive fasciam in funiculi modum tortam intelligebat *Heyne* in commentatione *De Babyloniorum instituto religioso*, ut mulieres ad *Veneris* templum prostant; inter *Commentationes Societ. Reg. Götting.* T. XVI.

11. *διέδοι πάντα τρόπον ὁδῶν ἔχουσι*) πάντα τρόπον διατρίχουσι, i. e. διήκουσι, *Cl. Reiskius*, quem sua correctione frui patior. WESS. — Vocabulo τρόπος de directione qua ducitur linea etiam alibi utitur *Noster*. Potest autem constructio istorum verborum duplici modo intelligi: sive, ut accusativi πάντα τρόπον pendeant a verbo ἔχουσι, quemadmodum II. 108, 13. dictae videri poterant δώρυχες -- παντούς τρόπους ἔχουσαι: sive potius, ut verbum ἔχουσι absolute positum intelligatur, tendunt, directi sunt, ducti sunt transitus, sicut c. 180, 12. 181, 12. et saepe

alibi; quo ita posito, consequens est, ut πάντα τρόπον intelligamus κατὰ πάντα τρόπον, quomodo c. 189, 17 seq. habemus διώρυγας -- τετραμμένας πάντα τρόπον. Vocab. ὁδῶν si hinc abesset, nemo desideraturus erat: neque tamen opus est ut ei hic locus invideatur. S.]

[16. Μύλιττα) Conf. cap. 131, 12. ibique notata. S.]

23. ὅσαι μὲν νυν ἰδίος τε ἱπαμμέναι εἰσι) Vertebatur, quotquot forma et proceritate potuerunt aliquos capere, ex ἱπάπτομαι: sed qui id fieri possit, fateor me ignorare: debuit sane Herodotus, hoc si voluit, alia verborum structura sententiam declarare: praeterea VIII. 105. παῖδες ἰδίος ἱπαμμένοι, pueri sunt forma praediti, quales et hae mulierculae. Laudo tamen Medic., quem levi auxilio iuvabam olim, πεπαμμένοι legens. Sunt ἰδίος πεπαμμένοι, quae pulcritudinis possessionem, ut sic dicam, habent, sive forma elegante instructae. Hesychius πεπαμένος, κατημένος. Sic πεπαμένος νόσος, de aegro, Aeschilo Agam. 844. et Φρόνημα πασι δύσθιον πεπαμένη, Choëph. 189. In Philostrato, Vit. Apoll. VIII. 26. p. 307. de Scythia, οἰκίας τε ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν πίπτανται: scribi oportuerat πίπτανται: quae enim adscripsit Cl. Olearius, aliena sunt. Ἀνθρωπον πολλὰς οἰκίας πεπαμένον dabit Themistius Or. XXIV. p. 307. A. Neque suspicioni diversior nocebat casus: cui Pempeli succurrebat fragmentum in Stob. Sermon. LXXVII. p. 460. σιμὸν γὰρ τε καὶ θείας φύσιος πεπαμένον ἀμύν τὸ τῶν φυτησάντων ἰδρυμὰ ἴσθιν. Nunc coniecturae non admodum indulgeo. Ἐφηνμῆναι sive ἱπαμμέναι ἰδίος vi verbi ἰφῆσθαι erunt formosae, quae speciem sibi aptam et quasi connexam habebant. Convenit, quod hac origine manavit, Coelum stellis fulgentibus aptum ex Ennio, et Lucretii vestis purpurea, atque auro signisque ingentibus apta. Plura Cario in Gellii I. 15. Mox ἀπαλλάσσονται refixi; sic enim plerumque solet. WESS.

[26. τρίτεια καὶ τετράτεια -- χρόνον) Non continuum tempus indicari coniectabat Heynius l. c. p. 33. sed certos fuisse dies festos, quibus ad religionem solvendam templum adirent mulieres. S.]

27. καὶ τῆς Κύπρου etc.) In more illic habebant, ἱαίρισμα ἢ τὰς ταυτῶν κόρας ἀφοσιῶν, uti Athenaeus loquitur lib. XII. 3. p. 516. B. Non repeto, quae de Amathusiis Paphiisque Io. Meursius conduxit, Cypri lib. I. 8. et II. 15. WESS.

CAP. CC. 6. σῶσι διὰ σινδόνος) *Incernunt per linteum, ut recte cepit P. Leopardus, Em. VII. c. xi. Huc respiciens Etymologus p. 710, 41. 'Hρόδοτος, inquit, τοῦ σῶ το τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν Σῶσιν, ἀντὶ τοῦ σήθουσι. Reperiuntur et νῶσιν, ἀντὶ τοῦ νήθουσιν, et alia huius generis apud Atticos plurima. VALCK.*

CAP. CCI. 5. ἀντίον δὲ 'Ισσηδόνων) Confer lib. IV. 26. Turpis error Philostrati est, Heroic. c. 5. p. 704. ubi ἑλάντας γὰρ Κύρος ὑπὲρ ποταμὸν 'Ιστρον ἐπὶ Μασσαγέτας τε καὶ 'Ισσηδόνους etc. quasi ultra Istrum atque in ipsa Europa Massagetarum et Issedonum sedes fuisset. Adde *Ammianum* XXIII. 6. in simili luto haerentem. WESS. — Conf. *Cellarii* Geogr. Ant. III. 21. p. 837. S.

CAP. CCII. 1. Ὁ δὲ 'Αράξης λέγεται καὶ μίζων καὶ ἐλάσων εἶναι etc.) Nescio quid Cl. Reiskium inpulerit, ut in priore καὶ nomen magni et clari fluvii abditum esse decreverit. Potest utique omne flumen certa quadam ratione minus alio et maius esse. Verum id Noster spectasse non videtur: narrat diversas discrepantium opiniones, quarum aliae maiorem Istro, minorem aliae Araxem perhibebant. [forsan, quod alii alium fluvium Araxen intellexissent.] Namque omnia, quae de eo amne prodidit, ex auditione accepit, minime fida; tametsi, uti videtur, ipsius Araxes sit Rha sive Volga. Vide *Ionae Hanway* Itinera, lib. I. 10. WESS. — Vide mox ad l. 16. S.

9. πῦρ ἀνακαύσονται) Herodoteum est πῦρ ἀνακαύσασθαι. Hinc, ut suspicor, edoctus istum adigit Massagetarum morem *Max. Tyr.* XXVII. 6. νήσαντες πυρὸν, θυμιῶντες εὐώδεις βοτάναις, περικαθίσαντες ἐν κύκλῳ τῇ πυρᾷ, ὥσπερ κρατῆρι, εὐωχοῦνται τῆς ὁσμῆς etc. Ad quem locum *Dionis Chrys.* verba *Dan. Heinsius* excitavit p. 61. Similis quaedam Scytharum consuetudo memoratur *Herod.* lib. IV. c. 75. VALCK.

11. καταγιζόμενον τοῦ καρπού) Optime *Med.* et *Ask.* Vitium, quod *Aldinum* occuparat, odoratus *H. Stephanus* est in *Vocib.* *Herodot.* et *Iungermannus* ad *Polluc.* I. 26. *Herodotus* secum consentit, [sic enim I. 183, 11. et alibi.] sermonisque usus adstipulatur. *Aelianus*, de *Animal.* X. 50. πολλῶν δὲ ἐκ' αὐτὸν καταγιζόμενων θυμάτων --- ἐξάπτεται: et XIII. 21. τοῦ δέρματος περιλὼν ὀλίγον καθήγειεν ἐπὶ πυρὸς. *Iunge*

Platonem in Critia p. 119. fin. et agnosces Serranum errare. WESS.

16. Ὁ δὲ Ἀράξης ποταμὸς ἥτις μὲν etc.) Carpit haec Strabo XI. p. 803. [p. 531. ed. Cas.] quaedam Nostro ad-fingens, quorum ille auctoritatem defugit. [Strabonis verba haec sunt: *ὅτι γὰρ* (sc. Herodotus) *ἐν Μαριανῶν αὐτὸν ἵστανται, εἰς τετραπλῆντα ποταμὸς σχίζεται, μετὰ δὲ Σκύθας καὶ Βακτριανούς.* Tum adiicit Strabo, Callisthenem quidem in his secutum esse Herodoti rationem.] In Araxis fluvii ortu credibile fit, Herodotum esse falsum. Si fontes fuerint in Matienis, oportet Mediae [aut Armeniae] flumen illud detur. Longe vero extra Mediae fines Massagetae, Issedones et Scythae, quos eiusdem amnis accolae Diodorus II. 43. statuit, habitarunt: praeterea in omni Media nullum eiusmodi flumen, quod tot ostiis Caspio mari iungatur. Congruunt pleraque omnia, si Matienos montes excipias, fluvio Volgae, qui et amplissimus et diversis oribus in Caspium mare exoneratur. Ostia ad octoginta et amplius, quae insulas ingentes incingunt, memorat Ampl. Nic. Witsenius in Tartariae Descriptione Belgica p. 700. Amnis olim Ros, Ras, Aras adpellabatur; unde Graecorum Ἀράξης, quo etiam titulo plures orientis fluvii insignes sunt: de quibus, sicuti et de hoc Araxe sive Volga Ampl. Boucherius Diss. Herodot. cap. 18. p. 190. et prior eo Th. Sig. Baierus in Origin. Scythic. Commentar. Petropolit. T. I. p. 393. Id mirum accidit, animadversum non esse verborum, in Aristotelis Meteorol. I. 13. [T. I. pag. 545. ed. Du Val.] transpositionem, factumque adeo, ut nunc ibi Araxes, cuius partem perhibet Tanaim, derivetur ex Indiae monte Parapomiso, errore mirifico. Verum Philosophi verba, καὶ ὁ Ἀράξης τούτου δ' ὁ Τάναις ἀποσχίζεται μέρος ὧν εἰς τὴν Μαυρίαν ἵμνην, collocata olim fuerant post Caucasii montis mentionem et amnium inde devolventium, ante voces καὶ ὁ Φάσις. Postulare seriem rei et orationis eam verborum istorum migrationem, agnoscet qui Philosophum consuluerit. Mihi longiori esse non licet. WESS. — Quod de Aristotelis loco obiter Wesselingius monuit, id vellem expensum excussumque fuisse a doctissimo de Sainte-Croix, Philosophi verba citante in Exam. Crit. etc. pag. 693. sed satis ibi habente monuisse, errorum illa

plena esse. Mihi videtur *Aristoteles* illum falso nominatum a Macedonibus *Tanaim*, qui *Iaxartes* erat, (de quo conf. quae olim ad *Polyb.* X. 48. notavimus) cum vero *Tanai* confudisse miscuisseque. Ad *Araxen* fluvium quod spectat, *Nostro* hic et alibi memoratum, diversissimas in partes viri docti abierunt. Libro IV. quidem cap. 11. ubi *Scythae* *Asiam* olim incolentes, a *Massagetis* pulsus, traiecto *Araxe* fluvio in fines *Cimmeriorum* abiisse memorantur; ibi *Heerenio* adsentior (*Ideen über die Politik etc. der alten Welt*, T. I. pag. 885.) vix posse de alio fluvio quam de *Volga* cogitari. At, usque ad *Wolgam* penetrasse *Cyrum*, parum est probabile: et post *Wesselingium* nemo, quod sciam, nisi *Larcherus*, hunc *Araxen*, de quo h. l. agitur, qui *Massagetarum* fines a *Cyri* imperio disterravit, *Wolgam* intellexit. Extant super hoc *Herodoti* loco disputationes trium Academicorum Parisiensium in *Hist. de l'Acad. des Inscript.* T. XVI. p. 69-85. Horum unus *De la Nauze* p. 69 seqq. contendit, et hic, et IV. 11. et IV. 40. ubicumque *Araxen* fluvium *Herodotus* memorat, nullum alium ab eo dici, nisi *Armeniae* fluvium, geographis omnibus sub hoc nomine cognitum, qui ab occidente in *Caspium* mare influit. Cui duo alii docti viri, *De Guignes* ibid. p. 76 seqq. et *Danville* p. 79 seqq. firmissimas opposuerunt rationes; quibus iam olim persuasi, quum alii, tum *Is. Vossius* ad *Melam* III. 5. p. 803. et *Cellarius* *Geogr. Antiq.* III. 21. p. 829. evicerant, ad orientem *Caspium* maris quaerendum hunc *Herodoti* *Araxen* esse. Ac hi quidem omnes *Oxum* fluvium hunc esse statuerunt. Rectius vero *Heeren* l. c. pag. 912. (quum aliis rationibus motus, tum quod *Oxus* apud *Nostrum* *Aces* est, III. 117, 8.) fluvium magis septemtrionalem *Iaxarten* h. l. intelligit: cum quo congruit, quod ad *Iaxartem* a *Cyro* conditum oppidum memoratur, cui *Κυπιοχαρα* nomen; de quo *Cellarius* pag. 834. et 836. Atque in eandem partem (*Iaxarten* hic esse intelligendum) *Danvillius* etiam inclinabat l. c. p. 84. et *Géogr. Anc.* T. II. p. 308. qui etiam in *Tabula Orbis antiqui* anno 1765. edita lacum illum ab oriente maris *Caspium*, hodie sub nomine *Aral* notum, hoc titulo insignivit, *Paludes recipientes Araxem apud Herodotum*. Eiusdem sententiae patronum se professus etiam est solertissimus *Geographus*

Barbié Du Bocage, (in *Commentatione Examini critico etc.* auctore *de Ste-Croix* adnexa, p. 829.) aitque secum sentire celeb. *Rennel*; cuius librum *Geographica Herodoti* illustrantem mihi praesto non esse doleo. Quo magis miratus sum, quum *Mannertum*, virum de notitia orbis antiqui praeclare meritum, vidi cum Parisiensi olim *Academico De la Nauze* facientem, contendentemque et hic et alibi, ubicumque *Araxen* nominat *Herodotus*, *Armeniae Araxen* esse intelligendum, T. IV. pag. 87. et 90. et T. V. Part. II. pag. 209 seqq. Qua quidem in sententia etiam doctissimum *De Ste-Croix* fuisse, ex *Larcheri* ad h. l. annotatione intellexi. Quibus hoc unum aliquatenus favere videri poterat, et ne id quidem magnopere, quod in *Matienis* ortum capere *Araxen* ait *Noster*: qui scilicet hac in re *Armenium* *Araxen* cum altero illo, qui *Iaxartes* est, confudisse videtur. Nam, quod ad aliam rationem spectat qua illi nituntur, quod apud eundem *Nostrum* IV. 40, 6. ὁ Ἀράξης ποταμὸς dicitur ἰέναι πρὸς ἡλίου ἀναίσχοντα, quod vulgo interpretantur contra solem orientem fluit, quam et ego versionem imprudens secutus sum; potuerant quidem per se verba Scriptoris in istam accipi sententiam, quemadmodum apud eundem v. gr. IV. 49, 3. et 10. et 12. ἰόντες πρὸς βορρῆν ἀνέμων dicuntur fluvii versus septentrionem decurrentes: eaque interpretatione adducti etiam duo ex Parisiensibus Academicis quos supra nominavi, *De Guignes* et *Danville*, hactenus adsensi sunt collegae, ut isto loco, IV. 40. de *Armenio Araxe* loqui *Herodotum* censerent. At res ipsa docere poterat, falsam ibi esse istam interpretationem. reddendaque ibi graeca verba his latinis debuisse, ad orientem (sive, ut latine rectius dicam, ab oriente) fluens, nempe ab oriente Caspii maris. Sic sane ibid. IV. 40, 3. τὰ πρὸς ἡῶ τε καὶ ἡλίου ἀνατέλλοντα, sunt regiones ad orientem (in partibus orientalibus) sitae: eademque notione I. 201, 4. αἱ τῶν οἰκημένων πρὸς ἡῶ τε καὶ ἡλίου ἀνατολάς. Et c. 204, 1. et 3. habes τὰ μὲν πρὸς ἐσπέρην τῆς θαλάσσης τρύτης, et τὰ δὲ πρὸς ἡῶ τε καὶ ἡλίου ἀνατέλλοντα, qua parte sedes sunt *Massagetarum*, quos *Araxes* fl. a Cyri ditione separat. cf. c. 206, 11 seq. Similiter *Πυρρὸς* fluvius, IV. 48, 10. unus ex illis quinque qui e *Scythia* decurrentes (adeoque a septentrione) in *Istrum* influunt, dicitur πρὸς ἡῶ ἰέναι, non quod

versus orientem dirigatur eius cursus; sed quod ille magis, quam caeteri *ad orientem, ab oriente sit*, et in ea parte Istri, quae maxime orientem spectat, in hunc fluvium incidat; contra Tiarantus *ibid.* memoratur *magis ad occidentem* vel *ab occidente esse*, πρὸς ἑσπέρης μᾶλλον: nam πρὸς praepositio istà notione promiscue cum genit. et cum acc. casu construitur, ut IV. 17, 11. et 13. IV. 122, 8. et frequenter alias. Denique de verbo μέιν observemus, quum μέιν dicitur fluvius, non continuo de *cursu fluminis*, et de *directione* cogitandum esse *qua flumen decurrit*: sed quemadmodum, ubi de situ oppidi vel regionis agitur, κείται dicimus, aut ὤκηται, aut simile quid; sic quum de *fluvio* quaeritur *qua parte, quave in regione sit*, in hac aut illa regione *fluere* (μέιν) illum dici. Priori verbi notione dicendum erat μέιν ἀπὸ ἡλίου ἀνίσχοντα, posteriori notione nullo incommodo eandemque in sententiam dici potuit μέιν πρὸς ἡλίου ἀνίσχοντα. Est vero praeterea in hoc loco, in quo versamur, aliud quidpiam quod viros nonnullos doctissimos, et in his ipsum Wesselingium nostrum, aliquatenus turbavit; scilicet quod verba illa (l. 18.) στόμασι δὲ ἐκτερεύονται τεσσαράκοντα (ubi quidem de numero dubitatio quaedam subnasci poterat) ita interpretati sunt, quasi Herodotus diceret, *per quadraginta ostia in mare Caspium influere illum amnem*: quod quidem prorsus contra est, quum diserte ille doceat, *caeteros alveos in paludes et lacunas exire, nonnisi unum in mare influere*. Ex quo satis adparet, ἐκτερεύειν non de ostiis in mare se exonerantibus debere accipi, sed de *rivis e quadraginta orificiis scaturientibus et magna vi erumpentibus*. Sic ἐκτερεύονται ἐν μυχῶν παγαί apud Pindarum, Pyth. I. 40. S.

23. μέιν διὰ καθαροῦ) Insolens haec dictio visa nonnullis fuit, mihi nullo modo. Omnia amnis ostia, praeter unum, in paludes et stagna lutosa evolvebantur: illud διὰ καθαροῦ, videlicet τόπου, labebatur, *minime turbidum et limosum*. Tale de Borysthene IV. 53. μέν τε καθαρὸς παρὰ Θουερῶσι. Neque dissimile, si dicendi genus adtendas, βῆναι ἐν καθαροῦ Sophocleum, Oedip. Col. 1646. et Homeri 'Il. x'. 199. ἐδρεύοντο 'Εν καθαροῦ: tum 'Il. ψ'. 61. Restitutum in pristinam stationem paullo supra [l. 20. conf. Var. Lect.] est κατοικίσθαι. Vide Horrei Observ. Herod. p. 115. WESS. — διὰ

καθαυῶ commodius intelligitur per loca ubi nullum obstat impedimentum. Conf. VII. 183, 6. et Aristoph. Eccl. 320. S.

24. ἡ δὲ Κασπία θάλασσα etc.) Verissime Noster, cui paria facit Aristoteles Meteorol. II. 1. et Diodorus Sicul. XVIII. 5. Ceteri fere omnes ex oceano septemtrionali Caspium mare influere tradiderunt, imprudenter horum ducum vestigia deserentes. Vid. Casaubon. in Strabon. XI. p. 773. [p. 507.] Vossium ad Melam III. 5, 16. Πᾶσαν [l. 26.] revocavi in suam sedem. WESS.

CAP. CCIII. 6. καὶ πληθεῖ μέγιστον) Gronov. bene. Aristoteles de Caucaso: Meteorol. I. 13. ὁ δὲ Καύκασος μέγιστον ὄρος --- καὶ πληθεῖ καὶ ὕλει: tum post pauca τοῦ δὲ πληθέος (σημείον) ὅτι πολλὰς ἔχει ἰδρας, ἐν αἷς ἔθνη κατοικεῖ πολλά. Quem philosophi locum adscripserat et Berglerus. Nec convenit tamen omni ex parte. Aristoteles πληθος retulit ad incolentium multitudinem et sedes. Noster latissimam eius amplitudinem et vastitatem spectavit. Mox cap. 204. πεδίων ἰσθμιαί, πληθος ἄπειμον ἐς ἄπολιν: et IV. 125. Statim [l. 8.] τὰ πολλὰ πάντα artissime iunxi, uti lib. II. 35. WESS. — Nempe olim importune post πολλὰ comma erat insertum. Poterant autem τὰ πολλὰ πάντα videri ἔθνη dici, quomodo nos cum aliis accepimus: rectius vero absolute et adverbialiter posita illa formula τὰ πολλὰ πάντα accipietur, ut τὰ πολλὰ idem valeat ac ὡς ἐπὶ πολὺ, plerumque, ut plurimum, plurima ex parte, et adiecto vocab. πάντα, longe plurimum, longe plurima ex parte; scil. nullā fere aliā re vitam sustentant, nisi fructibus sylvestribus. Conf. Schaeferus ad Bosii Ellips. p. 427 seq. et qui ibi laudatur Hemsterh. ad Luciani Dial. Mort. I. 2. Conf. Nostrum V. 67, 6. S.

11. ζῶα ἰουνοῖσι ἐς τὴν ἰσθμια ἡγραφεῖν) Herodoto, sicuti Eustathius monuit in Iliad. p. 626. [p. 481, 6. ed. Bas.] ζῶα γράφειν et γράφισθαι ex vetere more est pingere, uti IV. 88. Hoc si valeat, variis coloribus et picturis vestes infecerunt Caucasi. Strabo in eam sententiam verba transtulit, τὴν δ' ἰσθμια ποικίλλουσιν ἐπιχρίστοις Φαρμάκοις, δυσεξίτηλον ἔχουσι τὸ ἄνθος, lib. XI. p. 781. [p. 513. ed. Cas.] Sed dubito, an iure fecerit. WESS. — Ad Massagetas retulit Strabo quae de Caucasiis hic tradit Noster. Caeterum, cur dubitarit Wesseling. recte-ne sententiam verborum

Herodoti expresserit, non video. ζῶα ἱγγραφεῖν perapte uno verbo ποικίλλειν potuit reddi. ζῶα figuras dici et imagines cuiuscumque generis, supra ad c. 70, 5. monui. Priscus vocabuli usus etiam sequiore aetate in nomine ζωγράφος, pictor, superfuit. Apud Polyb. XXXI. 3, 10. ζῶνται dicuntur vestes pictae, variegatae. S.

CAP. CCV. 2. Τόμυρις οἱ ἦν οὖνομα) Patet ex Suida, in reginae nominis principio scripturae constantiam non fuisse. Lucianus Contempl. c. 13. Τόμυρις ἐστὶν ἑρτί, ubi praeclare hac de regina et nominis scriptione T. Hemsterhusius. Codices Herodoti nihil variant; in Iustini, Frontini, Valerii M. schedis discordia viget, qua de Oudendorpius ad Frontin. II. 5, 5. Recte P. Burmannus Secundus Anthol. Latin. II. Epigr. 6. edidit, Quam Tomyris turbata valet, cognovit in utre, nimirum Cyrus. WESS.

8. ἰπποῖτρο --- στρατηγὴν) Ita oportuit. Κροῖδος --- ἱπποῖτρο στρατηγὴν ἐς Καππαδοκίαν I. 71. Verum crebro librarii imprudentes mutatum iverunt, veluti III. 3. et 56. IV. 83. atque alibi, at contra tabulas. WESS.

CAP. CCVI. 6. ἀνέχεν ὄρων ἄρχοντας) Si οὐδὲν esset, fors melius haberet. Docet Strabo Massagetarum plures loca montana habuisse, lib. XI. p. 780. Tomyrid praeterea Cyro posuisse in montibus insidias Iustinus auctor est I. 8. Hoc amplius, οὐρος; terminus, Ionibus ψιλοῦται, teste Eustathio ad Iliad. p. 149, 15. Sed nolo contra mssos niti. Mox [l. 9.] προθυμίαι optime Paris. A.; id postulat linguae genius ex προθυμίαι. Aldi operae dederant προθυμίαι errantes: cuius ibi tonus verbi innuit in scripto libro προθυμίαι fuisse. Ex Aldo error late ad omnes editos manavit, L. Küstero in Clerici Bibl. Vet. et Nov. T. V. pag. 407. bene monente. WESS. — Mireris quid sit quod in illa dictione ἀνέχεν ὄρων desiderarit Wesselingius, quum praesertim iam c. 80, 22. simillime dictum viderimus οὐκ ἀνέχεται ὄρων. Sed et alibi apud nostrum eadem prorsus formula occurrit, de qua vide Valckenar. ad lib. V. c. 19, 15. Neque vero probari posse id, quod de Aldina scriptura προθυμίαι idem Vir longe doctissimus pronunciavit, intelligetur ex his quae in Var. Lect. a nobis adposita sunt. S.

9 et seqq. Φέρε, μόχθον μὲν --- ἄφες) Omnia ista Reis-

lius suo deposita loco negat: sedem olim habuisse et occupare rursus debere post σὺ ταῦτό τοῦτο ποίεις, atque hunc quidem ad modum, Φέρε, ἡμῶν ἀναχωρησάντων - - σὺ ταῦτό τοῦτο ποίεις, μόχθον δὲ, τὸν ἔχεις ζυγνύς etc. Mihi opera displicet, quippe voluntaria et nimium audax. Bene Tomymyris, omitti posse aerumnosum laborem iungendi struendique pontis, admonet: se tridui itinere retro cessuram, facilemque adeo amnis traiectionum ratibus et navigiis, citra eum laborem, Cyro fore. Mox ποίεις [l. 17.] ex schedis probavi. WESS.

CAP. CCVII. 6 seq. παθήματα - - ἀχάριστα) Potuerat ἀχάριστα sedis possessionem tueri. Homer. Odys. Θ'. 236. ἐπὶ οὐκ ἀχάριστα μέθ' ἡμῶν ταῦτ' ἀγορεύεις. i. e. ut in scholiis, ἀνδρῶν. Hesychius Ἀχαρίστηρον, ἀχαριώτερον, quod firmat verbis poetæ Odys. γ'. 392. Quia tamen potiores scripti ἀχάριστα praeferunt, eos non desero. Dant Codices VII. 156. συνοίκημα ἀχαριώτατον. Corrigit Mos. Solanus ὡς δὲ καὶ ἀχαρίστὸς εἰμι suo periculo, in Luciani Merced. Cond. cap. 30., ubi ex margine Aldinae meae ἀχαρις praestiterat. Εὐχάριτος Xenophontis, Appiani, Aeliani, et praescripta Hesychii verba, analogiam vocabuli roborant. Vide ad Diodori XVIII. 28. WESS. — Videri poterat proverbialiter dictum, Παθήματα μαθήματα: et miratus sum nihil tale apud Paroemiographos reperiri. S.

11. κύκλος τῶν ἀνθρωπίνων ἐστὶ etc.) Aristoteles Problem. Sect. 17. p. 129. haec spectasse videtur, καθάπερ καὶ φασι κύκλον εἶναι τὰ ἀνθρώπινα. Vidit hoc et Herodoto suo adscripsit Schurzfleischius, sicuti ex Cl. Walchio accepi. Amant hoc genus et Latini, sed varie. Seneca Cons. ad Marc. cap. 15. Sed videlicet it in orbem ista tempestas. Aliter Hilarius Pictav. lib. II. ad Constantium Imp. c. 4. Orbem aeternum erroris et redeuntis in se semper certaminis circumtulerunt. Vide Gronovium. WESS. — At nihil, quod huc faciat, apud Gronov. reperies, nisi quod orbem illum reipublicae huc trahat, Ciceroni memoratum, ad Attic. lib. II. Epist. 9. et 21. S.

22. νικήσας τοὺς ἐναντιοῦσμένους) Hoc esse unicum in Herodoto exemplum huius sic compositi verbi: per reliqua non occurrere nisi simplex ἀντιῶ, adscripsit, ut Mediceo faveret, vir Celeb.; cuius illi memoria decreti utique evanuit, cum ἐναντιώθηαι [ἐναντιώθη] ex illo libro reposuit VII. 10,

3., motus Artabani verbis sect. 4. eiusdem capituli, εἰ γὰρ καὶ ἐναντιοῦσθαι τοὶ θίλει. Fugerunt eundem ista VII. 49. καὶ δὴ τοὶ οὐδενὸς ἐναντιοῦμένου. Quae satis sunt ad compositum retinendum, pariterque patefaciunt, quanta cautione, ne similis peccati rei evadamus, et quanta indulgentia, si quid ab aliis tali in re aberretur, uti, aequum sit. [Cae-
terum vide *Var. Lect.* ad h. l.] Quae haec anteverunt, [l. 21.] τῶντο γὰρ ἀντιθέσω, tangit versatque P. Horreus Obs. Herod. c. 19. WESS.

25. ὑποχωρῆσαι τῆς χάρις) Amplector *Medioeum*. Non sum nescius, *Horreum* animose stetisse pro vetere τῆς μά-
χης, Obs. Herod. c. 16. Verum, quod bene Gronov., nihil de pugna praecessit liquido, neque eam Cyro Croesus suadet: immo vero, ut in reginae Massagetarum fines transeat, et positis insidiis ad flumen Araxen se recipiat. Obportunum est ad dictionis habitum *Demosthenis* celebre dictum pro Coron. p. 162., quo tamquam emblemate *Diodorus* seriem scriptionis distinxit, XVI. 85. τότε ἐγὼ τῷ Πύ-
θωνι - - οὐκ ἔλα, οὐδ' ὑποχωρῆσα: neque alienus *Luciani* in *Tox.* locus c. 36., de quo *Abreschius* recte *Lect. Aristae.* lib. II. p. 186. Iam, si cum viro Reverendo [*Horreo*] mox διαβάσσει [l. 26.] instauratum velis, non contentiose ob-
nitar. Certe περιγίγνεσθαι servari debuit. WESS. — At nec spernendus aoristus περιγενέσθαι. S.

31. τῶν προβάτων ἄφ. πικλά) *Laurentius* magna vi pec-
corum mactata; cuius versio moveri non debuerat. Πρόβατα olim πάντα τὰ τετράποδα dicebantur. Vide Schol. in 'D. E'. 124. *Herodoti* loca non adnumerabo; in quis saepe oves intelligunt, uti hic Gronov. De *Hippocratis* more multa *Galenus* in librum de Articulis. p. 587., multa quoque *Eustachius* ad *Erotian.* p. 92. [p. 302 seq. ed. Franz.] et *Foësius* in *Oeconom.* [voc. Πρόβατα.] Haec tenuia videntur, nec recusant tamen adponi. WESS.

CAP. CCVIII. 1. Γινώμαι μὲν αὐταὶ συνίστασαν) *In medium venire* in Latinis, ex Gronovii opinione. Paene puto contrarias indicari, ut erant, *sententias*. Tales συνιστη-
κυῖαι γινώμαι VII. 142., dissentiente *Porto*. Tale IV. 132. συνιστήκει δὲ ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γοβρύω, in msstis. Tum VIII. 79. συνιστηκότων τῶν στρατηγῶν, contra se consistentibus du-
cibus. WESS. — Conf. l. 214, 10. Haud male *Valla* h. l. in discussionem venire. S.

6. τῷ περ τὴν βασιλίην ἰδίδου) Solebat rex Persarum bellum ingressurus, ob incertum expeditionum successum, ex lege successorem designare, uti est VII. 2. Neque hoc neglexit *Brisson.* Regn. Pers. I. 9. *WESS.*

CAP. CCIX. 6. τῷ Ἀρσάμω) Sic bene: vide VII. 11. et 224. In somnio Cyrus explicando nimius est. Vanae artis consultissimus *Artemidorus* censet id genus πλουσίους καὶ τοῖς μέγα δυναμένοις ἀρχὰς περιποιεῖν, *Onirocrit.* II. 72. uti *Dario* contigit. *WESS.*

[23 seq. ποίει, ὅπως. ἱππῶν - - ἱππῶν, ὡς μοι etc. Aut ὅπως aut ὡς abesse poterat: sed ὡς post parenthesin ex abundantia adiicitur, quasi latine dicas, ut, inquam, mihi etc. Nisi pro ὅπως, οὕτω legas; qua tamen novatione nil opus est. *S.*]

CAP. CCX. 2. τῷ δὲ ὁ δάμιων) *Exquisitum* illud et *delicatum* [τῷ δὲ οἱ ὁ δάμι.] quod ex *Med.* receptum erat, vix ulli adgnoscent et sentiunt. Si τῷ δὲ aut τῷ δὲ cum *Reiskio* et *Valcken.* malueris, constabit oratio: praecessit *Kῦρος μὲν.* Porro [l. 4.] ἀμειβεταὶ ὧν restitui: neque enim simili in dictione casum tertium amant. *WESS.*

11. χρεῖσθαι αὐτῷ τοῦτο ὅ, τι etc.) *Gelo* in *Aeliani* Var. XIII. 27. καὶ δίδωμι χρεῖσθαι ὅ, τι βούλεισθε. Scriptorum codicum τοῦτο ὅ, τι σὺ βούλει animum advertit. An plenissimam dictionis structuram exhibere voluerunt? Mox cap. 215. οὐδ' ἀργύρῳ χρεῖσται οὐδέν: et II. 108. τοῦτο μὲν τὰδε ἔχρησται. *Libanius* Or. X. p. 288. D. καὶ περὶ τοῦ τί χρεῖσται τὸ σῶμα τοῦ πολέμου σκοποῦντα. Ubi τῷ σώματι alius mallet fortasse. Sed lege *Hutchinson.* ad *Xenophont.* Agesil. p. 84. *WESS.* — Haud cunctanter recipi τοῦτο debuit, intelligendo κατὰ τοῦτο. Itaque τοῦτο ὅ, τι idem valet ac οὕτω ὡς. *S.*

CAP. CCXI. [3. καὶ Περσίων τοῦ καθαροῦ στρατοῦ) *Valla*, cum expedita manu. *Gronovius*, cum integra et pura exercitus parte, quod tenuit *Wess.* Mihi adiectum vocab. Περσίων, quod commode abesse alioqui poterat, indicare videtur, eam intelligendam exercitus partem, quae ex puris putis Persis maxime composita erat. *S.*]

8. κληθέντες δαίνυντο) Verbi speciem Ionicam non repudio: sic *Poëta* Ἰλ. A'. 468. In *Hesychio* δαίνυντο, εὐωχοῦντο, geminata, ut in *Ask.*, litterà. De *Istris* simili paene in re cultissime *Livius* XLl. 2. Ibi quum omnium rerum pa-

Herodot. T. V.

ratam expositamque copiam -- invenissent, regulus accubans epulari coepit: mox idem ceteri omnes, armorum hostiumque obliiti, faciunt: et, ut quibus insuetus liberalior victus esset, avidius vino ciboque corpora onerant. Mitto Iustinum, et Polyaei aberrationes lib. VIII. 28. WESS.

CAP. CCXII. 7. ἱπαναπλίσιν) Minus considerate Ios. Wasse ad Thucyd. p. 427. [ad Thucyd. VI. 78.] quod forsitan in Cod. scripto repererat, ἱπαναπλίν hic legendum esse putabat. Codicibus antiquior Athenaeus haec habet ut Herodotea lib. XIV. p. 613. B. κατιόντος τοῦ οἴνου εἰς τὸ σῶμα, ἱπαναπλίν κατὰ ἔπια καὶ μαινόμενα. Eustath. in 'Ιλ. Σ'. p. 1212, 12. ἀναπλῶι ἔπια μαινόμενῳ πρίποντα: his alibi tangens illud dictum, habet ἀναπλῶι, in 'Ιλ. Φ'. pag. 1330, 28. et in Od. Τ'. p. 685, 16. Ionicum est et Herodoteum ἱπαναπλῶιν. VALCK.

Ibid. ἱπαναπλίσιν ὑμῖν ἔπιτ κατὰ) Laurentius, ad reginae mentem non absurde, improba a vobis verba fundantur: quae vir Celeb. correxit, ut vides, [nempe, ut, -- improbis vos verbis impleamini,] nescio quid spectans. Ἀναπλίν praeter alia dicuntur, quae in summa aqua fluitant. Aelian. Anim. XI. 22. de delphino, ex fundo maris emergente, καὶ αὐθις ἀφ' οὐρανισθῆς τῇ κρούσει ἀναπλεῖ πάλιν: tum de sicca tussi, cum nihil egeritur, neque in ore fluitat, XIV. 20. ἀναπλεῖν δ' αὐτῶ οὐδὲ ἐν: et mox ἀναπλεῖ δὲ οὐδὲ. Indicat Tomyris, ebriis sursum tendere et quasi in ore natere improba verba. Non disparia Abreschius Diluc. Thucyd. pag. 363. Ἐπαναπλῶιν Herodoti sermoni melius congruebat. Vide VI. 26. 33. 116. etc. WESS.

8. Recte legitur Φαρμάκῳ δολῶσας. Galeo non debuerat in mentem venire δηλήσας. δηλήσασθαι tantum admisit usus. Δολῶσαι, qua hic structura, legitur in Xenophont. K. Π. I. p. 20, 13. δολοῦν ὑς ἀγρίους πλέγμασι καὶ ὀρύγμασιν: et in Euripidis Iphig. Aul. 898. VALCK. — Quod hic δολῶσας, id c. 214, 19. ἰλὼν δολῶ. S.

9. νῦν ὥν μεν εὖ παραινέουσας) Si codicibus abesset, μεν non requireretur. VALCK.

13. Ἦλιον ἐπὶ μνημῖ τοι τὸν Μασσαγ. δεσπότην) Frequens alibi locorum Solis titulus. Aegyptii, ὧ δεσποτα ἦλι καὶ θεοὶ πάντες, ex Euphanto apud Porphyrium Abstin. Anim. IV. 10. Hydaspes Aethiops, ὧ δεσποτα ἦλι καὶ σελήνη δεσπο-

να, in extremo lib. X. *Heliodori*. Neque id mirum, cum diis omnibus tribuatur, uti *Isthm. Pindari* VI. 7. *Eurip. Hippol.* 88. *Aristoph. Vesp.* 870. Sed desino, nec tango sacras nostras litteras. Tu vide *Cuperum Harpocr.* p. 113. et *N. Heinsium* in *Ovidii Heroid.* IV. 12. *WESS.*

14. ἡ μὴν σὶ ἐγὼ) Perverse scripta prostant in *Etymologico M.* p. 416, 48. *Sylburgius* alia contulit, quae leguntur infra c. 214. *Schol. ad Dion. Chrys.* p. 592. in *Morelli Collect.* τὴν Κύρου, inquit, ὑπὸ τῆς Μούριδος (ὑπὸ Τομύριδος) τῆς Μασθαγρίδος σφαγὴν Ἡρόδοτος ἀναγράφει. De *Tomyni* notans vir *Magnus* ad *Luciani* [Contempl.] p. 508. hoc etiam *Scholion* excitat et corrigit. *VALCK.* — *Herodoti* stylo convenientius futurum fuisse ἡ μὴν, in *Var. Lect.* monui. *S.*

CAP. CCXIV. 2. ὡς ὁ Κύρος οὐκ ἐσκήνοσε) Expulsi inopportunum οἱ, quod unde in hanc viciniam inmigraverit, non quaero sollicite. [Vide *Var. Lect.*] Mox καὶ δὴ καὶ [l. 5.] in integrum restitui. καὶ post δὴ et h. l. eiecit *Gronov.* et II. 154. *Mediceo* suo obtemperans, citra causam urgentem. Vide I. 129. 165. VIII. 79. etc. *WESS.*

12. αὐτοῦ ταύτῃ) Apta haec et nexa recte voluit *Arch.*, servato scriptoris more, ut VI. 16. et 30. et creberrime alias. In annis, quos *Cyrus* regnando transegit, magna apud veteres discordia intercedit. *Adi Simsonii Chron.* A. M. 3746. Bene pro mente *Herodoti Sulpicius Sever.* II. 9. *Cyrus undetriginta annis rerum potitus est*: sic enim scripsisse videtur. In *Edd.* uno et triginta. Quo quidem in dictionis genere non infrequens olim lapsus. *Fabii Annal.* iv. duo et vicesimo, *Grammaticus* duo de vicesimo correxit apud *Gellium* Noct. Att. V. 4. *Lege Vallae* et *Gronov.* adnotata *Livio XXIII.* 37. et *Observ. meas* I. 29. *WESS.*

16. ἐναπῆκε αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν ἄσκον) Quid vir *Celeb.* pro *Medic.* conduxerit, adsumi facile potest: sumi quoque *Horrei* ambigua et operosa disputatio *Obs.* *Herodot.* c. 20. Potest-ne vero ἐναπῆπτε adsignificare, [quod *Gronov.* voluerat] adligavit superiori utris ori, ut modo posset demittere quasi ad potandum, modo rursus attrahere, ut intermitteret? ego non dixero. Quanto lenius et expeditius *Aldinum* totque *Codicum* ἐναπῆκε, demisit! Hoc reperisse videntur *Valer. Maxim.*, *Iustinus*, quos docti viri antestati fuerunt, et *Lucianus* *Contempl.* c. 13. Καὶ τὴν κεφαλὴν γὰρ

ἀποτεμοῦσα αὐτῇ, Tomyris, τοῦ Κύρου, ἐς ἄσπετον ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. Nec morabitur quemquam Ionicae monetae verbum. Suidas receptiore more, Ἐναφῆκαν, ἐνβαλον. Ἐναφῆκαν τῇ δρυὶ σφῆνας, ὡς διαστῆναι. WESS. — Haud dubie lenius et expeditius erat ἐναφῆκε: sed alterum ἐναφῆπτε (ab ἐναφάπτω, ion. pro ἐναφάπτω) hoc ipso, quod paulo difficiliorem habet explicatum, advertere animum debuit editoris. S.

18. Σὺ μὲν ἰμὲρ ζῶσαν etc.) Egregie haec adserta et explicata sunt a cel. Gronovio. WESS. — Herodoteam verbi formam ζῶσαν, quum noster codex ms. dederit, aspernari non debui. S.

22. ὅδε μοι ὁ πρῶτος etc.) Paraliorum, Nostri tamen vestigia prementium, tragica exitus Cyri deploratio. Quam longe vero ab ea Xenophon, Strabo, Lucianus, ut plures ne adnumerem, desleant! Pro Ctesia eruditam observationem Cl. Pelloutier Histor. Acad. Scient. Berolin. T. X. p. 502. inseruit. Nec desunt, quibus Xenophontis potior videtur narratio. Vide Camp. Vitringam in Iesaiæ c. XLV. 2. Ego in tanta discordia arbitrium recuso. WESS.

CAP. CCXV. 1. τῇ Σκυθικῇ Φαίτρῃ) Non placet Remig. τῇ Περσικῇ, multo minus magni viri τῇ Σηρικῇ ad Strabon. XI. p. 781. [Casaub. ad p. 513. suae ed.] Habuerunt Scythae suum sibi amiciendi modum, quo et aliae vicinarum gentium sese ornaverunt. De Androphagis IV. 106. ἰσθῆτα δὲ Φαίτρῃ τῇ Σκυθικῇ ὁμοίαν. WESS.

6. ἄρδεις καὶ σαγάρεις) Scholiastes adleverat his, ἄρδεις, Φαίτρῃ: hinc scholion in Vind. et Arch. hinc Suidas, Ἄρδεις, πληθυντικῶς ἀντὶ τοῦ Φαίτρῃς, etiam alii. Perperam omnes. Ἄρδεις est sagittae cuspis. Ἄρδιν μὲν ἀπὸ τοῦ οἰστοῦ κομίσαι, IV. 81. Δίκερον ἄρδιν reposuit in corrupto Leschæ versu Scaliger ad Euseb. An. MCCCXLX. p. 82. Servius Aeneid. XII. 404. Hic forcipem dixit, quod Graeci ἄρδιος ἦσαν dicunt, qua solent spicula vulneribus evelli; ἄρδια enim spicula sagittarum appellantur. Ubi equidem ἄρδεις mallet, uti apud Aeschylum Prometh. 878. [885. ed. Brunck.] in Ara II. Dosiadae, [Analect. Brunck. T. I. p. 413.] et Lycophr. vs. 914. [Nisi ἄρδιον forma diminutiva est nominis ἄρδεις.] Σαγάρεις ex Armenorum dialecto illustant Whistoni fratres, Praef. ad Mosem Chorenens. p. 5. WESS. — De termina-

tionem plurali nominum ἄρδεις et σαγάρεις vide *Var. Lect.* ad l. 4. S.

CAP. CCXVI. 5 seq. τὸν Φαριτρεῶνα ἀποκρ. πρὸ τῆς ἀμάξης) Vid. IV. 172. *Aelian.* Hist. An. VI. 160. Μασσαγίται μὲν, ὡς Ἡρόδοτος λέγει, τὸν Φαριτρεῶνα πρὸ γε ἑαυτῶν κραιμάσαντες. εἴτα μίντοι etc. Interpretes suspensa ad plaustrum pharetra: unde suspicio iusta est, πρὸ γε ἄρματος, aut simile quid, legisse eum. Nupera *Aeliani* editio *Herodoti* oblita non est, de mendo silet: quae taciturnitas mihi in pravis eius scriptoris locis saepe displicuit. WESS. — Forsan vero vetus *Aeliani* interpretes, quod huic auctori deerat, suo arbitratu ex *Herodoto* supplevit: cuiusmodi ratione subinde usos esse doctos Graecorum auctorum Interpretes, haud semel mihi videor observasse. Ex eodem *Nostro*, ut alia ex hac narratione, sic et hoc habet *Strabo* XI. pag. 413. τὴν Φαρίτραν ἐξαγρήσας (sic recte nupera ed. Lipsiens. pro mendoso olim ἐξαγρύσας). ἐκ τῆς ἀμάξης. S.

12. οὐ κατασιτίονται etc.) Schedae veteres hoc sibi expostulant. Barbarum illum morem Massagetarum et Derbicum illustravit Io. Alb. Fabricius ad *Sexti* Philosophi Hypotyp. III. 24. p. 179. Cultissime *Fragm.* Pythagor. p. 713. ed. Gal. Μασσαγίται δὲ τῶς γονίας κατακόψαντες κατέθοντι, καὶ τάφος κάλλιστος δοκεῖ ἡμῖν, ἐν τοῖς τέκνοις τεθάφθαι. WESS.

18. πάντων τῶν θνητῶν τὸ τάχιστον) Laurentius e pecoribus omnibus perniciosissimum, quasi κτηνῶν legisset, quae H. Stephani coniectura. In *Arch.* et *Vind.*, quibus simillimas schedas *Valla* versavit, nihil eiusmodi. *Eustathius* in *Iliad.* pag. 36, 30. [p. 27, 43. ed. Bas.] τὸ ἐν τοῖς πιεζοῖς ταχύτατον. et pag. 339, 41. [pag. 257, 15.] τὸ ἐν ζώοις τάχιστον: quae posteriora *Herodoteis* proxima sunt. In eo *Episcopus* errat, quod equorum victimas ex *Herodoto* Persis contribuat. Vera res est; citra tamen *Nostri* testimonium. *B. Brissonium* consule *Regn. Pers.* II. 5. p. 339. WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SECUNDUM.

Ad CAP. II. Lin. 1. πρὶν μὲν ἢ Ψαμμήτιχον σφίαν βασιλεύσαι) Suum Scriptor recepit. Sic IV. 147. πρὶν ἢ Θήραν ἰλθεῖν ἐκ Λακεδαιμόνος, et c. 167. πρὶν δὲ ἢ ἀποστῆλαι τὴν στρατὴν. Medicei Ψαμμήτιχος [quod imprudenter receperat Gron.] Herodoteae facilitati et γλαφυρότητι pugnare, optime D'Orville monuit ad Chariton. I. 4. p. 52. [p. 221. ed. Lips.] Nam quae P. Horreus utramque in partem disputat, nimis docta et arcessita sunt, Obs. Herod. c. 21. Ψαμμήτιχον superiore libro c. 105. vidimus: hoc vero Ψαμμήτιχος, Ψαμμήτιχος, Ψαμμήτιχος in membranis est. Par apud alios discrepantia. [Vide nostram Var. Lect.] Mihi dubium nullum est, quin constitutum quid in eo nomine scriptor habuerit. Inclino in Ψαμμήτιχος. WESS.

8. Παιδιά δύο νεγνά) Pollux II. 8. νέγονα reperiisse videtur: ἄμεινον δ' αὐτοῦ τὸ παρ' Ἡροδότῳ νέγονον. ἀλλὰ καὶ τοῦτο Ἰωνικόν. Ubi doctissimus Heringa Obs. c. 3. hoc ex loco νεγνόν refingit; contra ea Cl. Piersonus Veris. II. 8. p. 234. νεγνόνω vindicem dat Euripid. Cycl. vs. 205. et Ion. vs. 1001. Hactenus bene: quod insuper addit, scriptum hic fuisse olim παιδιά δύο νεγνά, non adducor, ut credam. Certe praeter statuentis arbitrium non exputo caussam. Obstant et Codd. omnes. [in νεγνά consentientes.] Δεδῶτο- cum recepit, quem Horreus in laboriosis ad huius libri principium disputationibus illi deferebat. WESS.

11. μηδὲνα ἀντίον --- φωνὴν ἵέναι) Mediceus cum sequace Ask. aberravit. Nihil verius Aldino, tot schedarum patrocinio protecto: taceo de cespitante verborum ordine. Schol. Apollon. Rh. IV. 262. hac ipsa in re, κελύσαντα μηδὲνα μηδὲν αὐτοῖς φέγγεσθαι. Ostendit praeterea ἵέναι φωνήν, quod

etsi *Portus* Ἰωνικῶς καὶ Αἰολικῶς, verso aspero in tenuem spiritum, putaverit dictum, praefero ἰίναί, ut consuetudo fert. Habet *Persen* Ἑλλάδα γλῶσσαν ἰίνα IX. 16. WESS.

13. ἱπαγνίειν σφίσι αἰγας' πλήσαντα δι) Cogor ἰκῶν αἰκονί γε θυμῷ in omnia alia, ac vir *Celeb.*, ire. Ἀγνίειν et ἱπαγνίειν, nemine obloquente, sunt Ionica. Et negabimus talia scriptori, hoc genus sectato? Πλήσαντας nexus orationis, ut errantis amanuensis peccatum, convellit, nec ferunt msti. In *Tzetze*, Chil. IV. 796. hanc historiam explicante, male legitur

Θηλαζῖν προτρεψάμενος ἰκίνα τὰς μητέρας
dederat ipse τὰς μηκάδας, capras. WESS.

17. ὡς γὰρ δίτης χρόνος etc.) Postquam enim ista pastor fecerat per biennium. Perperam posita distinctio Herodoteam obscuraverat loquendi formam. [scil. post ἔγγονε comma interpositum erat.] Lib. I. c. 113. ὡς δὲ τρίτη ἡμέρη τῷ παιδίῳ ἰκαμένην ἔγγετο: triduo post infantem expositum. III. 56. ὡς σφι τέσσεράκοντα ἔγγρόνισαν ἡμέραι παλιουμένους Σάπων. IX. 38. ἡμέραι δὲ σφι ἀντικατημένους ἤδη ἔγγρόνισαν ὀκτώ. Apud alios etiam hic illic similia prostant: *Thucydides* III. 29. ἡμέραι μάλιστα ἦσαν τῇ Μιτυλήνῃ ἰαλωκυῖα ἱπτά, ὅτι etc. *Demosthenes* contr. Mid. p. 341. §. 150. et p. 550. §. 42. [ed. *Lamb.*] ἡμέραι ἦσαν συχναὶ ἐπιδημοῦσι τούτοις. Imitantur et hoc Atticistae. VALCK. — Quod in *Var. Lect.* de scriptura vocabuli δίτης monui, id sic positum oportuerat: „In F. δίτης a pr. m. dein adiectus alius accentus super i.“ S.

20. Βεχὸς ἰφώνιον) Adsentior *Gronovio*. Opus certe non fuerat, ut ex barbaro vocabulo eruditae rixae materies gigneretur. *Hipponax* in *Strabon.* VII. p. 524. [p. 340. ed. *Cas.*] Κυπρίων βέκος φάγουσι καὶ Ἀμαθουσίων πυρόν. Plura *Cl. Albert.* in *Hesych.* et *P. Horreus* Obs. Herod. c. 31. WESS. — Adde omnino *Polluc.* V. 88. et quae ibi notarunt Interpretes. S.

28. πρεσβυτέρους εἶναι ἰωῦτῶν) Supra c. 2. οἱ γινώσκοντες πρῶτοι ἀνθρώπων: et Φρύγας προτέρους γινέσθαι ἰωῦτῶν. Quae mihi suadere videntur, scholion haec occupasse, et ex tribus *Codd.* praestare πρῶτους -- ἰωῦτῶν. *Suidam* in Βακχισέλης simili quid offerre, *Galeus* vere adscripsit. De structura securos nos esse *Aelian.* Anim. VIII. 12. iubet: οἱ πρῶτοί μου ταῦτα ἀνχηρόσαντες. *Manetho* I. 329. βρεφίαν γυνήτορα πρῶτον

Ματίρος εἰς αἶδην πέμλει: quae ipsa iterat IV, 404. Alia hoc de genere Georg. Herwartus, Chronol. c. 241. in quis haud pauca ἀπροσδιόνυσα, optime I. Perizonio, quo me olim doctore usum gratus testificor, docente in *Dissert. de August. Orb. Descript.* §. 21. et meliora in medium collocante. Mox [c. 3. l. 1.] τοῦ resecui. WESS.

CAP. III. 11. Αἰγυπτίων εἶναι λογιώτατοι) Disputari utramque hic in partem possunt multa; quo ego labore supersedebo. Laudo et amplector Gronovii [λογιώτ. probantis] iudicium. Λογιώτατοι Nostro honoratissimi plerumque semper sunt et dicuntur, sive δοκιμώτατοι, uti ex mssis III, 127. patet. Qui quidem titulus Heliopolitani cur tandem erit praecipuus? Immo vero ceteris sollertia et eruditione priores erant. Nic. Damascenus in Eusebii Pr. Evang. IX, 16. καὶ συνὴν Αἰγυπτίων τοῖς λογιώτατοις. Plura olim constipavi in Diodori II, 4. Nunc adstruo hoc Iustini Martyr. ex Dial. cum Tryph. p. 168. Ed. Thirlb. περιτέμνεται οὖν τὴν ἀκροβυστίαν τῆς καρδίας ὑμῶν, ὥς οἱ λόγοι τοῦ Θεοῦ διὰ πάντων τούτων τῶν λόγων ἀξιούσι. Corrigit vir doctus οἱ προφῆται, ego λόγοι τοῦ Θεοῦ, et sacros prophetas intelligo. WESS.

CAP. IV. 4. ἐκ τῶν ἄστρων) Bene Medic. Quod [l. 6.] additur διὰ τρίτου ἔτους, id doctos exercuit viros, Leonem Allatium Mens. Temp. cap. xv. p. 188. et Alph. Caranzam, Leoni consentaneum, Diatrib. c. 3. Decernit uterque, aliam innui intercalationem, ac l. 32. neque sibi in Graecorum anni forma bene consentire Scriptorem. Verius D. Petavius Auctar. Doct. Temp. lib. IV, 3. διὰ τρίτου ἔτους ineunte anno tertio interpretatur. Proinde alternis fiebat, uti Musa prima significavit, intercalatio; quae et H. Dodwelli opinio Diss. I. de Cyclis p. 50. WESS. — Conf. ad l. 32, 11. notata. S.

8. ἐπαγοῦσι - - - πέντε ἡμέρας) Has ἐπαγομένης, sive intercalares quinque dies, non habuit insuper Diodor. I, 50. sicuti nec alii, quorum in Aegyptiorum anno occupata cura fuit; in quibus excellit sollertissima Nic. Averaui opera, Diss. de Mensib. Aegypt. c. 4. WESS.

16. βασιλεῦσαι δὲ πρῶτον Αἰγύπτου etc.) Non erat ad sententiam valde necessaria Αἰγύπτου mentio, nec placuit eam hinc amoliri ob haec Diodori l. 45. μετὰ τοὺς θεοὺς τοῖνυν πρῶ-

τόν φασί βασιλεῦσαι τῆς Αἰγύπτου Μενᾶν. In regis nomine, qui primus ex hominibus, ut ea in regione perhibebant, principem egit, scribentium insignis discrepantia est. *Μῆνα* magno numero codices malunt, neque aliter suo in libro invenit *Eusebius Chron.* p. 14. *Nostrum* nominatim testem vocans. *Μένιος βασιλεὺς* meminit *Plut.* *Isid.* et *Osir.* c. 8. ubi nonnulla *Sam. Sqire.* In Catalogo *Erato-sthenis* apud *Syncellum* *Μίνης* *Θηβαῖος*, ὁ ἑρμηνεύεται *Διόνιος*, ubi *Μήνης* et *αἰώνιος* ex indole veteris Copticae dialecti docte correxit *P. Ern. Iablonskius* adnotat. ad Catalog. istum in *T. II. Chronol. Vignolii* p. 736. Quare hoc amplexus sum, sicuti et [*l. 19.*] *Μελίος*. Vide c. 13. et *Diodor.* I. 51. et *Salmas.* de Ann. Climact. p. 567. *WESS.*

CAP. V. 4. δῶρον τοῦ ποταμοῦ) Hoc, sive *Hecataei*, sive *Herodoti* dictum, adprime multis placuit: probata et opinio est de recente inferioris Aegypti origine ex continuis Nili incrementis. *Ποταμόχωρος* propterea *Diodoro* I. 34. III. 3. a quo *Aristoteles Meteorol.* I. 14. non deflectit. Quae quidem opinatio, adeo olim recepta, ex earum est numero, quae post accuratum examen laudantur ab his, culpantur ab illis. Diligentissimus *Shaw* *Observ. Geograph. Syriae et Aegypti* p. 183. *Herodoti* patronicum proficitur, Niloque vindicat illum regionis, cui *Delta* nomen est, tractum. *Alia Cl. Freret* et egregie erudita contra priscam istam suspicionem *Comment. Acad. Inscript.* T. XVI. p. 333. et XVIII. p. 188. quae, quin consensus auferant, nihil admodum inpedit. Lege etiam *S. Bocharti Phal.* IV. 25. p. 261. *WESS.* — In dubio *Wesselingius* reliquit, *Herodoto*-ne an *Hecataeo* tribuendum illud dictum sit, *inferiorem Aegyptum Nili donum esse*. Nempe ad utrumque horum *Scriptorum* idem dictum retulit *Arrianus*, de *Exped. Alex.* V. 6. sed ita, ut dubitaverit ipse, sit-ne prisci *Hecataei Milesii* id opus, ubi idem dictum, sicut apud *Herodotum* legebatur. Quem locum producens *Creuzerus* (in *Antiquiss. Historicor. Graec. Fragmentis*, p. 29.) existimat, ex ipsa *Nostri* narratione perquam probabile fieri, de re certe, de qua hic agitur, *Hecataeum Milesium* iam ante *Herodotum* in eadem fuisse sententia: quum praesertim et *Porphyrius* apud *Eusebium* dicat, multa ex *Hecataeo* ad verbum transcripisse *Hero-*

dotum. Sed id quidem utcumque sit, (de quo conf. *Valckenar.* ad Nostrum, cap. 77, 13. huius libri) *Strabo* certe constanter dictum illud ad unum *Herodotum* auctorem refert, XII. 560. D. XV. 691. B. aliisque locis in *Var. Lect.* citatis. Denique illud certum est: etiamsi ab aliis quoque relata hanc sententiam audivit legitve *Herodotus*, suum tamen ille iudicium secutus eandem rationibus hic adpositis confirmavit. Et, recte iudicasse admirabilem nostrum Scriptorem, extra dubitationem posuisse videtur *Andreossi*, Vir multis nominibus illustris, in *Description de l'Egypte publiée par ordre de S. M. etc. Etat moderne*, *Memoires* T. I. p. 272 seq. merito laudatus ab *Heeren*, in *Ideen über die Politik etc. der alten Welt*, T. II. p. 541 seq. Eandem sententiam confirmat *Geoffroy de Saint-Hilaire* in eodem splendido opere, *Description de l'Egypte etc. Histoire Naturelle*, T. I. p. 1 seq. Quae in contrariam partem disputata sunt, summatim ea exposuit *Larcher* in *Notis* ad h. l. T. II. p. 159 seqq. S.

CAP. VI. 4. ἀπὸ τοῦ Πλινθινήτεω κόλπου) Verum erit Πλινθίνη. Oppido nomen Πλινθήν, quod lacui *Maerotic*, cui vicinum erat, nomen Πλινθίντου dedit. *Scylax Πλινθινον κόλπον* vocat, *Peripli* p. 106. ubi *Vossius* et *Holstenius*, ad *Ethnicographi Πλινθήν* videndi. Mox [l. 5.] in possessionem, unde deiecerat *Medicei* auctoritas, τίνει rediit. Scriptor ita voluit, nam III. 5. μέχρι Σερβονίδος λίμνης, παρ' ἧν τὸ Κάσιον ὄρος τείνει εἰς θάλασσαν. Et hac quidem in defensione *P. Horreo* adsensum non nego *Obs. Herod.* c. 42. Quae vero *Noster* eodem loco adiungit, *Aegypti initia cum Serbonide palude ex Syria properantibus fuisse*, liquido ea adfirmant, quae hic succedunt, et *Gronovii* explicationem. **WESS.**

[10 seq. σχοῖνος ἑκάστος --- ἐξήκοντα στάδια) *Schoenum* *Noster* facit sexaginta stadiorum. conf. 9, 2 seq. At, non eandem in diversis *Aegypti* partibus, sed diversissimam habitam esse *schoeni* mensuram, tradidit *Artemidorus* apud *Strab.* XVII. p. 804. fuisse enim *schoenos* alibi stadiorum 40, alibi 30, alibi 60, denique alibi etiam 120 stadiorum. S.]

12. στάδιοι ἑκατόντι καὶ τρισχίλιοι) De discrepante in hac *Aegypti* mensura stadiorum apud *Diodorum* et *Strabonem*

numero vir magnus in *Strabon.* XVII. p. 1135. [*Casaub.* ad p. 786. suae ed.] De *Parasanga*, similia V. 53. et *Agathias* Schol. II. p. 43. D. ex *Nostro*. Aliorum dissensum non praeteriit *Strabo* XI. p. 788. A. [p. 518. med.] sicuti nec τὸ ἀστατον τῆς σχεῖνον μέτρον in diversis Aegypti locis XVII. p. 1156. B. [p. 803 extr. et seq.] WESS. — De stadii mensura quo usus est *Herodotus*, praeter *Gosselini* uberrimam commentationem de stadiis veterum Graecorum, quae Tomo primo gallicae versionis *Strabonis* continetur, consuli possunt *Danville* et *de la Nauze*, in *Comment. Acad. Reg. Inscr.* T. XXXV. p. 574 seq. et T. XXXVI. p. 86 seqq. Denique *du Bois-Aymé* in *Commentat. de priscis limitibus Maris Rubri*, in *Description de l'Égypte etc. Etat moderne*, *Mémoires*, T. I. p. 188 seq. S.

CAP. VII. 5. ἢ Ἀθηνῶν) Quod aliquoties auctoritate libri *Medicej* posuit *Gronovius*, hic etiam debuerat ἢ Ἀθηνῶν, *Athenis*, vulgari: nimis ille frequenter vocem perperam scriptam reliquit, nimirum hic vs. 49. p. 42, 16. p. 373, 24. 381, 24. 403. 49. 409, 21. 490. 33. 497, 49. 498, 43. 511, 11. 549, 15. [I. 98. VI. 127. VII. 6. et 62. et 90. VIII. 100. et 118. et 120. IX. 7, 6. et IX. 106.] quibus in locis similiter Ἀθηνῶν scribendum. Θῆβαι Ionice flectitur in Θηβίων, quod pro Θηβαίων poni debuerat p. 91, 35, 37. p. 109, 46. [II. 9, 8 seq. II. 54.] Recte scribitur ἀπὸ Θηβίων τῶν Αἰγυπτίων p. 279, 33. p. 110, 10. [IV. 181. II. 55.] Huius generis Ionica cum toties in his recte scripta recurrant, cur ista tandem depravata relinquerentur? VALCK.

Ibid. ἢ Ἀθηνῶν) Sic decuit, et statim. Scripsi quoque Πίσαν, [I. 6.] quorsum et *Mediceus*, leviter aberrans, ducit. Non ignoro, Πίσσαν saepius nobilem urbem pingi; propius tamen ad vocabuli originem illud est. Aram XII. deorum Athenis habet VI. 108. fuitque in foro, ab *Hippia*, *Pisistrati* filio, olim dedicata apud *Thucydidem* VI. 54. Nam, quod eam in via, qua Athenis *Pisas* ibatur, et xv. quidem stadiis ab urbe, ex *Herodoto* locat *Barbeyracius* *Histor. Foeder.* Part. I, p. 72. id festinanti excidiase opinor. WESS.

8. τῶν αὐτῶν τεινίων τὸ μὴ ἴσας etc.) Legebant scholiastes τὸ μὴ αἰτίως: adscripsit enim αἰτίως, ἰκανώτεως, quod ἰκανῶς

ῥας si cum *Abreschio* formaveris, cessabunt *Corinthis* [*Gregor.* Dial. ion. §. 115. ubi vide quae *Koenius* notavit.] et aliorum ineptiae. Hic vero me properantem paulisper moratur τῶν οὐδῶν scriptio. Toties totiesque τῆς οὐδοῦ mentio recurrit, species Ionica hic et III. 126. in sede mansit. *Homerus* Odyss. β'. 196. ἐπειὴ φάτ' ἀρισφάλας ἔμμεναι οὐδόν: ubi vide *Eustath.* [p. 613. ed. Bas. p. 1815. ed. Rom. Conf. eundem ad 'Ιλ. α'. p. 18, 10.] et *Etymolog.* p. 615. Male nunc illis precarer, qui tantum sibi iuris in mutanda scriptoris dialecto sumserunt? At quid proficies? Διαφύρον an διάφορον praeoptes, in libero arbitratu est. Posteriori sese addixit *P. Horreus*, Obs. Herod. c. 33. WESS. — Quod si ab *Herodoti* manu est scriptura οὐδῶν, licuerat ergo Nostro (sicuti saepius observavi) in eisdem verbis modo ionicis uti formis, modo communibus. Sin ab aliis invecta ista scriptura est; non vana fuerit suspicio quam passim significavi, praeter ius et fas subinde a nonnullis (et maxime quidem a *Veneto Editore*) obtrusas esse Nostro ionicas formas, ubi communibus ipse usus erat. Ad rem quod spectat, de qua hic agitur, non est nostri instituti varias excutere virorum doctorum sententias. Videndus *Danville* a *Larchero* ad h. l. citatus, ipseque *Larcher* in Notis ad h. l. et in Indice geographico, voc. *Heliopolis*, auctoresque quos ibi laudavit. *Danwillii* accusationem, confudisse h. l. *Herodotum* minora stadia, quibus constanter in Aegypti historia utitur, cum Olympicis stadiis, repetiit *Cahirensis Academicus Du Bois-Aymé* loco paullo ante citato. S.

11. ὡς μὴ εἶναι) Inmigravit in locum suum ὡς, *Mediceo* odiosum. Non nego, citra damnum abesse potuisse: at vincit *Codicum* imperium. Potuerat etiam in his, ὡς ἐγὼ ἐπυθηνόμην -- εἶναι, brevi secuturis, [CAP. VIII. l. 8.] desiderari: et *Reiskius* inductum voluit. Verum saepe locum tenet, quem sine detrimento relinquere poterat. [Confer ad l. 58, 7. notata.] Vide *T. Hemsterh.* in *Luciani* Dial. Mort. XII. 1. [P] et *Horreum* Obs. Herod. c. 43. Porro ἐν τῷ καὶ λθόν. [cap. 8. l. 5.] similem ob causam revocavi. WESS.

CAP. VIII. [6 seqq. ταύτη μὲν λῆγον etc.) Hoc loco, ubi sunt lapicidinae, desinens mons, scil. non amplius in

directione a septemtrione ad meridiem pergens, *flectitur in eam quam dixi partem*; scilicet *versus Rubrum mare*, (ut l. 4. dixit) *ibique continenter sursum tendit, secundum mare illud* (adeoque orientem versus, saltem versus orientem aestivum) *pergens usque ad regionem thuriferam. S.]*

11. Τὸ δὲ πρὸς Λιβύης etc.) Verius erit τῇ δὲ πρὸς Α. Pendent enim ex superioribus τῇ μὲν γὰρ τῆς Ἀραβίης κ. λ. cuius quidem coniecturae suasore utor Cl. Pauw. [At τὸ δὲ (nempe κατὰ τὸ) idem valet ac τῇ δὲ.] Quae vero consequuntur [l. 12.] *de sazeo monte, in quo Pyramides, turbata vehementer ex Medic. sunt. Probare possum ψάμμω κατελυμένον, uti ψαμάθω εἰλυμένα πολλῇ Odyss. E'. 136. quamquam κατελκυσμένον ex εἰλέω non minus bonum. In Philostrati Heroic. c. 2. p. 695. Iupiter εἰλυμένος κόπρω, qui εἰλυμένος Gregor. Nazianz. Stelit. l. p. 72. Ed. Montac. Φλογεῖν εἰλυμένα χοροῖ - Φαλάγγια Nicand. Theriac. 754. Possum etiam, si qui κατελκυσμένον maluerit, uti P. Horreus Obs. Herod. c. 44. pati. At aegre exilii poenam fero, quam τιταμμένον Medicei decreto sustinuit: facit enim orationem intricatiorem, et scriptorem sibi contrarium; hoc enim de monte c. 12. καὶ ψάμμοι μόνον Αἰγύπτου ὅρος τοῦτο τὸ ὑπὲρ Μίμφιος ἔχον. Sabulo itaque obsitus non fuit mons Arabiae praetentus et in Erythraeum mare tendens, cuius contrarium Medicei auctoritas viro doctissimo extorsit. Quae quidem discordia desinet, ubi ex Codicum consensu ψάμμω κατελκυσμένον τὸν αὐτ. τρόπον καὶ τοῦ Ἀραβίου κ. λ. redierit. Innuunt enim, montem hunc porrectum in meridiem versus fuisse, quod de Arabio monte paullo superius deposuerat. WESS. — Non vero τιταμμένον, ut Wess. cum aliis, sed τεταμμένον, simplici μ litera, ut par erat, editum me voluisse professus sum in Var. Lect. sed invitum video aliter visum esse typothetae nostro. S.*

16. οὐκ ἔτι πολλὸν χωρίον) Hoc postulabat sermonis series, et edunt membranae: venerat etiam in coniecturam Reiskii. Quae statim memorantur, de Aegypto in arctum spatio navigationis iv. dierum constricta, deinde vero laxiore, non placent Aristidi T. II. p. 343. esse enim contra veri fidem; sese experiundo conperisse, in angustias tum magis et magis cogi: cui fere consentit B. Maillet Descript. Aegypti p. 44. WESS. — Recentiorum Iti-

neratorum testimonio firmari *Herodoti* rationem adnotavit *Larcher*, 'provocans ad tabulam geographicam in *Nordeni* Itineribus, et ad *Savary* Epist. I. de Aegypto, p. 5. S.

CAP. IX. [1 seqq. ἐστὶ ἀνάπλοος ἐννέα ἡμερῶν etc. Vide ne iusto minor sit *novenarius* numerus. Quod si enim stadia sunt 4860, adverso flumine naviganti quotidie 540 stadia fuerint conficienda: quod, quamvis exiguum statuas stadii mensuram, nimium videtur; quum praesertim adverso flumine, ut c. 96. tradit *Noster*, non aliter, nisi navi fune secundum ripam tracta, navigare potuerint. S.]

8. μέχρι Θηβῶν) Belle *Remig.* schedae. Cl. *Gronovius* attigit haec ad *Arrian.* Ἀναβ. III. 5. p. 109., ex *Medic.* idem asserens *Herodoto*. Cur illam rem hic tacitam habuerit, non exputo. Libro III. 26. caute minus Θηβῶν ex eo codice, ubi Θηβῶν legebatur rectissime, reposuit. *WESS.* — Conf. *Valck.* ad cap. 7, 5. Ad rem quod spectat, quum a mari usque *Thebas* nunc stadia ponit 6120, haud utique congruit haec summa cum ante positis. Nam a mari usque *Heliopolin* (cap. 7.) posuerat 1500 stadia; iam ab *Heliopoli* *Thebas* 4860: unde conficitur stadiorum summa a mari usque *Thebas* 6360. S.

CAP. X. 4 seqq. ἐφαίνετό μοι -- κόλπος θαλάσσης) Expressit *Plinius* Hist. N. II. 85. *Herodoto* quidem si credimus, mare fuit supra *Memphim* usque ad *Aethiopum* montes; itemque a planis *Arabiae*. Mare et circa *Ilium* et tota *Teuthrania*, quaque campos intulerit *Macander*. Paria illis ex *Nostro* et *Nearcho* *Strabo* XIII. p. 1013. [p. 691. ed. Cas.] et *Arrianus* Ἀναβ. V. 6. p. 203., *Herodoti* non oblitus. Mox [l. 7.] *Thucydidis* exemplo tueri se ὡς potuit, ὡς μικρὸν μεγάλῳ εἰκάσαι lib. IV. 36. *WESS.* — Amant autem *Iones* ὥστε pro ὡς. De re ipsa conf. supra ad c. 5, 4. notata. S.

9. Νείλου, ἐόντος πενταστόμου) Notissimus septem geminus *Nilus* ex *Virgilio*, ἐπτάπορος *Dionysio* *Perieg.* 264., πολύστονος sive, ut in scholiis, πολύστομος *Nicandro* *Theriac.* 175. Practulit ex *Med.* πενταστόμου titulum *Gronov.* motus (opinor) verbis c. 17., ubi ἰθαγενὲς στόματα *Nili* quinque; duo quae septenarium numerum explent, manu facta, ὄρνκτά. *Eustath.* optime, Ἡρόδοτος δὲ πεντάστομον εἶναι λέγει τὸν Νεῖλον, δηλαδὴ κατὰ τὰ φυσικὰ στόματα, ὡς δύο τινῶν ὄρνκτῶν ὄντων, ad *Dionys.* vs. 226. Ad quae hominum opere

effossa ostia cum non attenderetur, convaluit de septem amnis ostiis longe didita, et tot scriptis Codd. recepta, fama, quae utique firmior foret, modo *septem fluvii Esaiæ* xi. 15. Nilum eiusque rivos declararent. Tu magni Theologi, *Camp. Vitringæ*, commentarium consule et de Nili ostiis observata; tum *B. Maillet Descript. Aegypti* pag. 49. Mox [L. 12.] *μεγάλα* bene Gronov. WESS.

15. τῶν Ἐχινάδων νήσων etc.) Haec et sequentia videntur obversata *Thucydidi* II. 102. εἰσὶ τῶν νήσων αἱ ἡπίρρωται· ἐλπὶς δὲ καὶ πάσας οὐκ ἐν πολλῷ τινὶ ἀνὴρ χρόνῳ τοῦτο παθεῖν: ubi viri Docti non meminerunt huius loci. VALCK. — Conf. quae ad h. l. ex *Pausan.* VIII. 24. p. 647. et ex *Woodii* libro de Ingenio et scriptis Homeri p. 7. *Larcherus* adnotavit. S.

CAP. XI. 2. ἰστίχων ἐκ τῆς Ἐρυθρῆς etc.) Ex coniectura *G. Raphaelius* in priorem *Petri* c. 2, 6. ἰστίων, sed minime fideli. Supra I. 193. ἰστίαι δὲ ἐς ἄλλον ποταμὸν ἐκ τοῦ Εὐφράτη. et II. 158. ἰστίαι δὲ ἐς τὴν Ἐρυθρὴν θαλάσσαν. *Aristides* T. II. pag. 354. ed. Iebb., εἰς τοὺς παρ' ἡμῶν τόπους ἰστίαι θάλαττα, ἣ καλεῖται Κασπία. Quae quidem efficiunt, ut post pauca [L. 11.] ἐκ τῆς βορ. θαλ. κάλπον ἰστίωντα paene ex *Remig.* admittam. Recepi sine haesitatione [L. 6.] ἐς τὴν εὐρείην θάλ. *Arch.* monente, ut c. 9. et saepe. WESS.

[6. ἡμέραι ἀναισιμῶνται τιστεράκοντα etc.) Super hoc loco disputantem audire iuvabit doctum Academicum *Cahirensem* *Le Pere*, in *Description de l'Egypte publiée par ordre etc. Etat moderne*, T. I. p. 102. et quem is ibi laudat *Gosselin*, in *Recherches sur la Navigation des Anciens*, T. II. p. 163. S.]

8. ἰστίη δ' ἐν αὐτῷ καὶ ἀμπωτις) De aquarum isto in sinu fluxu et refluxu non dubia est res. Neque ignota calumnia vetus in Mosem et Iudaeos, Arabicum sinum transgressos. Scholiastes in *Ptolemaei* Tetrabibl. pag. 83. ἀμπωτιδος γὰρ γινομένης Φυγὰς παρῆλθεν ὁ τῶν Ἰουδαίων νομαθῆτης Μωσῆς. Docte et animose pro divino Iudaeorum legislatore *Vignolius*, *Chronol.* lib. III. 1. p. 663. etc. WESS. — De insolito prorsus et prodigioso maris illius refluxu, cuius ex prisco aevo memoria apud accolae duravit, vide *Diodor. Sic.* III. 40 extr. et quae ibi *Wesseling.* adnotavit. S.

11. ἐκ τῆς βορρῆνης θαλάσσης) Bene Ask. postulante dialecto. Sensit et Reiskius. Confer II. 158. 159. IV. 37. 42. Ita vero mare mediterraneum, et quae illi iunguntur, nuncupat. Νοτὴν θάλασσαν est Erythraeum, cuius pars Arabicus sinus. WESS. — βορρῆνης cum Ask. agnoscit etiam noster F. pro quo ante Wess. βορρῆνης hic legēbatur; quod in Var. Lect. adnotare neglexeram. S.

13. σχεδὸν μὲν ἀλλήλοισι συντετραίνοντας τοὺς μύχους) Praeclara Medic. et Ask. scriptura, iure merito a viro Celeb. instaurata et defensa. Memini Diodoro III. 44. simile auxilium ferre et aliorum exemplis stabilire; quibus hoc Aeschyli adstruo, Choëphor. 449. δ' ὅτων συντέτρανε μύθον ἡσυχῇ φέροντα βάσει, cothurno incedens, neque alienum tamen. WESS.

18 et seqq. χωσθῆναι ἂν καὶ γε δὴ ἐν τῷ προανασιμῷ. etc.) Adhaereo ad hanc disputationem, neque me expedito. Arch. οἶμαι [pro ἢ ἐμὲ l. 20. ubi in nostra Var. Lect. perperam οἶμοι posuit typotheta.] non multum iuvat, nec Reiskii opera in Miscell. Lips. vol. VII. pag. 629. Adscribam Cl. Pauw conjecturam, ut arbitrandi sit facultas. Fors, inquit, una littera detracta, et distinctione leviter mutata, optime locus emendabitur: ἐγὼ μὲν γάρ - - - χωσθῆναι ἂν καὶ γε ἢ ἐν τῷ προανασιμωμένῳ - - - οὐκ ἂν χωσθεῖν κόλπος κ. λ. Opinor intra x. annorum millia alicubi aggeratum esse: an sinus longe hoc Arabico maior non posset oppleri intra illud temporis spatium, quod ante natiuitatem meam a rerum primordiis effluxit? Haec ille. WESS.

20. πρότερον ἢ ἐμὲ γινέσθαι) Formularum Herodoti non incuriosus haud sane memini, sic alibi loquutum historicum: quod si Codicibus ista vetustis abessent, tum certe iudicarem aliunde inuenta, ad ista scilicet explicanda, ἐν τῷ προανασιμωμένῳ χρόνῳ. Tota fortasse periodus sic primitus scripta prodierat: ἐγὼ μόντοι ἔλπομαι γε καὶ μυρίων ἐντὸς χωσθῆναι ἂν ἤκου γε δὴ ἐν τῷ προανασιμωμένῳ χρόνῳ οὐκ ἂν χωσθεῖν κόλπος καὶ πολλῶν μέζων ἔτι τούτου ὑπὸ τοσούτου τε ποταμοῦ καὶ οὕτως ἱσχυρικοῦ; In his solemne illud ἤκου vel Herodoti ἤκου γε δὴ non cadet in dubitationem quin genuinum sit, suumque indat interrogationi vigorem. VALCK. — Cur suspecta haberemus illa verba πρότερον - - γινέσθαι, non satis equidem caussae vidi. Si ἢ καὶ de-

disset vel unus liber, lubens accepturus eram. Interim καὶ γε δὴ, eadem notione atque πῶς γε δὴ, ferendum putavi. καὶ γε δὴ legendum censet Benedictus in Actis Semin. philol. Lips. Vol. II. P. II. pag. 285. Caeterum μέζων ἔστι τοῦτου, non cum PAVIO apud WESS. intelligendus sinus hoc Arabicus maior; sed hoc Aegyptio, ut recte Larcherus accepit; nempe maior hoc, quem Herodotus existimat olim eam regionem occupasse, quae nunc Aegyptus est. S.

CAP. XII. [3. τῆς ἐχομένης γῆς] In Lat. vers. perpetram positum regionem utrique adiacentem, ubi utrimque scripseram. S.]

4. κογχυλία τε φαινόμενα) Res vera est, fulta testimonio Plut. Isid. et Osir. c. 40. p. 102., sed aliunde derivanda. Altissimos Europae, Asiae atque Americae montium vertices varia conchyliorum genera insederunt; quae unde advenisse putes, si generalem inundationem, qualis Noachi tempore, recuses. Non nescio, inter philosophos necdum super illo negotio convenisse; neque id demiror. Quae enim inter eos in tanto dissentiendi et disputandi pruritu concordia? Adi S. Bochartum Phal. IV. 24. et Freretum Comment. Acad. Inscript. T. XV. p. 342. WESS. — Nostra quidem aetate consentiunt fere eruditissimi quique viri, posse debereque conchylia marina in montium visceribus reperiunda, salvâ fide Mosaicae narrationis, ex aevo derivari Noachica inundatione longe superiori. S.

7. πρὸς δὲ, τῇ χώρῃ, εἰς etc.) Laborabant haec mala punctione: πρὸς δὲ, praeterea, sicuti ad I. 156. adscriptum est. Pendet sermo ex ἰδῶν, cui superius suus locus. Vidit hoc Reiskius, brevi post [l. 9.] εὐ μὴν corrigens. WESS. — Reiskii coniecturam veterum codicum auctoritate vidimus firmatam. S.

CAP. XIII. 4. ἄρδεσκει Αἴγυπτον) Medic. ex Ionum consuetudine, Abydenus in Eusebii Pr. Euang. IX. 41. πόδας ἐπίστησεν, τὰς ἀνοίγοντες ἄρδεσκον τὸ πιδίον. Scripsi etiam εἰνακόςια, quemadmodum II. 145. Homeri ἵνατον, εἰνάινχας nunc non attingo. Mire placet Gronovianâ huius loci explanatio. WESS. — Scilicet et Μολῆς et τετυληκότι e suo cod. restituit Gron. cui fere et nostri adsentiuntur libri. S.

[6. νῦν δὲ, ἣν μὴ ἐπ' ἐκατέρω etc. Quum hodieque eadem Herodot. T. V. P

11. ἐν τῇ βορρηνῇ θαλάσσῃ) Bene Ask. postulante dialecto. Sensit et Reiskius. Confer II. 158. 159. IV. 37. 42. Ita vero mare mediterraneum, et quae illi iunguntur, nuncupat. Νορίη θάλασσα est Erythraeum, cuius pars Arabicus sinus. WESS. — βορρηνῇ cum Ask. agnoscit etiam noster F. pro quo ante Wess. βορρηνῇ hic legebatur; quod in Var. Lect. adnotare neglexeram. S.

13. σχεδὸν μὲν ἀλλήλοισι συντίττανοντες τοὺς μύχους) Praeclara Medic. et Ask. scriptura, iure merito a viro Celeb. instaurata et defensa. Memini Diodoro III. 44. simile auxilium ferre et aliorum exemplis stabilire; quibus hoc Aeschyli adstruo, Choëphor. 449. δι' ἅτων συντίττανει μῦθον ἡσύχῃ φρένων βάσει, cothurno incedens, neque alienum tamen. WESS.

18 et seqq. χωσθῆναι ἂν κού γε δὴ ἐν τῷ προανασιμῷ. etc.) Adhaereo ad hanc disputationem, neque me expedio. Arch. οἰμαι [pro ἢ ἢ ἐν l. 20. ubi in nostra Var. Lect. perperam οἰμοι posuit typotheta.] non multum iuvat, nec Reiskii opera in Miscell. Lips. vol. VII. pag. 629. Adscribam Cl. Pauw coniecturam, ut arbitrandi sit facultas. Fors, inquit, una littera detracta, et distinctione leviter mutata, optime locus emendabitur: ἐγὼ μὲν γάρ - - - χωσθῆναι ἂν κού γε ἢ ἐν τῷ προανασιμωμένῳ - - οὐκ ἂν χωσθεῖν κόλπος κ. λ. Opinor intra x. annorum millia alicubi aggeratum esse: an sinus longe hoc Arabico maior non posset oppleri intra illud temporis spatium, quod ante natiuitatem meam a rerum primordiis effluerit? Haec ille. WESS.

20. πρότερον ἢ ἐμὲ γινίσθαι) Formularum Herodoti non incuriosus haud sane memini, sic alibi loquutum historicum: quod si Codicibus ista vetustis abessent, tum certe iudicarem aliunde inuenta, ad ista scilicet explicanda, ἐν τῷ προανασιμωμένῳ χρόνῳ. Tota fortasse periodus sic primitus scripta prodierat: ἐγὼ μὲντοι ἔλασμαί γε καὶ μυρίων ἐντὸς χωσθῆναι ἂν ἤκου γε δὴ ἐν τῷ προανασιμωμένῳ χρόνῳ οὐκ ἂν χωσθεῖν κόλπος καὶ πολλῶν μέζων ἔτι τούτου ὑπὸ τεσσάρτου τε ποταμοῦ καὶ οὕτως ἱερατικοῦ; In his solempne illud ἤκου vel Herodoti ἤκου γε δὴ non cadet in dubitationem quin genuinum sit, suumque indat interrogationi vigorem. VALCK. — Cur suspecta haberemus illa verba πρότερον - - γινίσθαι, non satis equidem caussae vidi. Si ἢ κού de-

disset vel unus liber, lubens accepturus eram. Interim ποῦ γε δὴ, eadem notione atque πῶς γε δὴ, ferendum putavi. καὶ γε δὴ legendum censeat *Benedictus* in Actis Semin. philol. Lips. Vol. II. P. II. pag. 285. Caeterum μίζων ἴτι τοῦτον, non cum *Pavio* apud *Wess.* intelligendus sinus hoc *Arabico* maior; sed hoc *Aegyptio*, ut recte *Larcherus* accepit; nempe maior hoc, quem *Herodotus* existimat olim eam regionem occupasse, quae nunc *Aegyptus* est. S.

CAP. XII. [3. τῆς ἰσχυρῆς γῆς] In Lat. vers. perperam positum regionem utrique adiacentem, ubi utrimque scripseram. S.]

4. κογχύλια τε Φαινόμενα) Res vera est, fulta testimonio *Plut.* Isid. et *Osir.* c. 40. p. 102., sed aliunde derivanda. Altissimos Europae, Asiae atque Americae montium vertices varia conchyliorum genera insederunt; quae unde advenisse putes, si generalem inundationem, qualis Noachi tempore, recuses. Non nescio, inter philosophos necdum super illo negotio convenisse; neque id demiror. Quae enim inter eos in tanto dissentienti et disputandi pruritu concordia? Adi S. *Bochartum* Phal. IV. 24. et *Freretum* Comment. Acad. Inscript. T. XV. p. 342. *WESS.* — Nostra quidem aetate consentiunt fere eruditissimi quique viri, posse debereque conchyliis marina in montium visceribus reperiunda, salvâ fide Mosaicae narrationis, ex aevo derivari Noachica inundatione longe superiori. S.

7. πρὸς δὲ, τῇ χώρῃ, αὐτῇ etc.) Laborabant haec mala punctione: πρὸς δὲ, praeterea, sicuti ad I. 156. adscriptum est. Pendet sermo ex ἰδῶν, cui superius suus locus. Vidit hoc *Reiskius*, brevi post [l. 9.] αὐτὴν corrigens. *WESS.* — *Reiskii* coniecturam veterum codicum auctoritate vidimus firmatam. S.

CAP. XIII. 4. ἄρδεσκει Αἰγυπτον) Medic. ex Ionum consuetudine. *Abydenus* in *Eusebii* Pr. Euang. IX. 41. πύλας ἐπίστησεν, τὰς ἀνείροντες ἄρδεσκον τὸ πῶδον. Scripsi etiam εἰνακόςια, quemadmodum II. 145. *Homeri* εἵνατον, εἰνακῶντες nunc non attingo. Mire placet *Gronoviana* huius loci explanatio. *WESS.* — Scilicet et *Μοῖσι* et *τετυληκότες* e suo cod. restituit *Gron.* cui fere et nostri adsentiuntur libri. S.

[6. νῦν δὲ, ἢν μὴ ἐν' ἰκκαλῶνα etc. Quum hodieque eadem *Herodot.* T. V. P

fere obtineat ratio, monuit Rich. Pococke (*Descript. of the East*, Vol. I. pag. 251.) citatus a Larchero, opinione videri hactenus falsum esse *Herodotum*, quod sua aetate tanto maiori incremento Nili ad irrigandam Aegyptum opus fuisse quam *Moeridis* regis aetate: octo enim illos *cubitos*, quos (l. 3.) ei dixerant sacerdotes, intelligi debuisse de incremento supra consuetam per se fluvii altitudinem; adeoque non differre illam mensuram ab hac *xvi. cubitorum*, quae intelligenda de fluvii altitudine ab imo inde alveo. Caeterum cum Nostro conf. *Strab.* XVII. 788. *ed. Cas. et Plin.* lib. V. cap. ix. sect. 10. S.]

11. *κατὰ λόγον ἐπιδίδοι ἐς ὕψος*) Dum quis ista nobis probabiliter interpretetur, suspicabor equidem ex interpretationis nata, quae quis olim vicinis adposuerit. Certe nihil impedit hoc in loco *κατὰ λόγον* per *κατὰ τὸ ὅμοιον* interpretari, et ἐς ὕψος, εἰς αὐξήσιν. Mea saltem opinione nihil distarent *κατὰ λόγον ἐπιδίδοι ἐς ὕψος*: et *κατὰ τὸ ὅμοιον ἐπιδίδοι ἐς αὐξήσιν*. Cap. seq. 14. εἴ σφι ἐβελήσει (sic legerim.) -- ἡ χώρη ἢ ἐνεργε Μέρφιος -- *κατὰ λόγον τοῦ παραχρημένου χρέονος ἐς ὕψος αὐξάνεσθαι*. VALCK.

Ibid. *κατὰ λόγον ἐπιδίδοι ἐς ὕψος, καὶ τὸ ὅμοιον ἀποδίδοι ἐς αὐξήσιν*) Invenit et hic manifestam *ταυτολογίαν* Cl. Reiskius, sciorum opera natam, *Miscell. Lips.* Vol. VII. pag. 629. Putares quodammodo adstipulari schedas Ask. in quibus hiatus, sed ex scribae socorde negligentia: eadem verborum *ἐπιδίδοι* et *ἀποδίδοι* terminatio hominis oculos, ut in medio utriusque posita omitteret, praestrinxit. *Herodoti* dictiones bene constant: ἐς ὕψος altitudinem soli, ἐς αὐξήσιν eiusdem incrementum, quo latius in vicinum mare protenditur, declarant. Ceterum *xvi.* aut *xv.* cubitos amnem ascendisse et arva inundasse olim, argumento est *Nili* figura *xvi. liberis* circa ludentibus, per quos totidem cubita summi incrementi augentis se amnis intelliguntur in *Plinii* H. Nat. XXXVI. 7. ubi *Harduinus*; cui iungendus *Shaw* Obs. Geogr. Syr. et Aegypti cap. 5. p. 181. quantum aquis seriore tempore terra ea increverit, ex Arabibus docens. WESS. — Non *ταυτολογία*, quam dicunt, me turbaverat. Non parcum esse verborum, nec repetitas in eandem sententiam ῥήσεις aspernari Nostrum, satis constat. Sed de verbo *ἀποδίδοι* dubitaveram, etiamque nunc dubito, idem-

ne ac *ἰσχυροῦς* significare possit. Illud video, *ἐς αὐξήσιν* posse eandem in sententiam atque *ἐς ὕψος* accipi: iuncta mox utraq̃ue voce *ἐς ὕψος αὐξάνεσθαι* dicit Noster c. 14, 6. Schaeferus quid spectarit, ex coniectura sic edens, καὶ μὴ τὸ ὁμοίον ἀποδοῖ *ἐς αὐξήσιν κατακλύζοντος τοῦ ποταμοῦ*, profiteor me haud liquido percepisse. Ad verbum id fuerit, neque tantundem reddit ad augendum inundans flumen; quod ad eam videtur interpretationem accedere, quam reliquae versioni in parenthesi interieci. Sed quaero, quisnam reddidit? nam nominativus, ἡ χώρα αὐτῇ, qui praecedit, ad verbum ἀποδοῖ, ista notione acceptum, referri vix potest. Commodum foret, καὶ μὴ ὁ θεὸς τὸ ὁμοίον ἀποδοῖ etc. si modo vestigium aliquod scripturae huiusmodi vel in uno libro superesset. S.

21. ὕδατος οὐδεμὴν ἄλλη ἀποστρεφὴν) Valla ἀποστρεφὴν in versione neglexerat, sententia loci contentus. A Gronovio venit, quibus nulla sit aversio aquae. Praestare aquae per-
fugium sive remedium, Portus dudum monuit. Noster VIII. 109. ἵνα --- ἀποστρεφὴν ἔχη: pro quo ἀποστρεφὴν καὶ καταφυγὴν ἔχειν Plutarchi. T. II. p. 491. E. Et πάσης ἀποστρεφῆς ἐγγύμενος, cui perfugii et salutis via est interclusa, in Philostr. Vita Apol. VIII. 13., tum ἀποστρεφὴν ἐποιούντο τοῦ Ἀθήναιων δήμου, de Vit. Soph. I. iv. p. 549., cuius praesidium et patrocinium rogabant. Hoc amplius de dira pressis fame Liban. Declam. XIX. p. 509. B. πᾶν γὰρ τὸ ἔμφυχον ἐκτείνε-
ται --- τοῦτο ἦν αὐτοῖς ἀποστρεφὴ τοῦ κακῆς. Quae quidem de dictionis usu abunde erunt. Addo, Iosephum Bell. Iud. II. 11, 4. ἀποστρεφὴν σωτήριον dixisse, quae Thucydidi ἀποστρεφὴ σωτηρίας. Vide Abreschii Dilucid. Thucyd. p. 782. Μούνου [l. 22.] Paris. C. minime malum videtur. WESS.

21 seq. ὅτι μὴ ἐκ τοῦ Διὸς μῶν) Non enim certe habent aquam quae agros irriget, nisi pluviam duntaret. Valla dederat, nisi tantum a Iove. Romani quidem augures, pro caelo fulgente, tonante, dicere sueverant, Iove fulgente, tonante, Cicero de N. D. II. c. 25. Coelum et Aethera Iovem nuncupabant. Rarius illud Comici Platonis, quod sororis erat, marito tribuentis, apud Etymologum voc. Εὐ-
δαί: Ἀἱε, ἐν ᾗ τις ἐνομάσσει καὶ Δία. Quaevis coeli tempe-
stas Iovi contribuebatur. Illud Aristoph. in Av. 1501. Τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ; recte cepit Küster. quel temps fait-il? Theo-
P 2

critus Eid. IV. 43. ὣς Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πίνει αἶθρα, ἄλλοκα δ' ἕει, e Theognidis versu 26. quem expressit etiam Sophocles in Polyxenae fragm. ap. Stob. pag. 344, 4. Orpheus τὸν ὄμβρον dixerat δάκρυα Διὸς, teste Epigene ap. Clem. Alex. Strom. V. pag. 676, 3. *Aquam pluviam* Plato dixit τὰ ἐκ Διὸς vel παρὰ τοῦ Διὸς ὕδατα, τὰ ἐκ Διὸς ἰόντα νάματα, T. II. pag. 761, A. 844. A. T. III. pag. 111. c. Cum pluebat, elegantioribus ὁ Ζεὺς, vel ὁ θεὸς, ἕειν dicebatur; (quam formulam Alcæus iam adhibuit Lyricus apud Athen. X. pag. 430. A.) Athenis vulgo πρῆν ὕδωρ: attigit Casaub. ad Theoph. c. 3. p. 32. Nondum in Socratis schola corrupti senis Attici πῖμα perquasionem memorat Aristoph. Nub. 372. Καὶ τοὶ πρότερον τὸν Δι' ἀληθῶς ὥμην διὰ κοσκινού οὔρεϊν. VALCK.

CAP. XIV. [9 seqq. ἀποντότατα etc. Putes cum Heynio ad Pindar. Ol. II. 111. ante oculos Herodoto fuisse poetæ versus illos, ἀπονέστερον ἐσθλοὶ νέμονται βίοντες etc. S.]

13. ἄλλοι ἀνθρώποι.) Debetur Arch. Variant in vocis scriptura editi libri. ἄλλοι I. 48. et 125. ὡ' ἄλλοι II. 51. ἄλλοι ex Med. bis II. 36. Schol. Apollon. Rhod. I. 1081. ὡ' ἄλλοι μὲν ῥα. ἢ τοιαύτη συναλοιφὴ τῆς νεωτέρας ἰαδὸς ἐστί. διὸ μῦθοις Ζηνόδοτῳ εἰπόντι, ὡ' ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ καὶ ἄνθρωποι. (Iliad. B. 1.) οὐκ ἐχρεται γὰρ ταύτῃ Ὀμηρος. Paria ad vs. 998. At III. 356. et 365. ἄλλοι, quod præstare opinor ob synaloephes andolem. De Homero quod critici produnt, falsæ opinionis tribuit Barnes. in Iliad. A'. 288. Ceterum mirabilem hanc Aegypti ubertatem, quæ sine magno et sollicito labore votis agricolæ respondet, Diodorus I. 36. non præterit. WESS. — Conf. Var. Lect. ad I. 125, 12. et VIII. 67, 11. S.

16 seqq. ἐσβάλλει ἐς αὐτὴν ὕς etc.) Galeo designatus Plutarchi locus e lib. IV. Symp. legitur pag. 670. A. B. Rem sane vix credibilem suo quoque testimonio confirmat Egdorus apud Aelianum de Nat. An. X. c. 16. hanc reddens rationem, cur a suis mactandis abstineant Aegyptii: οὐδὲ μὲν, ἐπεὶ τοῦ σίτου σπαρέντες, ἐπάγουσι τὰς ἀγέλας αὐτῶν, οὐδὲ πατοῦσι τοὺς πυρεῖς, καὶ εἰς ὑγρὰν τὴν γῆν ἀθροῦσιν, ἵνα μείνη ἔμβριος, καὶ μὴ ὑπὸ τῶν ὀρνέων ἀναλωθῇ. Mihi quoque sues hæc in re non placent; sed, si iumentorum gregem designare voluisset, scripsisset utique βοῦς: et, ἐπεὶ δὲ κατὰ πᾶν τῆς βοῦς τὸ σπέρμα. Neque tamen hanc fabulam ornandam esse censuerim; quam Herodoto deberi minime dubito,

secundum quem suum in segetes immissorum ungulis e spicis grana debuerunt exteri: ita mihi capienda videntur ista quae sequuntur, ἀποδινήσας δὲ τῇσι ὕσι τὸν σῖτον οὕτω κομίζεσθαι, suum ungulis excussum frumentum convehit. Quod aliis diceretur ἀπαλοήσας, Herodoto dicitur ἀποδινήσας. *Areā Telesilla δῖον* vocaverat: *Athen.* XI. p. 467. F. Τελσίλλα δὲ ἡ Ἀργεῖα καὶ τὴν ἄλῃ καλεῖ δῖον: hinc *Eustath.* Ἰλ. ὁ. p. 1283, 4. [p. 1207. ed. Rom.] *Aelianus* duobus in locis ~~mississimo~~ hoc usu forsā alibi non obviam vocem adhibuit. Vid. elegantissima *Epist. Critica* II. D. *Ruhnkenii* p. 43: VALCK.

Ibid. ἰσβάλλει ἐς αὐτὴν ὕς etc.) Adsentiantur *Plutarchus* IV. *Symp.* c. 5. et *Eudoxus* in *Animal. Histor.* *Aeliani* X. 16., quos olim Galeo, non *sues*, sed *boves* intelligenti, opponit ad *Diodorum*. [lib. I. cap. 36.] Nec poenitet operae. τὰν αὐτῶν ὕς *boves* indicare, quibus testibus probabitur ~~utrumque~~ Creant tamen *sues* in illa sementis et triturae consuetudine molestiam. Si verum est quod perhibetur, oportet diverso fuerint ingenio per Aegypti agros atque alibi locorum, rostrique usum rusticorum utilitati posthabuerint. At suis sui semper generis et iudolis est, vorax pectus et gulae indulgens. [„*Sues* immissae in sementem, „ait *Galeus*, haud dubie omne frumentum in ventres „potius, quam in limum, recondent.“] Aegyptii praeterea *boves*, ut multae nationes, tritrandis frugibus adhibuerint. *Cyrillus* in *Esaiæ* c. 28. Αἰγυπτίων μὲν παῖδες συνένηκταις ἐξ ἀγρῶν ἐπὶ τὴν πόλιν δράγματα, εἴτα βοὺς ἐπαφίδι τις αὐτοῖς, καὶ ἐν κύκλῳ περικομίζοντες, καταλεπύνουσι ταῖς χηλαῖς ταῖς ἀσταχyas. Prudenter profecto: sunt enim *boves* ad id negotium porcis multo aptiores. Considera praeterea, quod *Galeus* non neglexit, *sues* ab Aegyptiis studiosissime fuisse vitatos. [conf. c. 47.] Equidem, ni mihi obstarent *Plutarchus* atque *Eudoxus*, venisse ex scriptoris calamo ἰσβάλλει ἐς αὐτὴν βοὺς et τῇσι βοὺς τὸ σπέρμα, tum ἀποδινήσας δὲ τῇσι βοὺσι arbitrarer. Quid enim, si menda utriusque aetatem anteverterit? *Diodorus* generatim vocabulo βοσκημάτων uti maluit, *autibus* fortasse hanc operam negans. Triturae autem illum in oriente atque alibi morem copiose praeter alios exsequitur *Christ. Schoettgenius* *Antiq. Triturae*. Sect. ix. et Aegyptiorum *Fr. Lud. Norden* *Itin. Aegypt.*

p. 58. WESS. — *Plinius* Hist. Nat. lib. XVIII. cap. XVIII. sect. 47. *Vulgo credebatur, a Nili recessu serere stultos, mox sues impellere vestigiis semina deprimentes in madido solo: et credo antiquitus factitatum.* Sic (uno *Diodoro* excepto; qui, dissimulans difficultatem, generale nomen βοσκήματα posuit) de semine per sues depresso consentiunt omnes. Eodem vero animali ad exterenda e spicis maturæ grana usos esse Aegyptios, nemo quod sciam dixit, nec per se credibile est: boum operâ ad hoc uti solitos esse populos versus orientem aestivum habitantes, satis constat. Quare scripturam istam. ἐμβάλλουσι -- ὄς, et ἐπὶ τῇ ταπ. τῇσι ὄσι, ab *Herodoti* manu esse, in dubium vocari non debet: sed deinde scripsisse eundem ἀπιδινησας ἐπὶ τῇσι βοῦσι perquam probabile debet videri. *Larcher* (supra-gante *Borh.* in Appar. Crit. T. II. p. 805 seq.) utrimque, pro τῇσι ὄσι, τῇσι βοῦσι corrigens, ne tamen prorsus, hic amandarentur sues, verba ἐμβάλλει ἐς αὐτὴν ὄς, ante ἰσπείρας ἔκαστος, etc. reponenda censuit: nempe ante sementem immissas esse in agros sues, scilicet ad devorandas radices plantarum aquatiliū, quae sementi nociturae erant. S.

CAP. XV. 4. τὸ παρὰ θάλασσαν εἶναι αὐτῆς) Non scripsit aliter. Agitur de regione Delta, cuius ad mare tractum, cum ea sola Aegyptus haberetur, usque ad Taricheas Pelusiacas eiusdem esse Iones censebant. Consimile, quod sequitur, τὰ μὲν Λιβύης, τὰ δὲ Ἀραβίης εἶναι, postulat porro rei et orationis habitus, ne *Ald.* et plurium schedarum [l. 6.] ἐς μετόχαιον τείνειν αὐτὴν pro quisquilliis putetur. Ταριχηίαν sive ταριχηῶν *Arch.* species est Ionica, neque spernenda. Fuere in Aegypto eo titulo loca conpluria. Vide II. 115. et *Steph. Byz.* in voce. Nominis fortasse caussa ex contumulatis ibi hominum animalium, que cadaveribus, quae more gentis diligenti cura condiebantur, uti c. 86. Ταριχεῖας τῶν ζώων dabit *Aelian.* de Animal. X. 29. νεκρῶν ταριχεῖαν *Diodor.* I. 91. WESS.

[11. ἥδη γὰρ σφι) ἢ τοι γὰρ σφι, profecto enim, corrigit *Benedictus* in Act. Sem. Philol. Lips. Vol. II. P. II. p. 286. Cum eodem viro docto initio huius cap. Εἰ δὲ βουλοίμεθα malim, ob id quod dein l. 10. huic respondet, ἀποδεικνύουσιν ἂν. S.]

17. τίνα γλῶσσαν πρώτην ἀπέσουσι.) Posset Aldi ἀπύσουσι patronos advocare Euripid. Orest. 1253., Hecub. 155. Supplic. 890. Sophocl. Aiac. 896. ut de Pindaro aliisque taceam. Verum membranarum potior sententia, cui usus respondet. Aeschylus VII. Theb. 871. οἶμαι --- στηθέων ἦτεν ἄλγος. Euripid. Med. 1176. ἦκεν ὀλολυγῆς μέγαν κωκυτόν. Quod et in Sophocl. Aiac. 862. Apollon. Rhod. IV. 874. ἦκε δ' αὖτην σμερδαλίνην: etc. WESS. — Φωνὴν ἰέναι habes apud Nostrum II. 2, 11. ubi de eadem re agitur. S.

CAP. XVI. 5. τρία μόρια εἶναι γῆν παῖσαν etc.) Vide IV. 42. In ea nostri orbis partitione magnus olim dissensus. Plurique in parte tertia Africam posuere; pauci tantummodo Asiam et Europam esse, sed Africam in Europa: ita Sallustius Bell. Jug. cap. 17. Sed veterum plures Asiā duntaxat et Europam novisse, Isocratis, Hippocratis, aliorumque testimonius firmatur. Lege Olympiodorum ad Aristotel. I. Meteorolog. p. 23. Scholiast. in Ptolemaei Tetrabibl. p. 58. et Lucanum IX. 411. WESS.

10. οὐρίζων τῇ Λιβύῃ) Nilus dici potest τὴν Ἀσίην οὐρίζων: sed non item, ut arbitror, τὴν Ἀσίην οὐρίζων τῇ Λιβύῃ. Suspicio adeo συνευρίζων scribendum. VALCK. — τὴν Ἀσίην οὐρίζων τῇ Λιβύῃ ex Remig. praefero, tacitam praepositionem [ἀπὸ] adsciscens. WESS.

11. ὥστε ἐν τῷ μεταξύ Ἀσίης etc.) Emendata [a Gronovio] Vallae Latina, ut sit in eo id quod medium est Asiae et Africae, meras tenebras offundunt. Voluit, ἐν μεθαρῳ Asiae et Africae Delta, ea ex sententia, esse oportere, atque ita neutrius. Erant super eius situ olim discordes. Schol. Apollon. Rhod. IV. 1571. ἡ δὲ Αἴγυπτος κατὰ μὲν τινὰς, τῆς Ἀσίας ἰστί' κατὰ δὲ τινὰς, τῆς Λιβύης: et Auctor de Mundo, quem Aristotelem male vocant, cap. 3. WESS.

CAP. XVII. 13 seq. μέχρι μὲν νυν Κερκαώρου πόλιος) Similia his cap. 97. [et c. 15, 7.] et Mela I. 9. Adscribam Achillis Tatii verba Amor. lib. IV. p. 245., sanioris coloris indiga: ὁ Νεῖλος ῥεῖ μὲν ἀνωθεν ἐκ Θηβῶν τῶν Αἰγυπτίων, καὶ ἔστιν ἐς τοσοῦτον ῥέων ἄχρι Μίμφεως, καὶ ἔστι μικρὸν κάτω κέρως. Σύρος ὄνομα τῇ κώμῃ πρὸς τῷ τίλει τοῦ μεγάλου ῥεύματος: ubi τέλος τ. μ. ῥεύματος haud aliud ac Nostri ὀξὺ τοῦ Δέλτα, sive acumen Delta, uti in Pomponio legunt. At quid Σύρος; Salmasius Aegyptiacum tali nomine pagum legisse se negat.

et negabunt alii cum ipso Tatio; qui quidem ad hunc forte modum dederat: καὶ ἔστι μικρὸν κάτω κώμη* Κερκεύραρος ὄνομα τῇ κώμῃ* πρὸς τῷ etc. Quae continuo subiunguntur de maiore amne ad hunc pagum in tres scisso, in animum illi Herodotea fuisse, manifestant. Atque haec praecipua ex parte viro doctissimo Steph. Berglero debentur. WESS.

26. τῷ μὲν Σαῖτικόν) Ταντικόν corrigentes male agant, neque a Strabone XVII. p. 1154. [p. 802. ed. Cas.] adduntur: siquidem illius τὸ Ταντικόν στόμα, ὃ τινες Σαῖτικὸν λέγουσι, ex amne Bubastico sive Pelusio divergit: Herodoti vero ex Sebennytico. Credo rivo huic, quia praefecturae Saiticam debebat, nomen venisse. Addam Platonis ex Timaeo pag. 21. E. verba, ad hanc rem opportuna: "Ἐστὶ δὲ κατ' Αἴγυπτον ἐν τῷ Δέλτα, περὶ ὃ κατὰ κορυφὴν σχίζεται τὸ ποταμὸν Νείλου βέρυμα, Σαῖτικὸς ἐπικαλούμενος νομός" τούτου δὲ πρὸς τοῦ μεγίστη πόλιν Σαῖς: quibus non male nectentur Proclo dia. putata pag. 50. Confer Cellarium Geogr. IV. 1. pag. 27. horum oblitum. WESS.

27. καὶ τὸ Βουκολικόν) Haud aliter Eustath. in Dionys. p. 226. Nostrum secutus. Apud alios de eo silentium. Non male componitur cum Phatnitico Diodori I. 33. XX. 76. prope quod videntur τὰ βουκόλια, famosa latronum conplices, fuisse; descripta eleganter abs Heliodoro I. pag. 18. Achille Tat. IV. pag. 250. tanquam loca palustria, ad struendas insidias et ad praedae receptacula commodissime posita. Etiam aliunde cognitum est, ad Phatniticum ostium pertinuisse regionem, cui a palustri situ Ἐλαργίας titulus, uti ad Hieroclis Synecdem. p. 726. significatum fuit. Quae quidem omnia persuadent, ostium Βουκολικόν et Phatniticum non discrepare, nominisque causam patefaciunt. WESS.

CAP. XVIII. 4. τὸ ἐγὼ τῇσι ἰμεωυτοῦ γνώμῃσι ὁστέρον) Lenissima correctione sic ista mihi concinnanda videntur: meam quoque firmat sententiam Ammonis oraculum: τὸ ἐγὼ τῇσι ἰμεωυτοῦ γνώμῃσι ὕστερον περὶ Αἴγυπτου ἰπυβόμην, quod postea demum intellexi, quam sic de Aegypto iudicare in animum induxissem. Edixerat Ammon, Αἴγυπτον εἶναι καύτην, τὴν ὃ Νείλος ἐπιπλῶν ἄρδῃ. In eandem ferme sententiam lib. II. c. 104. Colchi, inquit, esse videntur Aegyptii: νοήσας δὲ πρῶτερον αὐτὸς ἢ ἀκούσας ἄλλων λέγω. Iam quod vulgatur,

τῇσι -- γνώμῃσι ὕστερον, prorsus esset insolens in *Herodoto*, ὕστερον iungente passim cum casu secundo. Praeterea, de sua solius ubicunque loquitur sententia, vicies minimum γνώμην ponit numero singulari. VALCK. — Potiorem emendationis partem: τῆς ἐμ. γνώμης, lubens accepi. Poterat deinde quidem περὶ Αἰγύπτου dicere Noster, sed ~~in~~movere vulgatum περὶ Αἰγυπτον non erat opus. Sic enim et alibi loquitur Noster: verbi gr. εἰρώπειον περὶ Πακτύην I. 158, ~~Idem~~ idem est ac περὶ Πακτύειν ibid. l. 11. S.

8. τῇ περὶ τὰ ἱερὰ θρησκίῃ) Maluissem, si mssti exemplo praefrissent, θρησκίῃ. Quod Arch. hic et cap. 37. obtulit, in lucro putavi. Scholia a *Johnstono* publicata in *Sophoclis Electr.* 996. τῆς νεωτέρας Ἰαδὸς ἰστί τὸ λέγειν τὴν προμυθεῖαν, προμυθεῖαν καὶ τὴν εὐέπειαν, ἐν ἐπίαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. ΜΟΧ [l. 11.] καὶ οὐκ ὁμολογεῖν de sermone videtur intellexisse; ὁμολογεῖται κατὰ γλῶσσαν εὐδὲν in simili re, l. 142. WESS.

CAP. XIX. 10 seqq. πελάσας δ' ἐς τὸν ἀριθμὸν etc.) *Medicei* πέλως *Plinii* verbis munitur, non omnino congruis: In totum autem revocatur intra ripas in *Libra*, ut ~~Medici~~ *Herodotus*, centesimo die. [lib. V. cap. ix. sect. 10. p. 256. ed. *Harduin.*] Quid enim hic de *Libra* et centesimo die, quo intra ripas cogitur iterum, tametsi πέλως probaveris? Haec et alia bene *Salmasius* in *Solin.* p. 310. Verum est, intra idem ferme spatium temporis, quo increverat, amnem descrescere. Culte *Aristides* T. II. p. 358. οὐ τοίνυν μόνον αὐξεται τακτὰ ὁ Νεῖδος, ἀλλὰ καὶ ἀπολήγει τεταγμένως ὀπίσω, καὶ σχεδὸν οὐκ ἐν ἐλάττονι χρόνῳ καθίσταται εἰς τὸ ἐξ ἀρχῆς, ἢ ἐν ὅσῳ πρὶν ἐξεπλήρωσε. *Diodorus* praeterea I. 38. Utrum vero idem Noster indicaverit, caussa dubitandi adest in dissensu tot schedarum: habet quoque nescio quid scabri πέλως δ' ἐς τὸν ἀριθμὸν τούτων ἡμερ., quod detractum vulgato cernitur. Πελάσας paullo minus est ac πληρώσας ἐς τὸν ἀριθμὸν c. 7. In *Latinis* nihil mutavi, dubius tamen de *Laurentio*, cuius membranae, quod mihi liquido constat, persimiles *Arch.* et *Vind.* fuere. WESS. — *Vallae* latina haec erant: et prope totidem diebus retrocedat, relinquens fluentia. Ex quo quidem non conficitur, πέλως illum in suo exemplari legisse; quae absurda scriptura est, ex veteris alicuius librarii negligentia derivata: illud adparet, τὸν ἀριθμὸν τούτων ἡμερῶν de aliis centum diebus, quibus decrescat

Nilus, intellexisse hunc interpretem. Quod in nostra *Var. Lect.* pro scriptura *πέλας* testes citantur codd. *Med. Ask. Arch.*, loco *Arch.* poni *Pass.* debuerat. Quo pacto vero *Plinii* verba scripturae *πέλας* saveant, equidem non expugnare nec omnino satis adparet, quid *Herodotum* ibi testem citans spectarit Romanus scriptor. Illud multis documentis constat, saepe *Plinium* testimonia auctorum, quos nominat aut sequitur, parum accurate adponere, adicere interdum nonnulla verbis auctorum, alia detrahare; subinde etiam graecorum auctorum sententiam non recte accepisse interpretatumque esse: quod in tam immensa suscepti operis mole, in tamque infinita rerum, quas complectitur, varietate nemini magnopere mirum debet videri. Quod h. l. ait *Noster ἀπολείπων τὸ ῥέθρον*, (nempe *κατὰ τὸ ῥέθρον*, deficit quoad fluentum, quoad aquam quam vehit), pro eo alibi simpliciter, *ἐπειδὴ ἀπολίπη ὁ Νεῖλος*, II. 93, 28. quando deficit *Nilus*. Similiter absolute, c. 22, 15. *ἐπειδὴ ἔτιτος ἰόντες οὐκ ἀπολείπουσι*. Quare etiam cap. 14, 15. *ἐπειδὴ ὁ ποταμός* --- ἀπολείπη ὀπίσω eodem modo accipiendum, quamquam ibi ex praeced. intelligendum potuerat ἀπολείπη τὰς ἀγούρας. Pro ἀπολείπων perinde etiam ἐπιλείπων potuerat dicere, sicut VII. 43, 3. (quamquam et ibi ἀπέλιπε, pro ἐπέλιπε, probati codd. dabant:) et III. 108, 7. In verbi *πελάσας* interpretatione dissensunt interpretes. Ut *Vallam* omittam, recte videtur *Wesseling.* dictionem *πελάσας* ἐς τὸν ἀριθμὸν cum illa c. 7, 12. *πληροὶ ἐς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον* contulisse; ut sit paullo minus *πέλασας*, quam *πληρώτας*. *Larcherus* vero *πελάσας* de accessu i. e. de incremento fluvii accepit, cui opponatur τὸ ἀπέρχεσθαι, recessus s. diminutio. At (ut taceam, inauditum esse illum verbi *πελάζειν* usum) satis erat perspicuum, ἀπέρχεσθαι h. l. opponi superiori κατέρχεσθαι, quemadmodum ἀπολείπων opponitur superiori πληθύων. S.

[18. αὔρας ἀποπνεύσας] Commode h. l. *Larcherus* ex Scholiis ad *Sophoclis Aiac.* 685. haec adposuit: Διαφέρουσι ἄλλήλων, (αὔρα καὶ ἄνεμος.) τῇ μὲν τὴν αὔραν ἐπὶ τῶν ἐξ ὕγρου ἐκπνεύων τάττεσθαι τὸν δὲ ἄνεμον, ἐπὶ τῶν ἐν αἰέρι πνευμάτων. S.]

CAP. XX. [1. Ἑλλήνων μὲν τινες] Varias variorum Auctorum de Incremento Nili eiusque caussis sententias, ex *Plutarcho* de *Placitis Philos.* lib. IV. cap. 1. tum ex *Incerto*

auctore, porro ex Theophylacto Simocatta, lib. VII. Histor. cap. 17. ex Diodor. Sic. lib. I. ex Aristidis oratione Aegyptiaca, ex Strabonis lib. XVII. ex Xiphilini Epit. Dionis Cassii, ex Heliodori Aethiopicor. lib. II. denique ex Theodoret. Serap. IV. de Graecorum affect. curandis, collectas Gossfr. Iungermannus suae Herodoti editioni, Adpendicis Iste adiecit. Eaedemque omnes eclogae, ex praedictis Scrip- toribus excerptae, in Londinensi editione Herodoti, quae Galei nomen praefert, in editione Gronoviana, denique in Wesselingiana, eodem modo repetitae sunt: qua accessione augere hanc nostram Herodoti editionem inutile iudicavimus. Caeterum quod ad Incerti, quem dixi, Scrip- toris fragmentum spectat, consuli velim quae in brevi Praefatione Eclogae ex Ctesiae Persicis praemissa (T. IV. Part. i. huius edit. sub finem) monita sunt. Praesertim vero conferri cum Nostro merentur quae de eodem argu- mento Diodorus Siculus lib. I. cap. 38-41. congescit; quo- rum quidem minima pars in eadem, quam dixi, Iunger- manniana Adpendice exhibetur. S.]

18. πολλοὶ μὲν ἐν τῇ Συρίῃ ποταμοὶ) Sunt quibus haec dis- placent: esse enim quidem plures in Syria fluvios; sed evolvi in mare mediterraneum, eorumque in solem occidentem ostia tendere, non boream. Qui quidem si meminissent, *etesias* non magis e septentrione quam occidentis plaga, sive οὐδὲν τι μᾶλλον ἀπὸ τῆς ἀρκτου ἢ περὶ τῆς ἐσπέρας spirare, ut, post Aristotelem, Meteorol. II. 6. Diodorus observavit I. 39. in alia utique ivissent. De *etesis* autem, atque eo- rum in Nili, aestate exundantis, ostia vehemente flatu, quae veterum nonnulli tradiderunt, a vero non recedunt. Philo, Aegypti incola, id fassus ultro est, Vit. Mos. I. p. 620. A. et nostra aetate, diu eadem in regione occupa- patus, B. Maillet Descript. Aegypti p. 55. Neque ea tamen unica incrementis Nili caussa. WESS.

CAP. XXII. 5 seq. ἀπὸ τῶν θερμωτάτων τόπων ῥέων etc.) ψυχρότερα conjectura adsecutus Corn. de Pauw fuit. Adposite Aristides, T. II. p. 334. ὁρμᾶται μὲν γὰρ ἐκ τῶν θερμωτάτων τῆς οἰκουμένης ὁ Νεῖδος δῆπου, καὶ προϊὼν εἰς ἤτρον αἰεὶ διεμνῇ. WESS. — Discrepantiam codicum in ver- bis τόπων et ῥέων diligentius consideranti perquam pro- babile videri debet, vocab. τόπων ex scholio interlineari

esse invecum; quo factum, ut ex eisdem codicibus, quibus hoc insertum, verum verbum *ῥέων* expelleretur. Quare, nisi prorsus eiiciendum vocab. *τόπων*, cancellis saltem, ut suspectum, fuerit circumdandum. S.

6 et seq. τῶν τὰ πολλά ἴσσι) Reiskius, τὰ ὧν τεκμήρια πολλά ἴσσι --- ὡς etc. Ego τῶν τὰ πολλά non moveo, et τεκμήρια sive μαρτύρια ad sententiam arcesso. Quorum, paullo ante scriptorum, indicia multa adsunt viro, etc. Nec discrepat sententia Abreschii. Prudenter vero de Nili incrementis Arrian. Indic. c. 6. WESS. — Si nude legeretur τῶν πολλά ἴσσι, facile adsentire viris doctissimis, intelligi e sequentibus τεκμήρια posse: sed turbat adiectus τὰ articulus, qui quid huc faciat non video. S.

12. ὅσαι ἐν πέντε ἡμέραις) Tan. Fabri lib. I. Ep. 70. correctionem [ἐν τισιν, pro ἐν πέντε.] merito exposuit Gronovius, suffecta alia, minime meliore. [ἐν παντὶ ἢ μέρεσι.] A. Gellius N. Attic. VIII. 4. super hoc loco disputaverat, non sine Nostri taxatione, quod scriptor historiae memoratissimus de aqua pluviali et nive rem non satis exploratam pro conperta persuerit, sicuti praefert capitis IV. argumentum. Perit, quod dolemus, disputatio; verba quae superant, idem tum in Herodoto fuisse, quod nunc examinamus, conmonstrant. Ponunt enim de nive et aqua pluviali rem pro conperta non satis exploratam: neque usquam ulla in Musa talis deposita est. Vim proinde arceo, opinatus coeli habitum et clima, sub quo scriptor aut Halicarnassi aut Thurii vitam transigit, paucis post nivem diebus pluviosum fuisse. Ut ut hoc fuit, per illud mihi mirum accidit, doctissimos viros Gelliana, adeo obportuna, neglectui habuisse. Quae consequuntur de adusto hominum colore et de gruibus, Seneca non praeteriit Quaest. Nat. IV. 2. cui Euripidis cothurnum Helen. vs. 1497. adcommoda. WESS.

[18. εἰ τοίνυν ἐχρίονε καὶ ὅσον ὦν. Pro copia quam amat Herodotus facile crediderim placuisse ei repetitam ante καὶ ὅσον ὦν particulam εἰ. Certe restitutam eam malim, quam cum Benedicto rescribere εἰ τοίνυν ἐχρίονε καὶ ὅσον ὦν; cui novationi non est hic locus, quod et de multis aliis dicendum ab eodem viro docto propositis, quae, ne longior sim, silentio praeterco. S.]

CAP. XXIII. 4. ποταμὸν Ὠκεανόν) De eodem iterum

IV. 8. *Homeri ποταμοῖο ῥέθρα Ὀμισανῶν* Iliad. Ἔ. 245. varie olim docti homines agitarunt, quemadmodum ex Strabone novimus lib. I. p. 9. [p. 4. ed. Cas.] Aegyptii autem, siquidem Diodoro I. 12. 36. et 96. aderedimus, Nilum suum pro Oceano censebant; alii ex mari Oceano amnis incrementa, quos Seneca in ordinem coëgit, derivabant. Confer Libanum, in Basilico p. 140. Herodotea haec amplexum. WESS.

CAP. XXIV. 7. τῆς γὰρ ἂν ἀρχοτάτω ἢ χώρης) Impendit qualemcumque his operam G. Raphaelius ad Matth. cap. xii. 35. sed usus vetere Editione. Mediceo iure merito Gronovius obsecutus est, repulsa T. Fabri lib. I. Ep. 7. correctione. Θεός de sole tritissimum. Appianus Praefat. ἀρχομίνε τι καὶ δομίνε τοῦ θιού. Quae autem Noster de Nili auctis per aestatem aquis et earum caussa, aliena sunt et saepe explosa. Lege Aristidem T. II. p. 341. et Diodorum I. 38. WESS.

CAP. XXV. 5. οὐκ ἰόντων ἀνέμων ψυχρῶν) Postulat ratio et rerum usus, ut calidae regionis calidi sint venti. Propterea Pavius, [quum abesset olim negans particula] contraria contrariis adiuvanda et medicanda professus, θερμῶν, quo etiam modo Reisk. in litteris ad me aut θερῶν, substituit. Scio eundem Cl. virum, dammata superiore sententia, nihil mutatum velle, et turpem errorem scriptori inpingere. Mihi nulla hic aberratio placet, sed quod ex Arch. provenit, et scriptor ipse adfirmat c. 22. Dedi et suam sedem participio ἰόντος, [l. 4.] quam amiserat. WESS.

14.) ἀλλὰ καὶ ὑπολείπεσθαι) Verius hoc. [scil. quam ἀπολείπει.) Cui usui autem illa circa solem relicta aqua? An ut illi alimento, quae plurimum olim persuasio, cederet? Γελοῖοι πάντες, ὅσοι τῶν πρότερον ὑπέλαβον τὸν ἥλιον τρέφεσθαι τῷ ὕδατι, graviter Philosophus, Meteorol. II. 2. Sequentia ad examen vocavit Salmasius in Solin. p. 305. WESS.

CAP. XXVI. 1 seq. αἴτιος - - καὶ τὸν ἥρα ξηρὸν - - εἶναι) Reiskius καὶ τοῦ τὸν ἥρα reponit. WESS. — Alius scriptor articulum ibi non neglecturus erat: Herodoti stylus haud aegre illo caret. Sic c. 20, 6. τοὺς ἐτησίας ἀνέμους εἶναι αἰτίους πληθύνειν (non τοῦ πληθύνειν) τὸν ποταμόν. Scilicet in huiusmodi dictionibus ad infinitivum subintelligi debet ὡς particula. S.

3. διακαίων τὴν διέξοδον αὐτοῦ) In Adnotationibus Gronov. αὐτῷ Mediceei sumitur ac si αὐτῷ sive ἰωῦτῷ foret. Malo Aldi et plurium schedarum, atque ad aërem, qui solis transitu excandescat, referre. WESS. — At αὐτοῦ quoque ad solem fuerit referendum, et pro ἰαυτοῦ accipien- dum: *sol exurit suum transitum, id est, omnia exurit qua transit. S.*

[5. καὶ τοῦ οὐρανοῦ τῇ μὲν νῦν ὁ βορρῆς etc.) Post τοῦ οὐρανοῦ commate incisa erat oratio, parum commode: nam cohaerent τῇ τοῦ οὐρανοῦ, qua coeli parte. Maiore etiam incommodo olim aberat distinctio post ὡρίων, ut iuncta intelligerentur τῶν ὡρίων καὶ τοῦ οὐρανοῦ: quo posito; *Vigerus* Idiotism. VIII. vii. 5. τῇ μὲν νῦν pro καὶ τῇ μὲν νῦν poni censuerat, regulamque statuerat, apud Iones interdum καὶ subaudiri. Aptā verborum interpunctione *Reizius* planam reddidit orationem. S.]

CAP. XXVII. 5. οὐκ αἰνός ἐστι οὐδὲν ἀπορίαν) Est cui οὐκ ἀπορίος ἐστι aequius melius videtur. Repetita negatio, me arbitro, non nocet, uti neque VI. 87. [An voluit VI. 88, 2. p. At id quidem paullo diversum. Caeterum satis notum est, amare Graecos repetitas particulas negantes; ac praesertim post negandi verba et similia, cuiusmodi est οὐκ αἰνός ἐστι, negantes particulas adhibere, ubi nullus eis locus esse videri poterat. Vide ex. gr. II. 63 extr. III. 66, 14. III. 99, 7.] Solus-ne Nilus nihil auras exhalet, dubium est. Nostro adsentiuntur *Diodor. Sicul. I. 38. Plinius N. H. V. 9. Aristides p. 561.* atque alii. *Prudentior Theophrastus de Ventis p. 407.* quem hanc ad rem advocavit *Brodaeus* Miscell. III. 50. WESS.

CAP. XXVIII. 1. ὡς ἀρχὴν ἐγίνετο) Non pugnabo, si qui τὴν ἀρχὴν elegerint: usus neutrum proscribit. Passim idem est ac *prorsus*, quomodo ex emendatione *Viri Celeb. Latina.* Melius *Laurentianum* ab initio. nexu orationis postulante. Quem quidem in modum *Aeschines Socr., Isocrates, Arrianus.* alique plures: de quibus eruditi viri ad *Ioannis Ev. c. viii. 25.* WESS. — Vide I. 86, 27. et 140. 15. ibique notata. S.

[5. ὁ χρηματιστής τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηνῶν) *Valla*, scriba sacrarum Minervae pecuniarum; rerum, loco pecuniarum, posuit Gronov. Verba ista *Herodoti* citans *Pollux IV. 19.*

nihil aliud monet, nisi quod γραμματιστής idem sit ac γραμματεὺς. Sunt autem χρήματα non modo pecuniae, sed et res pretiosae cuiusque generis, ut vasa, aliaque talia: VII. 190, 8. IX. 83, 3. et frequenter alias. Quam in partem Larcher in priorē ed. versionis gallicae non male, me iudice, hunc hominem nominaverat le garde des trésors sacrés; provocans etiam ad Polluc. ibid. ubi γραμματεῖον ab Atticis dici ait; ἐν ᾧ ἀργύριον ἀπέκειτο, et ad Harpocrat. voc. ἀργυροθήκη. In posteriore vero editione idem vir doctus, praecedente Michælis in Comment. Soc. Goetting. T. I. p. 271. hieroglyphorum, i. e. sacrarum scripturarum interpretem hic dici censuit. Id vero si voluisset Herodotus, ἱερογραμματεὺς puto dixisset, aut ἱερογνήτης τῶν ἱερῶν γραμμάτων, non γραμματιστής τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηνῆς. S.]

11. τὰς ὧν δὴ πηγὰς τοῦ Νείλου) Multa huius disputationis redarguit Aristides, non ausus tamen diffiteri, Syenen inter et Elephantinen ὡς ἀληθῶς esse πηγὰς μεγάλας δύο, earumque medium ex Aegyptiorum opinione Nili fontes continere: porro altitudinem fontium tantam esse, ut sub mensuram non cadat, καὶ τὸ βάθος γε οὐκ ἱσχυρὸν εἶναι, p. 345. Ex Seneca non multum discrepantia ad Solin. p. 312. adscripsit Cl. Salmasius. Cur ergo insultant scriptori, quae auditu exceperat, narranti? WESS.

19. εἰ ἄρα ταῦτα γινόμενα ἔλεγε) Explicat Aristides, εἰ ἄρα πρὸς ἀλήθειαν, δοκεῖν αὐτῷ δίνας ἐνταῦθα εἶναι καὶ παλιβορίας τοῦ ποταμοῦ, et recte. Namque τὰ γινόμενα, non utique alia, quam quae sunt et reapse contingunt. Cl. Reiskius his curam insumsit Miscell. Lips. Vol. VII. p. 630. quam, si lubet, expende et considera. WESS. — Vide Var. Lect. S.

21. οἷα δὲ ἐμβάλλοντος etc.) Qui voculam hinc eiecit, quia non meminerat additam vocis οἷα, minuta talia cautius neglexisset ὡς αἰτὸς θρίπας. Ut ἄτε, ἄτε δὲ, et ἄτε δὴ, sic et οἷα, sed frequentius οἷα δὲ, leguntur etiam apud Herod. hoc quidem eadem structura p. 25, 15. [I. 61, 3.] οἷα δὲ παίδων εἰ ὑπαρχόντων. p. 76, 51. 160, 47. 169, 12. [I. 189, 19. III. 4, 7. III. 25, 6.] Nostro quoque loco voculam δὲ nexus necessariam monstrat. VALCK. — Vide iterum nostram Var. Lect. Sed, locum hunc denuo expendens, intellexi, verbis olim vulgatis nihil hic adici, nihil detrahi debuisse: sana fuisse omnia. nonnisi prava interpunctio-

ne, inde ab edit. Gronov. ad hanc usque nostram, obscuratum fuisse orationis gressum. Nempe sic distingui oratio debebat, quemadmodum fere in editis ante Gronovium. Οὕτω μὲν δὴ ὁ γραμματικιστὴς, εἰ ἄρα ταῦτα γενόμενα ἔλεγε, ἀπὸ φωνῆς (ὡς ἐμὲ κατανοεῖν) δίνας τινὰς ταύτῃ ἰούσας ἰσχυράς καὶ παλαιοῖαν οἶα δὲ ἐμβάλλοντος etc. ubi δὲ particula, post οἶα, non adversativa notione, sed, ut frequentissime alibi, continuativa vel copulativa ponitur. S.

CAP. XXIX. 6. ταύτῃ ὧν δὴ) ταύτῃ ὧν δεῖ legit Val-
la; quod vel absque Codd. debuerat restitui. Eadem menda multis in locis haeret. VALCK.

11. τοὺς δὲ τούτῳ τῷ τρόπῳ διεκπλῶσαι etc.) Dionysius Longinus περὶ ῬΨ. Sect. 26. p. 152. narrationis Herodoteae elegantiam et perspicuitatem admiratus, ἔρῃς, inquit, ὁ ἱταῖρε, ὡς παραλαβὼν σου τὴν ψυχὴν διὰ τῶν τόπων ἄγει, τὴν ἀκοὴν ὅψιν ποιῶν. Et sunt profecto adtendentibus longe cultissima. Ἀπίξαι, iniuria in exilium abire iussum, praefert Fabri Toliique editus Longinus: alii, neglecta forma Ionica, ἀφίξῃ. WESS. — Ἀπίξαι [Gronovii] ne graecum quidem. ἀπίξαι dubio vacabat, ubi in vicinis ista legébantur: τὴν διεκπλῶσας ἤξεις: et ἔπειτα --- ὁδοιπορίην ποιήσαι: tum αὐτίς --- δωδεκά ἡμέρας πλεύσει, καὶ ἔπειτα ἔξει. Hoc etiam mutatum ivit in ἤξεις Gronovius. VALCK. — Descriptionem istam Nostri imitatum esse Lucianum, Ver. Hist. II. 27. notavit Toup. ad Longin. l. c. S.

25. τῇ οὐνομάῃ ἐστὶ Μερόη) Describitur a Diodoro I. 33. et Strabone XVII. p. 1139. [p. 790. ed. Cas.] quorum is a Cambysis matre, hic a sorore sive uxore eiusdem nomen sortitum perhibet: Iosephus in pari fere caussa est; et tamen ab eruditissimo viro, Phaleg. II. 36. erroris propterea arguitur. Tu vide Liban. in Antiochico p. 343. WESS. — Conf. Heeren, in Ideen über die Politik ... der alten Welt, T. II. p. 598 seqq. S.

CAP. XXX. [2. ἤξεις ἐς τοὺς Αὐτομόλους) De his Automolis, s. Transfugis Aegyptiis consuluisse iuvabit, quae commentatus est Heeren in libro modo laudato p. 411 seqq. et in singulari Commentatione de Militum Aegyptiorum in Aethiopiam migratione et coloniis ibi conditis, inter Commentat. Soc. Reg. Scient. Goett. T. XII. p. 48 seqq. S.]

4. Ἀσμάχ) Etsi nihil hoc de vocabulo constitutum ha-

beam, Steph. Byz. et plurium schedarum iudicium sequi libuit: fateor *Stephanum* non nihil discedere, sed illi dudum e *Nostro* medicinam *Hartungus* fecit Cent. I. 3. p. 641. Ἀρχαῖον *Medicei* cum simili Arabum vocabulo, sinistram notante, contendit *Reiskius*, non neglectis *Auxumitis* et *Aethiopum* urbe *Auxumi*. Ex Hebraeorum sermone Ἀσμεχ arcessivit *H. Relandus* Diss. de Coptica Ling. ad *David. Wilkins* p. 97. Alii alia, quae in re, ancipiti admodum, missa facio. Lege et *Diodor.* I. 67. WESS.

10 seqq. ἐν Δαφνῇ τῇσι Πηλουσίῃσι etc.) Vide c. 107. In *Ald.* et aliis haec male interpuncta recte disposuit et ordinavit doctissimus *Fr. Iunius* ad *Esaiæ* cap. xxx. 3. deleto, quod vocem ἄλλῃ excipit, δι, utique non necessario. [At percommode adiecta est haec particula: καὶ - - ἄλλῃ δὲ, atque item alia.] *Daphnae*, uti idem et *Bochartus*, in sacris Prophetarum Oraculis *Taphnes*, nec longe a *Pelusio* in *Itinerario Anton.* p. 163. Ceterum pro *Assyriis*, contra quos in *Edd.* praesidium ad *Daphnas*, fortasse consistent nonnulli; siquidem *Psammetichus*, *Assyriorum* potentiam deiecturus, *Azotum* *Syriae* obsessum c. 157. ivit. Verum ea expeditione non inpedior, quo minus *Arch.* et *Vallae* accedam, et *Valckenarium* laudem. WESS.

11. Ἀραβίων καὶ Ἀσσυρίων) Saepenumero quidem, quod a *Relando*, *Spanhemio*, aliisque ostensum, *Syria* et *Assyria*, *Syri* et *Assyrii* promiscue Veteribus commemorantur; semper tamen *Herodotus* *Syrios* [sive *Syros*] ab *Assyriis* distinguit; hic itaque corrigendum *Συρίων*. [certe *Σύρων*.] Agit enim de custodibus, quos ad *Aegypti* fines collocavit *Psammetichus*: ad Orientem *Aegypto* sunt obiecti *Arabes* et *Syrii Palaestini*: τῆς γὰρ Ἀραβίης καὶ παρὰ θάλασσαν Σύριοι νηυσὶν lib. II. c. 12. ubi mox iungit τὴν Ἀραβίην τε καὶ Συρίην: tum c. 116. ἡμετέριον δὲ Συρίην Αἰγύπτῳ. Conferri possent in reminime dubia lib. II. c. 158. III. 5. et 91. IV. 39. VIII. 89. VALCK. — Equidem, ut in *Var. Lect.* professus sum, Ἀραβίων τε καὶ Σύρων editum volueram. Adiectam igitur in contextu re particulam post Ἀραβίων velim. S.

21. οὐκ ἔα) Vetabat, *Valla*. Vetat lex, sive legislator, diciturque οὐκ ἔαν, *Isaë* p. 80, 44. et *Demostheni* p. 143, 96. Sed apud *Herodotum* οὐκ ἔαν nusquam, est imperantis, at mitibus verbis dissuadentis: hoc in loco fugitivos, *Psam-*
Herodot. T. V.

metichus adsequutus multis verbis obsecrabat, Deosque Pendtes deserere dehortabatur: ἰδίετό τε (hoc intersero) [quae tamen particula τε non necessario requiritur] πολλά λέγων, καὶ σφίας θεῶν πατέρων ἀπολιπεῖν οὐκ εἶα. Lib. V. c. 96. atque alibi ter quaterve recurrit illud eodem semper molliori significatu. Venuste Xenophon. Κυρ. Αναβ. VII. p. 240, 8. ἐπήγετο ὁ Σιῦθης τὸν παῖδα, εἰ παίστειν αὐτὸν ἀντὶ ἐκείνου, (τὸν ἱεραστὴν ἀντὶ τοῦ ἐρωμένου) οὐκ εἶα ὁ παῖς, ἀλλ' ἰκίστει μὲν ἔτι καὶ κατακαίνειν: negabat puer; obsecrabatque neutrum ut interiret. Lib. II. Ἑλλ. p. 267, 8. tametsi de Cyro dicatur, εἶα ναυμαχεῖν, notat dehortabatur. Apud Thucyd. VI. 72. cladem passos Syracusanos suos Hermocrates ἰθαρόν τι καὶ οὐκ εἶα τῷ γενημένῳ ἐνδιδόναι. Lib. I. 28. et VII. 48. οὐκ εἶα ἀπανίστασθαι. Veterum formulam repraesentarunt imitatores. VALCK.

22. τῶν δὲ τινῶν) Sic postulat Scriptoris consuetudo, quae Cl. Reiskium non latuit. Respice lib. I. 84. Dictum Automolorum celebre est, obscurius abs Aristotele positum Rhetor. III. 16. p. 149. manifestius in Diodori I. 67. et Plutarchi T. II. 601. v. WESS.

27. τούτως ἐκίλευ ἐξελόντας) Cl. Reiskius ἐξελόντας praecipit ex vetere ἔλω, pello: quod equidem Graecis non aufero; malo tamen, si quid novandum, ἐξελώντας. Nam magna in his confusio; uti V. 63. III. 59. Verum mutandi nulla necessitas. WESS. — Nullo pacto sollicitari ἐξελόντας debuit. Vide I. 103, 12. I. 159, 12. etc. Et aptus huic locus erat aoristus, significatione praeteriti temporis: non enim ipsi incolere regionem potuerunt, quin illos eiecissent. S.

CAP. XXXI. 3. οὗτοι γὰρ συμβαλλόμενοι ἄλλοις) In mensium numero, quos ab Elephantine Meroën versus et Automolos proficiscentes conterunt, dissentit Aristides Orat. Aegypt. p. 346. Cuius discordiae caussa est, quod ambobus ex aliorum narrationibus, saepe numero ambiguitate acciperunt. Statim, auxilio Arch. et Vind. τοσοῦτοι γὰρ ἄλλοις si volueris, haud erit pravam; quae et Reiskii coniectura. WESS.

CAP. XXXII. 1. Ἀλλὰ τὰ μὲν ἤκουσα) Si sensui non possit satisfacere, poni [hoc a Gron.] non debuerat. Acrius consideranti Gronovio latere videbatur ἀλλ' ἄττα. Sed hoc aeque sensum relinqueret pendentem, Atticis pro-

τινα frequentatum; non tamen Herodoto, semper Ionum more ἄσφα scribenti. Sincera mihi quidem videntur olim vulgata: Ἀλλὰ τὰ δὲ μὲν ἦν. Sed haec quidem, quae nempe dicturus sum, a Cyrenaeis intellexi. Paulo post [l. 3.] Herodotea Gronov. interpolavit, vocibus περὶ τοῦ Νείλου e msto [perperam] inculcatis. VALCK. — Quae hoc cap. de iuvenum Nasamon, umitinere per deserta Libyae narrantur, interpretatus est illustravitque Heeren, in libro iam saepius a nobis laudato, *Ideen etc.* T. II. p. 216 seqq. S.

3. καὶ ἀπικέσθαι εἰς λόγους Ἑτερέχῳ.) Resecui inportunum Medicei glossema: quisque videt, nisi si amore membranarum nimio coecutiat, ex sequentibus in hanc viciniam migrasse, et optime ex plerisque omnibus Codd. abesse. Id quoque inmutavi, quod paullo ante Florentia dederat, [ἀλλὰ τὰ μὲν] opinorque suspicionem de lacuna, qua de Miscell. Lipsiensia, in spongiam abiisse. Nasamonum in Lybia sedem IV. 182. designat. WESS.

17. ἡ φελευτὰ τῆς Λιβύης) Male haec tinniunt. Scripserat aut ἡ τελευτὰ τῆς Λιβύης, quorsum tendit Ask. aut ἡ τελευτὰ τὰ τῆς, quae Reiskii sententia. [conf. Var. Lect.] Certum est, veterum opinione promontorium Soloënta, quod et IV. 43., Africae versus occidentem solem censitum fuisse terminum. Mox [l. 20.] τῶν ἐπὶ θαλάσσαν revocavi, scriptoris mori et Codicum auctoritati obsecundans. Adsolet sane Africae in mediterraneum mare vergentes nationes τοὺς ἐπὶ θαλάσσαν κατήκοντας, tum ὑπὲρ τούτων et ὑπὲρ θαλάσσης eas adpellare, quae regionis interiora καὶ θηριώδεια habent. Vide modo IV. 171. et 181. et exemplorum abunde erit. WESS.

24. Ἐπεὶ ὦν τοὺς νενίας etc.) Corrigebat vir doctissimus [Reiskius puto] scriptis ad me litteris, εἰπεῖν ὦν, ut respondeat superioribus φάναι παρὰ σφίσι γενέσθαι, aut potius εἰπον ὦν. Ego aliter censeo. Frequens in hoc scriptore, neque nesciebat vir Cl., ἐπεὶ atque ἐπεὶ γε, infinita oratione sequente: similes structurae IV. 10. VII. 3. et 150. VIII. 111. dicta adfirmant, et quae H. Stephanus de Dialect. p. 138. WESS. — At non id turbaverat viros doctos, quod in obliqua oratione particula ἐπεὶ cum infinitivo modo constructa est: sed quod, si ἐπεὶ notione postquam accipitur (qua eam Wess. accepisse videtur) ἀναπόδοτος videretur esse oratio. Itaque Vigorius, hunc locum tractans, (Idiot. graec. VII. 6, 4.) ἐπεὶ hīc

notione particulae ἐπεὶ, deinde, accipiendum esse statuit. Quum vero satis constet, nusquam alibi ἐπεὶ ista notione adhiberi, emendatione opus esse Reizius cum Reiskio censuit, et ex coniectura εἴπω, (scil. οἱ Νασσαμῶντες) in contextu posuit, ut in *Var. Lect.* a nobis dictum est; non εἴπω, ut in brevi notula sub contextu nostro perperam positum. *Hermannus* in Adnot. 241. ad *Vigerum*, recta interpretatione, non emendatione, indigere hunc locum monuit: notione caussali, satis usitata, hic positam esse ἐπεὶ particulam, commode per *nam* reddendam: referri enim eam ad id quod proxime suis verbis *Herodotus* dixerat, *regionem illam esse feris refertam, aqua carentem, desertam*; haec illum confirmaturum iis, quae reliqua erant de *Etearchi* narratione, pergere, *nam iuvenes illos talem, qualem modo ipse dixerat, Lybiam invenisse*. Quae quidem ratio a Viro et doctissimo et perspicacissimo inïta, ut dicam quod sentio, mihi quidem ad expediendam huius loci difficultatem haud admodum adcommodata videtur. Iterum iterumque totam istam βῆσιν relegens intellexisse mihi videor, particulam ἐπεὶ recte hic a *Wesselingio*, ea notione, quae in narrationibus praesertim usitatissima est, acceptam fuisse; apodosin autem periodi in illis verbis inesse διεξιθόντας δὲ - - - ἰδεῖν δὴ καὶ etc. itaque post *ἀνέμω* L. 36. loco maioris puncti, quod ibi posuimus, recte in superioribus editionibus minori puncto distinctam fuisse orationem. In apodoseos initio poni subinde particulam δὲ, praesertim quando in protasi eadem posita erat, satis notum: quo de genere conf. *Lexicon Polybian.* p. 125. et vide *Herodot.* l. 116, 12 et 14. — Atque haec ita non modo a me scripta, verum etiam a typographo descripta erant, et prelo iam submittenda, quum mihi traditur *secunda Vigeri Hermanniana* editio, anno MDCCCXIII. in lucem emissa; ex qua haud mediocri cum voluptate cognovi, eundem clarissimum *Virum*, mutatâ priore sententiâ, istum *Herodoti* locum, in quo versamur, eodem prorsus modo, quo a nobis factum, expediendum censere. S.

55. ἄνδρας μικροῦς, μετρίων ἐλάσσονας) *Pygmaei* sunt, prudentius, quam poetarum in fabellis, hic descripti, a quorum pictura non longe abit *Nonnosi*, qui eos in *Aethiopiae* finibus vidit, narratio. Sic *Photius* ex eo, Cod. III. Bibl. Vat.

p. 8. ἐντροχὰ γὰρ τισι μορφὴν μὲν καὶ ἰδίαν ἔχουσιν ἀνθρωπίνην, βραχυτάτοις δὲ τὸ μέγεθος, καὶ μέλασι τὴν χροάν, ὑπὸ δὲ τριχῶν διδασυμένοις διὰ παντὸς τοῦ σώματος. Itaque in fabulis, si illa fide fulciuntur, putari non debent. Idem nempe, bene Is. Vossius, efficiunt aestus et frigus intensissimum, quamvis diversa ratione: nam, qui nimio sole coquantur, illi breves sunt et exiles, praesertim in siticulosis regionibus, ad Melam III. 8. quibus iungi possunt a Iobo Ludolfo disputata Comment. in Histor. Aethiop. p. 70. WESS.

CAP. XXXIII. 8. καὶ μέσην τὰμνων Λιβύην· καὶ) Aut haec, aut superior, quippe lenem orationis cursum turbans, inducenda copula est. Mediam autem Africam permeare Nilum, si districte adfirmetur, vero non erit simile. Quare Ampl. Bouherius Dissert. Herod. c. 18. p. 190. confusionem amnium, Nili, et eius cui Niger nomen, hic invenit; fortasse citra ius. Haud sane aliter haec accipi possunt, quam quae de Istro, μέσην σχίζων τὴν Εὐρώπην: quae quidem si arte presseris, simili laborabunt difficultate. WESS. — At Herodoti quidem haec fuit sententia, Nilum mediam e transverso permeare Africam, Istrumque mediam Europam. Priorem καὶ particulam, Wesselingii monitum secutus abiecit Reizius: quam equidem, iubente codicum consensu, restitui. Pluribus autem rationibus tueri illa locum suum potest: quarum rationum haec simplicissima, ut repetitum verbum πέρι subintelligas: πέρι ἐκ Λιβύης, καὶ (πέρι) μέσην τὰμνων Λιβύην. S.

12. Πυρήνης πύλης) Nollem dicam Laurentio a Viro Cl. in pactam, ex non geminata canina littera: secutus est suas schedas, quibus aliae consentiunt, praeterque omnes Aristoteles Meteorol. I. 13. Isthic autem Philosophus montem signavit, Noster urbem; quo titulo in Celtis cum nulla sit, Guil. Stukius ad Peripl. Ponti Euxin. p. 164. Πυρήνης ὄρεος sive ὄρεος, vel aliud quid huiusmodi, legendum coniecit esse: cui paria non facio. Herodotus ex auditu haec deponit, in omnibus non fallente. Monuit Glareanus et Stukius ex eo, non longe ab Istri fontibus duo amnes Brygen seu Pregen scaturire et cum eo misceri, vicinamque illis regionem Preginam sive Pryginam adpellari: fieri potuisse, ut Πυρήνη inde gigneretur. Gemina illis Dalecampius ad Plinium H. Nat. IV. 12. in eo reprehendendus, quod Πυρήνης χυμὸς Nostro obtrudat. WESS.

13. Κελτοὶ οἱσι ἔξω Ἑρακλείων σπηλιῶν) Corrīgunt doctissimi viri Io. Clericus et Bouherius Diss. Herodot. c. 19. ἔσω Ἑρ. σπηλιῶν, siquidem Celtæ, sub quorum nomine Hispani continentur, extra columnas istas censi nequeant. At haec vide. Ad Calpen fixae credebantur columnae; unde diversa ratione cis et uls columnas multa considerari poterant. Omnia extra Herculis fretum in Oceanum versa ἔξω σπηλιῶν Ἑρακλείων Straboni I. p. 82. [p. 47 extr. ed. Cas.] cui et pars extima Lusitaniae, sese vehementer porrigens ac incurvans, τὸ ἐκτὸς Ἑρακλείων σπηλιῶν κύρτωμα τῆς Εὐρώπης p. 112. [p. 64. Cas.] Praeterea ἐντὸς σπηλιῶν insulae contra Hispaniam in mediterraneo mari. ἔξω δὲ σπηλιῶν, τὰ Γάδειρα sive Gades lib. III. p. 256. [p. 168.] Iam Celtæ ad flumen Anam et Lusitaniae promontorium Sacrum et Nerium, cui et Celtici nomen, sedes olim habuerant, eodem teste lib. III. p. 230. v. [p. 153.] Atque his dudum scriptis adfertur Biblioth. Germ. T. XXIV. pars II. in qua Cl. Pelloutierii Responsio ad Cel. Schoepflii dubia, de situ Celtarum in Hispania eadem tradens p. 396. WESS.

16. ῥέων --- διὰ πάσης Εὐρώπης) Hae quidem voces orationis Herodoteae lenem cursum impediunt, Criticis quoque furcillis hinc videntur eiiciendae; si vera suspicor; sic olim ad oram positae:

τελευταῖα δὲ ὁ Ἰστρος εἰς Θάλασσαν	ῥέων
τὴν τοῦ Εὐξείνου πόντου	διὰ πάσης
τῇ Ἰστρινῶι Μιλησίων οἰκίῳ-	Εὐρώπης
σι ἄποικοι	

Repeti poterant e lib. IV. c. 49. ubi ῥέει διὰ πάσης Εὐρώπης ὁ Ἰστρος (ἀρξάμενος ἐκ Κελτῶν, οἱ ἔσχατοι πρὸς ἡλίου δυσμῶν μετα Κύντας οἰκίουσιν τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ) ῥέων δὲ διὰ πάσης τῆς Εὐρώπης ἐς τὰ πλάγια τῆς Σκυθίας ἐσβάλλει. Hic ista post parenthesis Herodoteo more requirebatur repetitio: nostro loco paulo dixerat ante de Danubio [l. 12.] ῥέει μόνον σχίζων τὴν Εὐρώπην. Istis, quae dicebam, reiectis nihil hic remanet impediti. Locorum praeterea monstrat comparatio, quomodo capiendum sit μετὰ Κύντας, IV. 49° excerpta nempe Cynesiis: Hi ultimi habitabant ad Occidentem Europae; Celtæ paene ultimi: in Celtarum regione ponit Herodotus Danubii fontes, illinc per Europam fluentis, seseque tandem in Pontum Euxinum circa Istrum conerant.

VALCK. — Abiecta a Reizio verba revocavi cum Schaefero. Post Ἰστρὸς comma interposui, quod aberat vulgo. S.

CAP. XXXIV. 6. ἡ δὲ Αἴγυπτος --- κίτριαι) Haec alienissimo loco legi contendit T. Faber, atque in librum IV. reducenda: Quid enim, inquit Epist. I. p. 29. ad comparisonem Nili cum Danubio silus Aegypti, qua Ciliciae montana aspicit, facere potest? Mea sententia lib. IV. prorsus ista locum non invenirent; hic autem pernecessaria apte respondent ad argumentationem Herodoti, haud sanequam comparantis longitudinem Nili per Aegyptum cum cursu Danubii per Europam fluentis, quod putabat Faber: nihil minus. Ostendere nititur, τὸν Νεῖλον τῷ Ἰστρῷ ἐκ τῶν ἰσῶν μέτρων ὁμομετρεῖται. (cap. 33, 10.) Tractum ille duntaxat cursumque Nili atque Istri comparat ab Occidente versus Orientem fluentium. Ad quaestionem a Fabricio sibi positam altius Herodotea retractare debuerat Faber. Nilus secundum Herodotum (II. 22.) Libyam permeans et Aethiopiam ἐκδοῖ ἐς Αἴγυπτον. Quousque supra Aegyptum Nili fontes persequuti dicantur, narrat cap. 29. et seqq. Supra Aegyptum fluit ab Occidente, μέν ἀπὸ ἐσπέρης τε καὶ ἡλίου δυσμέων. (cap. 31, 5.) Tum narrationem interserit, qua per Libyae deserta quam longissime progressi iuvenes Nasamones flumen invenisse magnum dicuntur, μέν δὲ (cap. 32, 40.) ἀπὸ ἐσπέρης αὐτὸν πρὸς ἥλιον ἀνατέλλοντα. Nilum fuisse coniicit Herodotus; tandem hunc Nili cursum comparans cum cursu Danubii. Nilus ipsi dicitur μέσσην τὰμνων Διβύην: Ἰστερ μέσσην σχίζων τὴν Εὐρώπην. Nilus fluit ab Occidente Libyae; Ἰστερ ab Occidentali parte Europae. Ἰστερ τελευτᾷ ἐς θάλασσαν τὴν τοῦ Εὐξείνου πόντου, τῇ Ἰστρινῶι --- οἰκονομεῖ Nilus ἐκδοῖ ἐς Αἴγυπτον. Aegyptus terminus est Orientalis, ad quem ab Occidente Libyam pervadens pertingit Nilus: hanc, cursu mutato, mediam secans effluit in mare. Iam vero monstrandum erat, Aegypto obiectum respondere locum, quo se Danubius in Pontum exoneraret Euxinum: Aegypto, inquit, opposita est Cilicia montana: hinc recta via pergendo quinque diebus perveniri potest Sinopem, ad Pontum Euxinum sitam: Sinope obiacet Istro, se in illud mare exoneranti. Tandem e dictis concludit: εὕτω τὸν Νεῖλον δοκίω, διὰ πάσης τῆς Διβύης (per totam Africam; ut Danubius per totam Europam:) διεξιόντα, ἐξιουστῆαι τῷ Ἰστρῷ. VALCK.

CAP. XXXV. 2. πλεῖστα θυνμάσσια ἔχει ἢ ἄλλη

[7. τὰ πολλὰ πάντα. Vide ad I. 203, 6. notata. S.]

8. ἡθεά τε καὶ νόμους) Quinimo ἡθεά τε καὶ νόμους) habebant Aegyptii, quae pleraque prorsus essent aliorum populorum moribus atque institutis contraria. Ἐκείνῳ γὰρ οἱ μὲν ἄρσενες κατὰ στέγας Ὠκαοῦσιν ἰστοῦργοῦντες· αἱ δὲ συνήταιροι τῷ ἔξω βίῳ τροφεῖα πορτύνουσι· αἶψι: Sophocles Oed. in Col. vs. 331. Herodotus, αἱ μὲν γυναῖκες, inquit, ἀγοράζουσι καὶ καταπλεῖνουςι, αἱ δὲ ἄνδρες κατ' οἴκους ὄντες ὑφαίνουσιν. Secundum Nymphodorum ἐν τῷ ᾧ ἢ sive ἐν τῷ γ τῶν Βαρυβαρικῶν apud Schol. Soph. muliebria munia viris in Aegypto primus adsignavit Sesostris; quod, si fidem invenit, Rex bellicosissimus censendus est constituisse, posteaquam plurimas gentes subiugasset, ἀποστήσας τὰ πλεῖστα ἀπὸ τῶν πολεμικῶν ἔργων, Diodor. Sic. I. 56. qui his simillima de Amazonum maritis probabilius narrat II. 45. III. 53. Ceterum e Nymphodori fragmento Herodoteum ἀγοράζουσι interpretari debuerant ἐν ἀγορᾷ περιπατοῦσιν, aut διατρίβουσι: quo significatu semper verbum ἀγοράζω Herodotus, (III. 137. et 139. IV. 78. et 164.) veteres etiam Attici praesertim adhibuerunt, quorum usum Grammatici respiciunt Atticistae. Quia rarissimum erat emendi sensu apud Orautes antiquos, in Hyperidis Deliaca, Ἀγοράσαι, ἀντὶ τοῦ ἀνίστασθαι, positum adnotavit Harpocration: orationis ista pars superest in Scholiis ad Hermogenem, excitata Casaubono in Athen. X. c. vi. [Animadv. in Athen. T. V. nostrae edit. p. 371.] et d'Orvilleo Exercit. Deliaca p. 110. VALCKE. — Cur ἡθεα, quam ἡθεα, maluerit Vir doctus, haud satis vi-

deo. ἥθια videntur magis esse consuetudines singulorum; ἥθια, publici magis mores. Vide IV. 95, 9. 106. 2. VIII. 144, 17. De morum Aegyptiorum et Graecorum discrepantia lepidissimi exstant versiculi Anaxandridae comici apud Athenaeum lib. VII. c. 55. p. 299 seq. S.

Ibid. αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι) Tractavit haec ill. Ez. Spanhemius ad Julian. Or. I. p. 142. Sed ἀγοράζειν hoc loco idem est atque in foro agere et versari, sicuti III. 137. Recte Nymphodorus in Schol. Oed. Colon. Sophocl. vs. 350. αἱ μὲν γυναῖκες ἐν ἀγορᾷ περιπατοῦσι καὶ καπηλεύουσι, de Aegyptiis; tum εἰ δὲ ἄνδρες κατὰ τὴν οἰκίαν ὑφαίνουσι, at nihil ibi de texendi more, quem clarissima luce Salmasius ad Vopisci Aureliani. cap. 46. p. 564. et post eum Io. Braunius Vestit. Sacerdot. Hebr. lib. I. 16. p. 267. etc. circumfudit. WESS.

[14. εὐμαεῖν. Sic scribendum monuerat Koen. ad Gregor. Dialect. ion. §. 119. S.]

CAP. XXXVI. 2. τῇ μὲν ἄλλῃ κομῶνσι) Nihil multo. Κομῶσι Arch. (sic enim habet, non κομᾶν, uti Galeus,) librario debetur, ad notam ionicam offenso: indidem ξυρρύνται et ξυρῶνται venerunt, salvo meliore cap. 37. Non negavit his Cl. Salmasius operam, de Coma p. 542. talia derivans, quae sine controversia inde confici non possunt, bene observante Cl. Dukero in Thucydid. I. 6. WESS.

4. τοὺς μάλιστα ἱκνέται) A poëtis omittitur interdum in talibus praepositio; addit Herodotus; qui et hic scripsisse videtur: εἰς τοὺς μάλιστα ἱκνέται, nempe τὸ κῆδος: qui quidem genere sint proximi, atque id circo ταφῆς et κηδείας. Lib. VI. c. 57. δικάζειν πατρούχου παθόνου πέρι, εἰς τὸν ἱκνέται ἔχειν. conf. c. 109. Ad aliquem venire dicitur pecunia vel haereditas. Solon: μὴ ἐπιτροπεύειν εἰς ὃν ἡ οὐσία ἔρχεται τῶν ὀρφανῶν τελευτητάντων, apud Diogen. Laërt. I. 56. cui legi Charondae contrariam explanans Diodorus Sic. XII. 15. τῆς οὐσίας, inquit, εἰς ἱκνέοντες καθηκούσης. Iis esse adiuncta Sacra, scribit Cicero de Legg. II. c. 19. ad quos patris familias morte pecunia venerit. VALCK. — Ergo εἰς τοὺς voluerat Vir doctus. At similiter IX. 26, 34. ἡμῶς ἱκνέσθαι, pro εἰς ἡμῶς dixit Noster. S.

[7 et seq. δαῖτα. De victu interpretatus est Larcher: Les autres peuples prennent leur repas dans un endroit séparé des bêtes, les Egyptiens mangent avec elles. Qua strictiore

notione frequenter quidem apud alios auctores usurpari novimus id vocabulum; nec vero apud *Nostrum*. Vide I. 35 extr. I. 157, 10. II. 68, 18. coll. I. 4. etc. S.]

8. ἀπο πυρίων) Et hoc instauravi. αὐρίων, Θερσαλίων, Σουρίων aliaque hoc de genere adhibuit; et haec terminatio recusabitur? Melius successisset, si in Latinis, *frumenti* loco, *tritium*, et ἕως Hieronymi exemplo *speltam* vertissent. Belle de his Ol. Celsius Hierobotan. P. II. p. 101. et 122. WESS.

12. τὸν δὲ πλὸν τῆς χειρὸς.) Huc praeter Strabonem XVII. p. 1179. c. [p. 823 extr. ed. Cas.] spectat Anonym. in *Pythag.* reliquis p. 714. [ed. Gal.] τὸν πλὸν δένειν ταῖς χειρὶ, τὸν εἶναι τοῖς ποσὶ, τήνους καλὸν, ἀλλ' αὐτὸν τὸ ἱκανίον. Qui quidem praeminerit, *vinum* secundum Grammaticos Ionice dictum πλὸν, et οἶνον πατὴν *Hybiae* ap. Athen. XV. pag. 696. A. hic forsitan per πλὸν, *uvae* intelligat pressas in torculari: sed *vinum* nusquam ita vocat *Herodotus*, secundum quem vitibus etiam caruit *Aegyptus*: vid. *Celeberr. Wesseling.* ad *Diodor.* T. I. p. 19. VALCK.

15 seq. εἴματα τῶν μὲν ἀνδρῶν ἕκαστος ἔχει δύο.) Hinc in *Schol.* ad *Soph.* *Oed.* in *Col.* vs. 332. corrigendus est *Nymphodorus*: τοῖς μὲν δύο ἱμάτια περιβάλλει, ταῖς δὲ ἑν: vulgatur, ταῖς μὲν δ. ἱ. π. τοῖς δὲ ἑν. Huc *Sesostris* ista dicitur in usum introduxisse, ὑπολαμβάνων ἅμα τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ τὰς ἀνδρῶν ἐκθλύνεσθαι. ὃ καὶ Ἀνδοῖς ὕστερον συμπεσιῖν φασίν. *Lydi* cum a *Cyro* defecissent, κίλεν σφίας, inquit *Croesus* apud *Herod.* I. 155. κιδῶνας - - ὑποδύειν τοῖς εἵμασι: quod *Polyaenus* dixit στολὴν γυναικῶν φορεῖν lib. VII. cap. 6, 8. De *Cyro* *Lydisque* narrata transtulit in *Xerxen* et *Babylonios* *Plutarch.* T. II. p. 173. c. De *Aegyptiis* conf. *Herod.* II. 81. VALCK.

23. διφασίαισι δὲ γραμμασι χρίωνται) De *Aegyptiorum* litteris docte et prudenter Cl. *Warbunton* *Divin. Legat. Moes.* lib. IV. sect. 4. Usi olim fuerunt *sacris* sive *Hieroglyphicis*, quales in obeliscis aliisque monumentis cernuntur: usi etiam δημοτικοῖς, quas populares et currentes adpellare licebit. Mentini aetate superiore in cimeliarchio *Agurici* Principis, monstrante *Hemsterhusio*, eruditissimi patris egregio filio, lintea videre huiusmodi litteris obpleta: habet similes fascias et lintea texta illustr. Comes *Caylus*

in *Recueil d'Antiquités* T. I. p. 70., adspersis praecclarissimis observationibus, quas ut consideres auctor suasorque sum. WESS.

CAP. XXXVII. [4. εἵματα δὲ λίνεα φορέουσι: Lineas vestes *Herodotum* videri dicere non modo quae ex lino, sed quae ex gossypio vel bysso confectae erant. iam ad l. 105. 1. monuimus. Vestes ex gossypio sacerdotibus *Aegypti* gratissimae, ait *Plinius* lib. XIX. cap. 1. sect. 11. 3. conf. *Polluc.* VII. 75. et *Forsterum* de Bysso veterum p. 85. laudatum *Heerenio* in *Ideen* etc. T. I. p. 137. S.]

6. τὰ τε αἰδοῖα περιτάμνονται) De sacerdotibus recte: neque enim omnibus *Aegyptiis* illa circumcisionis, nisi si mysterioris initiari et ad sacras scientias admitti vellent, necessitas. Docuit *Huetius*, *Vir Cl.* in *Origen.* ad *Genes.* p. 16. et in *Homil.* V. in *Ierem.* p. 159. edit. nov. multoque uberius amicus meus, olim studiosissimus auditor, *C. V. Vonckius*, *vir Ampliss.* Obs. *Miscell.* cap. 1. p. 60. Caussam ritus, quam *Noster* adfert, ridiculam ait *Guiliel. Jameson*, *Spicil. Antiq. Aegypt.* c. 14. pag. 339.; potuisse enim sacerdotes munditiae et salubritati consulere sine circumcisione. Fateor id ultro. Vitio-ne tamen cedere scriptori debet, si, quem obtendebant *Aegyptii* colorem, signet? *Philonem* *Iud.* de *Circumcis.* p. 810, c. *Vir Cl.* in consilium ubi misisset, potuisset sapere. Addit doctissimus *Iudaeorum*, non aliam ob rationem sacerdotes corpus adcuratissime radere, et *Synesius* *Encom. Calvit.* pag. 70. d. cum *Petavii* observatis. WESS. — Conf. *Michaëlis*, *Mosaisches Recht*, T. IV. §. 186. et *Meiners*, *De Circumcisionis origine et caussis*, in *Commentatt. Soc. Reg. Goetting.* T. XIV. pag. 211 seq. S.

13. λούνται δὲ δις τῆς ἡμέρας) Valla *interdiu ter*, quasi *triples* esset. Mihi istud, modo scripti *Codd.* addicerent, non displiceret. Vide hoc *Porphyrri* ex *Chaeremone*, *Abst. An.* IV. 7. τρις δὲ τῆς ἡμέρας ἀπελούοντο ψυχρῷ, ἀπὸ τε κοίτης, καὶ πρὸ ἀρίστου, καὶ πρὸς ὕπνον. Quae et *Mediceo* et aberranti *Arch.* auctoritatem conciliant. Porro *ισθῆτα βαλῆιν* *Aldi* et *Arch.* [l. 12.] habet quidpiam singulare, cui fidere non audeo. WESS. — Vulgatum *λαβῆιν* primus dedit *H. Steph.* ex codice puto msto. S.

14. ἔδεται -- οἷος ἀμπλῆνος) Eum in modum c. 60. At

c. 77. usum Aegyptiis οἴνου ἐκ κριθῶν sive vini ex hordeo largitur, quoniam vites regioni deessent: quod quidem an districte verum sit, alias quaeremus. Plutarchus, post Psammetichi aetatem, aditu Graecis intra regionem patefacto, vini potum regibus et sacerdotibus placuisse, de Isid. et Osir. c. 6., antea pestiferi quid illi adesse opinatis, innuit. Ut ut fuit, οἴνου οἱ μὲν οὐδ' ὅλως, οἱ δὲ ὀλίγιστα ἐχούτο, Chaeremon in Porphy. Abst. Anim. IV. 6. Confer *Missam* III. 5. *Iablonski* Panth. Aegypt. II. 1. pag. 131. et nota *Salmasium*, ἀμπέλινον de foliis, ἀμπέλιον, in vino usurpari adservantem ad *Achillem* Tat. lib. II. p. 67. WESS.

22. οὔτε τρώγουσι) Cl. Pauw corrigebat Φρύγουσι, fringunt, vulgatum vitii damnans, quoniam qui fabas ἐφύργει τρώγεται, eas τρώγουσι, quod Noster infitiatur: passim φέν et Φρύγειν contra se poni, neque τρώγειν *crudas edere* indicare. Speciem ea habent, nihil amplius. Debuisset scriptor, si vero niterentur, οὔτε Φρύγοντες οὔτε ἐφύργεις dare. At veritas deest. Τρώγειν de crudis olim placuit unice testatur τρωκτὰ et τρώξιμα, quae ὡμὰ ἐσθιόμενα exponit *Galenus*: accedit verbi in his libris usus, I. 71. II. 92. [IV. 177, 5.] Bene, quamquam generalius, Plutarchus Symp. VIII. 8: οὔτε γὰρ σπείρειν, οὔτε σιτεῖσθαι κύαμον Αἰγυπτίους, ἀλλὰ ποτὶ ὀρώντας ἀνέχεσθαι φησιν ὁ Ἡρόδοτος. Egregio *Medici* et *Albi*. πατόνται alius erit locus. [Vide Adn. ad c. 66, 8.] Nunc notemus eorumdem τῶν εἰς ἐστὶ ἀρχιέρως [L. 25.] singulare prorsus. Potuisset illi fideiussorem Vir Celeb. addere *Dionem* Cassium, cui ὁ ἀρχιέρως, τῷ ἀρχιέρῳ, τὸν ἀρχιέρῳ sese probarunt. Lege Cl. Reimari observata in *Dionis* LIII. pag. 712. WESS.

CAP. XXXVIII. 2. καὶ τούτου εἵνεκα δοκιμάζουσιν αὐτοὺς ὧδε) Non expedit hanc consecutionem: Boves mares *Epaphi* censentur: Epaphus non alius ac Apis II. 133. III. 28.: propterea hunc in modum boves explorant. Haecce consequens oratio? Saltem qualitatem aliquam aut coloris aut rei alius adiunxisset. Aegyptii rufos boves τοὺς πυροὺς βοῦς tantummodo iamolabant, usi prius examine pilorum supersticiosissimo, ὥστε καὶ μίαν ἔχει τρίχα μέλαιναν ἢ λευκὴν, αὐτοὺς ἠγνίσθαι, ut si vel pilum unum nigrum albumve haberet, mactari non posse arbitrantur, testantibus Plutarch. Isid. et Osir. p. 363. v. et *Diodoro* I. 88. In Nostri animo, etsi

verba nunc non praeferant, versatum simile quid videtur. Cl. *Παύς* planissima fore censebat omnia, modo *βοὺς τοὺς ἱερμενοὺς*, nigros boves, refingeretur: hos enim Epaphi sive Apidis, itidem nigricantis coloris, fuisse. Quod quidem si probetur, cur atros candidosque pilos tanta superstitione bubus evulserunt, quibus ipse Apis insignis erat? mitto vocem Herodoteam non videri. Ne longum faciam, adstipulor Viro doctissimo, aut menda turpatam, aut voce aliqua defectam esse orationem. Fac fuisse *τοὺς δὲ καθαροὺς βοὺς τοὺς ἱερμενας* etc. et nexus erit sermoni; quam mihi suspicionem stabilire sequentia videntur et quae principio c. 41. tum Porphyrius Abst. An. II. 55. Sed hoc doctiores perpendant. WESS. — At nihil est, quod hic magnopere desideres. Non nisi eos boves immolare licitum fuisse, qui *καθαροὶ* essent, per se intelligebatur: itaque statim exponit auctor, quo pacto, an *καθαροὶ* sit et immolari Epapho bos possit, exploretur. S.

4. *ἰπερὶ οὗσαν*) *ἰνοῦσαν* ex Arch. scripsissem, nisi Pass. dedisset commodius, quod et in Abreschii coniecturam Dilucid. Thucyd. p. 550. venerat. Reiskio, post pauca *ἐκ καταρῆ τῶν* etc. [L. 7.] convertenti in *ἐκ καταρῆ τὴ τῶν*, num conspiciat horum quidpiam, arbitriam emendandi rationem lubens relinquo. WESS. — Ad *ἰδῆται* intellige ex praecedentibus *ὁ δοκιμάζων*, nempe *τῶν τις ἱερίων*, ut mox deinde ait. S.

[8. *ἐν ἄλλῳ λόγῳ* potest significare in alio harum Historiarum libro: sed et simpliciter, in alia narrationis parte. Id, de quo hic agitur, habes lib. III. c. 28. S.]

11. *γῆν σημαντρίδα ἐπιπλάσας*) Contendit P. Victorius Variar. XIV. 4. hanc *σημαντρίδα* cum Ciceronis Orat. pro Flacco c. 16. *cretq Asiatica*. In Salmasium ad Solin. p. 157. non dissimilia opinatum, Gronovius calamum strinxit. Quam ego litem *meam* non facio. Cui enim bono? *Plutarchus* τοὺς σφραγιστάς τῶν ἱερίων et sigilli caelaturam Isid. et Osir. loco supra citato, sive cap. 51. expingit: tetigit et Clar. Steph. le Moyne ad Polycarpi Epist. p. 410. talia Nostro contribuens quae recusât. WESS.

CAP. XXXIX. 3. *ἔπειτα δὲ ἐπ' αὐτοῦ εἶναι*) Torsit *ἐπ' αὐτοῦ* Cl. Reiskium, non perspicentem, quid hoc loco velit: substituit *ἔπειτα δὲ πᾶν ἐνόν*, aut *κύσθεν, ἱνόν*,

ναυμὸν, σπονδὴν, ut eligendi sit facultas. Verum abundantior ea est copia. Corn. Παῦς ἔπειτα et ἐπ' αὐτοῦ visum fuit ἐκ παραλλήλου idem esse, ac dein, post hoc, statim. Equidem postea, deinde Latinorum, et αὐθις, αὖ pulcre recorder, ἐπ' αὐτῷ itidem; de isto nunc quidem addubito, in versione Gronoviana [αὐτοῦ ad βωμὸν referente] adquecens. Recepi praeterea [l. 6.] καταρτίζεσθαι, libris et indole sermonis requirentibus. Consentit Plutarchus Isid. et Osirid. c. 31. Quae de devotione victimae piacularis, et manibus capiti eius inpositis, exponuntur, in rem suam vertit Spencerus, Leg. Hebraeor. Dissert. VIII. p. 1466. WESS.

CAP. XL. 5. Ἐπὶ τῇ προφητεῖᾳ τῇ ἱστ. etc.) Induxit haec Medicei imperio Gronovius; ego vero, plurium Codd. iussu, veterem reduxi in sedem. Quid virum Cl. inpulerit, adnotationes ostendent; in quis tamen complura, non magni roboris. Negat Herodoteum esse βῶν, quam ipse vocem non movit VI. 67., quamque Parisienses scripti atque alii hoc non habent loco: arguet, his sine causa idem dici, repetique brevi intervallo προφητείας δὲ, θύουσι. Atqui de Aegyptiorum circumcisione, ut uno tantum utar exemplo, iteratio similis c. 36. 37. Quid illi vero validissimum argumentum ex ratione dictionis ἐξ ὧν εἶλον, pro instauratis aequè firmum stat. Iam vide verborum cohaerentiam: significat Noster, maximam sedem et festum eius maximum descripturum: habent utrumque suam in possessionem restituta; quae si auferas cum Medic., ex parte sermo truncus incedit. Adde conspirantem tot mssorum consensum. Id ignorare me fateor, Vallam quid tandem, ut κατεΐωνται obdormierunt redderet, adegerit. An καθιόνται invenit? Quod si repartit, cautione utique fuerat opus. WESS. — Insignem speciem habere scripturam eam, quam Vir praestantissimus revocavit, minime equidem negaverim. Sed restituta illa, quam probati libri nobis conservarunt, multo aptius mihi visa erat cohaerere Scriptoris oratio. S.

[5 et seq. κοιλίην μὲν κεινὴν πᾶσαν ἐξ ὧν εἶλον. Vide Var. Lect. Plana sententia: totum abdomen exenterant, (intestina omnia ex alvo eximunt,) viscera vero in corpore relinquunt. Cur vero cum Schneidero (in Lex. crit. Graecae linguae, voc. Κοιλία) ventriculum simul cum intestinis exten-

tum hic intelligamus, caussam equidem video nullam. S.]

15. ἐπὶ δὲ ἀποτύφονται) Obversabantur ista docto nugatori, cuius Ionicum de Syria Dea libellum inter Lucianeae retulerunt, T. III. p. 454. ubi Adonia ab apro interemptum in sua regione ferebant Byblii, καὶ κατὰ (sic legitur) μνήμην τοῦ πάθους τύπτονται τε ἐκαστοῦ ἕως, καὶ θρηνήουσιν - - ἐπὶ δὲ ἀποτύφονται καὶ ἀποκλαύδωνται. Optime Hesych. Herodoteum Ἀποτύφονται interpretatur, παύσονται τοῦ τύφασθαι: ubi plangere desierint, Leopard. VII. Em. cap. 12. qui Lucianeae quoque comparavit. Ut in his τύφασθαι et ἀποτύφασθαι, sic II. 73. περιᾶσθαι αὐτὸ Φορίοντα ἐπὶ δὲ ἀποκυρή. Dantur huius generis plura: Ἀποφοιτᾶν Eustathius interpretatur παύσασθαι φοιτῶντα. vid. Clariss. Pierisoni Anim. in Moerid. Attic. p. 400. τῆς σχολῆς ἐκφοιτήσεως est apud Diogen. Laërt. X. 6. VALCK.

CAP. XLII. 2. τὰς δὲ θηλίας οὐ σφί τῆς θύνης) Porphyrius Abst. II. 11. his consimilia, non sine naturali quadam instituti causa. Duravit Aegyptiis ea superstitio in Constantii Imp. tempora. De bucula, hortos rigante, ἐπεχίρουν θύσαι καὶ ἔθυσαν αὐν, εἰ μὴ θῆλυ τούτο ἦν. τὰ τοιαῦτα γὰρ ἔλεγον μὴ ἔξεῖναι παρ' αὐτοῖς θύσασθαι, Athanasius Hist. Arianor. ad Monach. cap. 56. p. 378. Isidis simulacrum bubulis cornibus dabit Plutarch. Isid. et Osir. c. 19., et Nostri imitator Libanius, ἡ γὰρ δὲ Ἰσις, τὸ βούκερον ἀγαλμα, τὸ Αἰγύπτιον, Antiochici p. 353. WESS.

15. ἡ καὶ ἀμφότερα ὑπερέχοντα) Potuisset ὑπερέχοντας, structura vulgatiore. At Gronovium consule in cap. 66. huius libri. [ubi hanc dictionem cum illa confert, ταῦτα γινόμενα, c. 66, 15.] Antigonus Caryst. Hist. Mirab. c. 23. οἶον ἐν Αἰγύπτῳ τὸν βούν ἀν κατορύξῃς - - ὥστε αὐτὰ τὰ κέρατα τῆς γῆς ὑπερέχον etc. WESS.

CAP. XLII. 1. ὅσοι μὲν δὴ - - ἴδονται) Fortasse scribendum ὅσους μὲν δὴ Διὸς Θεβαίος ἱδρυται ἱόν: et paulo inferiorius, ὅσοι δὲ δὴ τοῦ Μένδης ἐκτινται ἱόν. Voculas δὲ δὴ sic saepe numero coniungit Herodotus, qui c. 44. ἱρόμεν, ait, ἐκδοῦς χρόνος εἴη ἐξ οὗ σφί το ἱόν ἴδονται. VALCK. — Non erat cur sollicitaretur vulgatum. Idem valet ἴδονται ac ἱδρυμένοι εἰχουσι, sive ἱδρύκασιν αὐτοῖς: pro quo ἱδρυτάμενοι ἐκτινται dicit c. 44, 21. Cf. ad I. 180, 11. Ridicule Larcher: Tous ceux qui ont fondé le temple de Jupiter Thébéen. S.

2. Διὸς Θηβαίος) Rediit Iovi solemnis titulus, quo I. 182. II. 54. IV. 181. superbit. Ἰδρυνται ἱερὸν in Vallae Latinis *templum incolunt*, verius *sacrum sive aedem constituunt*, [potius *constitutum habent.*] ut c. 41. 44. et Diodor. Sic. I. 15. Rediit quoque Ὀσίριος, cui *Med. Ionicam formam*, hic inconsulte detractam, reddidit II. 157. WESS.

14. προχέσθαι τε τὴν κεφαλὴν) Pati hoc possum, si tamen opera levi fieret προσχέσθαι, sequentibus melius congrueret; quae et Cl. Reiskii opinatio. Νάκος de arietis vellere Grammatici recusant, merito reprehensi a Sam. Bocharto Hierozoic. P. I. c. 42. lib. II. De titulo Ammonis *κρίσσοισιν* nihil addam, nisi recurrere IV. 181. et in Luciani *Asynot.* c. 8. et Proclo in Timaeum p. 30. WESS.

19. Φωνῇ - - νομίζουσι) Adridere posset Φωνῇ, ob IV. 117. Φωνῇ - - νομίζουσι Σωδουῇ. Sed illud aequè probum. Sic I. 142. γλώσσαν δὲ οὐ τὴν αὐτὴν οὕτοι νομίζουσι. Alia hoc de genere *Portus* subpeditabit, quibus ex Dione Cassio, si quas necessitas, magna foret accessio. In Cononis Narrat. 44. δὲ τὴν αἰχμάλωτον γυναῖκα ἐνόμισε καὶ τὸν παῖδα αὐτῆς ἴδιον μωτὸν ἔκτελεσεν Th. Galeus, non citra iniuriam. WESS.

21. Ἀμμὸν γὰρ Αἰγύπτου etc.) Verius videtur Eustathii hoc ex loco Ἀμμὸν. [ut habet noster ms. F.] Namquē ita Aegyptii. *Plutarch.* Is. et Osir. c. 9. ἴδιον παρ' Αἰγυπτίους ὄνομα τοῦ Διὸς εἶναι Ἀμμὸν. ὃ παραγόντες ἡμεῖς Ἀμμωνά λεγόμεν. Hinc ex lapide inter Epigrammata Muratorii Th. Inscript. pag. 73. ΜΕΓΑΣ ΟΡΦΙΝΟΣ ΑΜΩΝ, quamquam AMNY in Rich. Pocockii Antiq. Inscript. pag. 30. Convenit Ἰμὼν *Amon*, et Ἰμὼν *Hamon*, *Ierem.* XLVI. 25. *Ezech.* XXX. 15. Vide doctissimi *Iablonskii* *Pantheon Aegypt.* lib. II. 2. et Aegyptiorum mysticas has fabellas docte explanatas adverte. WESS.

27. τύπτονται - - τὸν κρινόν) Arietem verberant, Laurentius. Ex usu verbi, plangunt, semet verberant oportuerat. *Lucianus* *Dea Syr.* c. 6. καὶ μνήμη τοῦ πάσις τύπτονται τε ἑκάστου ἑττος. Poëta in *Mephaestione* pag. 34. καττύπτεσθαι κόραι, καὶ κατερίκησθαι χιτῶνας. Habet de hoc vocabuli usu plura *Gronovius*, admixtis tamen alienis, infra c. 61. WESS.

[28. ἐν ἱερῇ θύρῃ, sacrâ urnâ reddidit Valla. Nos, sacro in loculo, ut *Gronov.* Rectius futurum erat sacro in sepulcro. Est enim *Herodotus* θύρη conditorium, sive camera in

qua pluribus sarcophagis locus. Vide saltem III. 16, 28 seq. S.]

CAP. XLIII. 8. ἔν δὲ δὴ καὶ τόδε) Haud scio an sit ἔν δὲ δὴ deterius. *Lucian.* *Astrol.* c. 4. ἐν δὲ καὶ εὐνόματα αὐτίστοις ἐπιτίταν: quod sollicitatum a viris doctis nollem. *Noster* III. 39. ἐν δὲ δὴ καὶ Ἀεσβίους -- εἶλε: et V. 95. Adde *Gronov.* in I. 18. Aliter *Aldus* et ceteri pingunt, e quibus δὴ restituo; *Medic.* et hic *Arch.* illi se infestum prae-buit, sicuti et III. 15. placatior alibi. *Aeliani* Var. XIV. 38. πολλὰ καὶ ἄλλα οἶδα, ἐν δὲ τοῖς καὶ τόδε paullo diversius abit. *WESS.* — In *Var. Lect.* monere debueram, ἔν δὲ, non ἐν δὲ hic *Wesselingium* e superioribus editionibus tenuisse, quibuscum scripti libri etiam omnes (quod quidem sciam) consentiunt. Lubens tamen cum *Reiz.* et *Schaefer.* ἔν δὲ correxi. Sic enim constanter aduevit *Noster*: I. 185, 7. 192, 2. II. 79, 7. III. 15, 10. 38, 11. et plerumque quidem (sicut in omnibus istis locis) adiecta δὴ particulā; quam et h. l. si quis revocatam cupit, quod *Schaeferus* fecit, haud invitus patiar; nonnumquam vero etiam absque δὴ, ut I. 74, 5. II. 176, 3. VIII. 113, 16. S.

17. ὡς ἔλπομαι τι) Correxerat vir eruditus in *Miscell.* *Lipsiens.* ὡς πίπυσμαι τι, quod merito in litteris ad me spernit. ἢ ἰμὴ αἰρίει amplius est quam ἔλπομαι, et sententiam rationibus nixam exprimit, sicuti λόγος αἰρίει, quod sanior ratio persuadet, III. 45. IV. 127. et in *Platonis* *Critone* p. 48. c., *Arriano*, *Imp. Antonino*, atque aliis. *Lege Uptoni* Adnotationes in *Arriani* *Dissert.* lib. I. 29. p. 155. [pag. 330. nostrae edit.] et *Abreschii* *Dilucid.* *Thucyd.* pag. 385. *WESS.*

20. ἀρχαῖός ἐστι θεὸς Αἰγυπτίων Ἡρακλῆς) Dubio res caret. Habuerunt Aegyptii suum sibi numen, cui Graeci *Herculis* titulum inegerunt: nulla illi natalium origo ex Iovis et Alcmenae amoribus, verum *Nilo genitus* trahebatur, *Cicerone* doctore, *Nat. Deor.* III. 16. Ordines deorum in ista gente varii: primi VIII. hinc XII. inde alii, ut est c. 145. ex secundis fuit *Hercules*. Legendus est *Cl. Iablonskii* Praefat. *Panth.* sect. 28. et lib. II. c. 3., neque enim moram in his nectere libet. *WESS.*

[22 seq. ἐπὶ τι ἐκ τῶν ὀκτὼ θεῶν οἱ δωδέκα θεοὶ ἐγένοντο) Aliena prorsus erat *Vallae* interpretatio: ex quo *Herculem* *Herodot.* T. V.

ex octo diis, qui duodecim erant, unum esse arbitrantur. Voluerat ille, puto, debuerat certe, ex duodecim diis, qui octo fuerant. ἵππovro cum Gronovio exstiterunt reddidi, quod et Wess. tenuerat. Commodius H. Steph. in ora versionis Laurentianae: ex quo e diis octo facti fuerunt duodecim, quorum unum Herculem censent. Quam versionem probans Jablonski in Proleg. Panthei Aegypti. pag. LXIV. et LXXIII. ut octo diis, quos initio coluerant Aegyptii, succedente tempore adiecti fuerint quatuor alii. Larcherus, contra auctoris mentem: il est du nombre de ces douze Dieux, qui sont nés des huit Dieux. S.]

CAP. XLIV. (6. ἡ δὲ σμαράγδου) Non me fugit, quid patrocinii μάργδος ex Athenaei III. 14. [pag. 94. b.] auferre queat, sed locuples esse dubito. Noster vulgatum, nullo msstorum dissensu, probavit III. 41. [Sic corrige in nostra Var. Lect. ubi perperam II. 41.] Stat et pro eodem Cl. Wasse in Thucyd. IV. 13. Latinos Zmaragdum maluisse, cognitissimum est, quo de Ian. Brouckhusius in Propert. II. 13, 43., et ab eo cumulatim citati. Μίγας, quod continuo [L. 7.] succedit, insolentius videtur: hinc T. Fabri μεγάλης, a Gronovio castigatum: indidem Reiskii μέγα φῶς, non magno utique molimine. Ego in Laurentii et Porti partes eo; nam Gronoviana explicatio minime se probat. WESS. — Nempe adverbialiter pro μεγάλης positum μέγας Portus censuit: quod utique insolentius. Quod ad Reiskii spectat coniecturam, notabile tamen est, subinde et alibi a librariis permutatas reperiri φ et θ literas. Cuius confusionis in Athenaeo exempla nonnulla observare memini: alia duo Schaeferus adnotavit, unum in Notis ad Gregor. Dialect. pag. 525. alterum in Indic. Graec. in eundem librum, p. 929. Vide etiam Wesselingii Adnot. ad II. 48, 7. et Var. Lect. I. 58, 4. De smaragdina, quam Noster dicit, columna consuli possunt quae Larcherus ad h. l. adnotavit. S.

12. τριπόσια καὶ δισχίλια) Fuit Tyrus post Sidonem μεγίστη τῶν Φοινίκων καὶ ἀρχαιοτάτη πόλις, in Strabon. XVI. pag. 1097. et, illo longe potiore, Esaia Propheta c. xxiii. 7. Negari tamen haud potest, nimium priscam hinc perhiberi; quod praeter alios egregius Vatis eius explanator Camp. Vitranga condocfecit. Fieri potest, ut Nostrum, an-

tiquitatis suae iactatores, sacerdotes Herculis circumscripserint. Quod enim *Vignolius Chronol.* lib. IV. 1. p. 33. *τριπλόσια καὶ χίλια* rescripsit, id in coniectura, incerta et fallace, deputandum est. Non addo, et ea ratione Tyri initia iusto antiquiora constitui. WESS.

[*ἡ δὲ ἐπὶ τῷ ἱερῷ ἔχοντος Θάσου εἶναι*) De abundante verbo *εἶναι* vide ad I. 153, 19. notata. S.]

[*17. πέντε γενεῇσι*) *δέκα γενεῇσι* corrigit *Maussacus* ad *Harpocr.* p. 144. edoctus a *Scaligero* ad *Euseb.* p. 37. Mendae patebit origo, si sic voces censeantur olim collocatae: καὶ τὰτα δὲ γενεῇσι ἰ' (id est *δέκα*) πρότερά τ' ἐστι. Nonnunquam numerum vocis ἰ' subiicit etiam *Herodotus*, ut I. 185. *γενεῇσι καὶ πέντε γενόμεναι*, et IV. 147. VALCK.

[*Ibid. πέντε δὲ γενεῇσι ἀνδρῶν πρότερον*) Et haec exercuerunt eruditorum studia. *Maussacum* sannā *Gronovius* repulit, chronologica difficultate nihil admodum motus: belle novērat ex *Scaligero* ad *Euseb. Chron.* p. 37. a Thaso et Cadmo plus quinque generationibus ad Herculem abiisse; neque nesciebat *Berkelii* ad *Stephan.* in *Θάσος* conatus: et pertinax tamen silentium. Ego vero non ambigo de menda vocabuli *πέντε*. Quid fuerit olim, coniectando vestigandum est. *Maussaci* *δέκα γενεῇσι* nimium videtur: addit enim in seriem maiorum Herculis Belum, cuius ratio hic nulla. Beli filio Aegypto aequales fuerunt Cadmus et Thasus: ab Aegypto ad Herculem octo numerantur descendentes in *Stephani* *Θάσος*, qui quidem, uti *Aldus* et prisci Editi, *Η' δὲ γενεαὶς Ἡρακλέους καὶ Θάσος παλαιότερος* h. e. octo vero generationibus Hercule antiquior Thasus est. Mutavit fa-teor *Berkelius* posuitque *δέκα*, quod scriptus liber *ἰ' δὲ γενεαὶς* praeferret: at offendit eundem ad lapidem, ad quem *Maussacus*. Iam generationum ordo et numerus in Herculem usque cum constet, adstipulor *Ampl. Bouherio Diss. Herodot.* c. II. p. 128. *ὅκτωι γενεῇσι* reponenti. Discrepant, neque nego, *ὅκτωι* et *πέντε* scriptura; quae differentia notae fortasse numerali obscurius pictae, aut erranti amanuensi, in acceptum referenda est. WESS. — Possis cogitare *Η'* olim scriptum fuisse, idque successu temporis in *Π'* (i. e. *πέντε*) mutatum: sed scriptura *Π.* pro *πέντε* vetustior est, quam illa qua *Η'* octonarium numerum indicat: satisque notum, *Η'* olim *ἑκατόν* significasse. Lar-

cherus, cuius et Adnotatio ad h. l. et uberior in hunc locum commentatio in *Chronol. Herodoti* consuli potest, vulgatam scripturam πέντε defendit. S.

23. ὡς ἤρωι ἱναγίζουσι) Sugillat *Plutarchus* de Malign. *Herodoti* p. 857. v. cavillandi studio abreptus. *Herculem*, *Amphitryonis* filium, *Heroum* olim ritu ac superstitione *Graecos* devenerari solitos testata res, atque a *Diodoro* IV. 39. copiosius explicita est. Non repeto quae illi adscripta sunt. *WESS.* — Conf. *Gregor. dialect. ion.* §. 109. ibique *Koen. S.*

CAP. XLV. 11. χωρίς ὑῶν) Miror equidem hoc uno in loco tradi, fas fuisse *Aegyptiis* *sues* immolare; et tamen rerum *Aegypti* peritissimis viris locum de menda non fuisse suspectum. Lenissima mutatione corrigi poterit ὄτων: ut nullas mactasse pecudes dicantur praeter oves, boves mares vitulosque, et hos duntaxat qui solemni ritu fuerint explorati signoque notati. In nemo tamen habitantes Thebano ὄτων ἀπεχόμενοι αἶγας θύουσι, *Mendesii* contra, αἰγῶν ἀπεχόμενοι, δῖς θύουσι, uti scribit c. 42. Sed *sues* abominati vulgo ne tangebant quidem *Aegyptii*, c. 47. uno tantum festo die Lunae, ἧς θύσαντες, παρίστανται τῶν κριῶν ἐν ἄλλῃ δὲ ἡμέρῃ οὐκ ἂν ἔτι γινεσάμετο. Rem affirmant *Plutarch.* de *Is. et Osir.* §. 8. et *Aelianus* *Hist. An.* X. c. xvi. Hic sua probabiliter idoneo testi debet *Endoro*, qui citatus ibidem *Φησὶ* *Φειδομένους* τοὺς *Αἰγυπτίους* τῶν ὑῶν μὴ θύειν αὐτάς. *Aegyptiorum* ad *Graeca* comparans instituta *Anaxandrides* apud *Athen.* VII. p. 299. F. Οὐκ ἰσθίεις οὐ, ἐγὼ δὲ γ' ἤδομαι Μάλιστα τούτοις. *Graecis* excipiendi *Cretenses*, secundum *Agathoclem*, ὑὸς τῶν κριῶν οὐ δαίσαντο, *Athen.* IX. pag. 376. A. Qui populi praeter *Aegyptios* *sues* aversati sint, enumerantur *Bocharto*. Vid. *Celeberr. Wess.* ad *Diodor.* T. I. pag. 380. *VALCK.* — Quod in *Var. Lect.* dixi, οἶων hic in cod. F. scribi; id quidem, denuo nunc inspecto codice, cuius mihi usura per insigne illustris possessoris beneficium ad hunc diem concessa est, paulo aliter se habere deprehendi; sed ita ut paulo etiam magis confirmetur ea scriptura, quam ex *Valckenarii* coniectura recepi. Superiore quidem loco, ubi manifeste de ovibus agebatur, c. 42, 3. et 9. pro ὄτων in hoc codice perspicue οἶων scribitur: at hoc loco, in quo nunc versamur, est οἶων

cum acuto accentu super vocali : calami ductus qui super α conspicitur, quem olim pro accentu circumflexo acceperam, indicat postremam, literam, quae in reliquarum literarum serie non expressa est. Vulgatum vero ὤν, ut Reiz et Schaefer, sic et Larcher tenuit, satis illud praesidii invenire censens in his quae cap. 47, 9-11. leguntur. S.

13. κῶς ἂν οὗτοι ἀνθρώπους θύοιεν;) Legitima foret conclusio, ni aliunde de inopia hac gentis religione exploratum haberemus. Adpellavi ad Diodori I. 88. *Manethonem*, *Plutarchum*, *Porphyrium* testes; adiungo *Seleucum*, cuius liber ab *Athenaeo* IV. 21. p. 172. περὶ τῆς παρ' Αἰγυπτίων Ἀνθρωποθυσίας, laudatur. Sustulit crudeles aras rex Amasis, humanarum victimarum loco placentis in usum vocatis. Quod cum diu ante Nostri aevum valuerit, inde illi hoc argumenti genus. Alia *Iablonskius* Panth. III. 3. pag. 75. Ἐόντα, [l. 14.] quo modo et mstus *Baroccianus*, teste *Wasse*, ex *Arch.* locum inpetravit. WESS.

17. εὐμνῆσια εἶν) Voluit-ne *Arch.* et *Vind.* εὐμνῆσια, uti εὐστομα et alia hoc de genere? *Heliodori* similis formula *Aeth.* IX. p. 424. τοῦτό τε καὶ ἡμῖν εὐμνῆσια μὲν εἶν τῶν σημαντικῶν, τὰ μυστικώτερα δὲ ἀρήκτω σιγῇ τιμησθῶ. WESS.

CAP. XLVI. 6. ἀγαλματοποιοὶ possessionem, unde *Medic.* opera exciderant, reciperarunt. Γλύφειν et γράφειν [l. 5.] artis sunt diversae; nec memini sub ζωγράφους quosamque opifices ad effigies parandas comprehendere. Ceteroqui in ordinatione verborum viro Cl. [*Gronov.*] accedo. WESS.

9. οὐ μοι ἥδιόν ἐστι λέγειν) Ionicam *Herodoti* formam loquendi aliquoties adhibuerunt *Aelianus* et veterum castigatissimus imitator *Aristides*. In huius T. I. p. 20. τὴν θείαν μάχην οὐχ ἥδιον ἡμοὶ γοῦν λέγειν, S. *Iebb.* οὐ ῥάδιον scribendum suspicabatur; ego contra οὐχ ἥδιον etiam reponendum arbitror T. I. p. 624. Quod habet p. 632. ἡμοὶ μὲν οὐκ ἐνπερίσσειρόν ἐστι λέγειν, mutuatus etiam est ab *Herodoto*, in cuius legitur proximo cap. 47. *Io. Stobaeus* egregiam praebet *Heracleti* sententiam, p. 48, 13. ἀνθρώποις γίνεσθαι ὅκιστα θείων, οὐκ ἄμεινον. Verum οὐκ ἄμεινον, οὐ λῶρον, οὐ χεῖρον, οὐ κακίον, multo magis frequentantur. VALCK.

11 seq. καὶ τούτων οἱ αἰπότεροι etc.) Si ἔντεκα in auxilium voces, uti oportet, nihil hic inconcinni. *Caprarios* po-

tiore loco censebant, ob caprorum praestantiam. Hoc indicat. Verum, quae subduntur, *ἐκ δὲ τούτων εἰς μάλιστα* etc. spectant-ne eundem caprarium? Id volunt docti interpretes; qui quidem si considerassent hirci Mendesii venerationem, paene incredibilem ista in natione, utique *ἐκ δὲ τούτων εἰς* non ad caprarium, sed ad hirsos retulissent, eumque in primis, qui vulgo *Θμουῖτων τράγες*. [conf. *Wess.* ad *Diodor.* I. 84. n. 21. et *Holsten.* ad *Stephan. Byz.* voc. *Θμουῖς*.] Hoc mortuo, sicuti in *Apidis* decessu alibi, omnis Mendesium tractus luctui indulgebat, haud sane obitu caprarii. Notavit hanc interpretationem inconsiderantiam *Cl. de Pauw.* τῷ Μενδησίῳ νομῶ [l. 14.] ex *Arch.* legitimum est; venitque in opinionem *Gronovii.* *WESS.*

[*Vallae* versionem: Et inter Mendesios caprarii praecipuo honore afficiuntur, et ex his unus maxime; tenuerat *Gronovius*; quasi quae continuo dein de ingenti luctu memorantur, ad mortuum caprarium spectarent, non ad hircum quem singulari religione Mendesii colebant. Contra quos recte *Wesselingius* monuit, *ἐκ δὲ τούτων* ad τοὺς αἰγῶν fuisse referendum. Quod vero idem vir praestantissimus in istis verbis καὶ τούτων οἱ αἰπόλοι censuerit τούτων intelligi oportere ἔτινα τούτων, id equidem nec necessarium iudico, et omnino praepositioni ἔτινα in ista βήσῃ non esse locum arbitror. Quidni vero τούτων τῶν αἰγῶν intelligeremus, quum plus semel αἰπόλος αἰγῶν *Poëta* dixerit? *Odyss.* β'. 247. et 269. alibique. Pleonasmum illum, si quis est, non magis *Herodotus*, quam *Homerus*, recusaverit. In interpretandis eisdem verbis, καὶ τούτων οἱ αἰπόλοι τιμὰς μέζονας ἔχουσι, dubius olim haeseram, utrum sententia sit, hos (scil. τοὺς ἔρσιν) maiore in honore habent caprarii; an, horum (nempe τῶν αἰγῶν, caprarum hircorumque) pastores maiore sunt in honore. Nunc, quamquam, sicut *μνήμην τινὸς ἔχουσιν*, et ὥρην ἔχουσιν τινὸς, I. 4, 7. sic fortasse etiam dici possit τιμὴν τινὸς ἔχουσιν, intelligo tamen non ita loqui consuesse Nostrum: adhaec existimo, non fuisse alios caprarum pastores, alios hircorum. Quare eiectam e latina nostra versione priorem illam interpretationem, et in graeco contextu l. 12. post verbum ἔχουσι, pro maiori puncto, punctum minus repositum velim; ut intelligatur, *ἐκ δὲ τούτων* (scil. τῶν αἰγῶν, et quidem *ἐκ τῶν ἔρσιν*) εἰς μάλιστα τιμὰς ἔχουσιν, et ex hoc genere unus

maxime prae caeteris in honore habetur. Caeterum, quamvis cum eo, quod ait, maiore in honore esse caprarios, bene congruat id quod cap. seq. de subulcis scribit, veluti infamia quadam notatis; nolim tamen dissimulare, in tota ista *ἡσσι* haud satis expedite atque dilucide fluere orationem. Est in his haud obscura gradatio: *Mendesii colunt omne genus caprinum: magis autem colunt mares quam foeminas: horum* - - - *maiore sunt in honore: ex his vero omnium maxime unus.* Suspiciari utique licebat, eo loco, ubi nunc *οἱ αἰπόλοι* leguntur, scriptum olim fuisse aliud vocabulum, quo indicabatur certum quoddam genus hircorum, quod maiore in honore fuisset quam reliqui hirci; et ex quo genere denique delectus fuisset ille unus, qui maxime omnium colebatur. Tale quidpiam secutus esse videtur doctiss. *Schaefer*, quum pro *οἱ αἰπόλοι* (ex mera quidem coniectura, nam in vulgatum consentiunt libri,) *οἱ κόλοι* non modo legendum censuit, sed fidenter etiam in *Herodoti* graecis posuit; in quo, ut in plurimis aliis, sequacem *Borheckium* habuit: quam novationem silentio praeterire in *Var. Lect.* non debueram. Spectaverat, puto, coniecturae huius auctor (sive is *Schaeferus* ipse est, sive ab alio viro docto accepit) *Theocriteum* illud ex *Eidyll.* VIII. 51. *Ἦν δὲ κόλῃ, καὶ λίγῃ ἐτοῦ* ubi graecus *Scholiastes* consentiente *Hesychio* monuit, *κόλον* dici hircum cornua non habentem; quod genus latino sermone similiter *mutilum* dicitur. Adiicit *Scholiastes*, *ἡ μικρόν*: quod nimirum ille fortasse sic intellexerat: sed videndum, ne *μακρόν* scripserit, quomodo apud *Hesych.* legitur, *Κόλον, μέγαν τράγον κέρατα οὐκ ἔχοντα*: docuitque etiam *Eustath.* ad *Iliad.* p. 917, 16 et 18. (p. 942. ed. Rom.) *κόλον* a nonnullis subinde *μέγαν* intelligi. Sed hoc utcumque sit; illud constat, in caprino genere *mutilum* (τὸ κόλον) pluris olim aestimatum fuisse. *Plinius* lib. VIII. cap. 50. sect. 76. *Non omnibus (capris) cornua. - - Mutilis lactis maior ubertas. - - Mutilum in utroque sexu utilius.* Et de maribus, id est hircis, diserte *Columella*, lib. VII. c. 3. Si (in ea quam habitamus regione) *clementior hiems, mutilum probabimus marem.* Est praeterea *κόλος* etiam peculiare genus animantis, de quo consuli possunt quae partim a *Casaub.* partim a nobis, ad *Athenaei* lib. V. p. 200. f. notata sunt: (*Animadv.* in *Athen.* T. III. p. 113.) sed illud quidem non

indigenum in Aegypto animal, ut de eo cogitari h. l. non possit. S.]

15. ὁ Πάν Αἰγυπτιστὶ, Μένδης.) Sequuntur Nostrum plerique omnes. Qui Coptici sermonis usum habent, infutiantur, praeterque ceteros *Iablonskius* Panth. II. 7. p. 273. Vide vero mihi haec *Plutarchi* Is. et Osir. c. 73. αἶν ἰστὶν Ἰβίς - - - καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπίς· οὗτω δὲ γὰρ τὸν ἐν Μένδῃ τράγον καλοῦσι. Sentis-ne scriptum fuisse καὶ αὐτὸς ὁ Πάν? neque enim Apis et Pan idem, nedum hircus *Mendesius* usquam Apis. Unum adpello *Herodotum*. Nihil addo de turpissimo et detestabili hirci mulierum amore: dixi ad *Diodorum*, et conduxit conplura vir excellenti eruditione *S. Bochartus* P. I. Hierozoic. lib. II. 53. [et *Iablonsk.* loco cit. p. 277.] Ecce tamen istud *Clementis* Alex. Protrept. p. 27. de libidinoso Iove: ἐνέπιμπλατο γούν γυναικῶν, οὐχ ἥττον ἢ αἰγῶν ὁ Θμοιῦτῶν τράγος, in quo αἰγῶν vox aliena est atque ex scholio. Hirci omnes in capras ruunt, non solus *Mendesius*: huius proprium fuit, uti Iovis, in foeminas insanire. *WESS.*

[17. Quid sit quod ait, τοῦτο ἐς ἐπίδειξιν ἀνθρώπων ἀπίστεο, haud satis in liquido. *Vallae* versionem, in ostentationem hominum pervenit, cum *Gronovio* tenuit *Wess.* Contra *H. Stephanus* monuit, esse qui ἐπίδειξιν pro ostento hic accipiant. *Iablonski*, Panth. lib. II. p. 278. sic convertit, huiusque rei videndae hominibus copia facta est. In eam sententiam, quam equidem expressi, praeivere *Portus* et *Larcher*. S.]

CAP. XLVII. 2. αὐτοῖσι ἱματίοις) Articulum eieci, mssis obsecundans. *Euripides* Suppl. 926. Θεοὶ ζῶντ' ἀναπαύσαντες - - - αὐτοῖς τερτίπποις. *Sophocles* Aiac. 26. ἐφθαρκύναντες - - - εὐρίσκαμεν - - αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάτας. *Noster* III. 126. ἀποκτείναντες δὲ μιν, ἡφάνισεν αὐτῷ ἱππῳ. Retinetur tamen contra morem III. 45. Confer *Davisium* in *Maximum* Tyr. Diss. VII. p. 520. *Medicei* *Passioneique* ἀπ' ὧν ἔβαλε egregie nitet. *WESS.*

4. οἱ συμβῶται, ἰόντες) Non spernerem, si voculam καὶ Codices praeberent interiectam: οἱ συμβῶται, καὶ ἰόντες Αἰγυπτίοι ἑγγυρίαι, tametsi sint indigenae, ἐς ἱπὸν οὐδὲν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἰστέχονται μόνον πάντων: Saepius in talibus καὶ ponitur pro καίπερ, et apud *Herod.* VII. 46. αἱ συμφοραὶ - - καὶ βαρχύν ἰόντα, μακρὸν δεύειν εἶναι ποιῶσι, τὸν βίον. Inter septem

genera Aegyptiorum memorantur et *ουβῶραι* Herodoto lib. II. c. 163. Suum greges quem in finem aluerint, [scil. eam ob operam cuius Noster meminit cap. 14 extr.] Eudoxus tradidit apud *Aelian.* de Nat. An. X. 16. VALCK.

10. τοῦ αὐτοῦ χρόνου, τῇ αὐτῇ πανσελήνῳ etc.) Emendabat sequentia τοὺς ἔρποντας ὅς Cl. Reiskius, nulla, uti opinor, urgente caussa: rectius admonet, verba praescripta bene habere atque innuere, *Lunae et Baccho eodem tempore, et plenilunio totius anni uno eodemque*, sues immolatos fuisse. [Scil. in lat. vers. quam et Gron. et *Wess.* tenuit, nude positum erat *per tempus plenilunii.*] Adiungere potuisset *Plutarchi et Aeliani* testimonia, quorum posterior de *Animal.* X. 16. θύουσιν αὐτῇ (*Lunae*) ἅπαξ τοῦ ἔτους ὅν: ille *Isid. et Osir.* c. 8. θύοντες ἅπαξ ὅν ἐν πανσελήνῳ καὶ κατισθίοντες. Ea enim explanationem dubio eximunt. Verum adnectitur post nonnulla [l. 15.] θυσίαν -- τῶν ὧν τῇ Σελήνῃ πούσται, nulla Bacchi habita ratione; in quis πανσελήνῳ oportuisse, Cl. *de Pauw* opinio est. Equidem, etsi idem sacrorum genus agnosco, nihil demuto. *Lunae* unice meminit, siquidem eius honori praecipua erat illa festivitas; quare et *Aelianus* solam nominavit. WESS.

[14. ἐνπερίστερος. Vide *Valckenarii* Adnot. ad c. 46, 9. S.]

[16. ἱερὰν θύσιν, nempe τῆς, vel ὁ θύων. Quo de genere iam alibi dictum est. Vide ad I. 132, 5. S.]

22. ἐπ' ἀσθενείας βίου στατίνας) *Aldinum* βίους τε τινὰς *H. Stephanus* in *Prolegom.* secundae editionis scribendum docuit βαυός, voluit certe; at non recordatus fuit, ἀσθενίαν *Nostri* usu morbum esse, ἀσθενίαν βίου egestatem et victus tenuitatem, ut IV. 135. VIII. 51. Maneant proinde dictionis genus. Στατίνας ὅς posuit, sicuti *Plutarchus* in *Lucullo* p. 498. Α. οἱ μὲν *Cyziceni* ἠπόρουσιν βοὸς μαλαίνης πρὸς τὴν θυσίαν, καὶ στατίνην πλάσαντες τῷ βομῷ παρέστησαν. Quorum, morem eiusmodi adfirmantium, *St. Berglero* indicium debeo. WESS. — Pauperes, qui vivum immolare animal non possent, ex farina fictum immolasse adnotavit etiam *Suidas* in Ἐξδομος βοῦς. S.

CAP. XLVIII. 2. τῆς ὁρεῆς τῇ δορκῇ) Hoc ex *Apaturiorum* festo Ionum die huc derivavit. WESS. — *Gronovius*, in eandem fere cum *Valla* sententiam, in festi conviviali coena: qua in versione nihil mutavit *Wess.* per-

raro omnino latinam versionem adtingens. Mire vero Larcherus, à l'heure du repas. Equidem, *vesperâ quae festum antecedit*: poteram, primo festi die, quod eodem redit. Vide Hesych. et Suidam in Ἀπαρτίμα: et confer ad Athen. IV. 171. d. notata, Animadv. T. II. p. 613. Ubi, quod dixi caussam non fuisse cur a doctissimo Hesychii editore Δορτία in Δόρτια mutaretur, quandoquidem et metri ratio in Philyllii versiculo apud Athen. scripturam Δορτία poscit, et apud Polluc. VI. 102. eodem modo scribitur, adiici etiam Herodoti hic locus debuerat. Denique, obiter hoc loco liceat monere, vitiosam omnino videri scripturam Δόρτια, quae et apud Suidam et alio loco apud Hesych. occurrit: nam festorum quidem nomina, quae per continuos aliquot dies ut plurimum celebrabantur, pluralis numeri sunt apud Graecos: singulorum vero dierum nomina singulari numero efferuntur. S.

5. πλὴν χοίρων) Larga Gronovii dissertatio choros tuetur, porcis depulsis. Sunt sane in Atticorum Dionysiis chori cognitissimi, unde color Medicei scripturae. Ubi tamen omnia perpendo, Aldinum et aliorum Codd. πλὴν χοίρων aequius melius opinor. Porcorum in Lunae et Bacchi sacris iterata praecessit mentio: additur, alia Aegyptiorum Dionysia a Graecorum Bacchanalibus vix differre, eademque videri, πλὴν χοίρων. Quae belle procedunt. Reliqui tamen Mediceum, ne illi infestior, quod nolim, habear: *Passioneus* consentit. WESS. — Wesselingii auctoritatem secutus Larcherus, postlimio porcos hic restituit, miram quidem sententiae suae rationem in Notis ad h. l. subiiciens: *les chœurs n'étoient pas en usage dans les fêtes que célébroient les Egyptiens en l'honneur de Bacchus*. Quae res si certa et explorata esset, maximo documento foret χοίρων hic legendum esse; non, quod illi placuit, χοίρων. Ego cum Reiz. et Schaef. χοίρων tenui, quum quod apud Graecos non minus quam apud Aegyptios immolare Baccho solitos porcos reperio: (Schol. ad Aristoph. Ran. 341. cum Notis Spanh.) tum quod per se multo probabilius debebat videri, χοίρων h. l. in χοίρων, de quibus alioquin hic agebatur, a librariis nonnullis fuisse mutatum, quam vicissim. Caeterum alteram scripturam, quae vel sic probabilior nonnullis videri poterat, simul cum ea, quae nobis probata est,

lectorum oculis subieci. Quod autem ait [l. 4.] τὴν ἄλλην ἑρπὴν, non sunt alia Aegyptiorum Dionysia, sed reliqua eiusdem festi solemnia. S.

7. ἀγάλματα νυρόσπαστα) Gemina his Lucianea Dea Syr. c. 16. καλίστραι δὲ τὰδε νυρόσπαστα: quae quidem nervis cum moverentur, ea propter νῦον [nutans] τὸ αἰδοῖον. Scio Corn. de Pauca τῶν maluisse, Reiskium νύοντα τὸ αἰδ., quibus carere licet. Gronovium consule in huius Musae c. 66. [qui notavit illam verborum structuram, ἀγάλματα -- νῦον τὸ αἰδοῖον, ubi νύοντος τοῦ αἰδέου desiderare quispiam potuerat.] et Plutarchum Isid. et Osir. c. 36. Duravit phallorum turpis superstitio in Athanasii aevum, quo protervus iuvenis, in sacram Christianorum aedem ingressus, eorum ostentatione et iactatione usus traditur: καὶ ἴτιρος δὲ μετὰ Φαλλῶν εἰσελθὼν, καὶ ὡς Ἴδαν κινῶν αὐτὰ τῇ χειρὶ καὶ χλευάζων, εὐθύς ἐκποτάθη, Histor. Arian. ad Monach. p. 379. Nunc ibi μετὰ ἑλλων errore describentis: [conf. Adnot. ad II. 44, 6.] iustum esse, quod repraesentavi, praeclare docuit vir eruditus in Praefatione Montfauconii ad Cosmam Indicopleustem p. 19. Sed quid ego de Athanasii aetate? Supersunt in templorum ruinis, tabula Bemina, aliisque Aegyptiorum monumentis clarissima φαλλοφορίας vestigia, de quibus Cel. de la Croze Hist. Christianismi Indor. lib. VI. p. 431. doctissime. WESS.

CAP. XLIX. [4. ἐξηρησάμενος τοῦ Διονύσου τὸ τε οὖνομα καὶ τὴν θυσίην) Saepe miratus sum quid sit quod Scriptor noster non modo cultum, sed etiam nomina deorum (conf. c. 50, 1.) ab Aegyptiis accepisse tradat; quum tamen graeca nomina ab Aegyptiis plurimum differrent. S.]

16. ὁμότροπα γὰρ ἂν ᾖ τοῖσι Ἕλλησι) Desiderant in his docti viri multa. Signum extulit Cl. de la Barre Hist. Acad. Inscript. T. VI. p. 274. omnia haec sequentibus, ut ratiocinium cohaereat, subnectens: coniunctionis γὰρ mirificam saepe positionem ait esse; poni nonnunquam periodi principio, cuius fini accedere debeat: corrigi oportere ὁμότροπα γὰρ ἂν ᾖ. Velle scriptorem, Non dicam etiam Aegyptios a Graecis sacrorum ritus esse mutuos: neque enim tum Graecis fuissent recentes ac novissime introducti, sed una cum ipsis exstitissent quasi congeniti. Sic ille. Ego vero desidero stabilitam voculae γὰρ talem consuetudinem, nec

fero conmutatam verborum explanationem, neſum ὁμοτροφα. Recte dixeris ὁμοτροφα ἀνθρώποις διπλα, ſicuti II. 66. quae una cum hominibus aluntur et viciantur, ſive ὁμοῦ τρεφόμενα apud Xenophontem: de cerimoniis credam, ubi exempli fuerit copia. Aliud ſectatus eſt Cl. Reiskius, excidiſſe ante haec ſciſcens, οὐδὲ λαβεῖν αὐτὰ παρ' Αἰγυπτίων Ἑλλήτας: nolo quoque adſeverare, ab Aegyptiis haec ſacra Graecos accepiſſe; ὁμοτροφα γὰρ ἂν ἦν. Quae mihi negare videntur. quod Herodotus ſaeppiſſime inſinuat, Graecos ab Aegyptiis ſacrorum plures ritus ſumiſſe: tum ὁμοτροφα leviter mutantur, quae ſua ſcriptor agnoſcit: memorant certe Athenienſes ἧτιά τε ὁμοτροφα, quae cum reliquis Graecis communia et conſimilia in ſacris obſervabant VIII. 144. ſuntque ὁμοτροποι in Theophrasti Charact. c. 26. quorum iidem mores, idem vitae inſtitutum. Ut paucis abſolvam: negat Herodotus caſu fortuito quadraſſe Dionysia Aegyptiorum et Graecorum: tum enim in omnibus gemina germana, quod ſecus erat, neque noviter in Graeciam inſecta eſſe debuiſſe. Itaque aliunde adveniſſe, ſed in paucis tranſmutata. WESS.

[Graeca iſta, Οὐ γὰρ δὴ ſυμπερέειν γε φάσω τὰ τι ἐν Αἰγύπτῳ ποιούμενα τῷ θεῷ, καὶ τὰ ἐν τοῖς Ἑλλήσι ὁμοτροφα γὰρ ἦν etc. his latinis Valla reddiderat: Neque enim dixerim, quae in Aegypto ſiunt huic deo, congruere cum iis quae in Graecia: nam conſentanea eſſent Graecis, non autem nuper inſtructa. Ad quae H. Stephanus adnotavit: „Sunt qui hunc locum ita interpretentur, Neque enim dixerim, caſu contigiſſe ut eadem tum in Aegypto tum in Graecia huic deo ſacra fierent: ſunt enim [ſic ille, contra manifeſtam Graecorum verborum ſententiam, pro forent enim] uniuſmodi apud Graecos, neque recens inſtructa. Denique Gronovius hanc verſionem edidit, quam et Weſſeling. tenuit, et in Adnot. explanatum ivit: Neque enim dixerim, quae in Aegypto ſiunt huic deo, caſu congruere cum iis quae in Graecia; nam ſimili modo ea fuiſſent Graecis, non autem recens inducta. In eandem fere cum Gron. et Weſſ. ſententiam eundem locum Larcherus his verbis expreſſit: Je n'attribuerai point en eſſet au hazard la reſſemblance qu'on voit entre les cérémonies religieufes des Egyptiens et celles que les Grecs ont adoptées. Si cette reſſemblance n'avoit pas

d'autre cause, ces cérémonies ne se trouveroient pas si éloignées des mœurs et des usages des Grecs; et d'ailleurs elles n'auroient pas été nouvellement introduites. Tum idem in Notis ad h. l. ingenue profitetur, se per literas ad viros doctissimos, Valckenarium, Brunkium, Wytttenbachium, datas quaesisse quid illi de ista sua interpretatione huius loci sentirent; horumque singulos, adprobantes eam, non tamen dissimulasse, vel sic nondum satis expeditam videri auctoris sententiam, ad quam quidem clariori in luce ponendam nihil ipsi in promptu haberent quod conferre possent. Mihi (ut dicam quod sentio) illa verbi συμπίπτειν interpretatio, *casu fortuito quadrare vel congruere*, ita ut hoc praesertim urgeatur de *fortuito casu* (in quo ex Wesselingii et Larcheri sententia vis argumenti maxime inest) non modo ad declarandam auctoris sententiam parum valere, sed et per se gratuito sumta esse, et in sermonis usu nullum invenire patrociniū videtur. Ponitur quidem nonnumquam verbum συμπίπτειν, cum dativo casu constructum, hac notione, *quadrare, consentire, congruere*, VI. 18, 6. VII. 151, 1. at neutiquam coniuncta *casus fortuiti* notione; quam quidem hic adsumendam maximeque premendam viri docti existimarunt, quum pulcre intellexissent, non posse hoc loco Herodotum simpliciter negare, *congruere Bacchi cultum apud Aegyptios et apud Graecos*, quandoquidem paulo ante (c. 48. l. 5.) diserte dixerat, *paene omnibus rebus similem apud utrosque hunc cultum esse*. Taceo quod, si de similitudine aut dissimilitudine hic ageretur, non in praeterito tempore συμπίπτειν dixisset, sed in praesenti tempore συμπίπτειν, quemadmodum supra ἀνέγινωκεν. Alius est huius verbi usus, frequentatus admodum Nostro, ut συμπίπτειν dicantur res quae simul, eodem tempore accidunt vel existunt: ubi interdum quidem adii-citur ὁμοῦ, τοῦ αὐτοῦ χρόνου, aut aliquid simile, ut I. 82, 4. V. 36, 3. VIII. 141, 7. IX. 100, 8. subinde vero etiam absolute per se ponitur id verbum eadem notione, ut V. 35, 6. VIII. 152, 16. Itaque verborum, in quibus haeremus, haec mihi videtur esse sententia: Nam illud nimirum profecto non dicam, simul eodem tempore exstitisse ortumque cepisse Bacchi cultum apud Aegyptios et apud Graecos. Tum vero, quamquam vel sic fortasse defendi posset ὁμοῦ τε

πα, reliquis moribus consentanea, tamen perquam probabile mihi videtur, ὁμότροφα (ut olim Academicus Parisiensis *De la Barre* voluit, cum quo *Corāyus* apud *Larcherum* consentit) scripsisse *Herodotum*; idque vocabulum a librariis, qui de moribus atque institutis hīc agi vidissent, temere in ὁμότροπα fuisse mutatum. Requirebatur hoc loco vocabulum, cuius significatio et apta esset ad id quod praecedebat, συμπερίεν, et opposita esset ei quod sequitur, ἀλλ' οὐ νισσι ἱσχυμένα: atqui talis est vis vocabuli ὁμότροφα, non illius ὁμότροπα. Quare in lat. nostra versione, loco illorum verborum, reliquis Graecorum moribus institutisque conformia, rectius haec ponentur, *origini gentis coaeva*, aut si qua sunt alia in eandem sententiam commodiora. De animalibus dici ὁμότροφα posse consentit *Wesselingius*, et qui ei suffragatur *Larcherus*; de caerimoniis dici posse non credunt, donec exempli fiat copia. Iam prorsus quidem adaequatam, quod adferam, exemplum in promptu mihi non est: sed, quemadmodum σύντροφος non modo de animalibus aut hominibus dicitur, verum etiam de rebus quibusdam, v. c. σύντροφος διαίτα, ita quidem ut etiam moribus, qui inter homines consueti sunt, ξυντρόφους νότους vel ξύντροφα κακὰ *Thucydides* dixerit, II. 50. sic non admodum alienum videri debet, si ὁμότροφα dicuntur instituta simul cum populo aliquo nata, *origini gentis coaeva*. S.]

19. Μελάμπους τὰ περὶ τὸν Διόνυσον etc.) Haec *Diodoro* obversata suspicor I. 97. *Melampodem* tamen in Aegyptum deducenti. De *Nicephoro*, cui Αἰγυπτίων ἱερογραμματικὸς καὶ ἱεροφάντης *Melampus*, non repeto ibi dicta. WESS.

CAP. L. [5. ὡς καὶ πρότερον etc. Vide c. 43, 11 seq. S.]

7. τῶν ἄλλων θεῶν Αἰγυπτίοις) Sic iuncta procedere debent. *Gronovius* copulam, his olim praefixam, iustissime induxit: turbabat scriptoris sententiam. Scripsi praeterea τῶν δὲ, [L. 9.] distracta voce, quod et *Reiskio* libuit. *Neptunum* vero *Afrorum* habet IV. 188. atque hinc *Eustath.* in *Homer.* p. 1586, 38. [Od. p. 13, 47. ed. Bas.] WESS.

CAP. LI. 2. ἀπ' Αἰγυπτίων νειομίκας) Explent locutionis formulam, adscito et intellecto ex sequentibus μαθόντες. Vide *Abreschii* *Dilucid.* *Thucyd.* p. 493. [Sic vero etiam IV. 27, 4. παρὰ Σκυθίων νειομίκαμεν, quod idem valet ac περιείβομεν] De *Mercurii* Graecorum obscoenius excitata

et improbiore natura Kühnium vide in Pausaniae lib. IV. 26. p. 518. [cf. Cic. Nat. Deor. III. 22.] Est autem Nostri plausibilis suspicio, siquidem Hermetis Aegyptii paullo diversior habitus et indoles in Panth. Tablonskii lib. V. 5. Iam cur ἡδὴ τῆνικαῦτα [L. 7.] acrius multo quam δὴ τῆνικ. sit, caussa nulla est, nisi ex deliciis Mediceae. Auctor ipsemet Aldinum modo, modo illud maluit, sicuti alii. Inspice I. 63. VI. 53. Sophoclem Oed. Colon. vs. 436. Procopium B. Vandal. II. 4. WESS. — At differunt sane δὴ et ἡδὴ. Si δὴ hic legas, significabitur desiisse deinde Athenienses in Hellenum numero censi; quod falsum. Sin ἡδὴ, significabitur fuisse olim tempus quo nondum in Hellenum numero sint habiti; id quod ipse Scriptor noster tradidit lib. I. c. 57. S.

12. τοὶ περὶ Ἀθηναίους) Hoc melius. Confer. I. 57. In Samothracum mysteriis ex Pelasgorum sermone Mercurius Κασμίλων titulo censebatur, quod scholia ad Apoll. Rh. I. 917. testantur. Mox [I. 17.] τὰ ἐν τοῖσι ἐν Σαμ. idem censendum ac κατὰ τὰ, sive ὡς. WESS.

CAP. LII. 6. ὅτι κόσμῳ θέντες τὰ πάντα) Putes haec Clementi Alex. in mente fuisse, cum fine Stromat. primi; Θεὸς δὲ παρὰ τὴν θένειν εἰρηται, καὶ τάξιν, καὶ τὴν διακόσμησιν: namque Protrept. p. 22. derivationem Platonis Cratyl. p. 397. amplectitur. Prisci illi Θεὸς ex [θίω] θῶ, unde τίθημι natales accepit, formarunt. Θεὸς itaque ὁ πάντα τίθημι καὶ ποιῶν Eustathio in Hom. p. 1148. [Iliad. p. 1202, 8. ed. Bas.] eandem ibi originationem probanti; namque alibi sequitur aliud, quae et Etymologi fluctuatio. Sed his non inmoror. Quae supra [I. 2.] deposita sunt, πάντα πρότερον ἔθον, Laurentius verterat in deorum invocatione omnia immolabant, secutusque ex parte Gronov. est. Palmerius vero, quid sibi vult ea versio? num etiam stercus et feces diis immolabant? Πάντα, ut saepissime, idem esse ac πάντως, vertendumque primi omnium sacrificavere. Tu intellige θύσιμα, quod tali in dictione adscisci oportere, supra vidimus. WESS. — Conf. I. 50, 2 et 7. S.

[7 et seqq. ἔπειτα δὲ χρόνου πολλοῦ διεξιθέντος, etc.) Benedictus, in Actis Philol. Lips. saepius iam citatis, p. 287. tenens ἐπεὶ τε δὲ, monet longam esse periodum usque ad finem capitis excurrentem; in illisque verbis ἐπεὶ ἂν ἐχρη-

στηριάζοντο (l. 13.) particulam ἐπὶ cum ista ἐπὶ τε initio periodi cohaerere; verba autem interiecta, τὸ γὰρ δὲ μαρτυρεῖν --- μούνον, in parenthesi esse ponenda; denique verbum ἐπύθοντο post ὑστέρων πολλῶ (l. 9.) ex librarii interpretatione esse ortum; verba enim ista, Διονύσου δὲ ὑστέρων πολλῶ, simul ex antecedente ἐπύθοντο pendere. S.]

14. εἰ ἀνέλωνται) Vereor ut se tueri queat: ad normam usitatum corrigi facile poterit: εἰ ἀνέλονται (sive, εἰ ἀνελόιατο) τὰ εὐνόματα τὰ ἀπὸ τῶν βαρβάρων ἦκοντα nam in usum recipere sciscitantibus, responsum fuit χρῆσθαι. Lib. VIII. c. 49. εἰ νεκθῶσι, quod adoptavit Gronovius, ferri nequisset VALCK. — At hic quidem perinde et coniunctivo modo et potentiali, sive optativo, quem vocant, locus erat. Vide I. 53, 4 seq. ibidemque rursus l. 10 seq. tum I. 75, 5. Quod vero pro χρῆσθαι, [l. 15.] χρῆσθαι corrigit Valck. Iubens hoc recepturus eram, si vel unus codex dedisset: sed in vulgatum (quo perinde uti licuit Herodoto) libri consentiunt omnes. S.

CAP. LIII. 3. μέχρι οὗ πρώην -- ὡς εἰπὼν λόγῳ) Recte dederat Valla: *ignotatum est* [rectius tamen hoc Gron. *ignorant*, scil. Graeci] nisi nuper atque heri, ut sic dicam. Quod his [ab eodem Gronov.] substitutum est, ut vere dicam, congruit Thucydideo εἰς τὸ ἀκριβὲς εἰπὼν, lib. VI. c. 12. Ubi contra res minus accurate videtur finienda, formulam adhibet Thucyd. ὡς εἰπὼν: idem est Herodoteum ὡς εἰπὼν λόγῳ, et Luciani Timon. c. 8. οὕτως μὲν εἰπὼν, quodque multo frequentius occurrit, ὡς ἔπος εἰπὼν, ut ita dicam. Hoc quum in Epist. ad Hebr. VII. 9. legeretur, exemplorum congresserunt affatim. Utramque Herodoti formulam iunxit Plato de Legib. III. p. 677. D. ὡς ἔπος εἰπὼν χθις καὶ πρόην γεγονότα. Nuspiam in ista paene proverbiali formula, de qua Gataker. egit ad M. Antonin. X. 7. reperietur πρὶν, quod hic perperam a Gronovio positum Wesselingius Vir Clar. iam monuerat ad Diodor. T. I. p. 118. VALCK.

Ibid. μέχρι οὗ πρώην τε καὶ χθις) Magni facio Medic. et illi consentaneos: sed intra modum. Exemplum similis locutionis, etsi Gronovii sollers fuerit opera, nusquam se obtulit. Contra receptissimum et proverbii instar πρὶν τε καὶ χθις, quod Athenagoras hic reperit et tot massi ratum habent. Dedi ex Demosthene et Diodoro ad eum scripto-

rem II. 5. quaedam; quibus ad cumulo *Josephi* adv. Apion. I. 2. παρὰ τοῖς Ἕλλησι πάντα νέα, καὶ χθὲς καὶ πρῶν, ὡς ἀνέμοι τις ἐν ἡμέραις γεγονότος: tum II. 2. de Pythagora, οὐκ ἔχθης καὶ πρῶν γεγονότος: et c. 15. ὡς ἔχθης δὴ καὶ πρῶν: porro *Libanium* T. II. p. 124. c. et ea abunde sunt. WESS.

4. τετρακοσίους ἔτι) Classicus locus est de *Homeri* et *Hesiodi* aetate, neque ad verum incongruus. *Herodotus* natus est ex *Pamphilae* iudicio apud *Gellium* XV. 23. exeunte Olymp. LXXIV. paullo ante famosam *Xerxis* in Graecos expeditionem: hinc in superiora tempora si retrocedas, iustus ad *Lycurgi* et *Iphiti* aetatem progressus erit. *Homerum* vero utrique fuisse aequalem, plures olim censuerunt, docente *Marshamo* *Canon. Chronic.* p. 487. et *Dodwello* *Diss. de Cycl.* III. p. 153. Hactenus itaque res bene haberet. At ubi calcem *Vitae Homeri*, quae *Nostro* tribuitur, inspexeris, alia omnia videtur dicenda; adnumerantur anni istic DCXXII. ab *Homeri* aevo ad *Xerxis* expeditionem, insigni discrimine; cui quidem medetur *illustr. Scaliger* ad *Euseb. Chron.* p. 102. ibi legendo ἑνὰ ἰσὶ τετρακοσία ἔτησι δύο. Sic sane discordia nulla. Contra venit *Bouherius* *Diss. Herodot.* c. XI. 124. nihil isto in calculo immutandum, sed hīs in numeris, pertendens: scribendum esse ἡλμὴν ἑξακοσίους ἔτησι - - προεβύττους, septingentis annis mea aetate superiores esse. Addit talia, si de *Troia* capta sermo esset, quae colore et specie non carent. Constant hic numeri *Codicum* omnium conspiciuntur, nec videntur, diversos hoc loco *Athenagoras* et *Cyrillus*. [Vide *Var. Lect.*] Sit-ne *Noster* *Vitae Homeri* scriptor in controversia haeret; quae si vel secundum *Herodotum* pronuntiatur, erit fontasse expeditionis difficultatis ratio, uti suo loco declarabitur. WESS. — Immo, prorsus praeter veri speciem libellum illum ad *Herodotum* auctorem referri suo loco monstrabitur. S.

6. οἱ ποιήσαντες θιόγον (Ἕλλησι) *Inventores Theogoniae* antea Graecis ignotae, *Homerum* et *Hesiodum* fuisse, si significarit, aut erroris aut reus erit inprudential. Uterque poeta, quae de *Diis* canunt, non ut nova et a se primum excogitata perhibent, sed cognita et a maioribus accepta. Tetigit eam rem *Io. Clericus* ad princ. *Theogon. Hesiodi* et ad va. 211. At alia verborum sententia *Herod. T. V.*

tia; indicant, *primos versibus descripsisse atque ornasse*. Simile *Diogenis Laërt.* Praef. §. 5. de Musaeo, ποιῆσαι δὲ Θεογονίαν καὶ σφαῖραν πρῶτον. h. e. scriptis versibus exposuisse. Memini magnum nostra aetate virum aliter *Diogenem* explicuisse, de quo *Miscell. Obs.* Amstel. Vol. III. p. 346. Sed ποιῆσαι hoc significatu tritum. Tale Musae III. 38. καὶ ὁρῶς μὲν δοκίει Πίνδαρος ποιῆσαι: nec diversum ambiguum istud *Sophoclis*, Περικλῆς ποιεῖν μὲν ἔφη με, στρατηγεῖν δὲ οὐκ ἐπίστασθαι, in *Athenaei* XIII. p. 604. D. quem quoque vide XIV. p. 627. D. et animadversionem *Casauboni*, tum *Platonem* in *Lyside* p. 205. A. et de *Rep.* II. p. 379. A. Merito autem ob turpitudine diis fabulas ambo taxantur ab *Isocrate*, Laudat. *Busirid.* p. 229. Ed. Steph. [T. II. p. 408. ed. Auger.] *WESS.* — Locum istum obiter attingens *WOLFII* in *Prolegomenis* ad *Homer.* p. LIV. rationem, ait, *fefellisse Herodotum in sententia de Homero et Hesiodo*, primis conditoribus theogoniae Graecae. „Perperam enim (inquit) *Wesselingius* verba „οἱ τοὶ εἰσι οἱ ποιήσαντες Θεογονίαν Ἕλλησι, sic accipit, ut mihi „duo primi versibus exposuisse theogoniam, non *condidisse* „dicantur. Sane ita ponitur ποιῆν; sed dativus in hac „significatione verbi additus luce exemplorum egebat, „qualia mihi quidem incognita sunt.“ — At, si ποιῆν significat versibus exponere, carmine complecti; quid tandem impedit quo minus verbo adiciatur nomen in dandi casu positum, personam indicans vel illud hominum genus; cuius in gratiam carmen componit poeta. Igitur, quamvis in horum nonnullis, quae de origine Graecarum religionum ex Aegypto repetenda *Herodotus* statuit, fallere eum opinio potuerit: isto tamen, quod a Viro docto prolatum est, argumento non persuadebimur, ut *Scriptori* haud utique absurdo hanc imputemus sententiam, *Homerum* Hesiodumque, quae de diis Graecorum cecinerunt, ea primos invenisse excogitasseque. S.

8 seqq. οἱ δὲ πρότερον ποιηταὶ λεγόμενοι etc. „Quod poëtas, qui antiquiores habebantur, *Hesiodo et Homero* seriores *vixisse* contendit *Herodotus*, recte-ne an secus id statuerit, nunc quidem nec affirmare possumus, nec negare: certos enim poëtas, qui theogoniam attigerant et quorum carmina tunc habebantur, eum respexisse necesse est; qui quales fuerint, nunc ignoramus: nisi forte carmina respicit,

quae sub Orphei, Musaei, Lini, Eumolpi, aliisque nominibus ferebantur; ut non tam illos homines post Homerum vixisse, quam carmina illis tribui solita serius condita censere videri debeat. Nec vero inde inferri aut potest aut debet, quasi *Herodotus* statuatur, nullos omnino ante Homerum et Hesiodum fuisse poëtas, nulla fuisse carmina; id quod omni rerum rationi adversatur: fieri enim nullo modo potuit, ut in rudi et a nullo alio poëta subacto et tractato sermone carmina *Homérica et Hesiodæa* elaborarentur; et sunt infinita in iis ipsis, quae antiquiora carmina partim testantur, partim arguunt. At rerum summa continetur hoc, quod ea, quae antea pluribus carminibus passim de singulis diis eorumque natalibus, formis, muneribus etc. exposita, aut narratione maiorum ac fama diversis locis diverse sparsa ac disseminata erant, uno carmine *Hesiodus* comprehendit disertiusque exposuit; *Homerus* autem mythos de diis vulgatos ad epicam rationem traduxit, atque ita ornavit et ad certam rationem constituit, ut inde pro modulo ac regula fabulae haberentur apud posteros. — HEYNE in *Comment. de Theogonia ab Hesiodo condita, ad Herodoti lib. II. c. 52.* inter *Commentationes Soc. Reg. Goetting.* per annum MDCCCLXXIX. p. 132 et seq. — Credibile est autem, nihil fere aliud, nisi hoc ipsum, significare voluisse *Herodotum*, quum *primos Hesiodum et Homerum Theogoniam Graecis condidisse* ait. S.

[10 seqq. καὶ τὰ μὲν πρῶτα etc.] Frequentes notarunt viri docti candidum Scriptoris nostri ingenium et religiosum veri tradendi studium; qui, quae vel ipse vidit, vel ex historica fide pro exploratis aut maxime omnium probabilibus habuit, qualibet occasione diligenter ab his distinguit, quae vel pro sua sententia suoque iudicio interponit, vel quae e vulgari incertaque fama, aut a singulis quibusdam hominibus relata, tradit. S.]

CAP. LIV. 1. τοῦ τε ἐν Ἑλλήσι) In praepositionis absentia singularis est *Mediceus*. [quem secutus *Gronov.* abiecit ἐν ante Ἑλλήσι.] Supra c. 51. cum *Aldo* pauci τὰ ἐν τοῖς Σαμοθρῆνι καὶ μυστηρίοις. Non nescio praepositionis, ubi eam consuetudo requirebat, neglectum. Quo ex more Σπάρτη ξυνοικῇ τῷ πατρὶς ξυνενέτη *Euripid.* *Iph. Taur.* 524. et

vs. 538. ἄλλως λίστρ' ἔζημεν Αὐλίδι, quod utique ἔζημ' ἐν Αὐλίδι conuictum fuerat. Sophocles Trachin. 176. ὡς --- αὐθῆσαι ποτε Δωδώνι. Plato Menex. p. 245. τὰ τραγῳμαί τὰ τε Μαθαῶνι καὶ Σαλαμῖνι καὶ Πλαταίαις. Sunt ad manum consimilia, quae sicubi consensus conspiret mssorum, auxilio esse poterunt. Sed et saepe elisa videtur scribarum inconsiderantia. Sit Philostratus exemplo, Heroic. II. p. 694. quum de Ulysse διαφυγόντα δι' αὐτὸν τὰ ἐκεί παῖθι, ἀπωλεσάν αὐτῇ Ἰθάκῃ ὑστέρων. Dederat ἐν αὐτῇ Ἰθ. neque enim Neptunus Ulyssem una cum insula Ithaca, quae graecorum eorum sententia, sustulit: devoravit ἐν praecedentis verbi terminatio. Hoc Herodoti loco vincunt schedae, citra quarum adstipulationem, re postulante, [l. 3.] Θηβίων recepi. WESS.

3. γυναῖκας ἱρηίας ἐκ Θηβαίων) Quia supra scribit c. 35. ἱράται μὲν οὐδεμὴν οὔτε ἔρσενος θεοῦ οὔτε θελήας ἀνδρες δι' πάντων τε καὶ πασίων: non ἱρηίας, sacerdotes, illas fuisse censeo, sed saceras, sacerdotumque ministras; atque adeo scribendum: γυναῖκας ἱράς ἐκ Θηβίων ἐκχρήσθαι. Cap. 56. legitur, ἡ ἀλήθεια οἱ Φοίνικας ἐξηγάγον τὰς ἱράς γυναῖκας, quarum alteram paulo dicit inferius ἀμφιπολεύσσαν ἐν Θήβῃσι ἱρὸν Διός: monstrat illud, fuisse mulieres ἱράς sive ἱεροδούλους. In templo Syriae Hierapolitano praeter sacerdotes fuisse ἄλλο πλῆθος ἀνθρώπων ἱρῶν scribit Auctor libri de Syria Dea c. 43. istius generis ἱεροδούλους Strabo vocat ἱερὰ σώματα VI. p. 418. n. [p. 272. c. ed. Cas.] VALCK.

CAP. LV. 3. ἐκ Θηβίων τῶν Αἰγυπτίων) Dialecti ratio ut hoc admitterem, perpulit. Πασίων, ἀλλείων, ἀρπασθισίων, ne alia advocem, praesidia sunt. Theo, detecta Ionica forma, ὅτι παρθένας τινὲς ἐκ Θηβῶν τῶν Αἰγυπτίων ἦσαν ἱέρειαι, ubi Nostri praescripto ἄρχεσσαν oportuerat: sunt et alia refigenda ibidem, quae missa facio. WESS.

4. ἀναπαύμεναι) ἀπαυτομένης Aristophanis et Hesychii auctoritate servavissem, nisi Eusebii, quem magni, quando ex usu est, vir Celeb. aestimat, et tot membranae contra ivissent. WESS.

6. αὐδάξασθαι φωνῇ ἀνθρωπίνῃ) Ios Jac. Wetstenius ad secundam Petri Apostoli c. 2, 16. plura coacervavit, quae ἀνθρωπίνῃ, si omnium eadem esset dicendi species, auxilio forent. Belle Pass. et Ask. pro quo Gronov. ad. c. 57. pruden-
ter. WESS.

11. Δωδωναίαν δὲ αἱ ἱερίαι) Haec et quae anteverterunt, sacris Dodonaeis feminas fuisse antistites, liquido conmonstrant. Strabo autem lib. VII. p. 506. [p. 328. ed. Cas.] primitus ἄνδρες ἦσαν οἱ προφητεύοντες ait, deinde τρεῖς γυναικες, in mulierum numero consentiens. Unde sumserit *mores* istos *prophetas*, an ex ὑποφωτῶν Homeri voce, an aliunde, quaerunt docti viri, praeter ceteros Gronovius Exercitat. de Dodona p. 23. WESS.

12. Προμηνεία) Graece non dicitur προμηνής, sed προμηνής et προμηνεία: scripserat fortasse, Προμηνή vel Προμηνήη, Benevolam nomen illud designaret. VALCK. — Προμηνεία Eustathii patronum, non locupletem tamen, habet. WESS. — „Eustathium patronum“ scribere puto voluerat: habet enim hoc nomen Eustathius in Odys. p. 545, 14. In eadem vero scripturam consentiunt libri omnes: quae cum sollicitaretur non satis caussae fuisse videtur. Ut προθυμία, προμηνεία et similia dicuntur, sic non video cur Προμηνεία, praesertim tamquam proprium nomen, suspectum nobis esse debeat; licet adiectivum προμηνής, unde illud derivatum fuerit, in reliquiis graeci sermonis hodie non reperitur. S.

CAP. LVI. 4. δοκέει μοι ἡ γυνή) Hoc praetuli; sunt γυνήν ἔχω et δοκέει μοι eiusdem paene potestatis, nec concinne componuntur. Scripti Codd. in verbi scriptura passim variant, adtentique lectoris expostulant iudicium. Mecum facit Reiskius. Formulam eiusque usum illustant Reitzius ad Lucian. Astrolog. c. 9. et Abreschius Diluc. Thucyd. p. 5. Quod sequitur [l. 5.] de parte Graeciae, olim Pelasgia, ratum ex Homero et certum ponit Thucydides I. 3. WESS. — At non partem Graeciae ait olim Pelasgiam fuisse nominatam, sed universam Graeciam; eiusque partem fuisse Thesprotiam. S.

7. ἔπειτα δουλεύουσα) Voce transposita hunc in modum ista commode scribi posse suspicor, ut altera mulierum videatur προθῆναι ἐς Θεσπρωτοῦς δουλεύουσα ἔπειτα αὐτῷ ιδρύσασθαι ὑπὸ Φηγῶ εὐπεφυκυῖη Διὸς ἱερὸν ὥσπερ ἦν οἶκος, ἀμφοπολεύσασαν ἐν Θήβῃσι ἱερὸν Διὸς, ἐνθα ἂν ἀπίνετο, ἐνταῦθα μνήμην αὐτοῦ ἔχειν: vendita, ut in Thesprotiam abduceretur servitutem servitura; postea illic sub procera quercu Iovis constituisse sacrarium, ut erat rationi congruum, quae Thebis

in templo Iovis fuisset ministra, quo pervenisset illic eius colere memoriam. VALCK. — Non multum refert, ἀμφιπολεύουσαν, an Aldinum, potius censeas; sapit tamen eius ἀμφιπολεύσαν non nihil ex Ionia. Vide adscripta Diodoro XVI. 70. WESS. — Commode utique ἀμφιπολεύουσαν legeretur, quod cum Valekenario Reiskius etiam commendaverat. Idem, non minus quam ille, simpliciter posito verbo πεφυκνύη offensus, ἐκεῖ πεφυκ. legendum coniecit. Mihi, ut maximi facio sagaces eruditasque doctorum virorum suspectis super locis aut manifeste mendosis coniecturas, sic nunquam placuit perpetuo novandi pruritus. Reliquas partes huius traditionis allegorice intelligendas esse prudens Herodotus censuit; quod de fago narrabatur, illa (inquit) vera et naturalis arbor fuit. Hoc, ni me ratio fallit, verbo πεφυκνύη significatur. Neque magis opus esse videtur, ut verba ἔπειτα et δουλεύουσα transponantur: nec enim video quid impediat quo minus credamus, mulierem hanc etiam tunc servitutem servientem instituisse illud oraculum. Exoptata sane res hero debuit esse, ancillam habere fatidicam; cuius ex arte haud spernendum ille capere quaestum poterat. Caeterum de Dodōnaeo oraculo consuluisse iuvabit quae commentati sunt De Brosses in Actis Acad. Reg. Inscr. Tom. XXXV. p. 89 seqq. et Heyne in Excursu II. ad Iliadis lib. XVI. S.

9. ἐνθα ἀπίνετο) ἐνθα mutari haud debuerat. [quod a Gron. inconsulte factum.] Aliud est ἐνθάδε, et hic incongruum. WESS.

12. ἐν Λιβύῃ πεπρωσθαι) Nisi Codices iterum coniecturis obniterentur, paulo ante scribi malim χρηστηρίον κατηγήσατο: [at vide modo II. 49, 7-9.] hic autem, ἐς Λιβύην π. Non quid evenisset in Africa, sed illud noverat mulier, comitem suam a Phoenicibus fuisse venditam ut in Libyen abduceretur: hoc vero saepe dicitur Herodoto ἐς Λιβύην πεπρωσθαι vel πρῆλθαι. Herod. VIII. 105. πειδᾶς — ἐπώλει ἐς Σάρδεις τε καὶ Ἐφεσον. Demosth. p. 708, 25. πρᾶξις ἐς Λευκάδα. Ob locum Lucae Act. VII. 9. similia quaedam fuere collecta: vid. Celeberr. T. Hemst. in Miscell. Obs. VI. p. 344. Huc refero rarius illud Xenoph. Ἑλλ. I. pag. 252, 32. ἐς Λακιδάιμωνα γράμματα πεμφθίνα ἐάλωσαν ἐς Ἀθήνας: et

de Periandro *Diogenis Laërt.* I. 94. τὸν παῖδα ἀπεκάρυξεν εἰς Κερκύραν, quaeque dantur similia. VALCK. — Ut saepius eis legitur, ubi commodius ē. videri poterat; sic et subinde ἐν, ubi eis malles, apud probatissimos auctores. Sic quidem apud *Thueyd.* VII. 17. consentientibus libris habes ἀποστελούντες ὁπλίτας ἐν τῇ Σικελίᾳ, et similiter idem alibi. Conf. ad I. 21, 4. notata. S.

CAP. LVII. 1. Πελοπιδᾶδες δὲ μοι δοκίουνσι κληθῆναι etc.) Quae fabulae origo, et unde antistitae Dodonaeae πελοπιδᾶδες nominatae sint, post doctissimorum virorum, *Bocharti*, *Gronovii*, *Triglandii*, aliorumque suspensiones et conjecturas, nondum in expedito versatur. *Valckenarium* adi ad *Tragici Phoeniss.* vs. 1475. WESS. — Quae obiter ibi *Valckenar.* monuit, cum his conferenda sunt *Scholia vet.* ad *Sophocl. Trachin.* 175. (169. ed. Br.) ubi pro πολίους, quod vulgo legebatur, ex *Hesychio* (in Πελοπίους) corrigendum esse πολίους iam olim *Sallier* in *Actis Acad. Inscript.* T. V. Hist. p. 35. seq. docuit, quod etiam a *Brunckio* receptum est. Ad quibus parum abludit quod ad *Virgilii Ecl.* IX. 13. *Servius* adnotavit, *Thessalica lingua peliades et columbas* et vaticinatrices mulieres dici. S.

3. ἰδόμενον δὲ σοφὶ ὁμοία εἶναι φεγγασθαι) Mira hominum studia; quod uni ridet, alteri accidit ingratum: si quid innoves aut coneris, in promptu acriora iudicia; quae equidem uti nec valde metuo, ita, prudentium ubi fuerint, non recuso. Hic allego novationis auctores Grammaticos ac schēdas veteres, nexumque sermonis. Non nescio, quo fulcro ἰδόμεναι niti queat: neque non intelligo, ὁμοίᾳ ἄποβον multis videri. Ostendit *Cl. Hemsterhusius* utriusque usurpandi morem ad *Luciani Somn.* c. 2. adseruitque Ionibus ὁμοία τοῖς etc. Edidit *Aldus* III. 35. ἕτοιχ τοῖς πρώτοις: mutavit *H. Stephanus*; et sic tamen eiusdem *Musae* c. 8. et 57. VII. 120. WESS. — ὁμοία h. l. lubentem me accepturum, in *Var. Lect.* significavi. S.

11. Ἔστι δὲ καὶ τῶν ἱερέων ἡ μαντική etc.) Sic ex *Florentino* vir Clariss., divinandi per sacerdotes rationem intelligens: cuius explicationi pugnat cap. 85., ubi ἀνθρώπων μὲν οὐδενὶ προσκίεται ἡ τέχνη sive divinatio. Alii ἱερέων sive ἱερίων de victimarum extis interpretantur, et ad *haruspicinam* referunt: ἱερίων non aliud esse ac ἱερίων, sicuti χήναι et βόαι, de

anserum boumque carne, quae aliis χένεα, βόεια: haec *Corn. de Pauw* et *Reiskii* opinio; qua ratione sacerdotum ars, quam illis scriptor negat, maneret. Mihi τῶν ἱερῶν μαντικὴ divinatio in templis, quae et responsis et signis absoluebatur, placet. *WESS.* — *Vallae* interpretationem, divinandi in templis ratio, restituit *Wess.* quos et equidem, postquam incertus aliquamdiu haeseram, secutus sum. Attamen nec satis adparet cur hoc maxime adiectum voluisset Scriptor, in templis; et, hoc si voluisset, ἐν ἱεροῖς dicturus fuisse videtur. Subiit igitur cogitatio, ἱερά hic intelligi fortasse sacra, sacrosque ritus, cuiuslibet generis, ut hoc *Herodotus* dixerit, in pluribus aliis sacris ritibus divinationem etiam ex Aegypto in Gracciam esse derivatam. At rursus, hoc si in animo habuisset, non tam Ἔστι δὲ, sed Ἔστι ὦ (vel δὴ) καὶ — ἡ μαντικὴ dicturus fuerat; quoniam, quae adhuc de *Dodonaeo* oraculo dicta sunt, utique et ipsa ad μαντικὴν pertinent. Quod vero ait, Ἔστι δὲ καὶ τῶν ἱερῶν ἡ μαντικὴ, perspicue significare videtur, nunc de alio quodam μαντικῆς genere agi. Atqui hoc aliud genus, est divinandi ratio per victimas. Et, quo graeca verba in hanc partem accipi possint, non opus est, ut cum *Pavio* *Reiskioque* scripturam ἱερῶν probemus, statuamusque ἱερῶν pro ἱερῶν vel ἱερῶν dici; quum praesertim nusquam alibi ἱερά vel ἱερά, sed constanter ἱερῶν dicat *Herodotus*. At nimirum τὰ ἱερά frequenter *Nostro* idem, ac τὰ ἱερῶν, valent; sicutque victimae quae immolantur. Sic θύσαι τὰ ἱερά, I. 59, 6. VIII. 54, 5. et alibi, est mactare victimas. II. 40, 1. ἡ ἐκτέλει τῶν ἱερῶν, est exenteratio victimarum, ubi conf. I. 14, 6. Ac praesertim ubi de extispicio vel haruspicio agitur, legimus propitia aut contra fuisse τὰ ἱερά, V. 4, 2. IX. 19, 6. IX. 36, 3. (ubi haruspex μαντεύσθαι dicitur) item 37, 2. etc. pro quo τὰ σφάγια aut IX. 45, 10. Denique VIII. 134, 7. ἱποῖσι χρηστηριάζεσθαι, est ex victimis responsa dei petere. Quibus inter se collatis consentaneum est, ut h. l. τῶν ἱερῶν (idem ac si dicas διὰ τῶν ἱερῶν) τὴν μαντικὴν intelligamus divinandi rationem ex victimis; quam nimirum pariter, etque oraculorum institutum, ex Aegypto ad Graecos transiisse statuit *Herodotus*. S.

CAP. LVIII. 1. προσηγορίας explicat *Gronovius* et ad *Pauli* *Epist.* ad *Roman.* 5, 2. et *Ephes.* 2, 18. docti in-

interpretes. WESS. — Oblationes intelligebat Gronov. provocans ad *Aristoph.* Av. 854. et quae ibi a graeco interprete notantur: in versione autem adductiones posuit, quas tenuit Wess. *Hesychio* προσάγωγή est προσέλευσις, recte: accessio, nempe ad deorum aras, supplicatio. S.

CAP. LIX. 3. ἐς Βούβαστιν πόλιν) *Stephan. Byz.* Βούβαστος, πόλις Αἰγύπτου, ἣν Ἡρόδοτος Βούβαστιν φησι, διὰ τοῦ ἱ. Quae *Ethnographi* cum *Gronovio* non laterent, vicit *Medicei* spectatissima, uti fertur, fides, ut ἐς Βούβαστος obtrudi posset. *Bubastis*, exemplo *Nostri* II. 67. et 137. dicitur *Pomp. Melae*; aliis *Bubastus*, Βούβαστος. Mox [l. 6.] ex *Arch. Vind. Pass.* ἐν μέσῳ τῷ Δέλτα non omnino absurdum. Μέσον τὸ Δέλτα scripsit supra c. 17. Ceterum templi *Isidis*, quod olim in urbe *Busiride*, restant splendidissimae ruinae, elegantissimis optimi marmoris columnis, cultis hominum animaliumque figuris ac litteris hieroglyphicis spectabiles, descriptae cum cura a *Sicardo*, curioso ex *Iesuitarum familia* peregrinatore, in *Novis Memor. Legationum eius ad Orientem Societatis T. II.* p. 118. WESS.

CAP. LX. 2. ἐπὶ δὲ κομίζονται) Nihil habebat causae cur hic scribi mallet *Galeus κομίζονται*, ignotum *Herodoto* verbum; apud quem, ut hic, frequenter alibi κομίζεσθαι notat nave vehi vel deferri, IV. 76. V. 43. VII. 49. Quae *Galeo* obversabantur, *Aegyptiorum κομισίας* attigit vir *Magnus* ad *Diodor. Sic. T. I.* p. 177. VALCK.

8. ἐγχερίσαντες τὴν βάρην τῇ γῇ) Placet *Arch. ἐγχερίσαντες*, quem ille in modum III. 86. et *Aldus* IX. 98., nec tamen constanter. Antiquissimi usus fuit χρίπτειν et ἐγχερίπτειν, χρίπτειν recentioris: quae causa perpetuae in *Edd.* et scriptis discordiae. In *Sophoclis Elect.* 901. Μὴ πού τις ἡμῶν ἐχρὺς ἐγχερίπτει βροτῶν: at vs. 723. ἐγχεμπτ' αὖ σὺν γῇ, ubi mssti veterem sequuntur morem. *Bacchylides* in *Eclog. Phys. Stob.* p. 11. ἀλλ' ἐπιγχερίπτει νέφος ἄλλοτε, ubi schedae, teste *Grotio*, ἐπιγχερίπτει. Mitto alia, et harum cupidiarum amatores ad *Cl. Ruhnkenium* in *Timaei Lexic.* p. 76. [pag. 104 seqq. ed. sec.] et *Eustachium* ad *Erotian.* in hoc verbo amando. WESS. — Conf. *Var. Lect.* ad III. 85, 20. et IX. 98, 12. Apud *Sophocl.* video quidem in edit. *Lond.* ad *Electr.* 904. ἐγχερίπτει citatum ex ed. *Ald.* et ad vs. 723. ἐγχερίπτ' ex *cod. Baroc. ms.* Sed utroque loco *Brunkius* id verbum in-

serta μ litera edidit, nulla e msstis suis dissensione in Notis prolata. Apud Stobaeum, pro olim edito $\epsilon\pi\iota\chi\epsilon\mu\pi\tau\alpha$ Heeren T. I. P. 1. p. 168. $\epsilon\pi\iota\chi\epsilon\mu\pi\tau\alpha$ ex msstis edidit, cuius vide notam ad vs. 3. ibid. p. 167. S.

CAP. LXI. [2. $\epsilon\iota\pi\eta\tau\alpha\iota$ $\pi\rho\acute{o}\tau\epsilon\rho\acute{o}\nu$ $\mu\omicron\iota$] Vide cap. 40. S.]

5. $\tau\acute{o}\nu$ $\delta\epsilon$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\tau\omicron\nu\tau\alpha\iota$) Quod in Athenag. Legat. prostat pag. 114. $\tau\acute{o}\nu$ $\delta\epsilon$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\tau\omicron\nu\tau\alpha\iota$ $\tau\rho\acute{o}\pi\omicron\nu$ mihi quoque sciolo videtur contri-
tribuendum; qui Herodoteum, $\tau\acute{o}\nu$ $\delta\epsilon$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\tau\omicron\nu\tau\alpha\iota$, a Grono-
vio egregie adfirmatum, minus intellexerit, significans id
ipsum quod usitatus Graecis diceretur $\tau\acute{\omega}$ $\delta\epsilon$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\tau\omicron\nu\tau\alpha\iota$,
quemnam inflicti sibi verberibus lugeant. Scripti tamen Co-
dices si plerique praeferrent $\tau\acute{\omega}$ $\delta\epsilon$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\tau\omicron\nu\tau\alpha\iota$, cui se verbe-
rent, sive, in cuiusnam Dei honorem; cum vicinis illud
conspiraret, $\epsilon\varsigma$ $\Sigma\acute{o}\lambda\iota\nu$ $\pi\acute{o}\lambda\iota\nu$ $\tau\eta$ $\text{'A}\theta\eta\nu\alpha\iota\eta$ $\pi\alpha\nu\eta\gamma\gamma\iota\zeta\omicron\nu\sigma\iota$. $\epsilon\varsigma$ $\text{'H}\eta\rho\acute{o}\delta\omicron\tau\omicron\varsigma$
 $\pi\acute{o}\lambda\iota\nu$ $\tau\acute{\omega}$ $\eta\lambda\iota\omega$, similibusque. Herodoti locum IV. c. 34. ad
Pausaniae I. p. 104. verba docte contulit Leopardus X. Em.
cap. 24. $\sigma\tau\epsilon\theta\alpha\nu\acute{o}\sigma\theta\alpha\iota$ $\tau\acute{\omega}$ $\theta\epsilon\omega$ dixit Xenoph. $\text{'E}\lambda\lambda.$ IV. p. 304,
26. $\pi\eta\lambda\epsilon\upsilon\nu\tau\alpha\iota$ $\tau\acute{\omega}$ $\theta\epsilon\omega$ Aristid. T. I. p. 543. Achillis $\tau\alpha\varsigma$ $\kappa\epsilon\chi\mu\alpha\varsigma$
 $\text{'P}\alpha\tau\rho\acute{\upsilon}\kappa\lambda\omega$ $\tau\mu\eta\tau\epsilon\iota\sigma\alpha\varsigma$ Philostr. Vit. Apoll. VII. c. 36. Vid. T.
Hemsterh. in Add. ad Luciani p. 850. et F. L. Abregh in
Diluc. Thucyd. p. 452. VALCK.

Ibid. $\tau\acute{o}\nu$ $\delta\epsilon$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\tau\omicron\nu\tau\alpha\iota$) Plena manu Gronovius, in patente
verbi potestate imprudentior: agentem, et formae quae
media dici adsolet, requirit, indicante d'Orville ad Cha-
riton. III. p. 547. Codex Bodleianus, sicuti Cl. Wess. testi-
ficatur in Indic. Thucyd. voc. $\text{'O}\sigma\iota\alpha$, $\tau\acute{\omega}$ $\delta\epsilon$ $\tau\acute{\omega}$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\tau\omicron\nu\tau\alpha\iota$
praefererat, quorsum Vind. et Arch. scriptura ducere vi-
detur: nec absona eius sententia. Bardesanes in Praep.
Euang. Eusebii p. 279. n. $\epsilon\nu$ $\tau\eta$ $\Sigma\upsilon\phi\iota\alpha$ --- $\alpha\pi\epsilon\kappa\acute{o}\tau\omicron\nu\tau\omicron\nu\tau\alpha\iota$ $\pi\acute{o}\lambda\lambda\alpha$
 $\tau\eta$ $\text{'P}\epsilon\iota\alpha$: in honorem Opis sibi virilia amputabant. Equidem
in vulgato adquiesco. WESS. — Ut vulgo $\kappa\acute{o}\pi\tau\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ $\tau\omicron\nu\tau\alpha\iota$
plangere aliquem; sic et $\tau\acute{\upsilon}\pi\tau\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ cum quarto casu con-
struere Noster amat. conf. II. 42, 27. et 152, 7. De deo,
quem nominare nefus ducit, conf. c. 152, 3. et 170, 1. ibi-
que not. S.

CAP. LXII. 2. $\lambda\acute{\upsilon}\chi\eta\alpha$ $\kappa\alpha\iota\omicron\upsilon\sigma\iota$) Si Grammaticos, quos
[in Var. Lect.] adpellavi, consulueris, notatum $\tau\alpha$ $\lambda\acute{\upsilon}\chi\eta\alpha$,
tanquam rarum et insigne, advertes. Glossae San-Germa-
nenses: $\lambda\acute{\upsilon}\chi\eta\alpha$ $\sigma\upsilon\delta\epsilon\tau\epsilon\rho\omega\varsigma$ $\text{'H}\rho\acute{o}\delta\omicron\tau\omicron\varsigma$ B., $\text{'E}\upsilon\rho\epsilon\pi\iota\delta\eta\varsigma$ $\text{'K}\acute{\iota}\nu\delta\omega\pi\iota$ (vs.
512.) Est ex Ionum consuetudine. Schol. Apoll. Rhod. III.

137. Ἰωνικῆς δὲ τὰ κύκλα, ἀντὶ τοὺς κύκλους, ὡς Ἰύχνα καὶ δίφρα: quibus non dissimilia Critici in *Nicandri Theriac.* vs. 591. *Recurrunt τὰ θύχνα c. 153.* et apud *Themistium et Procopium*, studiosos *Nostri*, saepe. Mox [L. 4.] ἔμπλεα στέατες [λοφὸ ἀλός] καὶ ἐλαίου, plena partim adipe, partim oleo coniecit *Reiskius*, quod sal ad lampades nihil faciat: cui non subscribo. Frequentissimus olim in sacris usus salis aliud suadet; et quamquam vulgò sal crepitet magis et exsiliat in igne, quam luceat, satis erat si acetabulorum fundum peteret, oleo supernatante. Vide *Plin. H. N. XXXI. 7. WESS.*

6. οὐνόμα κέεται λυχνοκαΐη) Habuit haec ante oculos *Themistius* principio *Orat. ad Constantium Imp. p. 49.*; quod *Hemsterhusium*, docto *Oratori* egregie opitulante, in *Poluc. X. 115.* minime fugit. Spectavit et has lucernarum accensiones *Iosephus*, Apioni insultans et aliis suae gentis osoribus, λυχνὸν γὰρ οὐδέπω --- ἐωράκατον, εἰ τὰς τσάυτας καὶ τρῶκαυτας λυχνοκαΐας ἐπιτελοῦντες, contr. Apion. II. 9. p. 478., numero multitudinis electo, quandoquidem et Deorum alii hunc habebant honorem in *Achillis Tatii Amorib. pag. 277. WESS.*

CAP. LXIII. 4. εὐτ' ἂν δὲ γίνηται καταφερῆς etc.) Rediit δὲ in pristinum locum, praecedente μὲν flagitante. *Is. Vossius*, V. Cl., adscripserat codici suo κατὰφερῆς, nescio an motus *Hesychii* κατὰφερῆς, κατὰ φερόμενος. Novandi causa urgens non est. Καταφερῆς gaudet eadem notione. *Dionysius Halicarn. T. II. p. 187.* καὶ καταφερῆς ἡ ῥύσις τῆς λέξεως, ὥσπερ κατὰ πρᾶνους φερόμενα χωρίων σώματα, translata quidem, sed manifesta declivitatis sententia. *Polybius II. 68.* εἰς τὸ τὴν θυγὴν ἐπὶ πολὺ καταφερῆ καὶ κρημνώδῃ γενέσθαι, quoniam per declivia et abrupta hostibus erat fuga. Aliibi, sicuti et *Appianus*, χωρία κατὰφερῆ III. 55., nec stabili scriptura. *WESS.*

[8. ἔχοντες ξύλα, καὶ οὗτοι ἐπὶ) Rectius sic interpunges: ἔχοντες ξύλα καὶ οὗτοι, ἐπὶ τὰ ἔτερα etc. Et in lat. vers. scribes *juste et horum quisque*. Respondent enim ἔχοντες ξύλα καὶ οὗτοι istis, ξύλων κορύνας ἔχοντες. S.]

9. τὸ δὲ ἄγαλμα, ἰὸν ἐν τῷ μικρῷ ξυλίνῳ) Unde *Valla* acceperit ligneum simulacrum, dicere non habeo. Optime eum *Gronovius* in ordinem revocavit; dudum etiam ante *G.*

Cuperus in Harpocrate p. 104. Multa istic vir longe doctissimus de hoc et similibus Aegyptiorum institutis ex Diodoro I. 97. atque aliis. WESS.

19. οὐ μὲν τοι γε εἴ τε) Una de particulis orationi nocet, sic tollenda, ut scribatur: οὐ μὲντοι εἴ γε Αἰγύπτιοι ἔφασαν. Hic etiam mos scribendi Herodoteus: pag. 19, 32. p. 32, 46. [I. 51. 21. 80, 28.] οὐ μὲντοι εἴ γε Ἀσδοὶ δεῖλοι ἦσαν. p. 118, 6. 28. etc. [II. 81. 3. 83, 7.] atque isthoc ordine voculas istas passim collocat *Thucydides*. VALCK. — Scilicet non modo οὐ μὲν τοι γε, ut in *Var. Lect.* dixi, sed οὐ μὲντοι γε εἴ τε Αἰγύπτ. dabant *Ald.* et alii edd. Quum in id, quod *Wess.* edidit. cum aliis libris ii etiam consentiant, qui sunt ex eadem cum *Med.* familia, videtur hoc loco, ut passim alibi, codicem suum haud satis attente inspexisse Gronov. S.

CAP. LXIV. 5. ἀπότροφον γινόμενον) Haec et vicina pervertit *Valla*. quae hunc vel similem in modum converti potuerant Latine: Templum illud incoluisse matrem Martis; hunc educatum alibi. quum ad virilem pervenisset aetatem, colloqui cum matre voluisse; sed matris administratos, quem ante non viderant, haud ingredi passos abegisse. In his Editorum culpa perperam scribitur μητρί et μητρός. *Ἀπότροφον* *Hesychius* recte reddidit μακρὰν τεθραμμένον. De commercio familiari, sive colloquio, frequentatur συμμιξαι. Apud *Herod.* VIII. 79. Aristides adversarium Themistoclem ἐπικαλέσθω θέλων αὐτῷ συμμιξαι: recte *Valla*, colloquendi gratis. [conf. I. 125, 9. VIII. 58, 4.] *Xenoph.* Ἑλλ. III. pag. 283, 57. συμμιξας τῷ Δερκυλλίδῳ. *Demosth.* p. 234. §. 282. συμμιξαμεν τῷ Περικλέῳ. In *Aristoph.* Ἑκκλ. vs. 512. Οὐδεμιᾶ γὰρ διανοίῃ σου συμμιξας οἶδα γυναικί: sic scribendum ante *Dawesium* vidit *T. Faber*. Suspicio tamen et hic in ambiguo ludere voluisse *Herodotum*; puerumque ἀνδριζόμενον aliud quid isto captasse colloquio: διαλέγεσθαι et ὁμιλεῖν frequentius inserviunt istiusmodi lusibus: est et ubi sic adhibetur ἔ λόγους ἔλθειν. Propter ea certe quae sequuntur, τὸ μὴ μίσγεσθαι γυναικὶ ἢ ἱερίῃ, in istum equidem sensum ceperim τὸ ἐσιδεῖν vel ἔλθειν παρὰ τὴν μητέρα, cum *Gronovio*, qui hanc in rem valde collegit opportuna, et *Herodotea* quidem diligentissime ad pag. 150, 5. VALCK.

Ibid. ἀπότροφον γινόμενον) Plurima hic turbavit neglectus sermonis habitus. *Ἀπότροφος* non est nutrimentis depul-

sus, quomodo Latina Gronovii; sed procul a parentibus educatus, uti Portus bene. Hesychius Ἀπότροφος, μακρὰν τετραμήνους. Plutarcho propterea T. II. p. 973. n. lusciniæ, nidis ereptæ atque in caveis altæ, ἀπότροφοὶ τῶν μητέρων: Aristoteli, quem Chaeronensis advocat, ἀν' ἀπότροφα γίνονται, de iisdem aviculis. Ad hoc, ἐξανδρωμένος prave redditur viriliter impulsus, multoque peius ob Medic. abesse posse decernitur. Suidas ἐξανδρούμενος, τὴν ἡλικίαν ἔχων εἰς ἄνδρα, h. e. adultus. Denique τῇ μητρὶ συμμιξαι colloquium requirit matris; coitum nunquam. De Xerxe, ἐβίβαν σφὶ συμμιξαι, desiderans cum illis colloqui, VIII. 67. et Aristide c. 79. διδαν αὐτῷ συμμιξαι, colloquium eius cupiens. Plura Valckenarius. Quibus quidem, uti æquum fuit, animadvertens, sententiæ scriptoris elucet; neque patitur, primitus fuisse γινόμενον ἀπαλλάττεσθαι, μετὰ δὲ ἐξανδρωμένον etc. uti arbitramur: corrumpent enim additiones bene dictæ. WESS.

11. ἀπὸ ἀλούτων) Clemens Alex. I. Strom. pag. 361, 19. Αἰγύπτῳ, ἰνὸν, πρῶτοι - - ἐν ἱεροῖς μίσγεται γυναῖξιν ἐκώλυται, μὴ εἰς ἱερὰ εἰσεῖναι ἀπὸ γυναικὸς ἀλούτους ἐνομοθέτησαν. Attingit Marshamus Can. Chron. p. 222. Egregius Porphyrii est locus in Euseb. Præp. V. pag. 197. v. venustissimus Theocriti Eïd. V. 147. VALCK.

[14 seq. μίσγεται ἐν ἱεροῖς) De avibus aliisque animalibus loquens, ὀχεύμενα, ait, ἐν τε τοῖς νηοῖς τῶν θεῶν καὶ ἐν τοῖς τεμενοῖς: de hominibus vero, non ἐν νηοῖς, ἀλλ' ἐν τοῖς δεοῖς ait, sed nomine utitur latius patente, ἐν ἱεροῖς. Comprehendit autem τὸ ἱερὸν et τὸν νηὸν et τὸ τέμενος, agrum, lucum, ædificia, quibus cingitur dei aedes. Attamen, vel sic, iusto gravior et præter reliquum Herodoti morem iniquior videri possit ista criminatio, præsertim ita universe in omnes pæne homines, Aegyptiis ac Graecis exceptis, iactata. Certe, in ipsa etiam famosissima ob Veneris obscœnam cultum Babylone, non modo non in æde deæ, sed omnino ἔξω τοῦ ἱεροῦ (ut refert idem Noter, I. 199, 15.) committebantur illa flagitia, quibus placari deam persuasum habebant. S.]

16. νομίοντες ἀνθρώπους εἶναι κατὰπερ' etc.) Diogenes Cynicus similis disputatione ad fœdas commixtiones probandas abutebatur, abutebatur et Chrysippus; perstricti ex merito abs H. Grotio Iur. B. et Pac. II. 5, 3. Ecce tibi Stoici

nostris ita respondentia verba, ut hoc fonte hausta dice-
res: καὶ τὸ φαγεῖν τι, καὶ προελθεῖν ἀπὸ λέχους ἢ θανάτου πρὸς
ἱερὸν, ἀλόγως διαβέβηται· ἐπὶ τὰ θηρία φησὶ δὲν ἀποβλέπειν
tum animantium mutorum exemplis liquere, τὸ μὴτε συγ-
γινόμενα, μὴτε γεννώμενα -- ἐν ταῖς ἱεραῖς μίμναιεν τὸ θῆλον,
in Plutarchi Stoicor. Repugnant. p. 1044 seq. Quae homo
locutuleius contentionis fervore et disputatrice virtute,
si ea tamen virtus, atque ut alios premeret, iecisse dic-
cendus est. Sed hunc rixosum relinquamus. Mox [l. 18.]
ὀρίθων τέλεα [loco vulgati γένεα] ex Codd. Britannicis
adeo blandiuntur, ut a probandis non longe absim. Si
qui interpretamentum putarint, *Eustathium* uti adeant
auctor sum, et considerent τέλος et τέλεα in ceteris eadem
habere VII. 211. 223. IX. 20. WESS. — Conf. l. 103. 4.
ibique not. Apud *Eustathium* quidem, de diversis vocabuli
τέλος notionibus saepius disserentem, nihil quod magis
pere huc faciat reperire mihi contigit. Cacterum scriptu-
rae isti, ὀρίθων τέλεα, tam insignem veri speciem inesse in-
telligo, ut et ego eam cum *Schaefero* receptam velim.

18. ὀρίθων γένεα) Τέλεα, quod in Codd. scriptis in-
venere *Galeus* et *Wasseus*, (vid. ad *Thueyd.* p. 151.) ut
a correctoribus expectandum; si Codices etiam exhibent
alibi, [alii, puto, voluit] ubi vulgantur ὀρίθων γένεα, ge-
nuinum videri poterit: τέλος saepius periphrasi servat-
mihi tamen nihil huius occurrit simillimum. VALCK.

CAP. LXV. 4. ἀνείται τὰ ἱερά) Non pro sacris
habentur, ut vertit *Valla*, verum significarent ista, con-
secrata sunt templa, quod hinc alienissimum est: vid. *Of-*
serv. Miscell. III. p. 94. Sententia poscit: τὰς εἰρημίας ἀνεί-
ται τὰ θηρία εἰ λέγοιμι: quibus autem de causis feracis sint conse-
cratae, si dicerem. *Herodotum* tamen suo scribendi more
dedisse suspicor, ἀνείται vel ἀνείτῃ ἱερά εἶναι, εἰ λέγοιμι,
litterasque nonnullas partim male repetitas, partim ne-
glectas. εἶναι saepe tanquam superfluum adicitur ab *He-*
rodoto, πλεονασμῶν καὶ παραλλήλισμῶν studiosissimo. De re-
bus consecratis vel consecrandis satis vulgata sunt εἶναι vel
ἀνείναι, et ἀνείσθαι: rarius illud *Xenophontis* de amabili
suo secessu Scyllunteo: ὁ χώρος ἀνείται ἱερὸς εἶναι: in *Socrat.*
Epist. XIX. ad *Aeschinem* fortasse scripta; quem multa
maioris faciebat *Xenophon*, quam *Plato*. VALCK.

Ibid. ἀνῆται τὰ ἱερά) Abundabit articulus, nisi αὐτὰ ἱερά fuerit. Superstitiosae animalium consecrationes et in Graecia et Romae notissimae fuerunt; exemplorum affatim in Casauboni notis ad Sueton. Caes. c. 81. Aegyptiorum ritus dabit Diodorus I. 83., Nostri vestigia premens. Ἀναγκαιή, [l. 7.] quod conmutatum fuerat, forma sua iterum splendet, uti II. 182. IV. 180. etc. WESS. — Quod ait τὰ ἱερά, incommodat utique articulus, quem abesse et equidem malim: nisi aut praecedens ἅπαντα non ita stricte accipiendum fuerit, sed σχεδὸν ἅπαντα intelligatur, aut τὰ ἱερά intelligantur eae bestiae quae cuique deo sacrae sunt, aut quae apud quemque Aegypti populum sacrae habentur, coll. cap. 69, 1. et 71, 1. Caeterum post ἱερά in graecis nostris deleandum comma, quo facilius intelligatur orationis structura. Tum illa, quae praecedunt, καὶ τὰ μὲν, σύντροφά etc. non tamquam absoluta per se ἥσις accipienda, ut in nostra versione latina factum; sed ita haec cum superioribus connexa sunt, ut dicat auctor, sacrae habentur bestiae, non eae modo quae inter homines vivunt, (ut feles, et canes) sed et quae libere vagantur. Caeterum cum his quae hoc capite et proxime sequentibus traduntur, conferendus omnino Diodor. Sic. lib. I. c. 83. et seq. S.

21. ὁ δ' ἂν ἴβιν ἢ ἱρηνά etc.) Eadem Diodorus, sed vulturis loco felem nominans. Accipitrem seu vulturem Iones olim ἱρηνά sonabant, [ut nos ex msto edidimus,] quemadmodum saepe poeta princeps. Eustathius Iliad. N. p. 920, 44. τὸ δὲ ἱρηνά, ἱωνικῶς ψιλοῦται, εἰ καὶ τὸ ἱρηνά δασύνεται. Neque dubio de Herodoto: scribae minuta huiusmodi negligunt, et qui mstos comparant, non semper acutum cernunt. Cicero I. Nat. D. cap. 29. Ne fundo quidem auditum est, crocōdīlum, aut ibim, aut felem violatum ab Aegypto: quibus paria Quaest. Tusc. V. 27. cum Davisii observatis. WESS.

CAP. LXVI. 3. τοὺς αἰελοῦρους) Praeclare Pass. et Medicus. Αἰελοῦρος Ἀττικῶς, αἰλοῦρος Ἑλληνικῶς, Moeris. Explicat eandem vocem Etymologus p. 51. Non addo plura. Otium fecit meditati Io Piersonus in erudito commentario ad Moeridem p. 56. WESS.

7. κτείναντες μέντοι οὐ πατέονται) Haec olim alio pertinere videbantur, sed felium mares designari manifestum

est ex *Aeliano* Nat. An. VI. c. 27. *παρίονται* mutari non debuerat: his terve gustandi edendive significatu posuit *Ionium* *παρίεσθαι* *Herodotus*, *Hesychio* restitutum a *T. Fabro* et *Berkelio*. *Agathocles* *Cyzicen.* ap. *Athen.* XIV. p. 650. A. de fructu quodam, ἐπὶν, ait, ἀνάνθη, ποιεύσιν ἐξ αὐτοῦ ἄλυσρα, καὶ παρίονται ταῦτα: vulgatur *παρίονται* redditurque pedibus calcant: [correctus locus in nupera edit. T. V. p. 363.] Ionice scribit *Agathocles*; ignorant autem Iones Doricum istum verborum flexum, saepius oblitteratum, etiam in *Epistola Aristippi*, *Socrat.* IX. ubi *περιβλέπονται* transmutandum est in *περιβλέπονται*. VALCK. — Mire hunc locum interpretatus *Larcherus* est: ils les tuent sans cependant en recevoir aucun dommage; id est, mares occidunt catulos, nec ideo laeduntur (vel malo ullo adficiuntur) a foeminis. Ait, *Valckenarium* olim in alio nescio quo scripto, corrigendum censuisse *χρῆναιτες* μέντοι οὐ τι αἰτίονται, atque hanc sibi anice veram certamque visam esse scripturam. §.

8. οὐ παρίονται) Male abiit in *παρίονται*, cuius in adtribuendo et dividendo potestas I. 216. Itaque rectissime *Florentinus* supra c. 37. οὔτε ἐφ' ὧντες παρίονται, expulso inportuno *παρίονται*. Iunge IV. 186. *Hesychius*, adiutore *Guiceto*, πατίεται, ἰσθίεται. πατίοντο, ἐγεύοντο. Felinum autem hanc indolem et *Φιλοτεχνίαν* describit *Aelian.* de Animal. VI. 27. WESS.

[11. θεῖα πρῶτα καταλαμβάνει τοὺς ἀδελφούς. Fides in furorem aguntur interpretatur *Conr. Gesner*, De Quadrupedib. p. 324 med. S.]

CAP. LXVII. 2. ἐς ἱερὰς στίγας) De his, quae quidem recordeo, nihil alibi distinctius; nam quae c. 148. et 175. aliorum spectant. Explicat *Diodorus* I. 83. φέρουσι εἰς τὰς ταρχίας ἐπιτα θεραπεύειν αὐτῶν κέρδη - - θάπτεσθαι ἐν ἱερῇ θήκῃ. Statim ὡς δ' αὐτῶς [I. 4.] ob I. 215. VII. 86. IX. 80. Ἰχνευραὶ [I. 5.] sunt *ichneumones*, eodem *Diodoro* indice: firmantque *Nicander Theriag.* V. 195. et *Hesychius*, quibus *Cl. Salmasius* ad *Solin.* p. 313. testibus de xlii usus fuit. *Phrynichus* *Biblioth. Coislin.* p. 467. Ἰχνευραὶ, οἱ παρ' Αἰγυπτίον καλούμενοι, voce truncatus, sed facile instauranda. WESS. — Non differunt ἱερὰς στίγαι, ἔτ ἱερὰ θῆκαι, quas continuo dein dicis; quae sunt conditoria, camerae, cellae, in quibus conduntur mortui. *Abdallatif*, scriptor

culi post C. N. XIII. (in *Relation de l'Égypte, traduite par M. Sylvestre de Sacy*, p. 202 seq.) cellas sese intrasse ait, quarum in aliis canum, in aliis felium, in aliis boum cadavera ingenti numero condita fuere. S.

[*Ibid.* ἐν Βουβάστει πόλι. De hac urbe supra dictum, ad c. 59, 3. Bubastum vero Aegyptiorum lingua *felem* dici tradit Steph. Byz. in voce. S.]

6. τὰς δὲ ἱβίς ἐς Ἐρμίου πόλιν) Scribarum aberrans oculus haec praeterviderat. Bene vir Celeb. ex Med. et aliis iustum illis locum dedit: sunt enim, ne ratio *ibidis* nulla sit, opportuna et necessaria. *Hermopolis parva*-ne, an *magna*, (his titulis duae Mercurii in Aegypto urbes distinguebantur) intelligenda sit, certo constitui haud potest: forte posterior in Thebaide, propter *Ibii* sive *Ibiu* mansionem, non longe ab urbe seiunctam. Itiner. Antonini p. 157. Liquidiora videntur, de ursis lupisque prodita, propter consensum *Prosp. Alpini* Hist. Nat. Aegypti IV. 9. WESS. — De verbis ἰοῦσας ἱρᾶς, quae nos interseuimus, vide in *Var. Lect.* dicta. Ut hic intelligimus ἱρᾶς τοῦ Ἐρμίου, sic et alibi ἱρᾶς cum genit. casu illius dei construitur, cui aliquid sacratum est. Sic οὐρεὺς ἱρὸν Μητρός Διόνυμῆος, I. 80, 5. Boves foeminae ἱραὶ αἰσι τῆς Ἰσμεως, II. 41, 3. S.

CAP. LXVIII. 6. τὸ ὕδωρ τῆς τε αἰθρίας etc.) Optime haec Cl. *Salmasius*, vir summus, Exercit. Solin. p. 314. ex *Aristotele* et *Plinio*, de crocodili nocturna in aquis mora, ratione et caussa teporis; quibus equidem nihil a *Gronovio* fuisse rescriptum mallet. Non libet praeter opinionem acerbius effluat, memet inmergere. Sola Philosophi verba, hinc clarissime derivata, ex Hist. Animal. II. 10. adponam, tantoque magis, quoniam praecipua hanc in rem voce desecta [a *Gronovio*] repraesentantur. Sic scribit: τὴν μὲν οὖν ἡμέραν ἐν τῇ γῇ τὸ πλεῖστον διατρίβουσι, τὴν δὲ νύκτα, ἐν τῷ ὕδατι· ἀλεινότερον γὰρ ἐστὶ τῆς αἰθρίας. Quid his disertius? Negare fluviatilem aquam in Aegypti aliisque orientis plagis tepidiorem noctu esse roscida et subdivali statione, pugnat veritati, et aestivae his in oris experientiae. Sed absisto. WESS.

[8. ὡὰ, χητών οὐ πολλῶ μίζονα. Vide *Hasselquist*, et *Geoffr.* apud *Sylvestre de Sacy* ad *Abd-Allatif*, p. 158 seq. Nempe *Herodot.* T. V.

Geoffroy ex professo edidit *Observations sur les habitudes attribuées par Herodote aux Crocodiles du Nil*; quae extant in *Annales du Musée d'Hist. Nat.* T. IX. p. 373. T. X. p. 167. T. XI. p. 37. S.]

13. γλῶσσαν δὲ μόνον θηρίων οὐκ ἔφυνε) Eadem Aristoteles; in expingendo crocodilo Herodotum, quod verbo monui, uti is Hecataeum, auctore Porphyrio apud Euseb. Praep. Ev. X. p. 466. aemulatus: inspicie Hist. Anim. I. 11. II. 10. V. 33. et post Philosophum plures Graecorum Latinorumque. Multa tamen in crocodili hac descriptione diligentissimi superioris et nostrae aetatis naturalis speculatores historiae desiderant, Rondeletius, Bellonius, Gesnerus, Bochartus, praeterque ceteros, Aristoteli paullo magis, quam oportebat, iratior Ol. Borrichius, Hermet. Aegypt. c. 10. p. 270. WESS. — Praecipua quae huc spectant, collecta et excussa videas in *Histoire des Animaux d'Aristote, traduite par M. Camus*, T. II. art. Crocodile. Lingua non prorsus carere crocodilum, porro inferiorem eius maxillam moveri, ut in reliquis animantibus, non superiorem, diligentiores observationes docuere. De Hecataeo apud Euseb. ex Porphyrio, conf. infra ad c. 77, 13. notata S.

[14. ἀλλὰ καὶ τοῦτο μόνον τῶν θηρίων) τοῦτο pro διὰ τοῦτο accipiens Bastius, interpretatus erat idcirco: eandemque in sententiam corrigenda etiam esse graeca, et ἀλλὰ κατὰ τοῦτο legendum, censuit Schaefer ad Gregorium de Dialect. p. 30. Quae mihi supervacanea opera videtur: perspicua scriptoris sententia, sed est etiam hoc unum ex omnibus animalibus, quod etc. S.]

21. τροχίλος) Habent ex Herodoto, et nominatim, Aristoteles Rhetor. [immo, Ethicor.] ad Eudem. VII. p. 189. [ed. Wechel.; p. 271 med. edit. Duval. T. II.] et Aelianus de Animal. VIII. 25. ubi dictione nonnihil mutata, *ειρηναία καὶ ἔνοσκονδά ἴσσι*: quemadmodum de apibus V. 11. πρὸς μὴ τοὺς μὴ ἐνοχλοῦντας - - - *ειρηναία αὐτοῖς καὶ ἔνοσκονδά ἴσσι*: et XII. 15. Ceterum tonus vocabuli apud Aristotelem, Aelianum et alios variat: τροχίλος scribunt, ex eo more, quo nomina huiusmodi terminationis paroxytona esse solent, docente Gesnero Hist. Anim. IV. p. 301. Atque ita scripti codices. Ἐώθει [L. 23.] bene habet, Florentinique auctoritate III. 33. IV. 33. [P] rediit. WESS.

26. οὐδὲν σίνται) Τὸ μηδὲν ἀδικῆσαι τὸν τροχίλον λογίζεται ὡς μυσθόν, *Aelianus*, enarrans *Herodotea de trochilo* Nat. An. III. c. 11. et hanc partem [Historiarum Nostri] designans lib. VIII. c. 25. citat *Herod.* ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς λόγοις. Sed quae narrat *Herod.* cap. seq. alio fonte derivata tractat idem *Aelian.* X. 21. VALCK.

CAP. LXIX. 6. ἀρτίματά τι λίθινα χυτὰ) Sive hoc, seu λιθωτὰ malueris, fusi et factitii lapilli designantur: *Reiskius* vitrum describi opinatur. Vitri, conditoriorum cipporumque ἐξ ὕλου, mentio erit III. 24. ad quod an adludat, non adfirmo. Faveret suspicioni *Epinicus* apud *Athen.* X. 9. [cap. 40. nuperae edit.] p. 432. c.

Ἐσμὸν [sive Νασμὸν] μελίσσης τῆς ἀκροχόλου γλυκυνὸν συγκυριανήσας ἐν σκύφῃ χυτῆς λίθου.

modo vitrum, quae *Dalecampii* sententia, intellexisse liqueret: ut ut est, commodissimus poetae locus est. Ἀρτίματῃ et ἀμφιδίας illustrant docti viri ad *Hesychium*, inque primis *Gronovius* in Adnotat. WESS. — In *Epinici* versiculo tam felix quam erudita emendatio, νασμὸν pro vulgato olim ἰσμὸν, *Iacobsio* Viro clar. debetur, qui illam primus in *Animadv. in Euripidem* p. 114. proposuit: quod me tunc, quum eam, a *Fiorillo* commendatam, in nostra *Athenaei* editione recepi, praeterierat. S.

13. χάμψαι) Durat Coptorum in libris hoc illis nomen, nec multum discordat titulus monstri fluviatilis Arabicus. Lege *Iablonskii* *Panth.* lib. V. 2. p. 70. [conf. *Sylvestre de Sacy* ad *Abdallatif*, p. 157.] Κροκοδείλους autem Ionibus fuisse lacertas, sive χειρσαίους κροκοδείλους, uti IV. 192. testatissima confirmataque res est a *S. Bocharto* *Hierozioc.* P. 1. lib. III. 1. p. 1060. WESS.

CAP. LXXI. 2. τῷ Παπρημίτῃ) Iustum est; neque enim ex Πάπρημις c. 59. Παπρημίτης flecti potest: melius ipso in *Med.* c. 165. Παπρημίτης. Iam Πάπρημις et Πατρρημίτης *Arch.* et *Vind.* ex adsimilitudine litterarum descenderunt, quemadmodum *Stephani* Πάπρημις, πόλις Αἰγύπτου ὁ πολίτης Παπρημίτης. Debet et hanc *Hippopotami* sicuti et *Phoenicis* descriptionem *Herodotus* (perhibente *Porphyrrio* in *Eusebii* *Pr. Ev.* X. p. 466. c.) *Hecataeo*. WESS. — Conf. infra ad c. 77, 13. notata. S.

5. οὐρὴν ἴππου) *Aristoteles* κέρκον ὃ ὄρες, *Histor. Animal.*

II. 7. *Achilles Tat.* IV. p. 223. οὐρανὸν βραχίον, quibuscum alii conspirant et peregrinatorum observata. WESS. — Merito h. l. *Larcherus* commendat doctissimi viri *Schneideri* Historiam criticam Hippopotami, subiectam *Artedi* Synonymiae piscium, (Lips. 1789.) p. 247 seq. S.

7. ξυστὰ ποσειδάων ἀκόντια) ξυστὰ ἀκόντια, ut rasae hastilia virgae latini poetae. *Aristoteles*, ὅτε δόρατα ποσειδάων ἐκ αὐτῶν. Conf. *Sam. Bocharti* Hieroz. P. II. lib. V. 14. WESS. — Ξυστὸν apud Nostrum I. 52, 4, hastile est, lignum hastae vel iaculi: sed et universum iaculum, hastam ferro praefixam significat, et a Lexicographis, *Ammonio*, *Hezychio*, *Suida* ἀκόντιον exponitur. Quae caussa puto fuit, cur vocab. ἀκόντια *Schaeferus* h. l. tamquam e scholio invecum delevit. *Reiskio* vero ἀκόντια hic adiectivum esse visum erat, ut ξυστὰ ἀκόντια idem esset ac ξυστὰ ἀκόντιων, hastilia iaculorum. At est potius ἀκόντιον substantivum nomen, et ξυστὸν proprie adiectivum fuerit; ut ξυστὸν iaculum significet, ob subintellectum alibi substant. ἀκόντιον, quod cum illo hic coniungit *Herodotus*. Quare etiam pro eo, quod in lat. vers. iacula rasa *Gronovius* posuit, nosque polita iacula, satis fuerat simpliciter iacula ponere. S.

CAP. LXXII. 3. ἰχθύων τὸν καλεῖσθαι λεπίδοτον) De λεπίδοτῳ confer *Adnotationes Gronovii*. WESS. — Reprehendit *Gronovius Vallae* versionem, piscium genus quod vocatur squammosum; debuisse, ex piscibus eum qui squammosus vocatur. Commodius equidem teneri putavi proprium nomen quo hunc piscem Graeci insigniverunt. In Niloticorum piscium numero, cum aliis multis, *lepidotus* etiam ab *Athenaeo* recensetur, lib. VII. c. 88. Graecum vocabulum, originem si spectes, utique nihil aliud nisi squammatum vel squammosum significat: sed oportet in aliis piscium generibus squammis munitorum fuisse unum aliquod, cuius squammæ proprii atque praecipui quidpiam habuerint, quam ob causam ei id nomen prae caeteris fuerit impositum. Itaque videndum, ne *Niloticus* ille *lepidotus* idem sit piscis. quem sub nomine *Polypteri Bichir*, in *Description de l'Egypte* etc. *Hist. Nat.* T. I. p. 4 seqq. singulari diligentia Academicus *Geofroy de Saint-Hilaire* descripsit. De cuius piscis squammis haec ille observavit: *Le bichir est couvert d'écaillés fortes et impénétrables, qui le*

dépendent également de tout contact funeste et de la dent des animaux qui seroient tentés de l'attaquer. Cette solidité provient d'une matière osseuse qui double chaque écaille au dessous, et qui est si épaisse et si compacte, que la plupart de nos instrumens tranchans ne parviennent qu'avec peine à l'entamer. Eiusdem piscis descriptio cum icona exstat etiam in *Annales du Musée d'Hist. Nat.* T. I. p. 57 seqq. S.

CAP. LXXIII. 2. οὐκ ἴδον, εἰ μὴ ὅσον γραφῇ) Tentari non debebant Euripidis ista in Hippol. vs. 1005. Οὐκ οἶδα πράξιν τήνδε, πλὴν λόγῳ κλύων Γραφῇ τε λύσσαν. Idem, Troasi 682. Γραφῇ δ' ἰδοῦσα καὶ κλύουσ' ἐπίσταμαι. Euripidea quoque libenter imitatur Herodotus. VALCK.

5. ἔστι δὲ, εἰ τῇ γραφῇ παρόμοιος) Nullam status quaestionem vulgatis, cum tot doctissimi viri operam avi fabulosae insumserint, motam fuisse demiror. Negavit, et prudenter infitatus est, phoenicem a se visum, et tamen ἔστι δὲ ἐν τῇ etc. Quae apta et bene iuncta non erant. WESS. — Scilicet (quod in *Var. Lect.* nostra temere praetermissum est) sic perperam olim vulgabatur, ἔστι δὲ ἐν τῇ γραφῇ παρόμοιος. Primus Wess. εἰ τῇ γραφῇ edidit, praecedentibus codd. *Rem. Vind. et Valla.* Cum quibus consentire videntur nostri *Pa. Pb. Pc.* e quibus nihil varietatis adfertur: nec aliud debuerat *Arch.* in quo ἔστι δὲ οἱ τῇ γραφῇ. Mendosum ἐν τῇ γρ. cum aliis tenet noster F. Ex *Pd.* citatur ἔστι δὲ εἰ ἐν τῇ γραφῇ. S.

6. τὰ μὲν αὐτοῦ χρυσόκομα etc.) χρυσόκομα τῶν πτερῶν ab iniuriis protecta et defensione viri Celeb. et *Codicum* auctoritate sunt: eum adi. [Nempe χρυσόκομα legendum contenderat *Salmasius.*] Quod si vero lis de voce cesset, in avis pictura consensio reperietur. Κικίραται μὲν τὰ πτερά χρυσῷ καὶ πορφύρῃ *Achilles Tat.* III. p. 215. *Aquilae* narratur magnitudine, auri fulgore circa colla, cetera purpureus, ex *Nostri* praescripto, *Plinius Hist. Nat.* X. 2. Aliorum loca nunc nihil moror. Περιήγησις formam et diligentem eius descriptionem exprimit ex usu verbi περιγίγσθαι, quo de *Cl. Salmasius* in *Solin.* p. 68. et multo adcuratius *T. Hemsterhusius* ad *Dial. Mort.* XX. p. 412. *Luciani.* WESS. — Videtur circumscriptionem dicere, quam gallice *le contour* vocamus. S.

13. ὅσον τε δυνατός ἐστι φέρειν) Illud perquam politum, quod in *Medicei* δυνατός εἶναι inesse decernebatur, sermonis

indoles respuit. Obstant praeterea scriptae membranae complures. Confer *L. Küsterum* in *Clerici Bibl. N. et Vet. T. V. p. 404. Achilles Tat.* eadem in re, φέρει τὸ χάσμα γῆνι χαύματι, ἐπὶ τὸν Νῆλον οὕτως ἵπταται τὸ ἔργον φέρων, sed prave culpa librariorum: fuerat φέρει τὸ χάσμα - καὶ ἐπὶ τὸν Νῆλον etc. Obstruere ingestā terrā cavum, quod phoenix rostro fecerat, *Herodotum* deserens indicat. De *Taciti Ann. VI. 28. sublato murrhae pondere*, vide amicam *N. Heinsii* et *Graevii* disputationem, *Sylog. Epistol. T. IV. p. 512. et seqq. WESS.* — Istud ὅσον τι δυνατός εἶναι non equidem cum *Gronovio* „perpolitum“ dixerim, sed stylo tamen *Nostri* neutiquam repugnare censuerim, ut in *Var. Lect.* significavi. S.

CAP. LXXIV. 2. δύο κίρκα Φορβουσι) Fuerunt ex *cera-starum* genere, nec tamen δηλήμονες ἀνθρώπων, ut reliqui apud *Diodorum III. 50.* aliosque ibi citatos. Auctor *Aelianus* est de *Animal. XI. 17. in Μελίτη τῆς Αἰγύπτου* draconem sacrum in veneratione fuisse, adfirmans gentilem eam anguim superstitionem. Puto in *Μερίμ* scripsisse, quae *Aegypti* urbs, non *Μελίτη*. *WESS.* — Nihil in urbis nomine mutavit doctus *Aeliani* Editor *Lipsiensis*. S.

CAP. LXXV. 2. κατὰ Βουτοῦν πόλιν) Alia haec atque ea *Butus* [sive *Buto*,] quae *Latonae* oraculo censebatur, quippe *Arabiae* adfinis: longe inde *Sebennyticum* *Nili* ostium, radens *Butum* illam atque adluens c. 155. Πτερωτῶν serpentium titulum [L. 3.] male praeterierunt *Florentiae*: quae enim sequuntur, illo carere non possunt. Res etiam ipsa a fabularum indole abhorret. Namque angues volucres, ex *Aethiopum Arabumque* finibus in *Aegyptum* irruentes, veterum monumenta ita celebrant, ut dubii nihil esse debeat. Ipse vates *Esaias* c. xxx. 6. dat מְעוֹפֵף הַיָּם *hydrum* sive *chershydrum* volantem *Aegypti*. Plura qui desiderat, ex eruditissimi *Bocharti* copiis *Hierozoic. P. II. lib. III. 12. p. 423.* mutuari poterit, atque illis hoc *Pausaniae IX. 21.* cautissimum sane, adnectere: Quo circa neque ad adsentiendum proclivior quisquam esse debet, neque se omnino incredulum ad ea, quae sint rariora, τὰ σπανιότερα, praeberē: ἐπεὶ τοὶ καὶ ἰσὺ πτερωτοῦς ὄφιος οὐ θεασάμενος πίθεται, διότι ἀνὴρ Φρύξ ἤγαγεν εἰς Ἰωνίαν σκόρπιον τῆς ἀκρίου ὁμοιότατα πτερὰ ἔχοντα. Porro εὐροὶ ἀκάνθων [L. 6.]

omnibus in libris, non exceptis *Ask.* et *Pass.* Bene Critici in *Apollonium Rh.* IV. 150. τὰ τῶν ὄφιν ὅσα ἄκανθαί λεγύται. Amanuensis Mediceus in errore versabatur. WESS. — Scilicet, quod in nostro cod. F. monstrose legi dixi, σωροὶ δὲ ἦσαν τῶν θειῶν, id ipsum et codicem *Med.* hic praefere docuit *Gronov.* in *Adnotatt.* ita quidem ut in ora libri notetur, pro θειῶν legendum ὀστίων, quod vulgato praefereundum *Gronovius* censuit. Esse autem istud θειῶν perperam ex ἀκανθίων detruncatum nemo non videt: sed ex eisdem codicibus articulum τῶν ad ἀκανθίων utique adscisci debuerat, hac sententia sunt autem *harum* (quas dixi) spinarum catervae, aliae maiores etc. Typographicum sphalma in graecis nostris, l. 3. χωρίων, pro χωρίον, quamvis visu ingrata sint talia, ipsi praesertim editori, neminem tamen morabitur. S.

[11. πτερωτοὺς ὄφιν ἐκ τῆς Ἀραβίης πτεροῦναι ἐν Αἴγυπτον) *Ciceronem* de *Nat. Deor.* l. 36. volucres istas angues ex vastitate *Libyae vento Africo invectas* statuere, adnotavit ad h. l. *Larcherus.* Sed ille forsā memoriae lapsu ista scripserat. Caeterum conf. *Aelian.* *Nat. An.* II. 18. ubi *Schneiderus* adnotavit, serpentes hos, quos *Herodotus* dicit, alis membranaceis volantes, (coll. c. 76, 12.) esse fortasse lacertas volantes, quae dracones volantes a *Linnaeo* nominantur. S.]

CAP. LXXVI. 3. πρόσωπον -- ἐπίγρυπον) *Straboni* πελαγυίδης κατὰ σχῆμα, ciconiae similis, lib. XVII. p. 1179. [p. 823. n. ed. Cas.] quae tamen similitudo ad rostrum sese non porrigit, quod avi incurvum et aduncum. Figuram habet *Middletonus* *Antiquit. Monument.* p. 129. et conplura de volucre. *Crex*, ex sono, quem continuo iterat, nomen indepta, describitur a *Belonio* *Observ.* II. 32. cum cura. WESS. — De *Ibide* veterum *Aegyptiorum* consulenda instar omnium, principis hac aetate in *Historia animalium* viri *Cuvieri* *Commentatio*, inserta Tomo I. operis cui titulus *Recherches sur les Ossements fossiles de Quadrupedes.* S.

6. ψιλὴ τὴν κεφαλὴν) Sustuli articulum schedarum iussu: respicitur ὅδ' ἰδίη, ut bene *Reiskius.* Hanc autem *Strabo* ὅλην μελαίνην facit; prudentior *Herodotus*, etsi non sine lapsu; nam pars circa nates tota alba est; τὸ γὰρ πυγαῖον ὅλον λευκὸν ἔστι, si fides *Theoni.* WESS.

CAP. LXXVII. 2. μνήμην ἀνθρώπων πάντων ἐπασκίοντες μάλιστα etc.) Vallae versio plurimos decepit: mentem historici perspexit Reiskius. Aegypti superioris incolae longe fuisse dicuntur disertissimi, utpote μνήμην ἀνθρώπων πάντων ἐπασκίοντες μάλιστα, prae omnibus aliis memoriam excellentes: illuc enim pertinet μάλιστα, non ad sequentia. Herod. II. c. 37. Θεοσιβείας περισσῶς ἰόντες μάλιστα πάντων ἀνθρώπων. Etrusci τὰ περὶ τὴν κεραυνοσκοπίαν μάλιστα πάντων ἀνθρώπων ἐξηγείσαντο, Diodor. Sic. V. 40. De Pythagora Heraclitus Ephesius, ἰστορίην ἥσκησεν ἀνθρώπων μάλιστα πάντων, ap. Diog. Laërt. VIII. 6. Ipsius fuit Pythagorae praeceptum, μνήμην ἀσκήν. Literarum inventum suum, veluti memoriae subsidium, commendanti Theuth dixisse fertur Rex Aegypti Thamus, σὺ πατὴρ ὢν γραμμάτων, δι' εὐνοίαν τούναντίον εἶπες ἢ δύναται τοῦτο γὰρ τῶν μαθόντων λήθην μὲν ἐν ψυχαῖς παρέξει, μνήμης ἀμελητήσῃ, etc. in Phaedro Platonis T. III. p. 275. A. Hunc, ni fallor, locum respexit Quinctilian. Inst. Or. XI. c. 2. p. 985. Invenio apud Platonem obolare memoriae usum literarum; videlicet quod illa, quae scriptis reposuimus, velut custodire desinimus, et ipsa securitate dimittimus. VALCK.

Ibid. μνήμην ἀνθρώπων πάντων ἐπασκίοντες μάλιστα) Laborabant haec ex mala interpunctione; quo non animadverso morbo, ἀνθρωπίνων πάντων rerum humanarum suspicabatur Corn. de Pauw: mutavit dein sententiam, μάλιστα a sequentibus, sicuti oportebat, avulso; neque alia mens aut voluntas Reiskio. Nempe hominum omnium maxime Aegyptii memoriam exercebant, proptereaque praeter ceteros excellebant. Bene Proclus in Timaeum p. 31. Αἰγυπτίοις δι' ἔτι καὶ τὰ γεγνηότα διὰ τῆς μνήμης αὐτὴν νῦν παρέστιν, ἡ δὲ μνήμη διὰ τῆς ἱστορίας, αὕτη δὲ ἀπὸ τῶν στηλῶν κ. τ. λ. WESS. — Equidem nondum persuadere mihi potui, μνήμην h. l. ab Herodoto dici memoriae vim quam vulgo vocamus, nempe facultatem in mente retinendi et quotiescumque lubet recordandi et nobiscumque recolendi ea quae vel vidimus vel audivimus vel semel cogitavimus. De memoria rerum gestarum aut observatarum agitur in futurum tempus et ad posteros propaganda: quod maxime fit, dum, quae vel a nobis ipsis observata sunt, vel quae ab aliis tradita accepimus, ea scripto consignamus. Atque hoc ipsum in rebus, quae memoratu digna visa erant, diligenter fecisse, passim auctor noster signifi-

cat; veluti c. 82, 7. et cap. 145, 12. Unde factum, ut prae caeteris hominibus, quibuscum conversatus est *Herodotus*, *Aegyptii* ei visi sint longe omnium λογιώτατοι, non disertissimi, ut *Valckenar.* interpretatur, nec universae prae caeteris excellentes, ut h. l. *Wesseling.* ait, sed doctiores, magis eruditi, et antiquitatis (patriae praesertim) peritiores, ut idem *Wess.* apud *Diodor.* II. 4. et ad *Herodot.* I. 1, 1. intellexit. Quam in sententiam *Hesychius* Λόγιος, ὁ τῆς ἱστορίας ἔμπειρος, πεπαιδευμένος, interpretatur: et Λογίους *Moeris* et *Thomas M.* τοὺς πολυώστορας. Neque patriarum solum antiquitatum, verum etiam externarum rerum et institutorum gnaros Aegyptios fuisse passim et alibi et III. 2, 6. significat *Noster.* S.

9. ὑγιεινέτατοι πάντων ἀνθρώπων) Non intercedo, quo minus ὑγιεινέτατοι serventur: quo de genere alia I. 133. in medium fuerunt collocata. Schedarum mirus olim hic dissensus. Glossator *Sangermanensis*, Ὑγιεινέτατος, Ἡρόδοτος B. ad quem modum IV. 187. Plures ὑγιεινέτεροι cum *Eustathio.* Hippocrateum vero τὰς μεταβολὰς τῶν ὥρων μάλιστα τίκτειν νύσους egregie explicuit *Galenus* T. V. p. 253. et cum *Nostro* comparavit *H. Mercurialis* Var. Lect. II. 3. Iam si αἱ ὥραι a periodo extrema abessent, sermonis cursus lenius laberetur. Verum multa sibi priva Scriptor habet. *WESS.*

13. ἀροφάγους etc.) Quae hic leguntur, eadem propemodum ex *Hecataeo Milesio* bis tradidit *Athenaeus* X. p. 447. c. Ἐκαταῖος ἐν διυτήρᾳ Περικλήσεως εἰπὼν περὶ Αἰγυπτίων, ὡς ἀροφάγους εἶναι, ἐπιφίμει, τὰς κριθὰς εἰς τὸ πόμα καταλίουσιν, mola frangunt: sic scribendum cum *Casaub.* pro καταλιύουσιν. vid. *Herod.* IV. c. 172. et *Athen.* p. 418. e. Alibi quoque prostant *Hecataei* nonnulla, *Herodoteorum* simillima, quae probabile reddant, quod *Porphyrus* prodidit apud *Euseb.* Praep. X. p. 466. b. ὡς Ἡρόδοτος ἐν τῇ διυτήρᾳ πολλὰ Ἐκαταίου τοῦ Μιλησίου κατὰ λέξιν μετήνεγκεν ἐκ τῆς Περικλήσεως, βραχία παραποιήσας: postremum illud explanat *Celeberr. Wesseling.* ad *Diodori* T. I. p. 89. Sed ista *Asiae* Περικλήσεως *Herodoto* fortasse fuit recentior; *Callimacho* certe non videbatur *Hecataei Milesii* genuinum opus, ut liquet ex *Athen.* II. p. 70. b. Praeterea, quod narrat *Porphyrus*, *Herodoto* id nusquam obiicit *Plutarchus*, *Hecataeum* τὸν λογο-

ποιὸν acerbe notanti lib. II. c. 143. et VI. 137. cuius etiam mentionem facit V. 36. et 125. VALCK. — Conf. supra ad c. 68, 13. 71, 2. et ad c. 5, 4. Praesertim vero consulendus *Creuzer* in *Historicor. antiquiss. Graecorum Fragmentis* p. 19 seqq. S.

14. τοὺς ἐκείναι κυλλήσας ἐνομάζουσι) Inspice Gronovii adnotationes. Admonuit Cl. *Wasse* in *Thucydidis* I. 126. κυλλήσας ex Cod. *Lambethano* melius videri, siquidem ita *Hayehius*. At oblitus est speciei Ionicae. *Athenaeus* X. p. 418. E. Αἰγυπτίους δ' Ἐκαταῖος ἀροφάγους φησὶν εἶναι κυλλήσας ἰδιότητας, ταῖς δὲ κριθὰς εἰς ποτὸν καταλαίνοντας. [cf. *Athen.* III. p. 114. c.] Quae quidem indicio sunt, et hic *Herodotum* vestigia *Hecataei* pressisse: nam de potu ex hordeo clara eius verba, qui πόμα ἀπὸ τῶν κριθῶν *Arctaeo* I. Morb. Acut. c. 9. ἐκ κριθῶν μὲν *Aeschylō* Suppl. 900. *Diodoro* ἐκ κριθῶν πόμα, ὃ καλεῖται ζῆθος I. 34. Quod autem subiicitur, vites *Aegypto* deesse. generatim si sumitur, cum veritate disconvenit. Mosi aeo in parte Aegypti vites depangebantur, quod querelae *Israëlitarum* *Numer.* xx. 5. significant abunde: creverunt quoque lactissime in praefectura *Heracleopolitana* apud *Strabon.* XVII. p. 1163. [p. 809. med.] Quae omnia operosius Cl. *Iablonskius* *Dissert. de Terra Gosen*, p. 28. WESS.

19. τὰ μικρὰ τῶν ἐρριθίων) *Aristophanis* μικρὸν ἀρριθίων, *Terentii* pisciculi minuti, et minutae interrogatiunculae *Oratoris Latini*, satis haec protegunt. Ὡμὰ autem στίχων concoquere haud valuit Cl. *de Pauw* ob ea, quae de piscibus praescripta fuerunt, et quoniam succedit προτιγρήσαντες: neque enim aves, sale antea bene conditas, crudas, αἷμας, posse censerī. ἰφθα' elixas dedisse *Herodotum*, et eo esse nihil adcommodatius. Mihi de gustu Aegyptiorum disputatio absurda, at certa lectio censetur. Cur quae additum voluit τοὺς λοιποὺς ὀπτοὺς ἢ ἰφθοὺς στίχωντα, reliquos partim assos, partim elixos comedunt, si nil dispar scripsisset superius? WESS.

CAP. LXXVIII. 3. μεμιμημένον ἐς ταμίαια) Est cui μεμιμημένον praecedentis glossa censetur, cui non subscribo. Suadent aliud producta a Gronovio exempla, [ex c. 86, 4. 132, 4. 169, 23.] reique series. Adde *Plutarchum* *Isid.* et *Osir.* c. 17. et doctos interpretes *Petronii Satyr.* c. 34. tum *Tzetzae Chil.* III. vs. 387. ubi satis absurde,

ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος ὁ παῖς ὁ τοῦ Ὀξύλου.

Voluit, debuit certe, ὁ τοῦ Αὐξίου. WESS. — Est in bibliotheca publica civitatis Argentoratensis, in Museo antiquario Schoepfliniano simulacrum quale hic Herodotus describit, ex sycomori ligno sculptum, cubitali longitudine, formā picturāque mumiae Aegyptiacae simillimum. S.

[4. μέγας ὅσον τι πάντα πηχυαῖον ἢ δίπηχυον) Quum ante Gron. δίπηχυ legeretur, ad μέγας relatum, haud incommode post ἔργῳ paullo maior orationis distinctio ponebatur: nunc, ubi πηχυαῖον ἢ δίπηχυον ad νεκρὸν refertur, rectius inter ἔργῳ et μέγας nonnisi leve incisum interseretur. Turbavit me autem h. l. vox πάντα, quae aliās, ubi de superficie vel mensura agitur, constanter apud Nostrum quidem quaquaversum, omni ex parte, in longitudinem et latitudinem significare videtur; ut I. 126, 4. 181, 7. II. 168, 4. IV. 101, 2. cui notioni quum nullus hic locus esse possit, cum superioribus interpretibus graecam vocem latinā omnino reddendam putavi. S.]

CAP. LXXIX. 2 et seqq. τοῖσι ἄλλα τι πολλὰ ἰσχύει etc.) In loco perdifficili, quem magis etiam obscuravit Gronovius, ista vetus fuit Edd. lectio. Suspisor in his, ἰσχύει ἔστι νόμιμα, vocem latere soli Herodoto frequentatam, ἀξιαπηγητότατα, commemoratu dignissima: tale quid postulare sententiam attendenti facile patet, sensitque Reiskius, corrigens: τοῖσι ἄλλα τι ἀπηγήσινος ἀξία ἵκιστι. In proximis etiam, minus sinceris, nihil vetat periculum fecisse: Codicum quorundam Galeo memoratis lectionibus instructus, integram hanc pericopam ista ratione scribi posse iudico: Πατρίοισι δὲ χρῶμενοι νόμοις ἄλλον οὐδένα ἰσχυρίζονται· τοῖσι ἄλλα τι πολλὰ ἀξιαπηγητότατα νόμοιαι, καὶ δὴ καὶ αὖτις ἐν ἑστὶ Αἴος, ὅσπερ ἐν τι Φοινίκη αὐτομόρος ἐστὶ καὶ ἐν Κύπρῳ, καὶ ἄλλῃ. Aegyptiorum Μαντίων sive Μαντίωντα attigerunt Pausan. IX. p. 766. et Plutarch. de Is. et Osir. §. 18. Proxima quaedam Herodoti descripsit Eustath. ad Hom. 'Il. Σ'. p. 1223, 4. [p. 1164. ed. Rom.] legitque prout ante Gronovium [l. 7 seq.] vulgabantur: ἐν δὲ καὶ τὸν Αἴον δικάζειν ἔλαβε τὸ νόμιμα. De Lino Graecorum non protracta loquuntur in Scholio ad Homer. inedito, [vide Scholia Veneta Villosioni ad 'Il. ε'. 570.] quae huius non sunt. VALCK.

Ibid. τοῖσι ἄλλα τε ἱκαζία ἐστὶ νόμιμα, καὶ δὴ etc.) Quod uni datur, id alii, in pari si caussa fuerit. sine iniuria negari non potest. Postulant masti loci quandam innovationem. Quid vir celeberrimus ex *Mediceo* tentaverit, docebit ipse. [vide *Var. Lect.*] Coniecturis indulgent alii, qualis Cl. Reiskii in litteris ad me: ἄλλα, τὰ ἅπαξ σφί ἐστι νόμιμα, καὶ δὴ καὶ αἰὶ μέναι. τοῖσι ἄλλα τε πολλὰ ἱκαίνου ἄξιά ἐστι, καὶ δὴ καὶ αἴσιμα ἔνιστοι, operosa profecto et periculi plena: Mihi schodae viam planiorem, uti opinor, monstrarunt. Non hic agitur de *legibus*; quas nec Graecas neque aliarum nationum Aegyptios adscivisse unquam c. 91. perhibet demum. *Hymnos* sive *cantilenas*, quod *Galei* animum optime advertit, Scriptor spectat; hos patrios habere, nullosque illis peregrinos addere, et eam rem ex *Manerote*, qui Graecorum *Linus*, cognosci posse. Videt quisque aptissimam sermonis cohaerentiam, nec desiderabitur, ut νόμους et ἱκαζία locis consimilibus adfirmem. Νόμους qui *cantilenas* esse dubitat, rarus erit, et ablegandus, si haesitet, ad Suetonii Neron. c. 20. doctasque *Salmasii* et *Burmanni* animadversiones. Ἑπαζίου vocī locus VII. 96. dabitur. [ubi ἱκαζίαι ἡγεμόνες sunt notabiles, memoratu digni.] Hactenus, nisi mihi blandior, bene habet. Quae sequuntur, variis modis turbata sunt. Dicam ingenue, quid in mentem multa agitati venerit. Primo Αἶνος [vel Αἶνος, l. 3.] subistere haud potest, recte a *Valla*, *Arch. Vind.* praeteritus. Docet ipse, canticum Aegyptium, quod *Maneros* gentili dialecto, idem videri ac Graecorum *Linum*, hinc scioli arripuerunt. Scribatur itaque καὶ δὴ καὶ αἴσιμα ἔνιστοι, ὅπερ ἔν τινι Φοινίκη αἰοῖδ' ἰδὲ ἔστι, tum vero etiam *cantilena una est, quae et in Phoenice cantatur.* Iuvat *Arch.*, levi auxilio adiutus, praeterea αἰοῖδ' πρώτη καὶ μούνη in fine Capituli. Deinde συμφέρεται δὲ τῷ τὸ εἶναι τὸ οἱ Ἕλληνες Αἶνον. *Pausanias* IX. 29. καλοῦσι δὲ τὸ ἄσμα Αἰγύπτῳ τῇ ἐπιγραφῇ Φωφῆ Μανέρων, bene *Sylburgius*. Tandem καὶ τὸν Αἶνον ὁκοῦν ἔλαβον φαίνονται etc. aut certe ἔλαβον νόμον φαίνονται etc. Non diffiteor, praeter morem aliam plura inducere formam. Verum vara uti vibiam sequitur, ita *Linus* semel intrusus conturbavit reliqua. Tu si aliter sentis, fruiere arbitrio. Meis a partibus stat doctissimus de *Passow*, et *Herodoti* disputatio. De *Manerote* Aegyptiorum *Plutarchus* Is. Osir. c. 17.

*Pausanias*que. Nam *Linum* notandorum angustiae nunc excludunt. WESS.

[Ad l. 1-8. Ad huius loci scripturam quod adinet, his quae in *Var. Lect.* dixi, nihil fere quod adiciam habeo; nisi quod me, ad l. 8. scribentem „ex coniectura primi Editoris profectum esse illud ἔλαβε, quod pro ἔλαβον dabat *Aldina* editio,“ praeterierit *Eustathii* locus a *Valck.* productus, ubi οὐκ ἔστιν ἔλαβε τοῦ νόμου legitur, sicut in ed. *Ald.* et aliis ante *Gron.* Nec vero eo minus persuasum habeo, recte a *Wess.* et *Gron.* receptum esse ἔλαβον, recteque eundem *Wess.* de abiiciendo vocab. τοῦ νόμου, utpote temere huc invecto, monuisse. Nam de *Lino* ipse proficitur *Herodotus*, nomine hoc non usos esse *Aegyptios*, sed *Maneron* vocasse: itaque mirari non potuerat, unde *Lini* nomen illi acceperint. At, cur l. 3. subsistere Λίνος haud possit, quod vir doctus contendit, id quidem non video; quin potius percommode ibi nominatus videtur: nam, quod dein *Herodotus* ait, συμφέρει δὲ ὧν τὸς (sive ὧν τὸς malis) σίνας etc. id ipsum indicare videtur, iam in praecedentibus nomen istud adpositum fuisse. *Aegyptii*, ait, cantilenam habent *Linum*, qui *Linus* etiam in *Phoenicia* et in *Cypro* alibique canitur: nam, quamquam diversis in regionibus diversum nomen gerit, consentit tamen ea cantilena cum hac quam *Graeci* canunt *Linum*que adpellant. Iam, quod ad illa verba (l. 1.) spectat, Παρτίοις δὲ χρεώμενοι νόμοις, pulcre quidem novimus, canticum subinde νόμον graece dici; verumtamen (ut omittam, nusquam alibi apud *Nostrum* hac notione positum id vocab. reperiri) suffragari *Wesselingio* non possum, istam notionem huic loco unice aptam esse contendenti, et, pro eo quod instituta aut mores intellexerant *Valla* et *Gronovius*, primora huius capituli verba his latinis reddenti: Contenti vero hymnis patriis, nullum alium iis adsciscunt. „Non hic agitur (ait idem Vir doctus) „de legibus, quas nec graecas, neque „aliarum nationum, *Aegyptios* adscivisse unquam cap. 91. „perhibet demum.“ Nec vero ego, non magis quam superiores interpretes, de legibus hic agi existimo; sed de institutis moribusque *Aegyptiorum*: et agitur quidem de his inde a cap. 35. huius libri, usque in cap. 98. (Nam et, quae de animalibus disserit Scriptor, perinde ad instituta

Aegyptiorum spectant, ut qui sacra illa habebant.) Et quidem iam initio huius disputationis generatim pronunciaverat auctor, (c. 35, 7.) quoad ad *ἡθὺς τε καὶ νόμους* spectat, *paene omnia contra facere Aegyptios quam alios homines*. Deinde, de sacris institutis agens, saepius declaravit, nihil a Graecis Aegyptios, plurima Graecos ab Aegyptiis accepisse. (vide praesertim cap. 39. sub fin.) Nunc, inter alia Aegyptiorum instituta, mentionem facturum cantici apud illos usitati, quod ipsi simillimum esse videbatur carmini a Graecis cantari solito, cuius argumentum ex ipsorum Graecorum antiquitate ductum erat; nunc, inquam, initio huius capitis obiter repetit id ipsum, quod iam saepius significaverat, *nullum institutum Aegyptios ab aliis populis adscivisse; mirarique se, ait, unde tandem hoc carmen illi acceperint*. Similiter sequenti capite, ubi aliud refert institutum, quod Aegyptiis cum Spartanis commune erat, continuo adiicit, alia eorundem instituta a Graecorum institutis dissentire. Pariterque cap. 91. ubi memoraturus erat institutum civitatis alicuius Aegyptiacae Graecanico instituto simile, iterum ab hoc proficiscitur ut in memoriam revocet lectoribus, *Graecorum institutis caeteroquin minime uti Aegyptios*. Ut autem ad hunc, in quo versabamur, locum redeam: cantici illius, quod apud Graecos a *Lino* nomen invenerat, et cuius argumentum *deplorabilis Lini obitus* erat, mentionem hoc loco fecisse videtur *Herodotus* ex occasione conviviorum, de quibus modo dixerat; quoniam Aegyptii *Maneron* suum, quem cum *Lino* Noster confert, sub finem conviviorum, quando mortui hominis imago circumferebatur, cantare consueverant; quod ex *Plutarchi* loco supra citato (de *Iside et Osir.* T. II. ed. Wechel. p. 357. sub fin.) intelligitur. Quod autem Aegyptiorum illud canticum idem esse cum Graecorum *Lino* statuit *Herodotus*, id suo iudicio arbitratusque fecit; quemadmodum etiam *carmen in Cypro et Phoenice cani solitum*, quo quidem *Adonis* plangebatur, ad eundem *Linum* retulit: cum quo congruit, quod *Lesbiam* poetriam *Sapphonem* uno eodemque carmine simul *Linum et Adonidem* cecinisse *Pausanias* docet lib. IX. c. 29. Denique, quum duorum *Linorum* fata, qui et ab aliis et a *Pausania* loc. cit. (p. 766. seq.) et *Sarda* memorantur, quorum alter ab *Hercule*, alter ab *Apolline*

occisus perhibetur, parum vel in Aegyptium *Maneron*, qui ἄνθρωπος mortuus esse ferebatur, vel in *Adonidem* conveniant; intelligi par est, eam de *Lino* traditionem spectasse *Herodotum*, quae Apollinis hunc filium, infans quum esset, a canibus pastoritiis discerptum memorabat, ut est in *Scholiis* ad *Iliad.* ε'. 570. et apud *Canonem*, *Narrat.* XIX. qui prae caeteris de *Lino* hoc conferendus. S.

CAP. LXXX. 2. Ἑλλήνων μούνοισι Λακεδαιμονίοισι) *Ad.* Iudebat *Eustath.* in *Iliad.* α. p. 176, 18. et p. 1484, 37. [p. 133, 42. et *Od.* δ. p. 151, 48. ed. Bas.] ubi memoriae labentis vitium doctissimo episcopo nocuit. Certum est, *Spartae* magnam fuisse quondam capiti reverentiam cano, ex *Gellio* N. *Attic.* II. 15. et *Plutarcho* T. II. p. 235. c. et maiorem, quam corruptis moribus alibi. Olim Athenis καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσιοῦσι laudi cedebat in *Comici* *Nubib.* vs. 989. quam suis etiam in diis venerationem *Poëta* 'Ιλ. α'. 533. praedicat; meritoque, eandem paene verbis, quibus *Herodotus*, *Heroic.* XI. p. 719. *Philostratus.* [p. 170. ed. *Boissonad.*] Plura *Gabr. Palaecus* de *Bono Senect.* Part. III. p. 236. Mox [L. 5.] τοῖς μίντοι ἄλλοι Ἑλλ. non damnassem, nisi praeiissent schedae et *Aldus*. Sententia vix discrepat. *WESS.* — Vide *Var. Lect.* S.

4. εἰπενσι τῇ; ὁδοῦ) Quod Graecorum solis *Lacedaemoniis* *Herodotus*, id Graecis in universum tribuit *Nymphodorus*, in *Schol.* ad *Soph. Oed.* in *Col.* 329. *Socrates Xenophontis* 'Απομν. II. p. 434, 25. [II. 3, 16.] οὐ γὰρ καὶ ὁδοῦ παραχωρήσαι τὸν νεώτερον πρεσβυτέρῳ συντυγχάνοντι πανταχοῦ νομίζεται, καὶ οὐ καθήμενον ὑπαναστῆναι, (καὶ κοίτῃ μαλακῇ τιμῆσαι, ista Graeculo ludimagistro quam *Socrate* digniora censeo, atque eicienda:) καὶ λόγῳ ὑπεῖξαι: ubi corrigi debet λόγῳ. In *Κύρ. Παιδ.* VIII. p. 139, 9. [VIII. 7, 10.] se puerum didicisse testatur *Cyrus*, τοῖς πρεσβυτέροις - - καὶ ὁδῶν καὶ θάκων καὶ λόγων ὑπέκλειν. Semper in talibus casus adhibetur secundus, praepositione plerumque suppressa: vid. *Xenoph.* *Symp.* p. 516, 28. p. 533, 1. *Aristoph.* *Ran.* 175. 802. *Philostr.* p. 719, 12. Plene *Tyrtaeus* in *Stobaeo* *Grot.* p. 195. vs. 41. Πάντες δ' ἐν θώκοισι - - νῆαι - - εἰκονοῦν ἐν χώρῃ. *Aristoph.* *Nub.* 989. καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσιοῦσι. *Herodotus* obviam, ait, occurrentibus decedunt de via, καὶ ἱπποῦσι ἐξ ἔδρης ὑπανιστάται. Recta esse ista et honesta

noverant, sed facere volebant Attici; et nusquam senectuti honestius fuit domicilium quam Sparta. Quam Cragius et Meursius vix attigerunt, Lycurgi legem humanissimam exhibet Aelianus de Nat. An. VI. 61. tangunt idem Aelian. VII. 15. Aristides T. III. p. 505. (ubi αμαθῶς temere videtur adiectum:) et Eustathius ad 'Il. d. p. 110, 26. [p. 146. ed. Rom.] VALCK. — Vitiosum est, puto, quod apud Eustath. ἐπαινεταῖς legitur, pro ὑπανίστασθαι. S.

CAP. LXXXI. [1. καθῶνα; λανίους. Conf. l. 195, 1 seq. et ibi notata. S.]

2. δυσανωτός) Hoc melius. δυσάνους et δυσανωτός metri modulo Poëtae nonnunquam. Tu vide IV. 189. et Homerum 'Il. ξ'. 181. etc. Quae post pauca Medicei iudicio Gronovius aliorum relegavit, in exilio relinquo. WESS. — Vide Var. Lect. ad l. 6 seq. S.

CAP. LXXXII. 1 seq. Μῆς τε καὶ ἡμέρη ἐκάστη θιῶν ὅττι ἰστέ. Verum est de mensibus et septimanae diebus, agnoscitque Dio Cassius XXXVII. [c. 18.] p. 123. Planetarum autem et dierum Aegyptia nomina, Dioni ex Kircheri Prodromo cap. 5. adscripta a Cl. Reimaro, non esse (quod praeclari viri Spencerus et Vitranga suspicati fuerunt) bonae fidei, erudite exposuit Iablonskius in Remphah Aegypt. p. 36. WESS. — Ad ista, θιῶν ἔστι ἰστέ, intellige ἰσὴν vel ἰσός. S.

3. ὁτίοις ἐγκυρήσει) Expressit hunc locum imitando scriptor Epistolar. Phalarid. 38. ὅσοις μέλλει δυσκόλοις ἐγκυρήσειν παρὰ τὸν βίον. Verbum Ionicum praeter Herodot. adhibuere Democritus, Eusebius Stobaei pag. 191, 18. Heraclitus ap. Clem. Alex. p. 432, 27. emendatus Gatakerō ad M. Antonin. p. 128. Archilochi nobilissimam nobis Aeschines Socr. servavit sententiam II. p. 66. [pag. 71. ed. Fisch.] Καὶ Φρονῦσι τοῖ' ὁκείοις ἐγκυρῶσιν ἔργμασι: postremum praebet Stobaeus p. 512, 51. ἔργματα corrigendum in isto trochaico monuit me olim amicissimus T. Hemsterh. Praeterea legirim, Καὶ Φρονῦσι τοῖ' ὁκείας ἐγκυρῶσιν ἔργματα: ut sensus sit, καὶ τοῖά εἰσι τὰ ἔργματα, ὁκείως Φρονῦσι ἐγκυρῶσι. Sententiam ex Esripideis atque aliunde illuminare huius non est loci. VALCK. — Equidem in illo Archilochi dicto nihil magnopere requirebam, cuius haec plana est sententia: Ita sentiunt, (sive sapiunt,) prout sunt res in quae inciderint. S.

[5. οἱ ἐν ποιήσει γινόμενοι. Quod vulgo dicunt γίγνηται πρὸς τι, vel πρὸς τινι, occupari, versari in aliqua re, id *Jo-ster* ἐν τινι dixit. S.]

CAP. LXXXIII. [7. αἷ γι μαντήϊαι, modus quo red-
duntur oracula. Conf. c. 57, 11. ibique notata. S.]

CAP. LXXXIV. [1. Ἡ δὲ ἰατρικὴ etc. *Larcher*:
La médecine est si sagement distribuée. De prudentia
huius instituti altum est apud *Herodotum* silentium S.]

4. ὀφθαλμῶν ἰατροὶ κατεστῆσι) Salutarem artem mos *Aegyptius* in partes secuerat, quam seriore tempore *Maximus Tyrius* ante oculos ponit διαλαχούσαν τοῦ σώματος τὰ χωρία, ἄλλην ἄλλο τι, τὴν μὲν ὀφθαλμοῦς, τὴν δὲ νῶτα, τὴν δὲ ἄλλο τι μέρος, ubi cum *Marklando* τὴν δὲ ὦτα, ut ordo naturae servetur, malim, *Dissert. XXXIV. 1. p. 403.* Mox τῶν κατὰ νηδὺν ob *Codd.* et sermonis indolem sperni non debuerat. Nam, quod *Hieron. Mercurialis* Var. Lect. II. 8. ἡ τῶν ἀφανείων corrigit, ut particula ἡ expositiva sit, id quidem necessarium non videtur, sicuti ipsemet fatetur: iunge *Gronovio* dicta. *WESS.* — Apud *Gronov.* quidem nihil amplius, quod huc faciat, reperiet Lector. Quoniam nimis saepe ab illo discedere coactus erat, ideo eum subinde honoris causa nominavit Vir moderatissimus, ne malevolus esse in hominem videretur. S.

CAP. LXXXV. 3 seq. κατ' ὧν ἐπλάσθη τὴν κη. πηλῶ) Quando supra c. 70. capti crocodili et in terram attracti primum ὁ *Θημεντῆς* πηλῶ κατ' ὧν ἐπλάσθη αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοῦς, opplet oculos luto; ut alibi, deprehenditur et in his *Herodotus* utramque verbi formam accurate discrevisse. Forsan hic quoque variabunt *Codices*, sicut apud *Diodor.* Sic. de iisdem *Aegyptiis* in luctu publico privatoque loquentem lib. I. p. 83, 37. et p. 101, 90. [c. 72. et 91.] ubi *Codicum* lectio, καταπιπλασμένοι τὰς κηφαλὰς πηλῶ, et, καταπλαττόμενοι πηλῶ τὰς κηφαλὰς, propterea vulgaris videri posset anteponenda; quia κόνη quidem πάσσεται et καταπάσσεται: sed πηλός, lutum, rectius dicetur καταπλάσσεισθαι. Pulvere adperso vultum foedare, satis erat vulgo; καταπλάσσεισθαι τὴν κηφαλὴν πηλῶ καὶ τὸ πρόσωπον, *Aegyptiacum* est et orientale. *VALCK.*

5. ἐν τοῖσι οἰκίαισι) Ita decuit. Respice I. 109. Στρωφόμεναι ex *Vind.* posset adsumi; neque in reiiiculis forent [I. 6.] *Herodot.* T. V.

ἐπιζώμεναι ἐτ [l. 8.] ἐπιζώμενοι, ex prisca linguae consuetudine, qua de Suidas in Σίσωσαι. Reiskius ἀπιζώμεναι et mox ἀπιζώμενοι; siquidem sine cingulo fuerint. Non audeo sequi, amiciendi Aegyptiorum et vestitus habitum ignorans. Vide Diodorum l. 91. WESS. — 'Επιζώμενος non idem esse ait Wyllenbachius (in Notis ad *Selecta Historie*. pag. 355.) quod apud alios Scriptores ὑπιζώμενος. „Aegyptii (inquit) „in luctu pectora nudabant, ut ea plangerent: ne autem „ulterius etiam nudaretur corpus, ἐπιζώνντο, cingulo „circa extremam nudati pectoris partem circumdato vestibus, eas corpori adstrictas retinebant.“ *πυριζώμενοι συνδόνες ὑπονάτω τῶν ματῶν* ait Diodor. Sic. l. 72. S.

CAP. LXXXVI. 1. Εἰς δὲ οἱ ἐκ' αὐτῶ τούτῳ κατὰ τὰς) In aliis forsitan Codicibus invenietur, quod in suo legisse videtur Valla, *κατατιτάχεται*: mihi placet vulgatum *κατίεται*. In re qualibet occupati, inprimis *ἐπιδόφῃσι τεχνίταις* (vid. Diodorus lib. l. p. 101, 1.) dicuntur *ἐπὶ τῇ κατῆσθαι* Aristidi T. III. pag. 720. 'Εκ' ἀφ' ἑνὸς ἰθ' ὃ κατῆσθαι *περιζώννται*, Xenoph. Oecon. p. 482, 18. In Pluto vs. 533. fortasse dederat Aristophanes: Τὸν χειροτέχνην ὥσπερ δέσπῳ ἐπαρκαλίζοντα κατῆσθαι, -- Ζητῶν δ' ὁπόθεν βίον ἔξῃ. Comparari possunt paulo diversae loquendi formulae, *ἐπ' ἰχθύος κατῆσθαι*, et frequentior illa, *ἐπ' ὄρνιθι κατῆσθαι*. VALCK.

Ibid. *ἐκ' αὐτῶ τούτῳ κατὰ τὰς*) Multo mihi elegantius atque Ionum sermoni *κατατιτάχεται* convenientius videbatur; publica certe lege designati fuerunt, quibus funerali illa cura, Diodoro l. 91. teste. Simile erat lib. l. 191. οἱ Πέρσαι, οἵπερ ἱστάχαιο ἐκ' αὐτῶ τούτῳ, Persae, qui ad hoc ipsum constituti erant. Sed novationis nimiae criminationem reformido. WESS. — Verum videtur *κατίεται* (scil. *ἐν οἰκῇμασι*, coll. vs. 12.) de artificibus sellulariis, in officina sua sedentibus. Similiter impudicae mulieres, in lupanari velut officina sua sedentes, *κατῆσθαι ἐκ' οἰκῆματος* dicuntur. Vide II. 121, 99. et 126, 3. S.

5. σπουδαιστάτην) *σπουδαιστάτην*, et paulo post *σπουδαίστατα* libri forte dabunt fideliores, quales custodiverunt supra τὰ *σπουδαίστατα* τῶν πηγμάτων, lib. l. cap. 8. et 133. ubi notat Gronov. Huius moduli multa collegerunt *Eustathius* ad Od. β'. p. 89. et *Athen.* X. pag. 424. D. Conf. *Etymolog.* in voc. *Διδασκτατος*, *Ἀμπλοτίπος*, et in *Ἰδωμος*.

Apud Eustathium hoc reperitur haud aspernandum Hecataei fragmentum: οἱ Βιαντιῶδες ἀνδρες σπουδαίεσταις ἔθνεσσι.
VALCK.

[5 et seq. τοῦ οὗκ ἔστιν ποιῦμαι τὸ οὐνομα - - ὀνομάζειν) Osiris est quem dicit, indice Tatiano, in Legat. pro Christian. loco a Wess. in Var. Lect. citato, p. m. 32. ed. Paris. 1635. Conf. Larcher ad h. l. S.]

10. μισθῷ ὁμολογήσαντες) μισθὸν ὁμολογ. Reiskius, dubito urgente-ne caussa. Vide tamen Themist. Or. XXIII, pag. 288. D. WESS. — Fuerit μισθῷ intelligendum, quasi ἐπὶ μισθῷ dixisset: coll. I. 60, 10. S.]

[12. ὧδε τὰ σπουδαιότατα ταριχύνουσι) τὰ σπουδαιότατα σώματα intelligit Bernholdius in Notis ad Lamb. Bosii Ellipses Gr. pag. 498. ed. Schaeferi. Fallitur Vir doctus: ad ταριχύνουσι utique intelligi τὰ σώματα debent, aut potius τὸν νεκρὸν coll. I. 3. et 10. vel τοὺς νεκροὺς, coll. I. 32 seq. τὰ σπουδαιότατα vero valet κατὰ τὰ σπουδαιότατα, vel κατὰ τὴν σπουδαιότητα ταριχύνουσιν, coll. I. 4-9. et cap. 83. Similiter τοὺς τὰ πολυτιμώτατα σκυνῶνσι νεκροὺς ait extr. hoc cap. scilicet τοὺς κατὰ τὰ πολυτιμώτατα ταριχυμένους. S.]

15. λίθῳ Αἰθιοπικῷ) Paria Diodorus I. 91. Adde Erodi cap. 4, 25. Iosuae cap. 5, 2. et Pentecont. Ramirezii de Prado c. 4. Habet Middletonus Monument. Antiq. p. 262. descriptas ex condito cadavere Aegyptio, Mumium vocare solent, figuras in quibus παρασχίστης lapidem eiusmodi manu tenens: iungi etiam Io. Nardii Adnot. in Lucretium pag. 650. possunt, adcuratorem conditurae picturam astantes. WESS.

[16-21. ἐξ ὧν ἕλκον τὴν κοιλίην πᾶσαν ἱκαθέραντες δὲ αὐτὴν - - ἐπιτα τὴν νηδὺν - - - πλησαντες, συμπύπτουσι ὅπισω. Haec Larcherus sic convertit: Ils tirent par cette ouverture les intestins, les nettoient, et les passent au vin de palmier; ils les passent encore dans des aromates broyés; ensuite ils remplissent le ventre de myrrhe etc. Id si dixit Herodotus; si, quod de diligenti expurgatione, elutione, extersioneque multis verbis commemorat, id ad intestina pertinet; merito mirabimur cum eodem erudito Interprete, cur non doceat Scriptor noster, quid deinde hisce intestinis fecerint isti homines. Mirarique item subit, Diodorum Sic. I. 91. perpurgata memorare intestina, (τῶν

ἐγκοιλίων ἔκαστον: paullo ante dixerat, ἕκαστα ἑκάστῳ πλήν νεφρῶν καὶ τῆς καρδίας) nec tamen, quid illis dein factum sit, tradere. De quo quum sileant hi scriptores, videri poterunt significare, postquam diligenter perpurgata fuissent intestina, rursus in cavitate ventris fuisse reposita. Atque id ita fieri solitum esse, intestina probe perluta mox iterum intra ventrem recondita fuisse, Heynius etiam in *Spicilegio Antiquitatis Mumiarum*, p. 84. refert, tamquam diserte et ab Herodoto et a Diodoro traditum; quod mihi quidem apud neutrum illorum reperire contigit. Contra, *Porphyrus* (*Larchero citatus*) de Abst. An. IV. 9. purgationis quidem nulla mentione facta, intestina ait, arcae inclusa, sacris quibusdam precibus peractis, in fluvium esse proiecta: quem morem item *Plutarchus* attigit in VII. Sapientum Convivio, p. 159. B. et de Carnium esu Orat. II. p. 996. E. Cum quibus hactenus *Sextus Empir.* (Pyrrh. Hypotyp. lib. III. §. 226.) consentit, ut dicat, *Aegyptios, extractis intestinis, τὰ ἔντερα ἐκλόντας, condire cadavera.* Iam satis quidem novimus, κοιλίαν interdum intestina dici, et hac ipsa notione id vocabulum a *Porphyrio* et *Plutarcho* locis citatis usurpari. Immo etiam vocab. νηδύς, quod, sicut ἡ κοιλία, proprie ventrem et alvum significat, apud ipsum Nostrum cap. 87, 10. de stomacho et intestinis accipiendum videtur. At hoc quidem loco, ad quem nunc haeremus, ubi τὴν νηδύν ait --- πλήσαντες συββάπτουσι ὁπίσω, [l. 19 - 21.] dubium esse nullum potest, τὴν νηδύν ventrem ipsum vel alvum dici, non intestina. Atqui in eadem hac narratione vocabula νηδύς, et κοιλίη quam l. 17. dicit, prorsus synonyma sunt Nostro: nam pro eo, quod hic ἐξ ὧν εἶλον τὴν κοιλίην, et τὴν νηδύν πλήσαντες dixit, vicissim cap. 87, 4 seq. ἔπλησαν τὴν κοιλίην ait, et ἐξελόντες τὴν νηδύν. Quare, quod h. l. de expurgatione, elutione et extersione dicit, id non ad intestina, sed ad cavitatem ventris, e qua exemta intestina et viscera erant, spectare consentaneum est. S.]

20. καὶ τῶν ἄλλων θυσιαμάτων) Hoc praefero. Non damno θυσιήματα, sicubi praesidio et consensu Codicum roborantur. Secus hic habet, neque *Herodotus* suum diffinitur III. 113. et supra c. 40. In *Simonidis* fragmento, κήλειφόμεν μύροισι καὶ θυώμασι, apud *Athen.* XV. 12. [p. 690. c.] mutavit aut *Clemens Alex.* ipse, aut eius scribae καὶ θυμια-

μασι, Paedag. II. p. 207. [Sic nempe et hic in locum rarioris vocabuli aliud vulgatius a nonnullis substitutum est.] Adiunge his Cl. Trillerum ad Thom. M. De myrrha, casia, aliisque aromatibus pretiosioribus, quibus cadavera curata conditaque fuerint, dubia res medicis nostrae superiorisque aetatis est. Io. Nardius, qui diligentissime Mumias, quas adpellant, ad Lucretium p. 636. excussit atque examinavit, regum et regiae familiae cadaveribus funerationem aromaticam auferre non audet, vulgo negat: nihil certe se, post impensissimum examen, praeter concretas bituminis glebulas in ventre cadaverum et parte calvariae observasse. Non dissimilia Middletonus et Io. Gravius Pyramidogr. p. 49. Sed Mumiae, quae in aetatem nostram perseverant, pleraeque omnes Herodoto longe posteriores videntur. WESS. — De veterum Aegyptiorum ratione condiendi mortuos, sive medicata cadavera purandi, diligente plurium mumiarum instituto examine, erudite commentatus est Rouellus, in Actis Academiae regiae Scient. Parisiensis anni MDCCCL. Exstat etiam curata cadaveris eiusmodi descriptio in Sylvestri de Sacy Adnotationibus ad Abd-Allatif (Relation de l'Egypte) p. 268 seq. neminemque poenitebit reliqua etiam perlegisse quae in eodem opere, vel ab ipso Arabico auctore, vel a doctissimo eius Interprete, de medicatis Aegyptiorum cadaveribus p. 198. et seqq. leguntur. Ut alios taceam doctos viros, qui de medicatis Aegyptiorum cadaveribus commentati sunt: ad recte aestimandam universam hanc Herodoti expositionem, eandemque cum his conferendam quae et ab aliis priscis auctoribus et a recentioribus nonnullis super eodem argumento scripta exstant, inprimis valet illustris Heynii Spicilegium Antiquitatis Mumiarum, in Commentationib. Soc. Reg. Goett. per annum MDCCCLXXX, Vol. III. p. 69 - 98. S.

22. ταρχύνουσι λίτρῳ) Moeris: λίτρῳ Ἀττικῷς, λίτρῳ Ἑλληνικῷς: hinc ψευδολίτρῳ in Comici Ranis apud Polluc. [VII. 39.] et Eustath. Vide not. Piersoni. [ad Moer. p. 246.] Male ergo λίτρῳ post pauca. Multa sibi, ut fert querela, librarii adrogarunt olim, quaeque non bene habebant cognita, aliam in formam verterunt. Tale fortasse ὑπερχύοντες τῇ κόμμῳ. [L. 27. pro τῷ κόμμῳ.] Glossae Sangerman.

Κόμμιδι, ἢ δοτικῇ, Ἡρόδοτος Β'. *Commis Alexandrina* est in Scribonio Largo Compos. 72. Habet Plinius Nat. Hist. XIII. 20. et saepe quidem eo genere. *Alpinaque commis* citatur a Nonio: qua de P. Leopardus Emend. XVIII. 30. Tamen κόμμι ἱστί, cap. 96. WESS. — Quod λίτρον vel ἵτρον Graeci dixere, non esse hoc salis genus, quod nitrum vulgo vel sal petrae vocamus, sed istud quod alcali minerale et natron recentior aetas nominavit, satis inter omnes constat. Quod vero (referente ad h. l. Larchero) Rouellus loco cit. p. 123 seq. ait, inverso ordine rationem condiendorum cadaverum descripsisse Herodotum, natron enim prius saliri exsiccarique cadavera debuisse quam aromatibus medicarentur; intercedit Vir eruditus, Scholae Medicae in Argentoratensi Academia lumen, Thomas Lauth, patrocini-um Scriptoris nostri suscipiens in *Historia Anatomiae* propediem in publicum emittenda, cap. 2. p. 20 seq. S.

26. Σινδόνης βυσσίνης τελευκῶσι) Sic VII. 181. in vuln-erum ligamentis. Inpendit his operam vir doctissimus Steph. le Moyne, et errantem Vallam adiuvit Observ. ad Polycarpi Epistol. p. 301. Contulit quoque Valckenarius ad Euripid. Phoeniss. vs. 1663. quae his adplicari queunt. Id alienum haud erit ex Athanasio adiungere, funerationis et ταφῆς-σις hoc genus ipsos servasse Christianos, propterea-que, quod supra significavi Mumias tantae omnes vetustatis non videri, ac censentur passim. Oi Αἰγύπτιοι scribit τὰ τῶν τελευτώνων σπουδαίων σώματα, καὶ μέγιστα τῶν ἁγίων μαρτύρων, φιλοῦσι μὲν θάπτειν καὶ περιελίσσειν ὁθονίοις· μὴ κρύπτειν δὲ ὑπὸ γῆν, ἀλλ' ἐπὶ συμποδίων τίθιναι, καὶ φυλάττειν ἔνδοσ παρ' ἑαυτοῦ, vitae S. Antonii c. 90. p. 862. WESS. — De Christiano-rum Mumiis singulari commentatione Chr. Guil. Franc. Walchius egit, quae legitur inter Comment. Soc. Reg. Goet-ting. 1780. Sindonas istas byssinas ex gossypii sive lanae xy-linae genere quodam contextas fuisse, et curata observatio Mumiarum docuit, et pris-cti testes sunt auctores, Theophras-tus Hist. Plant. IV. 9. Pollux VII. 75. alii-que. Conf. Har-duin. ad Plin. XIX. 1. sect. 4. et instar omnium Forste-rum in commentat. de Byssio veterum p. 38 seqq. laudatum Heerenio in Ideen über die Politik etc. T. I. p. 138. S.

31. ἐν οἰκῇματι θηκῇ) Ne Salmasius quidem [a quo in Plinianis p. 1208. illustrari istam dictionem adnotaverat

Gron.] alibi, opinor, legerat οἶκημα θῆκαιον, quod mihi oppido mirum videtur. Fac in antiqua membrana reperiri οἶκη-
μαθηκαῖον, littera interserta legem ego quam vocant Criti-
cam migrarem, atque ignotae notissimam vocem substi-
tuendo legerem, in οἶκηματι καινῷ ἱστῶντις ὁρθὸν πρὸς τοῖχον:
neque aliter legiasse suo tempore suspicor Diodorum Sicu-
lum, cuius eadem de re verba sunt lib. I. c. 92. καινὸν οἶκη-
μα ποιοῦσι κατὰ τὴν ἰδίαν οἰκίαν, καὶ πρὸς τὸν ἀσφαλίεστατον τῶν
τοίχων ὁρθὴν ἱστᾶσι τὴν λάβαναν: hanc dixerat Herodotus ξύ-
λινον τύπον ἀνθρώποειδίαν. οἶκημα more satis usitato vocant con-
clave. VALCK. — Quid-ni vero Noster, cui frequenter
θήκη sepulcrum est, οἶκημα θηκαῖον dixerit conclave sepul-
crale, cameram adservandis corporibus medicatis destinatam? S.

CAP. LXXXVII. 1. τοὺς τὰ μέσα βουλευμένους) Se-
quor Vindob. nam Porti commentum, βουλευμένους Poët. et
Ionic. pro communi βουλευμένους, fundamento destituitur. Co-
gnitissima est confusio utriusque verbi, VI. 66. atque
alibi. Supra c. 86. κατὰ ἣν τινα βούλονται σφί σκευασθῆναι
etc. Mox τὴν τε πελοπιλήνην praeferrem. Hoc amplius, T.
Fabri emendationem [L. 6.] καὶ ἐπιβαλόντες τὸ κλύσμα con-
tudit repressitque Gronovius, cuius observatis adstrue Abre-
schii Dilucid. Thucyd. p. 468. WESS. — Recte Gronov.
monuerat, ἐπιβαλόντες idem fore ac id quod modo dixerat
ἐσθῆσαντες, nunc autem huius contrarium requiri; quare
verum esse ἐπιβαλόντες, notione cohibendi, impediendique ne
continuo per posteriora rursus effluat. S.

[10. τὴν νηδὺν καὶ τὰ σπλάγχνα) τὴν νηδὺν h. l. stomachum
cum intestinis dici, supra ad cap. 86, 16. observavimus. τὰ
σπλάγχνα sunt nobiliora quae vulgo vocamus viscera. S.]

CAP. LXXXVIII. [2. συρμαῖη διηθήσαντες τὴν κοι-
λὴν) Συρμαῖη (unde συρμαΐζω c. 77, 5.) Galeno in Explic.
voc. Hippocr. est ἡ μετρίως γενεμένη τῶν περὶ γαστέρα κάρσις:
Hesychio, πόμα δι' ὕδατος καὶ ἄλων: Suidae, πόμα ἐκ ξιῶν καὶ
ὕδατος: et τὸ καθαρτικὸν δι' ἐμίτων καὶ κοιλίας. Vide viros do-
ctos ad Hesych. et instar omnium Foësius in Oecon. Hip-
pocr. hac voce. Alia notione idem vocab. infra recurrit
cap. 125, 18. S.]

CAP. XC. 2. ὑπὸ κροκοδείλου ἀρχαχθείς) Exploratum
si foret, abreptos a crocodilo capacem eius in ventrem
semper et statim demergi, prorsus haec intricata atque

implicita durarent; quorsum doctissimi viri observatio porrigitur, Miscell. Lips. Vol. VII. p. 634. At id nec liquet, nec fit vero adsimile. *Iosephi iusta defensio est, huc pertinens, Nos asinis, ait, neque honorem. -- damus, sicut Aegyptii crocodilis et aspidibus: quando eos, qui ab istis mordentur, et a crocodilis rapiuntur, ἀπαχθίντες ὑπὸ κροκοδείλων, felices et deo dignos arbitrantur, contr. Apion. II. 7. p. 475. WESS.*

CAP. XCI. [1. Ἑλληνικοῖσι δὲ νομαίοισι etc.) Conf. quae ad c. 79, 1. notavimus. S.]

4. Χίμμις πόλις) Hesychio Κίμμις, πόλις Αἰγύπτου. Eadem, quae Πανός Graecis πόλις, teste Diodoro l. 18. Superest urbs, nec multum discrepat titulus, *Achmin* sive *Ichmin*, quo nota nunc est apud *Golium* ad *Alfergan*. p. 102. et uberius in *Pantheo Aegypt. Iablonskii* lib. II. 7. p. 294. Mox περιεῖ δὲ αὐτὸ tueri se potest ex I. 196. II. 29. WESS. — De Chemmi satis copiose *Stephanus Byz.* hac voce. S.

13 seq. σανδάλιόν τε αὐτοῦ --- δῖπην) Veri fidem mensura longe excedit, et par tamen Herculei pedis modulus III. 81. Quo quidem in genere quid sibi veteres indulserint, poëtae declarant, nec opus indicio est. αὐτοῦ *Reiskius* αὐτῷ esse iubet, quod equidem, si schedae addicerent, non recusarem. WESS.

16. καὶ δέρματα) Legebat vir doctus δέρβια, torques, incertus dubiusque de torquibus et pellibus, quae certantibus praemia victoriae fuerint. Succurret, ne δέρματα male oleant, *Homerus* Ἰλ. χ'. 159.

--- Ἐπὶ οὐκ ἱερῆιον οὐδὲ βοεῖην
ἀρνύσθην, ἃ τι ποσσὶν ἀτίθλια γίνεταί ἀνδρῶν.

In quae *Scholiastes* a *Valckenario* editus, τὸ γὰρ παλαιὸν ἐν ἀγῶνι βύρσας ἰδίδειν ἔπαθλον. Superiora [l. 16.] διὰ πάσης ἀγωνίας ἔχοντα haud scio an verti debeant, in omni certaminum genere eminentes, quo modo διὰ πάντων τῶν βασιλέων VI. 63. et διὰ πάντων φασμάτων VIII. 37. Tale et διὰ πάντων τῶν Ἑλλήνων μάλιστα *Dionis Chrys.* Or. XXXVII. p. 458. male sollicitatum a *Seldeno*. WESS. — *Wesselingium* secutus *Larcher* sic interpretatus est, qui de tous les jeux sont les plus excellens. At nihil hic de eminentia. Commode *Valla*, cuius versionem editores omnes tenuere, per omne certandi genus. Si participium ἔχοντα exprimere vel-

les, dicendum erat, ludos celebrant, qui per omne certaminum genus obtinent, locum habent; qui ad omnia certaminum genera pertinent, omnia genera comprehendunt. Alia ratio est locorum a *Wess.* citatorum, VI. 63, 15. ubi εὐδοκίῳντι adiicitur, aut VIII. 37, 12. ubi ἄξια θανάμῃσαι μάλιστα. Similiter VIII. 69, 5. ἐν πρώτοις τιμημένης διὰ πάντων τῶν συμμάχων. Alibi saltem adverbium μάλιστα adiicitur, ut in *Dionis Chrys.* loco cit. aut ἥμιστα, ut apud *Nostrum* VIII. 142, 8. ὑμῖν διὰ πάντων ἥμιστα, vobis prae omnibus minime. At hic quidem nihil tale comparet: ac per se etiam multo commodior videri debuit ea sententia, quam secuti sumus. S.

CAP. XCII. [2. οἱ ἐν τοῖς ἔλεσι. Conf. *Hemsterh.* ad *Aristoph.* *Plut.* p. 55 seqq. S.]

[8. φέρεται ἐν τῷ ὕδατι κρίναι πολλά, τὰ Αἰγύπτιοι καλεῖσσι λωτόν.) Alia est *Cyrenaica* et *Libyca arbor lotus*, (*Rhamnus lotus* *Linn.*) a quo *Lothophagi* nomen habent; cuius de fructu *Noster* IV. 177. agit, ipsamque arborem paullo post (cap. 96, 3.) memorat. Alia aquatilis planta, de *Nymphaearum* genere, *Lotus Aegyptiacus*, de quo hoc loco: de eodemque *Athenaeus* lib. III. cap. 1. et 2. nostrae edit. et lib. XV. cap. 21. p. 677. ed. Cas. Huius duas species hic memorat *Herodotus*: alteram, cuius fructum cum *papavere* confert; quae est *Nymphaea lotus Linnaei*, flore albo, radice esculenta: alteram, flore rosaceo, cuius ovarium vel capsula seminalis, fava *vesparum* similis, nucleos esculentos continet; quae est *Nymphaea nelumbo Linn.* cuius capsula seminalis apud auctores ab *Athenaeo* citatos *ciborium* nominatur; fructus, fava *Aegyptiaca*; radix sive bulbus utriusque speciei, falso nomine *colocasias*: ipsius *loti* nomine, flos maxime intelligitur. Posteriorem speciem nostra aetate non amplius in *Aegypto* reperiri, sed in *India* etiamnum nasci, docuerunt diligentes naturae observatores. Est autem tertia species, primae adfinis, et promiscue cum illa et inter illam hodieque in *Aegypto* nascentis, caeruleo flore, *Athenaeo* loc. cit. p. 677. c. memorata: cuius ideo hic mentionem inieci, ut monerem, nullam rationem habendam novationis a *Salmasio* et *Bodaeo* propositae, qui καλλιὰν τὴν χροαίαν apud *Athen.* in χιονίαν mutandam censuerunt. Hanc *nymphaeam lotum* caeru-

leam descripsit *Iul. Caes. Savigny* in *Annalibus Musei Hist. Nat. T. I.* pag. 366 seqq. De tribus quas dixi speciebus, post auctores quos ad *Athenaeum* laudavi, inprimis consulendus *Raffeneau-Delille*, in *Observations sur le Lotus d'Egypte*, eisdem in *Annal. Hist. Nat. T. I.* p. 372 seqq. et is cui commentationum istarum indicium debeo, *Sylvestre de Saey* in *Adnott. ad Abd-Allatif* p. 94 seq. S.]

10. τῇ μήκωνι ἰδὲν ἰμφορῆς) Atticorum et Ionum est ἡ μήκων auctore *Dionysio* in *Eustath. Comment.* p. 1390, 50. [Od. p. 19, 38. ed. Bas.] Optime mox *Salmasius* et eius exemplo *Bod. a Stapel* ad *Theophrasti Hist. Plant. IV.* 4. p. 447. πτίσαντες ποιῶνται, quomodo in mssis et *Eustathius*. Prius certe est pinsere, quam panem coquere; neque locum hic habet mos torrendi farris, priusquam panis ex eo fiat. WESS.

[16. ὁ καρπὸς ἐν ἄλλῃ κάλυκι παραφουμένη ἐκ τῆς ῥίζης γίνεται] Ad verbum, *fructus in alio calyce* (sic enim, non calice, scribi in nostra versione debebat) inest, ex radice adnato. Quibus verbis quid significare auctor voluerit, haud sane liquet. Putares, dixisse eum, alios loti flores masculinos esse, alios foemininos; quae si eius fuit sententia, opinio falsus est. Sed fieri potest, ut, quum in eadem planta simul vidisset partim apertos flores, partim clausos, simulque in aliorum caulium capitibus involucri illa fructum complectentia, sive capsas seminales favi vesparum speciem referentes, temere sibi persuaserit, aliis ex caulibus flores, ex aliis fructum enasci. Graecum vocab. κάλυξ, a verbo καλύπτω originem ducens, frequenter quidem sigillatim de *rosa* usurpatur *clausa* adhuc, necdum expansa: (conf. *Adnot. ad Athen. IV.* 148. b.) sed proprie et generatim (prorsus ut latinum *calyx*, *Plinio* frequentatum) involucrium significat, quod vel *florem legit*, vel *fructum includit*. conf. *Nostrum*, III. 100, 5. Quod adiiicitur, κηρίω σφικτῶν ἰδέην ὁμοιότατον: quemadmodum ego ὁμοιότατος requisiveram, sic et *Benedictus* in *Act. Sem. philol. Lips.* p. 298. legi maluerat. Sed nihil novandum: non quidem adverbialiter (ut in *Var. Lect.* dixi) accipiendum fuerit illud ὁμοιότατον, sed more Graecis vulgatissimo per ellipsin vocabuli χερῆμα, aut minutae voculae τ), intelligendum. Iconem capsulae seminalis loti, favi vesparum

speciem referentis, ex *Clusio* repraesentavit *Bodaevus a Stapel* ad *Theophr.* p. 446. florum et bulbi icones ex *Prosp. Alpino* exhibentur *ibid.* p. 449. et 450. S.]

[19. τὴν δὲ βύβλον, τὴν ἐπίττειον γινομένην) Hoc ita dictum est, quasi significare *Herodotus* voluisset, duas aut plures esse *papyri* species, quarum una *ἐπίττειος* sit, reliquae non item. Quod quale sit, videant doctiores: illud equidem moneo, repetitum istum articulum tenere libros, quod sciam, omnes. In nostro quidem cod. F. casu accidisse videtur, ut τὴν post *βίβλον* accentu careat. S.]

24. ἐν κλιβάνῳ διαφανί) *Interpres in furno luculento*, i. e. bene candente et ignito. *Λίδους ἐκ πυρός διαφανίας* habemus IV. 73. *διαπύρους καὶ διαφανίς* in *Plut.* Opusc. pag. 1006. Ed. H. Steph. Haec *Reiskius*. In glossis *Erotiani*, *διαφανίσι*, *διαπύροις*, ac saepe *Hippocrates*. Vetus scriptor in *Τηκτὰ Suidae*, καὶ τὴν σιδηρίτην γῆν, ἣν περὶ πολλῶ διαφανῆ ἔργασάμενοι. Tantilla res neglecta conturbavit viri egregii rationes, commentantis, in furno *διαφανί*: quod quid sit nescio, nisi dicamus intelligi vitrea ista vasa, quibus radices, fructus, flores, herbae, destillantur, quae vulgo dicuntur *Alambica*, Observat. in *Polycarp.* Epist. p. 611. Πνέξαντες, ad quod itidem adhaesit, recte in *Hesychio* ὀπνήσαντες. WESS. — Alias tamen πνίγειν non torrere significat, sed longe diversam denotat ciborum parandorum rationem, de qua *Kühn* ad *Polluc.* X. 107. conf. *Athen.* II. 65. c. III. 126. c. IX. 365. f. et seq. S.

CAP. XCIII. [1. ἐν μὲν τοῖσι ποταμοῖσι) *Commode Reiskius* monuit, ποταμούς h. l. dici canales e *Nilo* ductos. S.]

5. ἱπομέναι ἀνακάπτουσι) *Aldinum* et *Remig.* ἀναλάμπουσι natum est ex ἀνακάπτουσι, quod etsi rei non male respondeat, posterius vulgato manet. *Aristoteles*, explodens hanc in piscium generatione fabellam, τὸν εὐθὺς λόγον - - ὅτι περ καὶ Ἡρόδοτος ὁ μυθολόγος, ὡς κυῖσκομένων τῶν ἰχθύων ἐκ τοῦ ἀνακάπτειν τὸν θορόν. Editur ἀνακάμπειν, quod *Laurentio* et hic repertum fraudi fuit: scripturae in *Philosopho* vitium *Sylburgius* non neglexit. WESS.

Ibid. ἀνακάπτουσι) Legitur ἀνακάψαι in *Aristoph.* Av. 580. et in *Schol.* ad vs. 1550. restitui poterit *Hermippo*: Ἐγὼ δ' ἀνίκαψα, λαθὼν γὰρ τὴν διερρηφόρον: nisi quis *ἐνίκαψα* censeat praefendum: vulgata, sensu cassa, Ἐγὼ δ' ἐνίκα

ψαλάθων τὴν διαφορὸν *Meursium* non videntur offendisse in *Panathen.* pag. 40. [Eodem verbo utitur *Clearchus* apud *Athen.* I. 6. a.] Si fortè legeretur in *Cod. Herodoti* ἄμα τι κάπτονται καὶ ἐξ αὐτοῦ κνίτκονται, hoc vulgato non postponerem; quia de piscibus simplex ferme tantum κάπτειν adhibetur. In *Gloss. Herod.* vulgatur Κάπτοντες, ἀποδοχόμενοι. Κάψει πίνιν, e *Plinio*, morsu bibere *Casaub.* interpretabatur *Anim. in Athen.* p. 669. [ad *Athen.* IX. 388. d.] Eximia notavit *Tib. Hemsterhusius* ad *Aristoph. Plut.* p. 314. et seqq. *Sophron Athen.* VII. p. 286. d. et 323. λ. κίστραι βότιν κάπτουσαι. In *Eratosthenis Catast.* c. 38. ὁ μέγας --- ἰχθύς, ὃν καὶ πνιν --- coëant literae male distractae, ὃν κάπτειν λέγουσι τὸ ὕδωρ τῆς τοῦ ὑδροχόου ἰκχύσεως: non aliter in suis reperere libris *Theon* et interpretes Latini: vid. *Schol. in Arati Phaen.* vs. 386. ubi pro κάμπτιν recte κάπτειν iam scribebat *Scaliger* ad *Manil.* p. 62. *Hygin. Poët. Astr.* II. cap. 41. Hic videtur ore aquam excipere a signo aquarii. *Schol. German.* p. 134. Piscem dicunt aquarii urnae habere (l. bibere) effusionem. *VALCK.* — Cf. *Koenad Gregor. Dial. ion.* §. 117. S.

11. κατ' ὀλίγους τῶν κίτχρων) Putes hanc ad formam esse *IV.* 181. τρύφια κατὰ χόνδρους μεγάλους. Certe minuta et parva grana, quae mox pisculos interpretatur, femellas eructare docetur. *WESS.* — Pro κατ' ὀλίγους doctissimus *Corney* apud *Larcherum* κατὰ λόγον corrigit, adplaudente *Creuzero* in *Fragm. Hist.* p. 63. interpretaturque magnitudine granorum milii, coll. *III.* 100, 4. ubi ὅσον κίτχρος τὸ μέγεθος. Quibus suffragari equidem non possum, persuasum habens nihil hic esse mutandum. Non enim conferuntur nunc ova piscium cum milii granis: sed, quemadmodum verbi gr. apud *Athen.* XII. 525. d. memorantur vestes χρυσοῖς κίτχρος (aureis granis) distinctae, sic et hic οἱ κίτχρος, generali quadam vocabuli notione, grana dicuntur; et τῶν ὠῶν οἱ κίτχροι (ovorum grana) intelliguntur ipsa singula ova, vel ovula, si ita loqui fas est. Naturalis verborum structura hunc in modum concipienda, ἀποβγαίνουσι τῶν ὠῶν κατ' ὀλίγους: eā sententiā quam in *vers. lat.* expressi. conf. supra *L.* 5. et mox *L.* 12. et 14. Caeterum satis novimus, haud raro κατὰ λόγον et κατ' ὀλίγον temere inter se permutata reperiri: sed hoc quidem loco culpa vacat librarii. S.

15 et seqq. οἱ δ' αὖ αὐτῶν ἀλῶσι etc.) Quod subditur de

piscibus in mare nantibus et renantibus, verum et in thynnīs, Pontum versus pergentibus, quodammodo apud Athen. VII. pag. 301. E. ex Aristotele Hist. Anim. VIII. 13. Mox Reiskius οἱ δ' αὖ [pro οἱ δ' αὖ] ὀπίσω praeferit. Ego vero fidenter cum Valckenario ἐπιστρεφά τῶν κεφαλῶν et τὰ ἐπιδείξαι recepi ex IV. 191. Nam ἐπ' ἀριστερά et ἐπὶ δεξιᾷ, ut edebatur, hic non quadrat, et error est scribarum. Non dissimilis confusio VI. 32. WESS. — Vidē Var. Lect. et conf. I. 51, 4. et 5. VI. 33, 2. et 3. Adde Lexic. nostrum Polyb. p. 243. col. b. S.

26. πῖπλᾱται πάντα) Probo Medic. cui plerique adsentiantur I. 212. et IV. 72. Solent alioqui in verbi scriptura, sicuti notum, discordes esse. [vide Var. Lect.] De piscium subita, aquis Nili incrementibus, origine alii aliter. Arch. οἱ ἰχθύες, οἱ τικόντες ὡς, [l. 29.] paene iustum et legitimum opinor. WESS. — Nobis aliud libri nostri persuaserunt: parum commodē post ἰχθύες repetitur articulus; post οἱ ἰχθύες autem commodē incidetur oratio: οἱ ἰχθύες, ἐντικόντες etc. pisces, postquam ova in limo deposuerunt, etc. S.

CAP. XCIV. 3. καλῶσι μὲν Αἰγύπτιοι κίκι) Nimia admiratio Medic. eiusque τῇκ abstulit a tramite Gronovium. Equis τὸ τῇκ memoravit? Mitto Codicum concordem, si Ask. et Pass. seponas, a Florent. dissensum: praetereo medicos, κίκι et expressum inde oleum saepe numero adhibentes: tum Diodorum, Plinium, etiam קיק שמן oleum Kik, et קיקי Hebraeorum; quae, a Scaligero, Salmasio atque aliis deposita in medium, si nihili duxit, ut sane flocci fecit Vir Cl., morari eum debuerat omnibus codicibus prior Strabo, illis, quae verissime de Aegypto Noster prodidit, accensens καὶ τὸ κίκι sive κίκι, καμπός τις, verba eius sunt, σπιρόμενος ἐν ἀρούραις, XVII. p. 1179. [p. 824. A. ed. Cas. Adde Plin. XV. 7. et, quem ibi Harduin. laudat, Dioscorid. lib. IV. c. 164. ubi σιλλικύπριον i. q. σίσελος Κύπριον.] Sed hoc habet. Incredibilis paene praecudicatarum opinionum vis est; quae, nisi caute et consulto agas, aciem ingenii et obfuscabit et obtundet. Sillicypria, sive Silicypria explicat Salmas. in Solin. pag. 704. Quod autem habet Arch. [l. 5.] τὰ ἐν ἔλαισι, considerationem meretur. Supra c. 92. ἐν τοῖσι ἔλαισι scribit Vind. ἐν τοῖσι ἔλλαισι, prave

citra dubium. Alibi eadem scriptionis conversio, qua de pluribus olim ad Hieroclis Synedem. pag. 726. WESS. — De kiki cf. Viros doctos ad Hesych. h. v. S.

5. αὐτόματα ἄγρια) Apollonius Philostrati p. 27. f. ἡδὲ μοι, εἴπει, τὰ ἄγρια καὶ αὐτόματα λάχανα τῶν ἠναγνασμένων. Neque tamen putem, Herodotum absque copula dedisse duas voces, quarum altera prorsus esset superflua: mihi videtur ad αὐτόματα aliquis interpretamenti loco adposuisse ἄγρια. [Is aliquis, puto equidem, ipse Herodotus fuerit, copiam verborum minime aspernatus.] Quae sic sponte sua nascerentur αὐτόματα φέεσθαι dicuntur VIII. cap. 138. III. c. 100. Olim, ni fallor, voce aliter collocata sic lib. IV. c. 74. legebantur ista: "Ἐστὶ δὲ σφι κἀναβας αὐτομάτη φουμένη ἐν τῇ χώρᾳ" — ταύτης δὲ πολλῶ ὑπερφέρει ἡ κἀναβας αὐτῇ, ἥ καὶ σπειρομένη φέεται. VALCK.

8. κόψαντες, ἀπιποῦσι) Laurentius: alii contusum, ad ignem, alii in sartagine coquunt. Melius Saßmasius in Solin. p. 686. alii contusum exprimunt, alii frictum excoquunt. Ἀπιποῦν est exprimere, ut ἐξίπνουν Dioscoridi V. 85. et 89. καὶ ἐξίπνωσας ἀνιλοῦ τὸ ἀπορρύν. Ἰποῦν et εἰποῦν non dissimili gaudent potestate; Comici Eq. vs. 920. ἰπούμενης ταῖς εἰσφαιῖς docte illustravit Hemsterh. ad Plutum vs. 816. Scholiastes Passion. ἀπιποῦσι bene explicuit ἐκκύζουσι. WESS.

CAP. XCV. 9. τὴν δὲ νύκτα αὐτῷ χρᾶται etc.) H. Steph. in Prolegom. p. 741. aliter interstinguit, non dissentiente admodum Gronovio, quem vide. Malim quoque cum Abreschio καὶ ἔπ. ἐνδὺς, ὅπ' αὐτῷ καθ. Conopeum operis erat reticulati, instarque ἀμφιβλήστρου. Paullus Silentarius:

Καλλυγῶμοις λίκτροις περικίδναμαι εἰμι δὲ κιδνῆς

δίκτυον οὐ φοιβῆς, ἀλλ' ἀπαλῆς Παφίης,

culte, Florileg. IV. 32, 2. [Anal. Brunck. T. III. p. 92.] WESS. — Ut nos edidimus orationemque distinximus, τὴν δὲ νύκτα αὐτῷ χρᾶται ἐν τῇ ἀναπαύεσθαι κοίτῃ. περὶ ταύτῃ etc. sic ante nos omnes, nisi quod post νύκτα leviter orationem incidit Ald. cum nostro ms. F. iterumque uterque post ἐν τῇ comma ponit, quo significatur τῇ ionice pro ἡ poni: ex scriptis autem libris nulla lectionis adnotata varietas est. H. Stephanus, turbatum hic quidpiam esse sentiens, et in ora suae edit. et in Prolegom. sic legendum interpungendumque censuit, τὴν δὲ νύκτα οὕτω χρᾶται ἐν

τῇ ἀναπαύεται κοίτῃ, περὶ ταύτην etc. Perspecte ille quidem : cui hactenus suffragatus est Gronov. in Notis, ut eodem mododistinguendum locum censeret; caeterum, incommo- dam et ipse sentiens vulgatam scripturam, abesse quidem maluerat duo verba αὐτῷ χράται, sed, quoniam ea *cod. Med.* cum aliis agnoscit, ita tenenda monuit ut αὐτῷ χράται legeretur, *sibi utitur*. Profiteor equidem, semper me offensum fuisse vulgatā huius loci scripturā et inter- punctione : nec satis ipse scio, quid factum sit, ut eundem locum in *Var. Lect.* absque notatione praetermiserim; quum, si nihil aliud habuissem, saltem speciosissimae *H. Stephani* emendationis mentionem facere debuissem. At, ecce! iam multo etiam gravioris negligentiae me ipse ac- cusare cogor. Nam nunc maxime, optimum nostrum codi- cem *F.* denuo evolvens, perspicue in eo scriptum video, quod ad hunc diem observationem meam effugerat, τὴν δὲ νύκτα, τὰ δὲ αὐτῷ χράται' ἐν τῇ etc. quam scripturam (τὰ δὲ, i. q. κατὰ τὰς vel οὕτω: conf. saltem c. 108, 4.) nemo, qui vel primis labiis Herodoti Musas attigit, dubitabit sinceram esse manum auctoris. Quo loco iterum iterumque gratissi- mum meum animum illustri domino SCHELLERSHENIO pro codicis huius usura ad hunc usque diem liberalissime mihi concessa, itemque *Creuzero* meo, quo intercedente ille beneficio hoc me adficere dignatus est, lubens merito publice testatum facio. Simul vero illud profiteor, fieri quidem posse, ut unus hic codex sit ex omnibus, qui ge- nuinam auctoris scripturam hoc loco servarit; sed fieri etiam potuisse, ut, quod mihi ipsi accidit, novam *Hero- doti* editionem ad fidem veterum librorum emendatam paranti, qui in excutiendum hunc manuscriptum codi- cem (unum ex omnibus, quem meis usurpare oculis li- cuit) praecipuam adhibere curam debueram, idem non- nullis etiam ex illis hominibus acciderit, qui aliorum in gratiam alios Musarum codices contulerunt. Mox l. 11. ὑπ' αὐτῷ scribens noster codex, verba haec ad praecedens ἡδὺς refert, sed praemisso commate ὑπ' αὐτῷ καθύδου iungit; quod fortasse non deterius vulgato ὑπ' αὐτῷ. Quid sit vero quod dicat Herodotus, *per rete ne conari quidem pungere culices*, non dixerim equidem. S.

CAP. XCVI. [3. τῷ Κυρηναίῳ λωτῷ. Haec est arbor

lotus, cuius supra in transcurso mentionem feci, ad cap. 92, 9. S.]

6. γόμφους πυκνοὺς) *Densos et longos stipites* Interpres. Ego *clavos* censebam, quibus utique in navium conpage suus usus. Notum Poëtae Γόμφουσιν δ' ἄρα τὴν γι καὶ ἁρμοῖσιν ἄρην, *Odyss. E'. 248.* et Nonni XL. pag. 1044, 10. Φράζεται λιπαλέοις σισηρότα δούρεα γόμφοις: unde ipsae naves πλοῖα γομφωτά *Strabon. XVI. p. 1076. v. [pag. 741. ed. Cas.] WESS.* — Mira vero locutio, περὶ γόμφους περιμήνισι τὰ ξύλα, *circum clavos circumnectunt ligna*; quum expectasces, *clavis connectunt.* Tractavit hunc locum *Schneiderus* in *Lexic. voc. Γόμφος*, nec vero prorsus ad liquidum perduxit: illud recte videtur observasse, non tam *navis* structuram, quam *ratis*, hic describi. Sunt autem etiam alia in hoc capite, expeditu haud admodum facilia. S.

9. ἐν ᾧ ἐπ' ἀκτῶσαν) Ignotum vulgo hinc debuerat enotari verbum ἐμπικτῶσαι, significans γομφῶσαι vel συγγαφῶσαι. Galeo versus observabatur *Homeri ex Od. E'. 248. Γόμφοις δ' ἄρα τὴν γι etc.* Saepe verbum πικτῶν, semel attigit *Eustathius* hunc *Herodoti* locum, ad *Od. E'. p. 220, 27.* velut *Herodoteum* excitans, πικτῶσι τὰς ἁρμονίας βύβλη, quod interpretatur κατασφαλίζονται, significatum *Aristophaneis* adfirmans, et his *Sophoclis*, καὶ δῶμα πάντων, quae sic emendate scripta bis terve alibi etiam adhibet: tametsi autem ita scribendum dudum monuissent *H. Stephanus* *Annot. in Soph. p. 13.* et *Is. Casaubon.* in prima Edit. noturum in *Diog. Laërt. p. 172.*, perversa tamen scriptio, καὶ δῶμα ἀπάντων, per editiones *Sophoclis Ai. vs. 579.* propagata. *Suida* potissimum auctore, verbum nobis peperit minime Graecum, ἀπάντων. VALCK. — Correxerit *Bruck.* S.

11. διαβύνται) Sic *Ald.* et *Medic.* bene, atque hinc *Gronov.* cui iungetur haud male *Küsteri* observatio ad *Hesychii* Διαβύνσαι. Quod insequitur, δύναται, retinco. Frequens et structura optimo cuique, ut *Il. 125.* Adde *Diodorum V. 8.* et illic congesta. WESS.

15. κατεββαμένη βίπεϊ καλάμων) *Reisk. βίπεϊ ἢ καλάμῳ*, cui non adstipulor. βίπεσι *Homeri Odyss. E'. 256.* *Hesychius* et *Eustath.* interpretantur, πλέγμασιν ἐκ καλάμων. *Dioscorides I. 55.* βίπον ἐκ καλάμων dabit; et βίπους ἐκ φοινίκων *Agatharchides p. 47. ed. Huds.* quo genere *Aeneas* in *Tactic.*

c. 30. et 37. cum *Casaub.* scholiis. Usu feruntur $\mu\psi$, $\mu\pi$ ς, quod glossator huic loco adscripsit, τὸ $\mu\pi$ ος, (unde *Homeri* et *Nonni* $\mu\pi$ ισι) et ὁ $\mu\pi$ ος. At hinc abeo. Θύραι crates illa dicitur, quoniam eius figuram et formam praeferebat, quae Porti iusta opinio. *WESS.* — Sic VIII. 51, 9. Θύραι sunt *asseress, tabulae.* Conf. *Schneid. Lexic. Gr.* hac voce. S.

21. τοῦτο γὰρ δὴ οὐνομαῖ ἔστι etc.) Grammaticorum natio *βαῖριν* Ionici commatis censet. *Phavorinus*, *βαῖρις*, τὰς ναῦς λέγουσιν οἱ Ἴωνες. *G. Corinthus* consimiliter. Hinc *βαρβαρίους βαρίδας* *Euripides* *Iphig. Aul.* 297. *Ionicas*, quod gens illa pro barbara putaretur, ridicule explicat *Ios. Barnesius*. Spectavit enim *Aegyptios*, *Aeschyli* exemplo, qui *Suppl.* vs. 880. *Αἰγυπτίαν δὲ βαῖριν οὐχ ὑπερβορῆ.* *WESS.*

CAP. XCVII. 2. τῇσι ἐν τῷ Αἰγαίῳ πόντῳ νηυσὶ) *Diodorus*, ὁμοίᾳ γίνεται ταῖς Κυκλάσι νήσοις I. 36. ubi plura. Πόντος de mari *Aegaeo* recurret semel iterumque, quo de aliàs. Nunc considerata quae de navigatione produntur, [L. 8 seqq.] ἔστι δὲ οὐδ' οὗτος, ἀλλὰ παρὰ etc. Sunt enim, si *Latina* interpretis amplectaris, a vero alieniora. A *Naucrati* urbe comoda navigatio, per eum alveum, qui *Canobicus* cap. 17., quocunque erat tempore *Memphim* versus: agris *Nili* inundatione mersis praeter ipsas *Pyramides* pergebatur cursu extraordinario. Itaque *Reisk.* ἔστι δὲ οὐ τῇδε οὗτος, *ordinaria* autem navigatio illuc non fert, uti vertit; *Pauw* vero, ἔστι δὲ οὐδ' οὗτος, ἀλλὰ καὶ etc. neque sola haec navigatio est, verum etiam iuxta etc. ut *μουνός*, quae vox tali verborum ordine saepe defit, intelligatur. Res ipsa verissima est, coniecturarum arbitrium mihi nunc non sumo. *WESS.* — *Latinam* correxi versionem: in *Graecis* nil mutandum. οὐκ οὗτος facile patet accipiendum h. l. de consueta et ordinaria navigatione. S.

CAP. XCVIII. 2. ἐς ὑποδήματα ἱκαίμετος) Ἐξαίρετως, quod legitur apud *Stephanum Byz.* voc. Ἀνθυλλα, si *Codices* exhiberent scripti, hoc uno forsitan in loco videri posset vulgatae voci praefendum, ut data diceretur *Anthylla praesertim in calceos τοῦ αἰσι βασιλεύοντος Αἰγύπτου τῇ γυναικί*, uxoribus *Regum Aegypti*, qui sibi invicem succederent. [At nihil est quod in librorum constanti scriptura desideres.] Formulae sunt usitatissimae, οἱ αἰσι βασιλεύοντες: οἱ *Herodot. T. V.*

αὐτὸν δικάζοντες: οἱ αὐτὸν ἀρχόντες: in lapide Cretensi οἱ αὐτὸν κρίνοντες memorantur. [Cf. Lex. Polyb. p. 11.] Recte monuit Galeus, apud Athen. I. p. 33. f. Anthyllam datam dici Reginis εἰς ζῶνας: quod sane legitur in talibus frequentius: vid. B. Brisson. de Regn. Pers. p. 100. et 133. et Wesseling. ad Diodor. T. I. p. 62. [lib. I. c. 52.] Quae Gellio sunt adscripta p. 428. et Xenophontis Κυρ. Ἀναβ. p. 40. ab Hutchinsono, aliis debentur: usum istum praepositionis εἰς attingit Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. 1013. VALCK.

Ibid. εἰς ὑποδήματα ἐκείνους δίδουσι) Persarum istum morem explicuit B. Brissonius Regn. Pers. I. 108. non neglecto Athenaco I. 25. [c. 60. nostrae ed.] qui de Anthylla, sive, ut scribitur Antylla, ἧς τοὺς πόρους οἱ τότε βασιλεῖς, Αἰγύπτιοι τε καὶ Πέρσαι, ταῖς γαμεταῖς ἰδίδουσαν εἰς ζῶνας, non exiguo, uti adparet, discrimine. [Nec vero ista ex Herodoto citantur apud Athen.] Archander autem [I. 6.] nepos-ne Achaei an filius sit habendus, dubium videtur. Vir Celeb. nepotem putat; Pausanias filium. Ἀρχανδρὸς, scribit VII. 1. p. 522. Ἀχαιοῦ καὶ Ἀρχιτίλῃς ἐξ Ἄργος ἀφίκοντο ἐκ τῆς Φθιώτιδος: ἰδόντες δὲ ἐν τῷ Δαναοῦ γαμβροί. Quare Φθίης Archander ex loco, unde venerat. Memini Φθίων τοῦ Ἀχαιοῦ ex Stephano in Ἑλλάς, Archandri patrem Phthium minime. Quem tandem sequemur, Pausaniam, an Gronovium? WESS. — Potuerat tamen Gronov. auctoritate Stephani sententiam suam tueri. S.

CAP. XCIX. 3. κατὰ τὰ ἥκουον) Non erat cur hoc spernerem. [Nempe τὰ, quod olim aberat editis, dedere codd. Arch. Vind. Pass. Ask. Paris. B. quibuscum faciunt alii Paris. et F.] Tale κατὰ τὰ ὥρα ex schedis, IV. 76.; tale κατὰ τὰ συνεθήκοντο VI. 88., et in mstis V. 112. nec diversum erat κατὰ τὰ εἶλοντο V. 12. [V. 11 extr.] quod Medic. mutavit. Scripsi quoque [I. 4.] τὸν Μῆνα, τὸν πρ. βασιλ. obsecutus membranais, et narrationi c. 4. WESS.

5 seq. οἱ ἱερεῖς ἔλεγον, τοῦτο μὲν, ἀπογεφυρώσαι) Et hic duobus utor mstis; qui incongruo, quod vulgata post se trahebat, bene medentur. Probe novi, τοῦτο μὲν post pauca [I. 17 seq.] recurrere, quae repetitio non insolita, sicuti VI. 114. 122. 126. atque alibi. [Scil. huic τοῦτο μὲν, respondet illud τοῦτο δὲ, quod I. 22. legitur: quia vero nimis longum hinc est intervallum, repetitur interim τοῦτο

μὴν L 17 seq.] Maior difficultas τὸ ἀπογεφυῶσθαι urget; cui tollendae quid Gronovius inpendarit, notata patefaciunt. Pontes, quibus Memphim rex separaverit, non bene disputationi narrationique conveniunt. Quam ob rem Reiskius ex Medicei inserto καὶ deficere quaedam opinatus, τοῦτο μὲν refingit ἀπὸ τι θυῶσαι τὸν ποταμὸν καὶ κρίσαι τὴν Μίμφιν, oggesta mole, velut foribus oppositis, fluvium exclusisse, et Memphin condidisse. Verum copula illa sublestae fidei est, damnata a plerisque libris, et propterea inducta. Hesychii ἀποθροῦμενος, ἀποκλεισμένος, foribus exclusum, quales in Comoediis saepe commissatores, indicat, et insolente translatione amni adcommoatur: mitto citra necessitatem et schedas addita alia, nec aegre fero doctam istam operam. Mihi lenior conmodiorque videbatur medicina in ἀποστεινῶσαι. Docuit Galenus in Hippocrat. de Morb. Vulgar. p. 456. στενωγὸν Ionibus tantumdem esse ac στενὸν, et στενωγῶσαι humorum vias ocludere et arefacere, συναγαγὴν τῶν ὑγρῶν τὰς διεόδους καὶ ξηρᾶναι: nec discrepat Erotiani iudicium; στενωγῶσαι esse ait ἀποστεινῶσαι καὶ πυκνῶσαι τόπον τινα, ἐν ᾧ ὑγρασία ἔστι. Erit itaque ἀποστεινῶσαι τὴν Μίμφιν, eam sicciorem abducta aqua reddere, et in artum quodammodo cogere. Quorum utrumque abs Aegypto rege inchoatum et absolutum fuisse, scriptor exponit. Venerat, ut sollicitis plura solent, et ἀπογεφυῶσαι τὴν Μίμφιν in calamum et mentem. Sed nolo coniecturis indulgere nimium. Viderint peritiores, et Diodorum I. 50. addant. WESS. — Haec pererudite, ut solet, Vir longe doctissimus. At tanto nunc non opus erat molimine. γέφυρα, ut perspecte Schneiderus in Lexic. monuit, non modo de ponte proprie nominato dicitur, sed et de aggere, ut Iliad. í. 89. Et γεφυρῶν, non modo ponte iungere, verum etiam aggere complere, aut velut aggere obstruere, Iliad. ε'. 245. Sic isthmum Pindarus Nem. VI. 67. πόντου γέφυραν, et Isthm. IV. 34. γέφυραν πορτῖδα. Quare haud incommode ἀπογεφυῶσαι τὴν Μίμφιν intelligitur iactis aggeribus Memphin (a Nilo) secludere, et ab inundatione tutam praestare. Et percommode etiam καὶ particulam probati adiiiciunt codices. Scilicet: putares Memphin, utpote ad ipsum Libyae montem sitam, semper ab inundatione tutam fuisse: sed hoc etiam solum, in

quo Memphis condita, opere hominum in sicco positum est, et quidem antiquissimis temporibus, sub primo rege Mene, ut quidem sacerdotes Herodoto narrarunt. Verbum ἀπογυφῶσαι idem Reiskius, qui mutatum voluerat, haud multo post eadem notione, quam nos probavimus, defendens: „Hanc significationem, inquit, verbo inesse „posse, patet e simplici γίφωρα, quod non modo pontem, „sed etiam, ut Homero passim, intervallum inter binos „quosque aciei ordines notat. Hoc sensu verbum γυφῶν „simplex occurrit apud Eusebium in Chronico, ubi de „Hadriano sic tradit: Ἀδριανὸς ἐχέμασεν εἰς Ἀθήνας, μυστῆς „τὰ μυστήρια, καὶ γιφύρας Ἐλευσίνα, κατακλυθεῖσαι ἐπὶ „Κηφιστοῦ ποταμοῦ.“ Sic ille Vol. III. Animadv. in Græcos auctores, p. 106. S.

13. δὲ ἀπεργμένος ἔμει) Negante adposita voce ab eodem viro clar. [Reiskio] οὐ μέν scribitur. WESS. — Hanc conjecturam ille in Animadv. editis repetens, intelligit, unde exclusus Nilus non perluit. Equidem in vulgato nihil desidero. S.

CAP. C. 3. ἐν τσαύτῃσι δὲ γενῆσι ἀνθρώπων) Hoc placuit. Reiskius, damnatis, quæ Miscell. Lipsiensia habent, refingit, addito pronomine, ὧν ὀκτωκαίδεκα, labore, ut ego quidem censeo, frustraneo. Verius est, τόπῃ τῇ Βαβυλωνίῃ turbari non oportuisse. De Iosepho vero quid dicemus aliud, quam hæc negligentissime versasse, reginaeque Nicaulae sive Nicaulis inpegisse nomen, quo usumquam fuit: non exagitabo hominem, satis poenarum doctissimo S. Bocharto, Phalegi II. 26. dantem. WESS.

6. τόπῃ ἐν τῇ) Ferri nequit: pristina lectio, τόπῃ τῇ Βαβυλωνίῃ, [quam Gron. mutaverat] revocabitur; nisi forte plures libri scripti Mediceo concinant: tum commodè scribi poterit: οὐνομα ἦν - - - τόπῃ τῇ ἐν Βαβυλῶνι, Νίτωρι. VALCK.

11. καινοῦν τῷ λόγῳ) Mirifica peperit verbum illud commenta: si et ego aberravero, peccabitur intra spem veniae. Legitur in Gloss. Herod. Καινοῦν, τὸ χρεῖσασθαι λόγῳ καινῷ. Hinc sua transsumsit Suidas, cuius interpres: „Καινοῦν ap. Herod. significat novo quodam sermone uti:“ absurde. Utilior Hesychii nota: Καινίσαι, καινῷ χρεῖσασθαι, καὶ ἐγκαινίσαι. De Perillo, qui, Phalaridis iussu tauro inclu-

sus, artis suae opus teterrimum primus auspicatus est, ut scribit Valer. Max. IX. cap. 2. ext. 9. Callimachus fragm. cxix. πρῶτος ἐπὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν. Ab Herodoto potuit καινοῦν in eundem sensum adhiberi, scribique: ποιησαμένην γὰρ μὲν οἶκῳ περιμυκῆς ὑπόγειον καινοῦν μὲν λόγῳ, νόῳ δὲ ἄλλα μηχανήσασθαι: quod fieri curaverat spatiosum conclave subterraneum, verbo quidem auspicatam, sed revera alia fuisse meditatam. Alibi apud Herod. opponuntur πρόσχημα μὲν ποιούμενος, et ἐν νόῳ δ' ἔχων. Thucyd. VI. 76. ἤκουσιν ἐς τὴν Σικελίαν, προφάσει μὲν, ἢ πυνθάνεσθε, διανοίᾳ δὲ, ἣν πάντες ὑπονοοῦμεν: in quibus διανοίᾳ proximum accedit ad Herodoteum νόῳ. In talibus ubique permutantur πρόφασις et λόγος. Pervulgatae sunt formulae, ut apud Latinos verbo et revera, λόγῳ μὲν sive λέγων μὲν, βουλούμενος δὲ λόγῳ μὲν, τὸ δ' ἀληθές· προφάσει, vel πρόφασιν μὲν, τὸ δ' ἀληθές. Postremum illud Marimo Tyrio restitutum voluit accuratissimus Marklandus, XXVII. 8, ubi minori molimine scribi poterit: ἐᾶν φησι μὲν τοῦ ὄψεσθαι, τὸ δ' ἀληθές ἐᾶ καλλοῦς ἀληθεύειν. VALCK.

Ibid. ὑπόγειον, καινοῦν τῷ λόγῳ) Praestet-ne ὑπόγειον an vulgatum, in Grammaticorum est controversiis. Operose litem examinaverat Coprogenius, quo de Suidas in Ἀνώγειον. Hic molestum magis est καινοῦν τῷ λόγῳ. H. Stephani καινοῦν [in ora positum] alienum prorsus videtur: alii aut ἐγκαινίζειν praeferunt, aut καινίσαι μὲν λόγῳ, quem fere in modum Sophocles Trachin. 877. καὶ τι καινίζει στήνῃ. Editio patrocinator Scholiastes Passion. et Αἰξίων Herodoti auctor voce καινοῦν, adscribentes, τὸ χρησασθαι λόγῳ καινῷ, et ex illis Suidas: praetexuisse videlicet aedificio reginam novi quidpiam, ut Aegyptios videndi studio adliceret, quorum etiam vergit Abreschii sententia, Diluc. Thucyd. pag. 67. Fortasse invenietur, cui καινὸν τῷ λόγῳ, si color recepto constare non poterit, probabitur. Vide Berglerum in Alciphron. I. 9. WESS. — Comma, quod ante ὑπόγειον e superioribus editt. in nostram transiit, rectius delebitur. „Καινοῦν, ait Reisk. I. c. pag. 107. non satisfacit, „neque tamen reperio quod substituam.“ Violentam Toupii novationem (Emend. in Suid. P. III. p. 468. ed. Lips., pag. 193. ed. Lond.) ξεινῶνα μὲν λόγῳ, ante Borh., adoptans Larcher, suo idiomate sic reddidit, *qu'elle déstinait en apparence à des festins*. Infinitivum verbi, non

accusativum casum nominis substantivi, hoc loco posuisse *Herodotum*, ex universa orationis structura et ex sequenti verbo *μηχανῶσθαι* intelligitur. Ego, vulgatam scripturam, satis et abunde firmatam videns, in eamdem interpretatus sum sententiam, quam his verbis *Valla* expresserat, *per causam quidem novi operis*. Sic fere *Thucydides* III. 82. *καινοῦσθαι τὰς διανοίας* dixit, *nova in usum vocata esse inventa, novas excogitatas rationes*. Nempe regina illa, cameram istam subterraneam extrui curans, nil aliud prae se ferebat, nisi se novum quoddam et insolitum opus moliri. Sed nunc, ubi animadverto ad istam sententiam oportuisse *ποιουμένην* scribi in praesenti tempore, non *ποιουμένην* in praeterito, recorderque subterraneam cameram non admodum novum fuisse apud Aegyptios inventum, in eam partem magis inclino, ut interpretationem probem quam *Valckenar*. in animo habuisse videtur, quamque planius *Schneiderus* in *Lex.* expressit: scilicet, *prae se tulit regina, in a u g u r a r e et dedicare se velle illam cameram*. Consentaneum enim videri debet, *καινοῦν* idem atque *καινίζειν* valere. Simplex autem verbum *καινίζειν* vim habere compositi *ἐκαινίζειν*, (i. e. *καθιστύν, καθιστύν*, coll. *Polluc.* I. 12.) testimoniis *Callimachi* et *Hesychii* constat a *Valck.* citatis. S.

16 seq. *ἰψαίς ἐς οἰκηματὶ σποδοῦ πλύν*) Non dissimile Persarum supplicium ex *Ctesiae Persic.* c. 47. 50. 51. his admo-verunt *Corn. Pauw* et *Abresch.* [cf. *Valer. Max.* IX. 2, 6.] At illud, atrox admodum et crudele, vitae finem adferebat: Regina in cineres insiliit, *ὥτως ἀτιμώμετος γίνεσθαι*, quo esset *impunita*. An ut poenam, quae ab Aegyptiis imminebat, voluntaria morte vitaret? [Sic videtur.] an ut sese abderet? Alterutrum sane malim, quam cum *Clar. Pauw* *ἐς ὄχημα*, in vehiculum cinere plenum, sufficere. Redolet enim recentius quidpiam. WESS. — Ad supplicium quod spectat apud Persas usitatum: de homine qui eiusmodi supplicio adficiebatur, *Ctesias Persic.* cap. 48. ait, *εἰς τὴν σποδὸν ἐμβάλλεται καὶ ἀπόλλυται*: rursusque cap. 51. *ἐμβάλλεται εἰς τὴν σποδὸν*: et cap. 52. *ὁ δὲ (βασιλεὺς αὐτὸν) εἰς τὴν σποδὸν ἐμβάλλει*. Quod vero in anonymi auctoris libello *de Mulieribus bellica virtute aut prudentia claris*, in *Bibliothek der alten Literatur* etc. Göttingae 1789. edito, p. 13 seq. de *Nitocris* ita scribitur, *ἑαυτὴν δὲ εἰς οἰκηματὶ σποδοῦ πλύν*

ἐμβαλε, non ideo sollicitanda constans librorum Herodoteorum scriptura, sed temere ibi πλήρης pro πλήρες positum. Caeterum conf. quæ ad c. 140, 3. notamus. S.

CAP. CI. 2. κατ' οὐδὲν εἶναι λαμπρότητος) Platonis Politic. pag. 188. F. οἱ περὶ τὰ πολιτικά κατ' οὐδὲν γινώσκοντες ex parte convenit, non omnino. Tentabat Reiskius κατ' οὐδὲν εἶναι λαμπρότητας, aut potius λαμπρότητος ἱχόμενόν τι. Quale quidem fulcrum si ad explendam structuram adscisceretur, non obluatarer. Potest certe dictio locum tueri, etsi rarior, huiuscemodi praesidio. Lege Abreschii Diluc. Thucyd. p. 690. WESS. — κατ' οὐδένα οὐδὲν εἶναι λαμπρότητος legendum commode suspicatur Benedictus in Act. Sem. phil. Lips. II. 289. Videtur tamen stare posse vulgatum. οὐδὲν λαμπρότητος, est nihil splendoris: κατ' οὐδὲν, fere nihil, tantum quantum nihil; quod gallice diceret *autant que rien*, vel *à peu-près rien*. Sic κατὰ comparationi inservit II. 10, 11. IV. 23, 11. IV. 181, 6. Rursus idem ac fere, circiter, valet II. 145, 14, 16 et 18. VI. 79, 6 seq. Orationis structura similis illa erat, c. 93, 11. ἀπορραίνουσι κατ' ὀλίγους τῶν κίχχων: ubi quidem κατὰ alia notione ponitur, ac possis ibi ad genitivum τῶν κίχχων intelligere τινὰ; vel μέρος τι, sed rectius ibi pariter rationem constructionis hoc modo intelliges, ut statim cogites ἀπορραίνουσι ὀλίγους τῶν κίχχων, spargunt granorum nonnulla, tum accedente κατὰ ad ὀλίγους, spargunt idemtidem granorum nonnulla, id est, spargunt grana minutis portionibus, spargunt paullatim grana. S. [6. ὅστιρον δηλώσω) Vide cap. 149. S.]

CAP. CII. 1. τοῦ ἐπὶ ταῦτοις γενομένου βασιλέως) Trecentos et xxx. reges intelligit, quos ex commentariis nominatim sacerdotes adnumerabant, quorumque postremus Moeris. Diodorus quidem Sicul. I. 53. ἐπτά γενεαίς, septem generationibus, Sesostri Moeride recentiore statuit, secutus alios; sed Nostri potior fides et auctoritas, quippe multo vetustioris ac seriem regum et successorum Sesostri ita nectentis, ut bene procedat. Pertinet huc elegans et operosa disputatio Ampl. Bouherii, Dissert. Herod. cap. 7. Iam cum Moeris annis ferme nongentis prius mortem cum vita commutaverit, quam Herodotus in Aegyptum est profectus cap. 13., abierint praeterea anni circiter octingenti a bello Troiano ad eiusdem usque tempora, cap. 145. et

ab Hercule Alcmenae filio fere nongenti; consequitur his ex narratis manifesto, *Sesostrin* ne integro quidem seculo ante bellum Troianum vixisse, aequalem Herculi Alcmenae filio, vel paullo inferiore. Plura *Iac. Perizonius Orig. Aegypt.* cap. 16. WESS. — Neque vero diserte *Herodotus* ait, proximum *Moeridis* successorem *Sesostrin* fuisse: neque continuam regni Aegyptiaci historiam scribere constitutum illi erat, sed potiora solum quaedam momenta ex illa commemorare. S.

9. στρατιὴν πολλὴν τῶν λαβῶν) Aut e contextu τῶν videtur eliciendum, aut in ἀστῶν transmutandum, quod malim. Ἄστροι, ἑγγεῖες etiam dicti et ἑγχώριοι, *Herodoto* sunt indigenae, lib. II. c. 172. III. 99. IV. 33. et 68. Opponuntur ἀστροὶ et ξῖνοι II. 160. et III. 8. Potuerat *Sesostris* et in istam expeditionem nobilissimam ξείνους conscribere, nam iam ante sibi subiecerat Arabas et Libyas secundum *Diodor.* Sic. I. 53. et postea certe peregrinis usus est ad aedificanda templa, quibus inscribi voluit, ὡς οὐδὲς ἑγχώριος εἰς αὐτὰ μεμόχθηκε, eodem teste *Diodoro* I. 56. VALCK.

Ibid. στρατιὴν πολλὴν λαβῶν) Ab *Aldo* venit πολλὴν τῶν λαβῶν, deditque ansam doctis viris varia machinandi; quorum ego consilium laudare possum, operā non uti. Insititium vocabulum est et nulli usui, meritoque schedarum iudicio damnatum. Mox [l. 11 seq.] δεινῶς γλῆχομένοις περὶ τῆς ἐλευθερίας corrigitur a *Reiskio* μαχομένοις, sicuti περὶ ἐλευθερίας μαχισάμενοι l. 95.; neque enim γλῆχσθαι πῆτις in sermonis usu versari. Atque hoc ego non nego: imo vero τῆς ἐλευθερίας γλῆχομένοις sunt in msto *Ask.* VIII. 143. Nec verbum tamen muto, aut praepositionem detraho: potest enim idem videri ac περιγλῆχσθαι, et sunt aliorum, eiusdem notionis verborum, similes structurae, ab *Abreschio* conductae ad *Ph. Cattieri Method.* pag. 86. et *Diluc. Thucyd.* p. 722. WESS.

11. γλῆχομένοις) Tueri voluit in hac sede vir eruditione clarus et humanitate: mihi, quod ipsius pace dictum sit, dudum placuit altera coniecturarum *Reiskii*, genuinumque videtur, δεινῶς μαχομένοις περὶ τῆς ἐλευθερίας: quae consuetudo *Herodoto* est aliisque scribendi ratio, verbo μάχσθαι similibusque praepositionem περὶ hunc in sensum passim adiungentibus. De multis pauca ponam *Herodoti*: VII.

135. εἰ ἐλευθερίας πενήσαιο, οὐκ ἂν δόρασι συμβουλευοὺς ἡμῖν περὶ αὐτῆς μάχεσθαι, ἀλλὰ καὶ πιδέκασαι. V. 2. ἀνδρῶν ἀγαθῶν περὶ τῆς ἐλευθερίας γινομένων τῶν Περσῶν: optime *Valla*, pro *liberate strenue pugnantes*. Egregium de Graecis Persa testimonium dicit lib. VIII. cap. 26. οὐ περὶ χρημάτων τὸν ἀγῶνα ποιοῦνται, ἀλλὰ περὶ ἀρετῆς. *Anaximenes*, Ion certe, apud *Diogen. Laërt.* II. 5. μέλλουσι δὴ ἀμφὶ τῆς ἐλευθερίας ἀπάντων Ἴωνες Μῆδοις καθίστασθαι ἐς πόλεμον. Si quando constiterit, quod vix opinor futurum, γλίχεσθαι περὶ τῆς ἐλευθερίας etiam alibi reperiri, levis erit huius chartae iactura. Ceterum in gentium bellicosarum regionibus, quas statuit Sesostris, columnae fortitudinis ipsorum indicem habuerunt insculptum αἰδοῖον ἀνδρός: quod, a *Diodoro* monitum I. 55. non adnotavit *Herodotus*, memorans tantum τὰ γυναικὸς ἰμβέλλιον columnis indita. *VALCK.* — At verbum μάχεσθαι, si olim hic positum statuimus, quonam tandem vel casu vel consilio in γλίχεσθαι mutatum fuisse putabimus? Retractavit dictum ipse doctissimus *Valek.* in *Nota* ad VIII. 143, 8. et tenendum h. l. γλίχεσθαι statuit, sed abiciendam περὶ praepositionem. Sed et hoc quo iure facturi essemus, velim scire. Dicamus potius, verbum γλίχεσθαι plerumque quidem cum nudo genitivo construi: id autem (quemadmodum aliis in verbis cum eodem casu constructis) fieri per ellipsin praepositionis, quam hic adiectam dedit *Herodotus*. S.

18. καὶ δὲ καὶ αἰδοῖα γυναικὸς προσεγγράφει) *Iosepho* placuit haec narratio, plura inde derivanti, quam necesse erat, lib. VIII. Ant. c. 10, 3. Ferebant olim *Margaretham*, Danorum fortissimam reginam, simili exemplo in dedecus gentis Sueonum, veluti socordiam exprobrando viris, ea parte, quam in feminis natura tectam voluit, numum signavisse. Quam fabulam docte explouerunt *Pontanus*, *Rer. Danic.* lib. IX. p. 544. et *Elias Brennerus*, *Thes. Num. Sueogoth.* p. 20. *WESS.* — In *Var. Lect.* ad h. l. ubi *Eustath.* in *Homer.* p. 688. citatur, debebatur p. 668. qui locus in ed. Bas. est p. 537, 46. S.

CAP. CIII. 11. τῇ πλάνῃ αὐτοῦ ἀχθισθέντις) Aliter *Valer. Flaccus* V. 420., quo de dissensu ad *Diodori* I. 55. *WESS.*

CAP. CIV. 1 seq. φαίνονται - - οἱ Κόλχαι Αἰγύπτου)

Haec ut ambigua admodum examinavit *Theo*, ἐπὶ δὲ ἐνέκλει, scribens, ὡς παρ' Ἡροδότῃ ἐν τῇ πρώτῃ· εἰς δὲ καὶ Αἰγύπτου Κόλχοι, varie aberrans. De libro primo taceo; potest enim amanuensis esse peccatum. Magna culpa haeret in mutato vocabulorum ordine. WESS. — Si οἱ Αἰγύπτιοι praemisso articulo scripsisset *Theo*, excusari non posset; nunc vero vacat fortasse culpā, nec dissentit admodum a *Nostro*: cuius de *Sesostri* et de *Colchis* famam *Apollonius* etiam *Rhodus* secutus est, *Argonaut.* IV. 272 seqq. ubi in Scholiis nominatum etiam citatur *Herodotus*. S.]

[6 seq. νεμ' ζιν δ' Ἰφάρην etc. Inserenda h. l. versioni nostrae latinae haec verba: Putare autem se, dixerunt *Aegyptii*, esse *Colchos* de exercitu *Sesostri*. S.]

12. Φοίνικες δὲ καὶ Σύροι) *Lege* Gronovii doctam observationem de discrimine τῶν Σύρων καὶ Συρίων. [Σύροι, quando a *Syris* distinguuntur, proprie *Cappadoces* dicebantur: Σύροι, *Syriae* incolae, a mari mediterraneo usque ad *Euphratem*. Conf. *Adn.* ad I. 6, 3. et ad I. 72, 9. cum *Var. Lect.* ad I. 72, 9.] *Iosephus*, Σύρους τοὺς ἐν Παλαιστίνῃ populares suos intelligens, criminandi occasionem multis obtulit. Nota sunt certamina *Ramiresii de Prado*, *Marsham*, *Spencerique* pro *Aegyptiis* eorumque circumcidendi more antiquissimo; et pro *Iudaeis* *Th. Gatakeri*, *Herm. Witii*, *Christ. Wormii* de *Corrupt. Antiq. Hebr. Vestigiis* lib. II. 10. p. 128. et *P. Ern. Jablonskii* *Prolegom. Panth. Aegypt.* Sect. VII. p. 15. Est sane *Wormii* disputatio in carpendo *Herodoto* nimia; neque ad redarguendum, si requiratur, difficilis. Nec absolve tamen *Nostrum*; quem *Iudaeorum* familiarem usum habuisse, expiscari non potui. *Phoenices* *Syrosque Palaestinos* non neglexit, eos innuens, qui loca regionis maritima habuerunt, quales *Philistaei*: at hos genitalia circumcidisse, a veritate alienum videtur. *Lege Samuel.* lib. I. c. XVIII, 25. et 27. quaeque ibi *Io. Clericus*. Hic vero strigilem criticam, asperrime *Herodotum* radentem et lancinantem, *Guil. Jamesoni* ex *Spicil. Antiq. Aegypt.* c. 14. non posthabuissem, si modum servasset. Falli possunt scriptores atque in fraudem ab aliis indui. Dolo malo qui agunt, et consulto, ut alios circumscribant, mentiuntur, boni viri nomine digni non sunt. *Herodotum* falsa narrantem et rumore deceptum cognovi,

mendacem nondum. Eos ego non laudo, quibus volupe est, mortuos rodere, criminationibusque partim falsis, partim incertis, ut mendacii teneantur crimine, adurgere. WESS. — Consuli, praeter alios, de eodem argumento possunt *Michaelis*, in *Mosaich. Recht*, T. IV. §. 185. et qui ab illo citantur auctores. S.

20. ἀρχαῖον γὰρ δὴ τι Φαίνεται ἰόν.) Idem atque superius ἀπ' ἀρχῆς, ab antiquissima aetate: quod verum esse constat. In Aethiopibus censebantur Troglodytae, qui omnes παραπλησίως τοῖς Αἰγυπτίοις circumcidebantur, teste *Diodoro* III. 32. Usi et *Homeritae* in Arabia eodem fuerunt ritu, ex quibus hodierni Aethiopes sive Habessini. Vide *Iobi Ludolfi* *Histor. Aethiop.* lib. III. 1. et eiusdem *Commentarium*. Ἐπιμνησθέντες Αἰγύπτῳ alii sunt, [nempe populi quos paulo ante nominaverat:] non Aethiopes. WESS.

CAP. CV. 2 seq. λίνον μόνον οὗτοί τε καὶ Αἴγ.) Multa *Gronov.* pro *Herodoto*. Si liqueret, Aegyptios in lino elaborando, carminando, nendo, diversum quid a ceteris nationibus observasse, uti in textura c. 35, argumenti pondus causam magis premeret. Validius est, quod de consimili vitae instituto et sermone additur. Nollem autem, [l. 3.] καὶ κατὰ ταυτὰ καὶ ἡ ζῶν πᾶσα καὶ etc. vir *Celeb.* sublata distinctione, aptasset arte. Perit ita vis ratiocinii ex lino; nec verum est, solos Aegyptios et Colchos linum tractasse. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

CAP. CVI. 1. Τὰς δὲ στήλας, τὰς ἵστα etc.) Sic praestat ex scriptis. Mutarunt scribae, quod ordo verborum insolentior videretur. Sic tamen V. 103. καὶ γὰρ τὴν Καῦνον, πρότερον οὐ βουλομένην, συμμαχεῖν, --- τότε σφί καὶ αὕτη προσηγγίστα. *Sophocles* *Trachin.* vs. 287.

--- Τὰς δὲ δ', ἅσπερ ἰσοφᾶς,
ἰξ ἐλβίων ἄζηλον εὐροῦσαι βίον
χωροῦσι πρὸς σε ---

Plura doctissimi viri *I. Fr. Gronovius* in *Senecam de Benef.* IV. 32. et *Io. Davisius* ad *Cicer. Disp. Tuscul.* I. 24. WESS. — Conf. *Adnot.* ad I. 86, 39. S.

[9. μέγας πέμπτης επιθαμῆς) *Valla*, magnitudine quinque palmarum; quam interpretationem omnes *Herodoti* editores, absque animadversione repetierunt. Pariterque *Larcherus*, un homme de cinq palmes. Atqui non videtur

adeo pusillam effigiem significare voluisse Herodotus; cui parum etiam conveniebat inscriptio per pectus porrecta: nec per se credibile videri debebat, *Sesostrem* hunc (de cuius ingenio conf. c. 110, 2-5.) veluti nanum voluisse effingi. Nec vero id, quod dicentem *Herodotum* faciunt interpretes, verba eius declarant: nam *quinque palmi* non sunt *πίμπτη σπιθαμή*, sed *πέντε σπιθαμαί*. Ut brevi absolvam. *σπιθαμή* est *dimidium cubiti*: itaque, quemadmodum v. gr. *τρεῖς ἡμιτάλαντον* sunt *duo talenta cum dimidio*, et *ἑξάδομον ἡμιτάλαντον*, *sex talenta cum dimidio*, sic *πίμπτη σπιθαμή* sunt *quatuor cubiti cum dimidio*, sive *cum una spithama*. Atque ita hunc locum iam ante interpretatus eram, quam concordantem mecum animadvertissem *Didymi* apud *Priscianum* interpretationem, de qua supra in Adnot. ad l. 50, 19 seq. dixi. Conf. item ad l. 50, 13. notata. S.

12. ἐκ δὲ τοῦ ὤμου ἐς τὸν ἑτερον) Corrigitur ἐκ δὲ τοῦ εὐνόμου ὤμου, me invito: mox quoque [l. 15.] ὅπλοισι τυτῆσι ἱμάσσι, ex *Diodoro* l. 55. a *Galeo*, *Pawio*, *Reiskio*. Tu vide *Sophocleum* hoc, *Trachin.* 1057. Ὡ πολλὰ δὴ καὶ θειμὰ καὶ λόγῳ κακὰ καὶ χειρὶ καὶ νόοις μοχθήσας ἐγώ. Verbebat *Cicero* liberius, *Tuscul. Disp.* II. 8. O multa dictu gravia, perpersu aspera, Quae corpore exantlata atque animo pertuli. Nam, ut in *Sophocle* καὶ νόοις μοχθήσας, quae *Davisii* coniectura, legerit, vix credo. Ecce aliud et propius quidem *Claudiani*, *Bell. Gildon.* vs. 115.

Ast ego, quae terras humeris pontumque subegi. Quod idem est ac si *lacertis* dixisset. Non certe ex necessitate *Rubenius* et *Gebhardus* scribebant *numeris*, neque *iuvenis*, uti *Barthius*. Tuitus *Claudianum* est *Nostri* verbis, quae poëtae in animo fuerunt, vir magnus *I. Fr. Gronovius* *Diatrib.* in *Papin.* *Statium* c. 23. p. 128. Nunc video, *Cl. P. Burmanno* non admodum *Gronoviana* placere, nec muto dicta. WESS.

18. Μέμνονος εἰκόνα εἰκάζουσι) Antiquissima haec et prima statuæ *Memnonis*, *Thebis* erectae, mentio, qua de *P. Ern. Iablonskii* singulari *Syntagmate* pererudite p. 30. Eam vero *Sesostris* colossus esse, *Pausanias* auditu etiam acceperat, *Atticor.* c. 42. p. 101. Negat *Noster*, nec sine ratione. Πολὺ τῆς ἀληθείης ἀπολείπεται, sive τοῦ ἀληθοῦς, hinc habent *Procopius* *Bel. Pers.* l. 6. et *Agathias* *Sch.* II. p. 38.

B. Placuit et *Lysiae* Or. I. 5. *Euripidique*, *Helen.* vs. 1262. etc. WESS.

CAP. CVII. 2. πολίας ἀνθρώπους) Tacitum habere non debeo, πολίας, specimen Ionicae dialecti, *Homero* toties frequentatum, rediisse pristinam in possessionem. WESS.

11. τοὺς δύο ἐπὶ τὴν πυρὴν ἐκτείναντα) Anilis haec Aegyptiorum fabula. *Diodorus* insidias regi ad Pelusium structas a fratre insuper haud habuit; de regis liberis, supra pyram extensis, prudenter tacens I. 57. Ἐπ' ἐκείνων [I. 12.] ex indole Ionica *Vind.* et *Ask.* WESS. — Nempe (quod in *Var. Lect.* praetermiseram) ante *Wess.* perperam ἐφ' ἐκείνων edebatur, sphalmate typographico ex ed. *Steph.* 2. derivato: scripti nostri codices, puto item alii omnes, verum tenent. Paulo ante, pro καίόμενον, prave κείμενον est in *Arch.* et *Vind.* monente eodem *Wess.* in *Var. Lect.* S.

CAP. CVIII. 3. τῶν τὰς χώρας κατιστρέψατο) Haec si abessent, necessaria non censerem. Glossam redolent, ex superiore capite huc invectam. Eadem *Pawii* suspicio. Mox [I. 4.] ἐς τὰς ἐχρήσχετο *Reiskius*, quae praepositio in simili verborum ordine saepe reticere solet. WESS. — Conf. ad II. 95, 9. notata. S.

3. τῶν τὰς χώρας κατιστρέψατο) Totidem atque eadem paulo superius leguntur verba c. 107. quo *Sesostrin* dixerat ἀνάγοντα πολίας ἀνθρώπους τῶν ἰθύνων, τῶν τὰς χώρας κατιστρέψατο. Conf. *Diodor.* Sic. I. 55. V. 58. Hic prudentissimum Regem in vindicta de fratre sumenda scribit usum τῷ ὁμίλῳ τὸν ἐπηγάγετο: quae sane sufficiebant: mihi quae adeo multo videtur verisimilius, quae his prostant subiecta, τῶν τὰς χώρας κατιστρέψατο, e praecedenti capite repetita a lectore, quam ab ipso *Herodoto*: sed, quae scripti Codices tuentur, in hoc quidem historico, saepius luxuriant, perpaucis videbuntur in marginem reicienda. VALCK.

17. πλατυτέρῃσι ἐχρίωντο τοῖσι πόμασι) *Salsioribus*. Πλατὺ, ἀλμυρὸν, *Hesychius*. Quam voci potestatem ex *Aristotele* atque aliis docte vindicavit *Is. Casaubonus* in *Athen.* II. 4. [cap. 21. nostrae ed. p. 41. b. ed. Cas.] De *Chalcide* *Dicaearchus* c. 13. [in *Hudsoni* Geogr. min. vol. II. p. 19.] haec: ὕδατα ἔχουσα, τὰ μὲν πολλὰ, αἰλυκὰ ἦν δὲ ἡσυχῇ μὲν

ὕπόπλατυ, τῇ δὲ χρεῖα ὑγμένον καὶ ψυχρόν: *Subsalsam aquam* verborum series et usus postulat. Namque *H. Stephanum*, ὑπόπλατυ corrupte legi atque ὑπόπαχυ esse debere opinantem, ratio fugit. WESS.

18. ἐκ Φριάτων χρωμένοι) Ne hoc quidem, *ἐχέροντο* --- χρωμένοι, videtur Herodoteum, verum potius natum ex errore proclivi describentis: ἐκ Φριάτων ἀρνόμενοι vel ἀρνίμενοι, ex puteis haurientes, forsitan scriptum fuerat olim. Dubium est, quam verbi formam adhibuerit. lib. VI. c. 119. vulgatur ἀρνύσονται ἐξ αὐτοῦ, nempe τοῦ Φριάτος, ubi ἀρνύονται, aut ἀρνύονται scribi potuit. Quid sint πλατύτεια πόματα, vel ὕδατα πλατύτεια, disci potest e *Casaub. Anim. in Athen.* II. c. 4. De Aegypto loquens *Plutarch.* de Is. et Os. §. 40. πᾶσαι, inquit, πηγὰ καὶ Φριάτα πάντα --- ἀλμυρὸν ὕδωρ καὶ πικρὸν ἔχουσιν: memorat et *Diodorus ὕδατα* --- πικρὰς ἀλμυρίδος ἔχοντα γένειν lib. III. c. 39. VALCK. — Ad *Aristot. Meteorolog.* lib. II. c. 3. T. I. p. 556. D. et E. ed. Duval. provocaverat *Casaub.* ad *Athen.* I. c. Vinum vero πλατὺ memorans *Aretaeus*, de Cur. Morb. acut. II. 3. p. 101. ed. Boerh. *amarulentum* dicere videtur; salsum enim saporem quod habeat vinum, nullum equidem novi. Frustra vero fuisse *Petri Petiti* et *Hudsoni* operam, quorum ille apud *Aretaeum* παχύς pro πλατὺς, hic vero apud *Dicaearchum* ὑπόγλυκυ legendum censuit, satis adparet. S.

CAP. CIX. 4. ἀποφορὴν ἀποτελεῖν) *Diodori* Sesosis devictos Aethiopas coëgit φόρους τελεῖν, ceteras, quas subiugavit, gentes quotannis κατὰ δύναμιν δωροφορεῖν, [lib. I. c. 55.] sed de Aegyptiorum ἀποφορῇ tacet *Diodorus*. Herodotei Codices si variant, vix, opinor constitui poterit, utrum scribendum sit ἀποφορὴν οἱ τελεῖν, an ἀποφορὴν ὑποτελεῖν, an quod *Mediceus* praebet, ἀποτελεῖν: quando singula reperiuntur in talibus. Huc pertinet in *Glossar. Herod.* Ἀποφορὴν: quod hic tributum notat, τὸ ὑπὸ τῶν ὑπακύντων τοῖς ἄρχουσιν ὑποτελούμενον. Vox quidem Atticis satis est usitata; nam Athenis sic merces dicebatur, quam heris praestabant servi; quam in rem sufficiunt *Valesio* notata ad *Harpocr.* Nunquam tamen, quantum recorder, scriptoribus Atticis ἀποφορὰ tributum illud vocatur, quod Atheniensium reipublicae quotannis pendebant οἱ σύμμαχοι, quos vocabant, sive αἱ πόλεις, vocabulo minus invidioso

dictum σύνταξις. Hoc quum hominibus harum rerum gnaris sit notissimum, mirum est, apud Harpocrat. in voc. Σύνταξις ab Aldo usque per editiones ista fuisse propagata: ἔλεγε δὲ ἑκάστους φόρους συντ. quae prostant et apud Suidam: quum absque controversia hunc in modum corrigi debuerant, ἔλεγον δὲ καὶ τοὺς φόρους Συντάξις: atque ita scribendum etiam apud Etymologum. Sensit vitium Andr. Dounaeus, cuius vid. Praelect. in Demosth. Philipp. de Pace p. 118. VALCK. — ἀποτελείειν receperat Gron. ἐπιτελείειν revocavit Wess. conf. V. 49, 35. 82, 18. 84, 2 et 5. S.

[9. κατὰ λόγον τῆς τιταγμένης ἀποφορῆς τελείω) Est qui ἀποφορὴν malit: non ego. Intellige μέρος τῆς τιταγμῆς ἀποφορῆς. S.]

10. δοκεῖ δὲ μοι ἐντεῦθεν γεωμετρική etc.) Duce hac in re Herodoto plerique utuntur, quos Menag. ad Diogen. Laërt. VII. 11. adnumeravit. Suidas in voc. edoctos eam Aegyptios, ait, ἐκ τοῦ ἀπλήτου τῆς γῆς καὶ τῆς διαίρεσιως τῶν χώρων: qui si ἀστάρτου τῆς γῆς, aut simile quid scripsisset, rectum fortasse tenuisset. Inventa enim haec ars est, tempore, quo Nilus, plus aequo crescens, confudit terminos possessionum; ad quos innovandos adhibiti sunt Philosophi, qui lineis dividerunt: inde Geometria dicitur. Sic Servius in Eclog. Virgilii III. 40. WESS.

11. πόλον μὲν γὰρ καὶ γνώμονα καὶ etc.) Non imprudenter haec ursit Leo Allatius de Mensura Temp. cap. iv. 34. ut τῶν ὥρων horarum usum et nomen antiquius esse vince-ret, ac vulgo doctissimi viri censuerunt. De voce πόλου alia lis. Pollux IX. 46. πόλον et ὥρολόγιον nonnullis idem fuisse, significat. Itaque πόλος prius dicebatur, quod postea ὥρολόγιον. Hoc placet Scaligero, et firmatur ad Manilium III. 434. In alia abit, longa et ambigua disputatione, Cl. Salmasius ad Solin. p. 448. Ego cum Scaligero facio. WESS. — Larcherus γνώμονα quidem horologium solare intelligit, πόλον vero, coeli quem vulgo polum vocamus. Rectius alii et polum et gnomonem instrumenta h. l. intelligunt astronomica, alterum indicantibus anni vicissitudinibus inserviens, alterum diei partibus. Sane et apud Polluc. l. c. et apud Athen. lib. V. p. 207. f. instrumentum polum est, non coeli cardo. Caeterum conf. Menag. ad Laërt. II. 1. et Bailly Hist. de l'Astronomie ancienne p. 384. S.

CAP. CX. 2. *μνημόσυνα δι' ἰλίπτεο*) Ut donarium forent et monumentum vitati periculi c. 107. memorati. Sic Diodorus I. 57. qui de Dario et mota illi ἀπὸ τοῦ ἱλίου Vulcani controversia non dissentit. Certe in *Coisl.* Diodori et *Mutinensi* Cod. *ἱεὺς*, in aliis *ἀρχμεὺς*, frequenti mutatione, neque iniusta, ut alibi monitum. WESS.

[12. *ἱστάναι*. Commodius foret *ἱστάναι* vel *στῆναι*, *stare*. Nunc ad activum *ἱστάναι* intelligendum *ἱστάναι αὐτὸν ἀνάημα* vel *ἀνδριάντα*. S.]

CAP. CXI. 2. τὸν παῖδα αὐτοῦ Φερῶν) Hoc an *Φερῶνα* malueris, parum refert. Eusebio dicitur *Φαραὼ Chron.* p. 7. Diodoro, *Sesostris*, [sive, ut ille scribit, *Sesoosis*.] titulo paterno. Si verum est, quod aliunde constat, regum Aegyptiorum cōmune nomen fuisse *ἡγῆς* *Pharao*, uti in Hebraeo codice scribitur, sive *ΦΟΤΡΟ* aut *ΦΕΡΟ*, quomodo Coptorum vetere sermone; nuncupari utique *Pharao Sesostris* potuit, sicuti *Pharao Neco*, et *Pharao Hophra*, qui *Necos* et *Apries* hac in *Musa* c. 158. et 161. WESS.

20. *Ἐριθρὴ βῶλος*) Habet hinc *Steph. Byz.* in voce. Diodoro *Ἰερὴ βῶλος* et *κώμη*, sive *vicus*, ipsius-ne an librarii culpa, in dubio est. Minime vero ambiguum, summisae omnem istam fabellam lib. I. 59. hoc ex loco. WESS.

CAP. CXII. 4. τοῦ Ἡφαιστίου) Disputabant Grammatici περὶ τῶν τιμενικῶν, utrum *Ἡφαιστειον*, an *Ἡφαιστειον*, (quod in *Ask.*) melius esset: dignaque res visa *Eugenio*, aequali *Imp. Anastasii*, ut singulari commentario illustraretur apud *Suidam* in voce. In *Edd.* ac scriptis Graecorum libris discordia observatur insignis, modo *Διονύστιον*, nunc *Διονύσιον*, et hoc de genere alia. Copiam ingentem congegavit ad *Dionis Cassii* lib. IV. p. 606. vir eruditissimus. *Castra* autem *Tyriorum* [l. 7.] non neglexit *Gronov.* quibus similia *Iudaeorum castra* in Augustamnica Aegypti provincia *Notit. Imp. Orient.* p. 204. sive *στρατόπιδον Ἰουδαίων*, *Iosephi Antiq.* XIV. 8, 2. Adde infra c. 154. WESS.

11. καὶ δὴ καὶ ὅτι ξείνης Ἀφροδ. ἐπωνύμιον) Si foret ὅτι *ci ξείνης etc.* uti *Reiskius* coniecit, *ἐπωνύμιον* protectus esset, idemque ac *ἐπωνυμία*: alioqui *ἐπώνυμον* (de quo praeclare *Stanleius* in *Aesch.* VII. *Theb.* vs. 138. et *Hemsterhusius* ad *Luciani Dial. Mort.* IX. 1.) non movendum. Potuisset et *δικαιτῆρ* se tueri, *Ionum* augmenta saepe spernentium

adsuetudine. Cetera omnia servo, nihil demutans. Vide tamen *Miscell. Lips.* Vol. VII. p. 639. WESS. — Ἐπώνυμον, i. q. ἐπώνυμον, scil. τὸ ἱερόν. Etiam *Pindarus* ἐπώνυμος pro communi ἐπώνυμος usurpavit, *Ol.* X. 95. et *Pyth.* I. 58. S.

CAP. CXIII. 5. ἐς τὸ Αἰγυπτίον πέλαγος) Emendat vir doctus ἐς τὸ Κυπρίων πέλαγος: id Sidonem fluctibus adspargere, de qua c. 116. neque aliud ac Sidonium esse mare. Factum nollem. *Aegyptium mare* *Plinio* H. Nat. II. 68. et *Nostro* illud est, quod *Aegyptum*, et utrimque vicinas oras adluit. Neque *Strabo* dissentit, *Carpathium Aegyptio* committens, huic *Creticum* et *Libycum* lib. X. p. 748. A. et II. p. 187. in *Issico* et *Pamphylia* sitam esse *Cyprum*, συνάπτουσιν τῷ Αἰγυπτίῳ πελάγει. Addit p. 182. D. maris *Aegaei* sinum συγκείμενον esse ἐκ τοῦ Αἰγυπτίου πελάγους, καὶ τοῦ Παμφυλίου καὶ τοῦ Ἰσσηκοῦ. Quae quidem pro *Herodoto* abunde sunt. WESS. — *Strabonis* testimonia leguntur p. 488. B. 125. D. et 121. D. ed. Cas. S.

8. ἐς Ταρχεΐας) Ionico flexu Ταρχεΐας dabunt forte codices. Supra c. 15. μέχρι Ταρχεΐων legebatur in msto *Galei*. Quando nomen est urbis, Ταρχεΐα scribendum censebat *Salmasius*. VALCK.

9. Ἡρακλῆος ἱερόν) Canobi suburbio *Heraclium* [*Heracleum*] ab *Herculis* hoc templo nomen est in *Strabonis* XVII. p. 1153. A. [p. 801. B. ed. Cas.] Ipse *Hercules* in oraculi responso Κανωβεύς apud *Pausan.* Phocic. c. 8. p. 830. et eius cultus in *Taciti* Ann. II. 60. Iam quae consequuntur, servos eius in tutela fuisse docent; quorsum et *Hebraeos* refert, dira *Aegyptiorum* servitute pressos olim, *Paul. Ern. Iablonskii* Diss. ultima de terra *Gosen* p. 101. coniectura admodum incerta. Illud autem ὅτι ἀνθρώπων converti in ὄπτιν, uti msti lib. IX. 82. plures, posset, nisi tertium *Noster* casum in similibus adamasset. Loca *Herodoti* studiosum fugere non possunt, et concervavit doctissimus *Raphelius* ad *Epistol. Paulli* ad *Ephes.* I. 3. Porro ἐπιλάβηται *Arch.* non est absurdum. WESS.

19. τῷ ὀνόματι ἢν Θῶνις) *Homero* Θῶν, Θῶνος. *Aegypti* rex Θῶνις est *Aeliano* Hist. Anim. IX. 21. et *Criticis* in *Nicandri* Ther. vs. 312. ποιῆται Θῶνις ἐν ψαμάθοισιν ἀθρήτατο explicantibus de serpente haemorrhoo, cui Θῶνις a loci *Herodot.* T. V.

rege titulus fuerit. Multo rectius, ut ego quidem cen-
seo, Θώνιος patrius erit casus, et ψάμαθος Θώνιος arenosus
Thonidis praefecturae tractus. WESS. — Apud Diodor.
Sic. I. 19. Θώνιος est oppidi maritimi in Aegypto nomen. S.

CAP. CXIV. 12. ἵνα εἰδῶ ὃ τι κατὰ καὶ λέξῃ) Nolo tot
membranis obniti. Alioqui ἵνα ἰδῶ defendi potuisset. [At
ἰδῶ saltem scriptum oporteret.] Tale Sophoclis Oed. Colon.
943. λέξασθ', ὡς ἰδῶ τὸ πᾶν οὐ χάριν δειρ' ἤξαι θάσσειν: [vs. 889.
ed. Brunck, ubi quidem ἰδῶ ex mssis recepit Editor.] et
Ciceronis pro Arch. c. 8. vidi hunc dicere. Critici praeterea
ad Nicandri Theriaca ὀρῶ ὁλα λέγεις, exemplum αἰσθήσεως
ἀντὶ αἰσθήσεως ponunt, non neglectum a Barthio in Statii
Theb. II. 100. Adde Cl. Oudendorpium ad Lucani I. 255.
WESS.

CAP. CXV. 15. ὅσοι ὑπ' ἀνέμων ἦδη ἀπολαμφθῆντες)
In simili fluctuum et ventorum procella receptius ὑπὸ
λαμβάνεσθαι est. Sic VIII. 118. πλείοντα δὲ μιν ἀνέμων Στρυμ-
νὴν ὑπολάβειν: et VII. 170. quibus hanc ad rem locum
contribuit Cl. d'Orvillius in Chariton. p. 269. Aliud Plato-
nι placuit Phaedon. p. 58. B. ὅταν τύχῃσιν οἱ ἀνέμοι ἀπολα-
βόντες αὐτούς: et Philostrato Heroic. c. 19. p. 741. καὶ ἀνέ-
μοι τὴν ναῦν ἀπολάβωσι: ubi Salm. et Gruter. ἀπαβάλλωσι,
nulla urgente caussa. Vide ibid. p. 748. et Uraniam No-
stri c. 108. WESS.

18. παρὰ τοῦ etc.) Hic egregia codicis est Medicei lectio,
παρὰ τοῦ σιωποῦ ξίλινον τὴν γυναῖκα ἤλθεις. VALCK. — For-
mulae istius, παρὰ γυναῖκα ἔρχεσθαι vel φοιτᾶν, et similium
plura ex Nostro exempla conguessit Gronovius. In his V.
70, 5. II. 66, 10. II. 111, 14. III. 69, 23. IV. 1, 16. VI.
68, 7. S.

20 seq. οἷχται ἔχων ἐκκλίψας) Placet elegans Reiskii con-
jectura, οἷχται λείων ἐκκλίψας. VALCK. — Potuerat
medium vocabulum [ἔχων] sine damno abesse, uti c. 118.
εὐά οἷχται κλέψας, si per mssos stetisset. Cl. Reiskius οἷχται
aut λεχέων eius in locum sufficit, non utique ignarus Hero-
doto verbi et participii istius usum in deliciis fuisse. Me-
mini ad superiorem librum nonnulla posuisse. Vide nunc
Alcidamantis Declam. in Palamed. p. 186. [in Reiskii Orato-
rib. Graec. vol. VIII. p. 72 seq.] In praecedentibus [ad verba
παρὰ τοῦ etc.] erudita Gronovii exstat opera. WESS. —

Coniecturam istam, neutiquam necessariam, idem Reiskius in Animadverss. editis silentio pressit. Quamnam Adnotationem ad superiorem librum positam hic spectaverit Wesselingius haud scio, nisi illa sit quae ad I. 37, 7. refertur, ubi de periphrastico praeterito agebatur, quale illud est ἀποκλήσας ἔχεις, et similia complura. At hoc quidem loco diversa ratio est: nec enim tam iuncta intelligi debent ἔχων κλέψας, quam οἶχται ἔχων, nempe οἶχται ἔχων αὐτήν: quemadmodum ἐρχομαι ἔχων est adfero; et ἀπιμι ἔχων, aufero, proprie abeo mecum sumens; similiaque alia satis obvia. S.

28. ἐς ἄλλην τινὰ μεταρμίζεσθαι) Ἀρχ. μεταρμίζεσθαι singulare est, neque recordeo de navigatione, aliorum instituenda, simpliciter collocari. Μεταρμίζεσθαι ἐν τῷ πλάγι Thucyd. VII. 16. et μεταρμίζειν τὴν ναῦν εἰς τὸ πέρατος Philostrati Vit. Apoll. VI. 12. p. 250. et alia de hoc genere, non bene respondent. Μεθορμίζεσθαι haud sprexit Euripides Medae vs. 255. et 443. sententiā tamen translata. WESS.

CAP. CXVI. 1. Ἑλένης μὲν ταύτην ἀπῆλιν etc.) Syllabā repetitā scriberem ταύτην τὴν ἀπῆλιν. Helenam Euripidis legerat, ni fallor, Herodotus. Herodotea certe Philostrato observabantur de Helena scribenti, tum alibi, tum praesertim in Heroicis, p. 694. VALCK. — Saepe vero post οὗτος et huius declinata articulum omittit Noster, quem atticus scriptor non neglecturus erat. S.

4. ἐς δ' μετῆκε αὐτόν) Vallae Latina, in quem (sive ex Gronovii correctione, in quod) eum transtulit, incongrua sunt, et turbas cient. Reiskius ἐς δ' aut delendum, aut in ἐς τέλος conversum voluit, me invito. Verti debuerat, quare eum missum fecit sive neglexit: supra I. 115. οὗτος δὲ -- λόγον εἶχε οὐδὲνα ἐς δ' ἔλαβε τὴν δίκην, quapropter poenas dedit. WESS. — Possis ἐς δ' intelligere quasi esset ἐς δ' ἀπιδῶν, quod respiciens, quo respectu, i. e. quā causā. S.

6. δῆλον δὲ, κατὰ γὰρ etc.) Distinguit scribitque Reiskius: δῆλον δὲ κατὰ γὰρ ἐποίησε ἐν Ἰλιάδι (καὶ οὐδαμῇ ἄλλῃ ἀνέπεδισι ἰωντὸν) πλάγην etc. cui de punctione non admodum refragor. Guil. Budaeo Comment. Gr. Ling. p. 418. [p. 806 extr. et seq. ed. 1548.] eadem fuit animi sententia. Agnosco praeterea κατὰ et κατὰ in membranis permisceri nonnunquam, cuius nullum hic quidem vesti-

gium. Mihi κατὰ ex Ionum et Nostri sermone non diversum aliudve ac καθά. Id si probes, non eget tali auxilio Herodotus; nedum ut dictum intelligas pro καταῖθλον διέποιεσσι etc. uti Abreschius Diluc. Thucyd. p. 794. suspicabatur. WESS. — Scilicet olim post ταυτὸν non incisa erat oratio; recte vero comma interposuit Wess. Equidem cum Reizio, ut suaserat Reiskius, verba ista (καὶ - - - ταυτὸν) parentheseos signis inclusi: intelligoque etiam, commode me facturum fuisse, si δῆλον ἔσται cum paulo maiore distinctione scripsissem. Iam κατὰ haud dubie ionicā specie ponitur pro eo quod communi linguā καθά vel καθ' ἃ est, atque idem fere ac ὡς sonat, ut, quemadmodum, prout, quatenus, sicut I. 208, 4. II. 6, 3. III. 86. 2. pro quo alibi κατὰ τὰ αἶψα ait, qua de formula ad II. 99, 3. dictum est. At ne sic quidem difficultate caret h. l. sermonis consecutio: nam ab hac particula κατὰ incipit protasis quaedam, cui quae respondeat apodosi haud satis adparet: quare etiam Reiskius in Notis mssis ad Wess. missis κατὰ in κατὰ mutandum censuerat. Ego vero, quoniam κατὰ idem atque ὡς valet, videndum puto, ne sit simillima huius structurae ratio atque illius, cuius plura exempla ad I. 58, 7. congessi: nisi quod pro infinitivo, qui ibi in elliptica apodosi ponitur, hīc dein ait ὡς ἀπηνείχθη ἄγων, quod quidem perinde est ac si dixisset ἀπηνείχθηναι ἄγοντα. Quae si cui minus placet ratio, dicendum fuerit cum eodem Reiskio in Animadverss. editis ad hunc locum p. 108. „Apodosin verborum κατὰ γὰρ ἐποίησι esse demum in illis „verbis, quae infra leguntur, (I. 24.) ἐν τούτοις τοῖς ἱστοῖ „δηλοῖ etc. hoc sensu: nam secundum illum modum, quo fictos „a se errores Alexandri exposuit; (nusquam autem se retractat) - - - illo itaque modo illisque verbis declarat sibi non „ignotum fuisse Alexandri ad Aegyptum appulsum.“ Miratus sum vero, de verbi ἀναποδίζην usu, et de notione qua illud hīc accipiendum, a doctissimis Interpretibus, et in adstruendo rariore verborum usu alioqui diligentissimis, nihil hoc loco notatum reperiri. Nam verissima quidem videtur Vallae interpretatio, nec usquam alibi retractat, quam omnes etiam tenuerunt interpretes, eadem puto ratione qua gallice se retracter usurpamus, id est, diversum vel contrarium dicere eius quod semel diximus. Atqui nullum

alium vel *Nostrum* locum vel altus cuiuspiam scriptoris aut legere memini aut prolatum reperio, quo ista notione usurpetur hoc verbum: et apud *Nostrum* quidem non modo lib. V. cap. 92, 102. longe diversa notione positum est, verum etiam hoc ipso loco *Gail. Budaeus*, a *Wess.* citatus, sic interpretatur „et nusquam alibi se ipsam revocavit, id est, nusquam id iterum dixit.“ Pariterque *H. Stephanus* in *Thes.* T. III. p. 517. f. „se ipsum revocavit, pro iterum idem dixit.“ *Schneiderus* vero in *Lexic. crit.* alterum *Herodoti* locum citans, hunc quidem silentio praetermisit. Caeterum eandem famam de *Helena* in *Aegypto* retenta, non *Troiam* a *Paride* abducta, secutus est *Euripides* in cognomine fabula. Conf. *Fabric.* ad *Sext. Empir.* VII. 180. S.

10. ἐν Διομήδους Ἀριστίῃ) Auctoritate Codicum destituto non requirerentur ista. Sunt subiecti versus ex *Iliad.* Z'. 289. et seqq. Διομήδους Ἀριστία vocabatur a Grammaticis *Ilias E'* in qua meminit in transcurso Poëta *Alexandri*, naviumque architecti *Pherecli*: sed hoc nihil ad *Herodotum* facit, *Homerum* etiam alibi commemorantem, nuspiam tamen appellationes, quibus *Homerei* carminis diversas insignivere partes Grammatici. Primus forte *Plato* meminit *Nekuias* *Odysseae* in *Minoë* p. 319. n. Ceterum in *Aegypto* permansisse *Menelaum* censuit *Dion. Chrys.* Or. XI. p. 188. c. atque id ipsum obscurius indicatum ab *Homero*. VALCK. — Non patitur constructionis tenor, ut abiciantur ista verba. *Iliadis* librum quintum sequioris aetatis Grammatici Διομήδους Ἀριστίαν inscribentes, sexto libro alium titulum fecerunt. Intelligi autem par est, antiquitus carmen illud, quod Διομήδους Ἀριστία inscriptum erat, sextum etiam librum esse complexum. Conf. *Wolfii* Proleg. ad *Homer.* p. cviii. et *Heynii* Obs. ad *Iliad.* ζ. 289. et ad ε'. princ. S.

[15. ἐν Ὀδυσσεύῃ) *Odys.* δ. 227 seqq. et 351 seq. S.]

CAP. CXVII. 1. Κατὰ ταῦτα) Cum his non cohaeret δηλοῖ. Lineolā tantum adiectā scribi posset: Κατὰ ταῦτα - - δηλον, ὅτι οὐκ Ὀμήρου τὰ Κύπρου ἐπὶ ἐστὶ: Ex istis versibus, postremo potissimum loco, manifestum est: δηλοῖ servari poterit, si scribatur: Καὶ ταῦτα δὲ τὰ ἔπια, καὶ τὰ δὲ τὸ χωρίον. Sed nimis forte suspiciosus in *Herodoto*

miror equidem τὸ χωρίον. Veterum loca quae dicimus, recentiores inprimis Philologi Graeci non tantum ῥήσις, et χρήσις, et μαρτυρία dicebant, sed etiam χωρία, vel τόποι. Sic saepe Scholiastae et Eustathius: item Athen. XV. p. 671. F. Ἀρίσταρχος ἐκτινύμενος τὸ χωρίον. Lucian. T. II. p. 17. [Quomodo conser. Hist. c. 12.] τὸ χωρίον τῆς γραφῆς, libri, quem scripserat, locum: in Act. Ap. Lucae vii. 32. ἡ περιχρὶ τῆς γραφῆς, locus est de istis, quae γραφικά χωρία, S. S. loca vocantur in Epist. Ignatio inscripta p. 99. τέπων habet et alibi Lucas Eu. iv. 17. Sed neutrum hunc in usum adhibitum inveni apud Scriptores, qui rebus Graecorum florentibus viguerunt, ubi Poëtarum excitant antiquorum loca, praeterquam hic ap. Herod. et in uno loco Xenophontis Ἀπομν. II. [c. 1, 20.] p. 429, 35. Illic Epicharmi trochaico: Τῶν πόνων παλαῶσιν ἡμῖν πάντα τὰ γὰρ οἱ θεοί: (quo modo scribendum e Stobaeo p. 198, 48.) subiiciuntur ista: καὶ ἐν ἄλλῳ δὲ τόπῳ φησὶν Ὡς πενηρὶ, μὴ τὰ μαλακὰ μῶνο, καὶ τὰ σκληρὰ ἔχῃς: quae, nimium vexata, trochaicum etiam optimum efficiunt. Sed si qui Socratis supersunt amatores, hos rogo, Socrati-ne congruant ista vel Xenophonti, an recentioris aevi Philologo, qui ad priora totam illam periocham καὶ ἐν ἄλλῳ δ. τ. φ. Ὡς π. retulerit? VALCK. — Valckenarii coniecturam secuti Reiz. et Borh. l. 2. δὴλον ἔστι οὐκ Ὀμήρου ediderunt: et ex Reiziano exemplo ἄλλῳ, me imprudente, in nostram transiit editionem. Cuius novationis in Var. saltem Lect. mentionem facere debueram; nam δηλοῖ, consentientibus mastis omnibus et editis, tenuerat Wess. tenuitque etiam prudentissimus Schaefer. Nec vero, cur mutaretur, idonea caussa fuit: nam si haud ita commode, ut paulo ante, (c. 116, 24.) intelligi h. l. posse putarem, δηλοῖ Ὀμηρος vel ὁ ποιητής, declarat poeta; nihil impediebat, quo minus idem verbum hic intransitive et impersonaliter acciperemus, clarum est, adparet, quemadmodum IX. 68, 1. ac fortasse etiam alibi: similiterque διέδειξε, II. 134, 16. III. 82, 17. et ἐδήλωσε apud Xenoph. Memorab. I. 2, 32. et Cyrop. VII. 1, 30. Iam, quod ait καὶ τὸ δὲ τὸ χωρίον, et hic locus, intelligit Larch. cum Valck. duo versus postremo citatos, sic vertens: Ces vers du Poëte, et principalement les deux derniers, prouvent etc. Atqui Homericos illos versus de Menelao in Aegypto retento

opportune quidem praemisit Herodotus narrationi isti sacerdotum Aegyptiorum, quam cap. 118. et seq. relaturus erat: nec vero ex eisdem versibus, prae reliquis quos ante adposuit, maxime efficitur id, quod hoc cap. de *Cypriorum carminum* auctore obiter ostendere vult. Itaque τὸδε τὸ χωρίον, si modo genuina Herodoti haec verba sunt, intelligi debet ille *Poëtae locus*, quem proxime Herodotus extremo capite superiore respexit, quem iterum paulo post diserte indicat, nempe locus ex *Iliade* citatus, quo memoratur, *Alexandrum cum Helena, per vastum mare oberrantem, ad Sidonem adpulisse*. Sed, ut dicam quod sentio, etiam ego valde dubito, *Herodotum χωρίον* dixisse locum ex auctore quodam citatum; nec vero idcirco cum *Borheckio* totum hoc cap. cxvii. suspectum habeo: sed scire velim, an omnes veteres codices h. l. duo ista verba τὸ χωρίον agnoscant: denique videndum puto, ne ipsa haec duo verba temere olim adsuta intrusaque fuerint; quae si cum *Schaefero* abiiceremus, percommode fluere oratio: Κατὰ ταῦτα δὲ τὰ ἔπια καὶ τὸδε οὐκ ἤκιστα, ἀλλὰ μάλιστα, δηλοῖ, ὅτι οὐκ Ὀμήρου etc. Ex eisdem versibus etiam hoc maxime adparet, etc. S.

5. ἐναὶ τὶ πινύματι χρυσάμενος) Videtur poëtae τῶν *Κυπρίων* dictionem expressisse. Notissimum est *Sophoclis* iucundum illud, *Philoct.* vs. 822. Ὑπὸ δ' οὐνάς ἀδάης, ὅταν δ' ἀλγίων εὐαῆς ἡμῖν ἔλθοις. Belle vero *Noster* concludit, *Homero* τὰ *Κύπρια* ἔπια perperam transscribi, quod factum ab aliis novimus. Verus auctor in dubio est. *Aristoteles* *Poët.* *Art.* c. 16. *Dicaeogeni* τὰ *Κύπρια* tribuit; alii *Stasino*, quemadmodum *Schol.* ad *Iliad.* A'. 5. aut *Hegesiae*, vel *Halicarnassensi* cuidam, sicuti apud *Athenaeum* XV. 9. [c. 3o. nostrae ed. p. 682. ed. Cas. conf. eundem *Athen.* VIII. 354. b. c. et *Animadv.* ad utrumque locum.] qua de re docte *Th. Rykius* *Dissert.* de Italiae Colon. Prim. c. x. p. 446. et eo duce usus *Iac. Perizonius* ad *Aeliani* Var. Hist. IX. 15. Sit-ne Ἰλιάς Ἐλάσσων vitae *Hom.* c. 16. idem ac τὰ *Κύπρια* poëma, quaeremus obportuniore tempore. WESS.

CAP. CXVIII. 5. εἰς τὴν Τιναρίδα γῆν) Sic melius ex scriptoris more et *Corintho* quoque. Sic τὴν *Μιτυάδα* γῆν I. 173. τὴν *Μηδικὴν* γῆν IV. 12. τὴν *Αἰολίδα* γῆν *Edd.* VI. 8. τὴν Ἰλιάδα γῆν VII. 42. ut plura ne congeram, dixit. WESS.

13. μὴ μὲν ἔχῃν Ἑλένην) Est cui μὴ μὲν adridet, quo

modo in Theophylacto Simoc. lib. II. 16. ὡχύρου ὄρω τὸν Βουβῶν περιστάζειν, μὴ μὴν ἀναιρεῖν. Neque deficit, μὴ μὴν ἔχειν corrigens. Neutrum necesse erit, si, quod G. Corinthus adseverat, [Dialect. ion. §. 62.] μὴ μὴν Ionici sit commatis, sicuti est II. 179. [et saepe aliās.] WESS.

CAP. CXIX. 4. καὶ Ἑλένην ἀπαβία κακῶν ἀπὸλαβε De Helena, Troiam-ne fuerit asportata ab Alexandro, an in Aegyptum, magna inter veteres discordia. Cum Euripide Elect. vs. 1280. Herodotus quadam ex parte facit, Πρωτὶς γὰρ ἐκ δόμων Ἦκει λιπεῖσ' Αἴγυπτον· οὐδ' ἦλθε Φρύγας. Adduntur de simulacro Helenae, quae hic praeteriit, uberiusque enarrantur in Tragici Helena. Quare veritas non prorsus constat observationi περὶ τοῦ εἰδώλου τῆς Ἑλένης Eustathianae, τούτων εἰς ὧν καὶ Ἡρόδοτος, in Iliad. I'. p. 397, 45. [p. 301, 24. ed. Bas.] WESS.

10. ἔντομα σφια ἐποίησε Plutarchus de Malign. ἔντομας ἐποίησε, quod in Lexica translatum durat: at error Plutarchi aut librariorum est. Simili Noster in re, atque ut venti placarentur; VII. 191. εἶλος δὲ, ἔντομα τε πνεύματα. Valla de haruspicina, quae exsectione fieret, accepit. Et multis sane in sacris ἔντομας; ad sanguinem eliciendum, frequentabant superstitiosi veteratores. In Luciani Asin. c. 37. circumforanei deae Syriae sacerdotes τοῖς ξίφεσιν ἐνέμυνον τοὺς πύχους. Talis venefica anus τὸν βραχίονα ἐνέμυνον Heliodori Aeth. VI. p. 293. et antistites Baalis I. Reg. xviii. 28. praeterque ceteros fanaticus, sive Dianaticus, graphice a Maximo Taurinensi Serm. XXXII. Tom. IV. Anecd. Muratorii p. 100. descriptus. At scelerosum magis, humanarumque victimas, puto innui. Quae quidem religio, impia et horribilis, in Aegypto ἀνέσεις erat, c. 45. Apud Graecos non insolita: Virgilii Aen. II. 116. quis ignorat? Sanguine plaoastis ventos et virgine caesa. Sanguine quaerendi reditus. Quibus et H. Stephanus, mecum sentiens, usus fuit Thes. T. III. p. 1401. Aliis ἔντομα et ἐνέμυνον de inferiis; quorsum Critici Apollon. Rh. I. 587. a Porto haud neglecti, respuerunt. WESS.

12. ἐπὶ Λιβύης) ἰθὺ ἐπὶ Λιβύης legitur in Herodoteis Plutarchi T. II. p. 857. B. Utrumvis scribi potuit, οἰχισθεὶς Φρύγοντα νηοὶ ἐπὶ Λιβύης, vel ἰθὺ Λιβύης: hoc, quia Herodotum est, sincerum arbitror; alterum natum ex interpreta-

mento; licet *ἰα* cum casu secundo magis etiam in motu frequentet *Herodotus*, quam alterum *ἰά*. VALCK.

CAP. CXX. 12. οὐκ ἔστι ὅτι οὐ δύο, ἢ τρεῖς) Cultus hoc: alioqui et prius οὐκ subprimendum, fatente viro Celeb. Monuit etiam *Reiskius*. Ceterum hanc *Herodoti* disputationem examini *Ang. Maria Riccius* submisit, modesto et placido, *Diss. XL. in Homer. p. 217. Tom. II.* Est in omni eo genere, cum prisci scriptores in partes abeunt, libera arbitrandi optio, atque id, quod unicuique propius vero censetur, amplectendi. Habet *Herodotus* veterum haud paucos consentaneos, in his maxima ex parte, uti obiter monitum, *Euripidem*; neque illi adsensum *Libanius* negavit *Declam. I. p. 189.* Secuti et alii fuerunt, ad testimonium a *Io. Alb. Fabricio* vocati in *Sexti Empirici* lib. VII. adv. Mathem. p. 427. Plures *Homeri* amor et studium in diversa compulit. Controversia ipsa in ambiguo haeret, incertis fulta coniecturis. De *Chrysostomo Dione* dico nihil: discrepat eius causa. WESS.

20. καὶ πρεσβύτερος, καὶ ἀνὴρ) Exsulant haec e *Med. et Ask.* quorum negligens silentium *Gronovio* persuasit, ut pro subpositiciis ferrentur. Mea multum dissidet sententia: namque luxa et hians erit oratio, ea si auferantur; vetant praeterea mssii, in quibus *Passionei Cardinalis* codex, par *Mediceo*. *Hectorem* autem natu et virtute *Alexandro* fuisse priorem, qui *Homerum* novit, obliviscetur nunquam; neque latuit eruditissimo viro, cupide nimis, quod in mores abierat, *Schedis Florentinis* faventi. WESS.

28. ὅπως πανωλεθρία etc.) Deo minus indignam opinionem suam *Herodotus* opposuit sententiae *Poëtae* veterrimi, qui cecinerat τὰ Κύπρια ἔπη, quemque supra (c. 117.) *Homerum* esse negabat. Istius *Poëtae* *Iupiter*, ut terram incolarum onere praegravatam levaret, ἐν πυκναῖς πραπίδεσσιν Σύνθετο νοστήσας ἀνθρώπων παμβώτορα γαῖαν, Ἐπίστας πόλιν μεγάλην ἔριν Ἰλίουσι: in *Schol. ad Hom. Iliad. A. 5.* Hanc et alibi sententiam sequutus est *Euripides* et in *Helena* vs. 39 seq. Quae habet *Euripidea* similis argumenti *Strabo* IV. p. 279. A. [p. 183. D. ed. Cas.] suspicor e deperdito dramate repetita. *Euripidis* studiosissimo *Chrysippo* *Philosopho* non displicuit ista ratio, cuius e lib. III. de Diis verba quaedam exhibet *Plutarchus* T. II. p. 1049. B.

Homines Iupiter iste tanti faciebat, quanti Appii illius caeci filia, quae, Gellio teste Noct. Att. X. 6. utinam, inquit, reviviscat frater, aliamque classem in Siciliam ducat, atque istam multitudinem perditum eat, quae me male nunc miseram convexavit. VALCK.

CAP. CXXI. 5. πῶς καὶ τίς ἐστι πῶς) Hoc mui, non ignarus poetarum usu, sed metri ob leges, iussu celebrari. Recurret II. 130. 134. 175. invitis Codicum tabulis. At hoc perquam leve. Protei regis successor [qui Rampsinitus Nostro] Diodoro Remphis I. 62. audit; Rhames, si Marshami valeat opinio, Tacito Ann. II. 60. Verum quae de Rhamse Tacitus et eius per Africam Asiamque expeditionibus et ablatis inde manubiis, in Rampsinitum non quadrant, in Sesostrim optime, quem quoque in Ramse latere, Henr. Valesius et Iac. Perizonius Orig. Aegypt. c. XVII. p. 348. coniecerunt. Duo autem illa Rhampaniti simulacra et scriptoris orationem Gronov. praeclare illustravit. WESS. — At, quod ad illustranda duo illa simulacra spectet, nihil equidem in Gronovii Notis reperi, nisi quae de codicis Medicei scriptura monuit, quem ille secutus est, et nos cum illo et cum Wesselingio. Tum vero de formula πρὸς ῥάμω monet, potuisse perinde πρὸς ῥάμω scribi, quemadmodum mox πρὸς νόρον in accus. casu legitur. Sed amat nempe Herodotus variare orationis structuram. conf. ad I. 202, 16. notata, p. 204. Iam quod ad rem pertinet: qui a septemtrione stabat colossus, is meridiem (puto) spectabat, eoque aestas salutabatur; qui a meridie stabat, is septemtrionem spectabat, adeoque hyems vocabatur: non vice versa, ut a nonnullis video accipi. S.

11. τῶν ὑστέρων ἐπιτραφέντων) Videlicet τὴν ἀρχὴν αὐτὸ ὀκνηπτερον, sicuti III. 142. Etsi autem egregii hoc in verbo mssti sint Med. Ask. et Pass. maiore in laude foreat, si ἐπιτραφέντων obtulissent, quemadmodum I. 7. Adsolet enim Noster, popularium suorum adsuetudine, in passivis hunc modulum, quamquam sono asperiores, praefere. Lege Eustath. in Homer. p. 519, 41. [Iliad. p. 593. med. ed. Bas.] WESS. — Recte quidem ἐπιτραφέντες ἔχον τὴν ἀρχὴν scribitur I. 7, 11. a praes. ἐπιτρέπω. Recte vero item h. l. ἐπιτραφέντων (i. q. ἐπιδουμένων) a verbo ἐπιτρέπω, quo usus est Noster, haud admodum dissimili notione I. 123, 6. et IV. 3, 2. S.

16. τῶν λίθων -- ἵνα ἐξαίρετον, sive ἐκαιρετὸν) Hinc corrigi fortasse poterit Charax apud Schol. Aristoph. ad Nub. vs. 508. ubi Agamedes et Trophonius in Elide ταμίῃον χρυσοῦ κατσκευάσαν Ἀνγία, ᾧ καταλίψαντες ἀμὸν λίθου: scripserat-ne ἰν ᾧ καταλίψαντες ἀνάρμοστον λίθον, νυκτὸς εἰσιόντες ἑλεπτον τῶν χρημάτων? ut ἀνάρμοστον dixerit lapidem non coagmentatum, τὸν ἐξαίρετον ἡνδῶς Herodoti, vel εὐεξαίρετον. In eadem historia Pausan. IX. p. 785. ἐποίησαν ἑνταῦθα τῶν λίθων εἶναι ἕνα σφῆσιν ἀφαιρεῖν κατὰ τὸ ἐκτός. Quae narrantur apud utrumque simillima sunt in universum fabulae Herodoteae de thesauro Rhampsiniti; qui, Diodoro Ῥέμφιδι dictus, ob opes sordide coacervatas εὐ βασιλεὺς ἀλλ' οἰκονόμος ἀγαθὸς audiebat. Ex Herodoto videntur a Graeculo quodam repetita atque in Agameden Trophoniumque translata, e quo sua hauserint Charax et Pausanias. Hi nihil habent, quo paulo post τὰ μέτρα illustrentur: instrumenta filiis pater probabiliter dedit, quibus lapis sic potuerit ceteris interponi, ut coagmentatus videretur; qualia dici potuerunt ἀρμοστρα. Quod scribit Herod. [l. 38.] πάγας -- -- περὶ τὰ ἀγγήια -- -- στήσαι, Characis Daedalus, qui in Elide degebat exul (αὐτόσε legerim. pro ἑκτοσι) παγίδας ἔστησεν. Pausaniae Hyrieus ἔστησιν ὑπὲρ τῶν ἀγγείων πάγας. Furum alterum Herod. τῇ πάγῃ scribit ἐνέχουσαι: Agameden Pausaniae ὁ δισμός κατέῃχε. Characis παγίσι περιπίσων Ἀγαμέδνης ἀναιριῖται. Clar. Ernesti reponit αἰριῖται. Tandem ob eandem, quam tradit Herodotus, rationem apud Pausaniam et Characem furto proximus illaqueati fratris caput amputat. VALCK.

25. δοῦναι τὰ μέτρα αὐτοῦ) In Miscell. Lipsiens. Vol. VII. p. 640. convertuntur τὰ μέτρα in τὰ τεκμήρια sive indicia et lapidis notas. Non arbitror, necesse fuisse. Callidus et furax senex exemtilis lapidis indolem, situmque liberis exposuit, tum, ne errarent, quae eius mensura, et qui termini. Ita μέτρα θαλάσσης in Oraculo I. 47. et passim alia. WESS. — Puto consulto τὰ μέτρα scripsisse Herodotum; scilicet mensuras, non solum ipsius lapidis mensuram, sed mensuram distantiarum ab imo aedificio et ab utroque latere. S.

[35. κικλιμένον) Herodoti stylo convenientius fuerit κικλισμένον, quod probati praeferunt codices. Cf. ad I. 186, 13. S.]

38. πάγας προστάξει ἐργάσασθαι) Simili in narratione Pau-

sanias IX. 37. p. 784. ἴστην οὖν ὑπὲρ τῶν ἀγγέλων - - πάγας. Sic enim tono mutato oportebat, et bene Kühnius. Ipsa vero illa de Agamede et Trophonio fabella adeo Herodoteis respondet, ut eius struendae ansam prae buisse videatur. Certe Pausanias, ut saepe adsuevit, Nostri dictionem expressit. Adde Schol. in Comici Nub. 508. WESS.

45. ὅπως μὴ αὐτός - - - προσαπολλέει.) Hoc melius. Solet ὅπως et ὅπως ita instrui, quamquam correctoribus saepe aliud placuit, sicuti paullo inferius; et c. 120. Habet. quae hoc adfirmant, Rich. Dawes Miscell. p. 228. WESS. — Bene et h. l. προσαπολλέει, et dein L. 61. ὅπως - - - καμῖ, in futuro indicativi, quia subiunctivus futuro tempore caret, sive illud simile habet indicativo. Recte vero item c. 120, 29. ὅπως - - ποιήσῃσι in aoristo. S.

47. τῷ δὲ δόξαι) τῷ δὲ δόξαν Arch. non inprobum. Inferius c. 148. δόξαν δὲ σοί, et frequenter apud alios. Euripides Suppl. 129. ἰδίᾳ δοκῆσθαι σοί τόδε: et Heraclid. vs. 187. WESS. — At, δόξαν si legeres, abesse debebat consequens καὶ particula. S.

53. ἀπορύμμενοι δὲ μιν, τὰδε ποιῆσαι) Errarunt librarii Arch. et Vind., Vallamque in praecipitia egerunt. Nam quod Vind. edit, id mihi hic fuisse olim ἀπορύμμενοι δὲ μιν τὰδε, τὰδε etc. innuit: repetitum enim vocabulum, ut subprimeretur alterum, occasionem dare potuit. Sane Euripideum ἠπόρημαι τὰδε, ab Henr. Stephano productum adsimile est. Vide eius Thes. T. III. p. 169. WESS.

64. χαλεπῶς ἐλαμβάνετο ἡ μήτηρ) Tot scriptis obniti possum ausus, tantoque minus quod λαμβάνεσθαι reprehendendi notionem haud recuset. Ut nihil tamen dissimulem. paene adcedo Abbati Geinozio, verba omnia ἡ μήτηρ τῷ περιόντῳ παιδὶ ex glossa derivanti. Posuit paullo ante τῷ περιόντῳ παιδί. Cui bono haec iteratio? Turbatur praeterea insiticiis ordo et structura sermonis, filium spectantis tum autem ὡς χαλεπῶς ἐλαμβάνετο passiva erit potestate. cum acerbius acciperetur. Verum, omnibus contra euntibus membranis, haec tango magis, quam adsevero. WESS. — Nec subiecti orationis in proximo membro mutatio turbare nos debet, nec verborum quorundam paullo ante positum repetitio: nihil in his inest quod a stylo Nostri abhorreat. Tum χαλεπῶς λαμβάνεσθαι τινός proprie est de-

ro modo aliquemprehendere et tenere, i. e. asperere premere, acriter instare, pressim urgere. S.

70. ποδῶνας αὐτὸν λύειν ἀπαμμένους.) Inprudenter Ionicam speciem ultimo detraxerunt Med. et Pass. Vide I. 199. IV. 98., quae Gronovii tamen acumen flectere haud valuerunt. Ποδῶνας ἀσκῶν Valla verterat pedes. Sunt hic, et in oraculo quod regi Aegeo quondam redditum traditur, utriusque petioli sive prominulae partes: δ τοῦ ἀσκού πρέχει, Scholia in Euripid. Medeam vs. 679. explicant. At haec occupavit eruditissimus Paull. Leopardus Emend. VII. 13. WESS.

82. ἰπιδούνας αὐτοῖσι τῶν ἀσκῶν ἵνα.) Bene memini ἀνάξειν σφίων αὐτῶν I. 73.; hic locus aliam seriem postulat. Προαγγεῖσθαι in ea schedarum discordia potius habetur. Pausanias IX. 5. κατιδῶν δὲ εἰς διαφορὰν πρεῖχθη: et c. 8. προήχθησάν ποτε ὑπὸ μίθης εἰς ὕβριν, saepeque alias. Iunge Vit. Homeri c. 21. Post pauca [L. 87.] Aldinum καὶ ἰπιδ. αὐτοῖσι καὶ ἄλλον τῶν ἀσκῶν, satis utique protectum nunc, haud spreui. Idem, Aldum tamen praetereuntes, viri doctissimi Corn. de Pauw, Reiskius et Abreschius coniectando divinant. WESS.

92. τῶν φυλάκων ἐπὶ λύμῃ etc.) Sic ἐπὶ λύμῃ, contumeliae caussa III. 14. et Sophocl. Elect. 1201. Similem ignominiam legatis Davidis inposuit Ammonitarum regulus Chanun, belloque occasionem dedit, II. Samuel. 10, 4. Durat in hanc aetatem apud Arabes et Turcas contumeliosum poenae et iniuriae genus, quo aut barba vellitur aut ex parte raditur. De Arabibus testem fero Abulpharaium Hist. Dynast. IX. p. 186.; Turcarum consuetudines exponit Ism. Bullialdus ad Hist. Byz. Ducae c. 15. WESS.

99. καίςται ἐπ' οἰκήματος.) Hic et cap. 126. errantem Valam corrigit L. Bos Obs. Crit. c. 2. vid. Anim. in Ammon. p. 177. Saepenumero peccarunt interpretes in hac voce, velut in Charmide Platonis T. II. p. 163. v. Isaei Or. V. p. 58, 15. ubi καθῆστο ἐν οἰκήματι et ἀπὸ τοῦ οἰκήματος ἀνίσταται redduntur ab interprete p. 457. domi mansit, et e domo discessit: in Dionis Chrys. Or. XL. p. 494. c. et Or. VII. p. 127. v. paulo ante facta mentio fuerat οἰκημάτων ἔνπαρῶν: ut μιᾶν οἰκημάτων ap. Athen. V. p. 220. v. οἰκῆμα πορνικόν dixit interpretes Ezech. xvi. 24. In Origene contr. Cels.

I. p. 50. scribendum puto, ἀπὸ οἰκήματος αὐτὸν μετέγωγε, deleta voce nihili ἱρίου, nata e στίλους vel τίλους, quam vocem adscripserant e lib. III. pag. 152: locum tentarunt *Boherellus*, *Menag.* et *Davisius*. Recentioribus τὸ οἶκμα passim τίλος dicitur vel στίλος. De puero cuius esset interrogatus *Diogenes*, acerbo lusu Τρυαίτης ἔφη. *Laërt.* VI. 61. VALCK.

Ibid. κατίσαι ἐπ' οἰκήματος) Ex *Vallae* Latinis domi: oportuerat in lupanari, ut cap. 126. ubi par eiusdem lapsus, notatus a *Io. Taylor* ad *Marm. Sandvicense* pag. 59. et pridem a *Th. Galeo*. Censui autem *Aldinum* atque aliorum τὴν sufficere, neque accessionis incremento ex *Med.* indigere. *WESS.* — Conf. ad II. 86, 1. notata. S.

108. ἀποταμόντα ἐν τῷ ὤμῳ τὴν χεῖρα) Postulant hunc ordinem scripti *Codd.*; χεῖρ pro brachio ponitur, ab humero in extimos digitos porrecto, sicuti apud *Homerum* et brevi post. Amplius est, neque alienum tamen, de *Scytharum* crudelibus victimis τῶν — — ἀνδρῶν τοὺς δεξιούς ὤμους πάντας ἀποταμόντες σὺν τῇ χειρὶ ex lib. IV. 62. *WESS.*

109. ὡς τοῦ βασιλῆος τὴν θυγατέρα) Non recuso eam hic formulam, alibi fortasse. *Aristoph.* *Plut.* 242. ἦν δ' ὡς παρὰ πλῆγ' ἀνθρώπων εἰσιδὼν τύχῳ: *Ioseph.* *Antiq.* XVIII. 8, 4. *Iudaei* εἰσίσιν ὡς τὸν Περσῶνιον: et *Alciphron* I. 28. cum *Bergleri* observatis. Iam quod *Gronov.* ad II. 115. εἰσιδόντα δι' εἰς τοῦ βασ. τὴν θυγατέρα eo nomine proscribit, quod eo nihil magis obscœnum videatur, laudare non possum. Adeo-ne sui oblitus *Polybii* fuit, qui XV. 24. [XV. 26, 1. nostrae ed.] εἰς τούτους εἰσῆλθε μετὰ τοῦ βασιλέως. *Apollodori* II. 4, 3. de *Perseo*, εἰσιδὼν εἰς τὸν βασιλέα, et *S. Lucae* *Actor.* XVI. 40. εἰσῆλθεν εἰς τὴν Αὐδίαν, de *Paullo Apostolo* et *Sila*? Lege adnotationes ad illa *Lucae* Cl. *Alberti.* *WESS.* — *Gronovianum* ὡς cum aliis etiam *Borh.* tenuit: et pulcre quidem novi, amare hoc *Atticos* scriptores. Ego vero εἰς revocare eo minus dubitavi, quod nusquam alibi citra controversiam ὡς pro εἰς vel πρὸς usurpatum Nostro memini reperire, licet subinde codex unus et alter istam praeferat particulam, ut I. 116, 3. II. 135, 26. 147, 16. III. 140, 5. S.

CAP. CXXII. 3. τὰ μὲν νεκρὰ αὐτῆς) Haec et vicina, ingeniose tractata, in *Iosephi Pharaonem* accommodare tentat iuvenis eruditus *Dan. Szathmari*, in *Dissertat.*

Franequerae nuper divulgata de Pharaonibus; alea cum Cerere ludere, eamque vincere, vel ab illa vinci, nihil aliud esse iudicans, quam *Cererem almam et faultricem, vel vicissim inimicam experiri*. VALCK.

4. καὶ μιν πάλιν ἀπικέσθαι) Cum scripserit in praegressis τὸν βασιλῆα ζῶν καταβῆναι καὶ τῷ, quidni recipimus ex Msstis πάλιν ἄνω ἀπικέσθαι? Mihi, ne redeat, inpedimento *Athenaeus* est, vocem negligens: tacent etiam schedae aliae. Quae vero post nonnulla [L. 9.] in Codd. οὐ μὲν εἴγε sive εἴτι, διὰ ταῦτα ἔστ. mediis neglectis, specimen sunt aberrantium ob iteratas easdem voces librariorum, neque morari Virum Cl. debuerant. WESS.

13. ἐς ἱερὸν Δήμητρος) Mox denuo τὸ ἱερὸν τῆς Δήμητρος, quod cupidum non retrahet, quo minus ex *Vind. et Arch. ἐς Δήμητρος* recipiat. Specta laetitiam Gronovii ob *Medic. ἐς Ἀμφιάρου VIII. 134.* et hoc Comici *Thesmoph. 231*, ἐς τὸ τῶν Σεμνῶν θιῶν. Alia sciens praetereo. Id ex *St. Bergleri* indicio obportunum est: in Darsania, Indiae urbe, mulieres stamen vestis in iugali extendere, detexere et desecare uno die: *Dionysius* in Bassaricis, Ἐνθάδε πέπλα γυναῖκες Αὐτῆμαρ κροῶσιν, ἐφ' ἱστοπίδων τανύουσαι Αὐτῆμαρ δ' ἐτάμοντο, καὶ αὐτῆμαρ ἱρύσαντο: sic postrema, in *Steph. Δαρσάνια* manca, explevit *Falkenburgius* ad *Nonnum* eleganter: aliter *Salmasius* in *Capitolini Pertinac. c. 8.* WESS.

CAP. CXXIII. 6. ὡς ἀνθρώπου ψυχὴ ἀθάνατός ἐστι) Eodem Aegyptios honore *Clemens Alex.* mactat *Strom. VII. pag. 752.* *Ciceronem* si audimus, *Pherecydes Syrius* primum dixit animos esse hominum sempiternos, *Disput. Tuscul. I. 16.* quo de philosopho plane diversa, uti *Ciceroni* adscripsit *Davisius*, litteris *Tatianus* prodidit *Orat. ad Graec. cap. 41.* Et nunc certe eius oratio illud praefert. Ego vero non dubito de transpositis, amanuensium errore, *Tatiani* verbis. Scripserat de Pythagora, Εὐφορβος γυγνήσθαι φησιν, τοῦ Φερεκύδους δόγματος κληρονομός ἐστι· ὁ δὲ Ἀριστοτέλης τῆς ψυχῆς διαβάλλει τὴν ἀθανασίαν. Liquida res est ex c. 5. ubi Pythagorae Φερεκύδους sive *Pherecydis* τὴν περὶ τὸ δόγμα κληρονομίαν contribuit, nusquam *Aristoteli*, ne quidem apud alios. Atque haec *Tatiani* caussa. WESS.

11. τὴν περιήλυσιν δι' αὐτῇ etc.) Optime *Mssti et Gronovius. Περιήλυσιν* Edd. exprimere apta est nugae Iudaeorum recen-

tioris aevi, plus quam poëticas, *גלגול נשמה* sive animarum rotationes perque cavernas volutationes apud Buxtorfium Lex. Thalm. p. 439. et *Windetum* de Vita Functionum Statu Sect. V. p. 80. quae nihil ad Graecos et Aegyptios, quod equidem sciam. Notabilius Ask. *περίκλυσιν* praebebit specimen, siquidem apud Stobaeum idem semet reperisse et *περικύκλυσιν* esse posse, Is. Vossius ad libri sui marginem monuit. Non sane *κύκλυσιν*, *ἀνακύκλυσιν*, *κύκλον* in animarum ista transmigratione spernebant. Mihi tamen Stobaei amatori et Herodoteorum vestigatori, locus ille latet. De codicis Ask. scriba adseverare possum, *περίκλυσιν* voluisse, *κ* et *η* saepius conmutante. Recte autem Noster Aegyptiorum et Graecorum, eiusdem opinionis popularium, sententiam explanavit, nuper ab amico et discipulo Ger. Gail. ab Oosten de Bruyn V. Cl. Dissert. de Philosoph. Gentil. Doctrina Morali p. 104. egregie explicitam adsertamque. Id porro admonitione non eget, ex Graecis Pherecydem et Pythagoram a Nostro spectari potissimum, architectos in ea gente *μετεμψυχώσεως*. Conf. Nemesium de Nat. Homia. c. 3. p. 82. Edit. Oxon. WESS.

CAP. CXXIV. [4. *ἐς πᾶσαν κακότητα ἐλάσαι*) Potest *ἐλάσαι*, ut fecere interpretes, intransitive accipi, ut idem fere valeat ac *ἐθίσιν* cap. 126, 1. atque ita *κακότης* pravitas, nequitia, intelligi debet. Possis vero etiam active accipere, supplendo *σφίλας* vel *τὴν Αἴγυπτον*, ducere, praecipitare: tuncque *κακότητα* et h. l. et cap. 128, 3. et *κακοῦσθαι* c. 133, 13. perinde et pravitatem interpretari possis, coll. c. 133, 8. et calamitatem, coll. c. 129, 4. S.]

5. *πρῶτα μὲν σφίλας θυσίων ἀπείξαι*) Quod olim legebatur *θυσίων τούτων*, merito displicuit. Cl. Reiskius *πᾶσι* sufficit, Abreschius *θυρίων*. Ego schedis iubentibus induxi. Fortasse variatum in vocibus fuit, his *θυσίων*, illis *τούτων*, videlicet *ἱερῶν*, edentibus. Similes *διτρογραφίαι* passim se produnt. Ceterum in regum successionem Diodorus l. 65. in alia abit, et hunc Cheopem adpellat Chemmin sive Chem-bim. WESS. — *Τούτων* mendosam fuisse suspicor sinceræ vocis *θυσίων* scriptionem; quae contextu debuerat ex- pelli, altera recepta. Mycerinus postea dicitur cap. 129. *τὰ τε ἱερὰ ἀνοίξαι, καὶ τὸν λιῶν - - ἀνείναι πρὸς ἔργα τε καὶ θυσίας*. VALCK.

16. τῆς μὲν γὰρ μῆκος εἶσι etc.) Hoc verius arbitror. Superius cap. 41. περίμετρος δὲ αὐτῆς εἰσι σχοῖνοι ἰνία: et I. 163. ἡ περίοδος οὐκ ὀλίγοι στάδιοι εἰσι: tum I. 93. IV. 85. etc. Omnia autem haec viam, qua lapides clivum versus trahabantur, signant. Bene memini, Diodorum aggeris eius vestigia I. 64. nulla agnoscere, et Io. Gravium opinionis consortem habere, *Pyramidograph.* p. 119. sed et hunc manifesti erroris et negligentiae nuper culpam sustinuisse, in pactam a Fr. L. Norden *Ilin. Aegypt.* p. 95., de Pyramidibus multa sollerter commentato. At ea quaestio hac unice non pertinet. WESS.

19. ταύτη δὲ δὴ τὰ δῖκα ἔτια γενέσθαι) Aggeri sive viae: namque ad Pyramidem qui referunt, longe a vero deflectunt. Quae his apta et nexa sunt, καὶ τῶν ἐπὶ τοῦ λόφου etc. in Laurentii Latinis turbata mire sunt: dederat, *Illic decem annos fuisse etiam consumptos in subterraneis conclavibus in colle, supra quem Pyramides stant.* Sed purgari ista poterunt, modo cetera bene habeant. Rem paucis lustremus: docetur extremo cap. 125. multum temporis in caedendis lapidibus, multum in trahendis fuisse contritum: praeterea καὶ τὸ ὑπὸ γῆν ἔργονμα ἐργάζοντα οὐκ ὀλίγον χρόνον, sive cavernas subterraneas haud exiguum temporis spatium abstulisse. Consequens inde est, ut decem anni struendo aggeri sint impensi. Iam τὰ ἐπὶ τοῦ λόφου opera indicant, eius clivi solo et superficiei admota, ut tantae molis Pyramides solidius fundarentur et haererent: ad hoc, τὰ ὑπὸ γῆν οἰκήματα cavernae sive conclavia sunt, destinata regis Cheopis conditorio, c. 127. Quae quidem si veritati, ut mihi persuadeo, respondeant, manca haec narratio et defecta videtur. Deest temporis intervallum, quod molitiones illae desiderabant. Id vero sine mssorum praesidio quis finire ausit? Scriptor ipse his machinationibus οὐκ ὀλίγον χρόνον, constitutorum annorum forte ignarus, contribuit. Atque haec mihi satis sunt liquida. Malo nunc, quid aliis in mentem venerit, interponere. Corn. de Pauw coniecit, καὶ τῶν ἐπὶ τοῦ λόφου - - καὶ τῶν ὑπὸ γῆν οἰκημάτων, τὰς - - τοῦ Νείλου ἐξαγαγόν, ἔτια οὐκ ὀλίγα. Sic orationem belle decurrere, et genitivos καὶ τῶν ἐπὶ etc. καὶ τῶν ὑπὸ etc. comode, uti superius, δῖκα μὲν ἔτια τῆς ὁδοῦ, procedere. Io. Iac. Reiskii coniectura est: ταύτη δὲ δὴ Herodot. T. V.

τὰ δέκα ἔτια γενέσθαι, χωρὶς τῆς ἀναβιβάσεως τῶν λίθων ἐπὶ τὸν λόφον - - - καὶ τῶν ὑπὸ γῆν etc. *Ibi, in via paranda, consumptos esse decem annos, absque opera lapides in illum clivum - - - attollendi, et absque structuris subterraneis. Equidem, ut adparuit, animi pendeo. In partes eundi si quae necessitas adsit, mallem minore molimine, παρέξ καὶ τῶν ἐπὶ τοῦ λόφου - - - καὶ τῶν ὑπὸ γῆν, et eam quidem in sententiam, quae superius posita fuit. Statim τὰ ἐπιείκτερος δῆμος Cl. Pauw, cui non adstipulor. WESS.*

20. τῶν ἐπὶ τοῦ λόφου) Sed ἐπὶ τοῦ λόφου stabant ipsae pyramides, in quarum maximam anni sunt *insumpti* viginti. Nullus etiam nexus apparet inter ista et τῶν ὑπὸ γῆν οἰκημάτων. Scribi potuit ab Herodoto: τῶν ὑπὸ τὸν λόφον, ἐπ' οὗ ἵσταντο αἱ πυραμίδες, οἰκημάτων: et ad ista, τῶν ὑπὸ τὸν λόφον, adiacere τῶν ὑπὸ γῆν e sequentibus, ubi de Chephrenis agens Pyramide c. 127. οὔτε, inquit, ὑπὸ οἰκημάτων ὑπὸ γῆν, οὔτε ἐκ τοῦ Νείλου διώρυξ ἦκει ἐς αὐτήν. VALCK. Substitutā, praeceuntibus mssis, τε particula [L. 19.] in locum vulgatae olim δέ, omnis evanuit difficultas, qua premebatur hic locus. Quod vero consentientem librorum scripturam ταύτη cum Reizio in ταύτης mutavi; videndum quidem necessarium potuerat ob praecedens τῆς οἰκίας, quo refertur hoc pronomen: atque etiam haud raro a librorum terminationes α et η temere cum ας et ης permutatas novimus. conf. Var. Lect. II. 16, 9. III. 80, 11. Sed potuit etiam Scriptor, post interpositam parenthesin, mutare superiorem orationis structuram, et eadem nunc uti constructione (paullo etiam commodiore) qua mox deinceps utitur, ubi ait, τῇ δὲ πυραμίδι etc. Quare suam in sedem repositum dandi casum ταύτη velim. S.

[25. καὶ ὕψος ἴσον. Si vera haec est scriptura, Herodotum, aequalem statuentem pyramidis huius altitudinem latitudini laterum baseos, plurimum sefellit opinio. Mensura enim altitudinis perpendicularis, adcuratissime hanc in pridem inita, reperta est 448 pedum, 2 pollicum; latitudo vero baseos pedum 728, teste Grobert, in Description des Pyramides de Gizéh, pag. 57. et 65. S.]

CAP. CXXV. 5. κρώσας) Aldus et scripti Cod. hunc in modum: Homero et Grammaticis κρόσσαι. [Sic vero et nostri codices Herodotei.] Fuerint-ne scalae mura-

les, in urbium expugnationibus muris adponi solitae, apud poëtam, magna rixa est. Vide *Hesychium* in voce, *Tzetzen* ad *Lycophron*. vs. 291. p. 38. et *Eustath.* in *Iliad.* p. 903. [p. 863. ed. Bas.] Hic sunt Pyramidum quaedam eminentiae, graduum formam repraesentantes, sive ἀναβαθμοί, quod *H. Stephani* non fugit sollertiam, *Thes.* T. IV. pag. 1300. Mox [l. 5.] χαμάθεν iustissimum est. *Moeris*: χαμάθεν Ἀττικῶς, χαμάθεν Ἑλληνικῶς: ubi docte vir praeclarus, nuper tristi fato, florente aetate, raptus, *Io. Piersonus* pag. 409., in *Plutarchi Quaest. Gr.* p. 296. ε· χαμαῖθεν ad eam etiam normam refingens. *WESS.*

[4. ἦσαν τοῦς ἐπιλοιποῦς λίθους) In altum tollebant reliquos lapides; scilicet politos illos lapides, quibus universa pyramidis superficies ita oblecta erat, ut gradus, quos modo dicebat Herodotus, non amplius conspicerentur, sed ut quaeque pyramidis facies unum continuum atque laeve planum inclinatum referret. Caeterum de toto hoc mirabili monumentorum genere utilia multa, quae vel ad illustranda vel ad confirmanda ea quae ab *Herodoto* memorantur valent, diligentissimus *Larcher* ex doctorum Itineratorum, *Pococke*, *Shaw*, *Norden*, *Savary*, aliorumque commentariis collegit; cum quibus interim, dum *Magnae Descriptionis Aegypti*, *Napoleonis* auspiciis edi coeptae, ea pars publici iuris fuerit facta quae hoc argumentum tractabit, conferri merentur *Abd-Allatif*, in opere supra iam a nobis laudato, *Relation de l'Egypte* cum *Notis Sylvestri de Sacy*, et quem paullo ante laudavi *Grobert*. Nobis in universa hac opera *Herodoto* dicata id maxime ac fere unice fuit propositum, ut, quid ille scripserit, quam diligentissime inquireremus, mentemque et sententiam scriptoris quanta maxima possemus fide interpretaremur. S.]

14. Ἐξποιήθη δ' ὧν τὰ ἀνώτατα αὐτῆς) Displicuerunt hoc ordine scripta *Corn. de Pauw*: maluit ἐξποιήθη δ' ὧν τὰ ἐπίγεια, καὶ τὰ κατώτατα αὐτῆς πρῶτον· μετὰ δὲ etc. non sine errore. Ἐκποιήσθαι nostri Scriptoris ac aliorum consuetudine perhibentur, quibus ornandis et absolvendis ultima manus inponitur. Primum itaque Pyramidis superiora, tum descendentes reliqua perpoliverunt. Antea l. 164. τὸ μὲν δὲ ταῦτα - - - ἐξποιήθη. et ll. 175. V. 62.-*Dio Cass.* de *Statilio*

Tauro et eius amphitheatro lib. II. pag. 527. καὶ ἐξποιήσιν τοῖς ἰαυτοῦ τέλεισι. Philostrat. Heroic. XIX. 4. pag. 732. καὶ ὅπλα ἐξποιήσιν αὐτῷ. WESS.

18. ἕρα ἔς τε συρμαίν) Supra c. 88. συρμαίν, raphanorum succus ad ventrem purgandum: hic raphani sunt, Plinio Hist. Nat. XXXVI. 12. praeunte. Vide ad Diodori I. 64., et Herodotum ab eo expressum cognosces. Post nonnulla [I. 27.] ἄγον restitui, ut I. 70. atque alias: interpunxi praeterea levius; nam ἄλλον δὲ adhaeret τῷ, οὐκ ὀλίγον χρόνον artissimo nexu, ut quisque videt. WESS.

[26. ἄλλον δὲ, ὡς ἐγὼ δοκίω, - - - οὐκ ὀλίγον χρόνον) Intelligo minus accurate haec me interpretatum esse, nec minus multum temporis; quum debuisssem, aliudque haud exiguum tempus. Dixerat cap. 124, 20. decem annos insumtos esse muniendae viae, transportandis lapidibus, et conficiendis aedificiis subterraneis: quare quaeri potest, cur nunc indefinite dicat tempus haud exiguum, et cur adiciat, ut equidem puto. Nempe significat sese existimare, insuper etiam rationem habendam esse temporis caedendis lapidibus in lapidinis insumti. S.]

CAP. CXXXVI. 8. ἐν τοῖσι ἔργοις) Suspicionem mihi repetitum ē syllaba praecedenti, scribendumque: ὅπως δὲ αὐτῇ ἵνα λίθον τοῖσι ἔργοις δωρίοιτο, pro εἰς τὰ ἔργα: quomodo loquitur etiam alibi. Nam neminem futurum puto, qui ἔργα nobis ē quaestu mulieris voluerit interpretari? ταλαιπωρεῖν ἐν τοῖσι ἔργοις [Diodor. I. 64.] eximie dicuntur, qui in pyramidibus exercebantur fabricandis. VALCK.

CAP. CXXXVII. 4. Χεφρὴνα) Diodoro [I. c.] Κεφρὴν: addit, aliorum sententiā non fratrem, sed filium fuisse, nomine Χαβρύιν, sive, ut mss̄i, Χαβρύην, Χαβρυήν. Quae mihi scriptionis discrepantia, non longe ab Arch. et Vind. recedens, digna animadversione est. Utra verior et melior sit, dicere non possum, ut nec Perizonius valuit Origin. Aegypt. c. 14. p. 270. WESS.

9. ὥσπερ ἐς τὴν ἐνέτην, μέγιστα etc.) His sanitas non constat. Id constat, caulem describi, per quem Nili aqua, interiores pyramidis magnae sive Cheopis cavernas influens, insulam, in qua regis eius sepulcrum, circumluebat ambituque suo efficiebat. Redibit fortasse suus verbis color, si punctuatione adhibita ac molli auxilio cor-

rigatur, ῥέουσα δι' οἰκοδομημένου αὐλῶνος ἔσω νῆσον περιέρρει, fluens per structum canalem introrsum insulam circumfluit; cui favet emendationi Arch. et Valla, et c. 29. ἐν τῷ νήσῳ περιέρρει ὁ Νεῖλος. Stat et hac a parte Reiskius. Alio usus est remedio Pavius, qui quidem ῥέουσα διοικοδομημένου δι' αὐλῶνος, νῆσον περιέρρει: ut posterius finem indicet, in quem canalis erat structus et aqua sub Pyramidem deducta: si quis malit tamen δι' οἰκοδομημένου αὐλ., huic obniti detrectat. Ego in supra depositis adquiesco. WESS. — Commode Strothius Aegyptiacor. P. I. p. 107. verba δι' οἰκοδομημένου --- Χίοπα parentheseos signis inclusit. Sed cum his etiam praecedentia, inde ab illis ταῦτα γὰρ ὦν, in parenthesi posita intelligi debebunt. S.

[11. λίθου Αἰθιοπικοῦ ποικίλου) Vide infra, ad c. 134, 3. S.]

12. τεσσαράκοντα πόδας ὑποβάς, τῆς ἐτέρης etc.) Participia ὑποδείμας et ὑποβάς carent suo verbo; quod quidem aderit, ubi οἰκοδόμησε formabitur ex οἰκοδομῆς cum H. Stephano: haerebit tamen labes quaedam et macula in τῆς ἐτέρης τῷ τὸ μέγας: namque haec Chephrenis pyramis haud aquabat magnitudinem alterius sive Cheopis, quod supra scripsit clarissime. Elui mihi menda posse videbatur olim, hoc modo: τεσσέρ. πόδας ὑποβάς τῆς ἐτέρης τὸ μέγας, ἔχομένην --- οἰκοδόμησε, xl. pedes infra alterius magnitudinem depressus, contiguam magnae Pyramidi exstruxit. Nunc in dictionis genere adhaereo, vereorque, ut a lacuna locus sit immunis. Reiskius, mihi de omissione concors, τῆς ἐτέρης κατὰ τὸ μέγας ratione magnitudinis minorem altera faciens, malebat: Corn. de Pauw τεσσέρ. π. ὑποβάσαν τὴν ἐτέραν, τοῦτο μέγας, ἔχομένην --- οἰκοδόμησε, Pyramidem alteram, quadraginta pedibus depressiorem, ista magnitudine, exstruxit etc. τοῦτο μέγας locutionem esse, genium Herodoti ex asse respirantem. Ego vero dubito, nec persequor cetera. WESS. — Οἰκοδόμησε, quod H. Stephanus iam commendaverat, adoptavi cum tribus post Wess. editoribus. Cur vero ὑποβάς aut in ὑπόβασιν cum Reizio, (cuius conf. Praefat. p. xvii.) aut cum Schaefero in ὑποβάσι mutarem, nullam equidem caussam potui exputare. Si ὑποβάσαν dedissent libri nonnulli, perapte ὑποβάσαν τῆς ἐτέρης inferiorem, depressiorem alterā, significaret. Sed eadem notione ὑποβάς etiam (scil. rex) nullo incommodo dant libri

omnes, XL. pedes de alterius pyramidis altitudine remiit, XL. pedibus infra alteram substitit. Potuerat porro τὸ μέγεθος scribere Herodotus: sed eandem in sententiam paulo etiam significantius est τὸν ὁ μέγας, quod ad eandem (i. e. parem) magnitudinem spectat, non nisi XL. pedibus infra eam substitit. Iam vero fortasse ne illud οἰκοδομῆς quidem, quod et ipsum communi consensu exhibent codices, opus fuerat mutari. Nam, quod desideratur verbum, quo nominativi ὑποδείμας et ὑποβάς referantur, potest illud nullo incommodo e superiori oratione (l. 5 seq.) intelligi, nempe ἐπείνε. Praecessit quidem oratio infinita, τοῦτον - - - πυραμίδα ποιεῖται, cui ex legitimae structurae ratione nunc responderi debebant accusativi ὑποδείματα et ὑποβάς: sed istiusmodi ἀνακολουθία, pluribus praesertim interiectis verbis, ab optimorum auctorum et maxime ab Herodoti stylo minime aliena est. Ista, quam exposui, ratione erudite commodissimeque locum hunc Strothius expedit, Aegyptiac. P. I. pag. 107-109. Ad rem quod spectat, licet in aestimanda per se altitudine prioris pyramidis (si ut scripsit uti cap. 124, 25. vulgo legitur) plurimum erraverit Herodotus, tamen in conferenda inter se utriusque altitudine non multum a vero abest. Dimensio diligentissime nuper instituta docuit, nonnisi quinquaginta sex pedibus depressiorem esse altera. conf. Grobert l. c. pag. 94. S.

CAP. CXXVIII. [6. τὰς πυραμίδας καλεῖται πυλῆς Φιλισίωνος) De scriptura vide *Var. Lect.* De re videtur Zoëgam, ne Obeliscis p. 389. et, qui eum laudat, Harmer in *Ideen über die Politik* etc. T. II. p. 576. et seqq. S.]

CAP. CXXIX. 3. τὸν λεῶν τετραμένον) Scriptum ibi 1. 22. καὶ τὸν λεῶν τετρώσθαι ἐς τὸ ἔσχατον κακοῦ, et hic cur inprobem? Produxit Maittaire ex Dionysii Ant. Rom. l. 75, 16. τὸν λεῶ, quo de ibi Sylburgius. *Τετραμένον* originem habet ex τρύχω, nec altero (etsi G. Corneille, in quo vitiose *τετραγνημένον*, idem legerit) praestantius est. [Vide Gregor. Dialect. ion. §. 140. cum Koenii et Schaeferi Notis in nupera editione.] In Polybio *τετραμμένον* saepius, sed contra Codd., uti Boecleri excerpta ostendunt. Appianus simili passim in luto haeret, quemadmodum et alii. Diversa poetarum consuetudo, metri legibus parens, hinc

τετρυμμένα γούνατα Apoll. Rh. I. 1174. [Ut Bruncius Apollo-
nio, sic nos Polybio et Appiano veram restituimus scriptu-
ram.] An vero τετρυμμένη κυφορίας mulier in Oeconomicis
Hieroclis ap. Stobaeum Serm. LXXXIII. p. 491. fuerit τε-
τρυμένη, disputari poterit; certe τετρυμμένος τε, ἐν κυνηγίοις
καὶ πολέμοις in Excerpt. Nic. Damasceni pag. 425. ab omni
innovandi periculo liber manet. WESS.

9. τῷ ἐπιμεμφομένῳ ἐκ τῆς δίκης) Ob latam sententiam, vel,
post iudicium. [Sic ἐκ τούτου frequenter, non modo post hoc,
sed et ob hoc; quod gallice dicimus en conséquence de cela.]
Adscriperat Abreschius ὡς δὲ ἐκ τῆς θωπίας ἐγένετο lib. I. 50.,
nonnihil discrepans. Diodorus Mycerinum I. 64. solitum
ait κατὰ χρηματισμούς in iure dicundo magnam vim pecuniae
insumere, δίδοντάς δαρεάς τῶν ἐπεικῶν τοῖς δοκοῦσιν ἐν ταῖς κρί-
σεσι μὴ κατὰ τρόπον ἀπαλλάττειν, Herodoti sermonem con-
mentans. WESS.

CAP. CXXX. 3. ἐν οἰκῇ καὶ ἡσκημένῳ) Recurrit πα-
στὰς ἡσκημένη στύλοισι II. 169. et Παρίῳ λίθῳ ἡσκημένῳ III. 57.
Abydenus ap. Euseb. Praepar. Eu. IX. 41. τὰ τε βασιλῆα δέν-
δροις ἡσκηκε. Quae ornandi vim verbo insinuant, sicuti et
Cl. Reitzio observata ad Luciani Deam Syr. cap. 31. Vide
nunc hoc Philonis Iud. de suae gentis pontifice, Leg. ad Cai.
p. 1033. D. ὅποτε ἀσκηθεῖν τῇ ἱερᾷ στολῇ, et mīrare consilium
Th. Mangey, ἐν σκευασθείᾳ reponentis. Idem tamen Iudaeus
p. 1003. B. de insano Imp. Caio, ὅποτε ἀσκοῖτο εἰς Διοσκού-
ρους, et καὶ νεβρίσιν εἰς Διόνυσον ἡσκέτο: ubi cautior vir do-
ctus et merito. Aeschylus Pers. vs. 182. ἡ μὲν πέπλοισι Πε-
σικοῖς ἡσκημένη. Sed desino. WESS.

CAP. CXXXI. 4. ἡ καὶς ἀπήγγεστο ὑπὸ ἄλλου) Obti-
nuerunt haec locum in famosa nostrae aetatis lite περὶ τοῦ
ἀπάγχεσθαι. Iac. Gronovius illis aciem instruxit in Defen-
sione. Exercitat. de Pernicie Iudae p. 62.; contra acriter
venit Iac. Perizonius Diss. de Morte Iudae c. 9. p. 74. Ama-
vi utrumque V. Cl. ob eximias ingenii et eruditionis
dotes; rixa ipsa, etiamnum iuveni, visa fuit modum ex-
cessisse. Gronovium laudo, eius hic iteratione abstinem-
tem. WESS.

CAP. CXXXII. 7. ἐπεὶ δὲ τύπτονται οἱ Αἰγύπτιοι etc.)
Fortasse Osiris est. Plutarchus Is. et Osir. cap. 39. καὶ βοῶν
διάχευτον ἱματίῳ μέλανι περιβάλλοντες ἐπὶ πένθει τοῦ θεοῦ δεικνύου-

σι --- ἐπὶ τίσσας ἡμέρας ἐξῆς: differunt ea in paucis, nec tamen aliena videntur. Convenit optime tabula, bovem hanc repraesentans, a Io. Pricaeo ad Apuleii Apolog. pag. 148. primum publicata, et Herodoteis bono consilio, ut spectaculo foret, a Gronovio adposita. WESS. — De formula τύπτεσθαι τινα vide Il. 42, 27. et 61, 5. ibique not. De deo quem nominare nefas ducit, conf. Il. 170, 1. S.

CAP. CXXXIII. 5. πέμψαι --- τῷ θεῷ) Deo? verum, quod memini, Dei nullius fuit in urbe Buto μαντήιον. Praeterea valde videbatur insolens, ὀνειδισμα ἀντιμωόμενον. Si Dei cuiuspiam, Apollinis ex gr. cuius in ea urbe templum fuit, oraculum designaretur, scriberem: τῷ θεῷ ὀνειδίσαιτι μεμωόμενον. Nunc censerem potius corrigendum: πέμψαι ἐς τὸ μαντήιον τῇ θεῷ ὀνειδίσαιτι μεμωόμενον. Dea erat Latona Graecis dicta, Apollinis Isidis filii nutritrix, cuius maxime omnium nobilitatum erat in urbe Buto oraculum: τόγε μάλιστα ἐν τιμῇ ἄγονται πάντων τῶν μαντήιων, Ἀποῦς ἐν Βουτοὶ πόλει ἐστὶ: Herod. II. cap. 83. Mississe cap. 152. Psammitichus dicitur legatos ἐς Βουτὸν πλὴν ἐς τὸ χρηστήριον τῆς Ἀποῦς, ἐνθα δὲ Αἰγυπτίους ἐστὶ μαντήιον ἀφευδίστατον. De Dea eiusque oraculo Iaptonshius apud Panthei lib. III. c. 4. Hunc Herodoti locum respicit Aldinus Var. Hist. II. 41. VALCK. — Scripserit fortasse Herodotus τῇ θεῷ: sed potuit etiam masculino uti genere, quum in eadem urbe Buto etiam magnum fuerit Apollinis templum, (conf. c. 155, 8. et 156, 8.) in quo et ipso articulo edita fuisse videntur. Vocab. ὀνειδισμα cur sollicitur, nulla causa subest: etiam Croeso libuit τῷ θεῷ ὀνειδίσαι, I. 90, 16. S.

10. ἐκ δὲ τοῦ χρηστήριου αὐτῷ δεύτερα etc.) In his nihil considero. μαντήια retinuit et intellecta voluit: geminum superius est, ἐλθεῖν οἱ μαντήιον ἐκ Βουτοῦς πόλεως. Cl. tamen Raskio blanditur, ἐκ δὲ τοῦ, χρηστήρια αὐτῷ etc. ex eo inde tempore, venisse illi secunda Oracula. Post pauca, [L. 16.] retineri et per editiones propagari ὡς κατακείμενον ἤδη οἱ τῶν ποτuisse demirarer, nisi et mssti praeberent: quorum quidem lapsus ut pravus est, ita turpior in tot editis. Spectavit autem insanientem Mycerini sapientiam Libani in Vitae suae Historia p. 20. R. ignaro et propterea errante Morello: adigit et Aelianus Var. II. 41. WESS.

20. ἐνηθηρία) In Leidensi Cod. Gregorii de Dialectis, ut Herodotea, prostant ista: ἵνα πυνθ. εἶναι τῆς ἐνηθηρίας ἐπιτ. Scripserat Grammaticus, et, ut equidem puto, *Herodotus*, ἵνα πυνθάνοντο εἶναι γῆς ἐνηθηρία ἐπιτηδεύματα: in quacunque parte regionis secessus intelligeret esse iucundissimos. ἵνα γῆς, οὗ γῆς, et similia frequentat inprimis *Sophocles*. *Herod.* I. 215. ἵνα ἦν κακοῦ. *Soph.* Ai. 586. ἢ εἰ κακοῦ. Duo sufficient *Herodoti* loca, quae ad hunc locum apte respondeant: lib. I. c. 98. Deioici aedificia extruxerunt, ἵνα αὐτοὶ ἐφρασε τῆς χώρας, qua destinarat regionis parte. Lib. II. c. 172. quam fieri curarat Amasis statuat, ἴδεναι τῆς πόλιος ὅκου ἦν ἐπιτηδεύματα. *Herodotea* negligentius descripsit *Athen.* X. p. 458. B. Ἐνηθηρία Grammatici reddunt ἐνευωχηρία. Parum distant quae *Diodorus Sic.* vocat καθωνιστήρια lib. V. c. 19. in quibus ἐκαθωνίζοντο, quod legitur in Graecis *Esther* III. 15. Binis etiam in locis ἐμβιατήριον praebet *Diodorus* T. I. p. 545, 59. et T. II. p. 513, 59. Sunt Ἐνηθηρία loca πρὸς ἄνεσιν καὶ ἀπόλαυσιν εὖ πεφυκότα. In notis ad Excerpta e *Dione Cocc.* *H. Valesius* p. 96, 97. interpretatur amoena diversoria et secessus. Apud *Aelian.* de N. A. XI. c. x. p. 617. in urbe Memphis Apidi dicuntur esse τὰ Φίλα ἦν καὶ τριβαὶ κεχαρισμένοι καὶ ἐνηθηρία. VALCK. — Ἐνηθηρία, loca voluptaria, apud *Salustium* Bel. *Catilin.* c. xi. et *Plautum* *Poenul.* III. 2, 25. ἐμπαθεῖς τόποι in *Gregorii Nysseni* *Epist.* de Itin. Hierosolym. p. 10. Ἐνηθηρία *Plutarcho* et *Athenaeo*, quorum verbis lucem vir eruditissimus *Pet. Faber* *Agonist.* III. 27. p. 545. adpersit. WESS.

CAP. CXXXIV. 2. εἴκοσι ποδῶν καταδύουσαν) Haec altitudinem an latitudinem Pyramidis designent, in quaestione est. τῷ δὲ μεγέθει λειπόμενον τοῦτο τὸ ἔργον τῶν προειρημένων de ea scribit *Diodorus* I. 62. controversiam non dirimens. At *Plinius* *Hist. Nat.* XXXVI. 12. *Tertia minor quidem praedictis, sed multo spectatior, Aethiopicis lapidibus, assurgit cccclxii. pedibus inter angulos; quibus utique ampliolem, quam Herodotus, singulis lateribus latitudinem tribuit.* Hinc πεντακοσίων ποδῶν hic fuisse olim arbitrantur; numeris, ut equidem opinor, multo quam oportebat, auctorioribus. Cum tamen superiore πολλόν haec fuerit ἐλάττων, si ad altitudinem referas, xx. pedes nimis quam pauci erunt. Lege *Io. Gravii* *Pyramidograph.* p. 112. etc.

WESS. — Difficultatem, qua premi videbatur hic locus, non magis *Larcherus*, quam qui eum praeceperunt docti viri, potuit expedire. Postquam enim graeca verba his gallicis reddidit, *elle est beaucoup plus petite que celle de son père, ayant vingt pieds de moins, et chacun de ses cotés trois pléthres de large*; monuit in *Notis*, viginti quidem pedes illos haud dubie ad altitudinem spectare, quoniam latitudinis mox separatim mentionem faciat scriptor; manifeste autem corruptum esse hunc numerum, quoniam, si viginti tantum pedibus haec pyramis minor fuisset altera, profecto eam Herodotus non dixisset multo minorem. Memorabili vero exemplo hic locus est, quo moneamur quam minuta res quantum interdum habeat momentum. Una lineola, unum leve incisum alieno loco positum, hasce citavit turbas: abiecto commate, quod post *καταδίσταται* in omnibus ad hunc diem editionibus (mirum dictu!) interpositum erat, omnia nunc plana sunt, omnia recte se habent. Altitudinem huius pyramidis non definit scriptor: multo minorem ait esse paternā, quam illius latus quodque in basi nonnisi tria plethra demum viginti pedibus (i. e. 280 pedes) metiatur. Atque haec mensura exactissime congruit cum ea quae ab eodem, quam iam saepius laudavi, *Grobert* reperta est. Vide librum citatum, p. 95 seq. aut, si magis in promptu est, *Baggins* in *Notes et Eclairissemens sur le Voyage de Norden*, p. 288: S. [3. λίθου δὲ ἐς τὸ ἥμισυ Αἰθιοπικοῦ] Nigrum fuisse lapidem et pretiosum dicunt *Diod. Sic.* I. 64. itemque *Strab.* XVII. p. 808. ed. Cas., adiciens valde esse durum, et ex eo mortaria conficiantur: quare etiam cultros ex huius lapide confectos memorat *Noster*, II. 86, 15. In *Cheddis* pyramide primum ordinem ex *Aethiopico lapide variegato* constructum vidimus c. 127, 11. Ac videtur lapis etiam huius pyramidi *Mycerini* adhibitus variegatus fuisse aut vix color, nempe nigro colore in rubrum vergente aut rubris maculis distinctus, ac fortasse de illo *Syenitae* genere, quem *pyropoecilon* olim vocatum fuisse *Plinius* refert, XVI. VIII. 15. Conf. omnino *Abd-Allatif*, p. 173: ibique *Sylv. de Sacy*. p. 214 seq. Quare nulla causa fuit, cur hunc lapidem, de quo hic agitur, ab illo qui cap. 127 memoratur, diversum *Larcherus* statueret. De eodem lapide cf. *Wess.* ad c. 176, 6. S.]

[8. *ταλάντων χιλιάδες ἀναριθμηταί*) Licet enim multo minor duabus aliis, multo tamen haec pyramis erat spectatio et ob lapidis e longinquo advecti praestantiam duritiemque multo maioribus impensis exstructa, consentientibus *Strabone* et *Diodoro* locis cit. et *Plinio*, XXXVI. xn. 17. S.]

12. τῶν τὰς -- λιπόντων, ἣν Ῥοδώπιδος) Nihil his inesse, quod offendat, videtur: et tamen esse, codicum discors scriptura declarat: alii πυραμίδας -- λιπομένων ἣν Ῥοδ. fortasse voluerunt agente usu, ut καταλιπέσθαι, ἀπολιπέσθαι et λιπέσθαι c. 147. atque alibi saepius; alii λιπόντων, λαιπομένη ἣν Ῥοδ. posterior erat *Rhodopis*; pari structura, quae in *Diodori* proxime descriptis verbis, atque in *Euripideis* *Orest.* vs. 1085. ἥ περ λείπεσθαι τῶν ἐμῶν βουλευμάτων. At tum, quod scripti mordicus retinent, ὅστις in exilium ire debebit. Atque hoc admonuisse satis est. [Vide *Var. Lect.*] Ecce aliud. *Herodotus* disputatione circumspecta meretriculae *Rhodopidi* pyramidis aedificationem aufert: antiquum rumorem amplectuntur *Diodorus*, *Strabo*, *Plinius*; commentariis certe inserunt. Hoc amplius, *Rhodopidem* *Aelian.* Var. XIII. 55. elocat regi *Psammeticho*, qui *Amaside*, cuius aetate feminam floruisse *Noster* adseverat, annis ferme quinquaginta prior est. Unde erroris aut *Herodotus* aut *Aelianus* culpā tenetur: neque ille ea liberabitur, si duas fuisse *Rhodopides* statueris, easque ab *Herodoto*, *Strabone* et *Plinio* confusas: alteram proprie sic dictam, ex meretrice uxorem *Psammetichi*, et sepultam in *Pyramide*; alteram *Aesopi* conservam. et *Charaxi*, fratris *Sapphūs*, amicam, quae tempore *Amasidis* floruerit. Haec *Celeb. Tac. Perizonius* ad stabiliendam *Aeliani* fidem; quae, si negentur, incertissimae coniecturae, etsi olim alia fui opinione, locum obtinebunt. *Aelianus* fabellam ex *Strabone* XVII. p. 1162. [p. 808. Cas.] aut aliunde, hausit. *Geographus* regis nomen tacitum habet; de suo *Aelianus* *Psammetichi* titulum inpingit. *Herodotus* duas *Rhodopides* non novit, et *Amasidis* *Aesopi* illam contubernalem tempore viguisse distincte adfirmat. Utri credemus? WESS.

14. τοῦ Ἡφαιστοπέλειος) Adhaerescunt ad virile hoc nomen doctissimi viri. *G. Cuperus* Obs. IV. 4. p. 58. haec se capere negat; nisi dicatur, latere hic nomen patris, vel urbem eo nomine in *Samo* fuisse; vel *ladmonem*, ori-

gine Samium, Hephaestopoli in Aegypto habitante, scribique debere τοῦ ἐκ Ἡφαίστοπόλεως. Gronovii similes sunt fluctuationes ad *Arriani* Ἀναβασ. III. 5. p. 109. quibus vehementer offensus *Corn. de Pauw* correctum voluit τὸ Ἡφαίστοπόλου, nova voce, sed, ut censet, perelegante, quae *Vulcani* ministrum denotet, et *Iadmonis* patrem, vel fabrum ferrarium insignem, vel *Vulcani* potius sacerdotem fuisse doceat. Mihi, ut absolvam verbo, inventum non placet. In propriis Graecorum nominibus multa: Σάπολις est in Epigramm. XVIII. *Callimachi*, Ἀμφίπολις habet marmor a *Buherio* editum, feminam Νικαίαν dedit aliud, et numus Abderitarum Ἀναξίπολιν: neque Ἀναξίπολις et Κρατησίπολις sunt. Quae Ἡφαίστοπόλιν defendunt. Confer *Comitis Cayl. Recueil d'Antiquit.* T. II. p. 265. WESS.

15. Ἰάδμωνος ἐγένετο) Apud *Demosthen.* p. 729, 30. [p. 1332. ed. *Reisk.*] Νίκαια Νικαίτης ἦν. *Pseudolus* *Plauti* II. 3, 24. Quia lenonis me esse diri: alibi dicitur *Amphitryonis* Sosia; ut *Phereclis* servulus *Lydus*, *Andocidi* Ἀνδός ὁ Φερειεύς, p. 3. 24. *Lysias* p. 256. ἐγένετο ὁ Εὐμάχης οὗτος Νικακλῆος καὶ Ἀρτικλῆος: recte cepit ista *Marklandus* vir cl. sed nomen Εὐμάχης genuinum esse vel *Theocritus* monstrabit *Eid.* V. 10. et 73. τὴν Στρυμονώρου Θραῦτταν *Aristoph.* Ἀχ. 272. Quod mox legitur, [l. 17 seq.] εἰς βούλοιο πονήν τῆς Αἰσώπου φησὶ ἀνελίσθαι, *Plutarchus* interpretatur T. II. p. 557. Α. τὸν βουλόμενον ὑπὲρ Αἰσώπου δίκην λαβεῖν παρ' αὐτῶν: ubi tandem etiam Samius venisse dicitur Ἰάδμων (vulgatur Ἰδμων:) γένει μὲν οὐδὲν Αἰσώπου προσήκων, ἀπόγονος δὲ τῶν περιμένων αὐτὸν ἐν Σαμῷ γεγονώς. VALCK.

CAP. CXXXV. 5. τῆς μουσικοῦ) *Fulvii Ursini* ad *Carm. illustrium Feminar.* p. 23. μουσικοῦ fallenti memoriae debetur. *Sappho* μουσικοῖς, quemadmodum *Pindarus* in *Orat.* p. 25. *Dionis Chrysost.* et *Hipponax Theocrito* *Anthol.* III. p. 392. [Analect. *Brunck.* T. I. p. 382.] Quod *Athenaeus* autem [lib. XIII. c. 69. p. 596.] ignorantiae labem *Herodoto* adfricat, *Charaxique* amicam, non *Rhedopin*, sed *Doricen* sive *Dorichen* vero nomine fuisse contendit, id sibi habeat. Nosse debuerat, non *Doriches* tantum, sed et *Rhodopidis* cognomine meretriculam fuisse celebrem ex *Strabone* XVII. p. 1162. A. WESS.

7. Ῥοδῶπιν) Ῥοδῶπιος vicina paene videntur postulare: μεγάλη - - ὡς ἂν εἶναι Ῥοδῶπιος, opes magnas, ut Rhodopidis scilicet. Aelian. de Nat. An. IV. 54. παῖδα ὠρεῖον, ὡς ἂν Αἰγύπτιον. Cicero de Senect. c. 4. multae etiam, ut in homine Romano, litterae. Notissimum illud, satis exercitatum in dicendo, ut Thebanum scilicet, sumsit Nepos a Thucydide, qui de Brasida p. 287, 56. ἦν οὐδὲ ἀδύνατος, ὡς Λακεδαιμόνιος, εἰπὼν. VALCK.

Ibid. ὡς ἂν εἶναι Ῥοδῶπιν) Lipsiae in Miscellan. addebatur κατὰ Ῥοδ. εἶναι. Amplecterer, si verba correctionem requirerent, ὡς ἂν εἶναι Ῥοδῶπιος. Credo, vim et elegantiae cultum, ut saepe alias, proprio inesse nomini: Magna, scriptor inquit, sibi bona quaesivit, ut Rhodopis esse potuerit, populi videlicet prostibulum et vilis conditionis. Ceteroquæ ex praemissis κτήσασθαι advocari non incommode poterit. Rectius [l. 8.] οὐκ ὥς γε, dissecta priore voce, maluit Reiskius. Postulat enim sententia et probat Cod. Cl. Askew. WESS. — Commodum utique Ῥοδῶπιος: sed nec incommode teneri vulgatum potuit, adeoque debuit. ὡς ἂν Ῥοδῶπιν εἶναι, ἐκτίσασθαι μεγάλη χρηματα: ut quae Rhodopis esset, magnas pecunias fecit. Cacterum confer Nostrum II. 8, 16. IV. 81, 4. IV. 99, 21. S.

19. ἐν τῇ Ναυκράτι ἐπαφρόδιτοι - - ἐταῖροι) Hoc de numero quatuor scortilla in Archiae Epigrammate Veneri donaria dedicant, interque alia

Ἄλκις ἄγλαα δῶρεα, γαμοστόλῃ, σοὶ τὰδε, Κύπρι,
ᾧ πασαν, αἰγιαλῶν Ναυκρατίδος ταῖται.

Integrum dabit L. Küsterus ad Suid. voc. Κερύφαλον: [et Brunnck. Analect. T. II. p. 92 seq.] vulgavit et Reiskius Anthol. Cephalae p. 25. quaedam inmutans, quae non mutari fuerat potius. Naucratis ripae Nili aduehabat, florens commercii et scortorum celebritate, ut Corinthus, Puteoli, et plures ex littoralibus urbibus. Quid in acta patrant, si Cicero lib. V. in Verrem c. 25. tacuisset, ex Aegyptiorum et Syrorum Maiumis cognosci potuerat. Archidices memoria durat in Athen. et Aelian. Var. XII. 68. WESS.

24. ἦσαν - - περιεσχίνευτος) Archidice minus altera fuit famosa. Hinc petita vox Ionica Περιεσχίνευτος redditur ab Hesychio περιβόητος, περιδείκνυς: sic pro περιποίητος fuit emendatum in Animadv. ad Ammon. p. 65. Reperiuntur et περι-

Φημος et περιεσόμενος. Cyclici οἱ περιηχόμενοι in Philone Byblio Euseb. Praep. p. 39. v. Apud Etymol. legitur: Δημοσάων, περιβάτης. [Cognata significatione ἑλλεσχος dixit Noster l. 153. 9.] Permutantur apud Herodotum locutiones ἀπείρητος ἐς λείσχην et ἐς λόγους. Rarius illud lib. IV. c. 4. ὡς πηλοσχηνευμένων αὐτῷ ἀπεστάσιος πέρι. VALCK.

26. ὡς Μιτυλήνην) Sic dedit e msto Gronov. quod si vel in aliis etiam Codicibus inveniretur, probandum tamen foret ἐς Μιτυλήνην, quia nunquam a veteribus ὡς iungitur quarto casui in talibus, nisi ubi πρὸς locum invenit in his nonnunquam a librariis, sed multo frequentius ab hominibus eruditis fuit peccatum, quos in tantilla re nominari necesse non est. Norma scribendi *Thucydides* lib. IV. c. 79. ἀφίκετο ὡς Πελοπόννησον καὶ ἐς τὴν Χαλκίδα. Idem pag. 148, 48. [P] ἐς τὴν Ἀσίαν ὡς Βασιλίαν. p. 554, 92. [VIII. 31.] ἀπέπλευσαν ἐς Φωκαίαν καὶ Κύμην ὡς Ἀντιόχον. p. 527, 56. [VIII. 39.] ναῦς ἐς τὸν Ἑλλήσποντον ὡς Φαριάδην πέμπειν. p. 553, 37. [VIII. 81.] Paulo exercitatio fiet sentiet, in his similibusque voculas ὡς et ἐς non posse transponi. Eadem in omnibus obtinet scriptoribus Atticis veteribus, quin et in Atticistis accuratioribus, ratio; e quibus priorum simillima, etiam in quibus utraque reperiretur, plurima possent expromi. Ceterum ex hac non magni momenti observatione multa veterum loca corrigi poterunt; nam librariorum delictis recta ratio praeferenda est. VALCK. — De Herodoti usu conf. quae ad c. 121, 109. monuimus. S.

Ibid. ἀπενόστησε ἐς Μιτυλήνην) Suum scriptor recepit: atque enim ἐπὶ ἀφύχου veteres, sive regionum urbiumque nominibus, ὡς adstruebant. Thom. M. ἀπαξ ἐπὶ ἀφύχου in *Thucydide* invenit, et loco adhucdum controverso. Egerunt hac de structura docte T. Hemsterh. *Miscell. Observ.* Vol. V. tom. 3. p. 56. et Valcken. ad *Euripid. Phoenis.* p. 475. Mox κατεκείσθησέ μιν [l. 27.] ambigue dicitur. Potest Charaxum, potest Rhodopem indicare; hanc *Sappho*, ὡς πολλά τοῦ Χαράξου νοσφισαμένην, multa Charaxi intervertenda et furatam, si fides *Athenaeo*, taxavit inusta nota. Nec puto fratrem probavit, in casses meretriculae demersum. Vide *Ampl. Cuperi Observ.* IV. 4. WESS.

CAP. CXXXVI. 5. εἰ γεγλυμμένους) Laurentius

figuras in sculptas, ἐγγεγλυμμένους, sicuti Arch. et Vind. Haesito in electione. Vulgatum videtur perconmodum et singularius: *Vallae* scriptoris patrocinator consuetudo, quae II. 124. καὶ ζῶν ἐγγεγλυμμένοι: talis quoque c. 138. αἱμασίη ἐγγεγλυμμένη τύποισι: tum τύπων ἐγγεγλυμμένων πλῆθι, c. 148. Libera itaque optio est. In sequentibus vertendis, *Valla* aberraverat, in viam ab H. Stephano comiter revocatus. WESS. — Olim pingebatur ἐγγεγλυμμ. Inde deflexum est εὐ γεγλυμμ. S.

[11. ἀπάσης κρατεῖν τῆς --- θῆκης) θῆκη hic idem fere valet ac οἰκημα θηκῆιον, II. 86, 31. Nam in una θῆκη pluribus cadaveribus locus erat. conf. III. 16, 28 seq. Mox hoc cap. I. 15. pro θῆκη ponitur τάφος. S.]

16. τὸν ἑαυτοῦ ἀπογενόμενον) In Codd. fortasse reperietur, τὸν ἰ. ἀπογενόμενον, prouti *Vallam* in suo legisse Latina manifestant: ac ne alium quidem ex se ipso progenitorum sepulturae mandare. Quae prostant in Ed. Gronov. commodum vix admittunt sensum. Ex se ipso progeniti, vereor ut Graece dici possint οἱ ἑαυτοῦ ἀπογενόμενοι. Praeterea fato functi *Herodoto* quoque dicuntur aliquoties ἀπογενόμενοι: qua significandi virtute hic illud videtur capiendum. Qui patris cadaver, quod pignori opposuerat, expuncto debito non redemerat, hunc legislator etiam ipsum sepultura censuerat indignum, nolueratque ut suos ipse liberis fato functos isto dignaretur honore, μήτε ἄλλον μηδὲν τῶν ἑαυτοῦ ἀπογενόμενον θάψαι: sic scribendum arbitror: neque alium quemquam suorum fato functum. De his tacet legem commemorans *Diodorus* [I. 93.] T. I. p. 104, 93. In talibus ἀπογενέσθαι idem est ac ἀποβιῶναι vel ἀπεθανεῖν, ter quaterve adhibitum *Herodoto*: vid. Clar. Alberti ad *Hesych.* in Ἀπογενόμενοι. Hoc sensu mea quidem sententia debuerat illud in Attica lege accipi apud *Demosth.* contr. Macart. p. 608, 88. [p. 1069. 10. ed. Reisk.] τοὺς δ' ἀπογενόμενους ἐν τοῖς δήμοις ὡς ἀν' μηδὲς ἀναιρήται: quorum in pagis mortuorum nemo cadavera tollat. Quamque legem ad Leges de Sepultura referre debuerat, eam, quia forte legebatur aliis interiecta, retulit ad φανεροὺς νόμους S. *Peletus* in LL. Att. p. 624. Latine vertens, si quis in aliqua populo caesus sit. *Aleiphroni* p. 80. mecum restituit A. *Heringa*: ἐπιπὸν Κρίτων αὐτῷ ὁ γενήσας ἀπεγίνετο. VALCK.

Ibid. τῶν τῷ αὐτοῦ ἀπογεγόμενον) Non exputo, cur *Aldi* et *Camerarii* hanc scripturam mutatum ierint, tutam codicum auctoritate. Ἀπογενόμενος hoc non est loco *progenitus*, sed fato functus, uti II. 85. IV. 4. et apud *Thucydidem*, monitore Schol. ad *Demosthen.* Or. de Cherson. p. 59. Quod legem adtinet, de qua agitur, ea et in *Diodori* I. 92. Quanto vero humanius Imp. Justinianus edixit, nulli esse licentiam corpora defunctorum debiti gratia detinere, aut impedimentum facere eorum sepulturae, Novell. CXV. 5. Porro [l. 21.] κατονόθῃς Gronovii praeferit editio; in adnotatione κατωνόθῃς esse ait in optimo codice; forsitan errore operarum. Nam *Passion.* et *Ask.* prius edunt, a quo alienus non sum. Κατέοντο τὸν Ἀμχιν Αἰγύπτῳ inferius c. 172. *Vallae*, vertentis compares, lapsum redarguit *H. Stephanus* in *Prolegom.* Edit. secundae, ut mirer valde *Corn. de Pauw* κατωνόθῃς, ex latinis istis formantem. WESS.

21. Μὴ με κατονόθῃς πρὸς τ.) Ex diversis hanc sinceram puto lectionem. Quando primum interpretabatur *Valla*, ne me caeteris pyramidibus compares; non ille quidem aliud hic verbum legit, sed minus dextre praegnantem phrasin intellexit, significantem: ne me sic vilipendas, ut unam censeas ceterarum; sive, ignominiosa cum ceteris pyramidibus instituta comparatione. Ionicum ἐνόσασθαι, κατονόσασθαι, (*Herod.* II. 172.) notabat ἐφαυλίσαι et καταμέμψασθαι. Quid sit in proximis [l. 24.] ὑποτύπτειν, monuit vir summus [*Hemsterhusius*] in nota *L. Küsteri* ad *Aristoph.* Av. vs. 1145. VALCK. — Conf. Not. ad III. 130, 19. S.

CAP. CXXXVII. 1. ἐξ Ἀνύσιος πόλιος) Hinc τῆς Ἀνύσιος c. 166. verum contra tabulas. Non praeteriit urbem *Stephanus Byzant.* estque eius longe antiquior metropolis in his *Esaiæ* c. xxx. 4. מִלֵּאכִי חָנַס יִגְיוֹ et *legati* eius *Chanes* (h. e. *Anysin*) adtigerint. Vocis apud *Hebraeos* pronunciatio differt, urbs eadem. Nam quae *Iunius et abbi* de *Daphnis Pelusiis*, sive *Taphnes*, minime congruunt. Tetigit verbo *Thom. Pinedo* ad *Ethnicographum*, uberius vero et distinctius *Celeb. Camp. Vitranga*, *Conment. in Ptolemaem* p. 168. T. II. Reges *Asychin* et *Anysin* non novit *Diodorus*, *Bocchorin* ante *Sabacum* *Aegypto* inponens, I. 65. WESS.

15. καὶ ἐτέρων πασσομένων) *Levi* opera πασσομένων, uti fa-

etum scio, refingi posset. Quo vero successu? *πάσσειν*, *ἐμπάσσειν* de inspersis, ornatus etiam caussa, non refugit usus. In urbibus, *altius eductis*, neutrum novi. Facit *Codd.* tamen discordia ambiguum, sit-ne *τασσομένων* an *γενομένων* genuinum: alterutrum sane [haud dubie posterius] ex glossa venit. Quae sequuntur, a Cl. Gronovio bene constituta et docte explanata sunt. [Vide *Var. Lect.*] De *Bubasti*, quae Graecorum *Ἀρtemis* sive *Diana*, nihil addo. Repetit *Herodotus* c. 156. quod hic professus fuit, et explicat copiose *Iablonskius* *Panth. Aegypt.* III. 3. Hoc adcedat, placuisse mihi olim [L. 19.] *ἦδον ἢ δ' ἰδέσθαι*, blanditumque *Abreschio*: movebar *Nostri* verbis III. 160. *εἰ δὲ ὑμῖν ἦδον ἢ τοῦ κατὰ θάλασσαν ἡγεμονεύειν*. Qui in vulgato adquiescunt, auxilium ex *Car. Daubuz* de *Testim. Christi* apud *Ioseph.* lib. II. 12. inpetrabunt. *WESS.* — *ἦδον ἢ* cum *Aldo* tenent edd. omnes, nec aliud e mssis citatur. In *F.* desideratur quidem *iota* subscriptum vel adscriptum, sed habet ille tamen *ἦδον ἢ* circumflexo accentu. Intelligendum *ἦδον ἢ ἰδέσθαι* οὐδὲν μᾶλλον ἀξιαπύχτην. *S.*

19. *ἦδον ἢ δ' ἰδέσθαι*) Hic si *Codices* vulgatis concinunt, paulo tamen superius [L. 16.] dabunt, ut autumo, *πολίων*: qua in re tantilla *Codicum* non exspectassem consensum. Quicquid huius fuerit, *Herodotum* scripsisse suspicor *ἦδιον* δ' ἰδέσθαι οὐδὲν τοῦτου μᾶλλον, alibi suo more scribentem *ἄμεινον* μᾶλλον, μᾶλλον ὀλβιώτερος, et αἰρετώτερον μᾶλλον. *ἦδιους* μᾶλλον *Chrysippus* dixit apud *Athen.* IX. p. 375. A. *ἦδιον* — μᾶλλον forsan *Isocrates* in *Aeginet.* p. 393. D. ἐκ πείας ἀν οἰκίας ἴδιον νῖον εἶδεν αὐτῷ κατὰ τοὺς νόμους εἰσποιηθέντα μᾶλλον, ἢ ταύτης: in quibus, mutata tantum pronuntiatione, *ἦδιον* corrogo pro *ἴδιον*: nam *ἴδιον* νῖον — εἰσποιηθέντα quis tandem dixerit? Comparativis iunctae vocis μᾶλλον pleonasmus exemplis adfirmarunt *H. Stephanus*, *St. Berglerus*, *F. L. Abreschius*, alique. *VALCK.* — Nil opus fuisse sollicitare vulgatum, paullo ante vidimus. *S.*

CAP. CXXXVIII. [10. ἔσοπτόν ἐστι. Sic recte iam *H. Steph.* in ed. 1. posuerat: dein vero rursus mendosum ἔσοπτόν ἐστι habet ed. 2. Caeterum, quid sit quod dicat *Scriptor*, quoniam exaltatum fuerit solum urbis, in templo autem media in urbe sito nihil fuerit mutatum, id-
Herodot. T. V. A a

circo magis undique conspicuum factum esse templum, fateor mihi non liquere. S.]

18. *Φέρει δ' ἐς Ἑρμῆος ἱερὸν*) Rediit expulsa praepositio. Qui eiecit, [Gronovius] pulcre noverat, non haec ad τὰ ἱερὰ pertinere: retulit ad viam, quae Mercurii templum ferret; [id est, ut ille putabat, in qua via erat Mercurii forum:] per utique incommode, cum totus aggeris tractus tenor ad Mercurii aedem ducat. De decoro, quod obtestatur, id vero nihil est: sufficit, Herodoto eum verborum ordinem adrisisse. Non memoro Codd. scriptos, neque usum dictionis. Virgilianum, *Hinc via, Tartarei quae fesi Acherontis ad umbras* Aen. VI. 295. omnes norunt. Dedit Gronovius ex Nostri copiis nonnulla, [ex II. 122, 13. tum, quae huc minus spectant, ex I. 10, 12. I. 120, 12. IX. 33, 13.] facile, si res postularet, ex Polybio, Diodoro, et Pausania in primis adaugenda. Conf. doctos viros in *Act. Apost.* c. XII, 10. WESS.

CAP. CXXXIX. 1. *Τίλος δὲ τῆς αἰ.*) Τὴν ἀπαλλαγὴν forte dicere potuisset ἀπαλλαγῆς τίλος, ut mors dicitur θανάτου τίλος; caedes, φόνου τίλος. Paulo post, [I. 5.] ubi in somnio Rex dicitur iussus τοὺς ἱέρεις μέσους διαταμῆιν, (Conf. Diodor. T. I. p. 75. ult.) neque illud, nec διαταμῆιν, sed ἐν τὰ μνηστῆιν legit Gregorius de Dial. Ion. mstus: [§. 67.] Τὶ τὰ μνηστῆιν, τὰ μνηστῆιν λέγουσιν. Ἡρόδοτος ἐν β', τοὺς ἱέρεις --- μέσους διατάμειν. Ionice, ut τὰ μνηστῆιν, scribebatur στραφῆιν et τράχιν. Sed Dorica sunt, ut puto, τράφειν et τράχιν: hoc rarius, et Grammaticis tantum observatum. VALCK.

5. *μέσους διαταμῆιν*) Adiungit Diodorus καὶ διὰ μέσων τῶν διελθῆναι μετὰ θερραπίδας, et per medios sectos cum administris transire, I. 65. cuiusmodi triste sectionis exemplum in Pythii filium natu maiorem Xerxes repraesentasse legitur Musae VII. 39. Ceterum Oracula, quae Aethiopes consulebant, signavit supra c. 29. WESS.

CAP. CXL. [3. *ἦσαν χώσας σποδῶ τε καὶ γῇ*) Cineres, puto, coenosae humo mixti, aptius culturae solum erant reddituri. Ac nescio an hoc consilio diligenter collectas cineres certis in aedium cameris adservare soliti sint Aegyptii. conf. c. 100. extr. S.]

7 seqq. *ἔτια ἐπὶ πλίῳ ἢ ἱστακόσια --- Ἀμυρταῖον*) Omne hoc comma ineptae tautologiae, ex inperiti hominis glar-

semate ortae, damnat Iac. Perizonius vir clar. Orig. Aegypt. cap. xi. pag. 202. Nollem factum. Fluunt ex abundantiore Scriptoris sermone; suntque frequentes huiusmodi iterationes, uti bene observavit Iac. Gronovius. Quod addit autem, cetera Perizonii se tangere dedignari, ἀπὸ τοῦ ἄλλου. Viam ille ostenderat ad turpem errorem huic loco adimendum, non sane cum dedecore spernendam. Rem vide. Dicit Herodotus, insulam, Anysis tempore in paludibus aggestam, septingentis atque amplius annis frustra ab insecutis regibus ad Amyrtaeum usque fuisse quaesitam. Amyrtaeus, quod Thucydidis I. 110. testimonio novimus, eas in paludes, quum Persis Longimanus Artaxerxes imperaret et Herodotus floreret, secessit: ab utroque ad Achazi aut Hiskiae, Principum Iudaeorum, aevum, in quod Anysis et Sabaco incurrunt, intervallum est annorum paullo plus trecentorum. Hinc, ut Chronologiae ratio constaret. Perizonius ἔτια ἐπὶ πλείω ἢ τρεκισία, trecentis et amplius annis, coniectura plausibili. Mendam notae genuerunt numerorum, perperam pictae, quem ad modum Ampl. Bouherius, eiusdem coniecturae patronus, Diss. Herod. c. vii. p. 71. conmonescit praeclare. WESS. — Nempē, pro HHH olim temere [H]HH a librariis hic scriptum fuisse, Bouherius censuerat. Aliam rationem secutus Reizius, πενταχόσια pro ἑπταχ. non modo legendum statuit, sed etiam rectā in contextu ponere hunc numerum non dubitavit. Cuius rationem et in versione sua adoptans Larcherus, et in Chronologia Herodotea, quae Tomo VII. gallici Herodoti continetur, p. 108 seqq. uberius adstruens, auctorem huius inventi (ut multorum aliorum quae Reizio debentur) Borheckium celebrat; qui tamen diserte professus erat se Reizium ducem esse secutum. S.

CAP. CXLI. 3. τῶν μαχίμων) Nec satis apte congruunt ista cum παρεχρησάμενον, neque phrasi ἰν ἀλογίῃσι ἔχειν: nam nihil huc facit locus lib. IV. c. 159. Scribi potuit τῶν μαχίμων, sive τὸ μάχιμον, ut corrigit Abreschius Dil. Thuc. p. 63. sive etiam τὸ τῶν μαχίμων, ut Reiskius, nempe γένος. Inter Aegyptiorum ἑπὶ γένεα, -- οἱ μὲν μάχιμοι πεπλάται, Herod. II. 163. Diodoro commemorantur τὸ μάχιμον ἔθνος, p. 106, 48. [I. 94.] et οἱ μάχιμοι καλούμενοι, p. 85, 1. [I. 73.] quocum loco desiderarem equidem in concordiam

posse redigi supra Diodoro narrata p. 53, 1. [voluerat p. 33, 1. scil. lib. I. c. 28.] Indorum collata, quam alibi tradit, πολυτίμη. Sed in Herodoteis mihi sane videtur insolens ἐν ἀλογίῃσι: horum vice si legeretur ἀλογίην, in vicinis quidpiam novari nihil esset necesse. Scribi certe commodè potuit: τὸν ἀλογίην ἔχιν παραχρησάμενοι τῶν μαχη-
μων Αἰγυπτίων. Sic Herod. IV. 150. ἀλογίην εἶχον τοῦ χρηστηρίου, oraculi nullam habuerunt rationem. Alibi scripsit ἐν ἀλογίῃ τι ποιεῖσθαι: et II. 172. Amasin ἐν οὐδεμῇ μοίρῃ μεγάλην ἔχον. Apud alios, pro despiciatui habere, dicitur ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἔχειν, vel ἄγειν, vel τίθειν. Stobaei Tyrtaeus p. 353. imbellem Οὐτ' ἂν μνησάμεν, οὐτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τίθειν: praeferrem τίθειν: quod habet Plato de Legib. I. p. 629. A. II. p. 660. E. et hinc Iamblich. in Protrept. p. 112. A Stobaeano diversum exhibens animosum Tyrtaei carmen Lycurgus contr. Leocr. p. 162. de Lacedaemoniis vs. 25. [in Reiskii Or. Gr. Vol. IV. p. 212.] καὶ περὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς οὐδὲνα λόγον ἔχοντες περὶ τοῦτου οὕτω σφόδρα ἰσπουδάσασιν. Scaliger et Io. Taylor περὶ τοῦτον recte corrigunt; vereor autem ut eruditissimi viri legerint alibi, περὶ τινὰ λόγον ἔχιν. Corrige, sodes: καὶ περ τοὺς ἄλλους ποιητὰς ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἔχοντες, περὶ τοῦτον etc. Ab his parum distat illud Euripidis Androm. vs. 209. τὴν δὲ Σκυῖον οὐδαμοῦ τίθης, vel τίθη. Scriptor non inelegans II. Macc. vii. 12. ἐν οὐδενὶ ἐτίθετο. VALCK. — Τὸ μάχι-
μον τῶν Αἰγυπτίων legit Schneider in Lex. sub voce Παρα-
χρησάμεναι: et accusativum τὸ μάχιμον ad verbum παραχρη-
σάμεναι, conferens hunc locum cum illo VIII. 20, 2. ubi παραχρησάμενοι τὸν χρησμὸν mox ab ipso Scriptore per οὐδὲν τοῖσι ἔπειτα χρησάμενοι explicatur. Vulgatam h. l. scripturam communi consensu tenent libri omnes: ac fortasse ipse Herodotus, syntacticis legibus non nimis religiose adstrictus, ἐν ἀλογίῃ ἔχιν cum genitivo casu construxit, quum cognatam dictionem ἀλογίην ἔχιν in animo habuisset. S.

8. Ἀραβίων τε καὶ Ἀσσυρίων) Iosephi codicem postremis caruisse, significarunt Palmerius, Marshamus, Vitranga: quam tamen rem dubiam relinquunt Iudaei scriptoris membranae. Quod si vere absentiam earum vocum animadvertit, Ἀραβίων στρατὸς, qui brevi sequetur, Iosephum quadamtenus iuvabit; nam et illi non ad censentur Assyrii. Sed praestat, quod res et schedae omnes adprobant,

defendere. Certe *Senacheribo* et *Arabum*, quibus trans Iordanem et in *Petræa* sedes, amplius numerus, et *Assyrii* dicto audientes fuerunt. Quod autem vir eruditus *Iosepho* Ant. X. 1, 1. *Senacheribum βασιλέα μέγαν* nominanti, adposuit, *Herodotum* eundem τὸν μέγαν Σαναχάριβον βασιλέα nuncupasse, secus habet. Mox [l. 10.] ἰς ἀπορίην ἀπειλημένον oportuerat. Vidimus *Arionem* ἀπειληθέντα ἰς ἀπορίην l. 24. et erunt deinceps alia. WESS. — Conf. VIII. 109, 8. et IX. 34, 13. Sed nimirum h. l. non modo cod. F. quem in *Var. Lect.* memoravi, verum etiam alii omnes et ed. *Wess.* cum superioribus edd. in ἀπειλημένον consentiebant. S.

20. ἐνταῦθα ἀπικομίσθους) *Corn. de Ραυω ἀπικομίσθου*, aut ἀπικομίσθων, posita post ἀνθρώπους maiore στήμῃ. Prius etiam *Reiskius*. Nolo refragari: qui voluerit, patronum arcesset *Gronovium* II. 66. WESS. — Vide nostram *Var. Lect.* ad II. 66, 15. Nempe recte ibi *Gronovius* de nominativo participii pendente, ut aiunt Grammatici, sive absolute posito monuit, ubi alias genitivus absolutus locum habet: cuius ἀντακολουθίας exempla quidem etiam in *Notis* nostris ad I. 33, 1. p. 42. adposuimus. Simillima vero ratione hic, ut in oratione infinita, loco nominativi participii accusativum absolute positum habemus; quemadmodum III. 99, 6, αὐτὸν τηκόμενον, pro eo quod ad legitimam syntaxeos normam αὐτοῦ τηκόμενου esse debebat. Mox ἀγοραῖοι ἄνθρωποι, circumforanea hominum turba, ut I. 93, 8. S.

21. ἐπιχυθéntας νυκτὸς μῦς etc.) De muribus agrestibus quae prodebantur, tantopere *Polemonis* narrationi et grammaticorum apud *Eustathium* [ad *Il.* d. 39.] de *Troadis* incolis, mures venerantibus, ὅτι τὰς νυκτὰς τῶν πολεμίων διέτρωγον τόξων, congruunt, ut eodem fabulari fonte manasse diceret. Namque, aliam *Assyriorum* cladis causam et locum fuisse, ex *Esaia*, qui ea vixit aetate, c. xxxvii, 36. exploratum habemus. Lige ibi, si vacat, *Camp. Vitringae* Observationes. WESS.

24. γυμνῶν ὅπλων) *Mediceus*, et illi consentanei, si γυμνῶν καὶ ἀνόπλων, sicuti *Plutarchus*, *Appianus*, *Polyaenus* et alii, praebuissent, ansam praecidissent quaerelae. Equis unquam γυμνῶν ἀνόπλων aptavit? Quando melius *Aldus*, *Eustathius*, schedaeque plures. Ita *Xenophon* Κυρ. Παιδ. V. [c. 4, 45.] p. 140. γυμνὰ ὅπλα σκευοφόροι. *Galenus* de Usu

Part. p. 368. ἀνθρῶπος δ' ὥσπερ τὸ σῶμα γυνυγὸς ὅπλων, οὕτω καὶ τεχνῶν τὴν ψυχὴν ἔρημος. Alia mitto. WESS. — Adde *Aelian.* Var. Hist. XXX. 37. quem locum Gronov. in Notis citavit, licet absurdum ἀνόπλων in contextu posuisset. S.

CAP. CXLII. 8. γενεαὶ γὰρ τρεῖς ἀνδρῶν ἐκατὸν ἔτι (στ) Haud dissimilia *Clemens Alex.* Strom. I. p. 401. [p. 236. ed. Lugd. Bat. 1615.] et *Homerici scholiastae.* [ad 'D. d. 250.] Alii aut brevius aut amplius temporis spatium τῇ γενεῇ contribuunt, uti *Theod. Ryckius* Dissert. de Prim. Ital. Colon. c. 4. et *Io. Albertii* ad *Hesychii* Γενεὰ docuerunt. *Nostrer* non semper sibi in annorum γενεῶς ambitu respondet et congruit, quod I. 7., si sana isthic omnia, testabitur. Alibi praeterea de singulis hominibus sive regibus sine ulla finiti temporis notatione vocem adhibet, veluti VI. 98. Conf. *Iac. Perizon.* Orig. Aegypt. c. xi. p. 215. Scripsi et *Arch.* et *Vind.* post pauca [l. 12.] καὶ πρὸς, τριηκοσίωι etc. elegantius quam scribarum pro ingenio ratus. Dixi ad l. 156. quibus *Euripid.* *Heracl.* vs. 961. et *Helen.* 641. *Iacem* de Hagn. Hered. p. 89. adstrue. WESS.

16. ἐξ ἡθίων τὸν ἥλιον ἀνατεῖλαι) Neque hoc debuissent. Alium respicit locum *Suidas*, [scil. I. 15, 4.] quando 'Εξ ἡθίων interpretatur ἐκ τῶν συνήθων τόπων: huc *Thomas M.* ἐξ ἡθίων optime reddens ἐξω τῆς συνήθειας, in voce 'Εξ. 'Ιστίον, inquit, ὅτι ἡ 'Εξ ἔστιν ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ ἐξω αἰεταί. [Sic in illa dictione, ἐκ τοῦ μέσου κατῆσθαι, III. 83, 14. IV. 118, 9.] Ea saepenumero latet in compositis vis, velut in ἐκμιστρος, ἐκδικος, ἐκθεσμος, ἐξαθλος, similibusque; in ἐκῶσαι, ἐκστρέψαι, ἐξοικαίν. Apud *Aristid.* I. p. 175. ἐξοικαίν τῇ εἰκουμένης idem est ac ἐκτιτοπίσθαι. *Aristoph.* *Nub.* 88. 'Εκστρέψον ὡς τάχιστα τοὺς σαιτοῦ τρόπους. In *Thucyd.* III. 55. ἐκστρέψον Schol. reddit ἐξω τοῦ πρέποντος. VALCK.

Ibid. τὸν ἥλιον ἀνατεῖλαι) Corrigit *Miscell. Lipsiens.* τὸν ἥλιον ἀναπῆλαι, solem resiliisse e sedibus suis, velut *pila in murum illisa ἀναπάλλει, resultat.* [Nempe sic *Reiskius.*] Non credo, nec ea verbo potestas. Haud multum huic fabellae dissimilis *Platonica*, *Politic.* p. 269. A. ὡς ἄρα, regis *Alcibiades* aetate, ὅθεν μὲν ἀνατίλλει νῦν, εἰς τοῦτον τότε τόπον ἰδόντο, ἀντιτελλεῖ δ' ἐκ τοῦ ἰναντίου, in ortu solis et occasu aliorumque siderum mutato. *Scaliger*, *Emend. Temp.* pag. 198. (quod et *Galeus* adscripsit) veri quandam umbram in Aegyptiis

his nugis quaesivit et invenit. WESS. — Tum in *Addendis* haec adiicit idem Vir doctissimus: „Inpendit huic loco Dissertationem IV. T. III. p. 300. Edit. Paris. *Origin. Leg. et Art.* eruditissimus *Goguetus*, multisque disputatis eum corruptum et ob defectum meliorum codicum pro desperato et insanabili habet: videri tamen Aegyptios obscure indicasse mutatum solis cursum tempore Iosuae imperatoris, et Hiskiae, Iudaeorum regis; de quo utroque in *Iosuae* libro cap. x, 12, 13. et II. *Reg.* cap. xx, 9. Quae disputatio, uti elegans est, ita plane coniecturalis arcessitaque, atque in scriptas membranas aspera et iniqua. Aliam nuper meditando extudit [idem] vir doctissimus in *Memor. Trivultin.* [Janvier 1762.] T. LXV. pag. 409. Edit. *Amstel.*, maximopere urgens, ἡ *ἡλιος* non esse extra sedes, quae Gronovii Latina, verum ex sede consueta. Sententiam Aegyptiorum et Herodoti esse, solem quater inde ortum fuisse, unde oriri solet: et bis cursum illinc inchoasse, ubi Herodoti tempore occidebat, bis eundem finisse isthic, ubi eiusdem aetate oriebatur: τὸν *ἥλιον* hic solem non innuere, sed solarem periodum, quae spatio annorum undecim millium trecentorum et quadraginta revoluta varios ortus occasusque, sive initia et fines, habuerit. Huc, nisi aberro, tendit operosa eruditi viri explicatio, quam quidem laudibus ferre, probare non queo. Namque et longius abit a Scriptoris verbis; et prodigium, cuius caussa adfertur, enervat. Quid ista enim, si solaris periodus significetur, καὶ οὐδὲν τῶν κατ' Αἴγυπτον ὑπὸ ταῦτα περιλαμβανέσθαι? Et quis unquam *ἥλιον ἀνατίδαι* et *καταβῆναι* de periodi solaris initio et fine, ut alia ne addam, posuit? Ipsam sollertissimi viri diatribam adi.“ Haec igitur WESS. — Porro idem Herodoti locus ingenium diligentiamque Academicorum Parisiensium, *De la Nauze*, *Brequigny* et *Dupuis*, haud admodum prospero quidem successu exercuit, quorum interpretationes rationesque Tomo XXIX. Historiae et Comment. Acad. Reg. Inscript. p. 64. et seqq. exponuntur. Scaligeri rationem secutus Reizius, in brevi argumento huius capituli scripsit, intra id tempus initium vagi anni bis in aestatem, bis in hiemem incidisse. S.

CAP. CXLIII. 7. ἑκαστος αὐτῶν ἵσταται -- ἐκὶνα ἐκαστοῦ) Suum defendere videtur IV. 103. ἐπὶ ξύλου με-

γάλου ἀνακίρας ἰστᾶ: etiam Demosthen. περὶ Συντ. pag. 100. [pag. 172. ed. Reisk.] καὶ Δι', οὐ χαλκοῦς ἴστασαν, οὐδ' ἐπεπλάτων. Alciphron. l. 30. cum animadversione Bergleri. WESS. — Dubitare videtur Vir doctissimus, recte-nec fecerit Gronovius, quod ἴσταται loco olim vulgati ἰστᾶ reposit. At proprius hic locus verbo medio erat, ubi agitur de statua, quam sibi ponit quisque, non alteri. S.

9. Ad vulgatam olim scripturam πατὴρ ἐκαστον ἐστὶν ἴστα, haec monuit VALCK. „ἰωυτοῦ scribendum censeo, sui quemque patris filium esse demonstrabant; e similitudine nimirum imaginis τοῦ ἀρχιστα ἀποθανόντος. Sed unus quisque tunc illorum πατρὶ τοικῶς Παιὶς ἀγαπητός ἔγινε.“ Vide Var. Lect. S.

10 seq. διεξιόντις διὰ πασίων etc.) Haec scripti libri suspecta reddunt. Nec sunt, quod Gronovius adposuit, ad sententiam adprime necessaria; sed Herodoteae tamen redundantiae minime contraria. WESS.

12. ἀναδῆσαντι ἐς ἑκατὶδ. θεὸν) ἐς θεὸν ἀναδῆσαι [ἰωυτὸν] et ἀναδῆσαι τὴν πατρίην, [l. 3.] vulgo Graecis dicebatur τὸ γένος ἐς θεὸν ἀναφέρειν: et, voce γένος omissa, ἀνέφερεν ἐς Θάμυν. Proximum accedit ἀνέψαι τὸ γένος ἐς Δία, et γένος ἀρχαῖον καὶ τῶν εἰκιστῶν ἀνημμένον in Philostr. de Vit. Apoll. l. 4. VALCK.

18. Πίρωμιν ἐκ Πιρώμιος γεγόμενον) Inepta sunt quae vulgo hic legebantur, Πίρωμιν ἐπωνομαζόμενον, et orationem interturbant. Henr. Stephanus, ut asperitas tolleretur, Πίρωμις [sive Πιρώμιος voluerat] ἐπωνομαζόμενος, Piromidas cognominatos, emendavit; Reiskius, Πίρωμιν ἐπωνομαζόντις. Quorum ego conatus non aspernor. Quanto tamen praestantius Laurentii et Codd. illud Πίρωμιν ἐκ Πιρώμιος γεγόμενον, Piromin ex Piromi progenitum. Ausus sum, nec puto damnabili consilio, id scriptori reddere, siquidem superiora id et ratum habent et sibi postulant. Belle Gronovius hanc maiorum in Aegypto computandorum rationem ex Synesio l. de Provid. p. 93. d. firmavit, gratias sine dubio Mediceo acturus, si quid huiusmodi dedisset: et erat tamen a Galeo in medium depositum. Iam, si fides Kircheri, ΠΙΡΩΜΙ Coptis est vir fortis et Heros, Suppl. Lex. Copt. cap. 7, sive, ut Noster, καλὸς καὶ γαθός. At certa non est: namque illi in Prodomo Copto p. 295. ac alibi ΠΙΡΩΜΙ

vir aut homo est, sine ullo boni malive additamento. Inspice *H. Relandi* Dissert. de Copt. Ling. p. 108. et *Iablonskii* Prolegom. Panth. Aegypt. pag. 38. WESS. — Deos et heroas sui generis auctores arroganter iactantibus Graeculis sacerdotes Aegyptii suos quidem Reges, qui hominibus imperassent, omnes homines fuisse comprobabant ex hominibus natos. Homo Aegyptiace *πίρωμις* dicebatur; *Herodoti* καλὸν καγαθὸν lusum esse etymologicum monuit *Iablonskii* Proleg. in Panth. p. 38. VALCK. — Ab Aegyptiaco vocabulo *Piromi* Indicum *Brama*, quod alii *Biruma* pronunciant, derivatum esse sibi persuaserat *Lacroze*; cuius vide, si lubet, *Hist. du Christianisme des Indes*, lib. VI. T. II. p. 224 seq. S.

CAP. CXLIV. 4. οὐκ ἴόντας ἅμα τοῖς ἀνθρώποις)
Qui hic nobiscum studia tractat literarum, vir ingeniosus *Joann. le Febvre*, corrigendum suspicabatur οἰκίοντας ἅμα τ. α. atque ita legisse *Vallam*, vertentem, una cum hominibus habitantes. VALCK. — Magnum Theologiae Aegyptiae, quam docte digessit, praesidium *Iablonskii* in his reperit, sed meo iudicio infirmum et haudquaquam locuples. Quid enim, si semper deorum unus Aegypti fuerit dominator, si suos sibi successores habuerit, artes invenerit, formarit legibus et institutis civium mores, gesserit bella, vitaeque finem et suum sibi sepulcrum habuerit, negandus-ne erit cum hominibus egisse? Nullum quidem fabularis illa doctrina θιὸν ἀνθρωποειδὴς agnovit, nec vero sustulit eorum inter homines et cum mortalibus commercia ἐν ἱερῶν ζώων μορφαῖς. Testes fero *Diodorum* I. 12. et *Plutarch.* Is. et Osir. c. 18. Atque haec faciunt, ut verissimum putem, οἰκίοντας ἅμα τοῖς ἀνθρώποις, habitantes cum hominibus, quomodo *Valla* et schedae quaedam. Convenit egregie istud fabulis gentis et scriptoris sententiae. Obstat, neque diffiteor, *Athenagoras*, quem si dixerō, codice emendatissimo caruisse, nihil ponetur, quod a vero abeat. Sed placet his in commutationibus τὸ ΜΗΔΕΝ ἸΑΤΑΝ. WESS. — Sane, Ne quid nimis! Sed et, Ne minus iusto! et, Suum cuique! De scripturae ratione apud *Athenagoram*, vide quae in *Var. Lect.* monuimus. S.

7. τοῦτον, καταπαύσαντα Τυφῶνα, βασιλεῦσαι etc.) In Latinis a *Valla* venerat postquam exstinxit *Typhonem*. Scio

bello superatum periisse Typhonem apud Diodorum I. 88. nec non, quae Plutarch. Is. et Osir. c. 19. litteris mandavit, et Stephan. Byz. in voce Ἡρώ. At Herodotus nihil tale. Significat regno, quod fratri per scelus eripuerat, deiectum ab Horo fuisse. Simile est τοὺς τυράντους τῶν Ἰώνων καταπαύσας ὁ Μαρδόνιος, VI. 43., quos ille abdicare coegerat. VII. 105. τὸν δὲ ὑπὸ Δαρείου σταθίοντα καταπαύσας: et II. 162. De Osiride, ceterisque Aegyptiorum diis et eorum ordinibus parco scribere. Cl. Iablonskii hic campus fuit, Prolegom. Panth. p. 75., in paucis ab Herodoti mente aberrantia. WESS.

CAP. CXLV. [8. διδύλωται μοι πρόσθε. Vide cap. 43. huius libri. S.]

14. κατὰ ἑξακόσια ἔτη καὶ χίλια) In numeris latet error. Ab Hercule ad Herodotum abierunt anni ferme nonaginti: ergo, si in his nihil fuit admissum, a Dionysio, Cadmi nepote, ad eundem anni circiter septingenti: ergo Bacchum istum inter et Herculem generationes (γενεαί) plusquam viginti. Atqui non plus quinque generationibus Bacchus et Hercules disiuncti fuerunt, sicuti ex Apollodoro, Diodoro, et aliunde cognitum habemus. Quinque generationes, siquidem tres centum dederunt, quod cap. 142. adseruit, centum fere et sexaginta consummant annos. Unde consequens est, ut, κατὰ ἑξήκοντα ἔτη καὶ χίλια, anni ferme mille et sexaginta, reformetur. Vidit hoc ac recte ursit Th. Lydiatus in Oxon. Marm. p. 25., probavit etiam Bouherio, Diss. Herod. cap. xi. p. 131. Animadvertat mendam Palmerius quoque, Exercit. ad Graec. Auct. p. 12., finxeratque ἑξακόσια ἢ χίλια μάλιστα, nonaginti est mille ad summum; nimium a rei veritate et prisca loci lectione desciscens. WESS. — ἑξήκοντα cum Reiz. et Borh. in versione adoptavit Larcher. Quae quamvis et per se probabilis et alioqui necessaria videatur emendatio; tamen dici non potest, vulgatam huius loci scripturam (sicut illam cap. 140, 7. et passim alias) permutatis inter se notis numericis admodum inter se similibus ortum debuisse. Multum enim differunt priscae numeri utriusque notae: nam 600 hac nota $\overline{\text{H}}\overline{\text{H}}$ designantur, 60 vero ista $\overline{\text{A}}\overline{\text{A}}$ Δ. S.

CAP. CXLVI. 7. ἴφη ἂν τις καὶ τούτους ἄλλους etc.)

Mallem τοὺς ἄλλους. Hoc videtur voluisse: si Hercules, Dionysus et Pan, in Graecia nati et educti, priscorum Deorum nomina et titulos invaserint; etiam alios humanae originis, pro diis superstitione Graecorum habitos, dici non iniuria posse, illud ipsum in semet expertos esse. Quae sane suspicio ex earum est genere, quibus veritatis character detrahi non debet. Unde enim tot Ioves, Apollines, Neptuni, et omnis fere ille *συνθετός οὐρανίωνων*? De Mercurio Maiæ filio, τοῦ Ἑρμοῦ aut Aegyptii Thoyth aut Samothraciae Cadmili titulos et officia occupante, testantur conplures: τοὺς Τυνδαρίδας ἃ φασὶ τὴν τῶν Διοσκούρων δόξαν ὑπελθεῖν, πάλιν (immo πάλαι, ut Hemsterhusius) νομισμένων εἶναι θεῶν, verissime Sextus Empir. IX. [§. 37.] pag. 557. Castor enim et Pollux, Tyndari et Ledaë filii, Dioscurorum, qui inter Cabiros Samothracum, nomen et honores vulgi et veteratorum artibus inpetraverunt, et diu servarunt; quod Hemsterhusius V. Cl., tanta eruditionis variae copia ad Luciani Dial. Deor. XXVI. pag. 282. patefecit, ut nihil supra. Herodoti non iniustum de similibus arbitrium. WESS. — Mihi, pace praestantissimi Viri dixerim, longe alia Herodoti sententia, aliud ratiocinium esse videbatur. Occasione mentionis factae Deorum, quos antiquissimis temporibus, priusquam homines regnassent, regnum inter Aegyptios tenuisse sacerdotes Aegyptii memorabant, redit Scriptor noster ad idem argumentum, quod iam supra cap. 43. tractaverat; scilicet ad quaestionem, *utrum Deos suos Graeci ab Aegyptiis acceperint, nec-ne*? Haec sunt illa ἀμφοτέρω, quae initio huius cap. dicit, *duae rationes*; nempe altera eorum qui adfirmant, altera eorum qui negant. Et nunc quidem quaestionem istam respectu trium Deorum, quos superiore capite prae caeteris nominaverat, instituit, et in hunc maxime modum ratiocinatur. Negari non potest, *Herculem, Dionyson atque Panem* deos esse multo antiquiores illa aetate qua nati in Graecia feruntur viri illorum cognomines, quos ut deorum choro adscriptos colunt Graeci: adeoque constat, esse hos multo recentiores. Iam si priscis temporibus noti fuissent Graecis *Hercules* aliquis et *Dionysus* et *Pan*, dii qui inter Graecos regnassent; tum hi qui hos deos ex Graecia ipsa, non ex Aegypto, repe-

tendos statuunt, dicere possent, recentiores hos, alterum *Herculem*, alterum *Dionysum*, alterum *Panem*, priscorum illorum nomina et honores occupasse. Atqui antiquior apud Graecos *Hercules*, quam *Amphitryonis* filius, nemini notus est: (silentio hic praeterit Scriptor id quod inter omnes constabat, *Herculem* hunc, prius *Alcaem* vel *Alcidem* nominatum, postea demum oraculi iussu *Herculis* nomen accepisse: conf. *Sext. Empir.* IX. 36. et ibi *Fabric.*) *Dionysus* vero et *Pan*, non modo prisci, Graecis ignoti; sed ne recentiores quidem hi, quos colunt, satis illis noti sunt, ac fere peregrini (nisi quod in Graecia nati putantur) ab illis habentur. Unde colligi par est, trium priscorum deorum, *Herculis*, *Dionysi* atque *Panis* nomina et cultum nonnisi eis fere temporibus primum innotuisse Graecis, quibus natos in Graecia esse hosce recentiores istorum cognomines constat. S.

11. καὶ ἦναις ἐς Νύσαν) Adtigit Aethiopiae hanc urbem III. 97., Νύσαν, non ut Edd. Νίσσαν, adpellans: quod et hic sequor codicum imperio. Alii alibi locant et Νύσαν scribunt, de quibus ad *Diodori* I. 15. Nihil praeterea interest, utrum ἐς μηρὸν ἐπιβάλλω an ἐπιβάλλω optaveris. ἡμεψάμενος τῷ μηρῷ eadem in fabula *Aristides* princ. *Laud.* *Dionysi* T. I. pag. 29., ἐνίηκτε τῷ μηρῷ *Apollod.* III. 4, 3. μηρῷ ἐγκατεβάλλω *Orpheus Hymn.* XLVII. 3. WESS.

[17. Ταῦτα μὲν νῦν etc. Nempe haec de tribus deorum ordinibus, qui olim Aegypti tenuissent imperium, priusquam homines coepissent in eadem terra regnare: atque etiam quae de priscis regibus ex hominum genere hactenus memoravit *Herodotus*. S.]

CAP. CXLVII. 13. ἐνέχρητό σφι κατ' ἀρχαίς) Notabile est, neque displicet, ἐνέχρητο *Arch.* et *Vind.*; quem in modum iidem II. 151. III. 94. VII. 220., consentiente isthic *Med. Ask.* et *Pass.* Tale etiam διμαίνων τὸν κερχμήν θάνατον IV. 164. [At alibi formationem paulo asperiores, duabus concurrentibus consonis, amare Nostrum iam saepius observavimus. Nec vero opus fuit, ut religiosam in huiusmodi minutiis constantiam servaret Scriptor.] Iam supra quod posuit, [L. 5.] post *Sethonis* excessum, sive μετὰ τὸν ἱπία τοῦ Ἡφαιστοῦ, XII. principes lectos fuisse, id insuper *Marshamus* habuit, *Anysin* coecum et *Sethonem* ca-

talogo XII. regum satis imprudenter inserens, Can. Chron. pag. 538. WESS.

• *CAP. CXLVIII.* 3. ὑπὲρ τῆς λίμνης τῆς Μοίριδος κατὰ Κροκοδείλων - - πόλιν) In Stephano Byz. quem huc respexisse L. Holstenius aliique monuerunt, mendam reliquerunt intactam: Κροκοδείλων πόλιν sita fuisse dicitur ἐν τῇ Μοίριδι τῇ λίμνῃ ἐν Αἰγύπτῳ. corrigendum sine dubio: ἐν τῇ Μοίριδος λίμνῃ: neque enim lacus iste nobilissimus *Moeris*, Μοῖρις, dicebatur, sed *Moeridis*: Μοίριος λίμνη semper Herodoto, Μοίριδος λίμνη Diodoro ceterisque. Herodotei non meminerat loci *Conr. Gesnerus*, *Maream* vel *Mareotida* paludem designari suspicatus *Aeliano* de Nat. An. VI. 7. Ἐν τῇ Αἰγύπτῳ περὶ τὴν λίμνην τὴν καλουμένην Μοίριδος, ὅπου Κροκοδείλων πόλιν: scribi praestat Μοίριδος, quod in Diodoro probavit et Cl. *Wesselingius*. Duae sunt a se invicem longe dissitae paludes, Alexandriae vicina Μάρμια, et iuxta quam *Labyrinthus* erat, inter nomon Arsinoiten et Memphis, Μοίριδος λίμνη. Veteres admirandum lacum Regis Moeridis iussu χειροποίητον fuisse consentiunt: vid. *Wess.* ad *Diodor.* I. [c. 51.] p. 61. Contra testis oculatus *Aristides* Maream et lacum Moeridis, et paludes inferioris Aegypti, Nili κόλπους fuisse iudicabat, in Aegyptiaca T. III. p. 591. ἥτις γὰρ Μοίριδος λίμνη, καὶ αἱ πρὸς τοῖς ἴλυσιν (sic egregie corrigit vir summus P. *Wesselingius* ad *Hierocl. Synecd.* pag. 726.) καὶ ἡ Μάρμια ἐξ ἀρχῆς εἰσι τοῦ Νείλου κόλποι. In Moeridis lacu nuper Iovis μῦθον quaesivit *Eruditiss. Schmidtius*: cui sub Bacchi et Osiridis fabulis Nilus latere videtur. Caeterum urbium Aegypti, quae quidem nobis innotuerunt, Aegyptiaca nomina saepe latent: indigenis crocodili vulgo Χάμψαι appellabantur: *Herodoti* testimonium lib. II. cap. 69. firmat *Iablonskius* *Panth.* P. III. p. 70. illinc probabiliter ductum genuinum fuit urbi *Crocodilorum* nomen. Quae Graeci nobis tradiderunt Aegyptiaca nomina, de his plebisque credi par est, quod de nomine *Canobi*, observat *Aristides* T. III. p. 608. Αἰγύπτια καὶ δυσγράμματα nomina, in sonum mutata faciliorem, ori suo accommodarunt. Hoc facile ferendum: sed saepenumero nullius ingenii lumine dissipandas tenebras offudit historiae veteri illud ipsum, quod in nominibus Aegyptiacis Solonem fecisse *Critias* narrat *Platonis*, T. III. p. 113. Α. διαπυνθανόμενοι τὴν

τῶν ὀνομάτων δύναμιν εἰς τὴν ἑαυτῶν Φωνὴν μετακινῶνται. Hac in re frequenter etiam peccarunt Philo Byblius et antiqui Foederis Interpretes Graeci. Ne nunc quidem desunt imitatores istius historici, quem notat Lucianus de Historia scribenda T. II. p. 29. vid. Plutarch. de Fort. Rom. p. 322. r. VALCK.

[4. τὸν ἐγὼ ἥδη ἶδον λόγου μίξω) Quaesnam sit h. l. vis particulae ἥδη, velim doceri: videtur ad λόγου μίξω referenda; nescio vero an divisio vocibus ἥδη scriptum oportuerit, profecto. Sed, haec cum maxime scribens, intelligo referri verba τὸν ἐγὼ ἥδη ἶδον ad ea quae cap. 147, 3. posuerat, ταῦτ' ἥδη Φράσω. προσίσται δὲ τι αὐτοῖσι καὶ τῆς ἡμετέρας. Labyrinthi rudera, et cellas ubi sepulti sacri crocodili, vidisse sibi visus est descripsitque Savary, in *Lettres sur l'Egypte*, T. II. p. 24 seq. Caeterum multa ad Labyrinthum spectantia erudite collegit disquisivitque Larcher in Notis ad hoc caput. Totam aedificii rationem distributionemque symbolum fuisse annui cursus Solis probatum ivit Gatterer in Commentat. Soc. Reg. Goetting. Vol. IX. pag. 60 seqq. S.]

5. τὰ ἐξ Ἑλλήνων τίχεται) Non alia sunt ac πάντα τὰ Ἑλλήνων τίχεται, sive, quidquid substructionum operumque Graeci condiderunt. Ad quem modum τὰ ἐξ ἀνθρώπων πρῶτα apud Platonem, τὰ ἐξ ἀνθρώπων παλαιά Dionis Cassii, τὰ ἐξ ἀνθρώπων χρήματα in Heliodoro, pluraque alia, docte explicita a Cl. Abreschio Animadv. in Aeschyl. l. 20. pag. 140. Ἔργων ἀπόδειξις de egregiis facinoribus l. 207. ll. 101. et aliās obvia est. [sed hic quidem de operibus hominum manu factis.] Verum proinde [l. 10 seq.] quod Αἰδαῖ dederat, et codices non plane improbant. Ἑλληνικῶν ἔργων καὶ μυθιστοῦν: aliud placuit ob Medic. viro Celeb. WESS.

[12. αὐλαὶ κατὰ στεῖγοι. Vertunt aulae tecto operatae: quae quidem secum ipsa pugnant, quum αὐλὴ sit locus apertus, sub dio. Itaque recte Gronov. intelligebat aulas porticibus circumdatas; quod ipsum etiam disertius infra (l. 33.) indicat auctor, ubi ait αὐλὴ ἐκάστη περίστευλος: et στεῖγαι, quas l. 27. et 30. dicit, iidem porticus esse videntur, atque hoc vocab. porticus, sive fornices malueris, (καρπῆαι Strabo vocat lib. XVII. p. 811. r.) in Latinis nostris et hic et l. 27. et 30. positum velim, ubi conclavia et aedificia

posui; conclavia enim οἰκήματα sunt. Wyttenbachius vero Selector. pag. 356. αὐλαί τι καὶ στήγαι scripsisse Herodotum censuit; στήγας autem tecta aedificia interpretatur, quum αὐλαὶ apertae sint. S.]

18. αὐτοὶ τι ὀρώμεν) Ionum ore idem ὀρώ atque aliorum ὀρώω sonuisse G. Corinthus et hoc de grege monuerunt alii. Scriptis in libris mira variatio: haud pauci Ionicam speciem, ut Pass. Ask. Vind., prorsus recusant. Ὀρώμεν Arch. natum ex ὀρώμιν neglectā αὐξήσι videtur, quod et II. 106. servavit, et in Edd. occurrit V. 40. Sic Heraclitus, θάνατός ἐστι, ὁκόσα ἐγερθέντις ὀρώμεν, in Clement. Alex. Strom. III. p. 520. Par discordia ὀρώοντας inter et ὀρίωντας, quamquam illius, uti aequum erat, frequentior usus. Sunt haec minutiores curae, et res gestas vestigantibus fortasse taediosae, considerandae tamen Ionicum scriptorem versanti. [conf. Var. Lect. ad I. 99, 9. et 13.] Superbum autem Labyrinthi opus Mela I. 9. Plinius Hist. Nat. XXXVI. 13. Strabo XVII. p. 1165. [p. 811 ed. Cas.] non praeterierunt, in descriptione non usque quaque concordēs. WESS. — Adde Diodor. Sic. lib. I. c. 61. et 89. cum Wesselingii Notis. S.]

[34 seq. τῆς δὲ γωνίης τελευτῶντος τοῦ λαβυρίνθου ἔχεται πυραμὶς) Istud τῆς γωνίης eandem mihi dubitationem movet, quam supra ad lib. I. c. 51, 9. iudicavi. In extremitate labyrinthi ex stadii intervallo (ἐπὶ τέλει τῆς οἰκοδομίας ταύτης πλείον ἢ στάδιον ἀπεχούσης) positam istam pyramidem facit Strabo p. 811. c. ex vulgata quidem scriptura, quam nuper etiam Editor Lipsiensis tenuit: sed nimirum ἐπεχούσης scriptum oportebat, quod in versione latina recte expressum, In fine huius aedificii quod plus stadio occupat. S.]

CAP. CXLIX. 4. εἰς στάδια ἑξακόσιοι καὶ τρισχίλιοι) Omnia haec uncis includit Cl. Pauw, praetereaue ἴσοι καὶ legit, cuius ambitus aequat Aegypti partem maritimam. Neutrum adscisco. Nam, τὸ περίμετρον - - εἰς στάδια etc. suum agnoscere Scriptorem, cap. 124. et illi adposita firmabunt. [conf. II. 41, 18.] ἴσοι τὸ παρὰ θάλασσαν ea sumendum est consuetudine, qua μὴ ἴσας μήκος εἶναι II. 7. [nempe per ellipsin κατὰ praepositionis.] Cetera, quae de Aegypti ad mare latitudine, ibidem c. 6. explanavi. Neque opus erit, ut Moeridis amplitudinem lacus examinem: factum aliàs, ad Diodor. I. 51. Hoc vide: denuo enim λεπτο-

λογιστίον: superiore capite [c. 48, 13.] πρὸς Βερίω ex *Med.* et aliis locum occupavit; πρὸς Βερίην, quod hic [l. 6.] se obfert, mutato. Possum id ferre et pati, siquidem Βερίω contractum ex Βερίω docetur ab *Eustath.* in *Homer.* p. 994, 37. [*Iliad.* p. 989, 31. ed. Bas.] sicuti est, et repetitur III. 102. Quid itaque inpediet, quo minus πρὸς Βερίην ex *Arch.* et *Vind.* in sedem redeat? Habent *Edd.* I. 6. III. 97. VII. 189. membranae creberrime. *WESS.* — Praepositionem πρὸς, istà notione, promiscue mox cum secundo casu, mox cum quarto, construi a Nostro, observavimus in *Adnot.* ad I. 202, 16. p. 204. et ad II. 121, 5. De *Moeridis*, lacu, iuxta ea quae erudite, ut solet, collegit disputavitque *Larcher*, consuli merentur *Savary*, *Lettres sur l'Egypte*, T. II. p. 30 seqq. *Denon*, *Voyage dans l'Egypte* p. 85. et instar omnium *Jomard*, in *Memoire sur le Lac de Moeris comparé au Lac de Fayoum*, T. I. magnae *Descriptionis Aegypti*, Parte ad *Antiquitates* spectante, p. 79-114. S.

5. ἴσον.) Quod forte noluisse adeo diligenter observatum *Herodotus*, in numeris amplificandis saepe modum excedens, id a *Lectore* primum ad oram libri positum fuisse suspicor, ἴσον καὶ αὐτῆς Αἰγύπτου τὸ παρὰ θάλασσαν: qui quidem eorum meminerat, quae supra leguntur lib. II. c. 6. αὐτῆς Αἰγύπτου ἰσὶ μῆκος τὸ παρὰ θάλασσαν ἔξικοιντα σχοῖνοι, κατὰ ἡμῆς διαίρομεν. De orae maritimae latitudine *Wesselingius* egit ad *Diodor.* Sic. I. p. 36. cui hic tradita aeque videntur ac *Is. Vossio* parum credibilia. *VALCK.*

14. ὄργυια δίκαια.) Perperam ultimum quibusdam in mssis negligitur. *Aelianus Hist. Anim.* XV. 9. μῆκος μὲν οὖν προήκων εἰς πεντηκαίδεκά που πόδας μεμετρημένους δίκαιόν μέτρον. *Alexandrini* interpretes *Levit.* XIX. 36. ἑνὶ δίκαιῳ καὶ σταθμῷ δίκαια, et aliis saepe in locis. In illis autem [l. 18.] ἄνδρος γὰρ δὴ δεινῶς, mira se balbuties *Corn. de Panw* prodidit: fuisse olim, ἄνδρος γὰρ γῆ, aut γὰρ δὴ γῆ δεινῶς: quorum alterutrum si schedae dedissent, expellendi defuisset caussa; nunc, si ad loci sententiam adsumatur, satis erit. *WESS.* — Vide vero, ne δίκαιαί εἰσι ad sequentia verba debeant referri, idemque valeant ac si dixisset δικάως δύνανται, accurate, exacte valent stadium sex iugerum. Quo spectat fortasse quod ex *Grammatico San-*

germanensi Larcherus adnotavit: *ἄκαιον μέτρον*, τὸ ἔσσ. *Ἡρόδοτος* B. S.

22. τὸ βασιλικόν) *Regium fiscum*, Valla: *aulam regiam* designat Herodotus, etiam ubi thesauros commemorat. *Fiscum Principis vel Imperatoris βασιλικόν* vocant: in *Diogene Laërt.* VII. 181. recte cepit *Menagius*. Frequentat hoc sensu τὸ βασιλικόν *Diodorus Sic.* lib. II. c. 40. *τιτάρτην εἰς τὸ βασιλικόν τελεῖν*, conf. *ibid.* c. 41. Lib. XI. c. 67. *Damnatorum bona Hieron εἰς τὸ βασ. ἀνελάμβανι*, in *fiscum* referebat. XX. 4. *Agathocles τὰς οὐσίας εἰς αὐτὸν ἀνέλαβι*. Plene legitur in *Eclogis* p. 592, 89. *εἰς τὸ βασιλικόν ταμίον τὰς οὐσίας ἀνέλαβι*, conf. *H. Vales.* in *Exc. Peiresc.* p. 96. Ceterum *vectigal illud e piseibus lacus Moeridis Reginae datum* scribit *Diodorus* πρὸς μῦθον καὶ τὸν ἄλλον καλλωπισμένον, lib. I. c. 52. VALCK.

CAP. CL. 10. *Σαρδαναπάλλον*) Una haec luxuriosi et perditī Regis in Musis mentio: fuisset alibi uberior, nī temporum iniuria λόγους Nostri Ἀσσυρίους invidisset. Nomen hominis sic expressi, ut Masti ostendant plures. *Scaliger*, quod profitetur ad *Euseb. Chron.* p. 63. in omnibus Chronici Codicibus *Sardanapallum* invenit. In *Iustino* et *Orosio* animadverterunt alii. *Maximus Tyr.* *Σαρδανάπαλλον* adpellat *Diss.* X. 9. cum *Davisii* adnotatione: *Philo* etiam *Iudaicus* *Tom.* II. p. 536. *Ed. Mang.* Fuit et in *Luciani* *Dea Syr.* c. 40. si schedis credimus. Ipsum autem hoc exemplum, quod incredibilem subterraneam fossam, qua lacus Moeridis aqua cum Syrti committitur, illustrare debet, longe discrepat. WESS. — Congruit quidem exemplum hactenus, quod utrobique effossam humum memorant in fluvium fuisse coniectam. Sed hoc ipsum mireris, humum ex Moeridi lacu effossam in Nilum fuisse proiectam, non struendis aggeribus aut exaltando solo usos illa esse Aegyptios. S.

CAP. CLI. 4. *Φιάλας χρυσίας*) Galeo dicitur mixis modis hanc historiam pervertisse *Athenaeus*, VI. p. 251. Sed in *Athenaeum* ista vix cadere potest incuria, hominem in excerptis veterum scriptis accuratissimum. Quae prostant loco citato tanquam *Herodotea*, lectoris potius inepti conficiunt emblemata, ab instituto *Athenaei* prorsus alienum, quodque non videtur legisse, qui vicina dedit, *Herodot.* T. V.

Eustathius ad *Ἰλ. λ'*. p. 815. VALCK. — Ex *Eustathio*, quid scripserit *Athenaeus* vel non scripserit, nunquam certo cognosci potest, quoniam nonnisi *Epitome Athenaei* ille usus est. In eo memoria fefellit *Athenaeum*, quod *argentearum phialarum* pro *aureis* scripsit. S.

7. *Φαμύλιχος*) Haesitavi in regis nomine. *Φαμύλιχος* ex *Codd.* scripsissem, si semper conspirassent. Luge ad *Musam* superiorem c. 105. et *Il. 3. Athenaeus*, *Herodotus* haec adtingens, multa admiscet aliena, et scriptoris sententiae contraria, fortasse memoriae peccato, *VI. 4.* [c. 19. nostrae ed.] p. 231. D.; paullo prudentius *Diodorus I. 66.* WESS. — Conf. superiorem adnotationem. S.

18. *ψιλάσαντας τὰ πλείστα τῆς δύναμτος*) Convenit *Xenophontis Κυρ. παύδ. IV. [5, 19.]* p. 105. B. *ἔτιμην ἐν τῷ Μήδῳ, ὡς ψιλάσων αὐτὸν, ut Cyrum potentia exueret; et Diodorus Cassii XL. [c. 62.]* p. 167. ἡ μὲν ἐκείνου ψιλάσαντας, αὐτὸν τῆς δύναμτος - - - ἰκδοῦναι. WESS.

CAP. CLII. 2. ὅς οἱ τὸν πατέρα Νεκλὸν ἀπέθανε) Sic publicarat *H. Stephanus*; adscripto, si vulgatum *ὁὐδ* sequamur, verti posse, volens, i. e. non per imprudentiam, occiderat: nec discrepat *Paull. Leopardus* *Emend. VII. 12.* Quae quidem censura non placuit *Pavio*, *ἔχον ἀντίκτυπον* praefерenti. *Gronovius* *Ἐμὼν* ex *Med.* et aliis potius censuit, *Νεκλὸν* non plane spernens. Equidem id retentum maluissem, tum quia regis nepos eodem fuit nomine, qui praecorum uxor, tum ob *Stephani* Codices, quibus paria statuant alii. Valeant itaque coniecturae incertae et ex arbitrio natae. WESS.

5. *Βασιλεύοντα τοδεύοντες etc.*) Certum ratumque est, *Pamphilicham* *Aethiopicam* cladem fuga evitasse: τὸ δούριον vero quorsum referetur? *Diceo*, a *Saitis* revocatum, et regno admotum, neque refragabor. Ergo-ne his regni curam suscepit, iam ante exilium, regis *Sabaconis* tempore, eadem dignitate conspicuus? Id vero consistere nequit cum c. 147. Quare τὸ δούριον secundam fugam indicat, qua, pressus a collegis regibus, salutis suae consuluit. Mox [L. 4. et seq.] *ἔχοντες, ἑνὸς, et παντῶν* recepi, quippe *Ionici* commati. Quod et alias scio, solo *Mastorum* indicio contentus: cui enim bono repetitae iterum iterumque admonitioni? *Herodotum* qui versant, dictionis eiusdem callent genus. WESS.

16. κατὰ λυτὴν ἐμπλοσσαντας) Cares erant λυσημαὶ et passim μισθοῦ στρατεύοντες in Strabonis XIV. p. 978. A. [p. 662. D. ed. Cas.] Par Graecorum olim et Ionum prava consuetudo, teste Thueydide I. 5. Hinc in lege Solonis, a Gaio servata L. 4. D. de Colleg. οἱ ἐπὶ λίσαν οἰχόμενοι, sociati ut praedatum eant. Vere enim doctissimi viri, Palmerius, Heraldus, Bynkershoekius, ita correxerunt, obliti verborum Herodoti, ad eam sententiam adprime utilium. WESS.

CAP. CLIII. 6. δωδεκαπήχης) Aldinum contemni haud debuerat, quippe unice legitimum: vidit et Reiskius; Diodorus I. 67. consentit. Quod subditur [L. 7.] ὁ δὲ Ἄσις κατὰ τὴν Ἑλλ. γλ. ἰστὶ Ἐπας, vereor, ut Herodoti sit. Commodam sedem habet III. 27. et 28. hic fortasse additiciū, minus certe necessarium. De Epapho gemina Aelian. Hist. An. XI. 10. et Graecorum alii. WESS.

CAP. CLIV. 11. πρὸς θαλάσσης, ὅλην ἔνθε Βουβ.) In Latinis erat prope exiguum maris, vulgato πρὸς ὅλην θαλάσσης respondens. Neutrum bene. Reiskius ex illo, ὅλην γον πρὸς θαλάσσης, tantillum remoti a mari. Veriora edunt Mæsti; quibus Diodorus adstipulatur I. 67. Statim [L. 14.] idem Vir. Cl. κατοίκασι ἐς Μίμφιν, iustiore causa, quam Herodotus brevi adprobabit ipse. [Olim ibi κατοίκεται, quod et Gron. tenuit. Veram scripturam servavit ms. F. puto et Paris.] Mendae genus per est frequens. Tale in Strabonis X. p. 685. B. [p. 447. A. ed. Cas.] ὁ μὲν τὴν Ἐπείραν φησὶν: et p. 734. [p. 479. B.] εἰτ' Ἀχαιοὶ καὶ Λάκωνες συνῴκησαν. Tale Musæ VI. 33. VII. 170. Cares autem μέρος τι τῆς Μίμφως incoluisse, Καρομυφίτας adpellatos, est in Polyæno VII. 3. et Steph. Byz. voce Καρμέν. WESS.

21. ὅλοι τῶν νῶν) Laurentius Vestigia navalium, et c. 159. H. Stephanus obscurius, canales quibus naves deducebantur. Malo navalia cum Porto. Ὀλοὺς δυνάμεις Philo Iud. Leg. ad Caium p. 1030. alibi ὀλοκαίς, eas ait, quae adliciunt. Nautica in re ὅλοι rudentes sunt ad naves trahendas. [sive lignei cylindri, quibus naves in terra promoven- tur.] Schol. Thueydidis III. 25. αἱ ὅλοι, ὄργανά εἰσι, οἷς αἱ νῆες ἵδονται: tum navalia. Hesychius ὀλοὺς, ναυτοῦθρους, ταῖς ἱλξίς τῶν πλοίων. Suidas paria, fortasse hoc ex loco. WESS. — Inde νωλιῶν, subducere naves, apud Polyb. et alios. S.

CAP. CLV. 7. [ὡς καὶ πρότερον οὐνόμασται μαι] Vide cap. 59, 9. 83, 7. 133, 3. S.]

[13. Ἀποῦς νηὶς ἐξ ἑνὸς λίθου πεποιημένος) De aedibus monolithis, cuius generis aliam cap. 175. memorat Noster, praeter Norden paulo post Wesselingio laudatum, consuli possunt Caylus in Comment. Acad. Inscript. T. XXXI. p. 55. seqq. Abd-Allatif p. 186. ibique Sylvestre de Sacy p. 248. et quem is laudat Denon p. 140. et 246. ed. in 4to. et Tab. aen. XLI. n.º 1 et 2. Adde Description de l'Egypte par ordre etc. Antiquités, T. I. Pl. x. fig. 5. 6. et 7. Exstat etiam in India ad hunc diem in ruderibus urbis Mañalipuram aedes monolitha, xx. pedes in altitudinem et profunditatem, xii. in latitudinem metiens. Vide L'anglais Monumens anciens et modernes de l'Hindoustan, Fascic. V. Paris. 1813. tab. aen. xxiii. S.]

[15. τούτων ἑκαστὸν ἑστὶ) Est qui ἑκαστὸς ἑστὶ legendum eenseat, quoniam τοῖχος praecessit. At ἑκαστον τούτων ad ὕψος et μέκος refertur. S.]

17. τὴν παρωροφίδα τιτράπηχυν) Pollux I. 81. τὸ μεταξύ τοῦ ὀρόφου καὶ τοῦ στέγους, παρωροφίς: cuius descriptio Latinis Vallae non congruit. Nisi aberro, videtur prominentiam τοῦ καταστήγασματος, sive quod παρὰ τὸν ὀρόφον porrigebatur, indicare. Huiusmodi autem tecta ex uno lapide, μονίτης, non praeterita a Strabone XVII. p. 1165. [p. 811. c. ed. Cas.] neque Nostro II. 175. ostentant in hunc diem Aegyptiorum parietinae a Frid. Lud. Norden Itin. Aegypt. p. 187. cum cura descriptae. Θώμα, θωμαστότατον cur receperim, dictum alias fuit. WESS. — Vide Adnot. ad I. 11, 16. S.]

CAP. CLVI. 3. νῆσος ἡ Χίμις καλεούμενη) Eustathii et Arch. Ἐχιμις probari a Th. Galeo haud debuerat: nata est ex διτρογραφία. Mela I. 9. et Stephanus Byz., Nostrum excitans, Chemmin tuentur, atque Hecataeus apud eundem. [At Chembin nominaverat Hecataeus. conf. Creuzer Histor. Pragm. p. 26 seq.] Nam quae c. 91. Chemmis, longe diversa urbs est. Insulas, quas [l. 7.] miratur Herodotus, fluitantes Aegypti, et μεγάλας σφόδρα, dabit Theophrastus Histor. Plant. IV. 13. etiam prope Orchomenum Boeotiae; Italiae nonnullas Seneca, Quaest. Nat. III. 25., plures Plinius Hist. Nat. II. 95. quorsum Labeonis verba in L. 65. §. 2. D. de

Adquir. R. Dom. recte referunt. Conf. Sotionis Eclogarum finem. WESS. — De Chemmi insula conf. quae notavit Et. Quatremère, in Mem. sur l'Égypte T. I. p. 226 seq. S.

10. ἐμπεφύκασι δ' ἐν αὐτῇ) Homeri περὶ δ' αἰγίφος πεφύκασιν Thomam Gale ad Arch. et Vind. ἐμπεφύκασι amplectendum pertraxit, pellicit et me. Priorem tamen formam Hippocrates et Aretaeus Cappadox non spreverunt, neque Noster I. 193. II. 91. WESS.

24. Αἰσχύλος) Cereris filiam Dianam dixerat, opinor, in dramate deperdito. Pausan. VIII. [c. 37.] p. 676. Δήμητρος Ἀρτιμιν θυγατέρα εἶναι καὶ οὐ Λητοῦς, ὅντα Αἰγυπτίων τὸν λόγον, Αἰσχύλος ἰδίδασκεν ὁ Εὐφορίωνος τοῦ Ἑλλήνας: sua desumssisse ex Herodoto merito videbatur Iablonskio Panth. III. c. 4. §. 4. Quae praecedunt Herodotea [l. 19-21.] de Latona, liberorum Διόνυσου καὶ Ἰσίου Apollinis et Dianae nutrice ac servatrice, prostant in Scholiis ad Ciceron I. in Verr. c. 18. mendosissime scripta; nam voces, Ἰσίος λέγουσι, in ha desumptae sunt ΗΣΙΟΔΟΣ ΔΕ ΤΟΥΤΕΙΝ. Magis mirum, Λητοῦν ἐν τοῦσιν degenerasse: sed hunc locum video designatum Gronovio; qui frustra Λητῷ scribi maluit quam Λητοῦν. Eustath. ad Od. i. p. 212, 7. τὴν Καλυψὼ καὶ τὴν Ἰώ, Καλυψοῦν καὶ Ἰοῦν οἱ πλείονες Ἴωνες γράφουσι: habet Ionicum καμισταῶν Hesychius, εὐιστοῦν scripsit Democritus. VALCK.

26. ἐποίησι γὰρ Ἀρτιμιν εἶναι etc.) Oculis et animo Pausaniae haec obversata fuisse, ex VIII. 37. nemini non adparebit. Satis vero hic ambiguum, τὴν δὲ νῆσον διὰ τοῦτο γινέσθαι πλωτὴν, quorsum tendant: an ad Aeschylum, an aliorum? Cl. Pauw Tragico transcribit, et propterea τὴν δὲ Δῆλον διὰ τοῦτο γινέσθαι πλωτὴν, ideoque Delum redditam esse natantem, corrigendum pertendit. Fabula ex Callimachi Hymno in Delum abunde nota est, huic tamen loco non bene adcommodata. Continuatur, quod de fluitante insula Chemmi positum ante fuerat, adseriturque πλωτὴν tum esse factam, quum Apollo et Diana Typhonis in ea insidias vitarent. Pendent omnia ex superioribus φασὶ εἶναι αὐτὴν πλωτὴν, et arguunt sequentia. Deerat στιγμή post Δήμητρος, prudente Cl. Reiskii consilio adscripta. WESS. — Commode Schaefer interiecta verba, inde ab illis, ἐκ τούτου δὲ, parentheseos signis inclusit: nos parentheseos initium ab istis, Ἀπόλλωνα δὲ, fecimus. S.

CAP. CLVII. 1. *Ψαμμήτοχος δὲ ἱθαλίαντι Αἰγύπτῳ τίσσιν καὶ πενήνῳ τῇ ἡμέρᾳ*) Redit in memoriam acerba criminatio, qua *Herodotum* suo more perstrinxit *G. Iamesson*, *Spicileg. Ant. Aegypt. c. vi. 6.* Negat vera esse, quae de *Psammeticho*, *Scythis*, *Cyaxare* lib. I. 105. litteris prodita sunt. Neque enim *Psammetichum* obviam ire *Scythis* potuisse, quia debitum naturae persolverat: namque XLII. annis ante *Cyaxarem* regnum inchoasse. Quid tam porro? Regni munera per annos LIV. *Psammetichus* obiit; potuit ergo, si verum foret annis XL et duobus ante *Cyaxarem* regnum inchoasse, plurium spatio annorum isti *Medorum* regi, quod *Herodotus*, et *Strabo* XVII. p. 1153. [p. 801. d. ed. Cas.] aliunde doctus, adfirmavit, aequalem habere aetatem. At hoc perpende: mortem cum vita commutavit *Amasis* anno *Periodi Iulianae* 4187., a cuius obitu ad *Psammetichi* initia anni sunt, sicuti *Iamesson* bene putavit, centum circiter et quadraginta sex. Ergo principia *Psammetichi* conveniunt anno *Per. Iul.* 4042. *Cambyses* sub annum regni quintum in *Aegyptum* arma vertit, hoc est, *Per. Iul.* 4188. anno. Hinc ad *Cyaxaris* regni exordium reperiuntur anni ferme centum et octo, non inficiante docto viro: quare regnare is anno eiusdem *Periodi* 4079. coepit. Consequens inde est, ut *Cyaxares* et *Psammetichus* reges se ultra xv. annos videre et venerari potuerint. I nunc, et criminatori ausculta. Ego vero [l. 4.] *ἔς τὸ*, quod in *ἔς δ* crebro abiit, non movi; utque ex sermonis indole *πολιόκενυμένη* [l. 5.] et *ἐλαττενυμένης* [cap. 168. 6.] ex schedis recepi, *Eustathii* iudicium secutus. *WESS.*

CAP. CLVIII. 4. *τῆς μῆκος μὲν ἰστί*) Bene masti, ob sequens *δὲ*. Est de hac fossa *Cl. Mich. Rossalli* schediama, quo ex *Aristotele* I. *Meteorol. c. 14.* et *Strabone* eius initia *Sesostridi* vindicantur. Verum *Geographus* XVII. p. 1157. [p. 805. A. ed. Cas.] incertus haeret, *Herodoti Aristotelisque* opinionem recensens; alibi, I. p. 65. [p. 38.] confidentior, ubi *Casaubonus* doctissime. Nostro planissime accedit *Diodor.* I. 33. plura de egregio isto opere, modo inconcussum mansisset, quam alii, commentatus. Hoc addere, ferente occasione, debeo, *Iosephum* *Bell. Iud. V. 9. p. 347.* Pharaoni, qui Abrahamo uxorem *Saram* abduxit, *Νεχχώς* cognomen indidisse: quod unde acceperit, nescire

me fateor; probe alioqui gnarus, eam Iudaei scriptoria perorationem multa stolidae iactantiae argumenta conplecti. WESS. — Quod ait Scriptor *πλὸς ἡμέραι τέσσαρες*, suspicatus eram iusto minorem esse numerum: cuiusmodi dubitatio mihi ad c. 9, 1. oborta erat. Sed conf. lib. IV. c. 86. S.

6. *ἐλαστυρεμίνας*) Adfirmat etiam Eustath. ad 'Ιλ. σ'. p. 1219, 24. "Οτι καὶ ἐπὶ νεῶν λαυνομένων τὸ Ἐλαστρεῖν λέγεται Ἡρόδοτος δηλοῖ ἐν τῷ „τριήρεις ἐλαστυρεμίνας.“ Multo frequentius olim formam istam in libris veterum lectam, quam a nobis, monstrant diversa Grammaticorum interpretamenta, ex usu multiplici verbi *ἐλαύνειν* atque origine facile illustranda. VALCK.

11. τὸ κατὰ Μίμφιν τῶν ὄρεσ) Admotam his medicam a Reiskio manum, τὸ κατὰ Μίμφιν τῶν, *Memphim* praetendens, aut τὸ κ. M. στυνόν, *angustus apud Memphim mons*, Scriptor deprecatur. Maluit II. 8. hoc de monte τῶν ἐς τὴν Ἐρυθρὴν καλ. *Θάλασσαν*, ἐν τῷ αἰ λυδοτομῆται, uti hfc: tum c. 175. ἐκ τῶν κατὰ Μίμφιν ἰουστῶν λυδοτομῆται. [Turbaverat viros doctos, quod κατὰ Μίμφιν vulgo apud *Memphim* intelligebatur, quum sit ex adverso, contra *Memphin*. cf. I. 76, 4. II. 148, 3. et Valck. ad III. 14, 10.] Mox ex schedis *φίρουσα* [L. 15.] sententiam ornat. Nam divortia sive *διάσφάγεις* ab indicato monte non protendebantur, sed ipsa fossa, ab eo in meridiem et sinum Arabicum ferens. [Ut *via ferre* (*φίρειν*) ad aliquem locum dicitur, cf. II. 138, 18. ibique not. sic nunc *fossa φίρουσα* etc.] Iam Arabiae urbs *Πάτουμος* praeterita a Steph. Byz. non est, eadem, ut viri eruditi arbitrantur, ac *Πηθ* *Pithom* Hebraeorum, *Exodi* c. 1, 11. quae quidem Ἡρώων πόλις et Coptorum sermone *ΠΕΘΩΜ* cum deinde fuerit nuncupata, et extimo sinus Arabici angulo adcubuerit, nulla mihi dubitatio est, quin Herodotea distinguenda sint ὀλίγον Βουβάστιος πόλις παρὰ Πάτουμον — πόλιν ἰσχύει ἐς τὴν etc. Certe ad Patumum fossa sinui Arabico iungebatur, longe ab urbe Bubasti seiunctam. Illis autem δι si deforet, equidem non revocarem. WESS.

20 seq. ἀπὸ τούτου εἰς στάδιον χίλιαι) Quod Scholiastes Aristophanis ad Plut. vs. 388. ut *Herodoteum* produxit, ἀπὸ τούτου εἰς στάδια δύο ἀπαρτῖ, aut, uti in Ἀπαρτῖ *Suidas*, στάδιοι ὅ, h. e. *ἑβδομηκοντα*, id frustra in Musis quaesitum. hic

olim, sed correctius, commodam sedem habuerat. Testis erit Grammaticus Sangermanensis, cuius indicium Cl. D. Ruhnkenio acceptum fero, Ἀπαρτὶ scribens παρ' Ἡροδότῃ σημαίνει τὸ ἀπηρτισμένως καὶ ἀκριβῶς ἀπὸ τοῦτου εἰσὶν στάδιαι χίλιαι ἁπαρτὶ εἰς τὸν Ἀραβικὸν Κόλπον. Valde autem mirum; ita vocem hinc abiisse, ut ne vestigium quidem reliquerit. Noneam incommodam, sed et Herodoteam, diximus ad lib. V. 53. WESSELING. in *Addendis*. — Distantiam intimi recessus sinus Arabici a Mediterraneo mari, metrorum francicorum 100,000, id est, trecenta fere pedum millia, Aegyptius Academicus Du Bois-Aymé reperit; quam mensuram ait (in Commentatione supra a nobis ad cap. 6, 12. laudata) exacte convenire cum mille stadiis, quibus eandem distantiam Herodotus aestimavit: hunc enim scriptorem in rebus quidem Aegypti (quod iam a Danvillio aliisque viris doctis monitum) non maiori stadio Olympico uti, sed minori quodam, nonnisi 306 fere pedes continente; quod ut ab illo supra cap. 6. et 7. huius libri, sic et hoc loco factum. Cui rationi quum manifeste repugnare videatur, quod in eisdem Aegypti rebus idem scriptor noster, lib. II. c. 149. stadium diserte tradit centum orgyas, id est, sexcentos pedes continere, tum quod lib. IV. c. 41. idem intervallum mille stadiorum, de quo hic agitur, centum millibus orgyarum, id est, sexcentis pedibus aequiparat; huic difficultati ita occurrunt viri docti, ut dicant, aut propriae rationis suae nonnumquam oblitum esse Herodotum, aut, pro ratione maioris minorisve stadii, etiam orgyas maiores vel minores esse aestimandas. Equidem, argumentum hoc leviter attigisse contentus, vereor ne nondum satis momenta cuncta, quae ad quaestionem de aestimanda diversa stadii ratione apud veteres spectant, perperam a viris doctissimis, qui in hoc genere laborarunt, etiam liquidum sint perducta. S.

CAP. CLIX. 3. ἐπὶ τῇ βορρῇ θαλάσῃ etc.) Instruat triremes, in septentrionale, et in australe mare, sive Oceanum Orientis, mittendas: eadem Ἐρυθρῇ hoc loco θαλάσῃ, ac vorῇ, sicuti c. 158. tum IV. 42. ubi memorandum regis huius circa omnem Africam in Herculeum fretum et mare mediterraneum, sive boreale, navigandi studium. Quod autem in duobus Codd. οἱ ἄλλοι εἰσι δῆλοι, pro iusto potest putari. WESS.

6. ἐν Μαγδόλῳ ἐνίκηται) Hac de urbe quanti disputatio-
num aestus? Officii ratio, ne nihil moneatur, expostulat.
Paucis defungar. Sunt doctissimi homines, quibus *Magdo-*
lus ea est, quam XII. M. P. *Antonini Itinerar.* p. 171. *Pe-*
lusio seiungit. Convenit nomen, congruere et situs vide-
tur. Ego vero studiosius consideratum vellem, urbem eam
ex *Herodoti* finitione II. 6. et III. 5. Aegypti fuisse: in
quam Syros se, quicumque fuerint, hoc rege, adeo opibus
et militaribus copiis florente, penetrasse, creditu difficile
fit: praesertim cum ora Syriae maritima, ad Azotum ul-
traque, eius fuerit in ditione, sicuti narratum c. 157.
Adeo-ne supinos arbitrabimur Syros, qui, vitare cum
possent, in anceps discrimen et certam perniciem se mer-
gere voluerint? Mihi, imperatorum artes et cauta consi-
lia replicanti, id quidem probabile non accidit. Ubi ergo
Magdolos? Inventa ab eruditissimis viris est in urbe *Ma-*
nassitidis tribus, *Megiddo*, cuius vicina in valle egregius
princeps *Iosias* profligatus (*Chronic.* II. xxxv, 22. *Reg.* II.
xxiii, 29.) hoc abs rege fuit. Neque illis ego refragabor.
Nominis discrepantia non moratur. Ex *Megiddo*, [quae *Ma-*
geddo apud *Iosephum*,] Aegyptii, unde haec *Herodotus*, suo
ore *Magdolum*, ut in similibus accidit saepius, formarunt.
Et, si moratur, adscisci poterit *Magdiel*, non longe hinc
dissitus vicus, apud *Hieronimum* in *Onomast.*, unde *Mag-*
dolos conmodo gignetur. Nec obficiunt Syri, suo vocabulo,
sumto latius, Iudaeos, in Aegypto multimodis detestabi-
les, complexi. Mitto alia, quae *H. Relandi Palaest. lib.* III.
p. 894. et *Iac. Perizonii*, etsi in quibusdam dissentientis,
Origines Aegypt. c. 23. p. 471. subpeditabunt. WESS.

7. Κάδουτιν πόλιν τῆς Συρίας) Recurrit urbs III. 5.; nec
diversa, seu eius amplitudinem sive situm examines, vi-
detur. *Herodotus* aliam si voluisset, addita notae signifi-
catione utique secrevisset. Qui *Carcemischum*, quorsum
Necos victo *Iosia Chronic.* II. xxxv, 20. properavit, esse
pertendunt, in quibus Cl. viri, *Simsonius* et *Galeus*, ad id
animum non adverterunt. Nam, cum opinantur Κάδουτιν
primo vocatam hanc urbem, deinde *Carchemischum* a clade, ea
profitentur, quae ubi negaveris, in spongiam ultro abi-
bunt. Idem de suspitione Cl. *Παυμ*, quae *Carcemischum*
primis temporibus *Κιρκήσιον* et *Κίρκησσον* nominat, atque

hinc *Κίρων* et *Κίρων*, et tandem *Κάδων* negligentia scribarum format, iudicium esto. Quibus enim indicibus, quae teste probatur? De Cadyti suo loco. [nempe ad III. 5.] WESS.

9. *ἰς Βραγχιδας τὰς Μελαιώνας*) Porphyrii aetate idem exemplaria praeferebant, sicuti I. 92. ubi Gronovius bene, hae tamen docti scriptoris adspersus: καὶ γινόμενος ἐπὶ τῷ τῷ Αἰγυπτιακῆς βίβλου, ἥτις ἐστὶ δευτέρα τῇ τάξει, εὐρίσκει τοὺς κατὰ τὴν αἰτιατικὴν πρῶτον εἰπόντα τὸν Ἡρόδοτον, „ἀπὸ τῶν ἰς Βραγχιδας τὰς Μελαιώνας.“ οὐκ ἐστὶν οὖν ἕμμεν ἀμείντως ἀπὸ γροφικόν, Ἰωνικόν δὲ μᾶλλον Ἰώμα. Quae hunc locum occupare debent, quo inopportunam τούτῳ Μελ. corrigentium vim in posterum arceant. WESS. — Conf. ad I. 92, 6. nota. 5.

CAP. CLX. 22. *Ἡλείων δὲ μὲν*) Apud Diodor. Sic. lib. I. cap. 95. Eleorum legatis interrogantibus, αὐτὸς δὲ γίνετο δικαιότατος; (ὁ Ὀλυμπικός ἀγὼν,) respondisse traditur Amasis, *ὡς μὲν δὲ Ἡλείων ἀγωνίζονται*. Amasi, Regi Graecorum studiosissimo, haud sane disconveniunt, quae sub Psammi scribit evenisse Herod. quantumvis ab aere iam Psammitichi, qui Psammi fuit avus, exercere commercis cum Aegyptiis coeperint Graeci, postquam is in Aegypti Ionibus et Caribus quibusdam sedes adsignasset. Definitum Hellanodicarum sorte lectorum numerum Indus culpabat Iarchas, quo iudice πολλῶ σοφώτερον ἱερὸν ἐστὶν ἢ τὸν ἀριθμὸν μὴ ἄλλοις ἄλλοις ὄντες, δικαιότατοι δὲ οἱ αὐτοί: apud Philostr. Vit. Apoll. III. cap. 30. Sibi quales hoc in certamine constituendo viderentur Apollonius declarat IV. c. 29. ubi corrigendum videtur, ὡς ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀγῶνων, πρὸ τῶν αὐτῶν. Ne rebus quidem Graeciae prolapsis Eleorum in his ludis administrandis aequitatis desant exempla; quale subministrat Dion Chrys. in Rhod. p. 344. c. Olim tamen etiam, ut sunt humana, nonnumquam ad gratiam et libidinem suam potius spectarunt, quam quid ius et aequum postulerent. VALCK. — Diodorus, Psammi silentio transmittens, Eleorum legatos ad Amasim ducit I. 68. et 96. Plutarchus in Quaesit. Platon. p. 1000. A. Aegyptiorum responsum sophistarum uni tribuit, qui, a Elei id inculcavit, istos dicti suatores habuit. WESS.

CAP. CLXI. 9. *ἰν τοῖς Διβυκοῖσι λόγοις*) Verso simile est, quod Bouherius Dissert. Herodot. cap. 1. et

G. *Raphelius* Annot. ex Herodoto ad S. Script. p. 96. coniecerunt, non indicari singularem de rebus Libycis commentarium, abs Historico digestum, sed eam *Musae quartae partem*, res Africanas continentem. Habet ea c. 159. militum hanc rebellionem, et infelicem Apriae regis exitum: neque veterum ullus est, qui λόγους *Herodoti Λιβυκούς*, ab isto distinctos libro, vel verbulo attigerit. Obstatere putes, quod minime *μιζόντως*, sed prorsus *μετρίως* et tenuiter de *Aprie* illic agatur: cuius mutati instituti rationes habere plures, nunc incognitas, potuit. [At, *qua occasione* Apries copias in Cyrenaicam miserit, id vero ipsum, quemadmodum hic promittit, ita ibi enucleatius exposuit.] Res sane Africanas operose et tanta cura persecutus isthic est, ut uberiores et aliam illis operam impendisse non videatur. WESS.

11. Αἰγύπτιοι δὲ ταῦτα ἐπιμεμφόμενοι) Interiectum articulum non spernerem: Αἰγύπτιοι δὲ οἱ ταῦτα ἐπιμεμφόμενοι ἀπίσταν ἀπ' αὐτοῦ. Primum enim ab *Aprie* defecisse narratur qui redierant e clade Cyrenaica, eorumque qui perierant amici, cap. 162. dicti τῶν Αἰγυπτίων οἱ ἀπιστεύοντες. Tandem, postquam ducem Aegyptium contumeliose tractasset *Apries*, οἱ λοιποὶ τῶν Αἰγυπτίων, οἱ ἔτι τὰ ἐμῖνον ἐφρόνουν, ἀπιστεύοντες πρὸς τοὺς ἑτέρους. cap. 162 extr. Quoniam non una fuit defectionis causa, *Herod.* lib. IV. c. 159. ἀντὶ τούτων, inquit, Αἰγύπτιοι, καὶ κατὰ τοιαῦτα (sic legerim) ἐπιμεμφόμενοι Ἀπρίῃ ἀπίσταν ἀπ' αὐτοῦ. Infortunii originem plenius enarrat isto loco *Herodotus* tractans Libyca vel Cyrenaica: atque hi sunt Λιβυκοὶ λόγοι *Herodoti*, hoc cap. 161. memorati. quos viri doctissimi sibi periisse persuaserant: vidit hoc monuitque primus G. *Raphelius* Annotat. in S. S. T. I. pag. 85. Libyca tractans *Diodorus Siculus* lib. III. c. 62. sua citat ipsius Αἰγυπτιακά. VALCK.

CAP. CLXII. 2. ὁ δὲ, ἐπεὶ τε ἀπικόμενος etc.) Anomaliam horum structuram animadvertit G. *Raphelius* in Epist. *Paulli* ad Galat. II. 6.: estque notabilis, nec vero insolita. Non repeto, quae vir doctus conduxit. De *κυνή, galea*, nihil mirum, quippe regiae auctoritatis apud Aegyptios, ut deinde apud Graecos *διαδήμα*, insigne, c. 151. At quid facias *Iulio Africano*, in hac *Amasis* (Ἀμώσιος perperam pingit) ab *Aprie* defectione, *Israëlitarum*, *Mose*

duce, abs Aegyptio rege discessionem inveniente atque hoc ex loco extundente? Fallit profecto et fallitur bonus vir, apud Eusebium Praep. Eu. X. 10. pag. 490. c. Athenaei causa discrepat, *Hellanicum*, a Nostro dissentientem, secuti, lib. XV. p. 680. v. WESS.

15. *ἰπᾶρας ἀπειματάδης*) Hinc derivatum *Phaeorini* in *Sibaei* Serm. CXII. pag. 586. de sene, qui LXX. annis maior casu in thesaurum inciderat, *ἰπᾶρας τὸ σκύλος ἀπειματάδης*, sublato crure pepedit. Eadem de re *ποῦν ματαίσιμος* Seleucus in *Athen.* III. 4. [pag. 76. f. cap. xi. nuperae edit. ubi in latina versione, pro mentis efficiat alienationem, poni debet *flatus ventris cient.*] Quae eruditissimos viros P. Leopardum Emend. VII. 13. Ios. Scaligerum ad *Catulli* Epigr. L. et Is. Casaubonum non latuerunt. WESS.

25. οὐδένα λόγον αὐτῷ δόντα, ἀλλὰ) Male *Laurentius*. Scripserat αὐτῷ, aut ἰαυτῷ potius, nulla nempe regem ratione rei usum, sed ira percitum iussisse. Huc ἀλλὰ ducit, et constans usus. De *Cyro* I. 209. ὁ Κῦρος εἰδέναι λόγον ἰαυτῷ περὶ τῆς ὀψίως, de somnio apud se prudenter cogitabat. III. 25. οὔτε λόγον ἰαυτῷ δούς, neque secum ratione inita. VIII. 86. 1. ἐμωτῷ λόγους δίδους, apud me ipsum animo putans. Simile IV. 102. οἱ δὲ Σκύθαι δόντις εἶσι λόγον, ὡς οὐκ etc. ubi in Latinis aberratur, sicuti V. 138. *Plutarchus* Defect. Oracul. pag. 419. c. καὶ δίδοντας ἑαυτοῖς λόγον, εἴτε ποιῆσαι θέλω εἴη etc. WESS. — Ut αὐτῷ a recentioribus Editoribus in ἰαυτῷ mutaretur nulla urgebat necessitas. Valet enim ex optimorum quorumque auctorum usu, rariore illo quidem apud *Nostrum*, αὐτῷ idem ac αὐτῷ οἱ vel ἑαυτῷ: et frequenter quidem αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτὸν suo arbitratu posuere editores, ubi recte αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτὸν, notione reciproca, scripti libri dabant omnes. S.

CAP. CLXIII. 4. *ἱπικεύρους τρισημύλους*) Nimum inputatur schedis *Medic.*; habet postremam vocem *Passionis* Cardinalis codex, *Mediceo*-antiquitate et dignitate par, legunt omnes alii, praeterque eos *Diodorus* I. 68. cuius consensus cum dispellitur, disputatio [in *Gronovii* Notis] nascitur iniqua et longe ab illis despectens, quae ad *Stephani* Μωμένφιδης adscripta fuerunt. Mox [L. 6.] ἐν τῷ *Διονυσίου* ἦσαν Edd. plerique omnes: ἦσαν verum est. Grammaticus in Lexic. Coisl. p. 600. οἱ δὲ Ἴωνες, ἦσαν καὶ ἦσαν

non sine vitio: voluit ἦσαν καὶ ἦσαν. Ecce alium, p. 234. οἱ γούνη ἴωνες ἦσαν λέγουσι, καὶ ἦσαν: et brevi post, οἱ ἴωνες ἦσαν καὶ ἦσαν. Sic I. 62. III. 77. IX. 5. WESS.

7. ἔν τε δὴ Μωμίμφι) Mox c. 169. ἐς Μώμιμφιν, sive iuxta eam: ἐν Καρχήδων πλείοντες III. 45. et ἐν τῇ Σαλαμῖνι VIII. 86. eiusdem sunt usus et conplura alia. [conf. ad III. 45, 2. notata.] Μωμίμφι, coniecturam secutus Gronovius, et cap. 169. membranas, bene refinxit. H. Stephano in opinionem illud ipsum venerat ad Diodori I. 66. qui ambo Laurentianae versionis prisca exemplaria si adhibuissent, non eam suspicionem sed veritatem pronuntiassent. Bonus Valla ob lapsus nonnullos audiit male; hinc ille contemptus: δῆμῳ Μίμφι Arch., si quid dubii restet, eximit universum. WESS.

CAP. CLXIV. [1. Αἰγυπτίων ἐπὶ τὰ γένεα] De septem civium classibus apud Aegyptios multa utilia monuit Heeren, in Ideen über die Politik etc. T. II. p. 594. et seqq. Ibi p. 614. καπήλους, quos l. 3. nominat Scriptor, latiore notione accipiendos censet, de opificibus, artificibus, institoribus et mercatoribus; ut haec classis non modo καπήλους proprie dictos, sed et χειρωνακτας et ἀγοραίους ἀνθρώπους comprehenderit, qui cap. 141, 19. cum καπήλοις iunguntur. Agricolarum classis quum nulla memoretur, agrorum culturam censet idem Vir doctus (p. 615 seq.) omnibus quinque inferioribus civium classibus communem fuisse. Medici, quorum ingens apud Aegyptios numerus erat, ex sacerdotum puto classe fuere. S.]

6. Ἐμμοτύβης) Aristagorae apud Steph. Byz. Ἐμμοτυβίης, et, Ethnographo explanatore, μοῖρα τῶν μαχίμων ἐν Αἰγύπτῳ. Vox eadem, sed invitante pronuntiandi consuetudine varians, monstrante Hemsterhusio ad Comici Plutum vs. 729. Addit Stephanus, οἱ αὐτοὶ καὶ Λαβαρεῖς, quod, nusquam alibi lectum, Ampl. Cuperus in litteris ad N. Heinsium, Syllog. Epist. T. II. p. 690. οἱ αὐτοὶ καὶ Καλασίμεις corrigit. Erant utrique ἐκ τῶν μαχίμων, sed non iidem; neque iuvat IX. 31., quippe ibidem, sicuti hic, distincti. WESS. — Ex diversis Aegyptiorum stirpibus oriundos fuisse suspicatur Heeren ib. pag. 609. Utrorumque nomen a diverso vestitu genere tractum fuisse censet Hemsterh. l. c. auctoritate Pollucis VII. 71. S.

CAP. CLXV. [3. νῆσος ἡ Προσωπίτης. Conf. cap. 41, 17 seqq. et Et. Quatremère Mem. sur l'Egypte, T. I. pag. 424 seq. S.]

5. ὅτι ἐπὶ πλείστους γινώσκειτο) Revocavi Ionicum γινώσκων, toties in Porti Lexico ex Musis depositum: mallem tamen, si per mssos liceret, γινώσκετο, quod brevi se dabit. WESS. — At propria iustaque est particulae ὅτι cum modo potentiali constructio, ubi illa quando vel quoties significat: et ὅτι — γινώσκετο cap. 166, 7. nonnisi variationis amore scripsit Herodotus. S.

7. ἀνίσταται) Verius fortasse ἀνίσταται, ut ἀφίσταται. Sic H. Stephanus in Recensione vocum Herodotearum. Alioquin ἀνίσταται erit, quae Porti sententia. WESS.

CAP. CLXVI. 3. Ἀνύτιος) Aliunde nota sunt quae praecedunt: Stephano quoque nomen memoratur Ἀθήνη. Ἀνύτιος alibi forsitan non inveniatur, et ad priorum normam in Ἀνυσίτης videtur refingendum: Stephanus Byz. Ἀνυσίς, πόλις Αἰγυπτῶν τὸ ἰθὺς Ἰνὸν Ἀνυσίτης ὡς Ὀασίς, Ὀασίτης. Anysis urbs memoratur Herod. lib. II. cap. 137. Nostri quoque loci meminit ad Steph. Luc. Holstenius. VALCK. — Rediit Σιβινύτης ex cap. 155. et Stephano Byz.; tum Ἀνύσιος, ut c. 137. pro quo Ἀνυσίτης Ethnicographus. WESS. — Mendosum Ἀνύτιος cum aliis tenet noster F. De Thmuite districtu conf. Quatremère Mem. sur l'Egypte, T. I. pag. 129 seq. S.

5. Istud ὁ νομός ἐν νήσῳ οἰκεῖται, Praefectura in insula sita est, ad Homericum Ἰλ. B. 626. Νῆσῳ, αἱ νῆσοι πέριθ αἰὲς ἀσπείδῃ; expressum, quod Eustath. advertit, a Sophocle Aiac. 604., et Apollon. Rhod. I. 831. III. 1091. Huiusmodi locoratis, in Laud. Busir. p. 214. Ε. τὴν πόλιν σποράδην καὶ κατὰ κόσμους οἰκοῦσαν ἐς ταυτὸν συναγαγόν: et Phocylidae πάλαι ἐσπερίῳ, κατὰ κόσμον οἰκισα σμικρῇ, in Dionis Chrysost. Berysthenit. p. 441. A. WESS.

CAP. CLXVII. 10. ἥμισυ δὲ Κορίνθιος ἔσονται τοῖς χειροτέχναις) Laurentii, Corinthii quoque minimi faciant opifices, multos in fraudem induit, magnum etiam virum Thom. Reinesium, docte de opificibus et eorum collegiis disserentem, Inscript. Claes. I. 106. pag. 144. Contrarium de Corinthiis, eos nequaquam minimi facere opifices, traditur, ut vere Henr. Steph. in Protegum. Et quis est, qui

Κορινθιωγγὴ χαλκώματα, vasa Corinthia, ταπεινὰ ὀστράκην, tanta ambitione et studio a Romanis olim expetita, non recordatur? In urbe, mercatura celebri, opificum studia in pretio erant: Ἀργῶν τι νυπόρκειν, Strabo scribit, ἀργῶν εἰς τι τὰ πωλτνά, καὶ εἰς τὰς τίχρας τὰς δημιουργίας, lib. VIII. pag. 586. A. ubi *Casaub.* [ad pag. 382. suae ed.] WESS.

CAP. CLXVIII. [7. Καλασιρίων χίλοι, καὶ Ἑρμοτυβίον ἄλλοι.) *Necessariam* vocem ἄλλοι etiam *Valla* hic legerat: *Calasirii* milleni et *Hermotybium* alii totidem. Vide vero ne iusto minor sit numerus χίλοι, collatus cum universo militum numero c. 165, 5. et 166, 7. edito. S.]

CAP. CLXIX. 6. μὴ δὲ θεῶν μιν κλέινει etc.) Plena stultissimae iactantiae oratio et per illi similis, quae eius (eundem enim *Aprien* et *Hophram* esse convenit) effreni ex ore profertur *Ezechiel* xxix, 3. ubi *H. Grotius* et *G. Raphaelius* horum obliti non sunt, neque neglexit magnus *Sealiger* ad *Eusebii* *Chronicon*. *Aiasis*, *Mezentii*, *Capanei*, stolidas gloriationes et consimiles aliorum conduxit *La Cerda* ad *Aeneid.* X. 773. Verum omnium iudex et superbiae ultor μεγάλης γλώσσης κόμπους ὑπερχθαίρει, uti *Sophocles*; καὶ ἀντιτάσσεται τοῖς ὑπερηθάνοις, belle *Petrus Apost.* *Epist.* I. cap. v, 5. WESS.

25. ἐν δὲ τοῖσι θύραις.) *Postes*, in quibus urna sive locus est, *Valla*. Ego vero postes tanta crassitie et amplitudine non novi. Scribit III. 16. *Amasim* ἐπὶ τῇσι θύρῃσι ἐντὸς τῆς ἑωυτοῦ θήκης mortuum quemdam ad fores intra conditorium suum sepeliisse, semet vero collocari ἐν मुखῇ τῆς θήκης ὡς μάλαστα, in intimo eius penetranti, iussisse. Quae postibus παστάδος quo congruent modo? Sunt hic θυρώματα tabulata, ad fores deposita et conditorio apta. *Diotogenes*, in *Serm.* XII. pag. 251. *Stobaei*, τὰς δὲ νόμους οὐκ οἰκήμασι καὶ θυρώμασι ἐτήμεν δι, quae et in *Archytæ* fragmento p. 269. Uterque ad tabulata, [sive tabulas] quibus leges inscriptae promulgabantur, spectavit. WESS. — Ut θύρη apud *Nostrum* II. 96, 15. et VIII. 51, 9. pro tabula ponitur, sic in loco a *Wess.* ex *Stob.* citato. Est autem θύρωμα etiam apud *Lysiam*, apud *Demosth.* et saepius in graeca versione *Vet. Test.* idem atque θύρα, nisi quod grandius quiddam sonare videtur, quasi medium quoddam inter θύραν atque πύλιν.

Igitur διὰ θυρώματα sunt geminatae fores, ianua bivalvis: et in τοῖς θυρώμασι idem fuerit ac ἐν τοῖς τῶν θυρωμάτων. Nec vero incommode Larcher διὰ θυρώματα, per metonymiam, pro minori conclavi vel repositoio, bivalvi ianua clauso, accepit. S.

CAP. CLXX. [1. τοῦ οὐκ ὄντος ποιούμεαι etc.) Osirindici auctor est Athenagoras loco a Wess. citato in Var. Lect. S.]

4. ἐχόμεναι τοῦχου restitui postulante sententia et msstis. Idem divinaverat Cl. Pauw, et eo prior Editor Genevensis, sed iusto audacior. WESS.

7. ἡ τροχαιδὴς καλουμένη) De Phoebi natalibus et excellentia Theognis vs. 7.

Ἀθανάτων κάλλιστον ἐπὶ τροχοῖδ' ἱμῆν.

Callimacho τροχόισα ἱμῆν Hymn. Del. vs. 261. ubi Annae Fabri, doctissima matronarum, et Ios. Barnes. in Euripid. Iphigen. Taur. vs. 1104. Durant hunc in diem paludis in Delo argumenta apud Sponium Itin. T. I. p. 136. WESS.

CAP. CLXXI. 4. εὐστομα μίσθω) Saepe Plutarchus εὐστομα μίσθω, καὶ Ἡρόδοτον, Aelianus, Porphyrius, Themistius, Synesius. Fuit enim paroemiae instar. Taxarunt nonnulli. Sic Critici ad Sophoclis εὐστομ' ἔχει καὶ, Philoct. vi. 202. Τὸ δὲ τοιοῦτο κηρίασται, inquirunt, ὅτι Ἕλληνας πρὶ ἀναγνώσκων τὰ Ἡρόδοτου ἔλεγε περὶ τῶνδε μοι εὐστομα κείσθω οὐ δικαίων ὡς δύο λίθεις, ἀλλ' ὡς ἂν τις εἴποι, ταῦτα ἔστω εὐστομα. h. e. ori ac palato iucunda. Hoc si intendit Hellanicus, risui dictum elegans exposuit. Valde autem dubito, an εὐ στόμα, distracta voce, ut Grammatici inuunt, scribi legique oporteat. WESS.

CAP. CLXXII. 7. οὐκ ἀγνωμοσύνη) Quomocumque vox capiat, nemo dici potest, quempiam ἀγνωμοσύνη προσαγοίσθαι, quod si vel plures habuerint Codices, ut lectum etiam fuit Vallae, tamen alteri lectioni postponendum censeo. Aegyptios Amasis σοφία, --- οὐκ εὐγνωμοσύνη προσηγάγετο, callido potius consilio, quam lenitate et clementia, sibi conciliavit. Hominis Aegyptii σοφία hic est, ut alibi saepe, calliditas. Plato de Leg. V. p. 747. c. τὴν καλουμένην ἂν τις πανουργίαν ἀντὶ σοφίας ἀπεργασάμενος λάθω, καὶ δάπερ Αἰγυπτίους καὶ Φοινίκας καὶ πολλὰ ἑτέρα ἀπειργασμένα γίνεσθαι ἴσθαι ἰδύν. Qui sibi student populum conciliare viri Principes, dicuntur alios εὖνους κατασκευάσαι, ἐξιδιοποιήσασθαι: sed

inprimis προσαχέσθαι, variis artibus allicere et ad studium sui perducere: attigit Andr. Dounaeus in Demosth. pag. 98. Dicuntur autem populum προσαχέσθαι ἐπαγγελίαις χρημασι καὶ δωρεαῖς ἀρετῇ οἰκτῷ ἐπιεικείᾳ παρόπτι ἐνεργισίαις: etiam ἀπάτῃ: ut Amasis Herodoti, σοφίῃ. Thucyd. III. 43. ἀπάτῃ προσαχέσθαι τὸ πλῆθος, et III. 48. Lenitate et clementia προσαχόμενοι τοὺς Ἕλληνας, Isocrates in Plataica pag. 304. v. Τιμαῖς καὶ δωρεαῖς ἐτι δ' ἐπαγγελίαις προσαχόμενος, Diodor. Sic. XV. 8. cuius Sesosis, expeditiones suscepturus, ne quid absente se rerum novarum molirentur, subditos πάντας ταῖς ὁμιλίαις καὶ τῇ τῶν τρόπων ἐπιεικείᾳ προσπαύετο, I. 54. Atque ob eandem, quae movit Amasin, rationem Darius Hystaspidis: quum ad imperium pervenisset, dicitur χρημασι καὶ δωρεαῖς τὸν Περσῶν δῆμον προσαχόμενος, Platoni de Leg. III. p. 695. d. VALCK.

Ibid. οὐκ ἀγνώμοσύνῃ) Non reluctor tot Codicibus, putoque idem esse atque οὐκ ἀνοήτως, et praecedens magis explicare. Severitati locus non convenit, sed callidae sollertiae et astutiae, uti regii actus innuunt. Solet Scriptor ἀγνώμοσύνῃ in inperitia et fastu frequentare VI. 10. IX. 3. Solent alii, Euripides Bacch. 884. Sophocles Trachin. 1273. [1282. ed. Johns. 1267. ed. Br.] Neque absurde Schol. Demosthenis Olynth. II. pag. 17. οὕτως ἀγνώμων ἔχει explanat ἀνοήτως: Harpocratio, ἀλογίστως καὶ ἀβούλως. WESS. — Equidem προσαχέσθαι h. l. intellexi ad officium redigere, coll. lin. 22. Sic Plutarch. in Romulo, citante H. Stephano, etiam πολίμῳ προσαχέσθαι ἔθνη dixit. S.

15. ἐκ τοῦ ποδανιπτῆρος τῶγαλμα) In Octavio Minucii Felic. cap. 23. Et deus aereus vel argenteus de immundo vasculo, ut saepius factum Aegyptio regi, conflatur. Quae, nisi scribentis memoriae error obrepserit, rectius procederent, si deus aureus, et, ut accepimus factum scriptum prostaret. Prius in mentem venit doctissimo Th. Gatakero, insuper ut legimus vel scimus factum divinanti, Advers. Miscell. XIX. pag. 371. Pelvim, τὸν ποδανιπτῆρα Amasidis, personatus Chilon prudente monitu tangit in Plutarchi Conviv. vii. Sapient. p. 151. E. WESS.

CAP. CLXXIII. 2. μίχρη ὅτου πληθώρας ἀγορῆς) Vulgatum πληθούσης ἀγορῆς doctissimi viri Casaubonus, Heraldus, Duckerus, quos testes ad Diodor. XIII. 48. adpellavi, Herodot. T. V. Cc

ea in luce posuerunt, ut desideres nihil. Debueram et ego in eo adquiescere, nisi cultius obtulissent masti. Ionum est πληθώρα in omni rerum abundantiore copia: *Eusebius* apud *Stobaeum* Serm. X. p. 130. verissime, τὸν δὲ αἰὶ ἐπιδείκνυται προσκτήσασθαι, καὶ πληθώραν μηδὲ ποτε τοιούτου λαμβάνοντα--- πένητα καλέω. Neque de tempore, quo forum completur, recusant: χρόνον ἐπισχών, ἐς ἀγορῆς καὶ μάλιστα πληθώραν προσδόν ἐποίετο habet Auctor, suum adserens, *Musæ* VII. 223. *WESS.* — Ut frequenter apud Nostrum in μέχρι ὧς, (conf. *Wess.* ad I. 181, 11.) sic hęc in μέχρι ὅτε abundat posterior particula; quod ex tacite mutato orationis tenore repetit *Hermann*, Adnot. 251. ad *Vigerum*. S.

5. ἢν μάταιός τε καὶ παιγνιήμων) Secundum *Vallium*; morionem agebat Amasis ac scurram. Postquam ille seria tractaverat, ut animum relaxaret, in vino petulantioribus indulgebat iocis: sic interpretor *Herodotea*. Quia competitoribus ipsis lusus isti Regis personā minus viderentur digni, μάταιος fuisse dicitur et παιγνιήμων. Permutantur μάταιος et ἀσχημονεῖν: et fortasse solita sibi castimonia *Herodotus* turpe quid ambigua voce velavit, ut ne ab obscenis quidem abstinuisse iocis significaretur. *Deianiram* *Nessus* ναυτεῖ ματαλαῖς χερσίν, in *Soph.* Trach. 574. Nam τὸ παιγνιήδης privatae sortis convivis laudi ducebatur; παιγνιήμων dicebatur ingeniosus et εὐφυνής, qui iocis urbanis indulgeret. Placebat *Vel cavillator* facetus, vel conviva commodus qui dicitur *Plauto* Mil. Glor. III. 1, 47. *Aristoph.* Vesp. 1205. προμαλάνθαι ξυμποτικός εἶναι καὶ ξυνουσιαστικός. *Luciano* I. p. 552. συμβιβῶναι δεξιός, καὶ συμπεῖν ἱκανός. Talis fuit *Aeschines*, hac etiam in parte aquae potoris *Demosthenis* adversarius: vid. *Philostratus* de Vit. *Sophist.* I. p. 507. Talis ab *Euripidis* ingenio diversissimus *Sophocles*: *Euripides* Ἦν μισογύναις, καὶ τωθάξειν οὐδὲ παρ' οἶνον μεμαθηκώς, teste *Alexandro Aetolo* ap. *Gellium* Noct. Att. XV. 20. Aequalis *Ion Chius* ap. *Athen.* XIII. p. 605. r. Σεφοκλεῖ, inquit, συνήτησα ἀνδρὶ παιδιᾷ ἐν οἶνῳ καὶ δεξιῷ: ubi scribi quoque potuit παιγνιᾷ: permittuntur enim a librariis ista; vid. *Xenoph.* Symp. p. 512, 57. et *Suidas* in Παιγνία. τὰ παιγνιῶδη παρὰ Ἑσφοκλῶντι legit *Pollux* II. 20. ubi commodum *Iungermann.* advocat *Xenophonem* Ἑλλ. II. pag. 276, 6. miratum, *Theramenem* iam iam morituro μήτε τὸ φρόνιμον μήτε τὸ παιγνιῶδες ἀπελευθῆναι τῆς ψυχῆς. *VALCK.*

10. δι' ἡμέρης πρήσσειν) Non satis ad Aegyptiorum mentem est interdiu: totum diem insumtum volebant. Bene I. 97. τοῖσι πύλας δι' ἡμέρης διμάζω, totum diem dirimendis litibus impendere. VII. 210. ἐγίντο δὲ συμβολὴ δι' ἡμέρης, iterum interdiu, sed contra gestae rei seriem. Talia, διὰ νυκτὸς Aristophanis, recte ab Athenaeo acceptum VII. p. 276., δι' ἔτης supra II. 22. δι' ἐνιαυτοῦ, ἀντὶ τοῦ διὰ ἔλου τοῦ ἐνιαυτοῦ Harpocratio. Mox [L. 12.] σὺ δὲ ἤκουες non debuerant truncare Vind. et Arch. Fert repetitum δὲ sermonis usus. Iterant ipsi IX. 27. geminatque Euripid. Helen. 955. et 1017. Sophocles Oedip. Tyr. 610. et Oed. Colon. 1524.; alterum δὲ iniuria utrobique viro docto delente, Plato Alcib. II. p. 142. c. Iunge, si videbitur, Jos. Barnes. in Euripid. et Davis. ad Iustin. Martyr. p. 442. ed. Thirlb. WESS.

15. ἐπιὼν δὲ χρήσονται, ἐκλύουσι) Haec, etsi Med. et sequaces exemplum praebeant, auferre non audeo. Vetant Codices alii, suntque et vera, neque inconmoda. Utrum autem scribarum oculos deceperint terminata iisdem literis verba, quae creberrima omittendorum occasio, non habeo dicere. Erasmus, hoc Amasidis neglecto, parocmiam dicto Dionysii Siculi ex Plutarchi de Sen. Rempubl. Administr. p. 792. c. illustravit, quem consule. WESS.

CAP. CLXXIV. 2. ὡς φιλοπότης ἐὼν) Hoc praefero. Athenaeus, uti multi solent, dialecti inmutavit speciem. Κατισπουδασμένος, Nostri aemulatione, Procopius Bell. Pers. II. 8. Antiocheni εἰσι οὐ κατισπουδασμένοι: et Bell. Vand. II. 4. ἂν δὲ οὗτος δραστήριός τε καὶ λίαν κατισπουδασμένος, de Phara praefecto. Quo probro atque elegante orationem et alibi distinxit. WESS.

7. καταλίσκετο) Si vel in omnibus legatur Codicibus, leni medela corrigendum est absque ulla controversia, καὶ ἡλίσκετο: adeo constans veterum usus Codicum auctoritati semper in talibus anteponi debet: nam quod in Lexicis καταλίσκομαι redditur convincor, hoc unico nittitur loco, infirmo sanequam tibicine. Scripserat Herodotus: πολλὰ μὲν δὲ καὶ ἡλίσκετο ὑπὸ τῶν μαντηῶν, πολλὰ δὲ καὶ ἀποφεύγεσκε, saepe quidem ab oraculis etiam furti convincebatur, sed frequenter etiam absolvebatur: postremum Herodotus, ut alia millena, Wesselingio debebit. [Vide Var. Lect.] Imperium ingressus Amasis templa Deorum

negligebat, qui quidem ipsum olim ἀπέλυσεν μὴ φῶρα εἶναι: magni contra faciebat illorum oracula, ὅσοι μὴ κατέδωσαν φῶρα εἶναι, [l. 13.] id est, a quibus ἤλω vel ἱάλα φησὶ εἶναι, qui ipsum furti convicerant. In eundem sensum adhibetur etiam καταδῆσαι lib. IV. c. 68. utrobique temere tentatum. Hoc rarius est atque Herodoteum; reliqua, ἀλλυμέναι, ἀποφύγειν et ἀπολύσαι sensu forensi pervulgata sunt. Ubi scripserat Noster lib. VI. cap. 82. ἀπίφουσι πολλὸν τοὺς δαίμονας, perperam posuit *Gronov. διέφουσι. Accusator in Attico foro dicebatur διώκειν, persequi; accusatus, φεύγειν: condemnatus, ἀλῶναι vel ἱαλωκέναι: absolutus, ἀποφύγειν, criminibus depositus* Ciceroni in Verr. II. c. 58. VALCK.

8. ἀποφύγεσκε) Instauravi Ionicam ex discrepante schedarum scriptura formam. Κλέπτεισκε, ἄγεισκον, et similia conplura, veram praestabunt. Mihi liquido adparuit, nimios, sicuti in aliis, etiam in ea conmutanda temerarios fuisse scribas. Eadem fortuna Cl. Valckenarii καὶ ἡδύκατο, [l. 7.] quo nihil certius, obtigisset merito, ni novationis metus, iusto fortasse gravior, obstitisset. Quid enim tritius ista vocum conversione? Extremo cap. 175. pro καταχθόμενον pingit optime Arch. καὶ ἀχθόμενον, valetque in aliis. WESS. — Conf. quae ad c. 175, 24. notamus. S.

14. ὡς ἀληθέως θεῶν ἐόντων) Dedi ex mssis; ne inter variantes, quas vocant, lateret. Quisque videt multo id grandius atque ad sententiam obportunius esse. Κατέδωσαν φῶρα [l. 13.] non debebat abire in κατέδωσαν, pronuntiant, uti Laurentius Latine dederat. Iucunda est in ἀπολύσαι et καταδῆσαι dissimilitudo, repetita IV. 68. Convenit quodam modo τοὺς δὲ ἄλλους --- κατέδωσαν τὴν ἐπὶ θανάτῳ, V. 72. WESS. — At V. 72. diversa videtur ratio esse. S.

CAP. CLXXV. 1 seq. τῇ Ἀθηναίῃ προπύλαια θουμάσι αἱ οἱ ἐξεποίησε) θουμάσια οἷα divinavit Cl. Abreschius. Quid si duplici in dativo amplior vis insit? Amasis οἱ ἐξεποίησε sibi in Minervae honorem absolvit; ita πολλὸν πάρος ὑπερβαλλόμενος perconmode sequitur, alioqui ob πάντα implicatius. Eadem Cl. de Pauw opinio. WESS. — Vide Var. Lect. Si vera est scriptura αἱ, quod haud aegre mihi persuadeo, referetur hic dativus ad τῇ Ἀθηναίῃ, eritque pleonastice positus, ut passim alibi apud Nostrum; cuius generis plura quaedam exempla, a Gronovio collecta, citavi in Adnot. ad I. 86, 23 seq. S.

5. ἀνδρόσφιγγας) Huc spectare *Hesychianum* Ἀνδροφῆτες monuit H. Valesius; et corrigendum Ἀνδρόσφιγγις iam fuerat observatum in *Miscell. Obs.* VIII. pag. 170. Scripsisse praeterea videtur *Hesychius*: σύνθετον σῶμα ἐξ ἀνδρός καὶ Σφίγγος, atque huic voci corruptae sibi notam substituisse librarius. Coquum, aenigmata magnifice loquentem, Σφίγγ' ἄρρενα senex nuncupabat *Atticus* in Comoedia apud *Athen.* IX. p. 382. b. Vulgo tamen et apud Aegyptios facie *Sphinxes* virgineae fingeantur: vid. *Aelian.* de N. A. XII. cap. 7. *Origen.* contr. Cels. I. p. 32. Cur *Sphingum* figuras ante templa statuerint Aegyptii, tradunt *Plutarch.* de Is. et Osir. §. x. et *Clem. Alexandr.* Strom. V. p. 664, 20. et p. 671, 8. ubi *Sphinx* τὸ μὲν σῶμα dicitur πᾶν λείοντος, τὸ πρόσωπον δὲ ἀνδρώπου ἔχουσα. VALCK. — In voce ἀνδρόσφιγγις prior pars vocabuli non ad masculinum genus refertur, sed idem valet ac si ἀνθρωπόσφιγγας diceret. S.

[11. οἶκημα μονόλιθον. Vide supra, ad cap. 155, 13. notata. S.]

19. τὸ δὲ εὖρος, δυῶδεκα πηχίων) Inest difficultatis quoddam specimen in his, a Cl. Gronovio studiose quaesitum et expensum; quod tolli universum si nequeat, nemo, nisi iniquus, aegre feret. In rem praesentem ire non datur, adparetque abunde, interiorem τοῦ μονόλιθου longitudinem, latitudinem et altitudinem fuisse contractionem, nec longe cubitorum discrepare rationem. Cur verba fuerint omissa, caussa in aperto est, additionis nulla. Negligi autem non debuisse, per se adtento liquet, siquidem nota latitudinis necessaria est. WESS. — Non admodum video equidem quid difficultatis in hoc repperit *Wess.* cum *Gronov.* quod latitudo interior ab exteriori nonnisi duobus cubitis differebat, quum paullo maius in longitudine et altitudine fuerit discrimen. S.

22. οὐκ ἐσελεύσαι τὸν ἀρχιτέκτονα αὐτῆς) Interpunnxissem ita in *Codicum* silentio, saepe miratus insuper habitum. Advertit *Corn. de Pauw.* Ineri praeterea μὲν debet: τὸν μὲν ἀρχ. ob ea, quae succedunt. [At nullo incommodo abesse ea particula potest.] Ceterum χρόνου ἐκγεγονότος πολλοῦ [l. 23.] insolens videtur; χρόνου ἐγγινεμένου I. 190. et II. 124., ubi ἐπιγενίσθαι schedae, uti l. 27., χρόνου διαγενομένου *Act. Ap.* xxvii, 9. et *Diodor.* III. 64. χρόνου γενομένου XX. 109. atque

alii apud *Hemsterhusium* in *Luciani Dial. Mort. VII. 1.* Vidit verbi istam insolentiam *Cl. Abresch.* [ἐγγεγονότος utique me malle, in *Var. Lect.* significavi. Ferri formam vulgatum posset, si πολλοῦ abesset.] Ego vero non collibeor, quin [l. 24.] καὶ ἀχθόμενον ex *Arch.* ex structurae nexu et *Herodoti* more reformetur: ὁ δὲ Ἀμασῆς τῇ ἐνέμει τῶν Περσῶν ἀχθόμενος III. 1. οἷα ἀχθόμενον τε τῇ *Πρωτοκράτου ἀρχῇ* VI. 35. iunge *Gronovii* observata II. 103. *WESS.* — At nihil, quod huc faciat, observavit ibi *Gronov.* nisi quod ἀχθεσθαι dativo casui iungat *Herodot.* II. 103, 12. et cap. 175, 5. Nulla autem causa fuit, cur sperneretur compositum verbum κατὰχθεσθαι, quum praesertim h. l. in particula καὶ non modo vis nulla inease possit; sed et structura orationis magis respuat illam, quam requirat; iuncta enim intelligi debent ista, ἀναστεινάζει κατὰχθόμενον τῷ ἔργῳ. Alia ratio est c. 174, 7. ubi καὶ suo loco stabat, sibique ex usu *Nostri* respondebant duo orationis membra, πολλὰ μὲν δὴ καὶ ἀλίσκετο, πολλὰ δὲ καὶ ὑποφεινύτου. S.

25. ἐνθυμιστὸν) Aut fallor, aut aliunde non poterit adfirmari, nisi dubia Grammaticorum auctoritate. *Ἐνθυμιστον* in *Suidae Lex.* redditur ὑποπτον: et *Pollux* (II. 251.) legisse videtur in *Thucydidis* V. cap. 32. ἐνθυμίζομενοι τὰς ἐν ταῖς μάχαις συμφοράς: ubi, quod Codices praebent et *Edd.* ἐνθυμούμενοι, *Polluci* quoque restituendum putabat *Imgermannus*. In ἐνθύμιον *Herodotei* Codices si conspirarent, ego sane vulgatae vocem anteferebam in talibus usitatam, etiam *Herodoto* VIII. cap. 54. εἴτε καὶ ἐνθύμιον ἐγένετο ἱμνήσαντι τὸ ἱρόν: de qua forma loquendi egerunt *Aem. Portus* *Dict. Ion. Duker.* in *Thucyd.* VII. 18. et in *Ind. Thucydid. Wasseus.* *Ammonio* pag. 53. citatus *Antiphon* ἐν ταῖς Φονικαῖς, ἐπὶ τῷ περὶ στεροπαίου vocem adhibuit p. 119, 6. p. 125, 2. p. 121, 2. ubi legi posset: αὐτῷ μὲν οὐκ ἐνθύμιον. *VALCK.* — Quum in usu fuerit verbum ἐνθυμίζεσθαι, (quod *Suidas* etiam ex *Dione* adnotavit: Ἐνθυμιζόμενοι, λογιζόμενοι) nulla subest causa cur verbale adiectivum ἐνθυμιστὸν suspectum habeamus. S.

CAP. CLXXVI. 6. Αἰθιοπικοῦ ἱόντος λίθου) Spectabilis hoc quam pro scribarum ingenio. Quid illi de lapide Aethiopico? Marmoris eius in *Pyramidum* et *Propylaeorum* substructionibus frequens in *Aegypto* usus.

Mycerini Pyramis λίθον ἐς τὸ ἤμισυ Αἰθιοπικοῦ fuit cap. 134. [ubi vide notata ad c. 134, 3.] *Inter alias spectatior Aethiopis lapidibus scribit Plinius N. Hist. XXXVI. 12. Lapidum color erat niger, aut varius, ποικίλος cap. 127., sed magna durities laborem operi reddebat sumtuosiorē: δυστέργαστος πολυτέλῃ τὴν πρᾶγματίαν παρέσχε* in Strabon. XVII. pag. 1161. D. [pag. 808. ed. Cas.] αὐτοῦ, quod est in aliis, ex scripturae compendio restat. Mox [l. 8.] Laurentius, hinc et hinc μάγνo illi adsistentes ex libri sui ὁ δ' ἔθεν τοῦ μεγάλου, i. e. colossi, supra descripti: cui scripturae, alioqui notabili, Codd. calculum negant. Cl. de Pauw potiorē censuit. WESS. — Et ego parum absu- ut unice verum putem μεγάλου: quo etiam refertur id, quod continuo adicitur, λίθινος ἔφερος τοσεῦτος: ubi λίθινος indicare videtur, alterum ex vulgari lapide fuisse confectum. S.

CAP. CLXXVII. 4. καὶ πόλις ἐν αὐτῇ γενέσθαι etc.)

Lege Diodorum I. 31. Aegypti felicitatem, Amasidis tempore, praedicatam tantopere, ex gentis sacerdotibus Noster accepit, multa dissimulantibus, et ultima eius regis nimium quantum augentibus. Certiora et longe diversiora Ieremiae et Ezechielis oracula docent; de quibus docte Iac. Perizonius, V. Cl., Origin. Aegypt. cap. ult. WESS.

7. ἔθεν βεβαιούται) Me guidem iudice ferri nequit: si plures dant Codices, scripsisse forsā videbitur, ἀποδεικνύναι ἔτος ἑκάστου --- ἔθεν (isthoc anno nimirum) βεβιωται. vid. Cl. D'Orvillius in Charit. pag. 190. Commode quoque cum Reiskio legi posset ἔθεν οἱ βιωται, sive ἔθεν βεβιωται, quoniam quaestu sustentaretur: ἀποδεικνύντα ἔθεν ζῇ, habet de re eadem loquens Aelianus Var. Hist. IV. [c. 1.] λόγον δάσποντα, πόθεν --- διαζῇ, Diogen. Laërt. VII. 168. ἀπὸ τίνων ἑκάστος περιζέται τὸν βίον, Diodor. Sic. I. [c. 77.] pag. 88, 40. Τὰ τῇ βιοτῇ ἀναγκαῖα Homero dicuntur βίος, teste Porphyrio Schol. ad 'Ιλ. χ'. 431. et usitatius τὸ περιζέσθαι τὰ πρὸς τὸν βίον, βιοτεύειν dicebatur. Quid Aegyptium moverit ad utilissimam hanc legem ferendam, Iac. docet Perizonius V. Cl. ad Aeliani Var. X. 14. Quam ex Aegypto petitam civibus suis tulisse traditur Solon, lex Draconis potius videtur contribuenda velut auctori: vid. Cl. Wesseling ad Diodor. I. p. 88. et Io. Taylor Lect. Lys. p. 707 seq. Eandem apud alios etiam populos viguisse ante Perizon.

ostenderat Nic. Abramus ad Ciceron. Or. pro P. Sextio cap. 48. Miror adeo quod scribit Aristides T. II. p. 157. νόμοι παρ' ὑμῖν (Athenienses adloquitur), ὡς ἐγὼ νομίζω; μόνος ἐστίν, ὁ γραφάς πεποικώς ἀργίας. VALCK.

CAP. CLXXVIII. 4. ἔδωκε Ναύκρατιν πόλιν) Euseb. Chron. urbis initia inmani anachronismo in Olymp. vi. 4. refert, notatus ab ill. Scaligero Animadv. pag. 73. Strabo vero XVII. p. 1153. [p. 801. extr. ed. Cas.] Milesi, inquit, καταναυμαχῆσαντες Ἰναρον, πόλιν ἔκτισαν Ναύκρατον. [Ναύκρατιν recte ed. Lips.] Inarus res Aegyptias conturbavit Artaxerxis Longimani tempore. Sic multis annis Amasidis regno urbs erit posterior. Qui dissensus, si Κρις Ναυκράτους Apollonii Rh. superesset, discuti posset commodius. Ἐδωκε χώρους [l. 6.] non utique inprobum; [Cf. Var. Lect.] certe mutantis ratio praegnans non est. WESS.

13. προστάτας τοῦ ἐμπορίου) Naucratis inter civitates rectoris suum sibi Τιμοῦχην habuerunt apud Athen. IV. 13. ab his emporii praefectis, modo ne fallat Cl. Edm. Chishull coniectura Antiq. Asiat. p. 100, titulo tenus discrepantem. Ego dubito. Quam reipublicae partem Naucrati et Teii Τιμοῦχαι et Τιμοῦχόντες curaverint, decerni non potest. Προστάται τοῦ ἐμπορίου (PRAEFECTOS MERCATORUM ex Reines. lapide Cl. V. 16. dicere liceat) communi plurium civitatum suffragio legebantur, ut negotiatorum rebus adtenderent, et arbitri essent litium: quales recentior aetas in portubus et emporiis, descriptos in Consolato del Mare cap. 1. et seq., vidit et habet plures fortassis etiam superior. Fuit enim in Delo ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΤΥΠΙΩΝ ΕΜΠΟΡΩΝ ΚΑΙ ΝΑΥΚΛΗΡΩΝ ap. Sponium Miscell. Erud. Antiq. p. 344. cui suus utique praefectus. Athenis decem ἐπιμεληταὶ τοῦ ἐμπορίου quibus rebus curam inpenderint, docemur ab Aristotele apud Harpocratem in voce Ἐπιμελ. WESS.

CAP. CLXXX. 3. ὁ γὰρ πρότερον ἰὼν - - κατελάη) Sustuli inutilem parentheseos, his circumdatam, notationem. Satis est iusta punctio. Coniiciunt statim docti viri, Pavius, πλανώμενός τε οἱ Δελφ. Reiskius, οἱ δὲ, οἱ Δ. De Delphico sano, ab Alcmaeonidis instaurato, inferius V. 62. Pausan. X. 5. et pererudite Dion. Petavius in Themistii Or. IV. p. 391. WESS. — Cremati templi mentio facta

I. 50, 17. In ed. Steph. et aliis ante *Wess.* parenthesi inclusa erant verba ὁ γὰρ πρότερον - - κατακλῆν, post παρασχῖν vero minori puncto distinguebatur oratio: *Wesselingius* sublati parentheseos signis minus punctum servavit, et sic quoque Reiz. et Borh. Nos cum *Schaeff.* post παρασχῖν maius punctum posuimus, quo finiretur ibi periodus, cuius apodosis (ut frequenter alibi) particulam ἀ ex protasi repetitam haberet. Commodius factum foret, si omnia ista, ὁ γὰρ πρότερον - - παρασχῖν, signis parentheseos circumdarentur, ut apodosis ab istis πλανώμενοι δὲ incipere intelligeretur. S.

8. στυπτηρίης τάλαντα certa praestant eodicum consensiones, quibus *Medicei* compendiosa lectio melior censerī non debuerat. Vide ad *Diodori* V. 10. *WESS.*

CAP. CLXXXI. 5. Βάττω, οἱ δ' Ἀρκεσίλω) Verius puto Βάττω τοῦ Ἀρκεσίλω, *Batti* *Arcesilai* F. quem in modum *Arch. Vind. Vall.* Res et tempus congruunt optime, siquidem *Battus* ille aequales habuit *Aprien* et *Amasin*, *Nostro* auctore IV. 159.: *Batti* filium, *Arcesilaum*, minor aetas excludit. Filiam *Ladice*n, *Amasidis* coniugem, *Λαοδίκην* aut *Λινδοίην* vir eruditus scriptam cupiebat. At nomen idem est, tantum modo contractius. Habet *Luc. Holstenius* LADICEON numum ad *Stephan. Byz.* [p. 188.] et ΛΑΔΙΚΕΥΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΑΥΚΟΝ est in *Gudii* vetere lapide: urbem LAVDICIAM et LADICIAM pingunt mssti *Itinera-rii Antonini*. *WESS.*

11. καὶ ἐστὶ τοι οὐδεμία μηχανή) Inconmodum, quo *Med.* ἔστι τι premebatur, cessat: neque amplius offendet ὑποκλίναι, quod olim operarum vitium opinabar, sed *Mediceo*, etsi tacitum habuerit vir *Celeb.*, debetur. Iam γυναικῶν *Arch.* si cui scabrum tinniat, χιλιαδίων, μυριαδίων, ἀνδρῶν, et quae alia *Portus* stipavit, recordetur. Ἐν τῷ νῶ in re dubia nolui sollicitare, adposito paene, cuius se auctorem profitetur *Gronovius*, cultissimo Epigrammate. *WESS.*

21. ἐς ἐμὲ ἢν σόον) Non excidit memoria καὶ ἐς ἐμὲ ἦσαν σῶσι I. 66. [in quod ibi mssti omnes consentiunt.] Puto Ionici et veteris usus vocabulum [σῶσι] redire in possessionem debere. Reddunt schedae V. 96. VI. 86, 1. VIII. 39. Ἐξω τειτραμμένον in Latinis extra urbem *Cyrenensem* posita ex *Laurentio*, qui ἰδρυμένον invenit. Si τειτραμμένον locum non

migravit, statuam notabit vultu extra urbem verso, sive spectantem loca suburbana. Verum in talibus saepe anceps electio. WESS.

CAP. CXXXII. 11. τὰς τοῦ Δαναοῦ θυγατέρας) Ipsi Danao dedicationem tribuit *Callimachus* apud *Euseb.* Pr. Euang. III. 8. in Epigrammate, quo de ad eius Poëtae fragmenta *R. Bentley* Vir Cl. p. 357. — Vide *Callim.* Fragm. CV. p. 477. ed. Ernest. Mox l. 12. ἰδρύσασθαι me invito editum est, quum ἰδρύσασθαι voluissem, ut in *Var. Lect.* significavi. Conf. Adnot. ad II. 42, 1. S.

13. Ἐλκε δὲ Κύπρον) *Cyprum*, ab *Amaside* occupatam, non praeteriit *Diodor.* I. 68. Quod autem librum terminat ἰς φόρον ἀπὸ γωγῆν, advertimus supra semel atque iterum, et frequentissime apud *Priscum Patric.* in Exc. *Hoesch.* p. 22. 26. etc. *Procopium* Bell. Goth. I. 5. p. 10. 23. etc. *Agathiam* I. p. 13. veterum studiosos imitatores. WESS.